

Giới thiệu Tiên Cô Bảo Kiếm

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tiên Cô Bảo Kiếm thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Cổ Long. Truyện có nội dung khá là hấp dẫn, nói về Tả lưu Diên Thủy, hữu lưu Tứ Thủy, hai dòng sông này cứ chảy mãi về phía hướng Đông rồi hợp nhất lại làm một, con sông mở rộng ra tại Qua Châu Cổ Đồ, đối diện là Ngõ Sơn lặng lẽ cô độc như nổi sâu nghìn năm.

Trung Thu đã qua, thu phong có mang chút hàn khí, thái dương lúc này cũng gác về non Tây sớm hơn những ngày hạ. Lúc bây giờ, vừa qua giờ Thân đầu giờ Dậu, sắc trời rán đỏ chẳng mấy chốc màn đêm sẽ phủ xuống.

Mời các bạn đọc truyện online vui về....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cổ sự trong quán đêm

Tả lưu Diên Thủy, hữu lưu Tứ Thủy, hai dòng sông này cứ chảy mãi về phía hướng Đông rồi hợp nhất lại làm một, con sông mở rộng ra tại Qua Châu Cổ Đồ, đối diện là Ngõ Sơn lặng lẽ cô độc như nổi sâu nghìn năm.

Trung Thu đã qua, thu phong có mang chút hàn khí, thái dương lúc này cũng gác về non Tây sớm hơn những ngày hạ. Lúc bây giờ, vừa qua giờ Thân đầu giờ Dậu, sắc trời rán đỏ chẳng mấy chốc màn đêm sẽ phủ xuống.

Qua Châu đây là một bến thuyền lâu đời mang đầy thi ý, trong màn chiều nhò nhò, đây đó đã không ít nhà lên đèn.

Cuối con đường đất chạy đến bến thuyền là một túp điểm nhỏ, chỉ thấy trước cửa treo một chiếc đèn bão leo lét như muốn tắt, cứ đóng đưa trong gió, cánh cửa gỗ khép hờ.

Túp điểm không mấy lớn, tất thấy bên trong chỉ có năm chiếc bàn nhỏ, thế nhưng lúc này đều đã có người ngồi chật, thoạt nhìn cũng biết ngay những người này là khách qua sông đang chờ thuyền, bởi vì chẳng có ai hứng thú ngồi uống rượu hóng gió bên bến sông thế này.

Đám tửu khách trong quán ăn mặc không giống nhau, ngồi ở trước bàn kê ngay phía bên trái cửa ra vào là ba gã đại hán thân hình thô tháp, mỗi người đều có cái bọc vải dài, thoạt nhìn cũng biết được bên trong tất nhiên chứa binh khí, cứ nhìn thần thái hung dữ, cũng hiểu là loại người không mấy lương thiện. Ngược lại chiếc bàn kê bên phải là hai người trung niên tuổi khoảng bốn mươi, trên bàn đặt những chồng vải lớn nhiều màu, rõ ràng là bọn buôn vải.

Vào sâu hơn một chút, ngồi ở bàn bên trái lại là một vị thanh niên vận thanh y, tuổi ngoài hai mươi, mắt có mày kiếm, răng trắng môi hồng, tướng mạo không chỉ là anh tuấn mà còn toát ra một nét nho nhã, nhìn vào ai cũng đoán được là một vị thư sinh quân tử.

Đối diện chiếc bàn bên kia là một thiếu nữ tuổi ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, trên người vận bộ y phục màu xanh da trời, chiếc khăn quấn đầu bó gọn mái tóc buông xõa về sau, dáng người nhỏ nhắn, chỉ có điều nước da ngăm đen.

Chiếc bàn cuối cùng nằm ngay bên cạnh cửa thông vào bếp, bây giờ cũng chỉ duy nhất một tiểu tử mắt đen mày rậm, áo quần lếch thếch, gã ngồi chẳng để mắt đến ai, cứ cắm cúi xuống ăn bát phở của mình.

Chủ nhân của quán rượu nhỏ này là một lão già lưng đã thấy hơi còng theo thời gian, trên đầu chiếc mũ lông lớn tựa hồ như đè nặng khiến cho đầu lão càng cúi thấp xuống hơn, lão bận một bộ áo quần màu lam xem ra như đã bóng nước lên theo khói bếp.

Quán duy nhất có một mình lão, vừa là chủ quán vừa kiêm luôn đầu bếp và tiểu nhị, tất cả mọi việc từ thái rau, nhúng phở, đun rượu, chế trà, nhất nhất đều do tay lão làm, đương nhiên với cả năm bàn đầy khách thế này thì lão phải làm quỳnh tay quỳnh chân lên mà vẫn không kịp.

Đột nhiên...

“Àm”.

Một tiếng vỗ bàn vang lên, tiếp đó là một giọng ồm ồm như chuông vỡ vang lên :

- Ê, lão chủ quán, ta gọi người mang thêm ba cân rượu, người điếc hay sao hử? Bọn đại gia ăn no uống say còn làm một phi vụ lớn, người nhanh lên một chút.

Tiếng quát này là do một trong ba tên đại hán ngồi ở chiếc bàn bên trái cửa.

Chiếc bàn đầy bát đĩa bị một gã đại hán đâm mạnh rung rinh kêu loảng xoảng tựa hồ như muốn sụp đổ.

Từ đầu đến giờ ba gã đại hán ăn uống như hùm như hổ, từng bát rượu đầy cứ đổ vào mồm bọn chúng, bây giờ đã thấy những khuôn mặt đầy thịt đỏ rần lên, xem ra bọn họ đã ngà ngà.

Từu khách trong quán bắt giác phải nhìn về phía bọn họ, chỉ thấy cả ba tên áo trạch ra để lộ một vùng ngực đầy lông lá, khiến cho tướng mạo của chúng càng thêm hung dữ.

Lão chủ từ đầu đến giờ đã cảm thấy bất an với ba tên khách tướng mạo hững hờ này, lúc ấy vội vàng la lớn :

- Đến ngay, đến ngay...

Miệng nói, tay bụng, chân tất tả mang một vò rượu lớn đặt lên trên bàn bọn họ, bồi thêm một nụ cười cố hữu nói :

- Ba vị khách quan, thành thật xin lỗi, hôm nay chẳng ngờ quý vị chiếu cố đến tửu điểm, tiểu lão trong quán chỉ có một mình làm đủ mọi việc, thật là quýnh tay quýnh chân chậm trễ từu hứng của ba vị...

Cái đâm bàn và tiếng quát vừa rồi chính là của gã đại hán ngồi ngoài cùng, lúc ấy liền giơ tay gạt mạnh hũ rượu, giọng không kiên nhẫn quát :

- Chớ lộn xộn, lui đi.

Lão chủ quán không dám nhiều lời, liền vội vàng gạt đầu dạ dạ liền mấy tiếng rồi quay gót lui ra ngoài.

Gã đại hán nắm vò rượu trong tay rót liền ba chén, đoạn cùng với hai gã đồng bọn tiếp tục uống.

Chỉ nghe những tiếng ừng ực như rượu đổ vô, nháy mắt cả bọn ba tên đã uống gần sạch hũ rượu.

Trong bàn gã ngồi dựa sát tường chính là tên đứng đầu bọn, lúc bây giờ tựa hồ như đến lúc hành sự, chỉ thấy gã đánh mắt nhìn tên đối diện rồi gạt đầu.

Gã vừa rồi đập bàn nhận được thị ý của thủ lĩnh liền xô ghế đứng dậy, ánh mắt hung hăng quét nhìn lên hai gã thương gia buôn vải, rồi giọng lạnh lùng nói :

- Hai vị từ Tây Bá đến phải không?

Hai gã buôn vải nghe hỏi đến mình thì phát run lên, vội vàng đứng dậy chỉ thấy gã mập cúi người thi lễ, rồi hiện nụ cười trên mặt nói :

- Vâng, vâng... Các vị anh hùng...

Gã đại hán gạt tay cắt ngang, nói :

- Đại gia là Bách Tỷ Lang Bách Thắng, chẳng phải anh hùng hảo hán gì đâu.

- Vâng, vâng...

Gã buôn vải béo mập đáp liền mấy tiếng rồi cúi đầu áp ứng nói :

- Lão đại gia không phải là anh hùng, không phải...

Gã đại hán tự xưng là Bách Tỷ Lang quát lớn :

- Hai người từ Hoài Bắc đến đây dọc đường không hề có kẻ nào động đến cọng lông của các người, các người có biết nguyên nhân vì sao không?

Gã buôn vải béo mập bị hỏi thì tròn mắt ngơ ngác cứ ấp a ấp úng nói :

- Tiểu nhân không biết... Không biết...

Bách Tỷ Lang ngửa cổ cười khan mấy tiếng, giọng lạnh lùng nói :

- Các người cần phải biết rõ ràng suốt cả một vùng Hoài Giang này đâu phải bình địa để cho hai con dê béo có thể đi suốt cả mấy trăm dặm dễ dàng, người nghĩ có đúng không?

Lão buôn vải béo mập gạt đầu đáp cho qua :

- Vâng, vâng...

Bách Tỷ Lang bây giờ mới chỉ tay vào gã ngồi sát tường rồi cười lên ha hả nói :

- Vị này là đại ca của chúng ta, Ma Diện Lang Trăm lão đại.

Rồi chỉ tay vào tên cuối cùng nói :

- Đây là lão tam Đoàn Vĩ Lang Trương Chiêu, huynh đệ chúng ta ngầm trông đi theo bảo vệ các vị đây.

Gã buôn vải béo mập nghe thế thì thầm cảm kích, vội vàng chấp tay nói :

- Thừa mong ba vị anh hùng theo bảo vệ, bọn tại hạ vạn phần cảm kích.

Bách Tỷ Lang hừ một tiếng lạnh lùng, nói :

- Vừa rồi ta đã nói, bọn chúng ta chẳng phải là anh hùng hào kiệt quái gì cả. Chúng ta là Hoài Bắc tam lang.

Gã buôn vải béo mập nghe vậy thì càng hoảng kinh hồn, nhưng vẫn gượng nở nụ cười, nói :

- Biết, biết, bọn huynh đệ tiểu nhân thường ngày bôn ba đại giang Nam Bắc buôn bán vải, đại danh Hoài Bắc tam lang vốn đã nghe như sấm bên tai.

Nói câu cuối gã đánh mắt cho gã bán vải người ốm, cả hai lập tức mở đay lấy ra từ trong túi tiền một bọc tiền khá lớn cùng đặt lên bàn.

Vẫn là gã béo mập cười nói :

- Huynh đệ tiểu nhân thừa mong ba vị ngầm trông trợ cho nên mới được đến đây bình an vô sự, thịnh tình này thực sự huynh đệ tiểu nhân không có gì báo đáp, chỉ có ba trăm lạng bạc này gọi là chút lễ mọn, thành kính dâng ba vị uống rượu...

Đoàn Vĩ Lang đôi mắt ngầu đỏ nhìn chằm bọn họ, im lặng không lên tiếng, gã buôn vải cảm thấy lúng túng, những thớ thịt bóng mượt trên mặt tựa hồ như động lại, đến cười cũng không cười nổi, cúi người rất thấp nói :

- Thực ra một chút lễ mọn này không đáng vào đâu chỉ mong ba vị...

Bách Tỷ Lang bỗng cảm lấy chén rượu còn nguyên trên bàn nốc cạn rồi đặt mạnh lên bàn, gã đưa tay lên chùi mép, rồi ngửa cổ lên cười một tràng dài quái dị.

Hai gã bán vải bị tràng cười của Bách Tỷ Lang làm rung động cả người, bất giác run lên bần bật, mắt cứ chăm nhìn đối phương không biết chuyện gì sắp ập lên đầu mình, đến lúc này cả hai đến thở cũng không dám thở mạnh.

Bách Tỷ Lang cười một hồi mới thôi, sắc lạnh như dao quét ngang trên mặt gã bán vải béo mập, giọng lạnh lùng chưa từng có :

- Hoài Bắc tam lang dọc đường hộ tống các ngươi đến được Qua Châu này, mà thù lao chỉ vòn vẹn ba trăm lạng bạc trắng thôi ư?

Gã buôn vải béo mập vội vàng cúi sát người nói :

- Đương nhiên là không, đương nhiên là không...

Đến lúc này trên trán lão mồ hôi rậm rạp, rõ ràng là lão vô cùng sợ hãi.

Đoàn Vĩ Lang đưa tay vuốt chòm râu thưa dưới cằm, gật gù cười nhạt nói :

- Vậy thì tốt, chúng ta cũng chẳng cần nói quanh co, bọn đại gia suốt từ Hoài Bắc hộ tống các ngươi lên đây đương nhiên là vì hồng bảo trên người các ngươi, các ngươi hiểu rõ rồi chứ?

Lão bán vải béo mập mặt vàng như đất, vội vàng chấp tay nói :

- Bọn tiểu nhân chỉ là hạng buôn bán nhỏ...

“Soát” một tiếng vang lên, chỉ thấy Bách Tỷ Lang lôi chiếc túi vải trong người ra một thanh cương đao bản lớn, dằn mạnh lên bàn về thị uy, trên mặt phớt một cổ sát khí, trầm giọng quát :

- Bọn đại gia không có thời gian để các ngươi lải nhải, các ngươi cứ nói một câu, cần người hãy cần của?

Gã buôn vải béo mập bôn tẩu đây đó tất nhiên thừa hiểu chuyện sẽ xảy ra, bất giác mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, cứ nhìn Đoàn Vĩ Lang lấp ba lấp bấp :

- Ngươi... Ngươi định cướp... Cướp của giết người...

Nhưng đúng lúc ấy, gã buôn vải gầy ốm vội vàng kéo áo hắt, rồi thấp giọng nói :

- Lão nhị chứ nói bậy. Ba vị anh hùng này đã ngầm theo chúng ta mấy trăm dặm đường đương nhiên đã hiểu rõ hết chúng ta. May mà lần này hàng hoá

giá trị không lớn, cả thầy tổng cộng chỉ có một vạn lạng, cả một vùng Hoài Lang này, chúng ta thường bốn ba làm ăn, lần này cứ coi như là đem hết làm đại lễ ra mắt bọn họ. Bôn tẩu khắp nơi kết giao thêm vài bằng hữu xem như là chuyện tốt, cứ coi như là của đi thay người vậy.

Hoài Bắc tam lang theo chân gã buôn vải vốn nghĩ cũng chỉ muốn kiếm năm ba nghìn lạng, không ngờ lúc này nghe nói trên người chúng cả vạn lạng thì trở mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Gã buôn vải béo mập nghe nói cũng đành gật đầu nói :

- Lão đại đã nói vậy, lão đệ còn biết làm gì hơn. Chuyện này đến Hoài Bắc chúng ta cứ xem như phui tay vậy.

Gã bán vải gầy ốm nói :

- Cũng chẳng đáng gì, cổ ngữ có câu: “Chỉ cần còn núi xanh, không lo thiếu củi đốt”, cho nên chỉ cần ba vị anh hùng lần này nhon tay làm phúc, chúng ta không bỏ mạng ở Qua Châu này đã là phúc lớn lắm rồi.

Bách Tý Lang nghe nói vậy thì cười ha hả đắc chí nói :

- Không sai, Hoài Bắc tam lang chúng ta xưa này chưa từng nhẹ tay để của đi bao giờ. Thế nhưng coi như là các ngươi biết điều, nên ta tha cho các ngươi sống mà trở về bù khú với thê tử của các ngươi. Ha ha...

Hai gã buôn vải nghe nói như hoàng ân đại xá, không ngót lời cảm tạ. Thế rồi, chẳng dám chậm trễ, mọi người tự vén áo lên lần trong đáy tiền của mình lôi hết ra, trên cánh tay run run là những xâu châu báu, giá trị của nó thì không cần phải nói cũng biết.

Bách Tý Lang là tay lão luyện giang hồ thảo khấu, đôi mắt sắc bén như dao chăm chú theo dõi từng hành động của bọn buôn vải. Thoạt nhìn cũng đủ nhận ra đồng châu báu mà hai gã buôn vải vừa lôi ra chỉ mới là từ hai ngăn túi ngoài, thế nhưng còn ngăn túi ngầm ở giữa, rõ ràng là bọn chúng chưa chịu đưa ra. Bây giờ khi hai gã buôn vải đã rũ túi tỏ ý là đã vét sạch tiền của.

Đoàn Vĩ Lang gật gù hỏi :

- Châu báu trên người các ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Gã buôn vải béo mập vội vàng gật đầu nói :

- Vâng, vâng, toàn bộ là đây.

Bách Tý Lang héch chiếc mũi trắng phêu của mình lên cao, hừ một tiếng lạnh lùng rồi đưa tay chỉ vào bên trong chiếc túi nói :

- Vậy ngăn trong cùng là gì?

Gã buôn vải béo mập sắc mặt đột biến, cúi người bồi thêm nụ cười nói :

- Chẳng đâu gì đại anh hùng, ngăn trong cùng này là vốn chết của bọn tiểu nhân.

Bách Tý Lang cười gần một tiếng, quát lớn :

- Quả là các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn chưa chịu rời vốn sống vốn chết ra sao?

Gã buôn vải béo mập liền nhìn gã ốm lúng túng nói :

- Lão đại, chúng ta... chúng ta xem ra hết đường thoát mạng.

Gã buôn vải gầy ốm chếp miệng nói :

- Biết cách nào hơn, ba vị anh hùng đã muốn như thế thì chúng ta cũng đành lôi hết ra thôi.

Gã buôn vải béo mập mặt mày nhăn nhó, khờ sở nói :

- Thế nhưng... Thế nhưng đem ra thì mất mạng...

Bách Tý Lang cười lên ha hả ngắt lời :

- Nhưng không đem ra thì mạng cũng chẳng toàn mạng.

- Vâng, vâng...

Gã béo mập vừa vâng dạ vừa lôi ra từ trong túi ngầm của đáy tiền ra, thế nhưng như chợt nghĩ lại điều gì, đưa mắt nhìn đáy tiền của gã gầy ốm nói :

- Lão đại hay là huynh đem ra trước đi.

Gã buôn vải gầy ốm thấy đồng bọn mình đùn đẩy cho mình thì cũng chẳng nói gì, nhanh nhẹn lôi từ trong đay ra một túi tiền khác, xem ra khá nặng rồi gã bước nhanh tới.

“Cộp” một tiếng khô khan vang lên, gã tỳ tay đặt hết lên bàn cười nói :

- Trong người tiểu nhân chỉ còn một cặp này.

Bây giờ mọi người mới nhìn rõ trong chiếc đay tiền vừa lôi ra, chẳng phải là vật gì ghê gớm quý báu, mà chỉ là đôi bút sắt đen sì dài chừng tám thốn.

Bách Tý Lang chiếc mũi càng trắng hơn, sắc mặt theo đó cũng trắng ra, kinh ngạc la lên :

- Một cặp thiết bút...

Quả nhiên lão buôn vải gầy ốm vừa đặt lên bàn chính là một đôi thiết bút đen sì.

Lúc này gã buôn vải béo mập cũng từ từ lôi tay từ trong túi mình ra, đưa đến trước mặt Đoàn Vĩ Lang, mắt tí hí nheo lại cười nhạt nói :

- Năm chiếc móng sắt này của tiểu nhân, đại anh hùng có cần không?

Gã không nói thì Bách Tý Lang lúc này cũng đã nhìn quá rõ, trên bàn tay phải của gã buôn vải béo mập từ lúc nào đã ghim lên năm chiếc móng sắt cong nhọn. Trên đầu năm chiếc móng nhọn ấy thấy sóng sánh ánh lam bạc, rõ ràng là có tám độc.

Nói thì chậm, nhưng lúc ấy lại nhanh, chỉ thấy năm chiếc móng sắt vồ tới trước ngực Bách Tý Lang, Đoàn Vĩ Lang.

Đoàn Vĩ Lang là tay giang hồ lão luyện, tự nhiên phản ứng rất nhanh nhảy người né tránh ngũ trảo của đối phương. Gã tuy chưa từng kiến diện nhưng cũng đã nghe nói qua trên giang hồ hai nhân vật dùng cương trảo và cặp thiết bút, bất giác mặt biến sắc, mồ hôi rịn ra như tắm, kêu lớn :

- Thiết Bút, Cương Trảo...

Lão đại đứng đầu trong Hoài Bắc tam lang là Ma Diện Lang Trầm Cửu, vốn từ đầu đến giờ chỉ ngồi lim dim mắt uống rượu, mặc kệ cho lão đệ ra tay.

Lúc này gã vừa kẹp đũa gấp một miếng thịt vào mồm nhưng chưa kịp nhai thì nghe lão nhị la lên, lão liền nhả vội miếng thịt ra rồi đứng bật dậy, quay mặt về hai gã buôn vải, chấp tay thi lễ nói :

- Huynh đệ tại hạ có mắt không trông, chẳng biết nhị vị đại hiệp quang lâm. Vừa rồi có nhiều điều cơ phạm mong nhị vị đại hiệp thứ tội.

Gã buôn vải béo mập híp đôi mắt tí hí nhìn đối phương lắc tay cười đáp :

- Cửu lão, người nói thật là khách sáo. Huynh đệ chúng ta chẳng phải là đại hiệp thiếu hiệp cái quái gì, chỉ là kẻ tiểu thương tầm thường.

Ma Diện Lang lúc này vừa nghe khẩu khí của đối phương không mấy hảo ý thì người đã toát mồ hôi. Gã thâm biết bọn Thiết Bút Cương Trảo Yếu Mệnh Thương Tầu đương nhiên chẳng phải là đại hiệp quái gì. Thế nhưng bọn chúng cả hai xưa nay làm ăn phía Bắc, tám độc, thủ hiểm, đừng nói là thương gia, mà đến cả giang hồ nghe tiếng cũng phải rùng mình.

Nếu lấy Hoài Bắc tam lang mà so sánh với bọn chúng thì khác nào con kiến dưới chân voi. Bọn chúng chỉ gây nhẹ móng tay cũng có thể lấy được cả ba mạng Hoài Bắc tam lang.

Ma Diện Lang Trầm Cửu là tên đứng đầu trong Hoài Bắc tam lang, bọn chúng vốn cũng chẳng có danh tiếng gì lớn, thế nhưng thường ngày cũng coi như là bọn đầu gấu hùng cứ một phương.

Lúc này hắn cũng tự nhiên không thể không tự lượng sức mình, bỗng dung đôi chân nhũn xuống, rồi quỳ sụp, giọng cầu khẩn nói :

- Nhị vị đại hiệp xin nhón tay làm phúc, bọn huynh đệ có mắt mà không thấy núi Thái sơn, xin đại hiệp tha mạng cho huynh đệ tiểu nhân lần này.

Gã buôn vải béo mập ngửa cổ cười một tràng dài sắc lạnh rồi nói :

- Ba vị anh hùng nói vậy thì chẳng phải tí nào. Vừa rồi họ Hà ta chẳng đã từng nói rõ đó sao? Vốn này là vốn chết của chúng ta, lôi ra thì mất mạng. Thế nhưng ba vị anh hùng vẫn một mực muốn huynh đệ chúng ta lôi ra. Thiết Bút Cương Trảo hễ đã lôi ra là phải thấy máu, hiện tại biết làm sao đây?

Vừa nghe thế thì cả Ma Diện Lang, Bách Tý Lang và cả Đoàn Vĩ Lang đều đồng thanh la lên :

- Xin đại hiệp tha mạng, xin đại hiệp tha mạng.

Bọn chúng vừa sụp lạy vừa cầu xin, lão buôn vải gầy ốm liền chỉ tay vào đồng châu báu trên bàn cười lớn nói :

- Xem ra thì ba vị anh hùng cần người chứ không cần của, Hà lão nhị, thôi thì người khách khí làm gì, cứ cắt hết vào đã rồi nói chuyện.

Gã buồn vãi béo mập liền gật đầu cười hênh hếch, rồi đưa tay lua hết đồng châu báu vào trong đay tiền.

Gã buồn vãi gầy ốm bấy giờ mới thay đổi mắt đánh lại, hiện sát cơ quay mặt cười nhạt nói :

- Lão nhị, thôi thì thế này. Chỉ ba con chuột nhất này mà cũng làm hoen ố đến binh khí của chúng ta. Ta thấy hay là để bọn chúng tự phạt bằng cách chặt đứt một cánh tay, rồi tha chúng đi.

Gã buồn vãi béo mập vừa cười vừa nói :

- Lòi của đại ca xưa nay nói ra Hà lão nhị ta nào dám không theo, thế nhưng như vậy xem ra cũng nhẹ với chúng lắm.

Gã buồn vãi gầy ốm quay mặt nhìn Hoài Bắc tam lang gần từng tiếng :

- Hoài Bắc tam lang các ngươi nghe đây. Xưa nay người đưng phải Yếu Mệnh Thương Tẩu chúng ta thì chưa ai sống sót, Lý đại gia chỉ vì vừa rồi ngươi từng nói là vì phá lệ mà tha cho các ngươi một lần. Thế nhưng mỗi tên tự để lại đây một cánh tay, lời này các ngươi hiểu rõ chứ?

Quả thực đưng đến Yếu Mệnh Thương Tẩu mà còn mạng xem ra cũng đã là phước lắm rồi.

Ma Diên Lang chấp tay bái lạy lia lịa, nói :

- Đa tạ nhị vị đại hiệp, đa tạ nhị vị đại hiệp.

Nói rồi hấn đứng lên, tay trái chụp nhanh thanh đao trên bàn, chuẩn bị chém đứt cánh tay phải của mình...

Đúng lúc ấy bỗng thấy lão chủ quán từ dưới hót hải chạy lên, vừa xua tay vừa nói :

- Không được, không được, ở đây không được.

Ma Diên Lang thế đao đã thấy từ từ chém xuống, nhưng bỗng khựng tay dừng lại.

Lão chủ quán vừa đi đến vừa cười nói :

- Quý vị khách quan xin lượng thứ, tiểu lão vốn xưa nay đi chùa từng nguyện trước Phật tổ không hề sát sinh, không hề để nhuộm máu trong tửu điểm. Đến như gà vịt cũng làm sẵn ở chỗ sạch sẽ rồi mới mang về nấu nướng. Giờ vị khách này muốn tự chặt tay mình tất sẽ nhuộm máu trong tửu điểm. Cho nên tiểu lão bạo gan xin mời quý khách ra khỏi tửu điểm rồi muốn làm gì thì làm, có thể tửu điểm mới không bị nhuộm máu tanh.

Gã buồn vãi gầy ốm nét mặt sa sầm, quát hỏi :

- Lão chủ, ai quyết định chuyện này chứ?

Lão chủ vừa lắc đầu vừa đáp :

- Quy định của tửu điểm dĩ nhiên là do tiểu lão đặt ra mà thôi.

Gã buồn vãi gầy ốm trong ánh mắt đã hiện sát cơ, không nén nổi, quát hỏi :

- Giả sử khách không tuân theo quy định của ngươi thì sao?

Lão chủ quán nhếch mép cười nói :

- Làm sao mà thế được chứ? Tục ngữ có câu: “Nhập gia tùy tục, vuốt mặt cũng phải nể mũi”. Khách quan nếu như không nể mặt tiểu lão, thì cũng nên nể có thần bệ trên.

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ lên phía bức tường ở đầu quầy rượu.

Ở trên bức tường chỉ thấy treo một bức tranh thần đã bị ám khói lâu ngày. Đó là một vị thần đen, tướng mạo oai nghi xen chút dữ dằn, ngồi trên lưng một con hổ đen.

Ngay dưới bức tranh thần là một bộ lư đen bằng đồng đã rỉ đen, trên chiếc lư, những chân nhang dày đặc, rõ ràng chủ nhân thường ngày vẫn nhang khói đề thờ cúng vị thần này.

Thế nhưng, một vị thần hộ mệnh này há có thể đủ để cho lão chủ quán to gan bạo phổi mà thốt lên những lời này trước mặt bọn lục lâm thảo khấu giang hồ thế này sao?

Gã bán vãi gầy ốm đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn lên tranh thần trên tường, chỉ cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ chúng ta làm loạn trong quán này mà thần thánh cũng xen vào được sao?

Chẳng ngờ lão chủ quán gật đầu cười đáp :

- Khách quan nếu như đang ở trong tử điểm thì vị thần này đương nhiên là xen vào được.

Lão vừa nói đến đó bỗng mọi người lại nghe một tiếng cười khúc khích vang lên.

Chỉ nghe tiếng cuối cùng đủ biết là tiếng cười của nữ nhân. Thế nhưng trong quán này lúc bây giờ duy nhất chỉ có một thiếu nữ ngồi ở bàn gần trong đương nhiên phải là phải là phát ra từ miệng cô ta.

Mọi người chưa kịp quay đầu nhìn thì đã nghe giọng nói trong trẻo vang lên :

- Thiết Bút, Cương Trảo nhị vị đại hiệp danh tiếng lớn như vậy đương nhiên kiến thức quảng bác, làm sao vị thần này mà cũng không nhận ra được chứ?

Chớ thấy vị thiếu nữ này ăn vận giống như một hương thôn thiếu nữ tầm thường thế nhưng dám mở miệng ra xen vào chuyện giang hồ, rõ ràng không phải là tầm thường.

Lão bán vải gầy ốm có ngoại hiệu là Thiết Bút Lý Bạch Khôi, bây giờ nghe thế thì ngẩng mạnh đầu lên, đôi mắt quét nhìn thiếu nữ rồi lại quét nhìn lên bức tranh thần ở trên tường.

Gã vốn là một tay bôn tẩu giang hồ, tự nhiên nghe một câu có gì khác lạ là để tâm suy nghĩ. Bây giờ vừa nhìn thấy bức tượng thần, chợt nhớ lại một nhân vật nổi tiếng giang hồ năm xưa là Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.

Trong đầu chấn động vô cùng, vội vàng hướng về phía lão chủ quán vừa xá dài vừa nói :

- Huynh đệ tại hạ thất có mắt như mù, không nhận ra lão nhân chính là Hắc Hồ Thần Triệu lão tiên bối, vừa rồi ngôn ngữ có lời mạo phạm, hằng mong lão tiên bối thứ tội.

Lão chủ quán nghe vậy thì ngớ người, vội chấp tay xá lễ nói :

- Khách quan chớ làm thế, tiểu lão ở đây chỉ thờ thần tài, bức tranh tượng thần này vốn là đầu năm nay, vào ngày mùng một có một người bằng hữu đem đến chúc tết tặng cho gọi là tấn tài tấn lộc. Tiểu lão bèn dán nó lên tường rồi thờ phụng. Hàng tháng vào ngày rằm mùng một, tiểu lão đều dâng hương hoa quả phẩm, chẳng ngờ vị thần này mới linh hiển làm sao, suốt cả năm nay tiểu lão buôn bán xem ra khá khá hơn nhiều đấy.

Nói đến đó, lão búng một búng nước bọt, cười rồi lại tiến lên một bước nói :

- Quan gia cho nghe vị tiểu cô nương này nói đùa, tiểu lão làm sao chẳng phải là Hắc Hồ Thần...

Thiết Bút Lý Bạch Khôi nào có chịu tin, bây giờ liền quay đầu nhìn bọn Hoài Bắc tam lang quát lớn :

- Nếu đã là tử điểm của Triệu lão tiên bối, tội chặt tay của các người coi như được đại xá, mau nhanh rút đi.

Bọn Hoài Bắc tam lang nghe vậy thì vội cúi đầu dạ lia dạ lịa, rồi hướng về lão chủ quán chấp tay xá dài vừa run giọng vừa nói :

- Đa tạ Triệu lão gia, đa tạ Triệu lão gia.

Nói đến câu cuối thì cả bọn lách người chuồn nhanh ra cửa biến mất.

Gã tiểu tử, ăn mặc lếch thếch ngồi ở bàn trong sau từ đầu đến giờ vẫn cứ cầm cúi ăn tô phở của mình, lúc ấy chẳng hiểu nguyên nhân nào cũng vội móc tiền ra đặt lên bàn mấy đồng bạc lẻ, đoạn vội vội vàng vàng theo chân bọn Hoài Bắc tam lang rời quán.

Gã chủ quán nhìn gã một cái, lắc đầu nhún vai quay người lại, một tay thu dọn bát đĩa, một tay nhanh nhẹn lúi chiếc khăn vắt trên vai xuống chùi bàn.

Cứ nhìn một lão gia làm việc thì thật là chậm chạp.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi từ đầu đến giờ cố theo dõi, thế nhưng không thể phát hiện ra được ở lão già này có võ công, chẳng lẽ đúng là nhân vật giang hồ thành danh năm xưa Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu hay sao?

Quả thật là chuyện đáng hồ thẹn, vừa rồi chỉ nhân bức thần mà nhìn bức thần tài lại hóa thành Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu. Thiết Bút Cương Trảo, hai tay giang hồ lão luyện cứ xem như lần này lầm to. Chuyện này nếu để lọt ra ngoài giang hồ chẳng phải là chuyện nhục cười làm thay.

Giờ chuyện sai cũng đã lỡ rồi, có muốn lấy lại thể diện xem ra cũng khó, cho nên Lý Bạch Khôi trong lòng vừa âm ức vừa áy náy, chưa biết nên xử trí ra sao.

Bây giờ thấy lão chủ quán quay lưng về phía mình lom khom chùi bàn, trong đầu gã bỗng lóe lên một ý, liền vội tay nắm chiếc xương gà trên bàn rồi ngậm vận kinh lực bắn nhanh về phía lão già.

Một chiêu này chỉ là để thăm dò đối phương thế nào mà thôi, cho nên xuất thủ không phải là nguy hiểm. Nhưng chiếc xương gà lại bay rất nhanh. Chẳng ngờ lão chủ quán cúi người chùi bàn thì chùi vội qua loa mấy cái rồi ưỡn ngực đứng dậy uể oải quay người bước đi.

Chính lúc lão già vừa quay người thì chiếc xương gà cũng vừa bay qua xướt bà vai lão rồi rơi xuống đất không gây một tiếng động.

Lão chủ quán như không hề hay biết gì, thân hình cứ lắc lư rồi dùng đũa đi vào bếp.

Xem như lần này xuất chiêu thăm dò đối phương chẳng có kết quả, trong lòng càng cảm thấy khó chịu hơn, bất giác nhíu mày lại nhìn lão nhị là Cương Trảo Hà Bá Thông một cái.

Hà Bá Thông đối với tính tình lão đại thì quá rõ, thấy lão chủ quán một mực không thừa nhận là Hắc Hồ Thần, thế nhưng chuyện này còn có thể hỏi ở thiếu nữ kia, ít nhiều cũng biết.

Bây giờ gã nhận được ánh mắt, liền đứng lên bước đến bàn thiếu nữ, đôi mắt tí hí nheo nheo vừa cười vừa chấp tay nói :

- Tiểu cô nương mạnh khỏe?

Thanh y thiếu nữ nước da ngăm đen bất giác ửng hồng lên, vội vàng nhún người hoàn lễ, nói :

- Không dám, Hà đại gia hỏi đến nương gia không biết có điều gì dạy bảo?

Hà Bá Thông thần thái đúng là của một lão thương gia, trên mặt bị thịt tràn ngập nụ cười, giọng đầy hòa khí cầu tài chấp tay nói :

- Huynh đệ tại hạ từ phương Bắc đây là lần đầu đến Giang Nam, vừa rồi thừa mong cô nương chỉ điểm.

Thanh y thiếu nữ nhưng mày cười đáp :

- Tôi cũng từ phương Bắc xuống đây, cho nên vừa rồi nghe đến danh hiệu nhị vị, thì rất quen. Hai chữ chỉ điểm này thật nương gia không dám nhận. Chỉ nhân vừa rồi lão chủ quán chỉ tay lên vị Thần Hắc Hồ Triệu Quang Đầu, nương gia vốn biết đây là thần tài cho nên mới dám lên tiếng.

Lúc cô ta cười để lộ hai hàm răng trắng đều, hiện rõ trên làn da ngăm đen, cảm thấy xinh xắn có duyên hơn, từ đó thoát lên một vẻ đẹp hấp dẫn người khác giới.

Hà Bá Thông nghe vậy thì phần chấn lên, thấp giọng hỏi :

- Thế chẳng phải tiểu cô nương quen biết với vị thần Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu tiên bối cho nên cô nương mới nói lão ta chủ quán ở đây chứ?

Thanh y thiếu nữ nhíu mày suy nghĩ rồi chợt bật cười thành tiếng nói :

- Hà đại gia cứ sao lại nói vậy? Tiểu nữ đã từng nói là quen biết Hắc Hồ Thần nào đâu chứ?

Nói đến cuối câu, mắt lộ lưu ba ngược nhìn đối phương một cái rồi nói tiếp :

- Nương gia chỉ vừa rồi nhận thấy nhị vị đại gia không nhìn rõ bức tranh tượng võ thần tài trên tường cho nên mới lên tiếng nhắc nhở một câu. Thế nhưng không biết trên giang hồ cũng còn một vị võ thần tài ngoại hiệu là Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, tiểu nữ vì không phải là người trên giang hồ cho nên không biết trước điều này.

Hà Bá Thông tuy nghe thế, nhưng gã chẳng bao giờ dám tin rằng nữ nhân này chẳng phải là người trong giang hồ, bây giờ hí hóp mắt hỏi :

- Tiểu cô nương từ phương Bắc đến không biết nghe được phi hiệu của huynh đệ tại hạ ở đâu nhỉ?

Thanh y thiếu nữ cười cười chỉ tay lên chiếc lẵng trúc đặt ở trên bàn mình nói :

- Nô gia xưa nay vốn bán hoa trong các hẻm lớn nhỏ kinh thành.

Quả đúng vậy, nếu người buôn bán nhỏ ở trong những hẻm kinh thành tự nhiên không ai là không biết được đại danh của Thiết Bút Cương Trảo, cho nên đây cũng chẳng có chuyện gì là đáng ngạc nhiên.

Hà Bá Thông lại hỏi :

- Tiểu cô nương giờ định đi đâu?

Thiếu nữ bán hoa nguyễn dài gã một cái rồi cúi đầu đáp :

- Hà đại gia sao lại hỏi đáo để, chẳng lẽ hoài nghi gì nô gia hay sao? Nô gia quê vốn ở Diên Châu, lần này chính là muốn về thăm cha mẹ.

Hà Bá Thông chợt cười lên ha hả nói :

- Tiểu cô nương nhà ở Diên Châu, hà tất phải đi ngang qua đây đúng không chứ?

Thiếu nữ bán hoa nhác cười biến mất, hừ một tiếng nhẹ bất mãn nói :

- Hà đại gia quả nhiên là hoài nghi nô gia rồi. Nô gia nhà thì ở Diên Châu, thế nhưng có một người cậu ở Trấn Giang, nô gia định đến thăm người ấy rồi mới về nhà, có gì là không chính đáng cơ chứ?

Hà Bá Thông trong bụng thầm chửi :

- Con nha đầu này lạnh lợi thật, xem ra cũng không vừa vặn đâu.

Trong đầu vừa thoáng nghĩ vậy thế nhưng chưa kịp mở miệng thì đột nhiên có một bóng người loáng lên, rồi lao đảo phóng nhanh vào quán, bóng người này tuy lao đảo phi thân nhưng thân pháp rất nhanh, thoát nhìn cũng biết là kẻ đã từng luyện võ công.

Bây giờ thì thấy trên vai và chân gã có nhiều vết chém máu tươi ra đỏ cả người. Thì ra gã vừa đánh nhau với ai. Người bị nhiều vết thương, gã ngồi xuống chẳng nói một tiếng nào, vội lấy từ trong người ra một thứ thuốc bột gì đó vừa rắc lên vết thương vừa băng bó lại.

Thiếu nữ bán hoa nhú mày vội bước đến thất thanh hỏi :

- Tiểu huynh đệ, sao ngươi quay trở lại?

Gã tiểu tử chẳng ngước mặt lên, chỉ trò tay ra ngoài quán nói :

- Đi mà hỏi bọn chúng ấy.

Nói rồi từ từ nhắm mắt lại, rõ ràng là gã đang tịnh dưỡng thần khí.

Lúc này mọi người nghe gã nói câu: “Đi mà hỏi bọn chúng ấy” thì chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chính tại lúc mà mọi người còn đang phân vân thì bên ngoài cửa lại vang lên tiếng chân lộp cộp. Ba bóng người dìu nhau chạy vào. Bọn chúng chính là Hoài Bắc tam lang.

Bọn chúng chẳng những ba thanh đao không còn trong tay mà đến trên người thì áo quần rách tả tơi. Từ đó thấy những vết đao ăn sâu, tên nào tên nấy nhận ít nhất cũng mười nhát đao, máu me tuôn xối xả, xem ra thương tích còn nặng hơn gã tiểu tử kia.

Cứ tình hình này thôi không cần nói, người ta cũng nghĩ đến vừa rồi gã tiểu tử vội vàng vàng theo chân bọn Hoài Bắc tam lang là để trả thù báo hận. Ở bên ngoài bọn chúng đã đánh với nhau một trận chí tử, kết quả là lưỡng bại câu thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hắc Hồ Thần

Gã tiểu tử tuổi thấy không lớn lắm thế nhưng đủ khả năng đấu với Hoài Bắc tam lang, mà lúc này nhìn thấy thương thế của bọn Hoài Bắc tam lang còn nặng hơn cả hắn cũng đủ biết rằng hắn không phải là nhân vật tầm thường.

Cô gái bán hoa lúc ấy đứng dậy quay đầu nhú đôi mày liễu nói về không vui :

- Các ngươi sao phải khổ thế chứ? Không việc gì cũng tự nhiên đánh nhau đến máu me đầy cả người...

Cô hơi dừng lại, rồi quay nhìn gã bán vải béo mập là Hà Bá Thông hỏi :

- Hà gia, trên người quý vị hắn là có mang theo thuốc trị thương? Nói chung là chúng ta chẳng thể nào thấy người bị thương mà không cứu, mau đem ra nô gia trị liệu vết thương cho bọn họ...

Hà Bá Thông nghe nói thì gật đầu đáp ngay :

- Vâng, vâng...

Quả là giữa đường thấy bất bình còn ra tay, huống gì thay người chết mà không cứu. Hà Bá Thông làm việc này xem ra là một phần xạ hết sức tự nhiên. Gã vừa gật đầu vừa móc trong túi ra một chiếc bình sành màu xanh nhỏ xíu đưa đến cho thiếu nữ.

Cô gái bán hoa lập tức nhận lấy bình thuốc rồi cẩn thận đắp thuốc vào các vết dao trên người bọn Hoài Bắc tam lang.

Thuốc trị thương của bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu quả nhiên là công hiệu, vừa đắp vào là thấy đã cầm huyết chỉ thống, trên mặt bọn Hoài Bắc tam lang xem ra bớt phần thống khổ.

Ma Diện Lang giọng gao cười nói :

- Đa tạ... Đa tạ cô nương...
- Không cần khách khí.

Cô gái bán hoa trả lời nhẹ nhàng, thế nhưng bên trong hàm chứa chút trách móc, rồi nói tiếp :

- Ba vị đều là đại hiệp, thế mà đánh nhau với một tên tiểu tử này. Hiện tại thì cả bốn người máu me đầm đìa thế kia hỏi có gì tốt chứ?
- Không, không phải hấn...

Ma Diện Lang mặt trắng bệch lộ ra một nét khủng hoảng rồi chỉ tay ra hướng ngoài cửa, vừa run vừa nói :

- Là... bên ngoài...

Hấn tựa hồ như kinh qua một cuộc khủng hoảng lớn, cho nên vừa nói đến mấy chữ “bên ngoài” là sắc mặt đã tái xanh từng hồi trông đến đáng sợ.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi đột nhiên đứng vụt dậy bước đến gần hỏi :

- Bên ngoài thế nào chứ?

Ma Diện Lang giọng run lên :

- Là... là... từ... thần...

Lý Bạch Khôi hỏi gần :

- Ngươi nói sao? Ngươi nhìn thấy từ thần ư?
- Không... không nhìn thấy...
- Vậy các ngươi tại sao lại bị thương?

Ma Diện Lang cố gắng định thần lấy lại bình tĩnh rồi mới nói được :

- Đao, một thanh đao không người sử dụng.

Lý Bạch Khôi hừ một tiếng nhắc giọng nói :

- Một thanh đao không có người sử dụng mà cũng có thể chém ngươi được ư?

Ma Diện Lang vội vàng gật đầu đáp :

- Có thể đúng như vậy. Có thể huynh đệ tiểu nhân chính là bị một thanh đao chém bị thương.
- Vậy thì sao ngươi biết đó là từ thần?

Ma Diện Lang mặt trắng đờ ra như xác chết, rõ ràng là đến giờ hấn vẫn chưa hết sợ, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói :

- Bởi vì trước khi ngọn đao xuất hiện thì có tiếng người...
- Có tiếng người ư? Nói gì?
- Một âm thanh rất là kỳ quái tựa hồ như từ trên không trung vọng xuống, lúc bên này lúc bên kia, chẳng nhận ra được là từ phương hướng nào đến, giọng người đó nói rằng... Nói... nói...

Đến lúc này thì cô gái bán hoa tỏ ra nôn nóng, vội hỏi dồn :

- Hấn nói gì chứ?

Ma Diện Lang đáp :

- Hấn nói: “Từ thần đến, kê khuyến bắt lưu...”

Lý Bạch Khôi “A” lên rồi cười khà khà nói :

- Thật là khéo cho cái tên Kê Khuyển Bất Lưu kia, dưới đao của hấn, đến bọn vô danh tiểu tốt các ngươi mà cũng chỉ để lại vài vết thương đao, vậy mà cũng đủ xưng là tử thần hay sao?

Chính lúc hấn vừa nói xong, đột nhiên từ bên ngoài tửu điểm một âm thanh vừa nhỏ vừa kéo dài tựa hồ như vọng về từ cõi u minh :

- Lý... Bạch... Khôi... ngươi... nhanh... ra... đây... cho... ta...

Âm thanh cứ kéo dài hữu khí mà vô lực, đến một lúc vẫn chưa dứt quả là chẳng khác gì tiếng Nữ Vu gọi hồn, nghe đến lạnh cả xương sống, khiến người ta không khỏi phải rùng mình.

Trong tửu điểm lúc này mọi người bị nghe rồi đều phải biến sắc rụt người, ngay cả vị thư sinh công tử từ đầu đến giờ vẫn ngồi trầm mặc uống rượu, lúc này cũng thoáng đổi sắc.

Bách Tỵ Lang là người đầu tiên run giọng lên tiếng :

- Lão đại, là hấn...

Ma Diện Lang thân hình phát run, lắp bắp :

- Đến rồi... đến rồi...

Thiết Bút Lý Bạch Khôi là tay lão luyện giang hồ thế nhưng chẳng thể nào chịu để người ta hù dọa một cách dễ dàng, bây giờ đứng phắt dậy, tay lôi cặp Thiết bút ra rồi giương mắt nhìn ra ngoài quát lớn :

- Bằng hữu phương nào, sao lại giả quý giả thần, đáng gọi là anh hùng võ lâm sao?

Hấn vừa nói xong thì âm thanh réo rất lạnh lùng kia từ bên ngoài lại vọng vào gọi :

- Lý... Bạch... Khôi... ngươi... ra... đây... cho... ta...

Lý Bạch Khôi nghe thế thì cười lên ha hả :

- Ra thì ra, Lý đại gia chẳng lẽ sợ ngươi hay sao?

Hà Bá Thông vội gọi :

- Lão đại...

Lý Bạch Khôi vẫn cười lớn nói :

- Đi ! Lão nhị, Thiết Bút Cuồng Trảo tung hoành giang hồ mấy mươi năm, chẳng lẽ hôm nay lại sợ một tên vô danh giả quý giả thần hay sao chứ?

Nói rồi, cặp Thiết Bút trong hai tay phân ra hoạt bộ bước hấn ra bên ngoài tửu điểm.

Hà Bá Thông thấy lão đại đã ra rồi chỉ còn đành bước thế chân gấu.

Mọi người còn lại trong tửu điểm với ánh mắt đều nhìn theo bóng hình của họ hướng nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài trời lúc này đã tối mịt, cho nên chỉ thấy nhờ nhờ bóng dáng của bọn Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông trong tầm một trượng, khi bọn chúng đi xa thêm một chút nữa thì không còn nhìn thấy gì nữa.

Lý Bạch Khôi bỗng dừng chân lại, quát :

- Lý mỗ đã ra đây, kẻ nào giả thần giả quỷ sao còn chưa xuất hiện cùng Lý mỗ tương kiến?

Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng quát lớn của Lý Bạch Khôi có thể nói là vang xa đến cả ngoài mấy mươi trượng, nhưng chẳng nghe một tiếng nào đáp lại.

Lý Bạch Khôi lại quát lớn :

- Lý mỗ đã ra đây, há còn sợ nhà ngươi hay sao?

Vẫn giọng nói của gã vang vọng trong màn đêm rồi im bật.

Lý Bạch Khôi không nhận được, cười một tràng dài vang lên ha hả quái dị.

- Hào, hào. Đẳng nào thì Lý nỗ cũng xem một vài chiêu tuyệt nghệ của nhà ngươi?

Vừa nói gã vừa sai bước đi dọc theo con đường nhỏ đến chỗ rẽ.

Hà Bá Thông cùng với theo sát bên chân lão đại mình. Hai bóng người lúc ấy mỗi thực sự mắt hút trong màn đêm.

Mọi người trong quán rượu đã đứng ở cửa ngắm nhìn ra xa, lúc này chẳng còn nhìn thấy bóng dáng họ đâu, thì ngằm cảm thấy kỳ lạ trong lòng.

Rõ ràng vừa rồi mọi người không còn nghe thấy giọng nói phi hồ điều linh quý ám, mà chỉ còn nghe thấy giọng quát vang, tiếng cười dài của Lý Bạch. Khôi càng lúc càng xa dần, há chẳng đáng để người ta ngạc nhiên sao?

Bọn Hoài Bắc tam lang tuy mỗi người đều nhận có đến chục phát đao, nhưng không đến nỗi mất mạng, và lại lúc này đã được thiếu nữ bán hoa dùng thuốc trị thương cho, nên máu cũng đã ngưng chảy mà con đau cũng đã hết, bọn họ lồm cồm chống tay đứng dậy.

Thế nhưng, lúc này nhuệ khí của cả ba đã mất, cúi đầu ủ rũ, tên nào tên nấy ngồi trở lại nguyên vị của mình bên bàn rượu.

Ma Diện Lang vói tay nắm lấy chén rượu, không nói một lời rồi uống cạn sạch tựa hồ như để lấy lại tinh thần.

Lúc ấy gã tiểu tử mặt đen ngồi ở góc quán rượu bỗng nhiên la lớn :

- Bọn chúng không đi xa đâu.

Cô gái bán hoa liếc mắt nhìn nhanh về phía hắn rồi hỏi :

- Làm sao ngươi biết?

Gã tiểu tử mặt đen chớp chớp mắt rồi nói :

- Ta tự nhiên biết.

- Sao không nói rõ ra xem.

Giọng cô ta nhẹ nhàng mà có chút nghiêm nghị khiến cho người nghe khó lòng từ chối.

Gã tiểu tử nhìn thiếu nữ một cái rồi nói :

- Bọn chúng không cho tất cả mọi người ở đây ra ngoài.

Vị thư sinh áo xanh ngồi đối diện với thiếu nữ từ hồi nào tới giờ không hề lên tiếng, lúc này bỗng nhiên cũng cất giọng thanh nhã hỏi :

- Tại vì sao?

Cô gái bán hoa liếc nhẹ về phía gã một cái tựa hồ như hàm ý muốn hỏi :

- Ngươi mà cũng lên tiếng ư?

Tiểu tử mặt đen nhún vai đáp :

- Ai biết được?

Chính lúc bọn họ đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe tiếng “Kong keng, loảng xoảng” binh khí va chạm nhau từ xa vọng lại.

Gã tiểu tử mặt đen cười ha hả nói :

- Bọn chúng bị bức trở lại rồi.

Cô gái bán hoa ngóng mắt nhìn ra xa trong màn đêm, quả nhiên đã thấy bóng hai người từ khúc rẽ ngoặt đầu đường xuất hiện rồi dần dần thoái lui về phía tử điểm.

Chỉ nhìn hai bóng người kia cũng đủ biết là bọn Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông. Trước mặt bọn chúng là ánh đao loang loáng, lúc cao lúc thấp lúc trái lúc phải, bức bọn chúng chống đỡ đến quỳnh tay quỳnh chân, càng lúc càng thoái lui nhanh hơn.

Hiện tại thì mọi người đã nhìn thấy người bức lui Thiết Bút Cương Trảo là một người vừa cao vừa gầy. Khoảng cách người này với Thiết Bút Cương Trảo có một đến ngoài một trượng, thế nhưng ánh đao loang loáng thì chỉ nhăm ngay trên đầu của bọn chúng mà thôi.

Lý Bạch Khôi cầm song bút múa máy loạn xạ, tựa hồ như phải dốc hết sức lực mới chống trả lại được những ngọn đao cực hiểm kia. Gã để cho Hà Bá Thông lui trước rồi tự mình mới lui sau.

Bóng người cao gầy kia càng lúc càng gần hơn, tới lúc này thì mọi người cũng nhìn rõ ràng người này trên thân vận trường bào màu đen, hai ống tay cực rộng, khuôn mặt xanh lạnh không một chút biểu hiệu nhan sắc, chỉ nhìn cũng có thể biết ngay là trên mạng một chiếc mặt nạ bằng đồng.

Cô gái bán hoa bỗng “A” lên một tiếng nhỏ trong miệng rồi nói :

- Người này nhất định là Hồ Xương Nga Vô Kỵ.

Thanh y thư sinh lấy làm hiếu kỳ hỏi :

- Hồ Xương Nga Vô Kỵ là ai?

Cô gái bán hoa cười tự nhiên đáp :

- Hắn chính là tay sát thủ dưới trướng của Hắc Hồ Thần.

Thanh y thư sinh nghe thì lại càng hiếu kỳ hơn, hỏi tiếp :

- Sát thủ? Thế nào là sát thủ chứ?

- Ôi da...

Cô gái bán hoa lườm gã một cái rồi cười lên khúc khích nói tiếp :

- Con người người thật lạ... Đến sát thủ mà không biết. Sát thủ chính là người giúp cho chủ nhân của hắn hạ thủ kẻ khác, hiện tại thì người hiểu rồi chứ?

Thanh y thư sinh bị cô ta nói vậy thì thẹn đỏ mặt lên, rồi chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Lúc này Hà Bá Thông bị bức lui đến trước cửa quán rượu, mọi người đều ngưng mắt nhìn gã.

Thiệt Bút kinh qua hành cước bốn tẩu giang hồ cũng mười mấy hai mươi năm, xem ra cả một vùng phía Bắc danh tiếng không nhỏ. Nhưng hôm nay gặp tình cảnh thế này thì chẳng phải một phút tiếng tăm bị hủy đó sao?

Hà Bá Thông lúc này bị mọi người trong quán rượu nhìn chăm chú đến phát thẹn, trong lòng càng thẹn thì sĩ khí càng trời dậy khiến gã không nhịn được, đột nhiên hét lớn một tiếng rồi cả người tung ngược nhào ra ngoài đưa tay chụp lấy ánh đao...

Rõ ràng đây là một chiêu trí mệnh, thế nhưng trên bàn tay của gã có mang năm chiếc móng thép, quả thật là không sợ đao bén phím nhọn. Một chiêu này đương nhiên là nằm ngoài suy nghĩ của gã vận áo đen kia, tựa hồ như quá bất ngờ cho nên chuôi đao không kịp trở tay đã nghe “Kong” một tiếng.

Rõ ràng là cây đao đã bị Hà Bá Thông chụp trúng.

Đến lúc này khi ánh đao ngưng hẳn thì mọi người mới kịp nhìn ra sau chuôi đao được buộc một sợi thép rất nhỏ. Chính đao được phát chiêu là nhờ sợi thép này.

Người áo đen kia tức giận quát lớn :

- Tiểu tử muốn chết.

Chỉ thấy tay trái đồng thời vung lên một ánh sáng lóe nhanh phóng đến người Hà Bá Thông.

Mọi việc nói ra thì chậm, thế nhưng bây giờ cực nhanh, chỉ nằm trong một cái chớp mắt. Lúc Hà Bá Thông đưa tay chụp trúng ngọn đao, cả người chưa kịp rơi xuống đất thì vệt sáng xanh kia đã xẹt đến trên đầu rồi, y có muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Lý Bạch Khôi bản thân cũng không ngờ là lão nhị Hà Bá Thông dám mạo hiểm đưa tay chụp lấy ngọn phi đao, lão nhìn thấy thì trong lòng cảm kích, nhưng muốn đưa tay ngăn cản cũng không kịp.

Đứng trong quán, cô gái bán hoa thấy cảnh tượng thế thì không kịp nói, hét lớn một tiếng...

Trong tình cảnh cái chết nghìn cân treo sợi tóc này, bỗng nghe “Kong” một tiếng, ánh sáng xanh sắp chạm vào đầu của Hà Bá Thông, bỗng bị bắn bật văng trở ngược lại về phía bóng đen kia.

Thì ra vừa rồi là một ngọn phi đao nhỏ khác từ đâu bay đến đánh văng ngọn đao trở lui.

Lúc này bóng đen kia đã thu hồi ngọn đao trong tay, lớn giọng quát :

- Kẻ nào?

Chỉ nghe một giọng nói vừa già nua vừa lạnh lùng vang lên :

- Lão phu.

Tiếp theo giọng nói là một lão nhân mặc áo xanh thình lình xuất hiện.

Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông nhân cơ hội liền thoái về sau, bọn họ hai người lúc này đã thấy trên thân có nhiều vết đao chém, máu me toát ra.

Bóng người cao gầy mặc áo đen kia mắt lộ hàn quang, nhìn chăm chú vào lão áo xanh, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ từ phương nào đến? Tôn tính đại danh là gì? Vì sao dám xen vào chuyện của tại hạ?

Thanh y lão nhân chỉ cười lên hắc hắc mấy tiếng rồi đáp :

- Lão phu không muốn nhìn thấy nơi đây nhuộm máu.

Đột nhiên bỗng nghe có người thấp giọng la lên :

- Lão nhân chẳng lẽ chính là Hoài Dương đại hiệp Thanh y lão gia sao?

Gần như cùng lúc, một bóng đen nữa lại xuất hiện như bóng quỷ áp đến sau lưng Thanh y lão nhân, xuất thủ một chiêu không hề gây một tiếng động nhỏ...

Người cao gầy vận áo đen thấy vậy thì cười lên hắc hắc mấy tiếng, rồi hai tay liên tục từ trong tay áo nắm sáu ngọn phi đao bay đến trước mặt lão nhân áo xanh nhanh như điện chớp.

Có lẽ bọn họ là đồng bọn cùng ra tay một lúc tấn công vào Thanh y lão nhân từ hai phía tiền hậu.

Chỉ thấy Thanh y lão nhân đôi mắt nheo lại đầy sát khí, gằn giọng thét lớn :

- Lũ chuột các ngươi thật to gan.

Miệng nói tay ra chiêu, chỉ thấy ông tay áo trái phất lên, đẩy lui những ngọn đao trước mặt, đồng thời đầu cũng chẳng thèm nhìn lui, nhưng khoát tay ra sau xuất ra một chiêu.

Chỉ nghe tiếng kinh phong ầm ầm vang nhỏ, một cổ kinh lực từ trong tay áo đẩy ra cũng đủ đánh bật năm sáu ngọn đao bay ngược trở lại.

Cùng lúc “Binh” một tiếng vang lớn, một chiêu phát về sau đã chạm chiêu đối phương. Chỉ thấy bóng người vừa tập kích kia đã bị đánh bật ngược trở lại, loạng choạng đến bốn năm bước mới đứng vững trở lại.

Lúc này mọi người đã nhìn thấy rõ, không ít người thất thanh kêu lên :

- Ôi... chính là lão ta...

Nguyên là trong bóng đêm mờ nhạt, nhưng mọi người cũng đã nhận ra bóng người vừa đánh lên kia bị đẩy lui ba bước chẳng ai khác mà chính là lão già chủ nhân của quán rượu.

Rõ ràng vừa rồi ai nấy cũng đều thấy lão ta lui ra sau bếp, thế nhưng lúc này tại vì sao lão ta đã xuất hiện bên ngoài quán rượu chứ?

Cô gái bán hoa hừ một tiếng lạnh lùng la lên :

- Ta trong lòng đã thầm nghĩ là hần, quả nhiên hần là Hồ Trảo Tôn.

Thanh y thư sinh phát hiện cô gái bán hoa kiến thức thật rộng rãi, bây giờ liền thấp giọng ghe day hỏi :

- Lão chủ quán rượu này là Hồ Trảo Tôn ư?

Cô gái bán hoa cười khúc khích, rồi đưa mắt nhìn chăm vào thanh y thư sinh nói :

- Lão ta gọi là Hồ Trảo Tôn Vô Hại, tay chân của Hắc Hồ Thần. Người trên giang hồ vẫn thường gọi hần ngắn gọn là Hồ Trảo Tôn.

Thanh y thư sinh ánh mắt về thán phục nói :

- Cô nương thật là kiến thức uyên bác.

Khuôn mặt ngăm đen của thiếu nữ bỗng phát hồng lên, vội vàng khiêm tốn nói :

- Nào có...

Bấy giờ trở lại giữa đấu trường, Hồ Xương Nga Vô Kỵ cả năm ngọn đao đã bị thanh y lão nhân đánh văng ra ngoài thì ngó người hồi lâu mới nói :

- Thiết Chủ Công của các hạ thật là cao minh, tại hạ xin lãnh giáo.

Thanh y lão nhân lãnh đạm ngược nhìn sắc trời, buông rõ từng tiếng :

- Lão phu chỉ muốn các ngươi nhanh rời khỏi chỗ này.

Lão chủ quán rượu là Hồ Trảo Tôn Vô Hại nhún vai cười nhạt nói :

- Một câu này của Thanh y đại hiệp chẳng phải muốn làm khó bọn tại hạ hay sao.

Thanh y lão nhân vẫn buông từng tiếng lãnh đạm :

- Có lẽ các ngươi không tự làm chủ được. Xem ra thì chủ nhân của các ngươi cũng sắp đến, hẳn hiện giờ ở đâu?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại nhếch mép cười nói :

- Tệ thượng nhân chỉ ở gần đây thôi...

Lời lão vừa dứt, đột nhiên một tiếng gầm dài nghe đến nhức cả lỗ tai, từ xa vọng lại..

Cô gái bán hoa mặt biến sắc, la lên :

- Hãy nghe, chẳng phải là tiếng hổ đó sao?

Thanh y thư sinh tỏ ra hiểu biết hơn, bèn quay đầu lại hỏi :

- Cô nương muốn nói là Hắc Hồ Thần đến ư?

Cô gái bán hoa ừ nhẹ một tiếng rồi đáp :

- Chớ nói nhiều.

Tiếng gầm cứ vang vọng mãi, càng lúc càng gần, càng đến gần lại càng lớn hơn. Theo tiếng gầm như là có một con cuồng phong sắp đột khởi, khiến cả không gian như muốn xao động.

Nháy mắt một bóng đen cao lớn xuất hiện ngay trước mặt Thanh y lão nhân, thoạt nhìn cũng có thể đoán được đây chính là Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.

Bấy giờ tiếng gầm đã dứt hẳn, Thanh y lão nhân thần thái ung dung từ từ nói :

- Triệu huynh mà cũng đến đây thật là bất ngờ đấy.

Bóng đen to lớn vừa xuất hiện quả nhiên chính là Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, chỉ thấy lão chấp tay cười nói :

- Huy huynh nhiều năm đã không gặp, không ngờ đêm nay tại đây, huynh đệ thật lấy làm vạn hạnh, vạn hạnh...

Thanh y lão nhân giọng lãnh đạm nói :

- Triệu huynh thao túng cho thuộc hạ hành hung ở đây hùng hổ thật, không thể khoan tay ngồi nhìn.

Hắc Hồ Thần tỏ ra ngạc nhiên nói :

- Huynh đệ hoàn toàn không biết.

Vừa nói, ánh mắt ngầu đỏ ngược nhìn lên mặt Hồ Trảo Tôn Vô Hại và Hồ Xương Nga Vô Kỵ, giọng đầy uy lực nói :

- Có chuyện này sao?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại vội vàng chấp tay thi lễ :

- Hội bẩm thượng nhân, chuyện là thế này, thuộc hạ tối nay nhận thấy đám người uống rượu có nhiều điều khả nghi cho nên đã ngầm dặn Nga huynh ở bên ngoài quán, quyết bức không cho một người nào rời khỏi quán, mục đích cũng chỉ là để làm rõ lai lịch của họ, đương nhiên hoàn toàn không có ý thương vong đến tính mệnh.

Hắc Hổ Thần “ừ” một tiếng rồi quay đầu nhìn Thanh y lão nhân nói :

- Huy huynh đã nghe nói rõ rồi chứ, thuộc hạ của huynh đệ hoàn toàn không đa thương đến người khác.
- Nói vậy thì tốt, hiện tại Triệu huynh có thể đem bọn họ rời khỏi đây.

Hắc Hổ Thần nghe nói câu đó thì mắt thoáng nộ khí nhưng chỉ là một nét thoáng qua, rồi giữ giọng trầm tĩnh hỏi :

- Huy huynh nói vậy nghĩa là sao?

Thanh y lão nhân bình thản nói :

- Một vùng Hoài Dương này quyết không được bất cứ người nào hành hung, Triệu huynh tốt nhất nên mang bọn họ rời khỏi chốn này.

Hắc Hổ Thần nghe câu thứ hai này thì đột nhiên ngửa cổ cười một tràng dài lạnh lạnh nói :

- Ô, nói thế ý của Huy huynh là muốn huynh đệ lập tức rời khỏi đất Hoài Dương này ư?
- Không sai, Triệu huynh mang hai tên đồ đệ tay nhuộm đầy máu tanh này từ Giang Bắc đến, nhân sĩ Giang Hoài tự nhiên không hoan nghênh chút nào.

Hắc Hổ Thần mặt biến sắc, rõ ràng là đã phát nộ :

- Huynh đệ tôn trọng Huy huynh là Hoài Dương đại hiệp, tuy danh chấn giang hồ, thế nhưng không có nghĩa là khiếp sợ võ nghệ kinh nhân của Hoài huynh đâu. Cho nên Huy huynh nói câu này chẳng thấy là hơi quá đáng lắm sao?
- Đây cũng là ý chung của nhân sĩ một vùng Hoài Dương này. Triệu huynh nếu có chút nể mặt Huy mỗ thì nên rời khỏi đây, coi như chúng ta không làm tổn thương đạo nghĩa giang hồ, chẳng phải là tốt lắm sao?
- Nói thế nếu chúng ta không đi là làm tổn thương đạo nghĩa giang hồ hay sao?

Hắc Hổ Thần nói rồi cười một tràng dài quái dị, đoạn buông rõ từng tiếng :

- Nếu Huy huynh muốn bảo toàn thanh danh Hoài Dương đại hiệp của mình, thì tốt nhất chớ nên nhúng tay vào chuyện của huynh đệ.

Thanh y lão nhân cười, vua lắc đầu vừa khẽ nói :

- Chuyện này Huy mỗ không thể không nhúng tay vào.

Lúc này đứng ở cửa quán rượu, Thanh y thư sinh nhìn thấy bọn họ không ai chịu nhường ai, bất giác lên giọng nói một mình :

- Bọn họ không ai chịu nhường ai rời khỏi đây, chẳng lẽ nơi đây có xảy ra chuyện gì sao?

Chàng ta tuy nói rất khê, thế nhưng cô gái bán hoa đứng bên cạnh thì nghe rõ ràng, bây giờ hơi nghiêng đầu “ừ” nhẹ một tiếng, rồi nói nhỏ :

- Đương nhiên là có.

Thanh y thư sinh cảm thấy hứng thú, bèn hỏi dồn :

- Chuyện gì?
- Chớ nói nhiều, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết.

Bên ngoài quán rượu, Hắc Hổ Thần bây giờ cười vang lớn rồi nói :

- Tốt lắm, Huy huynh xin cứ thi triển cước thủ, huynh đệ xin hầu tiếp.
- Ô, nói thế là Triệu huynh muốn động thủ cùng Huy mỗ sao?

Hắc Hổ Thần trầm giọng buông rõ từng tiếng :

- Đây là cách giải quyết tốt nhất của chúng ta.
- Nếu đã thế, xin Triệu huynh rút binh khí.
- Huynh đệ xin dùng song chưởng lãnh giáo.
- Thế thì Huy mỗ cũng xin dùng song chưởng hầu tiếp.

Hắc Hổ Thần nghe thế thì từ từ đưa tay phải lên đánh ra một chưởng. Thế chưởng đánh ra rất chậm, tựa hồ như không mang theo một chút kinh lực nào, tự nhiên mà xuất.

Thanh y lão nhân trầm trụ khí, đứng yên bất động, hai tay buông thõng, ngưng lập tinh thần, như không một chút chuẩn bị.

Khí thế chưởng đến chỉ còn cách Thanh y lão nhân chưa đầy tầm một xích, đột nhiên chỉ nghe Hắc Hổ Thần cười gằn một tiếng rồi tay nhanh như chớp phát chưởng tấn công.

Thanh y lão nhân vội lách người về bên trái để tránh một đường chưởng của đối phương rồi vung tay chộp vào hữu chưởng.

Hắc Hổ Thần cười gằn nói :

- Tuyệt.

Đối phương đều là cao thủ, tự nhiên ra chiêu thì có vẻ đơn giản và nhiều sơ hở, thế nhưng bên trong ngầm chứa những biến hóa khôn lường. Trong công có thủ, trong thủ có công.

Hắc Hổ Thần rút nhanh tay về rồi hóa chiêu đánh vào ngực Thanh y lão nhân.

Thanh y lão nhân thừa biết đối phương không phải là tay vừa, thoái bộ nhường một thước, chỉ để tay lướt qua người mình rồi vung chỉ tấn công.

Phút chốc hai người quần đấu nhau, từ thân pháp đến đấu thức đều nhanh khôn lường. Trong tiếng kinh phong ầm ầm, hai bóng người quện lại thành một, đứng ở bên ngoài, những tay cao thủ giang hồ cũng không còn nhận ra ai là ai.

Hổ Xương Nga Vô Kỵ đôi mắt hung hung cứ chăm nhìn vào trận đấu.

Thế nhưng Hổ Trảo Tôn Vô Hại ngược lại thì nhún vai cười nhạt rồi bước đến cửa tửu điểm, trên mặt đầy nét nhăn nheo, nhưng lúc này không còn thấy lão gù lưng chậm chạp như lúc trước, lạnh lùng nói :

- Chư vị khách quan, tiểu lão có một câu này muốn nói, không biết chư vị có nghe được hay không?

Cô gái bán hoa thân nhiên vói tay lên bàn lay chiếc lẵng trúc, rồi bước đến trước mặt lão nói :

- Có gì thì cứ nói nhanh đi.

Hổ Trảo Tôn Vô Hại híp mắt cười nói :

- Tiểu lão chỉ có một lời khuyên, các ngươi hiện tại đã rơi vào tuyệt cảnh, trước mặt duy nhất chỉ còn một con đường sống...

Đến cuối câu, lão cố tình kéo dài giọng rồi bỏ lửng.

Ma Diện Lang không nên nói bèn lên tiếng hỏi :

- Đường sống nào chứ?

Hổ Trảo Tôn Vô Hại nhếch mép cười nhạt nói :

- Thuận ngã giả sinh.

Gã tiểu tử mặt đen nghe vậy thì “hừ” lên một tiếng lạnh lùng.

Hổ Trảo Tôn vẫn nói tiếp :

- Chư vị có thể nhìn rõ ràng, nếu như Hoài Dương đại hiệp một mình cũng không phải là đối thủ của tệt thượng nhân, còn chư vị ở đây cũng không phải là đối thủ của Nga lão đầu với năm ngọn phi đao. Nếu ngoan cố thì chẳng phải chết oan uổng lắm sao?

Mọi người nghe vậy thì cũng động sắc, thế nhưng cô gái bán hoa chợt cười nhạt nói :

- Hổ Trảo Tôn, ngươi không cần phải nói, bọn cô nương quyết không mắc lừa ngươi đâu.

Hổ Trảo Tôn sắc mặt sa sầm :

- Tiểu nha đầu bán linh ngươi thế nào mà dám ương ngạnh đến thế? Quả là không biết sống chết là gì. Các ngươi nếu như không chịu đầu gối tệt thượng nhân, thì có thể sống mà rời khỏi đây được sao? Ha ha... Ha ha...

Cô gái bán hoa chỗ mồm nói :

- Điều ấy chẳng cần ngươi quan tâm.

Chính lúc này thì cuộc quyết đấu chỉ nghe một tiếng người quát lớn, rồi “Bình” một tiếng, hai bóng người lập tức phân ra hai phía.

Lúc này mới kịp nhận rõ cả song phương chẳng khác gì nhau, sắc mặt đỏ rần rồi chợt biến xanh. Rõ ràng là cả hai vừa nếm đủ mùi của nhau, rơi vào hiểm cảnh cho nên mới trực tiếp nghênh một chiêu đề rồi cùng thoát ra hai nơi.

Qua chừng mấy giây mới nghe thấy Hắc Hồ Thần cười khan một tiếng, nói trước :

- Đại Quyền Vân Thủ của Huy huynh thật là bất phàm.

Thanh y lão nhân cũng khiêm tốn nói :

- Nào sánh được tinh hoa của Hồ Phong bát thức của Triệu huynh.

Hắc Hồ Thần nói :

- Huy huynh quá khen.

Dứt lời tả chưởng lại xuất chiêu tấn công đối phương.

Thanh y lão nhân chỉ thấy phát phát tay áo một cái, góc tay áo cuộn lên rồi quật xuống đầy kinh lực điểm vào cổ tay của Hắc Hồ Thần.

Hắc Hồ Thần giật mình vội thâu cước lại, hữu cước hơi thoát ra ngoài nửa bộ rồi tả thủ thay thế hữu thủ múa nửa vòng đột nhiên chop đến huyệt Kiên Tinh trên người Thanh y lão nhân.

Thanh y lão nhân giống như vừa rồi, chỉ dùng trụ pháp hóa giải chiêu thức của đối phương.

Phút chốc cả hai động thủ trở lại. Thế nhưng tình hình cuộc đấu đã không còn như trước, rõ ràng bọn họ đã xuất tuyệt thủ.

Thanh y lão nhân lần này thi triển trụ pháp chính là Trụ Pháp thần công.

Trụ Pháp thần công là môn tuyệt học mà lão ta đã danh chấn giang hồ mấy mươi năm nay.

Hắc Hồ Thần trào phảo pháp cũng đã xuất ra những chiêu Độc Môn công pháp. Thế trào công vừa rồi có vẻ chậm hơn, thế nhưng bên trong hàm chứa biến hóa và kinh lực ghê gớm.

Rõ ràng ai cũng muốn nhanh hạ đối phương, hoặc chí ít cũng phải chiếm tiên cơ, cho nên chiêu thức lúc này rõ ràng là quái dị siêu tuyệt.

Chỉ mới đấu qua chừng hai ba chiêu, đột nhiên nghe một tiếng gầm lớn từ miệng Hắc Hồ Thần, song thủ thâu về trước ngực rồi mười ngón trào đánh ra cực nhanh. Miệng lão quát :

- Huy huynh tiếp một trào này.

Mọi việc chỉ là trong cái nháy mắt, ở bên ngoài nghe rõ xương cốt của lão tựa hồ như kêu lên răng rắc. Song trào phát chiêu như cuồng phong đột khởi, rõ ràng là mạnh hơn trước có đến mấy bậc. Đôi song trào biến thành màu ám khói mà mỗi ngón tay cong như vượt câu thì lại to trương lên gấp đôi bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cổ sự Tiên Cô kiếm

Thanh y lão nhân vốn đã chú ý giờ nhìn thấy thì thầm kêu lên :

- Ái da, chẳng phải là Hắc Hồ độc trào, tuyệt kỹ bình sinh của hắn đó hay sao?

Nghĩ nhanh trong đầu, vội vận mười thành công lực vào song chưởng, hét lớn một tiếng rồi phát lên nghênh chiêu.

Một chiêu này cả song phương đều sử dụng tận lực, chỉ nghe một tiếng “Bùng” lớn long trời lở đất.

Trong đám di phong cuộn cuộn, cát bụi bay mù mịt, chỉ thấy Hắc Hồ Thần toàn thân chấn động mạnh rồi vọt lui ra sau có đến hai thước.

Thanh y lão nhân cũng hú lên một tiếng tựa hồ như toàn chân lực trong người đã xuất tán, thân hình chao đảo rồi không đứng vững, cũng phải bật lui về sau có đến một thước dài.

Sau một chiêu này, Hắc Hồ Thần tuy thoát về sau hai thước nhưng đó là lúc cả người lão đang ở trên không bỏ tới, ít nhiều cũng có phần hơi thiệt.

Thanh y lão nhân cũng không trụ nổi, bước lui một bước dài, cho nên xem tình hình đủ thấy rằng song phương kẻ tám lạng, người nửa cân, chưa ai chiếm được thượng phong.

Có điều sau một chiêu này, rõ ràng cả hai đều sử dụng toàn bộ chân lực của mình, nên lúc này chỉ thấy bọn họ đứng yên bất động, đôi mắt khép hờ, điều hòa chân khí, phút chốc đầu trường tĩnh mạch yên lặng đến lạ thường.

Nhưng không gian trầm lặng ấy chưa kéo dài được bao lâu, đột nhiên vang lên một giọng thiếu phụ hét lớn :

- Lan nhi! Làm gì mà cứ ở mãi trong quán rượu không chịu ra đây?

Trong quán rượu, cô gái bán hoa vừa nghe thấy thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, bỗng nhiên đứng dậy vội vàng gọi lớn :

- Mẹ...

Hồ Xương Nga Vô Kỵ quát :

- Ai?

Giọng phu nhân kia vang lên :

- Mặc xác hán, Lan nhi ra đây.

Cô gái bán hoa đã chớp lấy lấy lăng hoa, mang lên tay rồi nhìn Thanh y thư sinh cười nói :

- Mẹ ta đến rồi, người nhanh theo ta ra khỏi đây.

Thanh y thư sinh ngược đầu nói :

- Cô nương...

Nhưng cô gái bán hoa đã vội ngắt ngang :

- Ái da, con người người vẫn chưa chịu nhanh đi à?

Vừa nói tay trái chớp lấy vạt áo của Thanh y thư sinh kéo nhanh ra ngoài.

Hồ Xương Nga Vô Kỵ cười gần một tiếng hét lớn :

- Các người đi nổi ư?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cũng la lớn :

- Nhị vị khách quan còn chưa thanh toán tiền rượu nhé.

Bọn họ vừa nói vừa định xuất thủ ngăn cản khách ra khỏi từ điểm, đột nhiên nghe giọng thiếu phụ kia cười lên lanh lảnh đến chói cả tai :

- Bọn người tại sao không hỏi xem lão nương là ai? Mà một mực muốn bắt con gái lão nương ở lại cơ chứ?

Cô gái bán hoa đã kéo được Thanh y thư sinh ra khỏi quán, đúng ngay lúc ấy một đạo ngân quang lấp lánh như một trận mưa rào lướt ngang qua đầu bọn họ rồi rơi vãi về phía sau. Gần như cùng lúc một bóng người nhỏ nhắn thân pháp nhanh không tưởng lướt xen qua kẽ hở giữa bọn họ rồi biến mất vào màn đêm, đến những tay cao thủ giang hồ cũng không thể nhìn thấy bóng người kia là ai.

Nhưng Hồ Trảo Tôn thì chân động thét lên :

- Thiên Nữ Tàn Hoa, nói vậy bà là Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cô ư?

Giọng phu nhân thét lên đanh lạnh :

- Người biết thì tốt.

Lúc này cô gái bán hoa kéo Thanh y thư sinh chạy ra đến ngoài mấy trượng rồi mới dừng lại ngược đầu gọi lớn :

- Mẹ, mẹ ở đâu?

- Mẹ còn có việc, con cứ việc đi trước...

Giọng phu nhân chỉ nghe vang vọng từ trên không xuống, không thấy bóng người, nói đến đó bỗng nhiên bà kinh ngạc la lên :

- A, còn tên tiểu tử kia là ai?

Cô gái bán hoa vẫn nắm chặt vạt áo của Thanh y thư sinh không buông ra, vội nói :

- Hắn là...

Rõ ràng là cô gái bán hoa không biết Thanh y thư sinh kia là ai, bởi vậy không thể nào đáp hết câu hỏi được.

Giọng phu nhân vắng vắng bên tai bọn họ :

- Không cần nói nhiều, nơi này không thể ở được lâu, các người nhanh chạy đi.

Cô gái bán hoa lại hỏi lớn :

- Mẹ, con tìm gặp mẹ ở đâu?

- Không cần phải tìm ta, các người còn chưa chịu chạy nhanh lên ư?

Cô gái nghe khẩu khí của mẹ mình biết rằng tình hình đã cấp bách cho nên không dám hỏi nhiều, vội vàng quay người nói với Thanh y thư sinh :

- Chúng ta chạy thôi.

Miệng thì nói, tay thì kéo áo chàng chạy về phía ngoài trấn.

Thanh y thư sinh vốn nhận ra thiếu nữ có vốn hảo tâm với mình cho nên không hề kháng cự mà cứ theo bước chân của cô ta mà chạy theo.

Hai người chạy có đến hơn mười dặm đường, cô gái bán hoa lúc này nghe thở hổn hển, tuy trong màn đêm nhưng cũng có thể nhận ra được những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, bước chân bắt gặp cũng chậm lại rồi buông hẳn tay khỏi vạt áo Thanh y thư sinh. Qua một lúc mới lấy lại hơi thở bình thường nói :

- Thôi, chúng ta tạm nghỉ chân ở đây một lúc rồi đi tiếp.

Thanh y thư sinh chấp tay vái dài nói :

- Cầu mong cô nương ra tay cứu giúp tại hạ cảm kích vô cùng.

Cô gái bán hoa trên mặt phớt hồng lên, trong ánh mắt hiện một nụ cười tươi tắn, nguyệt dài Thanh y thư sinh một cái rồi nói :

- Không cần cảm tạ, tôi chỉ muốn hỏi công tử một câu.

- Không biết cô nương muốn hỏi gì đây?

- Tôi chỉ muốn hỏi công tử có biết võ công hay không?

- A... Tại hạ cũng có luyện qua vài năm.

Cô gái bán hoa giọng the thé vang lên :

- Ái da, thì ra người thân tòng bất lộ. Hừ, nếu biết sớm người có luyện võ nghệ thì ta chẳng cần kéo người chạy làm gì.

Thanh y thư sinh cười cầu hòa nói :

- Tại hạ quả thật có luyện qua vài năm võ nghệ. Thế nhưng chỉ là để rèn luyện cơ thể, xưa nay chưa hề động thủ với ai.

Cô gái bán hoa nhún vai bĩu môi nói :

- Chỉ cần thấy người chạy hơn mười dặm đường mà hơi thở vẫn bình thường, sắc mặt không đỏ, bộ pháp nhanh nhẹn, rõ ràng người là người võ công còn cao hơn ta.

- Cô nương quá khen khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Cô gái bán hoa nhìn thấy Thanh y thư sinh cử chỉ nho nhã chân thật, không giống như một kẻ hành tẩu giang hồ, không nén nổi hiếu kỳ liếc dài chàng ta

một cái rồi nhẹ giọng hỏi :

- Thôi được, nhưng mà tôi chưa được thỉnh giáo quý danh của công tử.
- Không dám, tại hạ họ Nhạc, tiện danh Tiểu Tuấn, dám hỏi phương danh cô nương là...?

Cô gái bán hoa nghe hỏi thì ửng mặt lên, thế nhưng lúc này may là đang đêm, trời tối cho nên cũng bớt thẹn, cúi đầu nói lí nhí trong miệng :

- Vừa rồi công tử không nghe mẹ tôi gọi tên tôi hay sao?
- Không, lúc đó trong lòng tôi đang phát hoảng, lệnh đường nói gì, căn bản tôi cũng không nghe thấy...

Cô gái bán hoa bật cười khúc khích rồi dẩu môi cười nói :

- Không nghe thì thôi, tôi chẳng nói đâu.

Nói rồi cô ta tìm một khối đá ngồi nghỉ chân.

Tiểu Tuấn nghe nói vậy thì mặt đỏ lên, lúng búng trong miệng :

- Cô nương thứ lỗi cho tại hạ mạo muội.

Cô gái bán hoa cười khúc khích nói :

- Ái da, xem con người của người thi đúng là một con một sách, vừa rồi ta chỉ đùa thôi. Tên ta là Trúc Thu Lan...
- A! Thì ra là Trúc cô nương.

Nói xong bỗng lí nhí ngâm lên trong miệng :

- Nhấn thu lan dĩ vi bội...

Đoạn ngừng đầu lên tán một câu :

- Tên cô nương thật là đẹp.

Trúc Thu Lan nghe cháng tán mỹ một câu thì trong lòng cảm thấy ngọt ngào, sắc mặt ửng đỏ lên, mắt lộ thu ba chớp nhẹ mấy cái rồi hỏi :

- Vừa rồi công tử nói gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- À, đó là một câu trong sở từ, chỉ tán mỹ Thu Lan vừa thanh cao vừa tinh khiết, rễ đậm sâu mà làm thành bội hoa.

Trúc Thu Lan đôi mắt đen láy mà thông minh, lúc này lướt qua ánh mắt dị thường, rồi nhoèn miệng cười nói :

- Công tử đem thi phú ra mà nói thì tôi chẳng hiểu gì cả.

Nói rồi không đợi cho Tiểu Tuấn lên tiếng, bèn hỏi ngay :

- Nhạc công tử, lần này công tử cũng đến đây vì bảo kiếm ư?
- Bảo kiếm ư?

Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn cô ta lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Tại hạ chỉ là tiện đường ngang qua đây, vì chưa qua được sông nên mới ghé vào tửu điểm nghỉ chân, cô nương nói đến thanh bảo kiếm, chuyện là thế nào?

Trúc Thu Lan nhìn đối phương nửa tin nửa ngờ, ánh mắt như cười mà không cười, nói :

- Công tử thật không vì chuyện đó sao? Nhưng vì sao bọn Hồ Trảo Tôn lại không chịu để cho công tử đi?
- Tại hạ quả thực là không biết gì cả, lẽ nào cô nương không nguyện nói rõ ra cho tại hạ biết?

Trúc Thu Lan hơi dịch người ra một chút rồi vỗ vỗ vào phiến đá nói :

- Công tử ngồi xuống đây rồi tôi sẽ nói cho nghe.

Người ta là một vị cô nương mà tự nhiên phóng lãng, Nhạc Tiểu Tuấn tất nhiên là không tiện chối từ, chần chờ một chút rồi bèn ngồi xuống bên cạnh cô nàng.

Anh chàng vốn xưa nay chỉ quen với đèn sách thi phú, chưa từng tiếp xúc với nữ nhi, huống gì là lúc này còn được cận kề sát bên, tự nhiên cảm thấy tim hồi hộp đập loạn lên, thần thái tỏ ra không được tự nhiên.

May mà lúc này đêm khuya tối trời, Trúc Thu Lan cũng không để ý cứ thấp giọng kể :

- Đến Qua Châu tìm bảo kiếm, hiện tại là một sự kiện lớn làm chấn động giang hồ, Nhạc công tử lẽ nào lại không biết một tí gì?
- Tại hạ xưa nay chưa từng dấn bước giang hồ, cũng chưa từng nghe qua người ta nói chuyện này, cô nương lẽ nào lại không tin?
- Ừm...

Thu Lan gật đầu rồi nói tiếp :

- Tội tin, chuyện vốn khá dài, đi ngược lại từ đầu thì phải kể từ khi Tổng Cao Tông nam độ cầu Dương Tử dựng nên nhà Nam Tống mà nói...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì chau mày kinh ngạc la lên :

- Thời gian lâu đến thế ư?

Trúc Thu Lan gật đầu rồi kể tiếp :

- “Qua Châu vốn được coi là một giang cảng lớn, còn gọi là Tam Xoa Hà, gần đó có một chiếc cầu gọi là cầu Dương Tử. Lúc Tống Cao Tông qua sông vượt về phía Nam, đến cầu Dương Tử, quân Kim cũng vừa đuổi kịp đến. Bây giờ có một vị anh hùng dân tộc là Yến Hiếu Quang và con gái của ông ta là Yến Trinh Cô đi theo hộ giá. Bọn họ đã đánh nhau một trận quyết liệt với quân Kim ngay trên cầu Dương Tử.

Cha con họ được coi là những người võ nghệ toàn tài, giết chết có đến cả ngàn quân Kim mới bảo hộ được Tống Cao Tông độ hà an toàn. Cũng vì vậy mà từ đó giang sơn Nam Tống bắt đầu được dựng lên, thế nhưng cha con bọn họ vì người ít thế cô, cuối cùng đã tử trận chết một cách oanh liệt...”

Nhạc Tiểu Tuấn chẹn ngang hỏi :

- Những chuyện này với việc thanh bảo kiếm thì có liên quan gì với nhau?
- Đương nhiên là có liên quan. Yến Trinh Cô lúc đánh nhau với quân Kim có sử dụng một thanh lê hoa thương vùng vẫy sát địch nhiều vô kể, thế nhưng bên tay trái còn sử dụng độc đao hơn là một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm này có tên gọi là Hắc kim kiếm, nghe nói nó được chế từ một loại thép nam châm có đến hàng vạn năm. Nó không những vô cùng sắc bén và cứng rắn như kim cương mà chỗ độc đao của nó là có thể hút hết binh khí của đối phương. Yến Trinh Cô tay trái dùng kiếm tay phải dùng thương. Kiếm thì để thu hút binh khí của đối phương, thương thì dùng để đâm giết đối phương. Chính đó là nguyên nhân đã khiến Yến Trinh Cô lập nên chiến tích huy hoàng mà trở thành anh hùng của dân tộc. Tương truyền rằng sau khi Yến Trinh Cô oanh liệt hy sinh, thì thanh bảo kiếm bị rơi xuống chiếc cầu Dương Tử...

Trúc Thu Lan nghi lấy hơi một chút rồi tiếp :

- Mãi đời sau, thường nhớ về chiến công oanh liệt năm xưa, người và vật được ghép lại mà có tên là Trinh Cô kiếm. Thế rồi thời gian gần đây nghe nói rằng có một ngư dân trong lúc bủa lưới ở dưới chân cầu Dương Tử đã vớt được một thanh cổ kiếm. Nghe nói thanh kiếm không những không bị rỉ sét mà lưới kiếm phát quang, đồng thời nó còn hút tất cả những ngư cụ gì bằng sắt của người ngư dân cho nên mọi người mới nghĩ ngay là Thanh Cô kiếm năm xưa mà Yến Trinh Cô đã đánh rơi xuống đấy. Tin tức lan rộng, một đồn mười, mười đồn trăm rất nhanh chóng truyền khắp giang hồ võ lâm. Nó tạo nên một sức hấp dẫn đối với mọi người trên giang hồ, cho nên anh hùng các phương các phái đã không quản ngại đường xa mà đổ dồn về Qua Châu này để truy tìm cây bảo kiếm năm xưa.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Một thanh kiếm có từ tính hút được sắt cũng có gì ghê gớm mà khiến cho tất cả võ lâm ai ai cũng náo nhiệt truy tầm chứ?

- Đương nhiên với người bình thường thì không thấy được sự tuyệt diệu của nó, nhưng một người luyện võ công mà có được thanh thần binh chí khí này trong tay tất nhiên lúc động thủ cùng đối phương chiếm ưu thế vô cùng to lớn. Thử nghĩ khi động thủ, đối phương chưa kịp xuất chiêu mà binh khí đã bị thanh bảo kiếm này hút bay mất, chẳng phải là đáng kinh người đó sao? Cho nên đối phương có muốn dùng kim châm làm ám khí cũng khó có thể ngấm tập kích lên được người nếu có mang thanh bảo kiếm này trên người. Ngoài ra, nó còn có một truyền thuyết khác, người dùng thanh bảo kiếm này nếu công lực càng cao thì hấp lực càng lớn, có thể dùng bản thân nội gia tích chân khí dồn vào thanh bảo kiếm, biến nó trở thành một luồng Linh Tụ chân khí có thể hút được binh khí trong tay địch nhân ở ngoài xa tầm một đến hai trượng, thử nghĩ nó có một diệu dụng như vậy, người trên giang hồ ai ai lại không muốn chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười :

- Nói thế cô nương đến đây cũng để truy tìm thanh bảo kiếm ư?

- Ô, tôi chỉ nhận hiểu kỳ mà đến đây xem chuyện thôi, thử coi trên giang hồ có bao nhiêu tay thượng thặng, bọn họ giờ quần tập tại Qua Châu này, bằng một chút bản lĩnh của tôi mà dám tranh đoạt với bọn họ sao?

Vừa nói đến đó, bỗng nhiên nghe một giọng âm trầm từ phía sau vọng lại :

- Cô nương nói thế chẳng phải là tự khiêm tốn lắm sao?

Trúc Thu Lan nghe vậy giật mình quay lại hỏi lớn :

- Ai?

- Ha hả... Đương nhiên là tiểu lão.

Trong bóng đêm một bóng đen xuất hiện lướt nhanh tới, thoạt nghe giọng nói cũng có thể đoán ngay ra được chính là lão chủ quán rượu Hồ Trảo Tôn Vô Hại.

Trúc Thu Lan nét mặt sa sầm lạnh giọng nói :

- Ngươi còn đuổi theo ta đến đây làm gì?

Hồ Trảo Tôn nhún vai cười hi hi nói :

- Tệ thượng nhân vì biết cô nương là ái nữ của Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cơ, cho nên mới linh cơ lão đến mời cô nương.

Trúc Thu Lan ngạc nhiên la lớn :

- Mời ta? Hắc Hồ Thần muốn ngươi đến mời ta ư?

- Đương nhiên, đương nhiên.

Hồ Trảo Tôn nhún vai cười nói tiếp :

- Nếu chẳng phải tệ thượng nhân có lời mời thì tiểu lão có mọc thêm ba cái đầu đi nữa cũng chẳng bao giờ dám mạo xưng tệ thượng nhân mà đến đây.

Trúc Thu Lan lạnh giọng :

- Mời ta đi làm gì?

- Điều này thì tiểu lão không rõ.

- Ta không đi.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói :

- Tiểu lão chỉ phụng mệnh mà hành sự, cô nương lẽ nào mà không nể mặt tiểu lão một chút chứ?

- Ta đã nói không đi là không đi.

- Cô nương nếu quả quyết không đi, thử hỏi tiểu lão phải về bẩm báo thế nào với tệ thượng nhân đây?

Trúc Thu Lan ngắc đầu bĩu môi nói :

- Đó là chuyện của ngươi.

- Tiểu lão như đã đến đây mà không mời được cô nương đi, thử hỏi làm sao được chứ?

Trúc Thu Lan cười nhạt :

- Ngươi định làm gì đây?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại còn chưa kịp đáp, thì bỗng trong bóng đêm nghe có tiếng áo lướt gió, phút chốc hai bóng người phóng đến gần, chỉ thấy một béo một gầy, trong chùng mảy trượng mọi người đã nhận ra đó chính là Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông, chính là bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu.

Trúc Thu Lan liếc xéo lão ta một cái rồi hất hàm hỏi :

- Bọn chúng hai tên có lẽ là đã đầu lĩnh chủ nhân của ngươi rồi chứ?

Không đợi cho Hồ Trảo Tôn đáp, Cương Trảo Hà Bá Thông đã bước đến cười ha hả nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, huynh đệ chúng ta thừa mong Tôn lão nhi tiến cử, hiện tại đã là người đương sai của Hắc Hồ Thần chủ nhân.

Lý Bạch Khôi cũng liền tiếp lời :

- Tệ chủ nhân đã có lời mời gặp mặt cô nương, cho nên mới sai Tôn lão nhi đến đón, đây cũng như nể mặt cô nương lắm rồi đó, theo ý tại hạ thì cô nương chớ nên từ chối.

Nhạc Tiểu Tuấn từ nãy giờ không mở miệng, lúc này mới bước lên một bước nói :

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, Trúc cô nương đã không nguyện ý đi, các người cũng không nên cưỡng bức.

Hồ Trảo Tôn liếc xéo Nhạc Tiểu Tuấn một cái rồi cười lên ha hả nói :

- Hay lắm, theo ý tiểu lão thì Trúc cô nương không muốn đi một mình, hay là có vị công tử này đây sẽ theo tháp tùng cô nương một chuyến.

Trúc Thu Lan liền sấn lên một bước chân trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Nhạc công tử, bọn họ muốn tìm chi là tôi chứ không liên quan gì đến công tử.

Hồ Trảo Tôn nói :

- Nói vậy cô nương đồng ý rồi chứ?

Chẳng ngờ Trúc Thu Lan ghéech mặt lên nói lớn :

- Ta không đi.

Vừa nói cô ta vừa thuận tay đưa lăng hoa từ tay trái chuyển sang tay phải, trên lăng trúc chỉ thấy trùn một mảnh vải, thế nhưng không ai biết bên trong nó đựng cái gì.

Hồ Trảo Tôn nhìn chằm cô ta rồi bỗng nhiên cười lạnh lẽo nói :

- Cô nương đáp thế, chẳng hóa ra rượu mời không uống lại ra muốn uống rượu phạt.

Trúc Thu Lan tay phải bỗng vùng lên một cái nghe một tiếng ngân dài, tiếp theo là một đạo hào quang lấp lánh. Trong tay cô ta đã nắm một thanh nhuyễn kiếm, ánh thép lạnh lạnh, rõ ràng là một thanh bảo kiếm chàng nghĩ.

Cô ta hữu thủ hoành ngang thanh kiếm trước ngực, tả thủ cầm lăng trúc dang ra ngoài vừa hiên ngang vừa lạnh lùng nói :

- Hồ Trảo Tôn, ta chẳng biết là uống rượu mời rượu phạt thế nào, người chỉ giáo đi.

Nhạc Tiểu Tuấn từ tốn can lại :

- Cô nương cho hà tất phải động đao động kiếm với bọn chúng làm gì.

Trúc Thu Lan giọng to ra hơi xẵng :

- Ái da, con người Nhạc tướng công mới là... bọn họ đã tìm tới đây thì há bỏ qua cho sao?

Hồ Trảo Tôn liền quay nhìn nhanh bọn Yêu Mệnh Thương Tẩu, gật nhẹ đầu ra hiệu.

Lý Bạch Khôi lúc này thật ra đã cầm đôi Thiết Bút trên tay, vừa nhận được chỉ thị của Hồ Trảo Tôn liền sải bước tới lạnh lùng nói :

- Trúc cô nương đã nguyện chỉ giáo, tại hạ xin tiếp.

- Các người ba người cứ xông lên một lượt đề bốn cô nương tiện tay dẹp một lần.

Lý Bạch Khôi khẳng khái nói :

- Đối phó với một Trúc cô nương, chỉ một mình Lý mỗ cũng đã là quá đủ rồi.

- Hừ, được, xem kiếm.

Lời buông, kiếm xuất. Trong tiếng thét dài, thanh nhuyễn kiếm tựa như con linh xà phát hàn quang lướt tới, chiêu thức chỉ là một chiêu bình dị Thanh Long Thảm Huyết, thế nhưng đường thế thì cực nhanh và mạnh, bên trong tất còn chứa nhiều biến hóa.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi nhún người né qua chiêu đầu, miệng cười lên hăng hắc mấy tiếng, thét lớn :

- Cô nương quả là nhất thân tuyệt kiếm.

Thật tình thì hắn chỉ nghĩ là đối phó với một cô gái bán hoa chẳng đáng gì nên đánh giá đối phương rất thấp. Thế nhưng lúc này xem một kiếm khởi thức của Trúc Thu Lan, hắn không khỏi thừa nhận kiếm pháp của cô ta cũng đạt được tám chín thành hòa hậu.

Vừa nói cặp Thiết Bút vừa ra chiêu, tả bút thuận thế điểm đến khuỷu tay của đối phương, nhưng đây chỉ là một hư chiêu, hữu bút thẳng hình đột nhiên xoay vòng về bên phải, tả thủ xuất bút cực nhanh vào huyệt Yêu Bối trên lưng Trúc Thu Lan.

Trúc Thu Lan vội vàng thoái bộ hồi thân tránh chiêu đối phương, thế nhưng lấy thoái làm công, chỉ thấy thanh nhuyễn kiếm thu rồi lại phát nhanh ra như chớp, biến chiêu Phong Bá Tảo Diệt.

Keng một tiếng vang dài, ngân quang xạ xuất, rõ ràng là thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan đã đánh bật ngọn bút của đối phương ra ngoài, thế nhưng công lực của nàng không bằng được Thiết Bút Lý Bạch Khôi, cả người nàng bị chấn động bật lui sau đến hai bước.

Lý Bạch Khôi là hạng người lang bạt giang hồ, kinh nghiệm đánh nhau tất nhiên có thừa. Thấy Trúc Thu Lan bị ngọn Thiết Bút của mình đánh bật lui về sau, không đợi nàng đứng vững, đã thét lớn một tiếng rồi phi thân phóng đến xuất bút bồi thêm một chiêu Thiên Tinh Điểm Xạ.

Trúc Thu Lan phát hoảng vội tung người nhảy lui...

Thế nhưng Lý Bạch Khôi hai ngọn Thiết Bút lúc này như cặp rồng bay phượng múa, liên hoàn phát ra liên bốn chiêu.

Trúc Thu Lan nhất thời thất thủ đành phải thoái liên ba bốn bước theo thế tấn công của đối phương.

Thế nhưng nàng chẳng phải là một tay kiếm thủ tầm thường, sau mấy lần thoái bước nhượng chiêu, sắc mặt vẫn không biến đổi, đột nhiên hét to lên một tiếng dài trấn áp tinh thần đối phương, thanh nhuyễn kiếm trong tay rung lên bần bật, phát ra hàn quang trùm cả không gian, thanh nhuyễn kiếm đánh ra chiêu Bách Hoa Tán Xạ, ánh kiếm tựa như một màn hoa cuốn hút cả đôi Thiết Bút của đối phương.

Đứng ở bên ngoài, Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thọc tay quan sát, thế nhưng trên mặt chàng ẩn hiện nét lo âu, rõ ràng là đang để tâm lo lắng cho Trúc Thu Lan, thế nhưng không có cách gì trợ giúp.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi vốn thành danh giang hồ nhờ cặp Thiết Bút, lúc này thi triển toàn là tuyệt học liên tu bất tận. Vô luận thế nào, kiếm pháp của Trúc Thu Lan chỉ là nhất thời phát huy uy mãnh, trên mặt số lượng mà so sánh thì rõ ràng nàng chịu thiệt, lấy một đấu hai.

Nên biết người sử dụng quán quang bút vốn giỏi môn đã huyệt pháp, lúc này cặp bút trong tay Lý Bạch Khôi hết thượng đến hạ. Hết tả đến hữu, đầu đầu cũng thấy bút vạch, chỉ cần Trúc Thu Lan một chút sơ hở đường kiếm thì ngọn bút của đối phương nhất định sẽ thừa cơ mà điểm trúng thương ngay.

Một người luyện kiếm mấy mươi năm, lúc phát kiếm ra chiêu thì tựa hồ như rất kín đáo, nhưng không thể nào không để lộ một chỗ sơ hở nhỏ, một pho kiếm pháp tuyệt học như Lưỡng Nghi kiếm pháp của Võ Đang hay Đát Ma kiếm pháp của Thiếu Lâm, cũng không thể dám nói rằng là không có chỗ sơ hở.

Huống gì là Trúc Thu Lan, một nữ nhi giang hồ, kiếm pháp đầu tinh thâm uyên bác, nhưng càng đánh kéo dài thì càng bất lợi về mặt khí lực. Cho nên ngoài năm mươi chiêu thì kiếm xem ra có vẻ chậm lại, chỗ sơ hở càng dễ thấy hơn.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi lúc này càng đánh càng hăng, tinh thần càng phấn chấn hơn. Khi thấy đối phương khí lực ngày càng suy yếu, bỗng nhiên gã cười gằn mấy tiếng hắc hắc, rồi tả bút phát chiêu đánh bật thanh nhuyễn kiếm trên tay Trúc Thu Lan, đồng thời phóng hữu bút nhanh như chớp điểm vào huyệt Kiên Tinh trên vai phải nàng.

Gã xuất thủ tuy thấy nhẹ nhàng, thế nhưng huyệt Kiên Tinh vốn là một trong mười hai trọng huyệt trên thân thể con người, Trúc Thu Lan lần này không kịp né tránh, toàn thân giật nảy nhẹ một cái, tay phải buông lỏng, ngọn kiếm rơi lăn lóc trên đất kêu leng keng.

Nhạc Tiểu Tuấn xem đến đây thì phát hoảng, vội xông lên la lớn :

- Trúc cô nương, cô nương không sao đấy chứ?

Hồ Trảo Tôn nhìn nhanh về phía Cương Trảo Hà Bá Thông hắt hàm một cái, ngụ ý: hãy dẹp tên tiểu tử này cho ta.

Hà Bá Thông không đợi lão nói thành lời, thế nhưng cũng hiểu ý, lập tức nhún mình phóng tới chặn ngang trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn hà hà nói :

- Hay cho một kẻ đa tình công tử, xem ra ngươi nên tiễn cô ta đi một chuyến này...

Vừa dứt lời, bàn tay trảo đã chớp nhanh đến ngực Nhạc Tiểu Tuấn.

Hắn có ngoại hiệu là Cương Trảo, vốn xưa nay thành danh giang hồ vì năm chiếc vuốt sắt tẩm độc của hắn. Thế nhưng lần này nghĩ rằng đối phó với một công tử một sách như Tiểu Tuấn, tự nhiên hắn không cần phải mang vuốt sắt vào tay.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy hắn tấn công thì nhảy lui ra sau theo bản năng, rồi la lớn :

- Người cần ta là có ý gì chứ?

Cương Trảo Hà Bá Thông vừa rồi chỉ là chớp nhẹ một phát nhưng không trúng, lúc này hắn định tung người nhảy đến tấn công tiếp, thế nhưng đôi mắt hắn bất chợt bắt gặp ánh mắt của Nhạc Tiểu Tuấn. Trong ánh mắt của chàng thiếu niên phát ra hai luồng nhãn quang lạnh lùng đầy uy lực thì bất giác hắn rùng mình khựng người lại trầm nghĩ :

- Tiểu tử này chẳng lẽ trong người tàng chứa một nội lực thượng thặng hay sao?

Chỉ nhân nghĩ thế hắn quên mất cả động thủ.

Thế nhưng chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn lại vung tay chớp lấy tay hắn đang đưa hờ ra, mục đích đẩy hắn ra ngoài, miệng quát lớn :

- Tránh ra.

Thật không thể tin nổi chỉ một cái đẩy tay nhẹ mà Hà Bá Thông nhào lộn văng ra xa có đến ngoài bảy tám xích.

Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ đang trong lòng hốt hoảng lo lắng cho Trúc Thu Lan, nên căn bản không để ý đến Hà Bá Thông, chỉ sấn bước đến trước mặt Thiết Bút hét lớn :

- Người hãy thả cô ấy ra.

Thì ra vừa rồi Lý Bạch Khôi sau khi điểm trúng huyết đạo Trúc Thu Lan thì thuận tay chớp lấy người nàng. Có lẽ đến lúc này gã vẫn chưa biết tình hình của Hà bá Thông bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài nên hét lớn :

- Người định làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn cúi người xuống nhặt lấy thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan đánh rơi, quát lớn :

- Tại hạ muốn người buông Trúc cô nương ra.

Vừa nói trong lúc cấp bách, muốn gạt không để đối phương cản đường cho nên chàng đã sử dụng một thủ pháp chân truyền của sư phụ mình, thế nhưng đó chỉ là chuyện vô tình.

Lúc này đây, nắm trong tay thanh nhuyễn kiếm mà chàng chưa từng bao giờ sử dụng qua, nên thanh nhuyễn kiếm giống như con rắn chết, ngoắt ngoéo trên tay.

Lại nói Cương Trảo Hà Bá Thông nằm mộng cũng không thể ngờ nổi một thư sinh tầm thường trời gả không chắt này đã hất văng mình ra ngoài bảy tám xích, lộn nhào mấy vòng.

Lão lồm cồm bò dậy phui bụi đất trên áo rồi bước tới bên người Nhạc Tiểu Tuấn cười gằn nói :

- Tiểu tử, thì ra người cũng khá đấy.

Dứt lời, lão liền vung tay xuất trào chụp đến sau gáy của chàng.

Gã tuy chưa mang những chiếc vuốt sắt vào tay, thế nhưng uy danh thiết trào vang lừng vô lâm thì với bàn tay không, xuất chiêu cũng đủ lấy mạng đối phương.

Nhạc Tiểu Tuấn bị tấn công từ bên hông, chàng chỉ dừng tay xuất chiêu cực nhanh chớp vào cổ tay đối phương. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, Hà Bá Thông chẳng thể ngờ được gã xuất thủ chớp gáy đối phương lại bị đối phương chớp trúng cổ tay mình...

Hà Bá Thông còn chưa kịp nhận ra đối phương vừa xuất chiêu như thế nào, chỉ thấy Nhạc Tiểu Tuấn thuận đà hất hắn ra ngoài, cả người Hà Bá Thông to béo như thế lại văng ra xa hơn hai trượng, ngã đánh phịch xuống đất. Gã rên hừ hừ, mặt nhăn nhó tỏ ra vô cùng đau đớn.

Đến lúc này thì không riêng gì Hà Bá Thông mà cả Lý Bạch Khôi và Hồ Trảo Tôn cũng đều chấn động giật mình trợn mắt kinh ngạc nhìn gã thư sinh áo xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bảo kiếm tặng quân tử

Lần này thì Lý Bách Khôi nhìn thấy rất rõ, đối phương tuy chỉ là tùy tiện chop nhẹ rồi thuận tay đẩy một cái, thế nhưng cũng đủ khiến cả người lão béo mập Hà Bá Thông văng ra ngoài đến cả hai trượng.

Hà lão nhị thân thủ võ nghệ so với họ Lý cũng chỉ là thối bá hơn kém không bao nhiêu, vậy mà bị đối phương cho đo ván dễ dàng như thế, thử hỏi không đáng kinh ngạc lắm sao?

Gã buông tay khỏi người Trúc Thu Lan, ngưng mắt nhìn gã thiếu niên đầy kinh ngạc, một lúc mới cất tiếng cười gằn nói :

- Các hạ thân tàng bất lộ, quả thực là huynh đệ Lý mỗ nhìn nhầm người, hắc hắc... Đến đây, Lý mỗ bằng cặp Thiết bút này lĩnh giáo vài chiêu.

Nói rồi cặp bút phân đôi thành tả hữu, nhất công nhất thủ, rõ ràng là không còn ý khinh thường gã thiếu niên kia nữa.

Lại nói, Trúc Thu Lan lúc này tuy không còn bị Lý Bách Khôi nắm lấy, thế nhưng cả người vẫn bị không chế huyết đạo, nên trở to mắt nhìn đối phương mà không nhúc nhích gì được.

Nhạc Tiểu Tuấn trong tay vẫn nắm thanh nhuyễn kiếm điềm nhiên nói :

- Tại hạ xưa nay chưa từng động thủ với người khác, chỉ cần nhị vị chịu buông tha Trúc cô nương, thì chúng ta không còn việc gì với nhau.

Lý Bách Khôi trong lòng thầm nghĩ :

- Tên tiểu tử này xem có vẻ ấu trĩ, chẳng lẽ hấn cổ tình giả vờ?

Nghĩ rồi hấn ngửa mặt cười dài nói :

- Các hạ nói nghe ra có vẻ dễ dàng đấy nhỉ?

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn giọng thản nhiên :

- Vậy các vị định thế nào?

- Lão phu muốn chính tay lấy mạng ngươi.

Vừa dứt lời, liền thấy một bóng người như hồ vồ nhào tới tấn công Nhạc Tiểu Tuấn..

Thoạt trông mới biết chính là gã Cuồng Trảo Hà Bá Thông, gã ta hai lần bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài, trong lòng vô cùng căm tức, cho nên lúc này tay đã mang năm vuốt sắt tẩm độc nhất vào tấn công bằng một thế sát chiêu.

Yếu Mệnh Thương Tẩu vốn có tiếng hung ác trong làng hắc đạo, khi nào chịu thiệt trước một gã thư sinh vô danh tiểu tốt? Huống gì lúc này bọn chúng vừa đầu quân dưới trướng Hắc Hồ Thần, đương nhiên muốn ra tay lập chút công đầu để lấy lòng thượng nhân.

Thiết Bút Lý Bách Khôi thấy lão nhị đã ra chiêu, cũng lập tức trầm giọng hét một tiếng, rồi bút pháp phát động Thượng Hạ Giao

Chinh, hai ngọn bút nhanh như hành vân lưu thủy, điểm vào hai đại huyệt sau người Nhạc Tiểu Tuấn.

Trúc Thu Lan tuy người không thể động, miệng không thể nói, thế nhưng đầu óc thì vẫn còn tỉnh táo minh mẫn, lúc này cô ta trừng mắt nhìn thấy bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu liền thủ tấn công Nhạc Tiểu Tuấn thì trong lòng chấn động, cảm thấy lo lắng cho họ Nhạc.

Nhạc Tiểu Tuấn thì không ngờ đối phương quyết hạ thủ mình, trong lòng sinh nộ khí, lửa giận phát ra từ cặp mắt tạo thành hai luồng hàn quang lạnh lạnh quét nhìn nhanh đối phương. Bàn năng tự nhiên tay nắm chặt đốc kiếm, chẳng biết từ đâu một luồng kinh lực từ tay chuyển kiếm vốn mềm dẻo trở nên thẳng cứng, rung lên phát ra tiếng “ong ong” nghe đến rợn người.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương hai người hai hướng tấn công đến, chân thoái bộ nhảy lui thoát khỏi tầm tấn công của đối phương, tay phát kiếm ra chiêu Thần Long Đầu Giáp, chỉ kịp nghe “Kong Kong” vang dài hai tiếng, cặp Thiết Bút của Lý Bách Khôi đã bị đánh bật ra ngoài.

Tiếp liền đó là “Bộp” một tiếng, thế kiếm thuận đà điểm tới tay Cuồng Trảo của Hà Bá Thông, khiến gã kinh hoàng nhảy lui sau, rõ ràng trong thế vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn đã hạ thủ lưu tình.

Nên biết rằng, Nhạc Tiểu Tuấn tuy nói xưa nay chưa từng đối thủ với người khác, thế nhưng chàng ta vốn là môn đồ của vị võ học tôn sư năm xưa danh tiếng rất lớn trong võ lâm, cho nên vừa rồi chỉ một kiếm đã dễ dàng hóa giải liền hai chiêu của hai tên hắc đạo giang hồ.

Lý Bách Khôi lúc này cả người bị đánh bật lui năm sáu bước mới đứng vững, lão nhìn thấy gã thiếu niên chỉ vận kinh lực mà cả thanh kiếm vốn nhu nhuyễn như sợi thung, nay cương cứng lên tợ cương thiết thì lòng đã chấn động mạnh. Vừa rồi khi cặp Thiết bút của lão ta bị đánh gạt ra ngoài, trước ngực tự nhiên để hở một khoảng rất lớn, vậy mà đối phương không nhân cơ hạ sát chiêu, bằng không thì có lẽ lão ta giờ này đã trở thành một cái xác không hồn mất rồi.

Lại nói về Hà Bá Thông, vừa rồi cả người lão bổ vào, chân chưa chấm đất, một chiêu trào không chop trúng được đối phương, ngược lại còn bị thân

kiếm đánh vào cổ tay, khiến gã tê dại cả nửa người, chao đảo về sau.

Lúc này nhìn lại mới thấy cổ tay sung tay lên, máu tứa ra, cả tay chừng như không còn cử động tự nhiên được nữa. Gã cả người toát mồ hôi lạnh, nếu Nhạc Tiểu Tuấn không lưu tình mà trở lưỡi kiếm bén ngọt chém vào cổ tay thì cả tay lão coi như đã phế bỏ rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ là thuận tay ra một chiêu mà hạ liền hai đối thủ, Hồ Trảo Tôn Vô Hại trợn mắt nhìn mà ngơ cả người. Tất nhiên trong lòng chấn động vô cùng, có điều lão nhất thời vẫn không nhận ra nổi lai lịch của đối phương.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng để mắt đến bọn Yêu Mệnh Thương Tẩu, thân kiếm bước đến bên người Trúc Thu Lan giải khai huyết đạo cho nàng.

Trúc Thu Lan rên khẽ một tiếng, tay chân cử động trở lại bình thường, giọng reo vừa vui vừa ngạc nhiên :

- Nhạc công tử, không ngờ thân thủ công tử thật bất phàm.

Nhạc Tiểu Tuấn không tỏ ra một biểu hiện nào, chỉ khiêm tốn nói :

- Cô nương quá khen, tại hạ đêm nay mới là lần đầu tiên đánh nhau với người khác.

Thiết Bút, Cương Trảo cả hai đều là hạng đầu gấu trong làng hắc đạo, vừa rồi tuy bị đánh văng ra ngoài, thế nhưng hoàn toàn chưa hề bị thương thế gì nặng, đương nhiên chẳng khi nào chịu thôi, đánh mất nhìn nhau rồi thét lên một tiếng lớn, chuẩn bị nhào đến tấn công tiếp.

Không ngờ, Hồ Trảo Tôn Vô Hại khoát tay chặn lại, nói :

- Chậm tay.

Thiết Bút Cương Trảo không dám nghịch mệnh, liền thân bình khí, chăm mắt nhìn Tiểu Tuấn với vẻ còn căm tức.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, nhếch mép cười nói :

- Nhạc công tử thân thủ bất phàm, chẳng biết có nguyện nói cho huynh đệ biết tôn sư là vị cao nhân nào không?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cười điềm nhiên nói :

- Gia sư là Vô Danh lão nhân.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại lại cười nói :

- Tiểu lão thực tình xưa này chưa từng nghe trên giang hồ có vị cao nhân nào lại có ngoại hiệu như thế, Nhạc công tử nói thật đấy chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :

- Tại hạ lừa tôn giả phỏng ích gì cơ chứ?

- Ha ha... Vậy thì tốt. Tiểu lão xem như không tự lượng sức mình, nguyện thọ giáo công tử vài chiêu.

- Sao? Tôn giả cũng muốn động thủ cùng tại hạ ư?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại gật đầu gần giọng :

- Không sai, chỉ cần nội trong mười chiêu, tiểu lão nhất định nhìn ra được lai lịch của công tử.

Nhạc Tiểu Tuấn hơi phật ý, nói :

- Nói thế tôn giả không tin lời tại hạ ư?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại còn chưa kịp đáp thì Trúc Thu Lan bỗng chen vào hát hàm nói :

- Hừ, đánh nhau thì đánh nhau, Nhạc công tử há sợ chúng sao chứ?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cười nhạt nói :

- Tiểu lão chỉ muốn thi thủ cùng công tử mười chiêu thôi, đến đó sẽ dừng, chẳng cần phải hạ thủ sát chiêu nhau đâu.

Trúc Thu Lan liếc xéo lão ta lãnh giọng nói :

- Xưa nay tay chân của Hắc Hồ Thần toàn là loại lang sói, hễ ra tay với người nào thì coi như ghi tên vào sổ Diêm Vương, sao tự nhiên hôm nay lại nói ra được lời này?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cười hênh hệch nói :

- Nghe cô nương nói cứ tựa hồ như tiểu lão giết người thành tính, ài... Giang hồ bằng hữu, tứ hải giai huynh đệ, có đâu cứ ra tay là làm tổn âm đức, ai lại không sợ bị đẩy xuống địa ngục chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ngược lại bình thản nói :

- Tôn giá muốn tỷ thí thể nào đây?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại đáp nhanh :

- Tùy công tử vậy.

Lão nói rồi nhìn Nhạc Tiểu Tuấn với vẻ rộng rãi, cười nói tiếp :

- Giá như công tử quen dùng kiếm thì cứ dùng kiếm, tiểu lão xưa nay không quen dùng binh khí.

Trúc Thu Lan chẹn ngang vào :

- Người ngoại hiệu là Hồ Trảo Tôn, đôi hồ trảo của người mười móng tay như móc câu chuyên thuật Cầm Nã Thủ, không cần đến binh khí là điều tất nhiên thôi.

Một câu nói này hiển nhiên cô nói muốn nhắc nhở Nhạc Tiểu Tuấn là lão ta không phải là hạng dễ đối phó.

Nhưng Nhạc Tiểu Tuấn vốn chỉ mới xuất đạo lần đầu, đâu nghe ra được thâm ý bên trong câu nói của nàng, ngạc nhiên cười nói :

- Tôn lão trượng như đã không dùng binh khí, thì tại hạ cũng chỉ dùng đôi tay không hầu tiếp vậy.

Nói rồi chàng trao lại thanh nhuyễn kiếm cho Trúc Thu Lan, nói tiếp :

- Thanh bảo kiếm của cô nương, xin nhận lại.

Trúc Thu Lan lườm dài chàng một cái, thăm rủa trong lòng :

- Đúng là con một sách ngu ngốc.

Thế nhưng lúc này một lời nói của Tiểu Tuấn đã từ miệng nói ra, không thể thay đổi được nữa. Cô nàng đành đứng yên nắm thanh kiếm cuộn lại thành một cuộn tròn cất vào trong lồng ngực.

Hồ Trảo Tôn khách khí ôm quyền nói lớn :

- Nhạc công tử, kính mời.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền chấp tay hoàn lễ nói :

- Tại hạ xưa nay chưa từng động thủ, mời tôn giá vậy.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại đã thăm tin đối phương cao thâm mạt trắc, thế nhưng bằng vào khẩu khí mà suy đoán thì chỉ là người vừa xuất sư hành cước giang hồ. Tuy kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ chưa có, thế nhưng chỉ bằng vào một chiêu vừa rồi hạ đo ván Thiết Bút và Cương Trảo cũng đủ thấy võ công thuộc hạng nhất nhì chứ chẳng phải hạng tầm thường.

Lại nói thêm về bản thân Hồ Trảo Tôn Vô Hại cũng không phải là hạng vô danh tiểu tốt trong làng hắc đạo, đêm nay phụng mệnh Hắc Hồ Thần đến “mời” Trúc Thu Lan, nếu hiện tại lão không thể khống chế được gã thiếu niên này thì chuyện mời Trúc Thu Lan quyết không thành.

Có điều, nếu lão khống chế được gã thiếu niên này thì tốt, bằng không thắng nổi đối phương thì chỉ ít cũng nhận ra được lai lịch thân thế của đối phương để còn về bẩm báo lại với thượng nhân.

Trong lòng lão thăm tính như vậy, cho nên trận tỷ đấu này ra chiều nhất nhất cần phải tận lực và thâm diệu, đồng thời tập trung cao độ để nhìn cho ra sơ học của đối phương thuộc môn hộ bang phái nào.

Bây giờ nghe gã thiếu niên nói một câu không kém phần ngông cuồng, lão chỉ cười lên ha hả :

- Nhạc công tử thực là khách khí, coi như nhường tiểu lão này một chiêu, tiểu lão cung kính không bằng tuân mệnh, đành ra tay trước vậy.

Nói rồi lão hơi bỏ cả người xuống tấn, hai tay rút lại, mười ngón tay cong cong hình thành thế song trào, ánh mắt ngưng thần nhìn chăm vào người đối phương.

Nhạc Tiểu Tuấn thực tình không nhận ra đối phương đã có thâm ý dùng trào pháp với mười ngón tay móc câu đã nhắm chuẩn thập đại huyết trên người

chàng, cho nên vẫn đứng bình thản chẳng có chút gì là thù thế đối công.

Nguyên chàng ta từ nhỏ theo học võ nghệ với một vị giáo thụ lão phu tử, sở học của chàng không phải là một pho kiếm pháp thành danh hay một pho chương pháp nổi tiếng, mà chỉ là những ngón võ công tân mác thu thập chất lọc từ trong những pho kiếm pháp và chương pháp khác nhau mà ra.

Đương nhiên đã là tân thủ chọn lọc thì đều là những chiêu thức kỳ ảo tuyệt diệu, nhưng vốn không thành pho, không thành bài, nên vận dụng cần phải linh hoạt đúng lúc đúng nơi. Từng chiêu thức đều là hảo dụng thủ pháp, mục đích nhanh chóng khống chế hoặc hóa giải chiêu thức của đối phương, nhưng nếu mà không đúng lúc đúng nơi, thì ngược lại sẽ là chỗ sơ hở dễ bị đối phương lợi dụng tấn công.

Thế nhưng Hồ Trảo Tôn Vô Hại thấy thế thì càng không dám khinh địch, lão bài thức chuẩn bị tấn công mà chưa dám ra tay ngay, nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn một lúc, từ từ nói :

- Nhạc công tử cẩn thận.

Lão nói từng tiếng chậm rãi, nhưng tiếng cuối cùng vừa buông dứt, bỗng hai chân nhún người nhảy bỏ tới, trào trước, người sau, mười móng câu Chop vào người đối phương.

Cương Trảo Hà Bá Thông vốn sở trường môn trào công, vậy mà lúc này nhìn thấy Hồ Trảo Tôn Vô Hại ra chiêu vừa nhanh vừa mạnh như cuồng phong đột khởi, thì trong lòng cũng thầm hiểu rằng mình còn kém xa lão ta.

Nhạc Tiểu Tuấn cả người bất động không một mảy may phòng bị, đến khi thấy thế trào của lão già Chop gần đến ngực mới lui chân một bộ, cả người thấp chùng xuống, song thủ nhanh như chớp tung chương đánh lên.

Một thế bỏ người Chop tới của Hồ Trảo Tôn Vô Hại chính là sát chiêu lợi hại Như Phong Tụ Bể, mười móc câu bao trùm cả mấy xích vuông, cho dù đối phương cố né tránh cũng không thoát nổi.

Trong suy nghĩ của lão ta nếu già thiếu niên không trúng một trào mà bỏ mạng đương trường, thì chỉ ít kinh lực từ trào tâm chấn động cũng đủ làm hôn mê gục ngã như chẳng nghĩ.

Nào ngờ sự thực không như lão nghĩ, thế trào bỏ tới hùng mạnh mà Nhạc Tiểu Tuấn chẳng những không có chút né tránh, ngược lại cả người chùng thấp xuống, rồi ra chiêu phản kích từ dưới lên, chương chưa tới mà cả một cỗ kinh lực thâm hậu đã thấy trực khởi áp vào người lão.

Cỗ kinh lực tuy không hùng mạnh, nhưng lại âm nhu nhược hoãn, rõ ràng là thuộc loại nội gia công pháp Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, khiến cả người lão còn đang ở trên không bị chùng lại.

“Á?”, Hải Thiêm Thác Thiên, chẳng phải là thủ pháp của Đạo gia Nam Tông Hành Sơn phái hay sao?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại giật nảy mình kêu lên trong lòng khi nhận ra thế chương của đối phương. Thế nhưng lão là tay giang hồ lão luyện, tự nhiên không để mất tinh thần, lập tức nương thế mượn sức, hít sâu một hơi để khí tung tiếp người cao lên rồi vượt qua khỏi đầu Nhạc Tiểu Tuấn, thế như Thiên Mã Đãng Không ra ngoài ba trượng mới dừng người trên đất an toàn.

Lão quay phắt người lại, cười lên ha hả, gật gù nói :

- Tuyệt, tuyệt, thân thủ bất phạm. Nhạc công tử tiếp thêm lão phu chiêu này.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, chưa dứt câu thì cả người lão đã phân bộ lướt người trở lại trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn cự ly chỉ chừng sáu bảy xích, dòn trào ngũ chỉ như móc câu lại Chop vào vai đối phương, chẳng biết cánh tay của lão ta vươn dài ra được bao xa, mà cách tám sáu bảy xích lại xuất trào?

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương lướt qua đầu thì đã chuyển tấn xoay người, với chàng tỏ như thâm hiểu từng chiêu thức, cứ mỗi chiêu thức đối phương đánh ra đều suy nghĩ nên hồi chiêu thế nào là hợp lý nhất để hóa giải, cho nên xuất thủ căn bản không nhảy bén như lão già.

Nháy mắt đã thấy tay trào của Hồ Trảo Tôn Vô Hại đã đến bờ vai, chàng lại thoái nửa bộ, tả hữu thủ chương trào song thi, tay xò ra Chop vào cổ tay đối phương.

Một chiêu này tuy chậm, thế nhưng cũng đủ để hóa giải một chiêu của đối phương, Hồ Trảo Tôn lần này lại chấn động tâm thần la lớn :

- Í! Thủ Phước Long Trảo, chẳng phải là Cầm Long Thủ Thập Bát Thức của Thiếu Lâm phái đây sao?

Đầu nghĩ tay biến, liền thấy hữu trào thu về, tả trào tiếp liền một chiêu Chop vào thất lưng của Nhạc Tiểu Tuấn, miệng thì la lên :

- Chiêu hay lắm.

Một thủ một phát, hóa chiêu nhanh dị thường mà tay co tay duỗi, tựa hồ như lúc này tay lão ta dài hơn bình thường có đến bốn năm thốn, thủ pháp cổ quái thực là hiếm thấy lắm thay.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe đối phương la lên như vậy thì cũng đáp lại :

- Lão trượng, nhượng chiêu...

Nhưng chưa dứt lời đã thấy trào khác của lão ta chộp vào người, chàng lúc này một chiêu Thủ Phước Long Trảo đã dụng quá nửa, bán đồ muốn thâu cũng khó, liền hóa chiêu từ thế trào chộp vào cổ tay phải của lão già, liền buông thông rồi từ trên phạt xuống bằng mu bàn tay đánh vào trào của đối phương đang chộp đến bên hong mình.

Thoạt nhìn thì tựa hồ như chỉ là một chiêu gạt tay bình thường, thế nhưng với Hồ Trảo Tôn Vô Hại thì lại khác, lão đã nhận ra đây chính là võ học tuyệt môn của vị Quái Hiệp thiên sư Thiếu Lâm tự năm xưa - Phấn Thủ Như Lai Phấn Thủ bát chương.

Hồ Trảo Tôn “ấ” lên một tiếng, vội rút tay hồi bộ, trong lòng khiếp đảm thâm nghĩ :

- Chẳng lẽ tiểu tử nay thuộc phái Thiếu Lâm?

Hồ Trảo Tôn xem ra cũng là nhân vật danh bất hư truyền, lão luyện giang hồ có thừa, lâm trận bất loạn, tuy có chân động kinh ngạc, nhưng thâu tay tránh chiêu, lại tiếp liền một trào khác từ hữu thủ phóng ra chộp tiếp vào vai trái của Nhạc Tiểu Tuấn.

Nói thì dài, thế nhưng mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, ba trào vừa xuất chỉ là nằm trong Liên Hoàn trào, mà Tôn Vô Hại thành danh là Hồ Trảo mà thôi. Chiêu tiếp chiêu càng lúc càng nhanh lại uyên thâm ảo diệu.

Nhạc Tiểu Tuấn trước sau vẫn chậm hơn đối phương nửa chiêu, ấy là vì phải nhận định suy nghĩ chiêu thức đối phương mà ra. Có điều mỗi chiêu chàng tung ra sau, nhưng đều là những chiêu tuyệt học danh gia, mà chàng dùng chiêu cũng đạt đến trình độ “tòng tâm sở dục”, nghĩ là phát, phát là chuẩn. Do vậy mới khiến nhân vật lừng lẫy trong làng hắc đạo như Hồ Trảo Tôn cũng phải kinh động.

Lúc này chàng lại vừa hóa giải tiếp một chiêu của Hồ Trảo Tôn Vô Hại, hai người lập tức quần đấu kịch liệt. Đứng ngoài mà nhìn tựa hồ như Hồ Trảo Tôn Vô Hại chủ động tấn công, thế nhưng người trong cuộc mới biết rõ hơn. Bất cứ chiêu nào của Hồ Trảo Tôn Vô Hại đánh ra đều bị Nhạc Tiểu Tuấn thuận tay hóa giải chẳng mấy khó khăn, đã vậy trong từng chiêu hóa giải của chàng ta còn hàm ẩn thế phản công, khiến Hồ Trảo Tôn phát hoảng vừa công mà lại phải vừa thủ đến nỗi lúng túng cả tay chân.

Phút chốc họ đã đấu với nhau được mười bốn mười lăm chiêu thức.

Hồ Trảo Tôn lúc đầu cứ đinh ninh Nhạc Tiểu Tuấn là đệ tử của Thiếu Lâm. Chẳng ngờ qua đến ngoài mười chiêu, thì thấy chàng sử dụng chiêu thức không riêng gì của Thiếu Lâm mà còn là võ học của Hành Sơn, Hoa Sơn, Võ Dương, Bát Quái, Hình Ý, cho đến võ học của các phái quan ngoại như Trường Bạch, Vân Quý, Diêm Thương các phái...

Rõ ràng đây là một sự pha tạp võ học, thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thì tho thốt từng chiêu tiếp từng chiêu, cứ liên miên bất tuyệt, tựa hồ như chỉ là một pho võ công có bài bản lớp lang, thật là đáng ngạc nhiên.

Một điều nữa khiến cho Hồ Trảo Tôn kinh ngạc nhất chính là có những chiêu chừng rất tầm thường của các phái, nhưng dưới tay Nhạc Tiểu Tuấn đánh ra lại uyên thâm ảo diệu thực khó lường.

Cứ ngắm cho kỹ thì chừng như mỗi chiêu thức, chọn lọc ra từ võ công các môn phái đã được Nhạc Tiểu Tuấn khám phá khai thác hết chỗ thâm diệu tuyệt hảo của nó.

Hồ Trảo Tôn trong lòng tự hiểu hơn ai hết, xưa nay lão hành cước giang hồ chưa từng gặp một đối thủ nào lợi hại như thế. Lão càng đánh càng thấy không ổn, vốn ban đầu Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu còn dễ tâm suy nghĩ ra chiêu hóa giải, nhưng đến lúc này thì không còn như lúc đầu nữa, mà chiêu của chàng phát ra một cách tự nhiên, càng đấu thì càng lão luyện thành thục.

Qua thêm mấy chiêu nữa, Hồ Trảo Tôn trong lòng đã thấy khiếp hoảng, lão biết rằng càng đánh càng thiệt, nên quyết định ra một chiêu tới hạn trí mạng.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cười gằn một tiếng, hét lớn :

- Hảo!

Rồi cả người nhanh như chớp tựa hồ như mãnh hổ cuồng long nhảy bổ vào, hai tay chưởng trào song thi, liên hoàn phát liền mười mấy thức, thoạt trông cứ như trên vai lão mọc ra thêm mười mấy cánh tay, thế công như cuồng phong đột khởi thật kinh nhân hải tặc.

Thì ra đây mới chính là bản lĩnh sở trường của Hồ Trảo Tôn Vô Hại.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng ngờ đối phương mãi đến lúc này mới ra tuyệt chiêu sát thủ. Bộ pháp của chàng như hành vân lưu thủy, khi tả khi hữu, lúc tiền lúc hậu, nhất nhất tránh né từng chiêu từng thức liên tu bất tận của lão già.

Mặc cho Hồ Trảo Tôn tấn công ra nhiều bao nhiêu, nhưng thủy chung vẫn không mấy may chạm được vào tà áo của chàng.

Đứng ở bên ngoài, bọn Thiết Bút Cương Trảo cho đến Trúc Thu Lan lúc này nhìn đến hoa cả mắt, thoạt trông bọn họ hai người như hai chiếc ảnh ảo dập dờn trước mắt, thực không còn thể nào nhận ra nơi đâu là chiêu công đâu là chiêu hóa giải.

Nháy mắt, ba mươi chiêu qua như ánh chớp, Hồ Trảo Tôn Vô Hại trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng thâm run hơn, bỗng lão công tiếp ba chiêu đẩy lui Nhạc Tiểu Tuấn, rồi tự mình nhảy lui về sau, ré giọng hét lên :

- Ngừng tay.

Nhạc Tiểu Tuấn cả người xoay như chiếc vù, lùi sau đỉnh lập trên đất, mặt thần nhiên như không, hỏi lớn :

- Sao? Lão trượng đã nhìn ra lai lịch của tại hạ rồi chứ?

Hồ Trảo Tôn Vô Hại thờ phù phù, mặt đỏ bừng lên, cổ gượng một nụ cười :

- Hắc hắc... Công tử thật cao minh, tiểu lão quyết không phải là đối thủ, xin thua vậy.

Lại nói, Trúc Thu Lan ban đầu lúc hai người vừa tỷ đấu, thì lòng cứ nom nớp lo lắng cho Nhạc Tiểu Tuấn. Nhưng ngoài mười chiêu cũng đã nhận ra thần thủ chàng phi phàm tuyệt luân, nên lại đổi lo thành mừng. Mặc dầu nàng cũng không nhận ra nỗi lai lịch của chàng, nhưng thâm hiểu Hồ Trảo Tôn quyết không thể làm gì nổi chàng, nên mới yên tâm đứng xem.

Lúc này mắt chứng kiến, tai lại nghe đích miệng Hồ Trảo Tôn nhận thua, nàng chừng như vẫn còn chưa tin vào tai mắt của mình, cứ chăm mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái nhìn thâm sâu thán phục. Rồi tự nhiên trên hoa diện của nàng rạng ngời một nụ cười như hoa mai trong nắng xuân, tiếng ngọc thốt lên :

- Nhạc tướng công, chàng đã thắng thật rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn như không chú ý đến câu nói xúc động từ lòng nàng, mà nhìn Hồ Trảo Tôn điềm nhiên nói :

- Lão trượng khéo nói, công lực của lão trượng thâm hậu, tại hạ nào dám so sánh.

Chàng nói câu này cũng là thực lòng, vì đây là lần đầu tiên chàng thực sự ra tay tỷ đấu với người khác. Vừa rồi chính chàng đã phải nhìn rõ chiêu của đối phương rồi mới nghĩ ra chiêu hóa giải. Sau dần càng lúc càng tinh thâm thành thực mà ứng thủ tự nhiên, chẳng ngờ lại thắng đối phương, đến chính ngay bản thân chàng cũng không ngờ tới.

Hồ Trảo Tôn Vô Hại ngược lại thì chỉ nghĩ là lời khách khí của đối phương mà thôi. Xem như cũng là giữ chút sĩ diện cho mình hạ đài, liền nhìn bọn Thiết Bút Cương Trảo phát tay :

- Chúng ta đi.

Dứt lời là chân nhún phóng đi, bọn Thiết Bút và Cương Trảo cũng không dám hé nửa lời, lập tức phóng chân chạy theo, phút chốc cả ba bóng người khuất hẳn trong màn đêm.

Trúc Thu Lan chờ đến khi bọn người kia khuất hẳn rồi mới quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, mặt thoáng chút hờn dỗi, nói :

- Ái da, chẳng ngờ bọn Hồ Trảo Tôn bị tướng công đánh chạy, thì ra tướng công thân hoài tuyệt học bất lộ, vậy mà vừa rồi lại giấu người ta nhé.

Nhạc Tiểu Tuấn gượng cười đáp :

- Tại hạ quả thực là chưa từng động thủ với ai, vừa rồi chính là lần đầu tiên đánh nhau...

- Xì...

Trúc Thu Lan nguyền dài một tiếng cắt ngang lời chàng, thấp giọng hỏi :

- Lệnh sư thực sự ngoại hiệu là Vô Danh lão nhân sao?

- Đúng vậy. Đó chính là ân sư đã truyền thụ võ công cho tại hạ.

Trúc Thu Lan nguyền dài chàng nói :

- Còn phải nói, ông ta đã truyền thụ võ công cho tướng công, đương nhiên là ân sư rồi.

-Ồ không, ý tại hạ muốn nói là ông ta là lão phu tử khai môn nghiệp nghệ cho tại hạ.

Trúc Thu Lan vừa buồn cười vừa ngạc nhiên hỏi :

- Ông ấy là lão phu tử dạy học, lại vừa truyền thụ võ công, vậy có sao tướng công lại không biết tính danh ông ấy là gì?

Nhạc Tiểu Tuấn bị hỏi vặn thì mặt ửng đỏ lên ấp úng nói :

- Có lẽ phụ thân tôi biết, từ nhỏ tôi chỉ gọi ông ấy là lão phu tử, chứ không biết ông ấy tôn tính đại danh là gì cả. Về sau, khi đã lớn cũng có lần tôi hỏi, nhưng ông ta chỉ cười rồi nói: “Lão phu đã nhiều năm không dùng đến tính danh, hài nhi, người nhất định muốn biết, lão phu xưa này có ngoại danh là Vô danh lão nhân, người cứ gọi như vậy là được.”

- À ra vậy... Vô Danh lão nhân tính tình chắc là cổ quái lắm nhỉ?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu đáp :

- Ân sư rất hiền từ, chẳng có quái chút nào.

Trúc Thu Lan gật gù, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, thay đổi ngữ khí nói :

- À, Nhạc tướng công vẫn còn chưa nói lần này đến Qua Châu để làm gì?

- Tại hạ chỉ thuận đường đi ngang qua đây thôi, định sang sông đi Trấn Giang.

Trúc Thu Lan nhíu mày hỏi :

- Tướng công là người của Trấn Giang ư?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :

- Không, tại hạ đến Trấn Giang là có chút chuyện.

Trúc Thu Lan thở dài một hồi nói :

- Từ khi chuyện thanh bảo kiếm Trình Cô kiếm xuất hiện, không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đổ dồn về Qua Châu, tướng công võ công tuy cao, thế nhưng quyết cũng không phải là đối thủ của Hắc Hồ Thần. Nếu Nhạc tướng công quả thực chỉ muốn qua sông đi Trấn Giang, thì cũng không cần trở lại Qua Châu.

- Lời cô nương nói rất đúng... Thế nhưng...

Nói đến đó thì ngừng lại, thần sắc tỏ ra lúng túng.

Trúc Thu Lan cũng nhận ra sắc diện của chàng, thầm nghĩ chàng ta lần đầu hạ sơn hành cước, nên đường xa không quen, bèn cười nói đỡ lời :

- Ở đây cách Trấn Châu cũng không xa, ở đó có một bên tàu có thể qua sông, sau đó từ Hạ Thục đến Trấn Giang rất gần.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy liền ôm quyền thi lễ nói :

- Đa tạ cô nương chỉ bảo.

Trúc Thu Lan nhoen miệng cười tươi nói :

- Con người họ Nhạc người mới đa lễ nhé. Đi, tôi sẽ đi cùng.

- Ái, điều này... Tại hạ không dám.

Trúc Thu Lan nghe vậy bật cười thành tiếng :

- Xem! Chỉ vừa nói một câu mà tướng công đã tự ái sao? Không biết đường thì người ta dẫn đường cho, có gì mà lại không dám chứ?

Nói rồi nàng khoát tay thân mật thấp giọng :

- Nào, tướng công đi thôi.

Vẫn hai chữ tướng công thế nhưng lần này thoát ra khỏi miệng nàng nghe âu yếm ngọt ngào, không thể nhìn rõ má nàng ửng hồng lên như mận chín.

Tướng công, bình thường nói ra tự nhiên cũng chỉ là lời khách khí tôn trọng đối phương, nhưng tận nghĩa sâu xa hơn còn có nghĩa là phu quân đó mà.

Buột miệng nói rồi, nàng cúi đầu bước đi.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn dĩ vô tình không nghĩ đến, nên chỉ việc rảo bước theo chân nàng.

Đi được một hồi, Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng hỏi :

- Trúc cô nương, từ đây đến Trấn Châu còn xa không?

Trúc Thu Lan đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Ở phía trước kia rồi, một dãy đen lù lù kia chính là tường thành. Nếu chỉ cần qua sông thì không cần phải vào thành, bến tàu nằm ở bên ngoài thành.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn theo tay nàng, quả nhiên đã thấy trong màn đêm nhờ nhờ một dãy đen chạy dài, từ đó thoát ẩn thoát hiện có ánh đèn chiếu sáng.

Đi thêm một quãng nữa, Trúc Thu Lan bỗng dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn chăm vào mặt chàng nói :

- Từ đây chỉ còn không đầy ba dặm đường nữa là đến bến tàu, “tiễn quân thiên lý chung tăt nhất biệt” tôi còn phải đi tìm gia mẫu, không tiễn chân tướng công thêm nữa được.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay thi lễ cảm kích nói :

- Đa tạ cô nương tống tiễn, tại hạ...

Trúc Thu Lan cắt ngang lời chàng, giọng thoáng chút hờn dỗi :

- Xem kia, lại thế. Nhưng ta tiễn chân chẳng lẽ cần một lời cảm tạ hay sao chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người “à” lên một tiếng, nhất thời không nói được một tiếng nào.

Trúc Thu Lan hể cứ nhìn bộ mặt ngơ ngẩn của chàng thì không nhịn được bật cười khúc khích, rồi đôi môi mấp máy tựa hồ như còn có lời gì muốn nói thêm, nhưng chung quy cũng vẫn không nói ra được.

Hai người cứ nhìn nhau trong bóng đêm, một hồi nàng lí nhí trong miệng :

- Nhạc tướng công, tôi muốn... Tặng tướng công một vật...

Nhạc Tiểu Tuấn chừng như cũng nhận ra chút không bình thường trong thần thái ngữ khí của nàng, ấp úng thốt lên :

- Cô nương...

Trúc Thu Lan đã lấy từ trong lồng ngực ra một vật, chính là thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn.

- Nhạc tướng công là người đọc sách vốn không mang binh khí, như vậy càng tốt, tránh bị người chú ý nhiều. Thanh nhuyễn kiếm này tuy không phải là danh kiếm bảo khí, thế nhưng đao kiếm bình thường thì chém đứt dễ như chơi. Nó được luyện từ một loại thép đặc biệt, bình thường không dùng thì cuộn lại cất vào thắt lưng rất gọn, tướng công mang theo rất tiện, tôi xin tặng..

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì lắc đầu nói :

- Tại hạ thực không dám nhận, thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh.

Trúc Thu Lan lại tỏ vẻ không vui :

- Tôi còn chưa nói hết, thanh nhuyễn kiếm này vốn là do mẹ tôi thừa được từ một tay hắc đạo giang hồ, tôi thấy hay hay mới giữ lại trong người, nhưng sử dụng nhuyễn kiếm cần phải có một bản lĩnh tương đương. Tôi đã nhiều lần dùng nhưng chẳng được như ý mình. Vừa rồi thấy tướng công dùng kiếm thực là tự phụ tự đắc, lần này xem như là “bảo kiếm tặng hiệp sĩ”, cũng coi như là tôi tìm cho nó một người chủ, tướng công chớ nên khách sáo.

Nhạc Tiểu Tuấn một mực không chịu nhận, từ chối khéo :

- Binh khí tùy thân của cô nương, tôi lẽ nào dám nhận?

Trúc Thu Lan trở mắt nhìn chăm vào mặt chàng, giọng nàng giận hờn thực sự :

- Con người họ Nhạc người mới cố chấp làm sao? Chúng ta bi thữ hữu duyên tương ngộ, coi như... Ài...

Nói đến đó nàng chẳng thể thốt được tiếp, thờ dài một hồi rồi hạ giọng nói tiếp :

- Nếu tướng công coi tôi như bằng hữu, thì nhận kiếm này, trong lồng ngực tôi còn một vật khác

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn lắc đầu từ chối :

- Không, cô nương..

Trúc Thu Lan thấy chàng cố chấp không chịu nhận, bất giác “hừ” một tiếng, âm ức nói :

- Sao vậy chứ? Người ta đã đem ra tặng, lẽ nào còn lại cản trở vào.

Nói đến, bỗng nàng chụp lấy tay Nhạc Tiểu Tuấn dụi nhanh cuộn kiếm vào tay chàng, vội nói :

- Cất đi, có người đến.

Dứt lời, quay đầu phóng chân bỏ chạy thật nhanh.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn thật thà, bất ngờ nghe vậy thì quay đầu nhìn, nhưng nào có ai đến đâu? Khi quay lại thì thanh kiếm cuộn tròn đã nằm gọn trong tay, còn bóng dáng Trúc Thu Lan thì chẳng còn thấy đâu nữa.

Đến lúc này chàng mới hiểu ra cô ta chỉ lừa vậy để trao kiếm cho mình, trong màn đêm tĩnh mịch giữa cánh đồng hoang vắng chỉ còn lại mình chàng, mắt trông theo hướng Trúc Thu Lan vừa chạy, chàng chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Đồng thời, lúc này chàng cũng hiểu lý do tại sao nàng không tiễn chân chàng đến tận bên tàu mà chỉ dừng lại ngay nơi hoang vắng này.

Không nói cũng biết, bến thuyền có ánh đèn, có ánh đèn tắt có người, có người tắt chẳng tiện để bày tỏ tấm lòng mình vậy.

Chàng đứng lặng người trong làn gió đêm mát rượi, bàn tay chàng vừa rời được bàn tay ngọc của nàng nắm vào giờ vẫn tựa hồ như lưu lại một chút hơi ấm và hương thơm thoang thoảng. Ôi bàn tay khuê nữ.

Không biết chàng đứng lặng người qua bao lâu, ý thức thì bảo chàng nên chạy theo nàng, nhưng tự nhiên sao đôi chân chàng lại chôn cứng trên đất, không còn tuân theo sự sai khiến của ý thức nữa.

Ài...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Độ thuyền quá giang ngộ giai nhân

Từ xa thoát trông tựa hồ như trên bến tàu có ánh đèn, nhưng khi đến gần mới hay chính là hai chiếc đèn lồng treo trước mũi một con thuyền khá lớn.

Trước mũi thuyền thấy hai gã thuyền phu đang loay hoay tháo dây chèo, có lẽ thuyền sắp rời bến.

Nhạc Tiểu Tuấn chạy đến bến tàu, căn bản không để ý con thuyền thế nào, chàng thấy thuyền sắp rời bến thì hốt hoảng vừa chạy vừa gọi lớn :

- Ê, nhà thuyền... xin chờ một lát, thuyền các người qua bên kia sông phải không? Cho tôi qua sông, tiền cước...

Một trong hai gã thuyền phu không đợi chàng nói hết, ngừng đầu thét lớn :

- Dừng lại, người muốn làm gì hử?

Nhạc Tiểu Tuấn khựng người dừng lại, chấp tay nói :

- Tại hạ muốn độ thuyền qua sông!

Gã trung niên thuyền phu trừng mắt quát lớn :

- Mất người để đâu mà không nhìn rõ thuyền gì chứ, xéo ngay!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe như không rõ câu nói, bèn tiếp lời :

- Tại hạ muốn hỏi thuyền các vị qua bờ bên kia phải không, tại hạ xin đi nhờ rồi sẽ trả tiền. Bằng như không phải thì thôi, nào có gì mà lão huynh lại buông lời hống hách vậy chứ?

Gã đại hán đứng thẳng người chống tay ở hong quất mắt thét :

- Tiểu tử khá lạ, hử người mù hay sao chứ!

Nhạc Tiểu Tuấn lại thấy đối phương buông thêm lời lỗ mãng thì bực tức nói :

- Người chỉ là tên chèo thuyền, có sao buông lời chửi người!

Gã đại hán vẫn ngạo mạn nói :

- Ông buông lời chửi, vì người có mắt như mù, còn chưa chịu xéo đi ư?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thêm câu này thì giận thật sự, quát lớn :

- Hừ, các ngươi cậy thế lực ai mà hống hách cuồng ngạo chứ?

Gã đại hán thuyền phu thứ hai lúc này mới đứng thẳng người lên, phui tay nói với đồng bọn :

- Ngươi lảm nhảm với thứ có mắt không trông kia làm gì chứ, cho hấn xuống sông uống nước là xong!

- Hào!

Gã đại hán ban đầu đáp liền một tiếng, rồi khoát bộ sấn tới, bàn tay to như chiếc quạt chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn mảy kiếm nhú chặt, lạnh giọng nói :

- Mỏ miệng là chửi người, vung tay là đánh người, các ngươi thật là cuồng đồ vô phép vô tắc!

Nói dứt lời, chỉ bằng một thế đã chộp cứng cánh tay hộ pháp của gã đại hán, giật rồi hất mạnh một cái khiến cả tấm thân to đĩnh dằng của hấn đổ kênh trên bong thuyền lặn xa cả trượng.

Gã thứ hai thấy đồng bọn bị hạ đo ván, tức giận gầm lên :

- Thăng nhãi, ngươi chán sống.

Trong tiếng quát, người hấn như con hổ dữ chồm tới, cả hai tay chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi đã đánh chạy bọn Hồ Trảo Tôn Vô Hại đều là hạng thân thủ không tầm thường trong làng hắc đạo, lúc này nhìn thấy hai tên thuyền phu tuy hững hờ hờ, nhưng chỉ là hạng võ biền cậy sức trâu mà thôi, căn bản không đáng ra tay.

Chàng chỉ thuận tay khoát một vòng gạt hai tay hấn ra, rồi đẩy một cái nhẹ, là cả hai người hấn lại như đồng bọn lặn nhào trên sàn ván.

Mấy tiếng quát lớn rồi hai thân hình đổ ầm ầm trên ván thuyền như đánh động người trong khoang, khi cả hai tên lồm cồm đứng lên định nhảy vào đánh tiếp, bỗng một mùi hương thoang thoảng phát trong làn giang phong, tiếp liền một giọng nói trong trẻo vang lên :

- Các ngươi đánh nhau với ai đấy?

Hai gã đại hán đã ra thế chuyện bị đánh, nghe giọng người này thì thụt lui cúi đầu cung kính nói :

- Thúy cô nương!

Ở cửa khoang thuyền đã xuất hiện một bóng nữ nhân được gọi là Thúy cô nương, thân hình mảnh khảnh thướt tha trong tấm áo choàng xanh, mắt hạnh tròn xoe, giọng hàm uy lực hỏi lại :

- Ta hỏi các ngươi đánh nhau với ai?

Một trong hai gã đại hán chỉ tay vào gã thiếu niên lạ lẫm, giọng căm tức nói :

- Tên tiểu tử này mất mũi để đâu không chịu nhìn cho rõ lại định xông lên thuyền, tiểu nhân ra tay cản lại, chẳng ngờ bị hấn đánh ngã...

Thiếu nữ áo xanh lúc này mới ngưng mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, nói :

- Người ta chỉ là một công tử đọc sách như thế, xem ra các ngươi kiếm chuyện trước, đúng không?

Một gã đại hán đáp :

- Thúy cô nương, chớ xem tướng mạo hấn thư sinh nho nhã, thực tình thân thủ cao cường lắm đó!

Thiếu nữ nghe thế thì ậm ừ trong họng, rồi lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn mảy liễu hơi nhú lại hát hàm hỏi :

- Vị công tử kia, thâm canh bán dạ xóc đến bến tàu này, chẳng lẽ muốn kiếm chuyện với chúng ta sao?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nhã nhặn nói :

- Cô nương minh xét, tại hạ nhân nôm nóng qua sông, vừa đến bến thì thấy thuyền sắp nhỏ neo, nên vội vã nhảy lên hỏi thăm xem có phải thuyền qua bên kia sông không? Chẳng ngờ nhị vị thuyền phu này mở miệng chẳng lẽ mạo...

Thiếu nữ cướp lời hỏi ngay.

- Chúng mò miệng chẳng lẽ mạo đắc tội với công tử sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Bọn họ vừa mở miệng là bảo tại hạ xéo, rồi còn bảo là mù mắt.

Chẳng ngờ thiếu nữ nghe vậy thì bật cười, rồi nói :

- Ngươi đến bến thuyền xộc hỏi người ta, người ta bảo xéo xem ra còn khách sáo đấy! Đến như ngươi có mắt mà không chịu nhìn cho rõ, chỉ ít cũng có tại nghe xem là thuyền của ai chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì lửa giận xông lên, hỏi vặn :

- Thuyền của ai chứ?

Thiếu nữ cười thành tiếng khanh khách :

- Cho nên người ta bảo ngươi mù cũng chẳng trách!

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt đáp lại một câu :

- Ta nhìn thấy cô nương tướng mạo thanh tao đài các, hẳn là người thông minh biết nhân tình thế thái, chẳng ngờ cũng là cùng một gò với chúng!

Thiếu nữ nghe câu này thì nổi giận thét lên the thé :

- Ngươi dám chửi người ta?

Nhạc Tiểu Tuấn cười vang nói :

- Hiếp người có khi bị người hiếp cũng là lẽ thường, cô nương mở miệng thóa mạ tại hạ, chẳng lẽ tại hạ không có quyền thóa mạ lại cô nương ư!

Thiếu nữ giận đến tái mặt, hừ một tiếng nói :

- Ta cứ ngỡ là nhân vật ăn lộn gan hùm mặt gấu nào, chẳng ngờ chỉ là thằng nhãi mà dám tìm tới thuyền tiểu thư chúng ta. Hảo, ta cho ngươi biết mùi lợi hại!

Dứt lời lướt người tới vung tay ngọc quạt vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn cười nhạt :

- Các ngươi quả nhiên chỉ là hạng chó ý hơi chủ cần người!

Trong khi nói, chàng cũng chỉ là thuận tay chop lấy trướng cổ tay đối phương, chỉ nhân vì đối phương là hạng nữ nhi nên không nỗ lực mà thôi.

Nghĩ vậy, tay chàng vừa chop vào cổ tay đối phương là buông ra ngay...

Lại nói, thiếu nữ thấy tay đánh tới bị chop, thì vội vàng vung tay thoát ra, chẳng nhận thấy vừa rồi đối phương đã không muốn chop cứng tay mình, chỉ nghĩ là dễ dàng thoát khỏi tay của Nhạc Tiểu Tuấn.

Tuy vậy, đôi má cũng đã đỏ gay lên vì thẹn, hậm hực hết lớn :

- Hay lắm, ngươi dám uy hiếp ta! Hừ, đêm nay nhất định không tha cho ngươi!

Chỉ thấy tay áo phất lên, soạt một tiếng ngân dài, trong tay cô ta đã loang loáng ánh thép, thì ra một ngọn đoản kiếm đã nằm gọn trong tay.

- Cường đồ, xem kiếm!

Miệng thét tay vung, thân hình di động chuẩn bị chém tới người Nhạc Tiểu Tuấn.

Đột nhiên ngay lúc ấy từ hướng của khoang thuyền một giọng oanh vang vang lên hăm chút oai lực :

- Tiểu Thúy không được vô lễ!

Thiếu nữ bị gọi là Tiểu Thúy vội ngừng tay, không quay đầu lại, lớn giọng nói :

- Tiểu thư, là do hấn trái lý trước!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đưa mắt nhìn cửa khoang thuyền mới thấy một người xuất hiện, đó là nữ lang trong y phục màu xanh cánh trà, dáng người cân đối thanh thoát, chỉ có điều trên mặt che kín bằng một mạng vải, cho nên không nhìn rõ dung mạo.

Trong làn dạ phong trên bến sông, tà áo thiếu nữ và mái tóc thướt tha tung bay, càng nhìn càng thấy như bóng một thiên thần thoát tục, kiều diễm vạn phần.

Thanh y nữ lang gật nhẹ đầu thấp giọng nói :

- Ta đã nghe hết, chính là do các người cậy đông hiếp người, đã sai sao còn chưa chịu nhanh tạ tội với vị tướng công kia!

Tiểu Thúy liếc xéo Nhạc Tiểu Tuấn một cái về hậm hực, nhưng không dám cãi lời tiểu thư của mình, dạ một tiếng rồi hơi nghiêng mình hành lễ, giọng miễn cưỡng nói :

- Cho tôi xin lỗi!

Nhạc Tiểu Tuấn cười điềm nhiên, ôm quyền hướng về thanh y nữ lang nói :

- Đã mạo muội quấy nhiễu tiểu thư, tại hạ cảm thấy áy náy vô cùng. Xin cáo từ!

Nói rồi, quay người định bước, nhưng thanh y nữ lang giọng oanh cất lên :

- Vị tướng công kia xin lưu bước!

Nhạc Tiểu Tuấn quay người lại hỏi :

- Không biết tiểu thư còn gì chỉ giáo?

Thanh y nữ lang nói :

- Chẳng phải tướng công nôn nóng qua sông sao? Chiếc thuyền này của hàn gia chính là qua sông đây, nếu tướng công không chê thì mời lên thuyền!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người, quả thật chàng đang nôn nóng muốn qua sông, vừa rồi bị hai gã đại hán và cả ả Tiểu Thúy kia cùng làm khó làm dễ, không ngờ giờ vị tiểu thư này lại tự miệng mời mình cùng ngồi thuyền qua sông.

Chàng vốn xưa nay chưa từng quan hệ nhiều với nữ nhi, lúc này hơi ngượng ngập lúng túng nói :

- Điều này... chỉ e không tiện...

Trong ánh mắt thiếu nữ lưu lộ nét khác thường, nhìn chàng rồi nói :

- Chúng ta chỉ cùng thuyền qua sông, có gì là bất tiện, tướng công xin cứ tự nhiên lên thuyền cho!

Nói rồi, quay nhẹ người, gót ngọc thướt tha đi vào trong khoang thuyền.

Trên mặt Tiểu Thúy ngược lại hiện vẻ ngạc nhiên, chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi chợt hồ như hiểu ra, hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Tiểu thư chúng ta đã mời lên thuyền, người còn đứng lóng ngóng làm gì mà chưa chịu lên chứ?

Nói rồi đứng ra một bên, tỏ ý mời khách lên trước.

Nhạc Tiểu Tuấn còn trù trù thêm giây lát, cuối cùng cất bước đi lên thuyền.

Đến trước khoang thuyền. Tiểu Thúy nhanh chân đến vén rèm nói :

- Mời!

Nhạc Tiểu Tuấn vốn nghĩ chỉ cần ngồi ngoài qua sông là đủ, hướng gì người ta là khuê nữ, chàng thấy không tiện vào cùng khoang, bèn phát tay nói :

- Đa tạ thiện ý của tiểu thư cô nương, tại hạ chỉ ngồi bên ngoài này một lát là đã quá đủ!

Tiểu Thúy nguyệt dài chàng ta một cái rồi buột miệng buông một câu :

- Ái da, nhìn tướng mạo người thông minh đĩnh đạc, chẳng ngờ chỉ là một sách...

Chẳng ngờ bên trong thuyền liền có tiếng thanh y nữ lang vọng ra :

- Tướng công như đã lên thuyền, sao không chịu vào trong khoang dùng trà? Qua sông chỉ thiếu cũng mất cả canh giờ, ngồi bên ngoài sóng gió dạt phong, há có thể đãi khách như vậy sao? Tôi thấy tướng công chó nên khách khí nữa!

Tiểu Thúy một tay vén rèm, miệng thì giục :

- Đúng ra, tiểu thư đã mời, người còn khách sáo sao?

Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra bọn họ một chủ một tớ, từ ngữ khí sắc thái phong cách đều khác nhau, nhưng xem ra bọn họ như rất thân thiết với nhau, người hô người ứng, cuối cùng thì chàng cũng phải bước chân vào hẻm bên trong.

Trong khoang thuyền khá rộng, ngăn nắp gọn gàng, hai bên khoang thuyền đều là cửa kính, lúc này khép kín, bên ngoài có thể nhìn rõ làn nước bằng bạc, nhưng ẩm cứng và không một luồng gió lạnh nào lọt vào.

Nhìn thấy chàng bước vào, thanh y nữ lang đang ngồi bên chiếc bàn con liền đứng lên nhẹ giọng mời :

- Tướng công, xin ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Tại hạ thật làm phiền tiểu thư!

Nhạc Tiểu Tuấn không nhận ra cái liếc mắt thâm ý của nữ lang qua chiếc mạng che mắt, giọng như tiếng ngọc :

- Chúng ta bèo nước gặp nhau, âu cũng là một chữ duyên, tướng công quá khách khí làm gì!

Tiểu Thúy lúc này chừng như nghe ra tâm tình của tiểu thư mình, lỗi giọng kéo dài nói :

- Tướng công xin mời ngồi nhá! Tiểu tỷ xin pha trà...

Nói rồi liếc dài Nhạc Tiểu Tuấn thêm một cái nữa với nụ cười ẩn hiện trên môi, rồi quay người bước ra ngoài.

Thanh y nữ lang chẳng để tâm đến Tiểu Thúy, nói :

- Tướng công sao cứ mãi đứng vậy, mời ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn còn nói thêm lời khách sáo nữa mới ngồi lên chiếc ghế trong.

Bên ngoài, bọn thuyền phu lúc này đã chống thuyền đi, rời xa bờ từng con sóng cứ dập dềnh vỗ mạn, khiến con thuyền đong đưa nhẹ nhàng.

Thanh y nữ lang cũng đã ngồi trở lại ghế, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Tiểu Thúy vừa rồi nói tướng công như một sách, cũng chẳng sai lắm đâu!

Mở đầu một câu, rồi cô ta thay đổi ngữ khí hỏi :

- Tôi thấy tướng công chừng như không phải là người trong giang hồ?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Tại hạ vốn không phải là người trong võ lâm!

- A... tướng công là thế gia đệ tử, đọc sách hành văn, phải không?

- Tại hạ tuy chưa từng đăng kinh ứng thí, nhưng quả thật cũng mười năm khổ nhọc bên đèn sách!

Thanh y nữ lang nét mặt hân hoan cười nói :

- Thảo nào, chỉ có người đọc sách mới có phong thái tao nhã thoát tục...

Vừa lúc này thì Tiểu Thúy cũng bưng khay trà bước vào, chêm một câu :

- Chỉ có điều hơi ngốc nghếch hủ lậu!

Thanh y nữ lang gắt lời :

- Tiểu Thúy, không được vô lễ nhiều lời!

Tiểu Thúy dạ một tiếng, bưng khay trà đến trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tướng công xin dùng trà!

- Đa tạ cô nương!

Tiểu Tuấn vừa đón chén trà vừa nói, Tiểu Thúy cũng định chen thêm một câu, chẳng ngờ thanh y nữ lang đã cướp lời hỏi :

- Tôi còn chưa được thỉnh giáo tôn tính đại danh của tướng công?

- Tại hạ họ Nhạc, phúc tinh Tiểu Tuấn!

Tiểu Thúy nhanh miệng nhanh mồm nói ngay :

- Tiểu thư của tôi là Huy Huệ Quân...

- Tiểu Thúy...

Thanh y nữ lang quát lớn, nhưng Tiểu Thúy cười xòa nói :

- Tiểu thư hỏi tính danh người ta, thì cũng nên báo ra tính danh của mình mới phải lễ chứ! Tiểu thư tự mình không tiện nói thì tiểu tỳ nói thay, chẳng đúng hay sao?

Thanh y nữ lang ngẫm thờ dài với con hầu của mình, rồi nói :

- Ta chẳng có ý giấu Nhạc tướng công.

Rồi quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Nhạc tướng công lần này qua sông định đi đâu?

Tiểu Thúy lại nhanh mồm chen vào :

- Nhạc tướng công đi Trấn Giang!

Huy Huệ Quân hỏi liền :

- Tướng công đi Trấn Giang làm gì?

- Tại hạ muốn tìm một người.

Tiểu Thúy lại chen vào nói ngay :

- A, nói vậy Nhạc tướng công không ở lại Trấn Giang lâu, chúng ta một hai hôm cũng về Dương Châu, tướng công sau khi xong việc đến Dương Châu của chúng tôi chơi một chuyến nhé!

Con hầu như nói đúng ý chủ, chỉ thấy trong ánh mắt Huệ Quân lưu lộ thu ba, tiếp lời nói :

- Nếu tướng công quang lâm hàn xá, tiểu muội vô cùng hoan hỷ nghênh tiếp!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ngữ khí cô ta vẻ rất thành thật, bất giác ngơ ngẩn trong lòng, vội nói :

- Tại hạ nếu rảnh rồi, nhất định sẽ đến viếng quý gia.

Huệ Quân có chút không vui nói :

- Thành ý của tiểu muội, lẽ nào chỉ nghe mấy tiếng nếu rảnh rồi, Nhạc tướng công nên đổi lại một chút!

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Ý tiểu thư muốn đổi lại như thế nào?

- À, đổi lại xong việc ở Trấn Giang, Nhạc tướng công thấy thế nào?

- Nếu đổi lại như vậy, chẳng phải là xong việc ở Trấn Giang, nhất định đến viếng quý gia sao?

Cô ta là người thông minh đương nhiên không tiện nói thẳng ra là mời mình đến nhà chơi, nên mới bảo là cái đổi lại mấy chữ này, coi như là ta nói ra sẽ nhất định đến thăm nhà cô ta ở Dương Châu!

Chàng chỉ trở mắt nhìn Huệ Quân mà không nói được câu nào.

Tiểu Thúy từ lúc nào cũng đã nhanh chóng rút khỏi khoang thuyền.

Huệ Quân cũng không nói thành lời, qua một hồi bỗng thở dài giọng u oán :

- Nhạc tướng công không thích?

Nhạc Tiểu Tuấn phát hoảng nói ngay :

- Tiểu thư quá lời, tại hạ...

- Tôi biết, tướng công chỉ xem chúng ta như người gặp gỡ qua đường rồi thôi, có điều tôi không hiểu do đâu... Do đâu...

Nói đến đó chừng như nghẹn lời không tiếp hết câu được, cô ta lúng túng rồi thay đổi ngữ khí nói tiếp :

- Nhạc tướng quân có tư chất phẩm hạnh, phong độ khiến tôi cảm phục, tôi hận một điều là sinh ra phận nữ nhi, nếu không có thể cùng Nhạc tướng công kết giao huynh đệ, há không phải là chuyện vui đó sao? Cổ nhân vẫn thường nói: Sống trên đời có một người tri kỷ, có thể chết mà không nuối tiếc...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe mà không khỏi giật mình, vội vàng chấp tay nói :

- Thừa mong cô nương ưu ái, tại hạ thực hồ thẹn mà không dám thọ lĩnh!

- Nhạc tướng quân nếu không chê, tôi tiểu tử Huệ Quân, tướng công... Cứ gọi tôi bằng tên là được.

- Điều này...

Huệ Quân không để chàng nói hết, tiếp lời ngay :

- Vừa rồi tôi đã nói: Sống trên đời có được người tri kỷ, có thể chết mà không nuối tiếc, tôi tự tin mình không phải là hạng nữ nhi thế tục, mà tướng công cũng không phải là hạng phẩm phu tục tử. Tiểu muội chỉ muốn tiếp đãi Nhạc huynh do thành tâm hảo ý, nên mới mời đến Dương Châu quang lâm tề xá, lẽ nào Nhạc huynh lại không chiếu cố?

Nghe nói vậy thì Nhạc Tiểu Tuấn càng phát hoảng hồn :

- Cô nương nặng lời, tại hạ quyết không có ý đó, chỉ là...

- Nhạc huynh đã nói vậy thì...

Nói đến đó cô nương bỗng đưa tay lên từ từ gỡ tấm màn che mặt để lộ hoa diện của mình, rồi tiếp :

- Tấm mạng này là do cha tôi buộc mạng, ông nói hành tẩu giang hồ không nên để lộ diện mạo với người ngoài, Nhạc huynh chính nhân quân tử, tiểu muội nguyện gỡ mạng để tận mặt tương kiến, để khỏi ngày sau gặp lại nhau không biết.

Tấm mạng gỡ đi để lộ một khuôn mặt thiếu nữ bình thường, rõ ràng là nét hoa không có gì đáng gọi là đặc sắc động lòng người, thực khác với ả hầu Tiểu Thúy sắc nước hơn nhiều.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi lòng cứ nom nớp lo ngại, lúc này nhìn rõ mặt Huệ Quân rồi thì mới yên tâm, cười nói :

- Tiểu thư xin mang tấm mạng lại đi!

Huệ Quân duy nhất là có đôi mắt đen láy lưu lộ thu ba nhìn người dễ say đắm và một giọng nói thanh thót như oanh vàng.

- Nhạc huynh nhớ kỹ khuôn mặt tiểu muội rồi chứ?

Vừa nói vừa cười để lộ thêm hàm răng đều đặn trắng tinh, quả đây là một ưu điểm khác của Huệ Quân.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Tại hạ đã nhớ!

Huệ Quân đã mang chiếc mạng che mặt, nói tiếp :

- Thế nhưng Nhạc huynh vẫn còn chưa trả lời tiểu muội, là sau khi xong chuyện ở Trấn Giang có đến thăm tề xá không?

Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn không tiện khước từ :

- Thừa mong tiểu thư chiếu cố, xong chuyện ở Trấn Giang, tại hạ nhất định sẽ viếng quý gia.

Huệ Quân thở nhẹ một hồi, thấp giọng lẩm bẩm :

- Quả là tôi không nhìn nhầm người, Nhạc huynh đúng là bậc chính nhân quân tử...

Vừa nói đến đó, bỗng thấy Tiểu Thúy vén rèm bước vào nói ngay :

- Tiểu thư, tiểu tỷ nhìn thấy trên bờ có nhiều ánh đèn, xem ra có thể là người của Cửu thái gia phái đến đón chúng ta!

Huệ Quân nghe báo vậy cũng lẩm nhẩm trong miệng :

- Cửu cửu tuy biết ta sẽ đến, thế nhưng cũng không thể phái người để đón xa như vậy!

Tiểu Thúy cười về bí ẩn nói :

- Cũng chưa hẳn thế, Cửu lão gia không phái người đến, thì cũng có người sẽ...

Huệ Quân vội quát cắt ngang :

- Tiểu Thúy, ngươi nói bậy gì hử?

Tiểu Thúy bị quát thì rút cổ thè lưỡi về hóm hình, rồi rút nhanh ra ngoài.

Thuyền từ từ cặp bến, cuối cùng thì dừng hẳn lại.

Giọng Tiểu Thúy từ bên ngoài gọi vọng vào :

- Tiểu thư ơi! Chính là thiếu gia tự thân đến đón tiểu thư, kieu đồ ngay trên bến, tiểu thư nhanh lên bờ thôi!

Huệ Quân nghe vậy thì đứng lên, nói :

- Nhạc huynh, mời!

Bọn họ chưa kịp bước, thì Tiểu Thúy bên ngoài vén rèm bước vào thấp giọng nói với chủ nhân :

- Tiểu thư lên trước, Nhạc tướng công chờ một lát rồi lên.

Huệ Quân ngạc nhiên nói :

- Tại sao? Thuyền đã cặp bến, Nhạc tướng công là khách của ta, đương nhiên là phải mời lên trước, người lộn xộn gì hử?

Tiểu Thúy dạ một tiếng, rồi đành quay ra ngoài vén rèm cao lên.

Huệ Quân nghiêng đầu nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh chớ nên quên viếng Dương Châu, để tiểu muội ngóng trông...

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ khách khí nghiêng mình đáp lễ, rồi cứ bước đi ra khoang thuyền.

Bọn thuyền phu đã bắt cầu thuyền lên bờ, Tiểu Tuấn đi trước, tiếp là Huệ Quân được Tiểu Thúy dìu một bên theo sau.

Trên bờ lúc này có bảy tám gã trung niên hán tử vận võ phục một màu xanh như nhau, tay nắm đuôi xếp hàng ngay ngắn nghênh tiếp.

Xa một chút là một xe kieu phủ rèm thiên thanh, một lão phu xe đứng bên cạnh con tuấn mã lông trắng như tuyết, thoạt nhìn cũng biết ngay loại kieu quý phái.

Bọn người này đều hướng mặt xuống thuyền chờ đợi, nhưng đứng gần cầu thuyền nhất là một thiếu niên anh tuấn, thân vận trường bào màu lam, lưng thắt đai ngọc, chân đi hài hồng, tóc bồi cao thắt lụa cũng màu lam. Tướng mạo uy phong nho nhã, thế nhưng trong đôi mắt dài nhỏ, mà cặp môi mỏng có chút gì lộ ngạo khí tự kieu!

Lam y thiếu niên nhìn thấy người đầu tiên bước lên bờ là một nho sinh lạ mặt, bất giác không khỏi ngó người!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng đã nhận rõ gã Lam y thiếu niên, mới chợt hiểu ra vừa rồi vì sao Tiểu Thúy lại chạy vào báo Huệ Quân nên lên bờ trước?

Trong lòng hơi phập phồng, chàng biết đây chính là vị thiếu gia mà Tiểu Thúy vừa nói, bèn ôm quyền thi lễ.

Lam y thiếu niên có vẻ rất chú ý đến thiếu niên xa lạ này, thế nhưng cao ngạo không can trả lễ đối phương, đưa mắt nhìn Huệ Quân rồi bước lên một bước đón tiếp, cười hỏi :

- Biểu muội, sao mãi đến giờ mới tới? Ngu huynh từ hồi trưa đã đến bến thuyền đợi đến giờ, cứ nghĩ là biểu muội hôm nay không đến!

Huệ Quân nghiêng mình thi lễ nói :

- Phiên biểu ca đường xa đến đón, tiểu muội có việc nên chậm trễ, ai bảo các người lại đi đón xa thế này chứ!

Lam y thiếu niên nói :

- Phụ thân không yên tâm bảo mấy hôm nay đường này không được yên ổn cho nên mới bảo ngu huynh đến đón xa thế này.

- Ái... Cừu cừu thật là... Muội đâu phải là trẻ con, chẳng lẽ lại sợ đi lạc đường?

Lam y thiếu niên lúc này mới đưa ánh mắt về phía Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Biểu muội, người này là...

Huệ Quân “à” lên một tiếng, như chợt nhớ ra bèn nói :

- Muội quên giới thiệu, vị này là Nhạc tướng công...

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi nàng nói hết, tiếp lời ngay :

- Tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, vừa rồi thừa mong tiểu thư cho ngồi nhờ thuyền qua sông.

Nói rồi chàng quay lại chấp tay thi lễ Huệ Quân và nói tiếp :

- Đa tạ tiểu thư giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích, xin cáo từ!

Ánh mắt Huệ Quân long lanh qua mạng thưa, thấp giọng nói :

- Nhạc tướng công chớ nên khách khí!

Lam y thiếu niên nhìn Huệ Quân, rồi gượng cười chấp tay nói :

- Nhạc tướng quân xin tự nhiên!

Nói rồi gã chẳng để ý đến Nhạc Tiểu Tuấn thế nào, quay nhìn Huệ Quân nói tiếp :

- Biểu muội, đã tối lắm rồi, nhanh mời lên kiệu thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn bái biệt bọn họ là lập tức sai bước khăng khái đi ngay.

Huệ Quân còn đưa mắt tiễn hình bóng chàng thêm một lúc đến mờ nhạt trong màn đêm, mới bước lên kiệu.

Tiểu Thúy giúp nàng buông rèm xuống.

Lam y thiếu niên đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt không bình thường của biểu muội mình, trong mắt gã lóe lên chút tà khí, rồi phát tay ra hiệu.

Lão phu xe lập tức ra roi thúc ngựa kéo kiệu chạy đi.

Lam y thiếu niên cũng liền lên ngựa chạy nước kiệu một bên, bọn thủ hạ cầm đuôi cũng lục tục theo sau, phút chốc trên bến thuyền trở lại cảnh tĩnh lặng đêm trường.

Khi bọn người kia đi xong.

Không lâu sau dưới sông xuất hiện một chiếc thuyền nan rất nhỏ, bến sông tối đen không thể nhìn xa được, cho nên con thuyền nhỏ này cũng khó bị phát hiện.

Chiếc thuyền nan dài nhỏ lướt nhanh trên sông, khi gần đến bờ chỉ thấy một bóng người phóng nhanh lên bờ.

Đó là một trung niên hán tử thân hình tám thước, mặt trắng mất tính, trong màn đêm chỉ thấy hai luồng nhãn quang xanh nhạt. Chỉ nhìn cũng biết không phải là nhân vật nội công tầm thường!

Trung niên hán tử đưa đôi mắt lộ hàn quang chăm nhìn xuyên màn đêm theo đoàn người ngựa vừa đi, rồi chỉ cái nhún mình, cả thân hình như làn sương đêm thoảng theo gió.

Thân pháp cao cường, hành tung bí ẩn, rõ ràng là người này muốn bí mật bám theo đoàn người ngựa kia.

Thế nhưng người này là ai? Bám theo đoàn người kia làm gì? Ất chỉ có bản thân người này mới biết được!

Trần Giang, tên xưa là Kinh Khẩu, đây là chỗ giao nhau giữa Vận Hà và Trường Giang, thương nghiệp rất phát triển, dân sinh phồn hoa, còn là nơi đô hội của khách thương ngoạn.

Lúc này đã khuya, nhưng trên đường vẫn thấy ánh đèn từ các lầu tửu quán toả ra sáng rực. Đây đó vang ra giọng ca tiếng cười, hẳn là những tửu lầu khá lớn vẫn còn đông khách.

Nhạc Tiểu Tuấn vào thành chọn một tiểu điểm bước vào.

Chính sau khi Nhạc Tiểu Tuấn vào quán, tiếp liền có một bóng người xuất hiện, thần thái lén lút, nhìn ngang nhìn dọc cẩn thận rồi bước tới đưa mắt nhìn tấm biển hiệu thấy đề Bình An khách điểm, mới nhẹ nhàng rút đi.

Nếu nhìn võ phục và dung diện người này, nhất định sẽ nhận ra ngay chính là tay mã phu vừa rồi dẫn ngựa cho Lam y thiếu niên!

Thế nhưng hắn ta lén lút theo chân Nhạc Tiểu Tuấn đến đây làm gì?

* * * * *

Một đêm nghỉ trọ bình yên.

Sáng ngày hôm sau, Nhạc Tiểu Tuấn thanh toán tiền phòng, đoàn hội thăm tiểu nhị đường đi Thường Châu rồi mới ra khỏi quán bước đi.

Chàng vốn có một con ngựa, thế nhưng hồi tối qua khi ngồi trong quán ở Qua Châu, vì xảy ra chuyện rồi Trúc Thu Lan nắm tay chàng mà kéo đi, nên ngựa bỏ lại ở quán rượu, hiện tại mới đành đi bộ.

Đến trưa, Nhạc Tiểu Tuấn đến được Đan Dương, chàng không vào thành ngay mà nghỉ chân ăn trưa trong một phạm điểm bên ngoài thành.

Lại nói, nơi đây chính là yếu đạo giao thông Bắc Nam, khách đường dừng chân nghỉ lại cũng không phải là ít, trong quán năm sáu chiếc bàn đều đầy ắp người.

Nhạc Tiểu Tuấn đành ngồi chung bàn với ba người khách ăn vận theo lối thương nhân. Chàng gọi một tô mì và một đĩa bánh bao, chính lúc các thứ vừa dọn lên chàng chuẩn bị ăn thì ba người khách ngồi cùng bàn đứng lên bỏ đi, tiếp liền đó một trung niên hán tử thân hình tầm thước, thân vận trường bào, bước vào quán, chừng như thấy bàn Nhạc Tiểu Tuấn ngồi còn trống chỗ, bèn bước đến ôm quyền nói :

- Huynh đài chỉ ngồi một mình thôi sao?

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt nhìn nói :

- Đúng, tại hạ chính là Nhạc mỗ, người là...

Tên tiểu bộc bồi một nụ cười nhỏ nhẹ nói :

- Tiểu mỗ phụng mệnh bốn công tử đến mời Nhạc công tử.

- A... Thế chủ người là ai?

Gặp công tử tôi, tự nhiên Nhạc công tử sẽ biết ngay.

- Tại hạ với công tử người bình sinh không quen biết, sai người đến mời ta có chuyện gì?

Tiểu bộc cúi thấp người nói :

- Điều này thì tiểu nô không biết, chỉ vâng theo lệnh bốn công tử đến mời thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy chuyện hơi kỳ lạ, không biết vị công tử kia là ai, nhưng trong lòng chàng cũng khởi hiếu kỳ, bèn gật đầu nói :

- Thôi được phủ hộ công tử người ở đâu?

- Công tử tôi chỉ ở trước mặt kia không xa, mời Nhạc công tử hạ cố!

Nhạc Tiểu Tuấn chìa tay nói :

- Hào, phiên tiểu lão đệ dẫn đường!

- Vâng, vâng!

Tên tiểu bộc nhanh miệng đáp mấy tiếng, quay người chân bước, miệng nói tiếp :

- Xin theo tiểu nô!

Nhạc Tiểu Tuấn lặng lẽ theo chân hắn, đi chừng hơn một dặm, Nhạc Tiểu Tuấn nhìn quanh thấy vắng hoe không có vẻ gì là lân cận có người, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Công tử người ở đâu?

Tên tiểu bộc đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Ở trong lương đình phía trước!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì nhìn theo hướng hắn chỉ, lúc này mới nhận ra một mái đình nghỉ chân hình lục giác ẩn mình dưới dãy tùng già bên đường, ngoài đình một con tuấn mã toàn thân lông trắng như tuyết, bắt giặc chàng giật mình thâm nghĩ :

- Í! Con bạch mã này chẳng phải là của gã thiếu niên áo lam hồi tối gặp bên bến thuyền đó sao?

Nghĩ đến đó, thì chân cũng đã theo tên tiểu bộc đi đến trước đình.

Lúc này thì đã nhìn thấy rõ bên chiếc bàn đó có một thiếu niên đang ngồi, thoạt trông chẳng phải là gã Lam y thiếu niên hồi tối, thì còn ai vào đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lam Y thiếu niên

Trên chiếc bàn đá, một chiếc bình trà đất nung màu gan gà bóng loáng và hai chén trà chế tạo tinh xảo, hẳn là Lam y thiếu niên đang thưởng thức danh trà.

Cách đó không xa một chiếc lò nhỏ lửa đang cháy rực, bên trên là một chiếc ấm đồng, nước bên trong sôi lên sùng sục nghe rất rõ.

Thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã đến, Lam y thiếu niên liền đứng lên cười nói :

- Pha trà đãi khách, tiểu đệ cung hầu ở đây đã lâu!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền hỏi ngay :

- Huynh đài có lời mời, không biết có chuyện gì chăng?

Lam y thiếu niên chia tay vào chiếc ghế đá đối diện nói :

- Phiền đến Nhạc huynh, mời ngồi!

Tuy là ngữ khí lúc này nhất nhất nghe ra khách khí lễ số, nhưng trong ánh mắt vẫn không che giấu ngạo khí cố hữu.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng biết tâm ý đối phương mời mình đến đây làm gì, thế nhưng hắn đã khách khí lễ mạo lễ nào chàng lại không rộng rãi, khi ấy bước vào đình cười nói :

- Tại hạ còn chưa được lĩnh giáo tôn tính đại danh huynh đài?

Lam y thiếu niên ôm quyền nói :

- Huynh đệ mời Nhạc huynh đến, chuyện báo tính danh không phải là chuyện cần thiết!

Tên tiểu bộc nhanh nhẩu pha trà rồi rót ra đầy hai chén trước mặt bọn họ mời :

- Nhạc công tử, mời dùng trà!

- Đa tạ!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mặt lên nhìn Lam y thiếu niên nói tiếp :

- Nói vậy huynh đài mời tại hạ đến đây tất có chuyện quan trọng?

- Đúng thế!

Lam y thiếu niên đáp gọn rồi chìa tay nói :

- Trước hết mời Nhạc huynh ngồi rồi hãy nói!

Nhạc Tiểu Tuấn không cần khách khí nữa, ngồi vào ghế nói ngay :

- Tại hạ đang lắng nghe đây!

Lam y thiếu niên về thông thả, nâng chén trà lên nói một tiếng “mời”, rồi nhẹ nhấp một ngụm trà mới vào câu chuyện :

- Chẳng hay Nhạc huynh người địa phương nào, lần này đến Trấn Giang làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn hơi bất mãn trong lòng nói :

- Những điều huynh đài hỏi đều là chuyện riêng của tại hạ, tại hạ có cần phải nói không?

Trong ánh mắt Lam y thiếu niên một chút hàn quang hiện lên, lạnh giọng nói :

- Đương nhiên là cần, huynh đệ nghe nói Nhạc huynh đến Trấn Giang có việc, nhưng chẳng ngờ Nhạc huynh chỉ nghỉ lại một đêm là đi ngay, không biết còn muốn đi đâu?

Nhạc Tiểu Tuấn lần này thì phật ý, nhú mày nói :

- Thật kỳ lạ, tại hạ muốn đi đâu thì có liên quan gì đến huynh đài?

Lam y thiếu niên hừ một tiếng lạnh lùng :

- Huynh đệ mời Nhạc huynh đến đây quyết không có ác ý, mục đích chỉ làm sáng tỏ lai lịch Nhạc huynh mà thôi và đến Giang Nam này có chuyện gì? Huynh đài hảo ý mà khuyên một câu, tốt nhất Nhạc huynh nên thật lòng nói ra là hơn!

Rõ ràng trong câu này đã hàm ẩn ý đe dọa, Nhạc Tiểu Tuấn giận trong lòng, nói :

- Huynh đài đến tính danh cũng không chịu báo ra, vậy mà nhất quyết truy vấn hành tung của tại hạ, chẳng thấy quá lắm sao? Tại hạ không thể nói, cáo từ!

Dứt lời chàng đứng phắt lên ngay.

Lam y thiếu niên cũng đứng lên theo, quát lớn :

- Đứng yên!

- Ô, huynh đài muốn làm gì đây?

Lam y thiếu niên trong mắt lộ hung quang, giọng lạnh như băng :

- Ngươi còn chưa nói rõ ra, mà tướng rời khỏi đây được sao?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt lộ nét giận, trầm giọng nói :

- Tại hạ và huynh đài bình sinh không quen biết, vậy mà huynh đài một mực bức ép thế này thật ra vì sao chứ?

- Hừ, vì hành tung của ngươi rất khả nghi!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người, lấp bắp la lên :

- Hành tung tại hạ có gì khả nghi?

Lam y thiếu niên nhếch mép cười nhạt :

- Ngươi trong lòng thừa biết rất rõ!

- Tại hạ thật không hiểu, huynh đài nên nói rõ ra là hơn!

Lam y thiếu niên lần này thì buông tiếng cười lớn :

- Tôi hôm qua ngơoi chò ở bến thuyền, xin ngồi nhờ thuyền của biểu muội ta qua sông, thăm tâm ngơoi có ý gì hử?

Nhạc Tiểu Tuấn “à” lên một tiếng nói :

- Huynh đài hiểu nhầm, tối qua tại hạ vì đến bến thuyền đã quá khuya nên không còn thuyền qua sông, may gặp thuyền của tiểu thư...

- Thôi, không cần phải nói!

Lam y thiếu niên gất lên cắt ngang lời chàng, tiếp :

- Hừ, ngơoi đã biết rõ lai lịch của biểu muội ta, đây chẳng phải là ngơoi đã ngầm có chủ ý?

Nhạc Tiểu Tuấn nhú đôi mày kiếm kinh ngạc nói :

- Huynh đài sao lại nói lên lời này?

- Chẳng lẽ lời ta không đúng?

Nói rồi bỗng thấy tay gã khoát lên, “soạt” một tiếng, trong tay đã thấy nắm một thanh trường kiếm, ánh thép xanh lè, quất lớn :

- Nếu ngơoi không chịu nói thật ra, huynh đệ đành giữ ngơoi lại đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đôi mày vẫn nhú chặt :

- Huynh đài muốn động thủ với tại hạ?

Lam y thiếu niên mắt lộ sát cơ, gật đầu đáp ngay :

- Không sai, ngơoi đúng là rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!

Nhạc Tiểu Tuấn lửa giận tam trọng, gằn giọng :

- Con người huynh đài xem ra khí chất bất tục, sao lại buông lời vô trượng, hành động ngông cuồng?

Lam y thiếu niên thái độ khinh khinh nói :

- Đối với hạng tiểu nhân há cần nói lý? Huống gì ta đã tiên lễ hậu binh, xem ra cũng đã tận lễ giang hồ, nghe nói ngơoi thân thủ bất phàm, nhanh rút binh khí ra!

- Tại hạ và huynh đài xưa nay không thù, nay không oán, có sao huynh đài nhất định bức ép tại hạ?

Lam y thiếu niên thét lớn :

- Hừ, ngơoi còn chưa chịu rút binh khí, chớ trách bốn công tử hạ thủ vô tình!

Nói rồi kiếm chĩa thẳng vào mắt Nhạc Tiểu Tuấn, khiến chàng phải thoái lui một bộ, tức giận nói :

- Huynh đài thông minh lanh lợi, tại hạ không nói hết lý được, đành tuân lệnh hầu tiếp vậy!

Nói rồi đưa tay vào thắt lưng lấy thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn mà Trúc Thu Lan tặng.

“Keng” một tiếng ngân dài, hàn quang phát ra, thân kiếm nhu nhuyễn phút chốc cương thẳng như ngọn bút.

Lam y thiếu niên ban đầu cứ tự tin là thắng nổi Nhạc Tiểu Tuấn, lúc này vừa nhìn thấy thanh nhuyễn kiếm trong tay đối phương thì không khỏi giật mình thầm kêu lên :

- Tuyệt kiếm!

Nhạc Tiểu Tuấn thần thái trở nên thần nhiên :

- Huynh đài đã muốn động thủ cùng tại hạ, vậy thì xin phát chiêu!

Qua phút kinh động, Lam y thiếu niên trở lại vẻ cương ngạo, nói :

- Nhạc huynh cẩn thận!

Dứt lời, tay rung lên, ngọn kiếm phát chiêu Thanh Long Thám Huyết điểm thẳng vào người Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương công vào một kiếm, cũng liền khởi ngọn nhuyễn kiếm phát chiêu Phù Vân Du Cửu hóa giải chiêu kiếm đối phương.

Chẳng ngờ Lam y thiếu niên là hành gia dụng kiếm, chiêu phát nữa chừng liền hóa chiêu đánh bật thanh kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn, ánh thép loáng lên nhanh như lưu tinh hành thủy, trực điểm tới ngực chàng.

Lam y thiếu niên ra chiêu nhanh, biến chiêu càng nhanh hơn, thế kiếm lại càng kỳ ảo thực nếu không tận mắt chứng kiến khó nghĩ một thiếu niên còn trẻ tuổi mà đã dụng kiếm đạt đến trình độ đó.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy sở học chẳng phải tầm thường, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn non kém, khi ấy chàng nghĩ ra đối phương vốn đã đoán trước chàng sẽ ra chiêu như thế nào.

Lúc này nhìn thấy trước ngực bị hơ, ánh kiếm thì loáng nhanh phóng tới, chàng hốt hoảng vội thoái bộ nhượng chiêu.

Nào ngờ, Lam y thiếu niên lão luyện chiến đấu, vừa ra chiêu đã biết đối phương sẽ lui, một kiếm chưa dụng hết, tiếp liền một kiếm nữa, như hình theo bóng đâm tới.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nhảy thoái lui thân hình còn chưa lập ổn trên đất, thì mũi kiếm của đối phương tiếp liền đã đến trước ngực vô cùng nguy hiểm, chàng chỉ phất thanh nhuyễn kiếm một cách bản năng đánh bật thanh kiếm đối phương dạt ra ngoài thoát hiểm.

Nghĩ là làm, chỉ nghe “kong” dài một tiếng kèm theo hỏa quang bắn ra, rõ ràng hai thanh kiếm vừa trực tiếp chạm nhau.

Trực tiếp nghênh chiêu, đương nhiên Nhạc Tiểu Tuấn thất thế là vì thân hình còn chưa trầm ổn trên đất, thứ đến thanh kiếm trong tay chàng là loại nhuyễn kiếm, tất nhiên cần dùng nhiều nội lực phát chuyển vào thân kiếm để đối chiêu, do vậy hao tổn công lực không ít.

Sau tiếng thép vang dài đó, chàng chỉ cảm thấy tay ê ẩm, đồng thời thanh nhuyễn kiếm tựa hồ như muốn bay vượt khỏi tay, cả người không làm chủ được lao đảo thoái về sau liền mấy bước dài.

Lam y thiếu niên cười hắc hắc mấy tiếng cuồng ngạo nói :

- Các hạ tiếp thêm ba chiêu này!

Miệng nói tay vung, kiếm phát ra liền ba chiêu thế như bài son đào hải liên tiếp công tới.

Nhạc Tiểu Tuấn lần này thì thật lòng không thể nhận rõ chiêu thức của đối phương, chỉ thấy tứ phương loang loáng kiếm ảnh, chàng giật mình không dám ra chiêu hóa giải, cũng không dám thoái lui né tránh như vừa rồi.

Chỉ thấy chàng lướt người tới lúc tả lúc hữu, trong nháy mắt tránh được ba kiếm của đối phương.

Chàng thi triển thân pháp kỳ ảo để tránh chiêu, lần này khiến Lam y thiếu niên giật mình kinh hãi, phải buộc miệng la lên :

- Tuyệt! Xem đây!

Kiểm lại ra chiêu Thu Phong Tảo Diệp chém chéo tới hòng sườn Nhạc Tiểu Tuấn.

Thế kiếm này xem ra tầm thường không có gì kỳ ảo, thế nhưng trong chiêu kiếm tầm thường này tất có biến hóa khôn lường.

Kiểm như du long bãi vỹ theo sát người Nhạc Tiểu Tuấn, lần này thì cho dù đối phương có né tả tránh hữu thế nào thì kiếm cũng liền theo sát đến độ, xem ra khó thoát nổi mũi kiếm của gã.

Chẳng ngờ, Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế hiểm lại sinh cơ trí, đột nhiên quay phắt người lại, thanh nhuyễn kiếm vẫn đủ kinh lực chém cản thanh kiếm của Lam y thiếu niên.

Kong, kong... vang liền mấy tiếng, hai kiếm chạm nhau, hai thân hình cũng theo đó dạt về sau hai phía.

Lam y thiếu niên không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu phi kiếm hóa chiêu của gã, bất giác chấn động la lên :

- Các hạ thân thủ quả bất phàm!

Nói rồi tựa hồ như lửa giận càng cao, thét dài một tiếng, kiếm lại phát liền liền hoàn năm chiêu tấn công.

Mỗi thế kiếm của Lam y thiếu niên càng lúc càng uyên thâm hiểm ác, mỗi thế đều là sát thủ.

Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên không thể nhìn ra từng chiêu kiếm của đối phương, nhưng thăm nghĩ đêm nay hấn quyết bức thẳng cho được ta, không đấu quyết không được.

Đầu nghĩ thì kiếm của đối phương cũng đã đến trước, chàng liền thi triển thân pháp tuyệt luân nhảy người né tránh, đồng thời ra kiếm hóa chiêu.

Chỉ khi mũi kiếm của Lam y thiếu niên đánh hết, thì nghe liền “keng” một tiếng, thân kiếm của hấn bị hất chệch ra ngoài.

Nếu không tinh mắt nhìn thì tựa hồ như chính thanh kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn đánh bật kiếm của hắn nhưng với bản thân Lam y thiếu niên thì thâm hiểu hơn ai hết.

Đến kiếm thứ năm kết thúc, gã ngưng người lại, đầu kiếm thét lớn :

- Kê nào?

Gần lưng đình nhất có một gốc cổ tùng xanh Quy Mộng, vừa quát dứt tiếng thì cả người Lam y thiếu niên vọt lên, ra kiếm chém xả vào đám lá tùng xanh rậm rịt.

Bây giờ mới thấy từ trong đám lá tùng một nhân ảnh thoáng vọt ra đáp lên nóc mái lưng đình lục giác, chân vừa chạm xuống mái ngói liền đề khí tung người nhảy tiếp ra ngoài năm sáu trượng phóng đi...

Lam y thiếu niên đã nhận ra mình bị người ngầm phóng ám khí cản kiếm, tức giận lao người tới chém mấy kiếm, chỉ thấy những đám lá tùng vô tội bay rụng tơi tả.

Khi nhận ra bóng người kia vọt phi chạy, gã liền thét lớn một tiếng, cả người lẫn kiếm phóng truy theo.

Hai bóng người trong đêm tối một trước một sau chạy như bay, chớp mắt đã khuất tầm mắt.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng khựng người, không ngờ có người ngầm trong giúp mình, thế nhưng người kia là ai?

Chàng chỉ kịp nhìn người kia từ phía sau, thoáng nhận ra thân vận trường bào màu lục, người này chừng như có ý dẫn dụ Lam y thiếu niên rời khỏi lưng đình.

Thực tâm mà nói, bản thân chàng bằng vào bản lĩnh cũng không cần người trợ thủ cũng có thể thoát khỏi kiếm của Lam y thiếu niên, nhưng người ta tự nguyện ngầm trong giúp chàng, cũng không nói gì được.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng ngẩn người nhìn theo hai bóng nhân ảnh đến khi khuất hẳn, biết có đuổi theo cũng không còn kịp, chàng đầu thanh nhuyển kiếm cất vào thắt lưng, đoạn quay lại ôm quyền nói với tên tiểu bộc :

- Công tử người quay trở lại, nhớ chuyển lời là ta cáo từ trước!

Tên tiểu bộc vội cúi người nói :

- Nhạc công tử xin lưu bước, công tử tôi có lẽ sẽ quay lại ngay!

Nhạc Tiểu Tuấn đã bước được mấy bước, quay đầu nói :

- Không cần, ta với công tử người vốn không thù không oán, chỉ là có chút hiểu nhầm, nhưng càng nói càng không thỏa đáng, ta thấy không cần phải tranh chấp lẫn nhau.

Nói rồi chàng quay người đi thẳng.

Chàng đi một mạch thật nhanh, xem ra sắp vào đến Lã Thành.

Nói đến Lã Thành phải biết đây là một nơi danh lam cổ tích, nguyên nhân vật trong thời Tam Quốc là Lã Mông giết chết Quan Công là người họ tộc ở đây. Cho nên thành về sau có tên là Lã Thành, nghe nói trong huyện Đan Dương không hề có người họ Quan cư trú, bởi vì Quan, Lã hai họ vốn có thể cừu thâm hận từ thời Tam Quốc. Do vậy mà một vùng Đan Dương này cũng không có đền thờ Quan Thánh.

Đám cỏ khô này chính là của nông dân vùng phụ cận tích lũy lại cho súc vật ăn mùa đông.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng khó khăn gì cũng đã nhìn thấy một người nằm trong đám cỏ rậm đó, chưa nhìn rõ mặt đối phương, thế nhưng chỉ nhìn chiếc trường bào màu lục cũng đã khiến chàng giật mình khựng người lại.

Người này chẳng ai khác chính là trung niên hán tử hồi trưa ngồi chung bàn với chàng ăn cơm trong quán nhỏ bên ngoài thành Đan Dương, chẳng lẽ chính người này đã ngầm trong ra tay trợ giúp ta sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh trong đầu rồi bước tới xem xét đối phương chừng như thọ trọng thương, thở hổn hển và không ngớt tiếng rên, chàng ngồi thấp xuống liền lên tiếng hỏi :

- Các hạ bị trọng thương?

Trung niên hán tử nghe có tiếng người liền đưa ánh mắt thất thần ngược nhìn, rồi giọng hừ hừ vô lực nói :

- Tại hạ... tại hạ trúng chưởng của tặc tử... kia...

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chấn động trong đầu, bèn hỏi tiếp :

- Huynh đài có phải trúng chưởng dưới tay gã Lam y thiếu niên kia? Nói thế vừa rồi ngằm ra tay trợ giúp tại hạ...
- Không phải trúng thương bởi tay hán, mà có người... ngằm đánh lên một chưởng...
- À, thì ra là vậy! Các hạ trúng thương ở đâu, hệ trọng lắm không?

Trung niên hán tử trong ánh mắt lộ nét cảm kích nói :

- Đa tạ, tại hạ bị đánh trúng lưng, vừa rồi... cũng đã uống thuốc trị thương, ái... có lẽ cũng chịu nổi, nhưng... có điều... ái...

Nói cuối câu nghe ra gã ta đã rất mệt.

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :

- Các hạ có lời gì xin cứ nói rõ ra đi!

Trung niên hán tử hít sâu một hồi lấy giọng nói :

- Tại hạ biết công tử là bậc chính nhân quân tử đời này... nên có một chuyện... vô cùng hệ trọng muốn phó thác, chỉ là...

Hễ sắp nói ra, cứ như có điều gì khó nói, nên thấy thần sắc lộ vẻ do dự ngại ngùng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Các hạ có chuyện gì phó thác xin chớ ngại nói ra, chỉ cần tại hạ đủ sức làm nhất định không từ chối.

Trung niên hán tử gạt nhẹ đầu nói :

- Tại hạ đương nhiên mười phần tin công tử, có điều... chuyện này vô cùng quan trọng...
- Nhưng thật ra là chuyện gì chứ?
- Là... một phong thư cơ mật...

Cuối cùng thì gã cũng nói ra, rồi gắng sức chống tay nhô người dậy, đưa mắt nhìn tả hữu cẩn thận, mới thấp giọng nói tiếp :

- Phong mật thư là phó thác công tử trao đến... tận tay vị võ lâm minh chủ Tổng đại lão gia, bên trong... quan hệ đến an nguy... của toàn võ lâm Trung Nguyên...

Gã nói một hồi, rồi lại ngừng lại thở hổn hển, một lúc mới nói tiếp được :

- Quan trọng nhất chính là... phong mật thư cần đến tay Tổng đại lão gia... trước khi mặt trời lặn đêm nay, nhưng tại hạ giờ thọ thương e rằng không thể đến kịp... tại hạ chết thì không tiếc, chỉ là... chậm trễ nguy đến toàn võ lâm, nên mới xin công tử nhận lời phó thác này.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe trung niên hán tử nói rất trịnh trọng, đừng nói là vì vừa rồi người này ngằm ra tay giúp chàng, cho dù không có chuyện ấy, thì là người có nghĩa khí trọng phụ, quyết không khi nào thoái thác.

Chàng gạt đầu khẳng khái nói ngay :

- Các hạ nói đến Tổng lão gia, có phải chính là võ lâm minh chủ Tổng Trấn Sơn?
- Không sai, chính là vị võ lâm minh chủ năm xưa... Tổng Trấn Sơn...

Nhạc Tiểu Tuấn vui lên nói :

- Vậy thì hay lắm, tại hạ lần này đi Vũ Tiến chính là yết kiến Tổng đại lão gia, các hạ có thư muốn tại hạ đưa đến, thật là thuận tiện!

Trung niên hán tử nghe nói chàng cũng đi đến yết kiến Tổng đại lão gia thì mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi bỗng ánh mắt ngưng chú chăm nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Công tử lần này đến yết kiến Tổng đại lão gia có chuyện gì?

Nhạc Tiểu Tuấn không chút do dự nói :

- Tại hạ có một chuyện tư, muốn khẩn cầu Tổng đại lão gia một việc.

Võ Lâm Đại Lão là ngoại hiệu của Tổng Trấn Sơn được người giang hồ suy tôn, thời thiếu niên dụng võ quá nhân mà thành danh, trung niên thì danh chấn tứ hải ngũ hồ được võ lâm các phái tôn làm Võ lâm Minh chủ, đương nhiên người trong giang hồ có chuyện gì khó xử đều chẳng ngại đường xa nghìn dặm đến yết kiến cầu trợ giúp.

Trung niên hán tử mặt giãn ra, khi ấy nói :

- Vậy thì tốt, có điều chuyện này... vô cùng thiết hệ trọng... cũng là chuyện vô cùng bí mật, công tử cần phải... tận mặt trao cho Tổng... Tổng đại lão gia mới... mới được...

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêm túc nói :

- Huynh đài giao phó một chuyện trọng đại như thế này, tại hạ đương nhiên không dám sơ suất bất cẩn, nhất định giao đích thân Tổng đại lão gia.

Trung niên hán tử cảm động nói :

- Đa tạ công tử... Tại hạ cảm kích vô cùng...
- Các hạ hà tất khách khí, không biết phong mật thư kia ở đâu?
- Mật thư chính tại... trong ngực áo tại hạ, xin... Công tử chịu phiền tự tay... lấy cho...

Nói đến đó, lại thấy rên lên rồi thở rất gấp, vừa rồi gượng sức chống tay nhô dậy xem ra cất lực, đương nhiên khó tự tay lấy thư được.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy liền đưa tay thò vào trong ngực áo, phút chốc lấy ra một chiếc túi vải nhỏ.

Trung niên hán tử gật đầu nói :

- Mật thư chính trong túi vải này.

Nhạc Tiểu Tuấn mở miệng túi vải nhìn, quả nhiên thấy một phong thư bên ngoài đề :

Diên trình Tổng đại lão gia Trần công thân khai.

Bên dưới thấy có ghi thêm ba chữ nhỏ “tri danh câu”.

Thoạt trông cũng nhận ra ngay là một phong mật thư quan trọng, chàng cẩn thận buộc lại túi vải cất vào người, rồi nói :

- Không biết các hạ còn gì chi giáo?

Trung niên hán tử nói :

- Quan trọng nhất... Vẫn là phong thư này đến tay Tổng đại lão gia... trước khi trời tối... mới không hỏng đại sự...
- Tại hạ ghi nhớ, nhất định không phụ lòng phó thác của các hạ.

Nói đến đó chàng chợt nhớ ra bèn hỏi :

- Các hạ họ chi?
- Tại hạ họ Từ...

Gã ngưng lời gượng một nụ cười hiếm thấy, rồi nói tiếp :

- Chỉ có điều tại hạ... chỉ là người đưa thư, Tổng đại lão gia... e cũng không biết...

Nói đến đó gã ngưng mắt nhìn chằm vào Nhạc Tiểu Tuấn rồi giục :

- Chuyện vô cùng quan trọng và cấp bách... sớm chừng nào hay chừng ấy, tại hạ... chỉ trông mong vào công tử...

Nhạc Tiểu Tuấn biết trung niên hán tử có ý thôi thúc mình nhanh lên đường, chàng liền gật đầu đáp :

- Từ huynh xin yên tâm dưỡng thương, tại hạ xin cáo từ!

Trung niên hán tử vui mừng đến muốn rơi lệ, giọng xúc động mạnh nói :

- Công tử trên đường cẩn thận bảo trọng!

Nhạc Tiểu Tuấn đã đứng lên, nói :

- Tại hạ ghi nhớ!

Sắp đi, còn nghe trung niên hán tử nói tiếp :

- Công tử biết Tổng đại lão gia ở đâu chứ?

- Tại hạ tuy lần đầu đến Thường Châu, thế nhưng Tổng đại lão gia danh chấn thiên hạ, Tổng gia trang ở Thường Châu đương nhiên ai cũng biết, tìm đến quyết không khó.

Trung niên hán tử lúc đầu nói :

- Tổng gia trang ngoài thành Đông chỉ là cô trạch của Tổng đại lão gia... Tổng đại lão gia danh chấn thiên hạ, nên người tìm đến yết kiến rất đông, lão gia vì muốn yên tĩnh... nên đã dời đến ở Mã Tích sơn từ mười năm trước.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì ngẩn người, bèn hỏi :

- Mã Tích sơn nằm ở đâu?

Trung niên hán tử thở hắt ra một hơi nói :

- Mã Tích sơn nằm trong Thái Hồ, Tổng đại lão gia ở trong Thiên Hoa sơn trang dưới chân ngọn Quán Chường Phong.

- Tại hạ đã nhớ.

Nói rồi chàng ôm quyền bái biệt trung niên hán tử, rồi quay người sai bước đi thật nhanh.

Nhân vì chuyện trung niên hán tử phó thác vừa hệ trọng với cấp kíp nên chàng ra sức thi triển khinh công băng rừng mà chạy một hơi, mãi đến chiều thì đã đến được Tuyết Yên.

Chàng ngừng đầu hít dài một hơi, lòng khấp khìi mừng thầm, nghĩ :

- Xem ra không phụ phó thác của người!

Tuyết Yên là một thôn nhỏ bên hồ, cư dân ở đây chỉ chừng vài mươi hộ, chủ yếu sống bằng nghề đánh cá và đưa thuyền cho du khách lên Mã Tích sơn.

Nhạc Tiểu Tuấn tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ rồi vượt hồ lên Mã Tích sơn.

Giữa sóng nước mênh mông của Thái Hồ bao la vẫn khoảng, Mã Tích sơn là một trong ba sơn đảo lớn nhất trong Thái Hồ.

Sơn đảo gồm hai ngọn là Quán Chường Phong ở phía Đông và ngọn Tàn Túc Phong ở phía Tây. Vì Tổng đại lão gia danh chấn thiên hạ chính cư ngụ trong một sơn trang tọa lạc dưới chân ngọn Quán Chường Phong, lưng tựa núi, mặt hướng ra hồ, có tên gọi là Thiên Hoa sơn trang.

Lại nói vị Tổng Trần Sơn năm nay niên kỷ đã ngoài thất tuần, thế nhưng chỉ có duy nhất một người con trai nối dõi tên là Văn Tuấn, năm nay cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi.

Tổng Trần Sơn vốn xuất thân từ Hoa Sơn kiếm phái, kiếm thuật đương nhiên uyên thâm đạt đến cảnh giới thặng thừa, từng có nhã hiệu Vô Lâm Nhất Kiếm.

Liên quan đến nhân vật thịnh danh giang hồ và Thiên Hoa sơn trang của ông ta cũng cần nên biết một đoạn chuyện năm xưa...

Năm ấy, vào rằm tháng chín, chính là ngày đãi khách ngũ tuần của Tổng đại lão gia, Chưởng môn của bát đại môn phái và hào sĩ các phương trong giang hồ đều vân tập đến chúc thọ vị vô lâm minh chủ này.

Vào hôm thứ nhất ngày sinh nhật ông ta, có một lão nhân tìm đến cầu kiến.

Bọn gia nhân thấy chủ hiện tại đang bận tiếp khách trong ngày khánh thọ, nên đối với một lão già xem ra tầm thường không thành danh này, chúng lơ đi không báo với Tổng Trần Sơn.

Sáng ngày thứ hai, lễ mừng thọ chính đáng linh đình náo nhiệt, lão nhân kia lại tìm đến cầu kiến, lần này thì gia đình yểu chuyển từ chối ra mặt.

Lão nhân liền lấy từ trong áo ra một tập sách mỏng bạc màu giao cho gia đình, nói quý chủ nhân như đã bận mà không chịu cho lão tiếp kiến, vậy người nhanh mang tập sách này trao cho chủ người, nhân lúc này vô lâm anh hùng đều tụ hội ở đây cùng nhau nghiên cứu!

Bọn gia đình thấy lão nhân nói về trịnh trọng, thì không dám chậm trễ nữa liền mang tập sách mỏng vào bẩm cáo với Tổng đại lão gia.

Tổng Trần Sơn tiếp lấy tập sách vừa xem qua đã khựng cả người.

Nguyên là trong tập sách mỏng kia ký tải một trăm chiêu kiếm pháp kỳ lạ mà bình sinh nhân vật như lão thỉnh danh Võ Lâm Nhất Kiếm cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cuối tập sách thấy còn đề một hàng chữ nhỏ Võ Lâm Nhất Kiếm có thể giải phá được không?

Tổng Trần Sơn hốt hoảng vội bảo gia đình ra mời lão nhân kia vào, nhưng lúc này lão nhân kia đã biến mất từ lâu rồi.

Tổng Trần Sơn lúng túng đau đầu suy nghĩ, nhưng bản thân lão cũng chỉ có thể hóa giải nổi hai mươi chiêu trong một trăm chiêu kiếm quái dị kia.

Chưởng môn các phái thấy Võ lâm Minh chủ trầm ngâm bất ngữ, chùng như đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, bèn thăm hỏi.

Tổng Trần Sơn khi ấy mới đem chuyện lão già lần cầu kiến và lưu lại tập sách ký tải trăm chiêu cổ kiếm này, rồi trao qua tập sách cho mọi người cùng xem.

Người luyện võ, hễ bắt gặp kỳ chiêu dị thức thì vô cùng hứng thú, lúc ấy Chưởng môn bát đại môn phái cùng Tổng Trần Sơn chụm đầu nghiên cứu hóa giải, nhưng hai ngày ròng rã cũng chỉ giải nổi tám mươi chiêu, còn lại hai mươi chiêu cuối cùng thì không cách gì giải nổi.

Đến ngày thứ ba, không thấy lão nhân kia quay trở lại, về sau tám mươi chiêu kiếm đã được hóa giải kia trở thành tài sản chung của cả bát đại môn phái tuyển dụng.

Lại nói Tổng Trần Sơn, sáng sớm hôm thứ tư vừa thức dậy, bỗng phát hiện ra tập sách kia như có người gỡ xem, ông liền nắm coi kỹ.

Lúc này mới càng kinh ngạc chấn động hơn, vì hai mươi chiêu cuối cùng chẳng biết từ bao giờ đã có người dùng bút đỏ chú giải tỉ mỉ, cuối sách lại có thêm một câu :

- Truyền người trăm kiếm, răn mình chó kiêu!

Một trăm chiêu kiếm này, tám mươi chiêu đầu đã cùng bát đại chưởng môn nhân đồng hường, xem như duy nhất sở hữu riêng Tổng Trần Sơn là hai mươi chiêu cuối cùng này.

Thế nhưng, chỉ bằng vào hai mươi chiêu cuối cùng này, thiên hạ cũng không có người nào hóa giải nổi.

Về sau nghe mọi người suy đoán, lão nhân lần ấy đăng môn cầu kiến trong ngày khánh thọ Tổng Trần Sơn có thể là nhân vật đệ nhất kỳ nhân mà ẩn tích giang hồ từ hơn ba mươi năm về trước - Thiên Sơn Dật Tẩu.

Cơ nghiệp dựng lên dưới chân ngọn Quán Chưong Phong này của Tổng Trần Sơn có tên là Thiên Hoa sơn trang, chính là để biểu thị ông tôn kính đối với Thiên Hoa và Hoa Sơn, hàm ý quân tử bất vong bốn.

Nhưng đó chỉ là chuyện hai mươi ba năm về trước, nhắc lại chỉ để rõ căn nguyên câu chuyện mà thôi.

Trở lại hiện tại, Nhạc Tiểu Tuấn sau khi đến sơn đảo, chàng nhờ lão ngư phủ chỉ dẫn, liền men theo đường núi đến phía Nam chân ngọn Quán Chưong Phong.

Từ xa ngoài mấy mươi trượng cũng đã nhìn thấy rõ một trang viện ẩn khuất trong rừng trúc, chàng chỉnh đốn lại áo quần lần theo con đường độc nhất xuyên qua rừng cây đi đến trước trang viện.

Hai cánh cổng gỗ đen đứng im im, ngược mắt nhìn lên mới thấy bốn chữ Thiên Hoa sơn trang khắc sâu trong phiến đá xanh nét đại tự hùng tráng oai nghi.

Lúc này hoàng hôn đã đỏ xuống, Nhạc Tiểu Tuấn không dám chậm trễ liền bước đến định gõ cửa, nhưng đột nhiên từ phía sau lưng có tiếng người vang lên hỏi :

- Công tử tìm ai?

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình vội quay người mới nhận ra một lão hán phục trang nông gia, nhưng đôi mắt phát quang nhìn chằm vào mình.

Chỉ nghĩ đến người này xuất hiện cực nhanh như vậy mà mình không hề nghe tiếng gió, và đôi mắt đầy hàn quang kia cũng biết ngay không phải là một nông phu tầm thường!

Một tráng đinh mà đã thế này thì chủ nhân là người thế nào không nói cũng biết, mới gọi là cường tướng thủ hạ vô nhược binh.

Nhạc Tiểu Tuấn vội chấp tay thi lễ hỏi :

- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn đến bái kiến Tổng đại lão gia.

Lão hán mỉm cười nói :

- Công tử thứ lỗi. Tổng lão trang chủ đã nhiều năm nay không tiếp người ngoài!

Tổng đại lão gia quả không thẹn tôn danh Võ Lâm Đại Lão, người trên giang hồ chẳng ai là không tôn kính, đến lão tráng đinh cũng biết khiêm tốn hữu lễ.

Nhạc Tiểu Tuấn lại ôm quyền nói :

- Điều này tại hạ biết, tại hạ không quản nghìn dặm bái kiến là vì có tư sự, vả lại hồi chiều trên đường ngoài Lã Thành gặp một trung niên hán tử thân thụ trọng thương, người này phó thác tại hạ mang một mật hàm đến dâng lên Tổng đại lão gia. Nghe người này nói thì chuyện vô cùng hệ trọng, trước lúc trời sắp tối, mật hàm cần đến tận tay Tổng đại lão gia, cho nên tại hạ mới tức tốc tìm đến cầu kiến, nhưng mong lão hán giúp bẩm báo một tiếng.

Lão tráng đinh nghe thế thì thoáng chút do dự, rồi nói :

- Công tử như đã có cấp sự, vậy chờ đây để tiểu lão vào báo với Tổng quản.

- Đa tạ!

Lão tráng đinh nói rồi quay người lui vào trong ngay, lúc này Nhạc Tiểu Tuấn mới nhận ra một cánh cửa hong nhỏ nằm kề bên hai đại môn mà vừa rồi chàng sơ sót không để ý.

Qua một lúc, lão tráng đinh quay trở lại với một lão nhân thân hình cao lớn như hộ pháp, mắt hồ mây hùm, khí độ oai nghi hiếp nhân tâm.

Vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra phong thái thiếu niên này bất tục, lão nhân chấp tay nói :

- Lão hủ Hoắc Vạn Thanh, công tử từ xa đến viếng, lão hủ không kịp nghênh tiếp, thứ lỗi. Giờ mời công tử vào trong dùng trà rồi nói chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bức thư tẩm độc

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ đến vị Tổng quản Thiên Hoa sơn trang danh chấn thiên hạ mà đối với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như mình cũng khiêm tốn đủ lễ như vậy.

Chàng còn chưa kịp nói, thì lão gia đình bồi thêm ngay :

- Vị này chính là tệt trang Hoắc tổng quản, Nhạc công tử có chuyện gì cứ nói với Tổng quản là được!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài nói :

- Thì ra là Hoắc tổng quản, tại hạ thật vạn hạnh được diện kiến!

- Không dám!

Hoắc Vạn Thanh khiêm tốn nói một tiếng rồi chìa tay nói tiếp :

- Ở ngoài này không tiện nói chuyện, Nhạc công tử, mời!

Nói rồi quay người đi trước dẫn đường.

Nhạc Tiểu Tuấn theo chân bọn họ vào hẻm bên trong, dọc theo nét hành lang có mái chạy dài đến trái, cuối cùng thì vào một phòng khách bài trí trang nhã.

- Mời ngồi!

Hoắc Vạn Thanh chìa tay nói Nhạc Tiểu Tuấn ngồi vào chiếc bàn tròn độc cước, chủ khách phân ngôi ngồi xong thì đã thấy có người dâng trà lên.

- Nhạc công tử mời trà!

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn trời đã thấy sắp tối, trong phòng đèn nến thấp sáng trưng, tự nhiên lòng thấy bồn chồn.

Gã trung niên hán tử áo lục kia đã nói là mật hàm cần được trao tận tay Tổng đại lão gia trước khi trời sắp tối, nếu như trì hoãn thì sẽ chậm thời gian mất.

Chàng vội chấp tay nói ngay :

- Hoắc tổng quản thứ lỗi, tại hạ từ Vân Đài tìm đến đây, thực có cấp sự...

Hoắc Vạn Thanh đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường, chỉ nhìn chàng ngồi không yên trên ghế cũng nhận ra nội tâm của chàng rồi, bèn mỉm cười nói :

- Lão hủ vừa rồi có nghe hạ nhân bẩm báo là công tử từ xa đến đây cầu kiến lão Trang chủ, đồng thời còn có một mật hàm rất quan trọng muốn giao tận tay lão Trang chủ. Chỉ có điều lão Trang chủ đã nhiều năm không trực tiếp diện kiến ngoại nhân, nên có gì công tử cứ nói với lão hủ là được!

Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi lúng túng, ấp úng nói :

- Hoắc tổng quản có điều còn chưa hiểu, tại hạ thân mang tư sự muốn cầu kiến Tổng lão trang chủ, thỉnh cầu người giải quyết mới được, và lại phong mật hàm kia là do người phó thác đem đến, người này nhân nửa đường bị địch nhân đánh thụ thương, nghe nói đó là một mật hàm vô cùng cơ mật quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, mà cần phải được trao đến tay Tổng lão trang chủ trước khi trời sắp tối. Cho nên tại hạ mới nóng lòng không dám nghỉ chân chạy nhanh đến đây...

Hoắc Vạn Thanh mắt hiện hàn quang lóe lên hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế sao?

Nói rồi bỗng ngửa mặt cười thành tiếng, tiếp :

- Nhạc công tử đã đến được tề trang, xem như lời trọng thác kia đã hoàn thành, có điều không biết người viết phong mật thư kia là ai? Người đưa thư kia lại là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì ngớ người :

- Điều này thì thực tình tại hạ không rõ, chỉ thấy trên thư ghi là “Tri danh câu” những tưởng có lẽ là người rất quen thuộc với Tổng lão trang chủ còn người đưa thư cho tại hạ thì có họ, ông ta bảo là họ Từ, có lẽ Tổng lão trang chủ cũng sẽ biết.

Hoắc Vạn Thanh ngưng mắt lắng nghe chăm chú, rồi nói :

- Nhạc công tử nói rõ lúc gặp người này trên đường như thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn nhấp một ngụm trà rồi kể rõ tình tiết gặp trung niên hán tử bên ngoài Lã Thành cho Hoắc tổng quản nghe.

Hoắc Vạn Thanh vừa nghe vừa vuốt râu, đoạn lẩm nhẩm trong miệng :

- Họ Từ kia bị người nào đánh lên nhĩ?

Không đợi chàng lên tiếng, lão nói tiếp ngay :

- Nhạc công tử có thể đem mật hàm kia ra cho lão phu xem qua chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng chút do dự nói ngay :

- Hoắc tổng quản muốn xem qua cũng được, thế nhưng tại hạ nhận lời phó thác của người ta, cần phải đích thân Tổng lão trang chủ bóc xem mật hàm.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào trong áo lấy chiếc túi vải đưa ra.

Hoắc Vạn Thanh đón lấy chiếc túi vải mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy phong thư niêm kín, bên trên một hàng chữ viết lối chân phương nhưng bút lực rất mạnh mẽ.

Lão cầm phong thư lật đi lật lại xem, hoàn toàn không có điều gì khả nghi, ấy mới cho lại vào túi vải, trao cho Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Họ Từ kia đã nói về trịnh trọng như vậy, lão hủ không tự làm chủ chuyện này được, Nhạc công tử tạm thời ngồi đây dùng trà, lão hủ sẽ quay lại ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn rút túi vải vào ngực áo, chấp tay thi lễ nói :

- Phiền Hoắc tổng quản một phen!

- Công tử khéo nói!

Hoắc Vạn Thanh nói rồi liền đứng lên quay bước đi vào trong.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối, trong nội viện đây đó đèn đuốc đã được thắp lên.

Nhạc Tiểu Tuấn một mình ngồi đợi, qua một hồi lâu vẫn chưa thấy Hoắc Vạn Thanh quay trở lại, trong lòng chàng không khỏi chút nôn nóng, bưng chén trà lên định nhấp một ngụm.

Chính vừa lúc này có tiếng bước chân người đi rất nhanh bên ngoài.

Chàng đặt chén trà xuống, khởi thân đứng lên, vừa lúc này ở cửa xuất hiện một bóng người, bốn mắt vừa chạm nhau thì cả người chàng khựng lại kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Nguyên người này không ai khác chính là Lam y thiếu niên mà hồi chiều chàng cùng hắn động thủ trong lương đình bên ngoài Đan Dương thành.

Nhạc Tiểu Tuấn nằm mộng cũng không thể ngờ được gặp hắn tại đây, hắn là gì trong Thiên Hoa sơn trang này chứ?

Chẳng riêng gì chàng mà Lam y thiếu niên chạm mặt chàng cũng thoáng biến sắc mặt, rồi bỗng cười phá lên ha hả nói :

- Nhạc huynh có phải đến tìm biểu muội ta? Hào hạo! Hồi chiều chúng ta đấu còn chưa kết thúc, lần này tại đây chúng ta lại động thủ tỷ thí một phen phân cao hạ!

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng ngờ hắn nghĩ chàng đến tìm biểu muội của hắn, lúc này chàng mới ít nhiều hiểu ra nguyên nhân hắn cố bức mình động thủ.

Càng nghĩ càng thấy nực cười, nhưng vẫn chấp tay thi lễ khiêm tốn nói :

- Huynh đài đã hiểu nhầm, tại hạ đến đây...

Lam y thiếu niên không để chàng nói hết, sắc mặt lạnh lùng, buông tiếng cắt ngang :

- Nhạc huynh hà tất nhiều lời, chúng ta vào hậu viện!

Soạt tiếp liền một tiếng ngân dài, thanh trường kiếm đã loáng lên trong tay hắn, quay ngoắt người sai bước đi ra ngoài ngay.

Chính khi hắn hững hờ quay ra hành lang, suýt nữa thì đâm sầm vào một người, chính là Hoắc tổng quản vừa quay lại.

Lão ta nhìn thấy Lam y thiếu niên nét mặt hằm hằm, trường kiếm tuốt khỏi tay, thì mặt biến sắc, vội vàng ngưng bước hỏi ngay :

- Công tử, có chuyện gì xảy ra?

Vừa nghe giọng Hoắc tổng quản xưng Lam y thiếu niên là công tử thì Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng, trong lòng thâm hiểu :

- Thì ra hắn chính là lệnh lang của Tổng đại lão gia thảo nào mà thân thủ của hắn bất phàm như vậy!

Quả vậy, Lam y thiếu niên chính là nhi tử độc nhất mà Tổng Trấn Sơn phải ở tuổi năm mươi mới có được mụn con nối dõi, hắn tên là Tống Văn Tuấn, thường ngày vẫn được Tổng đại lão gia ưu ái nuông chiều, nên không tránh khỏi kiêu ngạo tự phụ!

Bên ngoài nghe tiếng Lam y thiếu niên vang lên :

- Hoắc tổng quản không cần xen vào, ta nhất định bằng kiếm thuật phân cao hạ với vị Nhạc huynh này!

Hoắc Vạn Thanh nghe nói hắn định động thủ với Nhạc Tiểu Tuấn thì hoảng hốt la lên :

- Công tử không nên vậy, lão Trang chủ chính đang đợi ở hoa đình, lão hủ cần mang Nhạc công tử đến tiếp kiến.

Lam y thiếu niên ngạc nhiên thốt lên :

- Sao? Cha muốn gặp hắn?

- Đúng thế!

Nói rồi lão bước vào chấp tay thi lễ Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Nhạc công tử, lão Trang chủ đang chờ ở hoa đình, nhanh theo lão hủ!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay đáp một tiếng, rồi lại quay người ôm quyền xá dài Lam y thiếu niên nói :

- Có chuyện hiểu nhầm, xin huynh đài cẩn thận!

Lam y thiếu niên trong ánh mắt vẫn lộ địch ý, lạnh giọng nói :

- Như cha ta đã mời, Nhạc huynh xin cứ tự nhiên!

Nói xong hừ một tiếng về còn bức tức, đoạn quay phắt người bỏ đi.

Hoắc Vạn Thanh cười nói :

- Nhạc công tử mời!

Vừa nói lão vừa đi trước dẫn đường, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân lão ta đi dọc hành lang, rồi xuyên qua một cổng nguyệt động môn, lập tức ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

Thì ra đã vào đến hoa viên hậu viện, ở đây kỳ hoa dị thảo có đủ, mùi dạ lý hương cứ đua nhau tỏa ra, cảnh vật huyền ảo thanh cao thoát tục.

Đi sâu vào hoa viên tầm năm trượng đã thấy một tiểu lâu bất giác khép mình dưới tàng liễu rủ, trong đình ngay chính giữa một chiếc ghế thái sư phủ nhung đỏ, có một lão nhân thân vận trường bào màu xanh nước biển đã ngồi đó từ bao giờ.

Lão nhân tuổi ngoài thất tuần, dáng người tầm thước, râu tóc bạc phơ, thần thái bình dị cần nhẫn, duy nhất chỉ đôi mắt phát quang khiến người ta không dám ngược nhìn trực tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi giới thiệu cũng thâm hiểu trong lòng đây chính là nhân vật đệ nhất thiên hạ - Vô Lâm Đại Lão - Tổng Trấn Sơn!

Hoắc Vạn Thanh dừng lại cách ngoài tam trượng, cúi người kính cẩn thi lễ :

- Bẩm lão Trang chủ, Nhạc công tử đã đến.

Nhạc Tiểu Tuấn lập tức lên tiếng hành lễ nói :

- Văn sinh Nhạc Tiểu Tuấn bái kiến Tổng đại lão gia!

Cử chỉ ngôn từ của chàng hoàn toàn thuộc người đọc sách, quyết không có chút gì biểu hiện của kẻ hành cước giang hồ.

Tổng Trấn Sơn vừa nhìn qua đã thấy nét văn nhã thanh khiết của Nhạc Tiểu Tuấn, chẳng như nhi tử của lão là Văn Tuấn, đến ngay trước mặt lão nhiều lúc cũng không khỏi biểu hiện vẻ ngạo mạn trịch thượng.

Lão ngầm nhẹ gật đầu, rồi khởi thân đứng lên, cười vui vẻ nói :

- Nhạc tướng công đường xa đến viếng, hân hạnh, mời ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn thăm cảm phục con người đứng đầu võ lâm đầy lễ số này, tự nhiên không dám mạo muội, chờ khi lão ta ngồi trở lại chiếc ghế thái sư, khi ấy mới thoát lui một chiếc ghế đặt bên cánh phải nói :

- Văn bối mạn phép!

Tổng Trấn Sơn vẫn cười tự nhiên nói :

- Lão phu nghe Hoắc tổng quản nói Nhạc tướng công tử Văn Đài đến tìm lão phu có chuyện, trên đường còn gặp người phó thác mang mật hàm đến đây?

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người, rồi trả lời tiếp :

- Văn sinh khi đến bên ngoài Lã Thành đã gặp một người thân thụ trọng thương, ông ta nói là có một mật hàm quan trọng cần đưa tận tay lão Trang chủ trước khi trời tối, nhưng vì thân bị thương nên mới phó thác cho văn sinh.

Nói rồi chàng lấy chiếc túi vải trong ngực áo ra trao cho Hoắc Vạn Thanh, nói tiếp :

- Ngươi đưa thư tự xưng họ Từ, ông ta cho biết phong mật hàm này quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, thỉnh lão Trang chủ xem qua!

Tổng Trấn Sơn mỉm cười nói :

- Ô, quan trọng đến thế sao? Lão phu là người nơi sơn dã, đã không mần đến chuyện thị phi giang hồ hai mươi năm nay rồi!

Tuy nói là nói vậy, nhưng vẫn đưa tay nhận phong mật hàm từ tay Hoắc Vạn Thanh trao qua, xé phòng bì rồi dùng đầu hai ngón tay trái rút bức thư ra.

Ánh mắt của lão vừa nhìn thấy bức thư, miệng bỗng oái lên một tiếng đầy kinh ngạc, vung tay một cái chỉ thấy đạo bạch quang bay vèo đi!

Xoẹt một tiếng sắc gọn, cả bức thư theo tay lão thoát bay đi cắm phập vào cột trụ bằng gỗ cách đó chừng hai trượng, tiếp đó liền thấy tay trái của lão buông thõng xuống!

Sự tình xảy ra quá nhanh và hết sức đột ngột khiến Nhạc Tiểu Tuấn khựng cả người há hốc mồm miệng!

Hoắc Vạn Thanh mặt rất chăm chú, thấy có biến động thì la lên :

- Lão Trang chủ phát hiện gì sao?

Tổng Trần Sơn thần sắc vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói :

- Trên giấy thư có tấm kịch độc!

- Thư tấm kịch độc?

Gần như cả Hoắc Vạn Thanh và Nhạc Tiểu Tuấn chấn động la lên thất thanh.

Hoắc Vạn Thanh như hiểu ra chuyện gì, bỗng quay phắt người nhìn chằm Nhạc Tiểu Tuấn bằng đôi mắt này lửa, râu tóc dựng đứng, tay đưa lên ngực từ từ tiến đến phía chàng, hét lớn :

- Họ Nhạc kia, ngươi...

Nhưng Tổng Trần Sơn đưa tay phải ra, cản lại nói :

- Chuyện này có lẽ với hãn vô can!

- Vâng!

Hoắc Vạn Thanh đáp một tiếng, không dám trái lệnh buông thõng tay xuống, rồi quay lại quan tâm hỏi :

- Lão Trang chủ thấy trong người...

Tổng Trần Sơn điềm tĩnh nói :

- Không việc gì, ngươi nhanh đi lấy Bát Bảo giải độc đơn đến đây!

Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì thất sắc, chấn động kêu lên :

- Nói thế, loại kịch độc này vô cùng lợi hại?

Tổng Trần Sơn quả không hổ danh nhân vật đứng đầu thiên hạ, gạt đầu cười bình thản đáp :

- Bọn chúng đã mưu ám toán lão phu, nên không phải là loại kịch độc lợi hại, há có thể hại nổi ta!

- Vâng, vâng!

Hoắc Vạn Thanh ngược lại trên trán đã rịn mồ hôi, đáp liền mấy tiếng, rồi tất tả đi ra khỏi hoa đình.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nghe mấy câu thoại này của hai người cũng hiểu ra Tổng Trần Sơn trúng một loại độc rất lợi hại, cả người phát run khủng hoảng nói :

- Lão đại gia, điều này... Điều này...

Tổng Trần Sơn quay nhìn chàng, chậm rãi nói :

- Lão phu hoàn toàn không có ý trách ngươi, chỉ có điều vừa rồi nghe Hoắc tổng quản bẩm báo, lão phu thấy bên trong còn có điều chưa rõ ràng. Giờ ngươi kể rõ đầu đuôi chuyện người gặp ngươi đưa thư họ Từ kia thế nào lão phu nghe mới được!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi bên ngoài khách phòng chỉ kể cho Hoắc Vạn Thanh nghe là gặp trung niên hán tử họ Từ trong đồng cỏ khô, thế nhưng chuyện trước đó nữa thì chưa kể. Bất giác mặt đỏ ửng lên ấp úng nói :

- Nhân vì chuyện trước đó văn sinh gặp không liên quan gì đến chuyện trung niên họ Từ, cho nên vừa rồi văn sinh đã không kể với Hoắc tổng quản.

Rồi khi ấy chàng kể từ khi ngồi nhờ thuyền Huệ Quân như thế nào, nguyên nhân dẫn đến hiểu lầm của Lam y thiếu niên. Cho đến chuyện trưa hôm nay ngồi ăn cơm cùng bàn với trung niên hán tử họ Từ ra sao, rồi đến chuyện Lam y thiếu niên mời mình đến lương đình và động thủ, nhất nhất kể rất tỉ mỉ.

Tổng Trần Sơn khi nghe vậy thì nhũn chặt mày nói :

- Lam y thiếu niên kia là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn mới đáp :

- Chính là người vừa rồi ở ngoài khách phòng vẫn sinh đã gặp, Hoặc tổng quản xưng là công tử!

Tổng Trần Sơn tức giận nói :

- Chính là độc tử của lão phu, Tổng Văn Tuấn, tiểu tử này thường ngày cường ngoạo vô trang, lão phu đã răn giới nhiều lần vẫn tính nào tật này, ức hiếp người gây bao chuyện rắc rối.

Nhạc Tiểu Tuấn nói đỡ :

- Tổng huynh cũng chỉ là nhất thời hiểu lầm!

Tổng Trần Sơn gắt lên :

- Hiểu lầm! Cho dù hiểu lầm thì hán cũng phải đợi người ta giải thích, có sao cứ bức phải động thủ?

Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy kể tiếp lúc đang đánh nhau với Tổng Văn Tuấn thì có người ngầm trợ thủ, dẫn dụ Tổng Văn Tuấn chạy theo, Rồi sau đó chàng phát hiện trung niên hán tử họ Từ trúng thương nằm trong đám cỏ khô thế nào, nói ra một mạch.

Tổng Trần Sơn nghe xong bỗng cười phá lên ha hả nói :

- Người này ở trên cao phóng ám khí mà có thể dễ dàng hóa giải kiếm thức của khuyến tử, đủ thấy phải là hạng nhất lưu cao thủ, làm sao dễ dàng bị người đánh lén dễ trọng thương đến nỗi ngồi cũng không nổi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người lấp bắp trong miệng :

- Khi ấy rõ ràng vẫn sinh thấy hán bị trúng thương, miệng rên rất dữ...

- Hà hà... Đương nhiên cao nhân tự có phương! Huống gì người chỉ lần đầu xuất môn hành cước, chưa có kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên dễ cả tin lời hán. Lại nói hán trước hết ngầm giúp người sau đó mới nhờ lại người, hơn nữa người rất thuận tiện vì đã có việc riêng đến đây, cho nên về đạo lý không thể thoái thác. Giang hồ hiểm trá, lòng người nan trắc, đây cũng là một bài học quý giá cho những người trẻ tuổi mới xuất đạo như các người vậy!

Nhạc Tiểu Tuấn hồ thẹn cúi đầu, chấp tay xá dài nói :

- Nói vậy hán thụ thương chỉ là giả?

- Đương nhiên là giả, hán thấy người tướng mạo nho sinh, không chút khí độ giang hồ, phong thư này do người đem đến nhất định lão phu sẽ tin mà chẳng nghĩ gì!

Nhạc Tiểu Tuấn thẹn vô cùng, không dám ngẩng đầu lên, lí nhí trong miệng :

- Đều do vẫn sinh ngu muội ấu trĩ không xét người xét việc nên mới mang phong thư này đến cho Lão đại gia, thực vẫn sinh thẹn không có đất dung thân!

- Ái, ta đã nói điều này không thể trách người!

Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó, thì thấy Hoắc Vạn Thanh đã quay trở lại với một chiếc bình ngọc trên tay, đặt bình lên bàn lão lại quay đi lấy một chén nước trong, tiếp đó mở bình ngọc dốc đổ ra một viên dược hoàn màu chu sa.

Tổng Trần Sơn nói ngay :

- Mười viên!

Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc kêu lên :

- Bát Bảo giải độc vô ưu đan có thể giải hết thiên hạ kỳ độc, đến như loại độc lợi hại nhất của Đường môn cũng chỉ cần đến ba viên, lão Trang chủ sao lại...

Tổng Trần Sơn gắt đầu nói :

- Không sai, bình Bát Bảo đơn này là tặng dược của vị Chương môn Đường môn có thể giải thiên hạ kỳ độc. Thế nhưng loại độc tẩm trên phong thư này không phải tầm thường, nếu không phải lão phu đã sớm ngầm vận công không chế huyết đạo trên tay, và dùng mấy mươi năm công lực bức chế độc phát tán, thì có lẽ giờ này độc tính nhập tâm mà tử tại đương trường. Nếu không dùng đến mười viên làm sao giải nổi?

Hoắc Vạn Thanh cúi đầu vâng một tiếng, rồi dốc bình đếm đúng mười hoàn trao cho Tổng Trần Sơn.

Tổng Trần Sơn đưa tay đón lấy mười viên giải độc đan cho vào mồm, cầm chén nước lên nhấp một ngụm nuốt xuống cổ, cuối cùng ngồi yên nhắm mắt hồ, một tiếng cũng không nói nữa.

Hoắc Vạn Thanh đứng bất động thi hầu bên cạnh, chẳng dám quấy nhiễu.

Nhạc Tiểu Tuấn hai mắt cứ mở tròn xoe nhìn Tống Trần Sơn đến chớp mắt cũng không dám, trong phòng phút chốc trở nên tĩnh mịch không một tiếng thờ mạnh.

Chính tại lúc này, bên ngoài hoa đình bỗng có tiếng bước chân chạy dồn dập chưa thấy người đã nghe tiếng của Tống Văn Tuấn la hoảng vọng vào :

- Cha trúng độc, nhất định tiểu tử họ Nhạc kia...

Người vừa vào khỏi cửa, đã thấy vung tay rút kiếm.

Tống Trần Sơn mắt hé mở, trầm giọng quát :

- Cha thường ngày răn bảo người làm người không nên ngao mạn, kêu căng, huống gì Nhạc tướng công chỉ vô tình gặp người giữa đường phó thác, hoàn toàn vô can. Nhạc tướng công từ xa đến đây là khách, người có sao vô lễ?

Tống Văn Tuấn thấy cha tỉnh lại, thần sắc bình thường, thì cúi đầu dạ một tiếng đứng sang một bên.

Lúc này tiếp liền có hai thiếu nữ bước vào, chính là Huy Huệ Quân và ả hầu Tiểu Thúy.

Huy Huệ Quân lúc này đương nhiên không còn mang mạng che mặt như khi ra đường, khuôn mặt bình dị tầm thường, nhưng đôi mắt lộ lưu ba thu thủy liếc nhìn nhanh Nhạc Tiểu Tuấn một cái, rồi bước đến bên Tống Trần Sơn quan tâm hỏi :

- Cứu cứu sao vậy?

Tống Trần Sơn gật đầu mỉm cười nói :

- Không sao, trên thư kia có tẩm độc, nhưng giờ thì đã không còn ngại gì!

Lão thờ hất ra một hồi, thay đổi ngữ khí hỏi :

- Ủm, cha người cũng đến Qua Châu chứ?

Huy Huệ Quân đáp :

- Cha đi đến đó, diệt nữ hoàn toàn không biết, cứu cứu làm sao biết được?

Tống Trần Sơn chỉ tay lên bức thư hiện đang cắm sâu trong chiếc cột, nói :

- Trên thư có nói rõ!

Huy Huệ Quân ngạc nhiên la lên :

- Trên thư có nói đến cha ư?

Nói rồi nàng quay người đi đến lấy bức thư, nhưng Tống Trần Sơn đã la lớn :

- Ngừng tay! Trên thư có độc, chớ nên động đến!

Huy Huệ Quân vội ngừng bước, quay lại hỏi :

- Trên thư nói gì?

Tống Trần Sơn từ từ nói :

- Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đến đổi lấy cha cháu!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe vậy trầm nghĩ :

- Thì ra thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cô ta!

Huy Huệ Quân ngược lại sững người :

- Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đánh đổi cha ư? Cứu cứu, cha cháu thế nào rồi?

Tống Trần Sơn vuốt râu nghĩ nhanh rồi nói :

- Có lẽ đây cũng là mưu kế của chúng, trên thư chúng khoa ngôn như vậy mục đích để dẫn dụ lão phu chấn động kinh ngạc, mà phân tán tư tưởng, có

vậy mới nhiễm độc. Xem ra cũng không nên tin lắm, bởi vì võ công của cha cháu không phải là hạng tầm thường dễ bị chúng khống chế!

Huy Huệ Quân lắc đầu nói :

- Không, cha nếu không rơi vào tay chúng, chúng chẳng cần gì hù tạo chuyện này?

- Oa nhi! Sao đến lời của cừu cừu mà cháu vẫn không tin ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chợt nhớ lại chuyện trong quán rượu ở Qua Châu, lão nhân áo xanh khi ấy xuất hiện chợt đánh rơi năm ngọn phi đao của Hồ Xương Ngạo Vô Kỵ, Hồ Trảo Tôn từng xưng người này là Hoài Dương đại hiệp. Sau đó Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu xuất hiện lại gọi người này là Huy huynh, chẳng lẽ người này chính là cha của Huy Huệ Quân?

Trong đầu nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng chẹn ngang nói :

- Tại hạ muốn hỏi một chuyện, không biết lệnh tôn của Huy tiểu thư có phải là Hoài Dương đại hiệp hay không?

Huy Huệ Quân nghe hỏi thì chuyển ánh mắt ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại :

- Sao Nhạc tướng công lại biết?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Đêm hôm trước khi còn ở bên bến sông Qua Châu, nhân vì tại hạ nghe người ta gọi một vị vận trường bào xanh là Hoài Dương đại hiệp, rồi lại xưng là Huy huynh, bởi thế tại hạ mới hỏi điều này.

Huy Huệ Quân à lên một tiếng nói :

- Người mà Nhạc tướng công nói nhất định là cha tôi rồi, chẳng ngờ đúng là ông ta đi Qua Châu. À... Thế nhưng Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi với những ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Trước lúc tại hạ rời khỏi quán rượu, thì lệnh tôn chính đang đánh nhau với Hắc Hồ Thần...

- Hắc Hồ Thần?

Huy Huệ Quân kêu lên, rồi quay đầu hỏi Tổng Trấn Sơn :

- Cừu cừu, Hắc Hồ Thần là ai?

Tổng Trấn Sơn còn chưa kịp nói, thì Hoắc Vạn Thanh đã lên tiếng đáp thay :

- Huy tiểu thư, Hắc Hồ Thần trong làng hắc đạo danh đầu không nhỏ, thế nhưng so với lệnh tôn thì công lực còn kém xa!

Huy Huệ Quân vẫn bán tín bán nghi, hỏi Tổng Trấn Sơn :

- Cừu cừu, lời Hoắc tổng quản là thực chứ?

Tổng Trấn Sơn khi ấy mới gật nhẹ đầu đáp :

- Không sai, cha người xem ra còn hơn Hắc Hồ Thần một bậc!

Huy Huệ Quân khi ấy mặt mới rạng nét cười, quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :

- Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi đánh nhau với Hắc Hồ Thần ở đâu? Lúc nào? Xin nói rõ một chút!

Tuy mặt nàng rạng nét cười, thế nhưng trong câu hỏi này cũng đủ thấy nàng không có ý cười tí nào.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn không chú ý, khi ấy nghe hỏi thì chỉ việc đem chuyện đêm hôm trước xảy ra trong quán rượu bên bến sông ở Qua Châu kể rành mạch từng chi tiết cho mọi người nghe. Chỉ duy nhất là chuyện cô gái bán hoa Trúc Thu Lan kéo chàng đi và tặng kiếm là không nhắc đến.

Tổng Trấn Sơn nghe rồi chậm rãi nói :

- Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cơ cũng xuất hiện ở Qua Châu, ừm... Xem ra bọn họ đến đó đều chỉ vì thanh Tiên Cô kiếm!

Nói đến, lão nhìn Huy Huệ quân hỏi :

- Quân nhi, có lẽ cha người còn chưa biết thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cháu, vì không muốn bảo kiếm ấy bị lọt vào tay bọn hắc đạo, cho nên

mới xuất đầu lộ diện!

Huy Huệ Quân bật cười lên khúc khích nói :

- Nếu cửu cửu không nói ra, diệt nữ cũng không biết thanh kiếm tối qua vô tình tìm được là thanh Tiên Cô kiếm!

Tổng Trần Sơn mỉm cười nói :

- Oa nhi, hiện tại thì yên tâm, cha ngươi nhất định không việc gì...

- Thế nhưng trên thư...?

Tổng Trần Sơn nói ngay :

- Chúng chỉ dọa vậy thôi!

Lão nói rồi bung chén trà lên nhấp một ngụm, đoạn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Nhạc tướng công vừa rồi có nói là đường xa đến tìm lão phu có tư sự, vậy có gì cứ tự nhiên nói ra đừng ngại!

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn lễ mạo đứng lên ôm quyền xá dài, mới nói :

- Văn sinh thật có chuyện muốn khẩn cầu Tổng đại lão gia tư trợ...

Huy Huệ Quân nhìn chằm vào chàng, tựa hồ như rất quan tâm chuyện chàng khẩn cầu Tổng Trần Sơn.

Tổng Trần Sơn điềm nhiên nói :

- Nhạc tướng quân, mời ngồi! Lão phu tuy hai mươi năm qua không màn thế nhân ngoại sự, nhưng xem ra lần này ngươi với lão phu có chút duyên với nhau vậy! Có gì khó khăn cứ nói ra, lão phu nguyện dốc sức giúp một tay!

- Đa tạ Tổng đại lão gia!

Chàng chấp tay thi lễ lần nữa rồi ngồi trở lại ghế, đoạn tiếp :

- Có điều chuyện văn sinh khẩn cầu tư trợ hoàn toàn không phải là chuyện của bản thân văn sinh!

Tổng Trần Sơn à lên một tiếng hỏi :

- Vậy là chuyện của người nào?

- Chính là sự phụ của văn sinh!

Tổng Trần Sơn gật nhẹ đầu hỏi tiếp :

- Lệnh sư là ai?

- Gia sư xưng là Vô Danh lão nhân!

Tổng Trần Sơn kinh ngạc thốt lên :

- Vô danh lão nhân ư? Lão phu xưa nay chưa từng nghe qua ngoại hiệu này bao giờ, không biết lệnh sư tôn tính đại danh thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn có phần lúng túng, đỏ mặt nói :

- Tiểu sinh cũng không biết!

Tổng Trần Sơn ngay từ đầu đã nhìn thấy thần thái nho nhã tuấn đạt của chàng thiếu niên này mà có lòng mến mộ, nên lúc này thấy chàng đáp một câu nghe ra kỳ quái, nhưng cũng không trách, chỉ cười hỏi thêm :

- Nói thế thì câu chuyện thật ra thế nào chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt đã thẹn đỏ đến mang tai, lí nhí nói :

- Chuyện là thế này, văn sinh vừa lúc lên sáu, có một vị văn sĩ tướng mạo phong trần phiêu dật, tự nhiên vào nhà nhìn thấy tiểu sinh thì nguyện làm chấp sự văn sinh, từ đó ông ta ở lại ngay trong tề xá dạy tiểu sinh đọc sách...

Tổng Trần Sơn lúc này nghe rất chăm chú, bèn nhủ mảy hỏi :

- Vị đó chính là Vô Danh lão nhân?

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi nói tiếp :

- Gia sư ngoài dạy văn sinh đọc sách ra, còn lại dạy văn sinh ngồi tĩnh tọa hít thở điều độ...

Tổng Trần Sơn nói ngay :

- Đó chính là dạy người vận khí công phu!

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp :

- Về sau văn sinh mới biết gia sư dạy văn bồi luyện nội công, đồng thời gia sư cũng có dạy ít quyền kiếm. Đến khi văn sinh khôn lớn, dần dần mới để tâm nhận ra gia sư như có chuyện gì khổ tâm, thỉnh thoảng hay ngồi một mình thở vắn than dài, thế nhưng hề văn sinh hỏi đến thì gia sư đều lắc đầu im lặng.

Huy Huệ Quân nhảy cẫng xen vào nói :

- Nhất định lệnh sư có nỗi khổ tâm riêng!

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Cho mãi đến đầu xuân năm nay, gia sư bỗng từ biệt, trước khi đi chỉ căn dặn một câu là trước Trung thu ba ngày phải đến Thanh Tiêu động trên ngọn chủ phong ở Vân Đài sơn gặp người!

Tổng Trần Sơn cắt ngang hỏi :

- Ông ta ở lại trong nhà người rờn rã mười bốn năm?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Vâng!

Tổng Trần Sơn hỏi tiếp :

- Vậy trước Trung thu ba ngày, người có đến Vân Đài sơn không?

- Có!

Tổng Văn Tuấn từ đầu đến giờ đứng bên cạnh im lặng, khi ấy chen vào một câu :

- Nói thế Nhạc huynh là từ Vân Đài sơn đến đây sao?

Tổng Trần Sơn chừng như sợ nhỡ từ mình có lời thất thố, liếc mắt nói :

- Các người chớ nên chen vào, nên ngồi xuống nghe Nhạc tướng công nói!

Nhạc Tiểu Tuấn tiếp :

- Đúng như hẹn, tiểu sinh trước Trung thu ba ngày đến Thanh Tiêu động trên Vân Đài sơn gặp gia sư, lúc này gia sư đã thay y phục bằng chiếc đạo bào màu thanh thiên, tĩnh tọa trên tấm bồ đoàn...

Nói đến chàng bỗng thở dài một tiếng, rồi mới kể tiếp :

- Gia sư gặp lại tiểu sinh thì vô cùng vui mừng, thế nhưng tiểu sinh thì thấy xót xa khi nhìn người tiểu tụy đi rất nhiều, khí sắc cũng không được tốt... Văn sinh hỏi thăm sức khỏe, gia sư mới nói mười mấy năm ở tại tệt xá đã nhận ra uất khí ngưng kết mà sắp sinh bệnh, cho nên muốn viễn trình đến Vân Đài sơn bế quan tịnh dưỡng. Cũng có thể sắp hồi phục huyền công, nhưng cũng có thể sắp tẩu hỏa nhập ma, không chừng mấy mươi năm công phu phút chốc trôi theo đại hải về biển Đông. Nhân vì trong lòng gia sư còn có hai điều chưa đắc ở tâm nguyện, vốn muốn phó thác văn sinh, nhưng hiện tại nghĩ lại không muốn nói ra nữa...

Nghe kể đến đó, Tổng Trần Sơn chẹn ngang hỏi :

- Lệnh sư không muốn nói ra, hẳn là không muốn phiền đến môn đồ của mình?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Ân thầy như biển, văn sinh phân thân còn khó báo đáp. Cho nên gia sư không chịu nói, văn sinh cũng một mực nhất quyết khẩn cầu người nói ra...

Tổng Trần Sơn tuy đã ở vào tuổi cổ lai hy, nhưng bây giờ nghe cũng bị câu chuyện của Nhạc Tiểu Tuấn cuốn hút, bèn hỏi :

- Lệnh sư cuối cùng có nói ra không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Văn sinh phải qua khổ cầu khẩn nửa ngày, gia sư mới chịu nói ra một chuyện, gia sư vốn có một người con nói dối nhưng mười sáu năm về trước vô cớ mất tích, gia sư đã tìm khắp đại hải Nam Bắc, nhưng chung quy vẫn không một tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một kiếm vì ân sư

Bây giờ mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên, Tổng Trần Sơn không hiểu chuyện sư phụ Nhạc Tiểu Tuấn có người con nói dối thì liên quan gì đến lão, bèn hỏi tiếp :

- Công tử của lệnh tôn nếu còn sống thì nay chừng bao nhiêu tuổi?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Văn sinh chỉ nghe gia sư nói, năm bị thất tích thì mới được hai tuổi!

-Ồ, vậy lệnh sư có từng nói với Nhạc tướng công tên là gì chứ?

- Gia sư không hề nói, nhưng chỉ cho biết sư huynh trên mây trái có một nốt ruồi son!

Tổng Trần Sơn ậm ừ một tiếng rồi hỏi :

- Vậy không nói ra chuyện thứ hai sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Văn sinh cầu khẩn mãi, nhưng gia sư chỉ thờ dài lắc đầu, gia sư chỉ nói “Được một đệ tử hiếu đệ như ngươi, sư phụ cũng vui lắm rồi, chỉ cần sau này trên đường hành đạo, người gặp người nào chừng trạc ngươi, trên mây trái có nốt ruồi son, thì bảo thanh niên ấy mười năm sau đúng ngày Trung thu đến Chung Nam Thái Nhất Diên gặp sư phụ, nếu không gặp sư phụ thì coi như sư phụ đã không còn trên thế gian này. Ngươi giúp được chuyện này cũng đã đủ lắm rồi, còn chuyện thứ hai, quá khứ như mây khói, đừng nhắc đến nữa thì hay hơn”.

Tổng Trần Sơn càng nghe càng chú tâm suy nghĩ, đoạn hỏi :

- Lệnh sư đã không chịu nói ra, vậy Nhạc tướng công còn tìm đến gặp lão phu làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lần ấy khi bái biệt gia sư, trên đường xuống núi, văn sinh gặp một lão nhân gia gọi văn sinh lại..

Tổng Trần Sơn cảm thấy ly kỳ, chậm mắt nhìn chàng.

Huy Huệ Quân chen vào hỏi :

- Người đó là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- “Văn sinh khi ấy nghe gọi quay lại, thấy người nay hoàn toàn xa lạ, chưa kịp hỏi thì người đó đã cười lớn nói ngay :

- Điều tâm nguyện thứ hai của sư phụ người ta biết rất rõ.

Nghe vậy văn sinh liền gặng hỏi.

Người này cười về bí ẩn nói tiếp :

- Lão phu chỉ cho người một con đường, chỉ cần người tìm đến Tổng Trấn Sơn ở Vũ Tiên, chỉ cần ông ta chỉ giáo vài câu là tâm nguyện của sư phụ người nghênh đao giải tận!”

Từ nãy đến giờ Tổng Văn Tuấn vẫn ngồi im lặng lắng nghe, lúc này không kềm nổi hừ một tiếng la lên :

- Tên kia là ai mà dám kêu thẳng danh tính cha ta ra?

Tổng Trấn Sơn đành mắt nhìn con trai rồi cười cười nói :

- Cha vốn tính danh Tổng Trấn Sơn thì người ta cứ thế mà gọi, không chừng người đó lại là cố nhân của cha cũng nên!

Nói rồi lại nhìn chằm Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :

- Thế Nhạc tướng công có còn nhớ rõ dung mạo của vị lão nhân xa lạ kia chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Lão nhân kia tuổi ước trên dưới bảy mươi, tóc bạc phủ vai, cằm râu lúa thừa, mặt như hải đồng, thân vận trường bào màu cổ đồng, tay cầm trúc trượng.

Tổng Trấn Sơn vừa nghe chàng mô tả thì mặt thoáng biến sắc, vuốt râu trầm ngâm không nói.

Nhạc Tiểu Tuấn không để ý tiếp tục kể :

- Lão nhân đó còn nói điều tâm nguyện thứ nhất của gia sư ông ta cũng biết.

Tổng Trấn Sơn à lên một tiếng nhưng vẫn chưa nói gì.

Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp :

- “Văn sinh khi ấy nghe vậy thì hỏi ông ta đã biết, vậy xin chỉ giáo văn sinh nên làm gì?

Lão nhân nói :

- Lão phu chỉ có bốn câu thơ, người nên nhớ kỹ :

Ngũ xuất hoa khai lúc xuất phi,

Mãn thiên cảnh sắc ánh hàn huy,

Thiên Thai nhất khứ đang tiền dịch,

Tùng thư Nguyễn Lang bắc ức quy.

Đọc xong bốn câu thơ lão nhân quay người bỏ đi ngay.

Văn sinh trong lòng thấy kỳ lạ muốn hỏi thêm nữa, liền phóng chạy đuổi theo.

Lão nhân đi không nhanh lắm, vậy mà văn sinh đuổi mãi vẫn không theo kịp, đến ngang hẻm núi thì bỗng lão nhân kia đã mất dạng!”

Tổng Trấn Sơn nghe rồi đầu mày giãn ra, gật đầu nói :

- Người nghe lời lão nhân kia chỉ điểm, cho nên mới tìm đến đây diện kiến lão phu!

Nhạc Tiểu Tuấn cúi thấp đầu đáp :

- Văn sinh lòng thành khẩn muốn làm tròn nguyện ý của gia sư, nên nghe lão nhân kia chỉ điểm đến gặp Tổng đại lão gia thì mọi chuyện nhất đao giải tận, mới mạo muội đến quấy nhiễu tịnh cư của Tổng đại lão gia!

Tổng Trấn Sơn lại gật đầu, khí độ rộng rãi nói :

- Hào, lão phu đáp ứng lời ngươi!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thế thì vui mừng khôn tả :

- Tổng đại lão gia tiếp nhận thỉnh cầu của văn sinh, nói vậy lão nhân gia cũng biết rõ tâm nguyện của gia sư?

Tổng Trần Sơn gật đầu đáp :

- Lão phu biết!

Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi :

- Tổng đại lão gia có thể nói cho văn sinh biết rõ tâm nguyện của gia sư...

- Ừm...

Tổng Trần Sơn sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :

- Lão phu chỉ nói là đáp ứng ngươi thay mặt lệnh sư quyết định chuyện này mà thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn trở mặt nhìn Tổng Trần Sơn không hiểu, nói :

- Ý Tổng đại lão gia là...

Tổng Trần Sơn thân nhiên nói :

- Mười sáu năm về trước, lão phu từng ước với lệnh sư, chỉ cần lệnh sư tiếp qua hai mươi chiêu kiếm của ta, thì lão phu sẽ nói ra một chuyện bí mật!

Đương nhiên hai mươi chiêu kiếm mà Tổng Trần Sơn nhắc đến là hai mươi chiêu tuyệt kiếm mà lão từng bằng nó mà thành danh Võ Lâm Nhất Kiếm, đến như những tay cao thủ nhất nhì võ lâm xưa nay còn chưa ai giải nổi, huống là một thiếu niên trẻ tuổi như Nhạc Tiểu Tuấn?

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa kịp nói gì, thì Tổng Trần Sơn đã tiếp :

- Một lời ước này của lão hủ mười sáu năm về sau vẫn còn giá trị...

Nhạc Tiểu Tuấn tự hồ như dần dần hiểu ra chuyện xưa, áp ứng nói :

- Nói vậy ý Tổng đại lão gia là muốn biết bí mật kia, cần phải qua được hai mươi chiêu kiếm của đại lão gia?

- Không sai, nếu như lệnh sư tự thân đến, thì cũng phải tiếp lão phu hai mươi chiêu kiếm...

Nhạc Tiểu Tuấn vì tâm nguyện của sư phụ mà đến đây, nghe nói thế thì hào khí trong người trỗi lên, đứng dậy chấp tay vái dài lễ độ nói :

- Tổng đại lão gia, vì tâm nguyện của gia sư, văn sinh không tự lượng sức xin thử một phen!

Tổng Trần Sơn cười vang lên sang sảng, gật đầu nói :

- Chí khí! Chí khí! Nhưng lão phu nói chưa hết câu, nếu lệnh sư đích thân đến đây thì phải tiếp lão phu hai mươi chiêu, còn như Nhạc tướng công chỉ vì ân sư mà thay mặt đến đây, chỉ cần tiếp lão phu một chiêu kiếm là đủ!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì ngó người, nói :

- Văn sinh chỉ cần tiếp được Tổng đại lão gia một kiếm là được ư?

Thực tình thì Nhạc Tiểu Tuấn vừa là kẻ hậu học vừa là người chưa từng xuất môn hành đạo, ít biết chuyện giang hồ xưa nay, cho nên vốn không hề hay biết chuyện của Tổng Trần Sơn thành danh năm xưa. Đến như chỉ biết Tổng Trần Sơn là vị Võ lâm minh chủ mà không biết lão còn có tôn hiệu Võ Lâm Nhất Kiếm, một chiêu của lão có thể bằng cả trăm, cả ngàn chiêu kiếm của các kiếm pháp thường.

Huy Huệ Quân ngược lại thâm hiểu trong lòng, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn vẻ quan tâm nói :

- Nhạc tướng công, cửu cửu của tôi kiếm thuật đạt đến cảnh huyền vi ảo diệu, tướng công quyết không thể...

Tổng Trần Sơn lại cười ha hả nói :

- Quân nhi, chớ nên quá lo lắng cho Nhạc tướng công, lão phu há có thể đả thương người ta?

Huy Huệ Quân then cúi đầu im lặng.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Văn bối tự biết sở học nông thiển, sánh với Tổng đại lão gia như mặt trăng mặt trời, chỉ nhân vì muốn hoàn thành tâm nguyện ân sư mạo muội thế này...

Tổng Trần Sơn thấy chàng trước sau lễ độ biết tôn ty trật tự thì hài lòng, gật đầu nói :

- Rất tốt! Nhạc tướng công không mang theo kiếm sao?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi lấy thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn từ thắt lưng ra đáp :

- Văn sinh có!

Nhuyễn kiếm chưa vận nội lực quán chú vào thì mềm yếu vô lực, thế nhưng ánh thép phát ra lạnh lùng khiến người ta nhìn cũng phải lạnh người.

Tổng Trần Sơn vừa nhìn thấy cũng đã nhận ra đây là một thanh bảo kiếm chứ không phải tầm thường, nhú mày hỏi :

- Nhạc tướng công từ đâu có thanh kiếm này?

Nhạc Tiểu Tuấn ngỡ là lão ta nhận ra thanh kiếm này, da mặt ửng hồng ấp úng nói :

- Một vị bằng hữu của văn bối tặng!

Tổng Trần Sơn hừ một tiếng, gật đầu nói :

- Tuyệt kiếm! Thế nhưng hành tẩu giang hồ, Nhạc tướng công tốt nhất ít dùng đến nó thì hay!

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng hiểu ra hết thâm ý trong câu nói này, lại cho rằng ý lão ta là chỉ thanh kiếm quá sắc bén, động thủ dễ đã thương người, khi ấy chấp tay nói :

- Văn sinh ghi nhớ!

Lúc này đã thấy hai gã tráng đinh bày dọn chén bát trên chiếc bàn khác bên góc trái hoa đình, có lẽ chuẩn bị ăn tối.

Thì ra, Hoắc tổng quản thấy Tổng lão trang chủ khoản đãi Nhạc Tiểu Tuấn như khách phương xa đến, nên không đợi căn dặn cũng đã cho người làm tiệc tiếp đãi.

Tổng Trần Sơn mỉm cười vẫy tay nói :

- Các ngươi đem đến đây cho ta một chiếc đĩa!

Hoắc tổng quản theo hầu Tổng Trần Sơn đã mấy mươi năm, đương nhiên hiểu ý chủ nhân của mình, liền cầm lấy một chiếc đĩa tre đưa đến.

Tổng Trần Sơn cầm lấy chiếc đĩa, cười nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Lão phu đã hai mươi năm nay không động đến kiếm, chúng ta tỷ thí một chiêu xong rồi dùng tiệc vậy!

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên nói :

- Tổng đại lão gia muốn dùng đĩa tre thay kiếm ư?

- Hà hà... Lão phu nếu trong tay không có vật gì làm binh khí, Nhạc tướng công nhất định không chịu động thủ, hiện tại thì cứ việc phát chiêu đi!

Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi :

- Tổng đại lão gia muốn động thủ ngay tại đây?

Tổng Trần Sơn vẫn ngồi yên trên ghế Thái sư, gật đầu nói :

- Không sai, Nhạc tướng công có thể xuất chiêu!

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão ta vẫn ngồi bình thản an nhiên trên ghế Thái sư, đến đứng lên cũng không, bảo chàng phát chiêu tấn công, khiến chàng thấy lúng túng nói :

- Tổng đại lão gia...

- Lão phu đã nói, Nhạc tướng công cứ việc phát chiêu công vào đi!

- Điều này...

Huy Huệ Quân có chút yên tâm giục chàng :

- Cừ cừ bảo tướng công ra chiêu, thì cứ ra chiêu chó nên ngại.

Tổng Trần Sơn nói :

- Quân nhi nói không sai, ngươi chó nên ngại, thế nhưng lão phu có lời nhắc nhở ngươi trước là ngươi chỉ có cơ hội xuất một chiêu, cho nên cần phải tập trung tận lực đối phó. Lão phu nói một chiêu, là ngươi tiếp lão phu một chiêu, còn ngươi không cần giới hạn số chiêu, chỉ cần ngươi xuất kiếm chạm vào được tà áo của lão phu, thì kể như ngươi thắng! Hào... Xuất thủ đi!

Lão vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, không một chút chút gì tỏ ra phòng bị, lại giục Nhạc Tiểu Tuấn xuất chiêu tấn công.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp kiếm hành lễ nói :

- Văn sinh cung kính bất như tòng mệnh, chỉ có điều văn sinh muốn nói thanh nhuyễn kiếm này vô cùng sắc bén, chém thiết như chơi...

Tổng Trần Sơn gật đầu tiếp lời chàng ngay :

- Ta biết thanh nhuyễn kiếm trong tay ngươi xuất xứ từ Vân Nam Vô Lượng kiếm phái, tinh luyện từ thép non nghìn năm, ngươi hà tất phải quá cố kỵ cứ việc xuất chiêu!

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ thanh kiếm trong tay mình có xuất xứ lai lịch như vậy, lại trầm nghĩ :

- Lão đã nói như vậy, ta cũng không nên do dự nữa!

Nghĩ rồi, chân trái thoái một bộ, người hơi chùng thấp xuống, khí vận vào kiếm, cổ tay rung nhẹ, khiến cả thanh nhuyễn kiếm phút chốc cương thẳng lên.

Cuối cùng mới chính lập, tay trái yết lưỡi kiếm, nói :

- Văn sinh xuất chiêu!

Thanh nhuyễn kiếm trực lập từ từ xuống chĩa vào vai trái của Tổng Trần Sơn.

Thật ra thì khởi thức thể kiếm này mũi kiếm phải chĩa thẳng vào ngực đối phương, bởi vì đây chính khởi thức chiêu Thiên Đạo Trung Hòa trong Võ Đương Lương Nghi kiếm pháp.

Võ Đương nội gia kiếm pháp dụng ý dẫn khí, thể kiếm chậm rãi, chàng khởi thức chiêu này như vậy là vì Tổng Trần Sơn vẫn ngồi bất động trên ghế, nên thấy không thể tấn công mãnh liệt.

Luận về lễ số, thì đây cũng là truyền thống lễ giáo cổ hữu của kẻ đọc sách, chứ nếu như kẻ chỉ biết luyện võ hành cước giang hồ, chỉ nghĩ dụng binh bất yếm trá thì khi nào chịu nhường nửa bước để thủ bại đối phương?

Tổng Trần Sơn nhìn thấy lòng trầm nghĩ :

- Tiểu tử này tâm trường lỗi lạc, biết nhường người để tiến bộ, sau này nhất định thành danh giang hồ. Chưa biết chừng vài mươi năm nữa có thể thành người lãnh đạo võ lâm cũng nên!

Lòng nghĩ vậy, nhưng cười nhắc nhở :

- Nhạc tướng công một chiêu này vì tâm nguyện của lệnh sư mà phát, cần phải toàn tâm toàn lực, chó nên khách khí!

Nhạc Tiểu Tuấn kiếm phát ra từ từ đã được nửa đường, bên tai nghe Tổng Trần Sơn nhắc nhở một câu như vậy, thì trước mặt bỗng hiện lên hình ảnh ân sư tiêu tụy và những lần ngồi ủ rũ than vắn thở dài.

Bất giác lòng chàng kêu lên :

- Vâng! Một chiêu này ta vì sở nguyện của ân sư mà phát!

Y khởi khí động, kiếm thể cũng đột nhiên biến hóa, một chiêu từ từ điểm tới Thiên Đạo Trung Hòa biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa trong kiếm pháp của Không Động.

Nhuyễn kiếm rung lên phát liên năm lần kiếm ảnh nhanh như chớp chớp tới người Tổng Trần Sơn.

Tổng Trần Sơn tay trái buông thông, tay phải cầm chiếc đu hoa lên một cái, liền nghe keng keng... vang lên năm tiếng chói tai.

Rõ ràng chiếc đu trong tay lão ta chỉ trong nháy mắt điểm liên năm cái ghèngh đầu mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn đánh bật ra ngoài.

Chiêu vừa rồi Ngũ Nguyệt Phi Hoa, Nhạc Tiểu Tuấn phát ra là của phái Không Động, mà kiếm thuật Không Động tinh ở chỗ tốc độ cực nhanh, một chiêu hóa thành năm, đương nhiên phát kiếm không thể chậm được rồi!

Thế nhưng, Tổng Trần Sơn chỉ dùng đũa thay kiếm, ra chiêu sau điểm liền năm cái phá giải năm kiếm ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, tự nhiên thủ pháp của lão ta cũng nhanh không tưởng nổi!

Bây giờ, Nhạc Tiểu Tuấn bị chấn động mạnh, từ thân kiếm một luồng kinh lực quái dị xông vào, từ bàn tay lên cánh tay, từ cánh tay xâm nhập vào toàn thân, chẳng khác gì chạm phải một luồng điện giật bắn cả người lui sau đến bốn năm bước dài.

Nhạc Tiểu Tuấn phát hoảng, thế nhưng chỉ nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tổng Trần Sơn một chiêu này là vì tâm nguyện của lệnh sư, và lại chi cần chàng tiếp nổi một chiêu của lão ta là được, còn chàng muốn phát bao nhiêu chiêu cũng không giới hạn.

Trong đầu nghĩ vậy, cả người lập tức định xông trở lại ra chiêu tấn công.

Chẳng ngờ đã nghe giọng Tổng Trần Sơn vang lên :

- Nhạc tướng công cẩn thận!

Tiếp liền chàng chỉ thấy trước mắt hoa lên một vệt sáng trắng, đương nhiên phải là chiếc đũa trong tay Tổng Trần Sơn.

Nhưng trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lúc này phảng phất như thấy ánh kiếm loáng lên, ánh kiếm lại phát ra kiếm khí nghe rất lạnh cả người, chiêu lại ảo diệu, nhất thời chàng chưa biết hóa giải thế nào?

Nói thì chậm, lúc ấy lại cực nhanh, chàng khoát bộ lách người một cách hết sức tự nhiên theo bản năng.

Thế nhưng phải biết rằng, dù chỉ là khoát bộ theo bản năng, nhưng nó lại là bộ pháp tinh diệu mà chàng học từ Vô Danh lão nhân ngay từ nhỏ.

Đây là một môn thân pháp từ bản thân Vô Danh lão nhân sáng chế ra sau khi nghiên cứu kỹ tất cả pho kiếm pháp của các môn phái, mục đích là để tránh tất cả các chiêu kiếm hiểm hóc.

Nên biết, Tổng Trần Sơn mệnh danh Vô Lâm Nhất Kiếm, đương nhiên một kiếm phát ra chẳng phải tầm thường, xưa nay ít người hóa giải nổi, thậm chí nghĩ cách né tránh là cũng ít có khả năng.

Chẳng ngờ lần này Nhạc Tiểu Tuấn thoái bộ né được, đồng thời còn thuận kiếm ra một chiêu Không Tước Khai Dực trong Loan Ba Phong kiếm pháp của phái Nga My.

Chỉ thấy ánh kiếm như cánh không tước xòe ra...

Kong! Một tiếng vang dài, tất cả lập tức biến mất ngay sau đó.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy tiếp được một kiếm của Tổng Trần Sơn, thế nhưng cả người chàng bị một luồng kinh lực mạnh chấn động tung ngược lên không trung, văng ra ngoài xa có đến hơn trượng, rơi phịch trên đất. Thanh nhuyễn kiếm trong tay thì bị chém gãy đầu mũi chùng một thốn.

Tổng Trần Sơn thu chiếc đũa không một chút suy suyễn, lão vẫn ngồi trầm ổn trên ghế Thái sư, nhưng đột nhiên cả người giật nảy bắn lên, thất thanh la lớn :

- Ái! Kịch độc lợi hại thật!

Tiếp liền đó chỉ thấy chiếc đũa rút xuống đất, cánh tay phải cũng như cánh tay trái rũ thông xuống vô lực.

Thấy điều này thì mọi người còn lại đều thất sắc.

Hoặc Vạn Thanh chấn động cả người, nhảy chồm tới người Nhạc Tiểu Tuấn như con mãnh hổ, hét lớn :

- Tiểu tử, ngươi dám ngăm trong dụng độc ám toán lão Trang chủ!

Tổng Văn Tuấn nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn dụng độc hại cha, thì lập tức vung kiếm sấn tới quát lên :

- Họ Nhạc kia, ta băm ngươi ra!

Huy Huệ Quân tuy không nói ra lời, thế nhưng nàng là người khó xử nhất.

Nếu như vừa rồi, từ miệng ai nói ra thì nàng có lẽ còn không tin, nhưng đích thân Tổng Trần Sơn nói ra thì nàng chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Thực lòng thì sâu trong nội tâm nàng đã thầm coi Nhạc Tiểu Tuấn là người tri kỷ, lòng nàng như đã gửi cho chàng, chẳng ngờ chàng lại có thể hạ độc một cách bí ối như vậy đối với cừu cừu của nàng!

Nàng chết lặng người, cảm thấy cõi lòng tan nát, tình không ngăn nổi, nước mắt lưng tròng rồi rơi ra trên áo, hẳn là đã đem lòng trao nhầm cho một kẻ

già quân tử, nguy trọng phu!

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn bản thân bị chấn động rơi phịch trên đất, thần hồn còn chưa lai tỉnh, đến kiếm bị gãy một đoạn cũng không biết, còn chưa kịp lồm cồm ngồi dậy thì bọn Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn đã bức đến trước người.

Hoắc Vạn Thanh đưa tay cầm kiếm của Tống Văn Tuấn lại nói :

- Công tử, không nên lấy mạng hần!

Tống Văn Tuấn cực nộ thét lớn :

- Hoắc tổng quản, không nên xen vào, ta không thể không lấy mạng hần!

Hoắc Vạn Thanh vẫn can lại nói :

- Công tử bớt giận, hần đã dùng độc ám toán lão Trang chủ, đương nhiên trong người hần cũng có cát giải được, chúng ta buộc hần trao thuốc giải ra rồi hãy nói!

Nói rồi lão thâm tay lại, bước lên thêm bước nữa nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn còn ngồi phịch trên đất, gần giọng :

- Tiểu tử, nhanh trao thuốc giải ra đây, thì ta còn tha cho mạng sống.

Nhạc Tiểu Tuấn bị bọn họ bức đến không đứng lên được, nhưng chẳng cần biện hộ, chỉ nói :

- Hoắc tổng quản, có sự hiểu nhầm, tại hạ không biết dụng độc, thì làm sao có thể sử dụng độc ám toán lão Trang chủ...

Hoắc Vạn Thanh đành mắt lại gần từng tiếng :

- Tiểu tử ngươi còn dám chối quanh ư? Nếu ngươi còn không nhanh đưa thuốc giải ra đây, thì ta bửa sống ngươi trăm mảnh!

Tống Trần Sơn vừa rồi nhân người thọ độc nên buông thõng tay nhắm mắt điều khí, bây giờ thở hắt ra một hơi, mở mắt nói giọng nghe yếu đuối :

- Hoắc tổng quản, các ngươi làm gì vậy chứ?

Hoắc Vạn Thanh nghe giọng chủ thì quay người, vội vàng nói :

- Hội bẩm Trang chủ, tiểu tử này biết dụng độc tất sẽ có thuốc giải, thuộc hạ...

- Nói bậy!

Tống Trần Sơn cổ quát một tiếng, rồi thấp giọng nói :

- Ngươi theo ta nhiều năm, sao còn không phân biệt rõ thị phi, còn không nhanh mời Nhạc tướng công đứng dậy, ngươi nghe không hử?

Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc la lên :

- Lão Trang chủ...

Tống Trần Sơn mặt ảm hiện nộ khí :

- Vạn Thanh, lão phu bảo ngươi mời Nhạc tướng công đứng dậy, ngươi nghe không hử?

Hoắc Vạn Thanh không dám trái lệnh, vội vàng thoái lui sau hai bước, nói :

- Nhạc tướng công, lão Trang chủ mời đứng lên!

Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy mới thu thanh nhuyển kiểm lại, chống tay đứng dậy.

Tống Trần Sơn lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Văn Tuấn, cả người cũng không nhanh đến xin lỗi Nhạc tướng công ư?

Tống Văn Tuấn ngơ người cãi lại :

- Cha! Chính hần đã dụng độc ám toán cha, sao lại...

Tống Trần Sơn không đợi con nói hết, cắt ngang :

- Cha bảo Nhạc tướng quân hạ độc bao giờ? Cha chỉ nhân nghĩ mình vừa rồi đã uống Bát Bửu đơn giải bách độc của Đường Môn mật chế, độc tính trong người đã giải hết. Chẳng ngờ vừa rồi dùng chiếc đũa vận khí công động thủ, mới phát hiện ra chẳng những những độc tính không giải hết mà chân khí chừng như dần dần bị tiêu tán...

Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì chấn động cả người, thất thanh la lên :

- Chẳng lẽ lão Trang chủ trúng loại “Tán công kỳ độc”?

Tổng Trần Sơn gật đầu đáp :

- Có lẽ không sai, lão phu năm xưa từng nghe lão Chương môn Đường Môn nói rằng Bát Bửu đơn có thể giải bách độc, duy nhất loại “Tán công kỳ độc” thì vô hiệu...

Huy Huệ Quân lúc này lòng dạ nhẹ lại, nhìn vào Nhạc Tiểu Tuấn vẻ có lỗi, nhân vì vừa rồi nàng cũng như người khác hiểu nhầm chàng, khi này lòng nàng mới càng thêm tin hơn chàng là bậc chính nhân quân tử, đáng để nàng gọi lòng làm người người tri kỷ.

Nàng nghe Tổng Trần Sơn nói vậy thì chen vào hỏi một câu :

- Chẳng lẽ bằng vào công lực như cừu cừu mà lại không thể vận khí bức độc tính ra ngoài sao?

Tổng Trần Sơn cười khỏ đáp :

- Oa nhi mới thật ấu trĩ, đã gọi là “Tán công kỳ độc” đặc chế để đối phó với những người nội công thâm hậu, là loại kỳ độc vô hình, thâm nhập có thể không gây đau đớn khác lạ, ngấm ngấm phong bế yếu mạch tán giải công lực không còn đề tụ chân khí, như vậy làm sao có thể tự bức độc tính ra ngoài được? Trừ phi là độc môn giải được của chính người chế ra loại độc này mới giải nổi, bằng không thiên hạ vô được giải nổi!

Tổng Văn Tuấn nói :

- Cha, để hài nhi tìm chúng lấy thuốc giải!

Tổng Trần Sơn trầm ngâm một lúc nói :

- Người có biết bọn người dùng kế hạ độc cha là ai không? Bọn chúng giăng bày lợi dụng Nhạc tướng công mang phong thư này đến đây mà không dám chính thức lộ diện, giờ muốn tìm chúng, biết tìm nơi đâu chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi Tổng Văn Tuấn kịp đáp, lên tiếng nói ngay :

- Tổng đại lão gia, văn sinh nhất thời ngu muội bị người lợi dụng mà mang phong thư tẩm độc này đến đây, được Tổng đại lão gia mở lượng hải hà không trách, trong lòng văn sinh vừa hổ thẹn vừa cảm kích vô cùng. Chuyện tuy không phải là văn sinh cố ý, nhưng thế nào đi nữa thì văn sinh cũng là người có lỗi, thực áy náy vô cùng. Giờ văn sinh xin cáo từ, cho dù chân trời góc biển, hồ huyết, long đàm, văn sinh nhất quyết tìm đến bọn chúng để lấy thuốc giải mạng về đây cho Tổng đại lão gia, có vậy mới không thẹn với lòng mình.

Nói rồi chàng chấp tay xá dài, đoạn quay người định đi.

Huy Huệ Quân thấy chàng định đi, thì gọi lại :

- Nhạc tướng công xin lưu bước!

Nhạc Tiểu Tuấn chân đã đặt ở bậc cửa, Tổng Trần Sơn nhìn theo bóng sau lưng chàng thờ dài cảm thán :

- Cứ để cho Nhạc tướng công đi, thiếu niên này không hay bất thiệp giang hồ, thế nhưng tính tình trung thực khẳng khái. Chỉ nhân vì lão phu trúng độc mà hấn cảm thấy hổ thẹn bất an, nên mới không chịu lưu bước lại đây. Ái... Chúng ta cũng không nên giữ chân hấn lại!

Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi Thiên Hoa sơn trang trở lại đường cũ đi một mạch đến bến nước dưới chân núi, ở đây chỉ là một thôn nhỏ vài mươi nóc nhà, chủ yếu hành nghề đánh cá đưa thuyền.

Tuy trời đã khuya, nhưng chàng cũng dễ dàng thuê một chiếc thuyền nhỏ trở lại đập bên ngoài Thái Hồ.

Bên đập là một tiểu trấn, nhưng nơi đây là chỗ nghỉ chân của du khách, nên lúc này vẫn còn thấy một vài quán ăn còn lên đèn.

Chàng vào một quán gọi bát mì lót dạ, sau khi tính tiền xong mới hỏi tiểu nhị :

- Tiểu nhị ca, trong trấn này có khách điểm nào không?

Tiểu nhị bồi nụ cười nói :

- Khách gia, ở tiểu trấn này khách điểm chuyên doanh thì không có, thế nhưng bất cứ nhà nào cũng có phòng, gặp dịp khách đến du ngoạn đông, thì dành cho thuê nghỉ trọ, có lẽ khách gia không rành đường, tiểu nhân xin dẫn đường!

- Ô, như vậy thì phiền tiểu nhị ca quá!

- Không sao, xin quan gia theo tiểu nhân!

Vừa nói gã vừa đơn đà cất chiếc khăn trên vai, rồi bước ra cửa đi trước dẫn đường!

Trên con đường nhỏ tối đen, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân tiểu nhị đi một đoạn rồi rẽ vào một hẻm nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một tường thành thấp nhỏ.

Tiểu nhị dừng chân lại, quay đầu cười nói :

- Khách gia xin đợi ở đây, tiểu nhân vào gọi cửa.

Nói rồi quay người bước tới gõ vào một cánh cửa dày đóng im ỉm.

Qua một lúc, liền nghe thấy từ bên trong có tiếng một bà lão hỏi vọng ra :

- Ai bên ngoài?

Tiểu nhị đáp :

- Hồ đại nương, tiểu nhân là Trương Phát ở quán mì đây, có một vị khách gia muốn thuê phòng nghỉ trọ qua đêm!

Lão phu nhân nghe thế thì sôi lời reo lên :

- A, vào đây, vào đây!

Cánh cửa gỗ bật mở ra, chỉ thấy một lão phu nhân tóc bạc trắng xuất hiện với chiếc đèn lồng trong tay, cười nói :

- Khách gia xin mời vào bên trong!

Ga tiểu nhị nói :

- Khách gia, mời! Tiểu nhân xin cáo từ!

Nhạc Tiểu Tuấn rất biết chuyện liền dúm vào tay gã một ít bạc vụn, nói :

- Đa tạ tiểu nhị ca!

Gã tiểu nhị nhận tiền thì rạng nét mặt, cảm tạ rồi lui gót ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy theo chân bà lão vào hẻm bên trong nhà.

Bà lão khóa trái cửa lại, đốt một ngọn nến đặt lên bàn, cười nói :

- Khách gia mời ngồi, lão thân sẽ đi pha trà!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lão bà bà bất tất phải bận rộn như vậy, tiểu khả nửa đêm đến quấy nhiễu đã là phiền toái lắm rồi, chỉ xin trọ qua một đêm là được.

Lão bà cười nói :

- Khách gia xin cứ ngồi xuống, mấy khi được khách chiếu cố, trà cũng đã chế sẵn rồi, chẳng phí thời gian gì mà ái ngại.

Nói rồi quay người đi lui ra sau bếp.

Giấy lát, lão bà quay trở lại với chậu nước trên tay, đặt xuống bàn nói :

- Khách gia, rửa mặt!

- Cứ phiền lão bà bà thế này, tiểu khả thật vô cùng áy náy...

Lão bà cười nói :

- Chớ khách khí, tiểu trấn này của chúng tôi không có khách điểm chuyên doanh, hiện tại đã vào mùa thu, khí trời hơi trở lạnh, khách du hồ vui đi. Giả như vào xuân hoặc mùa hè, thì khách đến rất đông, nhà nào cũng có khách nghỉ trọ, lúc ấy mới thật sự bận rộn nhé!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rửa mặt vừa hỏi :

- Trong nhà lão bà bà, chẳng còn ai nữa sao?

Lão bà cười đáp :

- Chỉ có lão thân và ông nhà, ông ấy chèo thuyền đưa khách cả ngày mệt lử, giờ đã ngủ say. Cũng may mà sống qua ngày...

Bà lão chờ Nhạc Tiểu Tuấn rửa mặt xong, mới mang chậu nước lui ra sau.

Tiếp đó lại trở vào với khay trà trên tay, đặt lên bàn nói :

- Quan gia dùng trà!

Nói rồi đi đến đẩy cánh cửa phòng bên trái, tiếp :

- Khách gia nghỉ trong phòng này, mọi thứ lão thân đã chuẩn bị đầy đủ và sạch sẽ, khách gia cứ yên tâm mà nghỉ. Lão thân xin phép đi nghỉ trước đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên lễ phép nói :

- Lão bà bà xin cứ tự nhiên!

Lão bà lưng hơi cong xuống, vòng tay đầm đấm mấy cái, rồi về phòng mình.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này mới cảm thấy khát, chẳng rót ra một chén trà còn nóng, nhấp một ngụm, hương trà khiến cổ họng sáng khoái thoải mái.

Trong đầu chàng lúc này mới hơi tỉnh táo, bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, chàng thâm hiểu mình đã có lỗi trong chuyện này, nhất định phải đi tìm bọn người đã bày kế độc thủ kia, để lấy thuốc giải. Thế nhưng duy nhất kẻ khả thi là tìm ra gã trung niên hán tử già trúng thương, rồi phó thác bức mật thư cho chàng mang đến cho Tống Trần Sơn. Nhưng thử hỏi gã ta đã dàn ra màn kịch kia, chẳng lẽ có thể lại là họ Từ như hán tử đã nhấn sao?

Còn một chuyện nữa, là trên bức thư độc kia ghi là muốn Huy Huệ Quân mang thanh Tiên Cô kiếm đến trao đổi phụ thân cô ta, nhưng Tống Trần Sơn lại cho rằng đó chỉ là đòn hù dọa của đối phương. Thực tế hư thực ra sao còn chưa thể đoán chắc được!

Cứ theo như Trúc Thu Lan nói hôm trước thì bọn người của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu xuất hiện tại Qua Châu chỉ vì thanh bảo kiếm kia.

Mà gã trung niên hán tử áo xanh kia nhất định là đồng bọn với Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, nên muốn tìm hán tử còn cách quay trở lại quán rượu ở Qua Châu, không chừng Hồ Trảo Tôn Vô Hại vẫn còn giả trang làm chủ quán rượu!

Nghĩ trong đầu rồi, chàng uống hết chén trà, đoạn vào phòng để nguyên áo quần nằm lên giường nghỉ, chốc lát ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

* * * * *

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Nhạc Tiểu Tuấn chợt hồ như mơ màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc nửa mê nửa tỉnh, còn có chút căng đầu, đồng thời cổ họng khô khát vô cùng.

Không!

Có lúc chàng cảm thấy lạnh buốt chợt hồ như cả người nằm trong băng tuyết, hay nói đúng hơn nhất thời chàng không còn biết mình đang nằm ở đâu nữa.

Trong tiềm thức chàng cảm thấy hốt hoảng, ý thức bảo chàng nhanh tỉnh trở lại, mắt nên mở ra, nhưng sao hai mí mắt chàng nặng trĩu, chàng theo ý thức sai khiến của chàng.

Qua một lúc vật lộn trong ý thức, chàng mới đưa tay lên dụi mắt được, mở mắt hẳn ra, chỉ thấy trước mặt tối đen như mực đến đưa tay trước mắt không thấy rõ ngón, trong lòng bất giác thấy kỳ lạ vô cùng.

Chàng nhớ lại lúc lên giường nằm ngủ trời đã quá nửa đêm, sao ngủ một giấc dài thế này mà trời chưa sáng được?

Chàng chống tay ngồi dậy, lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo hẳn, cố nhớ lại mọi chuyện hồi đêm, chàng nhớ ra khỏi Thiên Hoa sơn trang, do thuyền ra khỏi hồ tâm, sau đó ăn bát mì và theo chân gã tiểu nhị đến nhà lão bà tóc bạc tá túc qua đêm. Sau đó chàng uống chén trà, ngồi suy nghĩ một lúc, rồi đi ngủ...

Như vậy hiện tại, chàng phải ở trong phòng nhà bà lão kia mới đúng, nhưng rõ ràng tay chàng lúc này chạm phải là nền đất, tại sao lại như vậy được?

Chỉ nghĩ đến đó chàng linh cảm đã có chuyện không ổn xảy ra với mình, cho dù chàng chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhưng lần này quyết không thể không nhận ra!

Nhạc Tiểu Tuấn giật thót mình vội ngồi ngay ngắn bắt đầu thử vận khí điều tức, khí cơ thông suốt thường ngày trong người chàng lúc này bỗng cảm thấy bị trì trệ ở nhiều chỗ, chợt hồ như đã bị ai đó điểm huyết phong bế kinh mạch. Có điều khi không vận khí điều tức, thì hoàn toàn không có một cảm giác gì khác lạ.

Chàng lại đứng lên vung tay múa chân thử vài đường thì thấy không có gì trở ngại, trong đầu sinh hoài nghi, thầm nghĩ người này không biết là ai, tại sao lại phong bế kinh huyết trong người mình?

Chẳng lẽ chính lão bà tóc bạc kia đã hạ thủ?

Chẳng lẽ trong nhà bà ta lại là một hắc điểm?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Huyền Y thiếu nữ

Trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn bao nhiêu nghi vấn khởi sinh, nhưng chưa biết nên làm gì bây giờ.

Qua một lúc, chàng ngồi ngay ngắn bắt đầu tĩnh khí dưỡng thần, cuối cùng thì mở lớn mắt ra, tập trung nhãn lực đưa mắt nhìn vào bóng đen trước mặt tựa hồ như hư không sinh ảo ảnh, chàng dường như nhìn ra cảnh vật xung quanh!

Chàng nhận ra đây là một căn phòng rất nhỏ, chung quanh chỉ là những bức tường kín mít, duy nhận tường phía trái có một cánh cửa đóng im ỉm.

Nhạc Tiểu Tuấn bước chân đến, đưa tay lên sờ mó vào cánh cửa, chỉ thấy lạnh băng băng, thì ra là một chiếc cửa bằng sắt!

- Ái! Đây là phòng ư? Sao lại dùng cửa sắt?

Xem ra thì là một thạch lao cửa sắt đúng hơn!

Nhưng thạch lao này chừng như không nằm nổi trên mặt đất, vì rõ ràng từ khe cửa không hề thấy một tia sáng nào lọt vào, nó phải là một địa lao nằm sâu dưới lòng đất. Có điều bọn họ tại sao lại đem mình giam xuống đây chứ?

Chàng nhíu mày trầm tư nghĩ cách thoát thân, chợt nhớ lại thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan tặng có thể chém sắt như chém bùn, không biết có thể phá nổi cánh cửa sắt này không?

Chỉ nghĩ vậy là đưa tay sờ lên thất lưng, nhưng đừng nói là thanh nhuyễn kiếm, đến túi tiền và cả những nén bạc vụn cũng đã bị người ta lục lọi lấy mất rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, nghĩ nhanh trong đầu :

- Nhất định đây là một hắc điểm, chàng nghĩ!

Chính lúc chàng đang ngó người, bỗng nghe bên ngoài có tiếng khóa sắt leng keng, cánh cửa phụt chốc bật mở hé ra, một tia sáng nhòm nhọt hắt vào.

Liền thấy một gã hắc y hán tử bước vào hỏi ngay :

- Ngươi là Nhạc Tiểu Tuấn?

Nhạc Tiểu Tuấn trấn tĩnh đáp :

- Không sai, đây là nơi nào?

- Ngươi không cần hỏi nhiều!

Vừa nói hán tử vừa giơ lên một chiếc túi vải đen, nói tiếp :

- Ngươi trùm bao vải này lên đầu thì có thể đi ra khỏi đây!

- Ủa, tại sao phải bịt kín đầu mới ra khỏi được đây?

Hắc y hán tử cười hắc hắc mấy tiếng, nói :

- Đây là quy định!

Rồi không chờ chàng hỏi, hắn nói tiếp :

- Thân cô nương đang chờ người trên kia, nhanh trùm đầu lại.

Nói rồi hắn choàng chiếc bao lên đầu chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn không kháng cự, chỉ hỏi :

- Thân cô nương là ai?

- Lên trên kia người sẽ rõ, hiện tại thì theo ta!

Nói rồi hắn nắm tay Nhạc Tiểu Tuấn kéo đi.

Nhạc Tiểu Tuấn đầu trùm kín bằng bao vải đen, chung quy không nhìn được tình hình trên đường đi, chỉ biết bước theo chân hắn, cảm giác duy nhất là con đường đi qua khá rộng rãi mà thôi!

Cuối con đường là một bậc cấp lên cao, chàng vừa đi vừa nhẩm đếm có đến ba mươi bậc, đủ thấy thạch lao vừa rồi nằm khá sâu dưới lòng đất.

Gã hắc y hán tử dừng chân lại nói :

- Đến nơi rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa hỏi gì thì đã nghe thấy giọng một nữ nhân trong trẻo vang lên :

- Hắn chính là Nhạc Tiểu Tuấn sao?

Chỉ nghe gã hắc y hán tử đáp rất cung kính :

- Dạ!

Không nói cũng biết nữ nhân này thân phận so với gã ta rất cao, nhưng bằng vào ngữ khí thì nữ nhân này còn rất nhỏ tuổi, thậm chí còn trẻ con!

Lại nghe giọng nữ nhân kia nói :

- Hảo! Người trao nó cho ta!

Hắc y hán tử lại ứng thanh dạ một tiếng.

Nữ nhân kia nói :

- Nhạc Tiểu Tuấn, giờ thì người theo ta!

Nói rồi chỉ thấy một bàn tay nữ nhân mềm mại nắm lấy tay mình kéo đi.

Nhạc Tiểu Tuấn như phó mặc cho họ, chỉ bước, miệng hỏi :

- Cô là Thân cô nương?

Nữ nhân cười lên khúc khích đáp :

- Ta chẳng phải là Thân cô nương đâu!

- Tại hạ muốn hỏi cô nương một điều, thực ra đây là nơi nào?

- Ta không thể nói cho người biết được.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi thăm dò :

- Vậy, làm sao tại hạ đến đây, hắn cô nương không thể không biết?

Nữ nhân la lên :

- Ái da! Ta chỉ nói cho người biết là ta không biết chuyện gì hết, người cứ chờ đến khi gặp Thân cô nương muốn hỏi gì thì hỏi còn chưa muộn!

- Tại hạ không quen biết Thân cô nương, cô ta là gì của các người?

- Hừ, Thân cô nương là Thân cô nương, cô ta có điều muốn hỏi người!

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :

- Cô ta muốn hỏi gì?

Nữ nhân ré giọng lên the thé :

- Cô ta muốn hỏi gì, làm sao ta biết được?

Nói đến đó cô ta bước càng nhanh hơn, Nhạc Tiểu Tuấn mấy lần suýt vấp ngã ở những ngưỡng cửa, chàng nhảm tính ít nhất cũng đã đi qua hai hành lang, vì chân chàng chạm đến có mấy ngưỡng cửa.

Chỉ nghĩ như vậy chàng cũng thăm hiểu đây là một trang viện rất lớn.

Khi qua thêm một bậc ngưỡng cửa nữa thì bước chân nữ nhân xem ra chậm lại, có lẽ sắp đến nơi Thân cô nương chờ đợi!

Quả nhiên thấy nữ nhân buông tay chàng ra, rồi một giọng nói nhẹ nhàng hơn lúc đầu lọt vào tai :

- Đến rồi, giờ thì ngươi có thể cởi bỏ chiếc bao trùm đầu!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì liền đưa tay lên cởi bỏ chiếc bao vải trên đầu mình, lập tức ánh sáng chói chan đập vào mắt chàng, trước mặt một thiếu nữ thân vận toàn huyền y đang ngưng mắt nhìn chàng, cười khúc khích nói :

- Ngươi chờ đây một lát!

Thiếu nữ đứng là còn rất nhỏ tuổi, xem ra chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, nét mặt còn động sắc trẻ con.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy mình đang đứng trong một tiểu viện kiến trúc tinh xảo, điểm xuất trong phòng bằng những chậu hoàng cúc nở rộ, phía trước là một bức rèm thưa phủ kín, không biết bên trong là gì.

Lúc ấy thấy huyền y thiếu nữ cúi thấp mình hành lễ vào trong, nói :

- Khai bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ đã mang Nhạc Tiểu Tuấn đến!

Sau rèm thưa một giọng nữ nhân khác vọng lên, tiếng nghe thanh thoát :

- Mời!

Huyền y thiếu nữ quay người nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Thân cô nương mời ngươi vào đây!

Nói rồi quay lại giúp chàng vén cao tấm rèm lên.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng không khách khí liền sải bước đi hẳn vào bên trong, lúc này mới nhận ra bên trong lại là một gian phòng khác bài trí trang nhã thanh khiết. Tường hồng điểm xuất vài ba bức họa thủy mặc của những họa gia nổi tiếng ngày xưa, giữa phòng là một chiếc bàn tròn với vài ba chiếc ghế lưng tựa cao. Ngay chủ tọa đã thấy có một thiếu nữ tuổi chừng hai ba hai bốn, thân cũng vận y phục một sắc đen, mày ngài mắt hạnh, da ngọc môi son, tuy không hề đánh son phấn, thế nhưng từ đôi mắt và hoa diện toát lên một vẻ đẹp kiều diễm quý phái tự nhiên.

Thiếu nữ vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bước vào thì liền khởi thân đứng lên hơi nghiêng mình thi lễ, cười nói :

- Nhạc thiếu hiệp mời ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay hoàn lễ nói :

- Cô nương hẳn là Thân cô nương?

- Ừm..

Thiếu nữ đáp nhẹ một tiếng trong miệng, rồi nói tiếp :

- Bọn thủ hạ có chút đắc tội, Nhạc thiếu hiệp, xin thiếu hiệp bỏ qua cho!

Nhạc Tiểu Tuấn rửa thềm trong bụng :

- Hừ, chẳng phải là trước đấm sau xoa ư? Lúc đầu thì giam ta trong thạch lao, rồi bây giờ lại xin lỗi ta!

Tuy nghĩ vậy nhưng vội chấp tay nói :

- Cô nương khéo nói, đây chỉ là chuyện hiểu nhầm...

Thiếu nữ họ Thân chìa tay mời :

- Nhạc thiếu hiệp trước hết mời ngồi, tôi có vài chuyện muốn thỉnh giáo thiếu hiệp.

Từ đầu đến giờ thiếu nữ nói năng rất khiêm tốn lễ độ, khiến người nghe không thể phật lòng.

Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống ghé đôi diện, nói :

- Cô nương muốn hỏi gì, tại hạ đang lắng nghe!

Huyền y thiếu nữ vừa rời dẫn đường lúc này đã nhanh nhẹn rót trà đặt trước mặt chàng :

- Mời dùng trà!

Thân cô nương nhìn cô ta nói :

- Ngươi nhanh đi mang hết đồ đặc Nhạc thiếu hiệp vào đây!

Huyền y thiếu nữ cúi đầu dạ một tiếng, rồi quay người đi ra ngoài.

Lát sau liền thấy cô ta quay trở lại với những thứ đồ đặc của Nhạc Tiểu Tuấn đặt lên lên bàn, một thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn, một túi tiền và một ít bạc lẻ.

Thân cô nương nói :

- Đây là các thứ của Nhạc thiếu hiệp, xem có thiếu gì không, rồi xin cất vào cho!

Nhạc Tiểu Tuấn thấy là đúng tất cả những thứ của mình, liền cầm cất vào người, đoạn nói :

- Đủ, tất cả chỉ có chùng này!

Thân cô nương lúc ấy mới thấp giọng thành thật nói :

- Tien thiếp vì không biết Nhạc thiếu hiệp là cao đồ của Phong lão tiên bối, cho nên mới mạo phạm, những mong Thiếu hiệp rộng lượng hải hà!

Đây là lần thứ hai cô nhún mình xin lỗi, ngôn ngữ hành vi cực kỳ uyển chuyển lay động lòng người thế nhưng xét kỹ dung diện cô ta thì cũng không khó nhận ra chút lạnh ngạo thường có ở những thiếu nữ thân phận cực cao.

Có thể nói, từ đó toát lên một vẻ tuyệt mỹ, nhưng là vẻ đẹp lạnh lùng!

Có một điều nghe câu vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn không thoáng chút ngạc nhiên, rõ ràng đối phương cho rằng chàng là cao đồ của Phong lão tiên bối, nhưng Phong lão tiên bối là ai?

Chàng không nói gì, chỉ âm ừ một tiếng cho qua chuyện.

Thân cô nương nói tiếp :

- Tien thiếp nghĩ Nhạc thiếu hiệp phải là từ Mã Tích sơn đến?

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ rất nhanh trong đầu, rồi gật đầu đáp ngay :

- Vâng, tại hạ vừa từ Mã Tích sơn đến!

Thân cô nương đôi mắt lộ thu ba, nói tiếp :

- Thiếu hiệp gặp được Tổng đại lão gia chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng chấn động, trầm nghĩ nhanh :

- Chẳng lẽ gã họ Từ nhờ mình trao thư chính là đồng bọn với họ, nếu không thì làm sao biết được ta gặp Tổng Trần Sơn?

Chàng ngước mắt nhìn cô ta đáp :

- Có gặp, chỉ thấy Tổng lão gia bị người ngầm ám toán...

Chàng cố kéo dài giọng nói, đoạn cuối câu cố tình bỏ lửng

Thân cô nương cảm thấy hơi kỳ lạ nói :

- Tổng đại lão gia bị tặc nhân ám toán ư? Tại sao tôi không nghe người ta nói?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt trong lòng, đáp :

- Tổng đại lão gia chỉ nhân nhất thời không cẩn thận nên trúng kỳ độc nhưng nhờ có Bát Bửu đơn giải trừ bách độc của Đường môn tặng năm xưa, cho nên không ngại gì. Người ngoài, đương nhiên làm sao biết được chuyện này?

Thân cô nương đưa tay lên hất nhẹ mái tóc về sau, nói :

- Tiệp thiếp chỉ là buộc miệng hỏi vậy thôi, thật ra thì muốn hỏi Nhạc thiếu hiệp một người khác!

- À ra vậy. Thân cô nương muốn hỏi ai?

- Chính là nữ đệ tử của Tổng đại lão gia, Huy Huệ Quân cô nương, ái nữ thiên kim của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp ngay :

- Tại hạ không quen biết vị cô nương này!

Thân cô nương hỏi tiếp :

- Vậy khi còn ở trong Thiên Hoa Sơn trang hắc Thiếu hiệp có nghe chuyện Huy cô nương đã được thanh bảo kiếm chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn cố làm vẻ không hiểu, hỏi lại :

- Tại hạ không nghe bọn họ nói gì đến chuyện này, không biết cô nương nói đến chuyện được thanh bảo kiếm, thật ra chuyện thế nào?

Thân cô nương cười cười nói :

- Thanh kiếm Huy Huệ Quân may bắt được chính là thanh Tiên Cô kiếm, chẳng lẽ đến chuyện này mà thiếu hiệp cũng không hề biết?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :

- Thật tình tại hạ không hề biết!

Thân cô nương ngửa cổ cười lên thành tràng dài, rồi ngưng tiếng cười nhìn chàng nói :

- Trước mặt chân nhân, chớ nên che đậy, không phải thiếu hiệp cũng vì thanh Tiên Cô kiếm mà đến sao?

Rồi chẳng đợi chàng lên tiếng, đôi mắt to cười mà không hề cười, lại nhìn chăm vào mặt chàng nói tiếp :

- Tối hôm kia, Nhạc thiếu hiệp ngồi nhờ thuyền cô ta qua sông, lẽ nào lại không hỏi thăm được một điều gì?

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, trầm nghĩ :

- Không ngờ đối phương theo dõi mình kỹ như vậy, bất giác buộc miệng nói :

- Cô nương có vẻ biết nhiều về tại hạ!

- A, tôi cũng chỉ là vô tình mà biết được vài điều thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn biết đối phương vờ khiêm tốn, bây giờ thay đổi ngữ khí nói :

- Tại hạ giờ muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện.

- Không dám!

Thân cô nương lại nhún mình nói, rồi tiếp :

- Có chuyện gì, Nhạc thiếu hiệp xin cứ nói!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt lên nhìn cô ta, nói :

- Không biết cô nương là...

Thân cô nương chẳng đợi chàng nói hết, ngửa mặt cười ha hả nói ngay!

- Nhạc thiếu hiệp chẳng lẽ không nhận ra sao?

- A!

Nhạc Tiểu Tuấn thốt lên một tiếng đầu gật gù một cách tự nhiên...

Với chàng thật ra chỉ là tỏ ý ngạc nhiên chưa hiểu, thế nhưng Thân cô nương nghe chàng a một tiếng và thần thái của chàng tự nhiên, thì cứ ngỡ là chàng đã nhận ra lai lịch của mình.

Lúc đầu khi Thân cô nương bảo chàng là môn đồ của Phong lão tiên bối, chàng ậm ừ một tiếng, chỉ là vì không muốn nói nhiều mà thôi. Nhưng lần này thì a một tiếng hồ đồ, để thiếu nữ hiểu nhầm! Trong vô tình lại có điều hay vậy!

Chỉ thấy Thân cô nương vui vẻ đứng lên nói :

- Chúng tôi xưa nay tôn trọng quý môn phái, Nhạc thiếu hiệp như đã không hay biết gì về dấu vết thanh Tiên Cô kiếm, tiện thiếp cũng không hỏi nhiều. Nào, mời thiếu hiệp dùng trà, tiện thiếp sẽ phái người đưa thiếu hiệp ra khỏi đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên nói :

- Không cần, tại hạ xin cáo từ!

Thân cô nương cười cười nói :

- Thiếu hiệp xin dùng chén trà rồi đi còn chưa muộn!

Cô ta lại mời trà, vừa nghe thêm lần này nữa trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn chấn động, chàng chợt nhớ lại chính chén trà hồi tối của lão bà tóc bạc khiến chàng ngủ thiếp mê mết, nhất định bên trong trà đã ngấm bỏ mê dược...

Nghĩ thế, chàng nói :

- Thân cô nương hà tất khách khí, tại hạ không dám làm phiền nữa!

Nói rồi chàng quay người định bước đi...

- Nhạc thiếu hiệp xin lưu bước, thiếu hiệp như đã biết lai lịch của tiện thiếp, tất cũng biết hành động của chúng tôi xưa nay quy luật nghiêm mật, không thể để người ngoài biết được. Nhạc thiếu hiệp xin uống chén trà này, nếu không tiện thiếp làm sao đưa thiếu hiệp ra khỏi nơi này được?

Đối phương nói một câu này đã quá rõ ràng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Ý Thân cô nương là muốn tại hạ hôn mê ngã tại đây rồi mới đưa ra ngoài?

Thân cô nương trước sau vẫn nhẹ nhàng khiêm tốn :

- Nhạc Tiểu Tuấn, là người thông minh, hành tung tiện thiếp trước mặt chưa thể để lộ ra ngoài, cho nên mới dùng hạ sách này. Chúng ta song phương nhất định, có ngày hợp tác chặt chẽ, ngưỡng mong thiếu hiệp lượng thứ!

Nhạc Tiểu Tuấn la lên :

- Điều này...

Thế nhưng Thân cô nương ngọc thủ nhanh như điện xẹt, chỉ thấy vung nhẹ một cái.

Nhạc Tiểu Tuấn có muốn né tránh cũng không kịp, cả người ngã ra hôn mê trên nền.

Đây tựa hồ như một giấc mộng xuân!

Không! Mộng xuân đi qua không để lại vết tích, nhưng giấc mộng này thì để lại dấu vết của nó!

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy mặt mình mát lạnh, trong mơ mơ màng màng chàng bỗng giật mình tỉnh lại, ngồi dậy thì thấy mình vẫn nằm trên giường, áo quần và cả giày vẫn còn y nguyên. Nhìn quanh thì đúng là gian phòng trong nhà lão bà tóc bạc kia, nhưng bức màn cửa đã được vén lên, loáng thoáng có bóng người nhỏ thó và một giọng nữ nhân gọi khẽ :

- Nhạc tướng công! Nhanh tỉnh dậy!

Nhạc Tiểu Tuấn trong đầu vẫn còn lờn vờn câu chuyện vừa rồi với thiếu nữ họ Thân kia, chàng ưm một tiếng rồi hỏi :

- Cô là ai?

Từ xa nghe tiếng gà gáy vọng lại, lúc này trời đã sắp sáng, trong nhà tranh tối tranh sáng chưa rõ mặt người.

Chỉ nghe giọng người kia đáp :

- Tiễn nữ là Tiểu Thúy, đến cứu Nhạc tướng công đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đã nghe ra giọng người này, ngạc nhiên hỏi :

- Cô là Tiểu Thúy ư? Sao lại đến đây?

Vừa hỏi chàng vừa phốc nhảy xuống giường.

Thấy cổ áo ướt, thì ra vừa rồi chính bị Tiểu Thúy tát một gáo nước lạnh vào mặt.

Tiểu Thúy bước lui một bước, thấp giọng nói :

- Hoắc tổng quân đoán là tặc đảng không bỏ qua Nhạc tướng công, cho nên phái Tổng Vũ ngầm đi theo, tiểu thư cũng liền phái tôi theo chân tướng công. Khi đến đây thì tôi báo Tổng Vũ trở lại báo tin, còn tôi vẫn ngầm ở bên ngoài theo dõi, quả nhiên sau đó thấy bọn chúng mang tướng công đi, tôi một mình không dám vọng động, chỉ ngầm trong theo dõi. Chẳng hiểu sao chúng lại mang tướng công về lại đây, nên chờ chúng đi hết, tôi mới lén vào dùng nước lạnh tạt cho tướng công tỉnh lại. Mụ già ở đây là đồng đảng với chúng, giờ tướng công nhanh theo chân tiểu ty!

Nói rồi liền quay người bước ra ngoài, nhưng chân vừa bước được một bước bỗng ái lên một tiếng kinh hãi nói :

- Lúc tiểu ty vào đây rõ ràng cửa mở, giờ ai đã đóng lại chứ?

Vừa nói dứt, đột nhiên nghe cọt két một tiếng, cánh cửa gỗ lại bật mở, đứng ngay cửa chính là lão bà tóc bạc toét miệng cười về đắc ý.

Tiểu Thúy không tự chủ được thoái lui một bước, soạt một tiếng, thanh đoản kiếm đã rút phát trong tay.

Nguyên bà lão tóc bạc này có ngoại hiệu là Hồ đại nương, bà cười hênh hếch nói :

- Tiểu cô nương chớ sợ, lão thân không ngại mà nói cho ngươi biết, chúng ta phát hiện ra Nhạc tướng công là người của mình, nên mới mang trở lại đây. Đến như tên Tổng Vũ mà Hoắc tổng quân phái tới, nửa đường cũng đã bị người chúng ta bắt giữ, giờ chỉ còn tiểu cô nương ngươi, tốt nhất nên ngoan ngoãn buông kiếm xuống, lão thân nể mặt Nhạc tướng công mà chẳng làm khó gì ngươi đâu...

Tiểu Thúy nghe vậy thì thất sắc quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn la lên :

- Nhạc tướng công..

Nhạc Tiểu Tuấn phần nộ quát mắt quát lớn :

- Lão bà bà, ngươi nói bậy gì chứ? Ai là người của các ngươi?

Hồ Đại nương vẫn toét miệng cười :

- Nhạc tướng công, tiểu nha đầu này không thể thả hấn đi được!

Tiểu Thúy tình nóng nảy, chẳng đợi đối phương nói hết câu, hét lớn một tiếng, vung kiếm phát chiêu nhảy đến tấn công.

Hồ Đại nương cười hắc hắc mấy tiếng la lên :

- Hay lắm..

Chỉ thấy thân hình khô đét lách nhanh tránh kiếm, rồi vung tay chộp vào uyển mạch của Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy tay kiếm rút lại, phản một chiêu chém vào tay trào của bà ta.

Gian nhà vốn chật hẹp, bọn họ đánh nhau ngay cửa ra vào, Nhạc Tiểu Tuấn không cách gì ra tay trợ giúp, chỉ la lớn :

- Tiểu Thúy nhanh lui ra!

Chàng hạ chưa hết câu, thì Hồ đại nương hóa chiêu nhanh như chớp chộp trúng cổ tay của Tiểu Thúy, cười khùng khúc trong cổ họng nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi còn vùng vẫy thì bà bẻ gãy cổ tay ngươi ngay!

Tiểu Thúy ái lên một tiếng, thì ra vừa nói bà ta vừa bóp mạnh một cái dằm mặt khiến Tiểu Thúy la lên đau đớn.

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :

- Lão bà bà, nhanh tha cô ta ra!

Hồ đại nương còn chưa kịp nói gì, bỗng từ phía sau lưng có một giọng cười khanh khách vọng lại, rồi giọng nói lạnh lùng vang tiếp :

- Hồ Bà Tử, Nhạc tướng công bảo ngươi thả cô ta ra, ngươi còn không buông ra, ta chỉ cần vận vài thành công lực thì ngũ tạng ngươi tiêu tan ngay!

Hồ đại nương giật mình, rõ ràng lúc này mới nhận ra ngay sau lưng một bàn tay đã đặt rất nhẹ từ bao giờ, bà la lên :

- Ngươi là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nhân bị bọn họ hai người đứng choáng hết ở cửa cho nên vốn không thấy được người bên ngoài, thế nhưng vừa nghe giọng người này chàng liền buộc miệng gọi lên :

- A, là Trúc cô nương...

Chính lúc này, bỗng nghe Trúc Thu Lan hét lớn một tiếng, kinh phong khởi lên, rồi tiếp liền keng keng, hai tiếng nữa.

Hồ đại nương đang kinh động chợt bật lên cười đắc chí, kéo mạnh người Tiểu Thúy ra ngoài...

Hồ đại nương kéo Tiểu Thúy hẳn ra ngoài, lúc này Nhạc Tiểu Tuấn mới nhìn thấy khá rõ tình hình, chàng vội tung người nhào ra.

Trời mới chỉ tờ mờ sáng, nhưng chàng nhảy ra ngoài thì không còn thấy bóng Hồ đại nương và Tiểu Thúy đâu nữa, chỉ thấy hai bóng người đứng cách nhau tầm hơn một trượng thế sắp động thủ tiếp.

Một người là Trúc Thu Lan, vừa rồi nàng đã đặt tay lên lưng Hồ đại nương không chế bà ta, nhưng đột nhiên nhận thấy bị tấn công bằng chiêu phong rất cương mãnh khiến nàng không dám trực tiếp nghênh chiêu. Nàng nhảy người né tránh, đồng thời phát liền hai chiếc ám khí, nhưng đều bị người kia đánh rơi.

Hai người đứng đối diện nhau chưa xuất thủ, bỗng thấy trong phòng có người vọt ra, chính là Nhạc Tiểu Tuấn, lập tức một cổ kinh lực từ tay người vừa xuất hiện đánh ập tới tấn công chàng ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn bị tấn công bất ngờ, vội vàng đưa tay lên phát kinh lực yểm hộ trước ngực.

Bình! Một tiếng, cả người chàng chân chưa chạm đất thì bị đánh bật về sau.

Vừa rồi chàng đưa hai tay hộ ngực chỉ là chiêu Đường Môn Cự Hồ, nhưng vì quá bất ngờ nên chỉ đề tụ năm thành công lực, mới bị đánh bật ngược lại mấy bộ.

Gần như cùng lúc này, Trúc Thu Lan hét lớn một tiếng, cả người bỏ nhào chẳng kể gì phát chiêu tấn công người kia.

Chỉ nghe người kia quát lớn :

- Nha đầu lui ra!

Bình một tiếng vang lên, cuồng phong tụ khởi, người Trúc Thu Lan như chiếc lá mùa thu phiêu phiêu bay ra ngoài xa.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe giọng người này quát.

- Nha đầu lui ra!

Tiếng vừa dứt thì chàng cảm thấy giọng nói rất quen, chàng thoái về sau liền nhảy bật trở ra, tay đã nắm vận nội lực đối đầu. Nhưng trong tranh tối sáng loạn choạng, chàng chỉ nhận ra một bóng người tầm thước vừa nhún chân phóng bay lên nóc nhà...

Mọi việc nói thì dài, thực ra từ khi Trúc Thu Lan xuất hiện đến khi này chỉ là cái nháy mắt mà thôi, đến Nhạc Tiểu Tuấn muốn nhìn xem người vừa xuất hiện kia là ai cũng không kịp.

Chàng vốn định tung người phóng truy theo, nhưng chợt thấy Trúc Thu Lan vừa rồi chỉ vì cứu chàng mà xả thân tấn công người kia, hiện đang ngồi phịch trên đất, liền chạy đến ân cần hỏi :

- Trúc cô nương có sao không?

Trúc Thu Lan nhìn thấy lại chàng thì lòng xuân ngọt ngào, gượng cười đứng lên nói :

- Không sao, tiểu muội không việc gì!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Không sao thì tốt, để tôi truy theo người kia!

Nói rồi chân nhún mạnh, cả người vọt lên nóc nhà lao về hậu viện...

Trời đông đã hừng sáng, tiếng gà gáy dồn, chẳng mấy chốc là sáng hẳn.

Nhưng sau nhà chỉ là bức tường đồ nát và mảnh vườn hoang cỏ mọc um tùm, bóng người tầm thước kia nào thấy đâu? Đừng nói đến là bóng Hồ đại nương và Tiểu Thúy!

Trúc Thu Lan trong lòng sợ Nhạc Tiểu Tuấn một mình thất thủ, liền gượng nhún người chạy theo, đến hậu viện thấy chàng đứng bần thần nhìn quanh, bèn hỏi :

- Bọn chúng chạy mất rồi ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chàng đáp :

- Là hắn, ta đã nhận ra!

Trúc Thu Lan chớp mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc huynh nói ai?

Nhạc Tiểu Tuấn quay người chậm rãi nói :

- Hắn chính là tên trung niên họ Từ!

Trúc Thu Lan nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi thế nào, bèn hỏi tiếp :

- Ai là họ Từ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn thờ dài một hồi, nói :

- Chuyện này nói ra khá dài, Trúc cô nương, trước hết nói tôi biết tại sao cô lại đến đây?

Trúc Thu Lan đỏ ửng mặt lên, giọng thoáng gian dối!

- Mặc gì chuyện tôi đến đây, người ta...

Đương nhiên cô nàng khó nói ra được chỉ là theo chân chàng mà đến, lờm chàng một cái nói tiếp :

- Tối hôm qua thấy huynh vào đây nghỉ trọ qua đêm, ban đầu muội không nhận ra, nhưng sau mới phát hiện Hồ đại nương chính là nhân vật xuất danh trong làng hắc đạo một vùng Giang Bắc này - Bát Hoa Đẳng lão tổ tông. Sau đó... Nhìn thấy huynh đã ngủ yên, cứ ngỡ là không việc gì, muội mới tìm đến một nhà dân gần đây nghỉ nhờ...

Nhạc Tiểu Tuấn vốn ngây thơ không hiểu ra chuyện, lại hỏi :

- Thì ra tối hôm qua cô nương nhìn thấy tôi, sao không gọi một tiếng?

Trúc Thu Lan lờ đi câu hỏi của chàng, tiếp :

- Cho đến khi gần sáng, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại và nghe có tiếng người thầm thì to nhỏ với nhau bên ngoài cửa sổ, tò mò lắng nghe biết được bọn họ một nam một nữ. Nghe nam nhân nói : “Tiểu Thúy, cô ở đây theo dõi chúng làm gì tiếp với Nhạc tướng công, tôi trở về báo tin”. Muội nghe thì giật mình, không biết huynh xảy ra chuyện gì, nên mới ngấm theo chân Tiểu Thúy, khi thấy Tiểu Thúy vào gọi huynh đây mới hiểu ra mọi chuyện. Còn sau đó thì như huynh đã thấy vừa rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Hiện tại Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt đi, có lẽ chúng đưa trở lại vùng lân cận bên hồ, cứu người là quan trọng, chúng ta đi!

Trúc Thu Lan ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao huynh biết được sào huyệt của chúng ở gần bên hồ?

Đương nhiên cô ta hoàn toàn không biết chuyện hồi tởm qua xảy ra với Nhạc Tiểu Tuấn, khi ấy chàng bèn kể lướt qua từ khi gã trung niên hán tử xưng họ Từ phó thác chàng đem thư đến cho Tống Trần Sơn, cho đến chuyện chàng vừa rồi bị đưa đến gặp thiếu nữ họ Thân ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.

Trúc Thu Lan thất kinh nói :

- Thì ra hồi tởm huynh bị chúng bắt mang đi rồi lại mang về đây, thật là nguy hiểm. Nhưng không chừng bọn chúng nhận nhầm người...

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu :

- Có lẽ chính vì thế chúng mới đưa tôi quay lại đây!

- Nhưng khi đi và khi về, Nhạc huynh đều bị hôn mê, vậy làm sao biết trang viện bí ẩn kia nằm ở bên đê hồ?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Khi bọn chúng mang tôi đi quả thực tôi hoàn toàn hôn mê, nhưng khi mang quay lại đây tôi không uống chén trà có mê dược đó, mà chỉ bị thiếu nữ áo đen kia điểm thủy huyệt mà thôi!

Trúc Thu Lan nhú mày nói :

- Nhưng đã bị điểm huyệt đạo rồi, Nhạc huynh làm sao lại...

Nhạc Tiểu Tuấn không chờ cô ta hỏi hết, nói ngay :

- Chẳng giấu gì cô nương, gia sư từ nhỏ đã có truyền thụ cho tôi môn Nghịch Mạch Huyền Công, nên không sợ bị người ta điểm huyệt!

Trúc Thu Lan a lên một tiếng, mặt rạng rỡ cười nói :

- Nói thế Nhạc huynh hoàn toàn không bị thiếu nữ kia khống chế huyệt đạo?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cười, rồi phát tay tiếp :

- Thôi, chúng ta đi!

Trúc Thu Lan lắc đầu nói :

- Không được, hiện tại trời đã sáng hẳn, đến đó cũng chưa làm gì được, ban ngày khó hành động!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Cứu người như cứu hỏa, không cần lén lút lút lút, chúng ta cứ đường đường mà đi!

Trúc Thu Lan lườm chàng một cái, cúi đầu cười nói :

- Huynh tợ hồ như rất quan tâm đến cô ta nhỉ!

Nhạc Tiểu Tuấn bị nói một câu thì thẹn đỏ mặt, ấp úng đáp :

- Trúc cô nương sao lại nói vậy, đừng nói là vì Tiểu Thúy nhân cứu tôi mà bị gã họ Từ bắt đi, cho dù không thế, giữa đường thấy chuyện này, há chúng ta lại khoanh tay bàng quan!

Trúc Thu Lan nghe vậy cũng không khỏi đỏ mặt, cúi đầu nói lí nhí trong miệng :

- Muội chỉ nói đùa, huynh lại giận sao!

- Ồ, không... Tôi làm sao giận cô nương được?

Trúc Thu Lan đưa tay lên hất mái tóc về sau, nhìn chàng nói :

- Đã vậy thì muội theo Nhạc huynh đi cứu người, cho dầu vào huyệt hắc huyệt, chúng ta cũng phải đại náo một trận!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt nhìn sắc trời, vầng thái dương to lớn như chiếc bàn đồ óng ánh qua làn sương mai, những tia nắng đầu tiên phản chiếu lóng lánh qua những giọt sương, thoát nhìn cứ tợ hồ như những viên minh châu đeo trên cành lá.

- Hào, chúng ta đi!

Nói rồi hai người sóng vai nhau bước ra chiếc cổng gỗ.

Con đường không lớn lắm, lại được lát đá, ban ngày khách bộ hành lai vãng khá đông, cho nên bọn họ không tiện thi triển khinh công mà chạy.

Từ đây đến bờ đê hồ chỉ chừng mười dặm, vùng đê ven hồ có tên là Thúc Dã Đại, hai người phải đi mất chừng nửa canh giờ mới đến đó.

Thúc Dã Đại không thể coi là một trấn nhỏ, trong trấn lâu đài lớn chẳng thiếu, xem ra đây là vùng khá thịnh vượng trong một dãy ven Thái hồ.

Nhạc Tiểu Tuấn dẫn đi một vòng quanh trấn, cuối cùng chàng chú ý đến một trang viện nguy nga với vòng thành vừa rộng vừa cao có đến tầm hai trượng. Đứng ở bên ngoài đương nhiên chẳng thể nhìn thấy chút gì bên trong.

Bọn họ đi lòng vòng, cuối cùng dừng lại phía trước đại môn cách ngoài mười trượng, chỉ thấy đại môn là hai chiếc cửa đồng cao lớn đồ sộ, lúc này đóng im ỉm, mà cũng chẳng thấy có bóng người nào ra vào!

Nhạc Tiểu Tuấn không chút lưỡng lự, bước lên bậc cấp đưa tay gõ vào cánh cửa đồng. Chàng đã định trong đầu tìm vào tận nơi sào huyệt của bọn người kia, cho nên chẳng kiêng kỵ mà dùng sức rất mạnh để gõ.

Kong, kong, kong!

Cánh cửa đồng vang lên mấy tiếng, nhưng bên trong không có tiếng người đáp ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn một lúc, thấy không có người ra, lại gõ tiếp, rồi lớn tiếng hỏi vọng vào :

- Có ai bên trong không?

Bây giờ mới nghe những tiếng bước chân nặng nề, rồi hai cánh cửa đồng cũng kết kết hể mở.

Một lão già đáng dấp lụ khụ xuất hiện, nhìn chăm bọn họ hỏi :

- Nhị vị tìm ai?

Lão già đầu tóc bạc trắng tết thành bím dài thả sau lưng, đến lông mày và râu cũng bạc như cước, da mồi nhẵn nheo, thân còng xuống, đúng là già nua lụm khụm gần đất xa trời!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói ngay :

- Lão trượng, tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, muốn gặp Thân cô nương!

Lão già nhướn đôi mày bạc, nghe nhử rồi lắc đầu nói :

- Công tử có lẽ tìm nhầm nhà rồi, chủ nhân của tôi ở đây họ Hân, chứ chẳng phải họ Thân!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ biết lão chủ các người họ Hân, nhưng tại hạ muốn tìm vị cô nương họ Thân, vận áo quần màu đen tuyền...

Lão già lại lắc đầu nói :

- Công tử nhất định nhầm, ở đây ngoài chủ nhân ra chỉ có lão hán, nào có vị cô nương họ Thân?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cứu người mang họa

Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu lão già thực tình hay giả vờ, nhưng chàng vẫn cố ghìm lòng, bình tĩnh nói :

- Tôi hôm qua tại hạ chính nói chuyện với Thân cô nương ngay trong hoa đình, sau đó Thân cô nương phái người đưa tôi rời khỏi đây, làm sao lại không có được?

Lão già lắc lư chiếc đầu tóc bạc trắng nói :

- Không có là không có, ai lừa công tử chứ?

Nói rồi lão định khép cửa lại.

Nhạc Tiểu Tuấn sấn lên, trầm giọng quát :

- Chậm tay!

Lão già đảo nhanh đôi nhãn châu đục lờ lờ nói :

- Vị công tử này định làm gì hử?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Lão quân gia nếu như đã không chịu vào thông báo giúp một tiếng, thì tại hạ tự đi vậy!

Nói rồi chàng sải chân bước hẳn vào trong.

Lão già tức giận quát :

- Lão hán chỉ vì thấy công tử người là người đọc sách nên mới lễ phép hầu đáp, cứ sao người không giữ đúng lễ? Lão hán đã nói ở đây giờ chỉ còn một mình lão hán, chẳng còn một người thứ hai, sao người dám xông vào?

Trúc Thu Lan nhìn đôi mắt lão già mờ đục vô thần, tợ hồ như không phải là người luyện võ công, khi ấy chen vào hỏi Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh có nhớ nhầm cho không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ nhớ rất rõ, duy nhất ở đây mới có lầu đài lớn thế này!

Lão già lom khom ho khan mấy tiếng, chỉ tay vào chàng nói :

- Vị công tử này hẳn là nhớ nhầm rồi!

Trúc Thu Lan nói :

- Nhạc tướng công đã nói ở đây, nhất định là ở đây!

Nàng tợ hồ như rất tin tưởng Nhạc Tiểu Tuấn, nên nói rồi phát tay tiếp :

- Nhạc huynh, chúng ta vào trong xem sao!

Lão già hoành ngang, hai tay giang ra cản lại :

- Ban ngày ban mặt mà các người...

Trúc Thu Lan không đợi lão ta nói hết, cười phá lên cắt lời :

- Chúng tôi chỉ vào tìm người, lão hoảng gì chứ?

Vừa nói nàng vừa xuất chỉ điểm vào huyệt Toàn Cơ trên người lão già, quay người thuận tay khóa trái cửa lại, rồi nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh, vào trong xem!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người hỏi :

- Cô điểm huyệt đạo lão ta?

- Ừm, không điểm huyệt không chế, há lão chịu để yên!

Hai người vào sâu bên trong, con đường lát đá tảng mặt lớn chia đôi khu hoa viên, cuối đường là một tòa lầu cao lớn cửa gỗ đóng kín.

Bên trên bốn chữ Thư Lễ Truyền Gia, sơn son thếp vàng lộng lẫy.

Từ đây con đường lát đá thanh còn rẽ ra hai bên hai lối nhỏ, phân làm tả hữu chạy dài về sau. Đây chính là lối kiến trúc khá quy củ của những trang viện lớn, thông thường không có đại lễ hỷ sự hay tang sự, thì người trong trang, việc vào ra chỉ theo hai lối nhỏ bên hông này.

Nhạc Tiểu Tuấn dẫn Trúc Thu Lan đi theo lối nhỏ bên trái vào hậu viện.

Bọn họ cứ đi sâu, vượt qua hai dãy lầu, cuối cùng vào một dãy lầu khác.

Nhạc Tiểu Tuấn tỏ vẻ rất thành thạo, nhưng khi vào đến nơi chẳng cần tìm thì không khỏi ngạc nhiên. Vốn là trên những lân cận và hành lang đất bụi bám đầy, tỏ vẻ như nơi đây đã lâu ngày không có người quét dọn. Trong hoa phòng chậu hoàng cúc thì không thấy, ngược lại ngói vỡ lẫn bụi đất vung vãi khắp nơi, chừng như nơi đây đã bị quên lãng đến hoang phế.

Trúc Thu Lan một mạch theo chân chàng, đầu quay nghiêng ngó ngửa như tìm kiếm gì, suốt ngoài vào trong không thấy một bóng ma, trong lòng nàng đã kinh ngạc chẳng ít, lúc này không kìm nổi bèn lên tiếng :

- Nhạc huynh, huynh đang tìm gì vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Không tìm gì cả! Tôi hôm qua rõ ràng thiếu nữ áo đen dẫn tôi đi đến đây, rồi cởi bỏ chiếc túi vải trùm đầu cho tôi, tôi còn nhìn thấy cả mấy chậu cúc vàng, nhưng sao giờ chẳng thấy đâu?

- Ồ... tiểu viện này tỏ vẻ như đã từ lâu không có người ở!

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Nếu như không có người ở, thì trên lối đi vừa rồi chúng ta vào đây, có lẽ cỏ xanh mọc kín đường rồi!

Trúc Thu Lan ngó người nói :

- Huynh cho rằng bọn họ cố tình dựng lên cảnh này?

- Đương nhiên là không thể làm cho cỏ mọc lên lấp lối đi được, còn như bụi đất thì chỉ vung vài nắm là xong!

Trúc Thu Lan nghĩ chàng nói cũng có lý, gật đầu cười nói :

- Nhạc huynh, xem ra hai ngày không gặp mà kinh nghiệm giang hồ của huynh đã tăng tiến rất nhiều nhá!

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa đáp lời, thì đã nghe cô ta a lên một tiếng, rồi chỉ vào bên trong nói :

- Chúng ta nhanh vào bên trong xem sao?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ tay nói :

- Ở đây hồi đêm có một tấm màn ngăn cách, giờ thì biến mất đâu!

Vừa nói chàng vừa đi trước dẫn đường vào phòng, trong gian phòng nhỏ xem ra vẫn trang nhã như hồi đêm, chỉ có điều trên nền đất là một lớp bụi dày, và chiếc bàn tròn cùng những chiếc ghế đã biến mất.

Tuy giờ đây mọi thứ trống không, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thâm tín chắc hồi đêm chính bọn họ đưa chàng về đây gặp thiếu nữ họ Thân nói chuyện, quyết không thể sai được!

Trúc Thu Lan đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi hỏi :

- Nhạc huynh, có phát hiện ra gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn xoa hai tay vào nhau đáp :

- Bọn chúng đến chiếc bàn và mấy chiếc ghế cũng mang đi, còn phát hiện gì được!

Trúc Thu Lan ngược lại cười hờn hờ nói :

- Tôi thì phát hiện ra được hai điều...

Nàng cười tươi lộ đôi hàm răng trắng tinh, thật đẹp, thật hồn nhiên, khiến Nhạc Tiểu Tuấn vô tình nhìn thấy đến ngẩn người, ấp úng hỏi :

- Cô nương phát hiện... được gì?

Trúc Thu Lan chỉ tay lên nền đất nói :

- Thứ nhất, vừa rồi từ ngoài vào trong, chỉ có ở đây là chúng ta thấy nhiều bụi đất, đúng không?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Chẳng sai!

Trúc Thu Lan mỉm cười nói tiếp :

- Thứ hai, ở đây nếu từ lâu không có người ở, thì khi vừa bước chân vào chúng ta sẽ ngửi thấy mùi mốc xông lên, nhưng vừa rồi khi vào đây tôi đã thoáng ngửi thấy mùi hương.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên bèn hỏi lại :

- Cô nương ngửi thấy mùi hương ư?

- Đúng, mùi hương tuy rất nhẹ, nhưng tôi cũng ngửi ra, nó chính là mùi phấn hương Hàng Châu Khổng Phụng Xuân. Dù thấy người cuối cùng ở trong phòng này phải là một nữ nhân, trên mặt cô ta nhất định thoa loại phấn Hàng Châu Khổng Phụng Xuân, mà rồi đây xem ra cũng chưa lâu đâu!

Nhạc Tiểu Tuấn thăm phục kinh nghiệm lịch duyệt của Trúc Thu Lan, gật đầu nói :

- Cô nương nói có lẽ đúng, lúc tại hạ nói chuyện với vị cô nương họ Thân đích thực cô ngửi thấy mùi hương phấn...

Trúc Thu Lan nghe vậy thì lờm chàng một cái, vầu môi cười hỏi :

- Huynh nhất định đứng rất gần, nếu không làm sao ngửi thấy mùi hương phấn trên má cô ta?

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :

- Tại hạ ngồi đối diện cô ta, cách nhau cái bàn tròn.

Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :

- Cô ta đẹp không?

Nghe hỏi câu này, bất giác mặt chàng đỏ lên, nói :

- Sao cô nương lại hỏi câu này?

Trúc Thu Lan cũng không hiểu vì sao mình buộc miệng hỏi câu này, nàng ứng đồ đôi má cười chừa lời :

- Tôi hỏi vị Thân cô nương kia có đẹp không, có nghĩa muốn hỏi cô ta dung mạo thế nào, có gì là không đúng chứ?

Vừa nói chuyện với nhau đến đó, bỗng bên ngoài tiền viện có tiếng bước chân người.

Nhạc Tiểu Tuấn thấp giọng :

- Có người đến!

- Ừm, có người đến thì càng tốt, chẳng phải chúng ta cần tìm người đáp sao?

Nói đến đó đã thấy có bóng người hiện ở cửa.

Song phương vừa nhìn thấy nhau thì đều ngó người, người kia la lên :

- A, Nhạc huynh quả nhiên ở đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy người vừa vào chính là Tống Văn Tuấn, vội ôm quyền nói :

- Thì ra là Tống huynh!

Tống Văn Tuấn mặt lạnh như tiền hỏi :

- Nhị vị vung đất bụi lên nền, định bỏ đi đây sao?

Nhạc Tiểu Tuấn khựng cả người, nói :

- Tống huynh hiểu nhầm rồi, tại hạ và Trúc cô nương cũng chỉ vừa tìm đến đây.

- Hà hà...

Tổng Văn Tuấn ngửa cổ cười dài, trong ánh mắt hần lộ hàn quang, chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn trùng trùng, buông từng tiếng :

- Họ Nhạc kia, người đóng kịch hay lắm, đã dùng độc hại cha ta lại còn khéo ăn giời nói để cha ta tha cho người rời khỏi Thiên Hoa sơn trang. Nhưng hiện tại bộ mặt giả của người đã bị phơi bày, người còn định chối quanh ư?

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên vô cùng, nói :

- Tổng huynh sao lại nói vậy? Tại hạ...

- Không cần nói nữa, rút kiếm ra!

Tổng Văn Tuấn mặt mày hừng hờ đầy sát khí quát lớn cắt ngang lời chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Ái, nhất định đây lại là một sự hiểu nhầm, tại hạ dù có nói gì, thì Tổng huynh quyết không tin!

Tổng Văn Tuấn phát kiếm một vòng, kiếm rút lên nghe rợn người, cười gằn mấy tiếng nói :

- Mặc người nói thế nào, bản công tử quyết không tin. Giờ người chỉ còn cách duy nhất là rút kiếm cùng bản công tử quyết một trận thư hùng!

Trúc Thu Lan không biết thiếu niên kia là ai, nhưng thấy từ đầu đến giờ cứ dùng lời cường bức Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng phần khí la lên :

- Muốn đánh thì đánh, nhưng người cũng cần để cho người ta nói hết lý chứ!

Tổng Văn Tuấn đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn Trúc Thu Lan, nói :

- Người là ai?

Trúc Thu Lan vung tay thét lên :

- Ta là ta, người thiên hạ xen chuyện thiên hạ, chuyện gì cũng phải có lý của nó chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn không muốn gây lớn chuyện, vội nói :

- Trúc cô nương, vị công tử này chính là Thiên Hoa sơn trang, Tổng thiếu trang chủ!

Trúc Thu Lan hất ngược suối tóc lui sau, nói :

- Thiên Hoa sơn trang thì đã sao chứ? Đừng nói là Thiên Hoa sơn trang Thiếu trang chủ, mà đến Đông Cung thái tử của đương kim Hoàng đế, ta cũng chẳng cần biết!

Tổng Văn Tuấn cười nhạt nói :

- Hừ, với loại người thuộc Ngũ môn trong giang hồ như các người, thì có gì đáng để nói lý chứ?

Nói đến đó, thanh kiếm lần nữa rung lên, lạnh lùng tiếp :

- Họ Nhạc kia, người nếu còn chưa chịu rút kiếm ra, thì chớ trách bản công tử khách khí!

Nhạc Tiểu Tuấn bất giác mày kiếm nhíu chặt, ôm quyền nói :

- Tổng huynh sao mãi cứ cường bức tại hạ, thử hỏi chúng ta có thâm thù đại hận gì với nhau chứ?

Tổng Văn Tuấn nhếch mép cười cuồng ngạo nói :

- Chính người đã dùng thư độc... hại...

- Câm miệng!

Nhạc Tiểu Tuấn lửa giận tam trọng, không kìm được thét lớn :

- Tổng huynh lần đầu tiên bức đấu tại hạ ngoài Lã Thành, chẳng lẽ cũng là vì chuyện Tổng lão trang chủ trúng thư độc? Huống gì lúc ở trước mặt lão Trang chủ, tại hạ nhận thấy lỗi mình là bị đối phương ngầm lợi dụng mà không biết, nên đã biện bạch quyết đi tìm thuốc giải cho lão Trang chủ, dầu thân này có vào hang hùm huýt hổ. Hễ chạm mặt nhau là cứ như oan gia, Tổng huynh tự hồ như phải lấy mạng tại hạ mới vui lòng, là vì sao chứ?

Tổng Văn Tuấn cười gằn mấy tiếng nói :

- Vì giờ đây ngươi đã lộ hình tên tặc đồ, ta không thể không lấy mạng ngươi.

Vừa nói đến đó, hần định động thủ, nhưng bỗng có tiếng người bên ngoài nói lớn vào :

- Công tử để hần cho lão phu!

Vừa dứt lời đã thấy bóng người cao lớn xuất hiện, chính là Hoắc Vạn Thanh vị Tổng quản của Thiên Hoa sơn trang, theo sau còn có thêm sáu tay kiếm sĩ mặc kinh trang màu xanh, người nào trên vai cũng lộ chuỗi kiếm.

Bọn Hoắc Vạn Thanh vừa vào phòng lập tức phân tả hữu vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người.

Hoắc Vạn Thanh đến bên cạnh Tống Văn Tuấn, cười gằn nói :

- Họ Nhạc kia, ngươi còn chưa chịu thú nhận là đồng bọn với tặc nhân đã hạ độc lão Trang chủ chúng ta ư?

Nhạc Tiểu Tuấn tức giận hỏi lại :

- Hoắc tổng quản cho rằng tại hạ là đồng đảng với bọn người hạ độc lão Trang chủ, vậy có gì chứng cứ?

Hoắc Vạn Thanh giọng như chuông vỡ :

- Lão phu như không có chứng cứ, há dám vọng ngôn vu họa cho ngươi!

- Hảo, vậy Hoắc tổng quản xin nói ra nghe xem?

Hoắc Vạn Thanh quát mắt nói :

- Tồi qua ngươi tá túc trong nhà Hồ đại nương, sau đó bị mang đến đây, đúng không?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Không sai!

- Ngươi đã bị bọn chúng bắt đi, có sao lại đưa trở về chỗ cũ?

- Đó là vì bọn chúng cứ tưởng tại hạ là môn đồ của vị Phong lão tiên bối nào đó, cho nên mới đưa tại hạ trở lại nhà Hồ đại nương.

Hoắc Vạn Thanh ngửa cổ cười một tràng dài chấn động cả tiểu lâu, nói :

- Hoắc mỗ theo chân Tống trang chủ mấy mươi năm trên giang hồ, há chút mẹo nhỏ này của ngươi mà lừa được ta sao?

Nhạc Tiểu Tuấn lòng hết sức phấn khởi, nói :

- Vậy theo ý Hoắc tổng quản thì thế nào?

- Lúc đầu Hồ đại nương vì không biết mặt ngươi chỉ thấy ngươi từ trong Thiên Hoa sơn trang đi ra, nên mới đánh mê được đưa đến đây. Đến lúc chính chủ nhân ngươi nhận ra ngươi, mới sai người đưa ngươi trở lại nhà Hồ đại nương, mục đích để ngươi tiếp tục màn kịch, nhằm làm tai mắt cho chúng..

Nhạc Tiểu Tuấn tính tình cương trực, nghe rồi nói hỏi ngay :

- Đó chỉ là suy đoán của Hoắc tổng quản, có bằng cứ gì?

- Lão phu đương nhiên là có bằng cứ, chính từ miệng Hồ đại nương nói ra: ngươi là người của bọn chúng. Chẳng lẽ điều này không phải?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún mày hỏi :

- Hoắc tổng quản nghe ai nói?

Hoắc Vạn Thanh nhún vai nói :

- Ngươi không hỏi là ai nói, chỉ cần đáp lão phu là có điều này hay không mà thôi?

- Không sai, chính Hồ đại nương có nói câu này.

Nhạc Tiểu Tuấn bình tĩnh gật đầu đáp, rồi nói tiếp :

- Tồi hôm qua lúc Tiểu Thúy vào cứu tại hạ, bị Hồ đại nương chặn đường, bà ta cố ý nói vậy cho Tiểu Thúy nghe, chẳng lẽ dễ tin vào câu nói đó của bà ta?

- Hừ! Lời Hồ đại nương thì không nên tin, chẳng lẽ lại nên tin vào lời ngươi?

Hoắc Vạn Thanh hỏi vặn lại rồi quát mất gần giọng :

- Chẳng ngờ vừa khéo gặp bọn người hai người ở ngay đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ và Trúc cô nương đây, nhân vì thấy Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt đi, nên tìm đến đây để cứu người.

Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :

- Chuyện của người trong Thiên Hoa sơn trang, há cần đến nhị vị quan tâm!

Trúc Thu Lan từ nãy giờ đứng nghe, lúc ấy không chịu nổi quay nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh, bọn họ đã không lĩnh tình của chúng ta, đi thôi!

Hoắc Vạn Thanh mắt lộ hàn quang, cười nói :

- Đi ư? Chi e không phải là chuyện dễ!

Trúc Thu Lan vưỡn mồm lên nói :

- Ngươi định làm gì?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Nhị vị cần phải theo chân lão phu về Thiên Hoa sơn trang!

Nhạc Tiểu Tuấn cố nén cơn giận trong lòng, hỏi lại :

- Tại hạ nếu như không đi thì sao?

Hoắc Vạn Thanh mắt đánh lại, nhìn chàng trừng trừng :

- Các ngươi không còn tự làm chủ được nữa rồi!

Nghe thêm một câu này thì Nhạc Tiểu Tuấn phát nộ không kìm nổi cười thành tràng dài :

- Nhạc mỗ xưa này chưa hề bị người uy hiếp bao giờ!

Hoắc Vạn Thanh mặt đầy sát khí, nói :

- Để lão phu rút gân ngươi, xem ngươi có còn quật cường được nữa không?

Nói rồi, tay trào Chop tới, năm ngón tay như năm móc câu bổ vào ngực chàng.

Trúc Thu Lan hét lên :

- Nhạc huynh cẩn thận, Kim Giáp Thần là cao thủ trong Ứng Trào môn!

Thì ra Hoắc Vạn Thanh có ngoại hiệu là Kim Giáp Thần, bị Trúc Thu Lan nhận ra lai lịch.

- Cô nương yên tâm, chẳng làm gì nổi tại hạ đâu!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa đáp vừa nhún người nhảy né tránh.

Hoắc Vạn Thanh cười nhạt :

- Ngươi nghĩ như thật! Xem...

Một trào Chop hờ tới vừa dứt, liền tiếp một trào khác vung ra.

Nhạc Tiểu Tuấn trước đây từng đấu với kẻ giỏi trào công là Hồ Trảo Tôn, nhưng lúc này thấy Hoắc Vạn Thanh trào Chop tới, từ năm móc câu năm luồng hàn khíập tới nghe rất rát, rõ ràng là bản lĩnh của lão ta còn uyên thâm hơn Hồ Trảo Tôn rất nhiều.

Một trào này nếu không nhanh né tránh hoặc hóa giải, chẳng cần phải trúng đích, đợi trào kinh đập tới người thì huyết đạo cũng dễ bị phong bế như chơi!

Trong đầu nghĩ nhanh, tay phải khoát lên phát ra chương ảnh phong trụ thể trào đối phương.

Hoắc Vạn Thanh lão luyện giang hồ, theo chân vị Võ lâm minh chủ mấy mươi năm, đương nhiên kinh nghiệm giang hồ có thừa. Vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn phát chương kỳ ảo mà nhu nhược, trong lòng thoáng nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này là môn hạ Võ Đương!

Vừa nghĩ thì mừng thầm, nhưng bỗng lúc ấy cảm thấy thể trào của mình bị cản lại bởi một luồng kinh lực vô hình, chỉ lực tự nhiên cũng không thể tiếp tục phát ra được.

Tình thế xảy ra khiến Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh giật thót mình thu tay lại, thầm nghĩ không ngờ một tiểu tử nhỏ tuổi mà lại tàng ẩn nội công thâm hậu.

Lão bất đắc dĩ phải gượng cười nói:

- Người quả nhiên thân thủ khá lắm!

Nói rồi, hai tay lại phát chiêu, nhất thượng nhất hạ, thượng chương hạ trào, công vào thượng trung bộ của Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn lần này nhận thấy đối phương người đông thể mạnh, nên không dám trực tiếp hóa chiêu, chỉ bằng vào thân pháp linh diệu né tránh, đồng thời lấy chương khóa liên tục giải chiêu đối phương.

Phút chốc bọn họ quần vào nhau, hai nhân ảnh thoáng chốc còn nhận ra ai với ai.

Đứng bên ngoài cả Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan đều lo lắng cho người của mình.

Chớp mắt, tám chiêu qua nhanh, với Nhạc Tiểu Tuấn thì có chừng bị động thủ là chính. Nhưng với người chủ động tấn công là Hoắc Vạn Thanh thì ngược lại kinh động vô cùng, chỉ sau tám chiêu mà lão thay đổi suy nghĩ đến mấy lần, khi nhận ra chiêu số sở học của Nhạc Tiểu Tuấn môn phái nào cũng có: Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa Sơn, Nga Mi, Bát Quái... Khiến lão đau cả đầu.

Từng chiêu lão đánh ra đều là độc môn chiêu thức, nhưng từ cảm nã cho đến chương chỉ, nhất nhất bị hóa giải, tựa hồ như những chiêu của đối phương sáng chế ra là đặc biệt đối phó với lão!

Nhưng lão vốn là kẻ lão luyện giang hồ, tự nhiên không hề nao núng, đấu lực một, đấu trí mười.

Bất ngờ giận quá thành nộ, lão cười gằn lên mấy tiếng, tả thủ xuất chiêu Hoành Đoạn Vu Sơn

Hai tay xuất hai chiêu kỳ dị, mà lực đạo phân bố cũng không đều nhau.

Lại nói, Nhạc Tiểu Tuấn từ nhỏ đến lớn luyện mười mấy năm võ công, tuy thể chàng chưa từng với người động thủ, cho nên vốn chỉ nghĩ luyện võ để múa may cho vui, chẳng biết là dùng để phòng thân đấu với người!

Thế nhưng, từ sau hôm chàng đánh nhau với bọn Thiết Bút, Cương Trảo, rồi đến Hồ Trảo Tôn, sau đó lại động kiếm với Tống Văn Tuấn, chàng mới dần dần nhận ra khổ luyện võ công để làm gì. Đồng thời kinh nghiệm đánh nhau cũng nhiều hơn.

Trước mặt, nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh ra liền hai chiêu quái dị, thực tình chàng lần đầu gặp, nên nhất thời không khỏi ngơ ngời.

Nên biết những chiêu chàng luyện được từ quyền, chương cho đến kiếm pháp đều là tàn mạn chiêu thức? Chứ không phải là một pho quyền, chương, kiếm pháp hoàn chỉnh.

Sư phụ chàng từng nói: Luyện toàn pho quyền chương, cũng chỉ là người mới nhập môn luyện, cần nhất còn nhớ trí nhớ tốt, thân nhận rất nhanh. Nhưng đến khi sử dụng phải cần xem chiêu thức đối phương thế nào, mà linh hoạt ra chiêu đối phó. Sư phụ dạy cho người chỉ là tấn thủ, chắt lọc những chiêu thức tinh thâm từ các môn phái, nếu luyện đến độ thành thực thông diệu, thì chẳng khác gì đã luyện thành mấy pho quyền thuật, mấy pho kiếm pháp. Như có khả năng vận dụng linh hoạt, tùy tâm biến hóa, thì sẽ trở thành một môn công phu độc đáo không tưởng!

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ bằng mấy chiêu tấn thủ này mà đánh bại Hồ Trảo Tôn.

Cũng bằng mấy chiêu kiếm pháp tảo hợp này mà đấu bình thủ với đại công tử của vị Võ lâm đại lão Tống Trần Sơn, người được coi là Võ Lâm Nhất Kiếm.

Thế nhưng, lần này đấu nhau với Hoắc Vạn Thanh, vị Tổng quản tùy tùng Võ lâm đại lão hai mươi năm nay, có thể được coi là nhân vật thuộc hàng cao thủ nhất lưu, quyết không phải tầm thường.

Vừa ra tay đã phát liền hai chiêu quái dị một lúc, khiến chàng không khỏi cảm thấy lúng túng.

Bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn tuy học nhiều tuyệt chiêu tấn thủ từ các môn phái, thế nhưng chỉ gọi đối phó với từng chiêu một của đối phương, chưa từng gặp

phải đối thủ ra lần hai chiêu hoàn toàn khác nhau mà lại quái dị thế này.

Nói thì chậm lúc ấy lại cực nhanh, trong đầu chàng chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ thoái, chân tự nhiên theo đó đi bộ thoái hình, tay phải thuận thế khoát nửa vòng từ trong ra ngoài.

Không ngờ vừa kéo chộp trúng vào cổ tay trái của Hoắc Vạn Thanh, một chiêu này vừa vô tình nhưng cũng đúng là chiêu cảm nã thủ mà lần trước Vạn Thanh không kịp nhận ra chàng xuất chiêu thế nào, thấy cổ tay bị chộp thì trong đầu tự nhiên chấn động.

Thế nhưng, chung quy lão là nhân vật lão luyện giang hồ, thấy nguy tất biết cách tự cứu, tay phải từ chưởng hóa trảo chộp nhanh vào bả vai của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn một chiêu cảm nã thủ này có tính liên quan, tay chộp đúng uyển mạch, một cái giật rồi đẩy cực nhanh, hất đối phương văng ngược ra ngoài.

Hoắc Vạn Thanh cổ tay trái bị chộp cứng, tay phải vốn xuất chiêu Xích Thủ Phục Long đánh vào hông chàng, lúc này biến chiêu trảo chộp vào bả vai, tuy hành động mau lẹ, biến hóa cực nhanh. Nhưng chung quy vẫn chậm hơn một chiêu này của Nhạc Tiểu Tuấn.

Hoắc Vạn Thanh tay chỉ còn cách vai Nhạc Tiểu Tuấn chưa đầy năm thốn, thì người bị hất bổng lên văng ra ngoài tầm sáu bảy xích.

Nhưng Hoắc Vạn Thanh quả không hổ danh giang hồ, cả người rơi xuống, bằng thế Lý Ngự Đảo Đình, nhào lộn người đứng trụ chân tẩn trên mặt đất.

Mất lão lúc này xám như gan lợn luộc, hai mắt mở trừng trừng nhìn chăm vào Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như không thể tin nói chuyện vừa xảy ra.

Qua một lúc lão mới lên tiếng được :

- Họ Nhạc kia, một chiêu này của ngươi thật cao minh, nếu như tính tỷ đấu thì lão phu đã thua ngươi...

Trúc Thu Lan không đợi lão nói hết, cướp lời nói ngay :

- Ngươi đã thừa nhận thua, sao chưa chịu đi!

Hoắc Vạn Thanh mắt hiện nét miễn cưỡng nói :

- Nhưng chúng ta hoàn toàn không phải tỷ đấu!

Trúc Thu Lan nói :

- Ý ngươi muốn thế nào chứ?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Bởi vì lão hủ phát hiện hần là đồng bọn với tặc nhân, nên không thể không bắt hần về bổn trang.

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Họ Hoắc kia, ngươi thật không biết xấu hổ!

Hoắc Vạn Thanh tái xanh mặt vì giận dữ gầm lên :

- Hừ, tiểu nha đầu nghe đây, lão hủ vì sự an nguy của bổn trang, quyết không thể để hần chạy thoát!

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ chiêu cảm nã thủ vừa rồi lại thi triển đắc thủ lần nữa, điều này khiến chàng trong lòng càng tin tưởng bản lĩnh của mình hơn.

Bây giờ nghe vậy ưỡn ngực cao giọng nói :

- Trúc cô nương, cô nương cứ đứng sang một bên, để lão ta đánh xem!

Hoắc Vạn Thanh mắt nảy lửa, giọng gầm lên như sấm :

- Tiểu tử, cẩn thận!

Rồi giờ chưởng từ từ đánh tới.

Nhạc Tiểu Tuấn thân nhiên nói :

- Hoắc tổng quản cứ tự nhiên ra tay.

Lách nhẹ người, hữu thủ đánh ra một chiêu của Hoa Sơn phái, Sơ Ảnh Tà Huy, nghênh chiêu của đối phương.

Hoắc Vạn Thanh lần này ra chiêu không nhanh mạnh như trước, mà chiêu ra chậm rãi ai cũng có thể nhận thấy rõ từng động tác, nếu như không phải mạnh tâm dự địch, thì bên trong tất có vấn đề.

Song phương chỉ cách nhau tầm ba xích, Hoắc Vạn Thanh ra chiêu chậm đến đâu, thì nháy mắt hai chiêu cũng phải tiếp xúc.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy trong một chiêu này của đối phương tựa hồ như hàm ẩn một kinh lực mạnh ghê hồn, nhưng lại là nhu nhược, khiến một chiêu của chàng như đánh lên một mặt hồ nước mênh mông, vừa nhu nhược vừa có lực phản lại cực mạnh.

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình vội tung người nhảy thoái lui tứ bộ, nhưng Hoắc Vạn Thanh không để lỡ cơ hội, trong miệng phát ra tiếng cười khan, rồi nhảy tới bổ tiếp hai chiêu kẹp vào hai bên.

Nhạc Tiểu Tuấn giờ thì thâm hiểu nội lực của đối phương vô cùng thâm hậu, chàng quyết không phải là đối thủ của lão ta, nên không dám trực tiếp đấu nội công, vội thi triển thân pháp thoát khỏi hai đạo kinh lực của lão.

Hoắc Vạn Thanh tuy hai chiêu rơi vào khoảng trống, thế nhưng đắc ý cười hắc hắc mấy tiếng gần giọng :

- Người thử tiếp lão phu thêm chiêu này!

Lão ta vừa rồi bị một thế cầm nã thủ của Nhạc Tiểu Tuấn hất văng người, hiện giờ trong lòng còn kỵ, cho nên không dám tiếp cận chàng quá. Chỉ cậy vào công lực mấy mươi năm luyện thâm hậu phát chiêu mà đánh, cho nên quát xong là hai tay liên hoàn phát liên tám chiêu.

Tám chiêu này phát liên một hồi liên hoàn, chỉ thấy kinh phong ào ào ập tới người Nhạc Tiểu Tuấn.

Hoắc Vạn Thanh ngoại hiệu Kim Giáp Thần chính là nhờ vào nội lực thâm hậu phát chiêu liên hoàn mà thành danh vậy!

Nhạc Tiểu Tuấn nội công kém xa đối phương, lúc này đến một chiêu cũng không phát được, chỉ biết thi triển thân pháp kỳ ảo mà né tránh thôi.

Hoắc Vạn Thanh được thế càng tấn công mạnh, khiến Nhạc Tiểu Tuấn người như con thoi hết né bên này lại tránh bên kia, cả người chàng như đang xuyên vào trong màn chiêu phong của Hoắc Vạn Thanh, tình hình xem ra cực kỳ nguy hiểm, nên chỉ cần chàng sơ suất hoặc chậm chân thì trúng chiêu mà tán mạng tại đương trường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Truy tầm dấu vết Huyền Y nữ

Bấy giờ, Trúc Thu Lan nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn rơi vào tình thế nguy hiểm, trong lòng lo lắng đến mặt đỏ gay la lên :

- Nhạc huynh, sao không nhanh dùng binh khí?

Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu tuy có linh quynh tay chân, nhưng lúc này chàng nhận ra rằng bằng vào thân pháp điều luyện của mình cũng tạm thời lẩn tránh được thế tấn công ào ạt của Hoắc Vạn Thanh, cho nên chạy mà không loạn.

Hai người một truy kích một né tránh, tốc độ cực nhanh, không đầy chớp mắt mà đã thấy Nhạc Tiểu Tuấn thoát ra từ vòng vây chiêu ảnh, quả nhiên thoát được tám chiêu liên hoàn của Hoắc Vạn Thanh.

Lại nói, Hoắc Vạn Thanh mắt không rời khỏi thân ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, lão không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn lại thi triển thân pháp kỳ ảo như vậy, lúc này vừa xuất hết tám chiêu trong Càng Khôn bát chiêu, hai mắt tròn trũng trũng nhìn chàng, buột miệng nói :

- Người là...

Tổng Văn Tuấn đứng bên ngoài nôn nóng hạ cho được Nhạc Tiểu Tuấn, chen vào thúc :

- Hoắc tổng quản không cần nói nhiều với hắn.

Hoắc Vạn Thanh bỗng nhiên thâm thế, chấp tay nói :

- Công tử, lão hủ chính đáng suy nghĩ, lão Trang chủ đã chấp nhận tha họ Nhạc này, nhất định không nhìn nhầm đâu, hay là chúng ta tạm thời để hắn đi.

Chẳng hiểu vì đâu tự nhiên khẩu khí thái độ lão ta thay đổi.

Trúc Thu Lan bắt giác thoáng động trong lòng, thầm nghĩ :

- Hoắc Vạn Thanh vừa rồi thốt lên mấy tiếng: Người là..., nhưng không nói ra hết, chẳng lẽ nào lão ta đã nhận ra lai lịch của chàng?

Tổng Văn Tuấn vẫn sắc mặt lạnh lùng ngao mạn nói :

- Hoắc tổng quản, người đánh nhau mãi không được gì, nhanh lui để bốn công tử tự ra tay vậy.

Hoắc tổng quản ngược mắt hỏi :

- Công tử, lão hủ đã nghĩ lại, chúng ta không nên nghịch lệnh lão Trang chủ..

- Không cần nói nữa.

Tổng Văn Tuấn đưa tay cắt lời lão, lại tiếp :

- Hấn rành rành là đồng bọn với tặc nhân, há có thể tha cho hấn chạy?

Hoắc Vạn Thanh tỏ ra lúng túng nói :

- Chi e làm vậy không thỏa đáng..

Tổng Văn Tuấn không để ý đến lão, sấn bước hướng tới Nhạc Tiểu Tuấn, rút phát thanh trường kiếm chìa thẳng vào chàng gần giọng :

- Chúng ta lần trước đã đánh nhau ngoài Lã thành chưa phân thắng bại, hiện tại khéo gặp nên phân một trận cao thấp, nhanh rút kiếm ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tổng huynh, sao phải..

Nhưng họ Tổng đã ngắt ngang, quát :

- Họ Nhạc kia, bắt tất phải nói nhiều, trừ phi người thúc thủ chịu trói, để bọn tráng đinh giải người về bốn trang, bằng không..

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Tổng huynh, tại hạ tìm được thuốc giải tự nhiên sẽ mang tới cho quý trang, quyết không có ai bức hiếp tại hạ thúc thủ chịu trói được. Nên biết tại hạ không muốn động thủ cùng các hạ không muốn động thủ cùng các người, hoàn toàn không có chữ sợ.

Tổng Văn Tuấn cười lớn nói :

- Nói hay lắm, người đã không muốn động thủ cùng bốn công tử, cũng không chịu thúc thủ chịu trói, vậy thì bò xuống đất rồi bốn công tử sẽ tha mạng cho lần này. ha ha...

Hoắc Vạn Thanh vội lên tiếng :

- Công tử...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe câu này thì tuấn diện khôi sắc nộ, trầm giọng quát :

- Tổng Văn Tuấn, người chớ bức hiếp người quá đáng.

Soạt một tiếng ngân dài, quả nhiên chàng đã rút thanh nhuyễn kiếm ra cầm chắc trong tay.

Nhưng lúc này Trúc Thu Lan bỗng ái lên một tiếng nói :

- Nhạc huynh, mũi thanh kiếm sao bị gãy rồi?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì đỏ mặt, ấp úng nói :

- Hôm trước đánh nhau với Tổng đại lão gia đã bị... đại lão gia dùng đũa đánh gãy, tại hạ thực áy náy vô cùng vì đã không giữ gìn được thanh bảo kiếm của cô nương.

Trúc Thu Lan mặt còn ửng hồng, cúi thấp đầu nói :

- Thanh kiếm kia đã là của huynh rồi mà...

Tổng Văn Tuấn không nhẫn nại được, lên tiếng :

- Ở đây không phải là chỗ cho các người nói chuyện, bốn công tử không đủ kiên nhẫn nhiều. Họ Nhạc kia, xem kiếm.

Nói rồi, quả nhiên phóng kiếm điểm tới một chiêu Tiểu Phu Vãn Lộ.

Một chiêu này nhìn cũng biết là hư chiêu, thế nhưng biểu hiện là gã đã ra tay.

Nhạc Tiểu Tuấn tay nắm nhuyễn kiếm, nhưng chưa động thủ, ngưng mắt nhìn đối phương nói :

- Tổng huynh lại muốn tỷ kiếm cùng tại hạ thì tại hạ cũng xin hầu tiếp, có điều chuyện cần phải nói trước cho rõ ràng, nếu khi động thủ đao kiếm không có mặt, ai đã thương ai cũng không đáng.

Tổng Văn Tuấn mắt khinh khinh cười đáp :

- Người thật là giỏi giao biện, đầu tiên dụng độc hai gia phụ, rồi sau đó lại giỏi mồm mép nói đến nỗi gia phụ ta tin là thật, nên mới dễ dàng tha cho người, thế nhưng chính Tiểu Thụ tận tai nghe Hồ lão bà nói người là người của chúng, khi chúng ta hay tin truy tìm đến đây thì phát hiện các người, thử hỏi thiên hạ có chuyện nào khéo đến thế...

Hắn càng nói càng tỏ ra giận dữ, thanh trường kiếm trong tay lại phát lên một đường, nói :

- Thôi đi, bốn công tử nói thế đã là quá rõ, hãy xem kiếm đây.

Lần này thì quả nhiên quật một đường kiếm tới trước ngực Nhạc Tiểu Tuấn, chiêu này quyết không phải là hư chiêu như chiêu đầu, ánh kiếm loáng lên bao trùm cả người chàng.

- Biểu ca...

Đúng lúc ấy, bỗng có một tiếng nữ nhân la lớn, hàm chứa nổi tức giận, tiếp liền đó “Kong” một tiếng ngân dài, ánh kiếm của Tổng Văn Tuấn tựa hồ như ánh chớp nhanh rồi tắt lịm.

Tổng Văn Tuấn còn đang ngờ ngạc thì một bóng người đã lướt nhẹ vào như một làn khói mỏng, định thần nhìn kỹ mới hay một thiếu nữ che kín mặt bằng mảnh khăn mỏng, trên tay thiếu nữ một ngọn tam xích đoản kiếm dè dặt trên kiếm của Tổng Văn Tuấn.

Cô ta không ai khác hơn là Huy Huệ Quân.

Tiếp liền theo đó là Tiểu Thụ cô nương nhảy vào, trên thắt lưng Tiểu Thụ lúc này cũng có giắt một thanh đoản kiếm như thanh kiếm trong tay Huy Huệ Quân.

Tổng Văn Tuấn lặng người giây lát rồi từ từ tháo thanh trường kiếm về mình cười hỏi :

- Biểu muội sao cũng đến đây?

Huy Huệ Quân cũng liền tháo thanh đoản kiếm trong tay nói :

- Biểu ca, sao lại ngoan cố đến thế, chỉ bằng vào một câu nói của Tiểu Thụ mà biểu ca phải nhất định tỷ thí với Nhạc tướng công, sao không nghĩ vì có gì Hồ lão bà bắt được Tiểu Thụ rồi lại tha nó ra? Đây rõ ràng là muốn mượn mồm Tiểu Thụ đem lời của bà ta truyền đạt cho chúng ta nghe, vậy mà chúng ta không đi tìm Hồ lão bà mà lại tìm Nhạc tướng công là sao chứ? Biểu ca thường ngày tự cho mình là người có trí thông minh, vậy mà lần này lại không nhận ra kẻ ly gián của đối phương ư?

Cô ta nói một hơi vừa nhanh vừa dữ, bên trong hàm ý trách móc, thế nhưng giọng cô ta thánh thót khiến người nghe cảm thấy dễ chịu.

Tổng Văn Tuấn tựa hồ như vừa kính nể vừa úy sợ vị biểu muội này, cho nên bị nói một hồi mà chỉ vâng là nói :

- Ngu huynh và Hoắc tổng quản chạy đến đây thì đã phát hiện thấy bọn họ hai người trong trang viện này, tự nhiên không thể khiến người ta không nghi ngờ được...

Huy Huệ Quân lúc này ánh thu ba mới đưa lên người Trúc Thu Lan rồi không đợi Tổng Văn Tuấn nói hết, cắt ngang ngay :

- Thế biểu ca đã hỏi xem thử Nhạc tướng công và vị cô nương này đến đây làm gì chưa?

- Ngu huynh nghe Nhạc huynh nói là bọn họ chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thụ, thế nhưng lời này thực khó tin...

Huy Huệ Quân cười nói :

- Tại sao lại khó tin? Tiểu Thụ chỉ vì cứu Nhạc tướng công mà bị Hồ lão bà bắt đi, Nhạc tướng công cũng chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thụ, là đúng lẽ thường tình chứ? Chỉ vì biểu ca thích tin ở mình, mà không tin ở người, cho nên mới xảy ra chuyện đó thôi.

Hoắc Vạn Thanh ở bên cạnh gật đầu nói :

- Tiểu thư nói rất phải.

Huy Huệ Quân quay đầu lại hỏi :

- Hoắc tổng quản đã kiểm tra ở đây, thấy không có người sao?

Hoắc Vạn Thanh đáp :

- Vâng, lão hủ đã kiểm tra khắp nơi, tựa hồ như từ lâu bỏ hoang, do vậy khi gặp Nhạc tướng công và vị cô nương này ở đây mới xảy ra hiểu lầm.

Nhạc Tiểu Tuấn từ nay đến giờ lặng im, lúc này mới lên tiếng :

- Lúc Hoắc tổng quản vào đây có nhìn thấy một lão già lẩm cẩm ở ngoài cửa chứ?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Không, lão hủ và công tử lúc vào đây chẳng hề nhìn thấy một người nào.

Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày nói :

- Cũng kỳ lạ, lúc chúng tôi vào cửa thì gặp một lão già lụ khụ, lão cứ lẩm nhảm nên bị Trúc cô nương điểm huyệt, sao bây giờ lại không thấy nhỉ?

Huy Huệ Quân liếc mắt nhìn Trúc Thu Lan một cái rồi hỏi :

- Vậy Nhạc tướng công có còn nhìn thấy ai nữa không?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :

- Không, người ở đây tựa hồ như đã chuyển đi nơi khác, không còn giống như tối hôm qua, thế nhưng chúng cũng lưu lại nhiều dấu vết, bọn tại hạ chính đang truy tầm thì gặp Tổng thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản xộc vào.

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Đúng vậy, thế nhưng lão hủ nghe Tiểu Thúy nói là Nhạc tướng công hồi đêm bị Hồ lão bà đưa đến đây, chuyện là thế nào?

Huy Huệ Quân nghe thế “ừm” một tiếng, nói :

- Thế thì Hoắc tổng quản chưa hỏi rõ ràng, vậy mà đã cùng Nhạc tướng công xung đột rồi.

Hoắc Vạn Thanh mặt ửng đỏ, chấp tay nói giọng xin lỗi :

- Tiểu thư lượng thứ, lão hủ nhất thời lỗ mãng, thật đáng tội.

Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ mới đem chuyện hồi đêm qua kể cho bọn họ nghe một cách tỉ mỉ.

Hoắc Vạn Thanh nghe rồi ngó người nói :

- Nói vậy nơi đây là sào huyệt của bọn tặc, có lẽ nhân Hồ lão bà để lộ hành tung, cho nên bọn chúng mới vội vã tẩu tán đi nơi khác.

Huy Huệ Quân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nhạc tướng công, có phải tướng công nói tên đồng bọn với Hồ lão bà từng vờ bị thương rồi nhờ tướng công đưa thư, là họ Từ không?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Không sai, tại hạ tuy không nhìn rõ mặt hắn, thế nhưng chỉ nghe giọng nói hắn cũng nhận ra nhất định là gã họ Từ kia.

- Ừm

Huy Huệ Quân gật đầu nói :

- Cũng có thể, hắn cùng Hồ lão bà ẩn cư bên bờ hồ là để dễ dàng thám thính Thiên Hoa sơn trang, còn nơi đây mới chính là sào huyệt của bọn chúng. Vị Thân cô nương mà Nhạc tướng công gặp hồi đêm có lẽ là một nhân vật trọng yếu trong tặc đảng.

Nói đến đó, ánh mắt lưu chuyển bỗng hỏi :

- Nhạc tướng công bảo là bị chúng bịt mắt đưa đến đây gặp Thân cô nương, nhưng đúng là trong phòng này chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Đúng vậy, tại hạ nhớ rất rõ, ở đây vốn có một cái bàn tròn và mấy chiếc ghế, nhưng hiện tại đã được dọn dẹp đi hết rồi, đến trên nền đất cũng được rải đầy bụi để nguy trang, nhưng tại hạ quyết không làm.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Hoắc tổng quản nhanh dẫn người đi khắp nơi thêm lần nữa xem, có thể tìm ra nơi ẩn nấp của tặc đảng cũng nên.

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói :

- Lão hủ xin đi ngay.

Nói rồi quay người đi mang theo sau mấy tráng đinh ra khỏi phòng.

Tổng Văn Tuấn lại hỏi :

- Biểu muội chúng ta có phân nhau đi lục soát hay không?

Huy Huệ Quân nói :

- Hồi đêm, khi tỉnh lại, Nhạc tướng công nhận ra mình bị giam cầm dưới một hầm sâu, nếu giờ tìm ra được cái hầm bí mật này thì có thể khám phá ra được ít nhiều dấu vết của chúng.

Tổng Văn Tuấn xua tay cười nói :

- Biểu muội quả nhiên là thông minh cẩn thận, nếu không có muội nhắc nhở thì ngu huynh chẳng nghĩ ra điều này.

Huy Huệ Quân lại nói tiếp :

- Đáng tiếc là khi Nhạc tướng công bị dẫn lên đây thì bị bịt mắt, không biết giờ Nhạc tướng công có thể tìm ra mật thất đó không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lúc tại hạ từ mật thất đi lên, đầu tuy bị trùm kín, nhưng tại hạ để tâm ghi nhớ, chừng như đi qua hai dãy hành lang, xuyên qua năm cánh cửa, tổng cộng thêm chừng bảy mươi bước nữa thì đến nơi đây.

Trúc Thu Lan nói :

- Nhạc huynh thật là quá cẩn thận.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ nhớ lời già sư dạy: lúc rơi vào hiểm cảnh phải cẩn thận hết sức bình tĩnh, tuy là một việc rất nhỏ nhưng cũng không được bỏ qua. Tại hạ lúc ấy mắt bị bịt kín, không biết mình đang ở nơi nào, cho nên phải lưu tâm để ý, có vậy mới hy vọng thoát khỏi hiểm cảnh. Vì thế lúc bị dẫn đi đã để tâm ghi nhớ.

Huy Huệ Quân nhìn chằm Trúc Thu Lan, nàng cảm giác giữa cô ta và Nhạc Tiểu Tuấn, tình cảm tựa hồ như rất thân thiết, thế nhưng không tiện hỏi, mới nói :

- Nhạc huynh nhớ kỹ như vậy thì rất tốt, chúng ta thử theo đó đi tìm xem.

Mọi người rời khỏi tiểu lầu.

Tổng Văn Tuấn chìa tay ra nói :

- Nhạc huynh, mời đi trước.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Vâng, để tại hạ thử xem.

Nói rồi chàng quay người bắt đầu đi dọc trở lại theo hành lang.

Trúc Thu Lan không cần khách khí với bọn họ, lập tức bám theo sát chân Nhạc Tiểu Tuấn.

Huy Huệ Quân theo sau trong lòng cảm thấy không vui, thế nhưng không thể nói ra, đành lặng lẽ bước theo Trúc Thu Lan, kẻ đến là Tiểu Thúy.

Cứ vậy họ để mặc một mình Tống Văn Tuấn leo đèo đi cuối cùng, có điều là lần này bên người Tống Văn Tuấn có thêm một vị cô nương, cho nên trong lòng gã thoáng chút yên tâm, tay ấn đốc kiếm cứ thế mà đi.

Bọn họ năm người đi hết dãy hành lang.

Đến chỗ rẽ Nhạc Tiểu Tuấn bỗng dừng chân lại, nhú mào cổ nhớ rồi bỗng đưa mắt nhìn bức tường bên trái.

Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :

- Nhạc huynh nhìn gì vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :

- Lúc tại hạ bị đưa ra khỏi mặt đất, mắt bị bịt kín, có một vị tiểu cô nương mặc đồ đen, nắm tay tại hạ kéo đi.

Trúc Thu Lan nói :

- Nhưng việc ấy với việc huynh nhìn bức tường này có liên quan gì đến nhau chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Cô ta nắm tay trái, như vậy chẳng phải tại hạ rảnh rang tay phải hay sao chứ?

Huy Huệ Quân “a” lên một tiếng chen vào nói :

- Chẳng lẽ Nhạc tướng công đã để lại ký hiệu gì trên tường hay sao?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Vâng, tại hạ khi vào đây đã ngằm dùng tay vạch lên tường, hiện trên bức tường bên trái vẫn còn dấu vạch chứng tỏ hôm qua tại hạ đúng là đi theo lối này.

Mọi người đưa mắt nhìn lên vách tường, quả nhiên thấy có một đường vạch rất nhỏ, in trên vách tường, nếu không có người nói ra, thì mới nhìn thoáng qua tuyệt đối không ai có thể thấy được.

Huy Huệ Quân thán phục nói :

- Nhạc tướng công thực thông minh hơn người.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Huy tiểu thư quá khen, tại hạ lúc ấy cũng chỉ là vô tình hươ tay đụng phải bức tường mà làm vậy, không ngờ hôm nay lại hữu ích.

Trúc Thu Lan trong lòng không muốn chàng nói chuyện nhiều với Huy Huệ Quân liền thôi thúc nói :

- Nhạc huynh, đã tìm thấy ký hiệu thì đỡ công chúng ta lần mò, giờ đi nhanh lên thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm tiếp tục bước đi, lần theo vết vạch trên tường thì ra ngoài theo cửa hông, từ đây là một dãy hành lang nhỏ hẹp tựa như con hẻm, hai bên tường kín mít chạy miết.

Vì ở đây chỉ duy nhất có một hành lang nhỏ hẹp, cho nên họ không cần nhìn dấu tích mà cứ cắm đầu bước nhanh.

Đến cuối đường thì bị chặn ngang bởi một cánh cửa gỗ nặng nề, cánh cửa bị khóa kín bằng một ổ khóa đồng to tướng.

Trúc Thu Lan nói :

- Nhạc huynh nói là cả thầy đi qua năm cánh cửa, hiện tại cửa này là thứ năm đấy.

Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gạt đầu, dùng tay vận lực bẻ khoá đẩy cửa bước vào bên trong.

Trúc Thu Lan bỗng “ĩ” một tiếng la lên :

- Thì ra đây là hậu viện.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Như vậy là không sai, tòa mật thất này nhất định nằm đâu đó dưới hoa viên này.

Trúc Thu Lan nhú mồm nói :

- Vậy thì khó, đi trong hành lang còn vạch lên tường làm dấu, nhưng ở đây...

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Đương nhiên ở đây không thể vạch lên tường làm dấu được.

Trúc Thu Lan hỏi :

- Vậy thì huynh để gì lại làm dấu?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tối hôm qua lúc chân chạm mặt đất thì có cảm giác đất rất mềm, chừng như là có bùn...

Trúc Thu Lan “à” lên một tiếng tiếp lời chàng :

- Hồi đêm có trận mưa nhỏ lúc đầu canh.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Tại hạ khi dẫm chân lên bùn trong lòng thoáng nghĩ nhanh, đi trên tất có dấu chân để lại, đến sau đó thì chân dẫm lên gạch, tại hạ vừa đi vừa cố dậm mạnh bàn chân để vết lại, giờ chúng ta đi tìm, rất có thể vết chân vẫn còn.

Tổng Văn Tuấn không khỏi kinh ngạc buột miệng tán thán :

- Nhạc huynh quả là người có tâm cơ.

Mọi người vào hẳn trong hoa viên, quả nhiên sau một lúc tìm kiếm đã tìm thấy dấu chân trên nền gạch, chỉ có điều lúc này mặt trời đã lên cao, vết bùn khô trên nền gạch tàu nên nếu không để ý cũng rất khó phát hiện được.

Hoa viên khá rộng, nhân vì lần theo dấu chân cho nên chẳng mấy chốc bọn họ đã đi đến một cây cầu gạch xây quanh co khúc chiết.

Chiếc cầu này thông qua nhà thủy tạ, ngát ngưỡng phía sau là một hòn giả sơn với cây cối sum xuê, đủ loại tùng bách cổ thụ, chỉ có điều được thu nhỏ lại cho cân đối với quả núi giả, nên thoạt trông chẳng khác gì là một ngọn thiên thai.

Trước ngọn giả sơn là một bãi cỏ xanh rì, sau một trận mưa cỏ non như còn ướt mọng.

Vượt qua cầu Tổng Văn Tuấn là người đầu tiên bước lên cỏ non này, bỗng quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Hay là Nhạc huynh khi dậm lên đất mềm chính là thăm cỏ này?

Nhạc Tiểu Tuấn đi vài bước trên trên thảm cỏ, ngưng nhìn một lúc rồi nói :

- Có lẽ không sai, vì khi vừa đặt chân lên khỏi mặt đất, bên tai nghe có tiếng tùng reo.

Trúc Thu Lan nói :

- Nói thế mặt đất có thể ở ngay dưới ngọn giả sơn này.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Đi, chúng ta tìm xem.

Nói rồi sai bước tới ngọn giả sơn.

Lại nói, tuy là ngọn giả sơn, thế nhưng cũng được dựng lên những vách đá, những hang động nhỏ, thế núi kỳ bí hiểm trở.

Tổng Văn Tuấn đầu tiên tìm chui vào một hang động, tuy hang hơi thấp cần phải cúi người mới chui lọt, nhưng bên trong mở rộng hai người có thể đi được, vào thêm một đoạn nữa thì có một cánh cửa.

Đẩy cửa đi vào thì thấy đó là một phòng khách nhỏ trang bị tinh nhã, một chiếc bàn bát tiên với bốn chiếc ghế dựa.

Phía sau còn có một gian bếp nhỏ thông ra phía sau một ngọn giả sơn.

Lần này cả bốn năm người lại men theo bậc cấp đi lên, có đến hơn năm mươi bậc cấp mới đến đỉnh ngọn giả sơn, trên đỉnh một khoảng đất bằng phẳng

với những góc cổ tùng uốn lượn theo thời gian rũ bóng rợp mát.

Giữa khoảng trống còn lại là một chiếc bàn đá nhỏ hình lục giác, bốn chiếc đôn đá đặt làm ghế.

Quả là một nơi dùng để đánh cờ hay đàm đạo lý tưởng, chủ nhân của nó hẳn là một người có nhiều nhã hứng chẳng nghi.

Sau một hồi xem xét, không một chút gì đáng ngờ, Tống Văn Tuấn quay đầu hỏi Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh nghĩ xem có nhớ nhầm không? Sao ở đây không hề nhìn thấy một dấu vết nào cả?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ quyết không nhờ nhầm. Cứ theo như ký hiệu tại hạ để lại mà lần đến đây, mật thất kia nhất định chỉ nằm gần đầu đây thôi.

Tống Văn Tuấn nói :

- Chúng ta đã theo cách dấu hiệu của Nhạc huynh để lại mà lần đến đầu cầu, thế nhưng từ đó đến đây không còn dấu hiệu nào khác, như vậy là chưa hẳn mật thất nằm ở đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tuy rằng bên này không để lại dấu hiệu gì, nhưng tại hạ hồi đêm còn nhớ lúc vừa ra khỏi mật thất thì đã hít thở không khí mát mẻ... À...

Chàng nói đến đó, chợt quay đầu nhìn xuống dưới rồi nói tiếp :

- Rất có thể cửa mật thất nằm gần cửa vào trong động giả sơn.

Trúc Thu Lan nghe vậy vội giục :

- Vậy thì chúng ta nhanh xuống xem sao.

Mọi người lại kéo nhau xuống chân ngọn giả sơn, nhưng lần này tìm cửa động một hồi, vẫn không phát hiện được điều gì.

Trúc Thu Lan thấp giọng nói :

- Theo tôi nghĩ ở đây rất có thể có cái đặt cơ quan.

Huy Huệ Quân hiếu kỳ hỏi :

- Cô nương bảo cái đặt cơ quan gì?

Trúc Thu Lan đáp :

- Tôi chỉ nghe mẹ tôi nói là có một số mật thất vì sợ bị người ngoài phát hiện, và lại muốn tạo sự an toàn bí mật hơn, cho nên đã cài đặt một loại cơ quan đóng mở cửa mật thất. Cơ quan được điều khiển bằng cần nắm hay nút bấm chẳng hạn, người ngoài không biết thì sẽ không mở được cửa hầm bí mật. Cho nên chúng ta chỉ cần tìm ra chiếc cần điều khiển cơ quan là được.

Huy Huệ Quân gật đầu nói :

- Cô nương nói có lý, thế nhưng bên trong hang động tối om, chúng ta không có đèn đuốc, làm sao tìm được bộ phận điều khiển cơ quan?

Trúc Thu Lan cười đáp :

- Tôi có mang đồ đánh lửa đây.

Vừa nói nàng vừa lấy từ trong người ra một chiếc thiên lý hỏa đồng, chế tạo rất tinh xảo, “xoẹt” một tiếng, ánh lửa bật cháy lên, nàng giơ cao chiếc hỏa đồng lần bước đi vào hang động, xem xét trên vách đá tỉ mỉ.

Vách đá nhám nhò có nhiều đường nứt nẻ, nhiều lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, nhưng Trúc Thu Lan tựa hồ như không hề bỏ sót một lỗ hổng nào. Nàng vừa lần tìm vừa từng bước tiến sâu vào trong.

Qua một lúc chợt phát hiện ra một lỗ hổng nhỏ khác thường, nhân vì nó không sần sùi như những lỗ hổng khác mà lại trơn nhẵn, tựa hồ như thường có bàn tay người sờ đến, bất giác nàng vui mừng reo lên :

- A, có thể là đây rồi.

Vừa reo lên nàng vừa thò tay vào lỗ hổng, quả nhiên tay chạm vào một chiếc vòng sắt, liền nắm lấy, nhẹ nhàng kéo ra.

Đứng vào lúc ấy, mọi người bỗng nghe từ trong lỗ hổng một chuỗi tiếng leng keng phát ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày nói :

- Tiếng động này hình như từ dưới đất vọng lên?

Vừa nói đến đó, tiếp liền bức tường bên phải bỗng nhiên tách ra làm hai, hai khối đá lớn chuyển động nặng nề nghe rầm rầm, cuối cùng để lộ ra một cửa thạch động khác, với những bậc cấp đi sâu xuống dưới.

Huy Huệ Quân không khỏi gật đầu thán phục :

- Trúc cô nương giỏi thật, nếu không có cô nương thì chúng tôi cả đời cũng chẳng tìm ra được chỗ này.

- Tiểu thư quá khen.

Trúc Thu Lan khiêm tốn đáp, rồi giơ cao chiếc thiên lý hỏa đồng, nói :

- Để tôi xuống trước.

Nhạc Tiểu Tuấn không yên tâm nói :

- Trúc cô nương, nên để tại hạ xuống trước.

Trúc Thu Lan cười nói :

- Không sao, đằng nào thì trong tay tôi cũng có chiếc thiên lý hỏa đồng này, nên xuống trước soi đường cho mọi người.

Nói rồi không chờ chàng phản ứng, cứ bước xuống bậc cấp bằng đá.

Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng gặp chuyện nên liền đi theo sát bên.

Huy Huệ Quân quay đầu nói :

- Tiểu Thúy, người ở lại đây đề phòng có người đóng cửa mật thất nhốt chúng ta trong này. Nếu thấy động tĩnh gì thì nhanh la lên thông báo cho chúng ta biết, nhớ chưa?

Tiểu Thúy gật đầu đáp :

- Tiểu tỳ ghi nhớ.

Huy Huệ Quân căn dặn rồi cứ bước đi theo bọn họ. Cuối cùng mới đến Tổng Văn Tuấn.

Đi xuống hết bậc cấp là một con đường nhỏ hẹp, bên trái có hai cánh cửa sắt không khóa. Đẩy vào xem, thì ra đó là một gian phòng chứa những hũ rượu không, một gian khác lại chứa những gia cụ vỡ nát và cùi.

Cuối con đường cũng là một cánh cửa sắt khác, nhưng bên trong là một gian phòng trống trơn, chẳng có một vật gì.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Hẳn là tại hạ đã bị giam ở trong căn phòng này.

Mọi người bước hẳn vào trong gian thạch thất.

Trúc Thu Lan đưa cao chiếc thiên lý hỏa đồng soi nhìn khắp nơi, rồi thẳng người lên nói :

- Không có chút dấu vết, chứng tỏ bọn tặc nhân đã chuyển đi nơi khác rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn tỏ ra thất vọng nói :

- Xem ra nơi đây không phải là sào huyệt của bọn tặc nhân, chỉ là tạm thời muốn dùng làm nơi trú chân thôi.

Huy Huệ Quân nói :

- Nhưng nếu không phải là sào huyệt của bọn chúng, vậy thì thiết đặt cơ quan làm gì?

Tổng Văn Tuấn cười nói :

- Cơ quan thì không có gì đáng nói, nhiều trang viện môn hộ lớn, để đề phòng đạo tặc trộm cướp, cũng đều có thiết kế mật thất với nhiều cơ quan. Chỉ

một cơ quan nhỏ này thì không đủ chứng minh là sào huyệt của bọn tặc.

Huy Huệ Quân khoát tay áo nói :

- Vậy chúng ta trở lên thôi.

Nói rồi cả bọn bốn người lại lục tục kéo nhau theo bậc cấp đi trở lên.

Tiểu Thúy tay vẫn nắm đoản kiếm đứng giữ cửa, chứng tỏ không xảy ra biến cố gì ở trên này. Chừng ấy cũng có thể nhận định người của Thân cô nương kia đã hoàn toàn rời khỏi nơi đây rồi.

Khi cả bốn năm người vừa ra khỏi ngọn giả sơn, thì thấy từ xa bóng Hoắc Vạn Thanh phóng nhanh đến.

Tổng Văn Tuấn đón đầu hỏi :

- Hoắc tổng quản, có chuyện gì mà gấp vậy?

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn bốn người cũng liền chạy theo Tổng Văn Tuấn.

Vừa qua khỏi nhà thủy tạ, thì Hoắc Vạn Thanh đã đến đầu cầu, lão dừng lại chấp tay nói :

- Công tử, các vị ở đây, lão hủ chạy tìm khắp nơi...

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Hoắc tổng quản đã phát hiện gì chăng?

Hoắc Vạn Thanh đáp :

- Lão hủ đã lục soát khắp nơi, nhưng không hề thấy dấu vết khả nghi nào cả. Lúc này, lão Trang chủ cho Tổng Hùng đến bảo là công tử và tiểu thư phải nhanh trở lại trang.

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Tổng Hùng có nói là cha ta có chuyện gì không?

- Lão hủ có hỏi, Tổng Hùng chỉ nói hình như có người từ Dương Châu đến.

Huy Huệ Quân nghe vậy thì hỏi ngay :

- Cha tôi phái người đến ư? Phái ai vậy?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão hủ không rõ lắm, Tổng Hùng chỉ nói: lão Trang chủ bảo công tử và tiểu thư phải tức tốc hồi trang, chừng như có việc gì rất quan trọng, chờ công tử và tiểu thư về để bàn bạc.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Ra là vậy, biểu muội, chúng ta đi thôi.

Huy Huệ Quân nghe nói có chuyện gấp thì gật đầu, rồi quay người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn thấp giọng nói nhanh :

- Nhạc tướng công, chớ quên cuộc hẹn ở Dương Châu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hai lần thâm nhập hoang viện

Câu nói ấy rất nhỏ, có lẽ chỉ có tai trái của Nhạc Tiểu Tuấn nghe thấy vì lúc này cô ta đứng bên trái của chàng.

Bọn Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân và Tiểu Thủy ba người đã theo chân Hoắc Vạn Thanh rời khỏi tiểu lâu. Thế nhưng bên tai Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như còn văng vẳng giọng nói hàm ẩn u uất lẫn niềm hy vọng tràn trề ấy.

Trúc Thu Lan đứng bên cạnh chàng lớn tiếng gọi :

- Nhạc huynh, người ta đi rồi mà huynh còn đứng ngăn người ra đây làm gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn sức tỉnh “à” lên một tiếng, thần thờ hỏi lại :

- Cô nương nói gì?

Trúc Thu Lan nhẹ lắc đầu đáp :

- Tôi thấy hình như lúc Huy tiểu thư sắp đi có nói một câu gì với Nhạc huynh thì phải?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì thoáng đỏ mặt, vội đáp :

- Không... không có gì, cô ta chỉ nói một câu tạm biệt...

Trúc Thu Lan nói :

- Thôi, không cần nói nữa, cô ta nói gì với huynh, tôi cũng không nên hỏi nhiều. Ừm... chúng ta nên đi thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn không phản đối.

Rời khỏi trang viện, chàng nhìn quanh chẳng thấy một ai, mới ghé đầu nói :

- Trúc cô nương, tôi vẫn thấy trang viện kia rất khả nghi.

Trúc Thu Lan quay đầu nhìn chàng cười bí mật nói :

- Cho nên chúng ta mới rời khỏi nơi đó.

Nhạc Tiểu Tuấn ngơ ngác nhìn nàng hỏi lại :

- Quái! Chúng ta đã bỏ đi, chẳng phải chúng ta không còn hoài nghi gì hay sao chứ?

- Đúng thế, chính điều đó khiến đối phương có thể yên tâm mà xuất đầu lộ diện.

- À ra thế, vậy chúng ta có nên trở lại lần nữa không?

Trúc Thu Lan mỉm cười gật đầu :

- Đương nhiên, nhưng không phải là bây giờ.

- Vậy thì là lúc nào?

Trúc Thu Lan chưa kịp đáp, bỗng ánh mắt nàng khác lạ, thấp giọng nói :

- Có người đến.

Quả nhiên đã nhìn thấy trước mặt một gã trung niên đại hán đi ngược trở lại.

Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm, hai người lặng lẽ đi bên nhau dọc theo con đường vào trấn.

Thấy trời đã trưa, Trúc Thu Lan nói :

- Chúng ta nên vào trấn tìm quán nào nghỉ chân, chiều rồi hãy vào thành.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, chưa nói câu nào, bỗng nghe có tiếng người đon đả mời gọi :

- Nào, nào nhị vị xin mời vào đây, ngồi xuống nói vài ba câu.

Nhạc Tiểu Tuấn quay lại nhìn bên lề đường mới hay là một quầy xem tướng số, trên tường treo một dải giấy điều dài ghi rằng : “Đoán chữ luận tướng số, xét mệnh vận suy cát hung”.

Sau chiếc bàn gỗ con là một lão nhân gầy nhỏ, tuổi chưa quá ngũ tuần, đầu vận khăn nho sinh, thân vận trường bào xám, mắt lơ lơ, mũi quạ, trên hai bên

mép thả dài bộ râu chữ “bát”, sắc mặt vàng, người có thể nói chỉ còn là da bọc xương, trông tướng hình khá kỳ dị.

Lão thầy bói trên tay phe phẩy chiếc quạt tre vừa rộng vừa dài, miệng bồi một nụ cười, tay còn lại ngoắc ngoắc bọn Nhạc Tiểu Tuấn, làm nhảm mấy câu :

- Nhân sinh nan đắc nhất vẫn là chữ “duyên”, kẻ hèn cùng nhị vị thiên lý tương ngộ, âu cũng là một cơ duyên. Hà hà... nhị vị hành sắc vội vã, tám phần là có chuyện nghi nan bất quyết gì đây? Nào, nào, mời nhị vị ngồi xuống nói vài câu, kẻ hèn hiệu là Kim Thiết Khẩu, chuyên đoán cát hung, thiết chùy luận họa phúc, nếu nói không đúng, nhị vị cứ đứng dậy đi, nửa xu cũng không dám lấy...

Nhạc Tiểu Tuấn không để ý đến lão, nhưng Trúc Thu Lan khi nghe lão ta nói: “... nhị vị hành sắc vội vã, tám phần là có nghi nan bất quyết gì đây?”, thì trong lòng không khỏi giao động, bèn thấp giọng nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc huynh, chúng ta thử ngồi nghe lão ta nói xem sao.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn không thích, xẵng giọng nói :

- Bọn này chỉ toàn là giang hồ bại số, có gì đáng nghe.

Trúc Thu Lan nhú mày nói :

- Nhưng nghe lão ta nói thì có hại gì chứ?

Chẳng ngờ lão thầy bói nghe được, cười ha hả gật gù nói :

- Vị cô nương này nói chí phải, quân tử vấn họa bất vấn phúc. Kẻ hèn bất tài, chỉ giỏi xem quẻ luận đoán, ít nhiều cũng chỉ được mê lộ, tránh họa tìm phúc.

Trúc Thu Lan chẳng nói câu thứ hai, bước đến trước quày hỏi ngay :

- Lão nhìn ra chúng ta thực có chuyện nghi nan bất quyết ư?

Kim Thiết Khẩu nói :

- Hẳn là cô nương muốn khảo kẻ hèn này. Kẻ hèn đoán chữ, bằng vào chữ mà luận đoán, bốc quẻ bằng hào mà luận trọng quẻ, nào có phải là thần tiên biết được chuyện trong lòng nhị vị. Thế này vậy, cô nương chọn một chữ trong hộp gỗ này, kẻ hèn đoán chữ giúp cô nương, thế nào?

Trúc Thu Lan lắc đầu nói ngay :

- Tôi không muốn chữ của ông, tôi tự viết một chữ, được chứ?

- Được, được, cô nương cứ tùy tâm ứng thủ viết ra một chữ, tức rất linh ứng.

Trúc Thu Lan nghe vậy ngoái đầu lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Nhạc huynh, huynh thấy nên viết chữ nào?

Nhạc Tiểu Tuấn cũng không hứng thú gì lắm với trò bói toán này, nhưng vì thấy Trúc Thu Lan thật cao hứng, chàng cũng không nỡ làm cụt hứng của cô ta, khi ấy nhìn thấy một chú mực đồng đang cõng trên lưng một con trâu đi ngược lại, bèn thuận mồm nói một chữ :

- Ngưu.

Trúc Thu Lan vui vẻ quay đầu lại nói :

- Lão thử đoán chữ Ngưu xem.

Kim Thiết Khẩu nheo đôi mắt lươn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :

- Chữ “Ngưu” này là do vị công tử kia đề xuất, vậy trước hết kẻ hèn xin đoán giúp công tử một phen. Chữ Ngưu mất đầu là chữ Ngô, chữ Ngưu thêm nét phiệt thành chữ Thất, nó vốn là lúc mặt trời đứng bóng, nhưng đây vốn do chữ Ngưu mất đầu thành Ngô, bởi vì nói không xuất đầu nên biểu thị không phải là mặt trời chính trung, mà phải là Ngô trong dạ Ngô, tức là giờ Ty, chẳng lẽ tối qua vào lúc nửa đêm có người đi lạc hay sao? Có điều vừa rồi con trâu kia được người dắt ngang qua, có thể mà luận thì người bị đi lạc, bị người ta xô mũi dẫn đi. Chữ ngưu bỏ nét phiệt bên trên gia thêm chữ “Nữ” tức là chữ “Gián”, rõ ràng là có người ngầm thao túng. Thế nhưng chữ “Ngưu” bên dưới thêm một nét ngang thành ra chữ “Sinh”, như vậy người này tuy đi lạc, nhưng rồi cũng có thể gặp lại được.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe qua không khỏi thâm bồi phục, lão ta chỉ bằng vào một chữ Ngưu mà suy luận gần như đúng hoàn toàn chuyện tối qua chàng đã gặp phải. Lão nói vanh vách tựa hồ như là người thân của chàng, biết rõ tất cả mọi chuyện của chàng.

Thế nhưng rồi sự hoài nghi len lén dâng lên trong lòng, chàng lại thâm nghĩ :

- Chẳng lẽ lão ta lại là đồng đảng với tặc nhân, rõ ràng bày trò này là cố ý xỏ mũi dẫn đi?

Trúc Thu Lan ngược lại hất hàm hỏi :

- Ê, Kim Thiết Khẩu, là ta nhờ đoán chữ, lão nên xem đoán cho ta mới phải chứ.

Kim Thiết Khẩu gật đầu cười lên ha hả đáp :

- Vâng, vâng, vừa rồi chỉ là vài câu hiển nhị vị, quyết không lấy tiền. Hiện tại kẻ hèn xin đoán chữ Nguru cho cô nương. Chữ Nguru mất đầu là chữ Ngo. Chữ Nguru bên dưới thêm nét phiệt thành chữ Thất...

Vừa nghe nói đến đó, Trúc Thu Lan liền lên tiếng ngắt ngang :

- Sao mãi mà lão vẫn chỉ nói một câu này chứ?

Kim Thiết Khẩu cười đáp :

- Đoán chữ Nguru cho cô nương thì cũng chỉ có một cách chiết tự này thôi.

Trúc Thu Lan nói :

- Hào, vậy thì lão nói đi.

Kim Thiết Khẩu nói tiếp :

- Kẻ hèn trước hết đoán chữ Thất, đây gọi là nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đế. Chữ Nguru vừa rồi của cô nương không phải là do chính bản thân cô nương đề xuất, mà là do vị công tử này đề xuất.

Trúc Thu Lan nhú mày lắc đầu nói :

- Thì cũng là một chữ Nguru khác gì nhau chứ?

- A, a...

Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói tiếp :

- Hoàn toàn không giống nhau, kẻ hèn đã nói nhân hữu thất thủ nhưng chữ Nguru vốn không phải do tự tay cô nương viết ra, cô nương còn chưa động thủ, mà vị công tử kia cũng không viết ra, vừa rồi chỉ là tiện miệng mà nói, đó gọi là quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ, mà thất thủ ở đây không phải là cô nương, cũng không phải là vị công tử này, mà thất thủ là một kẻ tiểu nhân. Lại nói giờ Ngọ là nhất chính trung, mà giờ Ngọ không xuất đầu tức là giờ Ty, vị công tử này đoán trước, cho nên phải là chuyện xảy ra đêm hôm qua, cô nương đoán sau, cho nên chuyện xem ra tự nhiên phải là phải đêm nay...

Trúc Thu Lan bị lão ta đoán trúng tâm sự trong lòng, tự nhiên dao động mạnh.

Kim Thiết Khẩu lại nói tiếp :

- Lại nói chữ Nguru bên dưới sinh nét ngang là chữ Sinh...

Trúc Thu Lan không kiên nhẫn, chen vào :

- Sao lại là chữ Sinh?

Kim Thiết Khẩu nhún vai, rút cổ nói :

- Bên dưới không chém thêm nét ngang thì làm sao thành chữ Sinh? Trên mặt cô nương có nét mờ tối, hoàn toàn chỉ nhờ vào một chút duyên cơ, hôm nay là ngày Nhâm, quý thuộc Thủy, ngũ Kim sinh, ngũ Thổ quan, con đường tránh hung gặp cát phải là hướng này. Ý kẻ hèn muốn nói là lúc gặp phải nguy nan, cô nương cứ đi về hướng Tây, có thể đảm bảo bình an vô sự.

Trúc Thu Lan lòng đã dao động mạnh, càng hiếu kỳ hơn nói :

- Thế nhưng lão chưa nói chuyện nghi nan bất quyết trong lòng tôi?

Kim Thiết Khẩu chấp tay cười nói :

- Kẻ hèn chỉ bằng vào chữ đề luận sẽ tất thấy mọi chuyện đều ở trong đó.

Trúc Thu Lan nghe vậy liền móc ra một ít bạc vụn đặt lên bàn trước mặt lão ta nói :

- Lão hứng thì nói, tôi hứng thì nghe, vậy thôi.

Nói rồi quay sang Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Nhạc huynh, chúng ta đi thôi.

Kim Thiết Khẩu vội vàng gọi to :

- Cô nương, xin dừng bước.

Trúc Thu Lan dừng chân hỏi :

- Chẳng phải tiên đoán chữ đã trả rồi đó sao?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :

- Cô nương, kẻ hèn kim khẩu luận tướng, thiết chủy trắc tự, khách thường đoán chữ chỉ cần ba vạn là đủ, nhưng cô nương... hi hi..

- Sao? Chẳng lẽ ta đã trả đến tám vạn mà còn chưa đủ hay sao?

Kim Thiết Khẩu nói :

- Cô nương nói quá nặng lời, kẻ hèn này mở quầy xem tướng, mười ngày không khai trương, khai trương cũng cần phải đủ ăn mười ngày, đi ra đường ăn cũng cần tiền, ngủ cũng cần tiền. Cho dù rằng không thể không ăn nhưng rượu thì cũng không thể không có. Mỗi ngày chỉ thiếu cũng phải năm ba cân rượu, mà rượu thì phải có thức nhắm, cho dù ít ra là đậu lạc rang, cứ tính tổng cộng kẻ hèn này cũng tiêu mất năm tiền, cô nương giờ rộng rãi thường cho năm lượng, thì kẻ hèn này cũng qua được năm ngày không cần ăn cơm.

Trúc Thu Lan hai má đỏ lên vì tức giận, nói lớn :

- Hừ, người chẳng phải làm tiền là gì? Xem một chữ mà đòi những năm lượng, bốn cô nương chẳng chịu thua chiêu này đâu.

Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đã nhìn thấy bộ mặt xiêu hồn lạc phách của lão thầy bói đã chẳng thuận mắt, không muốn Trúc Thu Lan đứng giữa đường đấu khẩu với lão ta, bèn móc ngay ra một xâu bạc có đến năm lượng ném lên bàn lão ta, nói :

- Tiên sinh lưu lạc giang hồ, năm lượng này gọi là tặng tiên sinh uống rượu năm hôm.

Kim Thiết Khẩu đưa nhanh chiếc quạt ra hứng xâu tiền rồi hất mạnh lên, tay kia thuận tiện chớp lấy, xòe ra đếm rất nhanh, rồi nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười hi hi nói :

- Đa tạ công tử, tắt thầy năm lượng, bốn tiền ba vạn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thủ pháp vừa rồi của lão ta thì không khỏi giật mình thầm nghĩ :

- Chỉ bằng vào một thủ pháp này, cũng thấy rõ lão ta không phải là hạng mãi què giang hồ tầm thường.

Trúc Thu Lan quay lờm chàng một cái nói :

- Tôi thì chẳng bao giờ thí cho lão ta.

Bọn họ hai người chuẩn bị quay đi, bỗng lại nghe Kim Thiết Khẩu nói :

- Vội công tử xin lưu bước.

Vừa rồi thì gọi Trúc Thu Lan dừng bước, giờ thì gọi đến Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ năm lượng còn chưa đủ hay sao?

- Đủ, đủ, năm lượng quá đủ để kẻ hèn này uống rượu.

Kim Thiết Khẩu vừa rồi vừa xoa xoa bộ chiếc mũi của mình, cúi thấp người nói tiếp :

- Chỉ là kẻ hèn này còn một câu chưa kịp phụng cáo hết, ngũ hành Kim khắc Mộc, phương Đông là Giáp, Ất, Mộc màu xanh, chỉ có Kim mới khắc được Mộc.

Trúc Thu Lan không kiên nhẫn được nữa, kéo tay Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Nhạc huynh, chớ nghe những lời nói nhảm của lão ta, chúng ta đi thôi.

Bọn họ hai người dừng chân lại trong một quán phở đầu trấn ăn uống nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục lên đường. Đến Thương Châu chỉ mới là giờ Thân, bọn họ vào khách điểm Hưng Long ở cửa Tây thành, chọn thuê hai phòng nghỉ lại.

Sau khi rửa mặt mày xong, Trúc Thu Lan tìm sang phòng Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng vừa rửa mặt xong, chàng gọi một bình trà rồi ngồi nhắm nháp một mình bên cửa sổ, thấy Trúc Thu Lan, chàng liền đứng dậy hỏi ngay :

- Trúc cô nương, chúng ta thực là ở đây nghỉ trọ đêm nay hay sao?

Trúc Thu Lan khép kín cửa lại, nhìn chàng mỉm cười nói :

- Ai bảo là chúng ta nghỉ lại đây đêm nay? Tối nay chúng ta phải trở lại trấn Thúc Dã, dò thám xem trang viện kia thực hư thế nào.

Nhạc Tiểu Tuấn đặt chén trà xuống nói :

- Vậy thì tại sao chúng ta phải đi miết đến tận Thương Châu này?

Trúc Thu Lan vẫn nở một nụ cười bí mật, nói :

- Đại thiếu gia của tôi ơi, chúng ta giờ chiều này gọi là muốn bắt cóc thả. Nếu trang viện kia đúng là sào huyệt của bọn tặc nhân, chúng thấy chúng ta đi xa thế này, tất nghĩ chúng ta thực không có hoài nghi gì trang viện đó, có thể chúng sẽ sơ sót bắt phòng, mà chúng ta cũng bắt tất phải đối mặt xung đột với bọn chúng, chỉ cần chúng mình được trang viện đó là sào huyệt của bọn chúng là đủ rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Trúc cô nương thực tâm trí hơn người, tại hạ quả không bằng.

Trúc Thu Lan điềm nhiên nói :

- Tôi từ nhỏ đã theo mẹ hành cước giang hồ, nào giống như vị thư sinh đọc sách quanh năm như Nhạc huynh.

- Tại hạ chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của gia sư, hiện tại đã thành người giang hồ, sau này cần theo học hỏi cô nương rất nhiều.

Trúc Thu Lan trong ánh mắt lưu lộ nét vui, ngưng mục quang nhìn chàng, giọng chân tình nói :

- Chỉ cần huynh không chê, tôi xin nguyện dốc hết sở năng bên cạnh giúp đỡ một tay cho sư huynh.

Nói đến đó, chợt “à” lên một tiếng, thay đổi ngữ khí, lại hỏi :

- Nhạc huynh nói là mong moi hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư, nhưng thực sự ra là chuyện gì?

Nhạc Tiểu Tuấn với nàng cũng không dấu giếm, lúc ấy kể hết ra mọi chuyện.

Đôi mắt hạnh của nàng lộ thâm tình, nói :

- Cứ theo huynh nói thì tâm nguyện thứ nhất của lệnh sư là tìm kiếm người con trai duy nhất, vô có mất tích mười sáu năm về trước. Năm ấy người đó chỉ vừa mới mười hai tuổi. Cứ như nay thì đã là hai mươi tám tuổi, mà huynh thì chỉ biết duy nhất bên mày trái người đó có một nốt ruồi son, và tên là Long Quân, ngoài ra không biết gì thêm... Ái! Trời đất mệnh mông chuyện tìm người quả là mò kim đáy biển. Thế nhưng tâm nguyện thứ nhì của lệnh sư lại càng khó. Cứ theo như khẩu khí của Nhạc huynh, thì chỉ cần Tổng đại lão gia nói một lời thì giải tận mọi chuyện, thế nhưng Tổng đại lão gia nhất định buộc huynh phải tiếp được lão ta một kiếm mới chịu giải đáp. Tổng đại lão gia xưa nay vẫn thính danh là võ lâm đệ nhất kiếm, tiếp lão ta một chiêu số ra còn khó hơn tiếp cao thủ kiếm khách khác trăm chiêu, nghìn chiêu.

“À”, nói đến đó bất chợt nàng thốt lên một tiếng như nghĩ ra điều gì, đôi giọng nói :

- Đúng rồi, Nhạc huynh, theo ý tôi nghĩ Tổng đại lão gia nhất định phải là người thân quen của lệnh sư, sao lúc ấy huynh không hỏi Tổng đại lão gia xem tâm nguyện thứ nhì của lệnh sư thực ra là gì?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc nhẹ đầu, nói :

- Không cần phải hỏi, tại hạ tiếp không nổi một chiêu kiếm của Tổng đại lão gia thì hỏi chi vô ích, một ngày nào đó tại hạ có thể tiếp được một kiếm của Tổng đại lão gia, thì khi ấy không cần hỏi ông ta cũng vẫn nói ra.

- Nhạc huynh nói cũng phải.

Trúc Thu Lan tán thành một câu, trầm tư giây lát nói :

- Chỉ là... Ái! Kỳ nhân dị sĩ mẹ tôi quen cũng không phải là ít, nhưng kiếm pháp thì không có người nào qua nổi Tổng đại lão gia, nếu không thì có thể nhờ mẹ tôi dẫn đến giới thiệu một vị....

Nhạc Tiểu Tuấn kiên nghị nói :

- Không, tại hạ tự tin sẽ có một ngày nào đó tiếp nổi một chiêu kiếm của Tổng đại lão gia. Chỉ có điều hiện tại Tổng đại lão gia trùng sát công kỳ độc, tại hạ đã đáp ứng với ông ta nhất định tìm cách lấy giải được cho ông.

Trúc Thu Lan chớp động đôi nhãn châu, cười cười nói :

- Thế thì không không khó, đêm nay trước hết chúng ta đi thám thính một chuyến cho ra hư thực, nếu quả đúng trang viện kia là sào huyệt của bọn tặc nhân, tôi sẽ đi tìm mẹ tôi đến gặp chúng đòi thuốc giải. Chạm phải mẹ tôi, bọn chúng quyết không dám không đưa thuốc giải ra.

Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì, nói :

- Trưa hôm nay chúng ta gặp lão thầy bói Kim Thiết Khẩu, hình dạng của lão ta thực đáng ngờ, có lẽ hắn đoán ra được đêm nay chúng ta sẽ có hành động.

Trúc Thu Lan đầu mồm nói :

- Hắn xem ra chỉ là kẻ giang hồ thuật sĩ lang bạt kiếm kế mưu sinh mà thôi.

- Chẳng phải cô nương khi ấy muốn nghe hắn nói đó sao?

Trúc Thu Lan cười đáp :

- Tôi chưa phải là người đã có gia đình, há dễ nghe theo những lời mồm mép nhảm nhí của gã giang hồ lang bạt kia sao? Tôi chỉ muốn nghe điều hắn nói là “chuyện nghi nan bất quyết” để thăm dò chút manh mối mà thôi, cứ theo như tôi nghĩ thì hắn không phải là đồng đảng với bọn tặc.

Nói rồi nàng nhoèn miệng cười lộ hàm răng trắng muốt, nói tiếp :

- Chúng ta nói có lẽ không cùng, trước mặt đêm nay chúng ta phải trở lại đề Thúc Dã một phen. Giờ hãy còn đến một hai canh nữa mới tới giờ khởi hành, huynh nên tranh thủ ngủ một giấc lấy sức, tôi cũng về phòng đây.

Nói xong, không đợi Nhạc Tiểu Tuấn nói gì thêm, nàng quay người đi nhanh ra khỏi phòng, tiện tay khép cánh cửa lại cho chàng.

Trúc Thu Lan đi rồi, Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xếp bằng lên giường định thần vận khí chuyển hồi toàn châu thân. Phút chốc chàng đã rơi vào trạng thái nhập định vong ngã.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi chàng mở mắt ra thì thay căn phòng tối nhờ nhờ, đã đến giờ lên đèn.

Bên ngoài lúc ấy có tiếng người gõ cửa nhẹ, gọi vọng vào :

- Khách quan, ngài ra ngoài dùng cơm hay là để tiểu nhân mang vào phòng, tiểu điểm xin phục vụ tận tình.

Nhạc Tiểu Tuấn nhảy xuống giường, nhưng chưa trả lời ngay.

Lúc ấy nghe giọng Trúc Thu Lan nói :

- Chúng ta không đi ra ngoài, người bảo đầu bếp làm thứ gì ngon mang vào phòng cho chúng ta là được.

Tiểu nhị ứng thanh dạ một tiếng, rồi nghe tiếng bước chân lui ra xa dần.

Cửa phòng hé mở, Trúc Thu Lan lách nhẹ vào, thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã tỉnh, nàng nhoèn miệng cười nói :

- Nhạc huynh đã dậy, tôi cứ ngỡ Nhạc huynh còn ngủ say.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Cô cũng đã ngủ một giấc rồi chứ?

Trúc Thu Lan lắc đầu đáp :

- Tôi có chuyện nên không ngủ được.

Bên ngoài có tiếng chân người, tiểu nhị mang vào phòng một ngọn nến, rồi thay bình trà nóng.

Nhạc Tiểu Tuấn chờ đến khi tiểu nhị đã đi khỏi, mới thấp giọng hỏi :

- Ăn cơm tối xong chúng ta sẽ lên đường ngay chứ?

Trúc Thu Lan cũng nhỏ giọng đáp :

- Còn sớm lắm, chúng ta không thể để người phát hiện chí thiếu cũng phải qua hết canh một mới đi.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Mọi chuyện tôi đều nghe theo cô nương sắp đặt.

Chốc lát, tiểu nhị đã dọn lên một mâm cơm khá thịnh soạn, các món ăn làm rất ngon.

Bọn họ hai người ăn ngấu nghiến, chốc lát đã hết sạch mâm cơm.

Tiểu nhị vào thu dọn mâm chén bát ra ngoài.

Trúc Thu Lan đứng lên, nhỏ giọng nói :

- Tôi về phòng đây, huynh cũng vờ như tắt đèn đi ngủ, chờ hết canh một thì nhảy ra cửa sổ, tôi sẽ chờ huynh ở đầu ngõ, tiền phòng tiền ăn ở đây cứ để lại cho họ một lượng là đủ.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Tại hạ hiểu.

Trúc Thu Lan vẫn chưa yên tâm, dặn tiếp :

- Ra theo ngõ cửa sổ, cần phải vượt thêm qua hai nhà dân, mới nhảy xuống, ở đó có một con hẻm nhỏ, ra khỏi hẻm chính là đầu đường.

Nhạc Tiểu Tuấn lại gật đầu đáp :

- Tại hạ đã nhớ kỹ.

Trúc Thu Lan mở cửa bước ra ngoài.

Nhạc Tiểu Tuấn bước đến đóng cửa khóa trái cửa lại rồi tắt đèn lên giường để nguyên cả quần áo nằm xuống.

Chàng vốn xưa này chưa từng làm kẻ dạ hành, nên lần này cảm thấy bồn chồn và xúc động mạnh, phải khó khăn lắm mới chờ đến hết canh một. Chàng ngồi bật dậy rời khỏi giường, móc một lượng bạc đặt lên bàn, rồi theo cửa sổ ra ngoài phòng theo ngõ sau.

Chàng từ nhỏ đã luyện thành nhất thân kinh công thượng thừa, chỉ còn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Lúc này ra khỏi phòng, cứ theo y như lời của Trúc Thu Lan, vượt qua thêm hai nhà dân nữa, rồi nhảy xuống đất, tuyệt nhiên không để lại chút tiếng động nhỏ.

Đây là con hẻm nhỏ, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy tối đen như mực, chẳng đành phải dừng lại định thần một lúc rồi mới cử bước đi về phía trước.

Ra hết con hẻm, quả nhiên là đã ra đến đầu đường. Trên con lộ chính này, ở trung tâm vẫn còn nhiều quán còn đồ đèn, thế nhưng ở đoạn cuối lộ này thì quanh quẽ, khách bộ hành qua lại cũng vắng thưa.

Đưa mắt lia một vòng, chàng liền phát hiện trong bóng tối bên kia đường, trước mặt một quán ăn nhỏ có bóng người, chẳng phải là Trúc Thu Lan đó sao?

Trúc Thu Lan cũng đã nhìn thấy chàng, liền đưa tay vẫy vẫy.

Nhạc Tiểu Tuấn vội vã chạy sang.

Trúc Thu Lan đón chàng, thấp giọng hỏi :

- Huynh có bị người nào phát hiện nhìn thấy không?

- Không.

Trúc Thu Lan thăm thì nói :

- Vừa rồi tôi nhìn thấy một bóng người xuất hiện từ căn nhà đối diện chạy về hướng Bắc. Người này thân pháp rất cao, tôi cứ ngỡ là huynh nên định gọi, vừa lúc ấy thì phát hiện ra huynh từ trong hẻm đi ra. Người này xem ra thân thủ cao cường, không biết là đã phát hiện thấy huynh hay không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói với vẻ khẳng định :

- Không thể nào, lúc tôi nhảy xuống con hẻm, tuyệt nhiên không hề nhìn thấy có bóng người nào.
- Ủm, nếu vậy thì tốt.

Hai người sóng vai nhau phóng nhanh trên con đường đến cuối chân dốc tường thành.

Trúc Thu Lan kêu chàng ra một góc vắng vẻ, mới thấp giọng nói :

- Chúng ta nhảy lên đi.

Nói rồi nàng nhún chân, hai tay giang ra lấy thăng bằng, thi triển một thế Thanh Hạc Xuyên Vân, cả người vừa nhẹ nhàng lên không, đáp xuống mặt bờ thành.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền thi triển khinh công tung người nhảy lên bờ thành theo nàng.

Trúc Thu Lan dịu dàng tán thưởng :

- Nhạc huynh khinh công thật tuyệt.
- Ô, cô nương thân thủ cũng bất phàm.

Trúc Thu Lan chớp mắt liếc chàng nói :

- Tôi so với Nhạc huynh thì còn kém xa.

Nói rồi nàng liền tung người nhảy vọt ra ngoài thành.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền theo sát chân nàng.

Trúc Thu Lan nói :

- Từ đây đến trấn Thúc Dã, thi triển khinh công mà chạy thì chỉ chừng nửa canh giờ là đến, nhất là trước mặt trang viện kia chỉ là bãi cỏ trống hoát, không có chỗ ẩn nấp, bên ngoài tường thành tuy có ít cây cao, nhưng khoảng cách thành lại quá xa. Theo tôi nghĩ thì lần này chúng ta nên vào theo lối hoa viên phía sau, như vậy xem ra an toàn hơn nhiều.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tôi đã nói rồi, tất cả mọi chuyện đều nghe theo chủ ý của cô nương.

Trúc Thu Lan đôi nhãn châu lộ lưu ba nhìn chàng giây lát rồi nói tiếp :

- Người ta chưa nói hết, chuyến đi đêm nay của chúng ta tuyệt đối không để đối phương phát hiện, cho nên hành tích cần hết sức bí mật, nếu không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, thì quyết không nên động thủ.

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :

- Cô nương xem tại hạ như kẻ hung bạo, thích đánh nhau lắm sao?
- Ô tôi chỉ nhắc nhở vậy thôi, thực sự thì chúng ta chẳng phải sẽ động thủ cùng bọn chúng hay sao?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu cười nói :

- Tại hạ nhớ rõ, chúng ta đi thôi.

Trúc Thu Lan lườm chàng một cái, cười tươi rồi quay người phóng đi.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền thi triển Lục Địa Phi Bổng thân pháp, trong bóng đêm họ như hai nhân ảnh lướt nhanh như hai vệt khói mờ. Chưa đầy nửa canh giờ thì họ đã đến trấn Thúc Dã.

Trúc Thu Lan thả bộ chậm lại, bỏ đường chính rẽ vào một con đường mòn, đi thêm chừng một dặm nữa, nàng dừng lại phía trước, thấp giọng nói :

- Đến nơi rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn trong màn đêm mờ mờ, quả nhiên đã thấy lờ mờ một tòa trang viện mà hồi sáng họ đã xông vào.

Lúc này trong trang viện tối đen không thấy có ánh đèn.

Trong lòng chàng chợt sinh nghi nói nhỏ :

- Chẳng lẽ bọn tặc đã đi hết thật rồi, sao không thấy một ánh đèn nào?

Trúc Thu Lan hơi nhíu mày liễu, nói :

- Không có ánh đèn, chứng tỏ bọn chúng đã có cảnh giác.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ chúng đoán chắc đêm nay chúng ta sẽ quay trở lại?

Trúc Thu Lan bật cười thanh tiếng nhỏ, rồi nói :

- Đương nhiên là bọn chúng cảnh giới không phải là đề phòng chúng ta, thôi đừng ở đây lâu không tiện, chúng ta đi tiếp.

Nói rồi nàng phóng chân chạy tiếp. Nàng tránh mặt chính trang viện, chạy vòng xa lui hậu viện, tuy xa một chút, nhưng mặt sau trang viện lại là một rừng cây ăn trái um tùm.

Trong màn đêm, chỉ thấy một khối đen ngịt, nếu lẫn mình vào đó thì khó bị người ta phát hiện được.

Trúc Thu Lan phát tay ra hiệu, rồi nhảy người một cái khuất vào rừng cây.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng nhún mình phóng theo nàng.

Trúc Thu Lan trong rừng cây rất cẩn thận đi dò từng bước, lợi dụng bóng cây tối đen mà đi.

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn bám sát theo chân nàng.

Đi được một hồi, Trúc Thu Lan dừng chân lại bên một gốc cây, chỉ tay về trước, thầm thì :

- Từ đây cách bờ tường hậu viện trang viện kia không còn xa, chúng ta tạm thời nghỉ chân lại đây một lát rồi đột nhập.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thần thái của nàng thận trọng như lâm đại địch, nên cũng không dám sơ hốt, rón rén đến gần ẩn thân vào một gốc cây. Từ đây ngưng mắt nhìn về phía trước, hết rừng cây quả nhiên chỉ cách những năm trượng là đến bờ tường trang viện, khoảng cách đó là một bãi cỏ hoang không lối mòn, thoạt trông trang viện không khác gì một thành bao kiên cố, có điều lúc này không một động tịnh nhỏ, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bí ẩn trong trang viện

Trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng dế kêu đêm...

Nhưng đúng tại lúc này, Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng bỗng khởi lên linh tính có người, chàng cảnh giác ngưng thần lắng tai nghe ngóng, quả nhiên thoang thoang trong tiếng dạ phong, có tiếng người tựa hồ như ai đó vừa bước vào rừng cây.

Thực tình thì điều này Trúc Thu Lan không phát hiện ra được, vì từ nhỏ Nhạc Tiểu Tuấn đã luyện chính tông nội công, nên mỗi khi ngưng thần lắng nghe, thì trong vòng vài trượng vuông, tiếng kim rơi trên nền đất có thể nghe thấy tiếng.

Có điều ngay bản thân chàng cũng không biết được nội công của mình đã đạt đến cảnh giới này, mà cứ ngỡ là tai chàng nghe thấy như vậy chỉ là điều bình thường mà thôi.

Chàng quay đầu ghé sát tai Trúc Thu Lan rỉ nhỏ :

- Chúng ta nhanh ngồi xuống, có người đến.

Trúc Thu Lan mặc dù cũng đang lắng tai nghe ngóng, nhưng tuyệt không nghe thấy gì. Nàng trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng cũng liền theo lời chàng ngồi

thụp xuống ngay.

Đây chỉ là chuyện xảy ra trong cái chớp mắt, khi bọn họ vừa ngồi thụp xuống, thì “xẹt” một tiếng, một bóng người nhanh như chớp vọt vào rừng, đứng cách nơi bọn họ đang ẩn chỉ chừng ba trượng.

Trong bóng đêm, chỉ thấy đây là một người thấp lùn, thân vận đạo bào màu đen, đầu đội đạo quán, lưng đeo trường kiếm, trong tay lại cầm cây phát trần màu trắng.

Cứ nhìn thân pháp người này huyền hoặc nhẹ nhàng như thiên ngoại phi lai, hẳn nhiên là một cao nhân bất tục. Có điều bằng vào trực giác, khiến người ta nhận ra người này không phải là nhân vật chính phái.

Hắc bào đạo nhân vừa xuất hiện, bỗng nhiên “vù” một tiếng, thêm một bóng người gầy nhỏ xuất hiện, lướt đến trước mặt hắc bào đạo nhân chấp tay gọi lên :

- Sư phụ.

Nguyên là vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn ngưng thần nghe thấy tiếng bước chân chính là của người gầy nhỏ này, giọng người vừa cất lên thì cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đều nhận ra.

Hắn chính là tên tiểu tử gầy nhỏ mặt đen mà bọn họ gặp lần trước trong quán rượu bên sông Qua Châu.

Hắc bào đạo nhân “ừm” một tiếng, rồi nói :

- Đồ nhi, có phải người nói chính là trang viện này không?

Tiểu tử mặt đen gật đầu đáp :

- Dạ, chính là nơi này.

Hắc bào đạo nhân hỏi :

- Người nói là đến cả Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu mà gặp vị nữ nhân họ Thân cũng phải tỏ ra cung kính ư?

Tiểu tử mặt đen gật đầu đáp :

- Vâng, đúng thế.

- Nếu thế thì thật kỳ lạ, nữ nhân họ Thân kia thân thế lai lịch thế nào chứ?

Tiểu tử mặt đen ngược nhìn sư phụ ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ cũng không biết sao?

Hắc bào đạo nhân trầm ngâm giây lát nói :

- Sư phụ còn chưa gặp mặt cô ta, thì làm sao biết được? Ừm, thế nhưng đến Huy Khâm Nghiêu dưới tay cô ta cũng không qua ba chiêu đã thúc thủ chịu trời, đủ thấy nữ nhân này lai lịch chẳng nhỏ...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đây thì sửng cấn người, trầm nghĩ :

- Huy Khâm Nghiêu, chẳng phải là thân phụ của Huy cô nương sao? Ông ta được người trên giang hồ tôn xưng là Hoài Dương đại hiệp, cả một vùng Bắc Trường giang được coi là nhân vật đứng hàng đầu, vậy mà bị bắt bởi tay vị cô nương họ Thân kia chưa quá ba chiêu. Nhưng nói thế là phong thư tầm độc mà gã họ Từ kia lợi dụng đưa đến cho Tổng đại lão gia, tin tức là sự thực chứ không phải chỉ là tin bịa đặt để khùng bố.

Lúc này đã nghe tiểu tử mặt đen nói :

- Sư phụ, chúng ta có nên vào bên trong hay không?

Hắc bào đạo nhân ngưng mắt nhìn tường thành trang viện nói :

- Chúng ta đã đến đây, lẽ nào lại không vào bên trong xem hư thực thế nào?

Ánh mắt lão vẫn ngưng nhìn vào trang viện, thoáng lộ chút chần chừ, rồi quyết định trong đầu, quát nhỏ :

- Đồ nhi, chúng ta vào.

Dứt lời, không kịp nhìn đạo nhân thì triển thế nào, chỉ thấy thân hình tựa hồ như lẳng không ngự phong, lướt nhanh trên không trung, vượt qua bức tường tầm ba trượng, biến mất hẳn vào bên trong.

Tiểu tử mặt đen cũng không dám chậm trễ, cả người phóng vút lên lao vào bên trong trang viện như bóng chim nhận dạ phi, nháy mắt khuất hẳn vào bên trong tường thành.

Trúc Thu Lan ngồi thờ người, thở phào nhẹ nhõm nói :

- Nhạc huynh, huynh có biết nhân vật áo đen này không?

Nhạc Tiểu Tuấn thực tình đáp :

- Tại hạ xưa này chưa từng xuất đạo giang hồ, làm sao biết lão đạo nhân kia là ai? Cứ bằng vào khẩu khí của hắc bào đạo nhân thì tựa hồ như danh tiếng lão ta trên giang hồ không nhỏ?

Trúc Thu Lan nói :

- Ông ta gọi là Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền. À, đúng rồi... Tiểu tử mặt đen kia chẳng phải là chúng ta đã gặp hắc hắc trong quán rượu ở Qua Châu hôm trước sao? Lúc đó còn chưa biết được lai lịch của hắc hắc, không ngờ lại là môn đồ của Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền, chừng như hắc hắc được gọi là Hắc Hải Nhi.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Vậy hiện tại chúng ta cũng nên vào chứ?

Trúc Thu Lan mỉm cười, nói :

- Tôi chừng như thấy Nhạc huynh rất nôn nóng muốn vào trong đó phải không? Thực ra có một vị cao nhân như Hắc Y Thuần Dương thay chúng ta vào thám thính hư thực thì chúng ta cứ việc thủ giữ ở đây là tốt nhất.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Chúng ta đứng ở đây bị bờ tường che khuất tầm mắt làm sao nhìn thấy được tình hình bên trong, nhìn bên kia có tòa lương đình đám cổ tùng cao kia có lẽ là ngọn giả sơn, nếu đứng ở đó mà nhìn xuống quan sát chẳng phải là rõ ràng hơn sao?

Trúc Thu Lan hất mái tóc lúi búi vai, cười nói :

- Thôi được, nếu huynh muốn thì chúng ta vào vậy.

- Tại hạ đi mở đường.

Nhạc Tiểu Tuấn nói rồi liền thẳng người đứng lên, tung người nhảy lên đầu tường thành, chính lúc đang định ngoái đầu đội nài, thì Trúc Thu Lan cũng đã phóng lên theo, gấp giọng nói :

- Trên tường thành không thể dừng chân lâu được, nhanh vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng phát hiện ra đứng ở trên đầu tường thành là không ổn, đã trở thành mục tiêu phát hiện ra dễ dàng nhất, nên đề khí tiếp tục tung người phóng vù xuống hòn giả sơn.

Trúc Thu Lan không có được khinh công thượng thặng như Nhạc Tiểu Tuấn, phải cần đến ba bước nhảy mới đứng lên được trên hòn giả sơn, chân vừa chạm đất liền ẩn thân nấp vào một lùm cây nhỏ, thấp giọng gọi :

- Nhạc huynh, nhanh đến đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe gọi, bèn đến bên cạnh nài.

Trúc Thu Lan thấp giọng nói :

- Ngọn giả sơn này còn cao hơn cả tường thành, tuy nó có thể quan sát chung quanh, nhưng cũng là nơi dễ bị phát hiện ra nhất, hay là chúng ta trước hết tìm một nơi nào ẩn nấp trước đã.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, bọn họ hai người sau một lúc tìm kiếm, cũng tìm được một nơi ẩn kín đáo sau khối nhám thạch gần ở chân giả sơn. Hai bên có những đám cây nhỏ che chắn, đừng nói là ban đêm, nếu ban ngày người đi bên ngoài cũng khó lòng phát hiện thấy. Thế nhưng nấp ở bên trong, có thể nhìn ra ngoài qua những chiếc lỗ hổng tự nhiên của khối nhám thạch mà lại nhìn được cảnh vật chung quanh.

Hai người vừa ẩn người xong, bỗng “vèo” một tiếng, có bóng người cháng biết từ đâu phóng tới, dừng chân lại ngay trên đỉnh ngọn giả sơn.

Trúc Thu Lan cũng đã nghe tiếng người lướt gió, vội cảnh giác kéo áo Nhạc Tiểu Tuấn thụp đầu nép thấp xuống.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng rút cổ thấp đầu xuống, trong lòng thầm cảm phục :

- Xem ra hòn giả sơn này là một mục tiêu rất dễ bị phát hiện, nếu vừa rồi không có chú ý của Trúc cô nương, nhanh ẩn thân xuống đây, thì có lẽ đã bị người ta phát giác ra rồi.

Lại nói, chỗ bọn họ ẩn nấp vốn rất nhỏ hẹp, nhưng lúc này cả Nhạc Tiểu Tuấn cũng rút cổ cùi đầu nép sát vào người nàng, mái tóc dài mượt của Trúc Thu Lan thoang thoảng lên mùi hương ngan ngát dễ chịu. Chàng vốn xưa nay chưa từng chung đụng với nữ nhân, tự nhiên bị làn hương dễ chịu làm ngây ngất, tựa hồ như phút chốc quên hẳn cả người vừa xuất hiện trên đỉnh giả sơn còn chưa biết là bạn hay địch.

Người vừa xuất hiện trên đỉnh ngọn giả sơn, chung quy cũng không để tâm chú ý đến chỗ bọn họ ẩn nấp, chỉ lướt mắt quan sát quanh một vòng, rồi tung người lướt xuống.

Trúc Thu Lan ghé mắt chăm nhìn, mới hay người này thân hình tầm thước, lưng đeo trường kiếm, vọt qua chiếc hồ nhỏ, vung tay phát một cú chỉ như ra hiệu, rồi nương theo bóng tối của các bụi cây vọt đi tiếp, phút chốc mất dạng.

Chính lúc người này vừa phóng đi, thì từ phía bên phải lại xuất hiện hai bóng người khác lao nhanh như dạ ung sẵn mồi, vượt vào bờ tường là lập tức phóng theo chân người kia mất hút.

Vì cự ly khá xa, nên bọn họ không nhìn thấy rõ hai người này, nhưng chỉ bằng vào thân pháp của họ, cũng đủ thấy đều là hạng cao thủ nhất lưu, đương nhiên cả ba người này phải là thâm dạ xâm nhập vào đây là để thám thính.

Trúc Thu Lan thấp giọng rỉ tai Nhạc Tiểu Tuấn :

- Ba người này thân thủ bất phàm, xem ra đêm nay người vào dò thám trang viện này không phải là ít.

Lúc nói xong, quay đầu lại nhìn lại mới phát hiện ra bọn họ hai người tựa hồ như mỗi kẻ mỗi, má kẻ má, hơi thở phả vào nhau khiến nàng cảm xúc mạnh đến ngây ngất.

Nhất thời sợ ý, khiến nàng vừa thích vừa thẹn, mặt ửng đỏ lên, vội vàng quay đầu lại.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn không nghe thấy câu nói của nàng, nhưng khi nghe tiếng ừ hừ khẽ của nàng thì sức tỉnh, mặt chợt nóng lên vì ngượng, quay hỏi lại :

- Trúc cô nương vừa nói gì?

Trúc Thu Lan giọng thoáng chút hờn dỗi :

- Người ta đang nói chuyện với Nhạc huynh, huynh thì lại nghĩ vớ vẩn đầu chứ?

- Tại hạ... Đang nghĩ... Nghĩ xem chúng ta có nên vào trong kia xem không?

Trúc Thu Lan đầu môi nói :

- Huynh nghĩ là trong này yên tĩnh lắm sao? Nếu tôi không đoán nhầm thì có lẽ đã có bố trí giám sát bên trong.

Vừa nói đến đó, hốt nhiên từ xa bên trong có hai ánh đèn loáng sáng lên.

Nên biết, người luyện võ công tự nhiên đều luyện qua nhãn quang dạ hành, mục quang vô cùng linh mãnh trước ánh sáng.

Vừa rồi trong hoa viên tối om om, cho nên nhãn tuyến bị hạn chế khá nhiều, khó khăn nhìn thấy rõ ràng cảnh vật. Nhưng lúc này đã có ánh đèn sáng cháy lên, tuy rất xa, nhưng cũng có thể nhận được là chiếu sáng từ hai chiếc đèn lồng.

Đã lên đèn lồng thì tất có người cầm đi. Đèn lồng đó có hai chiếc, đương nhiên là cũng phải có từ hai người trở lên.

Cứ suy luận mà biết, Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn, quả nhiên thấy hai người cầm đèn lồng sải bước đi tới, đang đi tựa hồ như hai nữ nhân, bất giác chàng thấp giọng nói :

- Trúc cô nương, là hai nữ nhân cầm đèn.

Trúc Thu Lan nội công còn kém, chỉ thấy hai ánh đèn chứ không nhận ra bóng người, bèn nói :

- Xem tựa hồ như đang đi đến đây. Ừm, bọn họ có thể là tay chân của Thân cô nương, chúng ta đêm nay có lẽ không đến nỗi uống công.

Hai ánh đèn cứ đi dọc theo con đường chính giữa trang viện, có lúc xuyên qua hành lang, có lúc lại men theo giữa lâm viên, cho nên lúc ẩn lúc hiện, chung quy càng lúc càng thấy đến gần hơn.

Chốc lát hai người đã đi đến bên kia hồ sen, lúc này thì Trúc Thu Lan đã có thể nhìn rõ bọn họ.

Hai người xách đèn quả nhiên là hai nữ nhân, đều vận y phục màu xanh, sóng vai nhau mà bước. Bọn họ tay trái cầm đèn lồng, tay phải mỗi người cầm một chiếc lăng đậy kín không biết bên trong chứa gì. Bây giờ bọn họ đã đặt chân lên chiếc cầu nhỏ khúc chiết trên hồ.

Trúc Thu Lan ghé đầu thăm thì :

- Chẳng lẽ bọn họ cũng đến hòn giả sơn này?

Nhạc Tiểu Tuấn chừng như không nghe thấy câu hỏi của nàng, nhú mày lăm bằm :

- Kỳ quái, sư đồ Hắc Y Thuần Dương vào đây trước tiên, không biết đi đâu?

Trúc Thu Lan rĩ tai :

- Bọn họ đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện, có lẽ cũng đã ẩn thân chỗ nào đó rồi.

Từ bên kia bờ hồ qua giả sơn, trước hết phải qua nhà thủy tạ, hai nữ nhân áo xanh dừng chân lại trong nhà thủy tạ. Cả hai đều đặt lẳng tre trong tay mình xuống, móc hai chiếc lồng đèn lên hai góc, rồi lau chùi chiếc bàn đá trong nhà thủy tạ sạch sẽ.

Cuối cùng, một người mở chiếc lẳng tre của mình lấy ra bốn chiếc chén cao đế và một bình trà bằng sành đặt ngay ngắn. Người kia ngược lại lấy từ trong lẳng ra một lư hương nhỏ, bỏ đầy trầm hương vụn, rồi đốt xông lên.

Trúc Thu Lan cười thầm nói :

- Vị Thân cô nương này xem ra cũng khí phái ra trò.

Vừa lúc này, từ trong xa kia lại xuất hiện hai chiếc đèn lồng khác, chỉ có điều lúc này ánh đèn lướt đến rất nhanh, chưa đầy chớp mắt đã thấy ở trước cầu nhỏ bên hồ rồi.

Cầm lồng đèn vẫn là hai nữ nhân áo xanh khác, một người tay cầm bao đựng kiếm, một người cầm chiếc túi đựng đàn. Ngay sau lưng hai nữ nhân thanh y kia là một thiếu nữ toàn thân vận y phục đen tuyền.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nhìn thấy đã gấp giọng thì thảo bên tai Trúc Thu Lan :

- Cô ta chính là Thân cô nương.

Chưa hết, ngay sau lưng Thân cô nương còn thấp tùng một lão bà gầy ốm, chính là Hồ đại nương.

Hai tỷ nữ vào đến nhà thủy tạ, liền treo đèn lồng lên như hai tỷ nữ lúc nãy, nhà thủy tạ phút chốc được bốn chiếc đèn lồng chiếu sáng rực rỡ, đã vậy mặt hồ sen gọn sóng lăn tăn lấp lánh chiếu hắt ánh đèn trở lại khiến khung cảnh càng trở nên sáng hơn.

Huyền Y thiếu nữ, Thân cô nương lúc này đã vào đến nhà thủy tạ, ngồi xuống trên một chiếc ghế.

Ả nữ hầu cầm chiếc túi đựng đàn, liền cởi bỏ bao vải bên ngoài lấy ra một chiếc thất huyền cầm đặt trước mặt Thân cô nương.

Trúc Thu Lan nhìn kỹ Thân cô nương, thấy cô ta chỉ chừng hai mươi, mắt hạnh mày ngài, mắt ngọc môi son, quả là một trang quốc sắc thiên hương, duy nhất chỉ có một cổ hần khí như phù lấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng khiến người ta phải phát khiếp.

Trúc Thu Lan cười thầm mỉa mai :

- Ranh rành một nữ tử lãng mạn giang hồ, còn bày đặt làm kiểu cách khuê nữ quý phái, xông hương gảy đàn dưới trăng. Hừ!

Thân cô nương vừa ngồi xuống xong, tiện tay cầm lấy chén trà đưa lên môi đảo nhấp một ngụm, rồi ngược mắt nhìn ra bầu thình không.

Trời không đẹp, không trăng không sao, chỉ là một màn tối đen u ám. Thế nhưng, mặc cho trăng lặn sao mờ, Thân cô nương chừng như rất có nhã hứng, nhấp xong ngụm trà, nhìn trời rồi tay cầm đàn, từng ngón tay thả nhẹ trên dây đàn tấu lên từng tiếng một.

“Tang, tang, tình, tung...”

Mỗi khi người ta chuẩn bị đàn, thường có những động tác so dây, nhưng tiếng đàn thả chậm rãi nguyên chỉ mới là so dây mà thôi. Thế chừng cứ từng tiếng xoáy vào trong tai Trúc Thu Lan khiến nàng có cảm giác như nghe thấy tiếng sấm.

Không! Nói đúng hơn chỉ như tiếng sét đánh, khiến trong ngực đập thình thịch, cả người như bị điện giật, suýt nữa thì đâm sầm đầu vào khối nham thạch trước mặt.

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, vội vàng đưa tay giữ vững lấy người nàng, thấp giọng nói :

- Trúc cô nương, làm sao vậy?

Trúc Thu Lan hai tay ôm lấy ngực, mặt còn hiện nét khủng hoảng, gấp giọng nói :

- Nhạc huynh, tiếng đàn này nghe thực cổ quái.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy kỳ hỏi :

- Tiếng đàn cổ quái thế nào?

Trúc Thu Lan kinh ngạc quay đầu nhìn chàng chăm chú hỏi :

- Huynh không hề có cảm giác gì sao?

- Không, thực ra là thế nào?

- Tôi vừa...

Nói đến đó, từ trong nhà thủy tạ tiếng đàn của Thân cô nương lại bắt đầu trôi lên :

- Tang tang tình tang...

Trúc Thu Lan cả người giật bắn lên, mặt mày khiếp đảm, vội vàng đưa hai tay bít kín tai, nói gấp :

- A, nghe thấy tiếng đàn so dây của cô ta, tựa hồ như bị một tảng đá nện vào đầu.

- Không... Không ổn rồi, tiếng đàn này... Đây rõ ràng là tà môn ngoại đạo.

Câu này tựa hồ như cô ta căn răng cố nói thành tiếng, cả người chừng như sắp đổ xuống.

Nhạc Tiểu Tuấn chân tay lúnh quýnh, đến lúc này thì chẳng còn phân biệt nam nữ thọ thọ bất thân, hai tay choàng ra ôm chặt lấy người Trúc Thu Lan, thẳm thì :

- Cô nên bình tĩnh lại, thực tình là chuyện thế nào chứ?

Tiếng đàn vẫn tình tang liên miên bất tuyệt, lúc trầm lúc bổng, du dương êm dịu nghe thật thích tai. Thế nhưng, Trúc Thu Lan thì hơi thờ dòn dập, cả người cứ rung giật theo tiếng đàn, tay chân vung đập loạn xạ, cứ như người bị uống một loại kịch độc đốt cháy rất cả tâm can.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm nàng trong vòng tay càng phát hoảng hơn, chưa biết làm thế nào để cô ta ổn định thần trí trở lại, bây giờ bỗng tay đặt lên lưng nàng chợt nghĩ ra một điều, liền vận chân khí quán chú vào huyết Linh Đài, theo đó vào châu thân khí mạch của nàng ta.

Một chiêu này quả nhiên công hiệu, Trúc Thu Lan như người bệnh nặng gặp thuốc thần, thân hình mềm nhẹ trở lại, từ từ thở hắt ra một hơi, nói :

- Đa tạ Nhạc huynh, nếu huynh không kịp thời truyền chân khí vào người trợ giúp, thì có lẽ tiếng đàn kia làm đoạn tuyệt tâm mạch của tôi rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng thờ phào nhẹ nhõm nói :

- Chuyện nghiêm trọng đến thế sao? Tại hạ từ đầu đến giờ không nhận ra điều gì khác lạ.

- Có lẽ vì công lực của Nhạc huynh quá thâm hậu...

Bọn họ vừa nói với nhau đến đó, đột nhiên nghe “vèo” một tiếng, một bóng người lướt tới trước nhà thủy tạ quát lớn :

- Tiệp nhân còn chưa chịu ngừng tay ư?

Người vừa xuất hiện này chính là Hắc Y Thuần Dương đạo nhân, chỉ thấy lúc này tay phải nắm chiếc phát trần trắng như tuyết, tay còn lại cắp một người.

Tiếng đàn của Thân cô nương cũng theo đó ngừng lại, cô ta quay lại nhìn Hồ đại nương hất hàm nói :

- Hồ má má, ra ngoài xem ai đến la hét âm ỉ thế?

Hồ đại nương ứng thanh “ạ” một tiếng, rồi cử bước đi nhanh ra ngoài, bà ta rõ ràng nhìn thấy Hắc y đạo nhân, thế nhưng cố tình làm như không thấy, lớn tiếng quát hỏi :

- Thân cô nương đang gảy đàn hứng thú, kẻ nào dám quát tháo âm ỉ, hử?

Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền đặt tiểu đồ mình đứng xuống, vỗ nhẹ vào lưng hắn một cái, tiểu tử mặt đen mới tỉnh lại đứng vững. Bây giờ lão ta mới cười gần mấy tiếng, trầm giọng nói :

- Là lão phu đây.

Lão ta thân vận đạo bào, chẳng xưng “bần đạo” mà lại xưng “lão phu” thực là trái khoáy.

Hồ đại nương quét mắt nhìn sư đồ lão ta một cái, rồi hỏi :

- Người đến đây làm gì hử?

Hắc y Thuần Dương ánh mắt như điện, quát lớn :

- Người hẳn là Huyền Hồ, Hồ đại nương, hắc hắc... Ngay đến cả lão phu mà cũng không nhận ra sao?

Hồ đại nương nheo mắt tợ nửa như cười nửa như không, đáp :

- Bọn lục lâm thảo khấu giang hồ, lão bà bà ta gặp quá nhiều, nào nhớ cho xuể.

Trúc Thu Lan ghé sát tai Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Hồ đại nương mà dám buông một câu này với Hắc Y Thuần Dương, ắt là mụ ta dựa hơi vào yêu nữ kia mới dám bạo gan đến thế. Bằng không, mụ ta có ăn nhằm gan trời, thì cũng không dám chọc giận đến lão ta.

Quả nhiên, một câu này vừa nghe xong, ánh mắt Hắc y Thuần Dương quắc lên lộ sát khí, chùng như lão ta giận cực độ hóa cuồng tiếu, cất một tràng cười dài, rồi nói :

- Hồ bà tử, người dám to gan thất lễ hỗn xược với lão phu, hảo. Lão phu trước hết lấy mạng người.

Dứt lời, tay áo phất nhẹ lên, một cỗ cuồng phong kèm theo tiếng rít, cuốn cuộn ập tới người Hồ đại nương.

Hồ đại nương đương nhiên quá thừa biết Hắc bào đạo nhân là ai, bà ta không dám trực tiếp nghênh chiêu, vội vàng nhảy người lui sau né tránh.

Chính tại lúc này, trong nhà thủy tạ, Thân cô nương cong một ngón tay búng nhẹ vào chiếc lư hương.

Làn khói hương thoang thoảng vốn chỉ dùng để người ta cảm thấy thanh thần tâm hồn, thân hình thoát nhẹ, nhưng lúc này bằng vào một động tác của Thân cô nương, làn khói xám ngưng tụ lại mà không tỏa ra, rồi theo chỉ lực vừa phát ra, làn khói như một viên đạn bắn nhanh về hướng Hắc Y Thuần Dương đang đứng bên ngoài nhà thủy tạ.

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình thót lên :

- Thì ra Thân cô nương đốt lư hương này là để dùng làm ám khí.

Hắc Y Thuần Dương là cao thủ thượng thừa, đạt đến cảnh giới chiêu thức kinh lực tự phát tự thu không chút trở ngại.

Lúc này thấy có ám khí bắn ra, liền ngưng truy kích Hồ đại nương, tay trái tấn công, tay phải ngón phát trần phát lên một chiêu, thuận tay nắm lấy môn đồ thoái lui về sau đến tam xích.

Hồ đại nương đã thoái nhập vào nhà thủy tạ.

Thân cô nương liền hỏi :

- Hồ má má, người này là ai?

Hồ đại nương cúi người đáp :

- Hội bẩm Thân cô nương, người này là Công Tôn Quyền, người ta thường gọi y là Hắc Y Thuần Dương.

Thân cô nương lại hỏi :

- Lai lịch y thế nào?

- Nghe nói lão ta xuất thân từ Hắc Hải, về sau... Về sau hình như đầu nhập vào...

Thân cô nương xua tay cắt ngang, nói :

- Không cần nói nữa, hán ngoại hiệu là Hắc Y Thuần Dương, đủ thấy hợp với điều kiện bốn phái...

Hồ đại nương cười và là nói :

- Thân cô nương nhận thấy hán có thể sai khiến, vậy thì lưu hán lại vậy.

Cứ nghe khẩu khí của bọn họ cũng khiến người ta giật mình, nhân vật thành danh không nhỏ như Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền mà dám nói là có thể dùng sai khiến, tùy nghi lưu giữ lại mà không cần hỏi đến bản thân lão ta.

Nhưng chỉ nghe thấy Thân cô nương “ừm” một tiếng, tiếp liền cong ngón tay phát liền ba luồng chỉ lực, từ chiếc lư hương ba vệt khói ngưng tụ phóng vọt ra theo hình chữ phẩm nhằm người Hắc Y Thuần Dương.

Rõ ràng một chiêu này có ý giữ Hắc y Thuần Dương lại đây.

Hắc Y Thuần Dương phát một tràng cười dài, hữu thủ dương lên, phát mạnh chiếc phát trần.

Cũng kỳ quái, chiếc phát trần này vốn cân bằng ngọc, sợi bện bằng tơ trắng như tuyết, nhưng lúc này lão phát lên phát chiêu, từ trong ngân tơ trắng như tuyết có những sợi tơ đen tuyền bắn ra bay ngược vào trong nhà thủy tạ.

Thân cô nương nhìn thấy Hắc Y Thuần Dương phát chiếc phát trần phát ra mười mấy sợi tơ đen, thì vội vàng phát chỉ lực đẩy xuất từng đóm khói đen đối chiếu.

Bọn họ ở cự ly cách nhau tầm ba bốn trượng, thế nhưng cách không phát chiêu động thủ, thực là phi thường.

Mười mấy sợi hắc tơ, mười mấy đóm khói đen vút lên không rồi tiếp phải lẫn nhau biến mất trong màn đêm vô thanh vô sắc, tựa hồ như không một điều gì xảy ra.

Thế nhưng, tận mắt chứng kiến thấy những đóm khói đen nhỏ tưởng chừng như dễ tan nhanh trong làn dạ phong, vậy mà quần tụ biến thành cổ ám khí, đủ thấy người thi triển phải vận kinh phát ra một lực đạo rất mạnh, mới có thể thi triển nổi.

Từng sợi hắc tơ trong chiếc phát trần trắng mượt cũng liên miên bất tuyệt bay ra nghênh tiếp những đóm khói đen của Thân cô nương, song phương không một ai chịu nhường nửa bước.

Đây là một trường tỷ đấu nội gia công pháp tĩnh lặng vô thanh vô tức, không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Thế nhưng cả Thân cô nương lẫn Hắc y Thuần Dương thần sắc đều ngưng tụ tập trung cao độ, đủ thấy bọn họ quyết đấu chẳng phải tầm thường chút nào.

Từng đóm khói đen vẫn bay ra từ chiếc lư hương, từng sợi hắc tơ vẫn phát ra từ ngọn phát trần của đạo sĩ, song phương không những ai chịu nhường nửa bước, trực đấu với nhau kéo dài đến thời gian chừng một tuần trà.

Trúc Thu Lan thấy thế nhỏ giọng nói :

- Vị Thân cô nương này có thể đấu nội gia công pháp với Hắc Y Thuần Dương bất phân thắng bại, đủ thấy nhất thân tuyệt học cao cường thế nào rồi, thảo nào mà có ta buông giọng cuồng ngạo tự kiêu.

Nhạc Tiểu Tuấn lần đầu tiên mới nhìn thấy một trận đấu thế này, trong lòng thấy kỳ lạ vô cùng, bèn buột miệng hỏi :

- Cô nương có biết bọn họ đấu với nhau thế nào không?

Trúc Thu Lan lắc đầu nói :

- Tôi không biết, thế nhưng tôi nghĩ nhất định làn khói đen trong lư hương của Thân cô nương và những sợi hắc tơ từ chiếc phát trần của Hắc Y Thuần Dương phải là một loại thành danh...

Chính lúc họ lằm nhăm nói chuyện với nhau đến đó, bỗng nghe Hắc Y Thuần Dương cười gằn mấy tiếng, quát lớn :

- Tiểu nha đầu, Độc Long Yên của ngươi bất quá cũng chỉ có thế mà thôi.

Dứt lời vung tay, ngọn phát trần lại phát lên.

Nhưng lần này ngọn phát trần phát lên, cả trăm sợi tơ bạc vân vũ phát ra hàng trăm ngọn hắc tơ kết tập thành đoàn tợ như vân vũ bay ập vào người Thân cô nương trong nhà thủy tạ, tốc độ lại cực nhanh.

Cùng lúc với chiếc phát trần phát lên, mười mấy đóm khói đen lại bắn ra, lần này thì không ngăn cản nổi quần vân vũ hắc tơ bay tới.

Trúc Thu Lan thì thào trong tai Nhạc Tiểu Tuấn :

- Thì ra làn khói đen trong lư hương của Thân cô nương lại là Độc Long Yên, tôi nghe mẹ tôi nói loại khói độc này ngưng kết bất tận, vô cùng lợi hại...

Thân cô nương chừng như cũng không nhấn nại, cười lên lạnh lãnh hết lớn :

- Hừ, bản cô nương vốn cũng chẳng coi Hắc Thanh Tơ của lão đạo ngươi vào đâu.

Vừa nói cô ta vừa nhanh nhẹn thả mười đầu ngón tay lên chiếc đàn, trên bảy sợi dây phát ra một trận tiếng đàn cuồng loạn.

“Tang tình tang tình...”

Tiếng đàn đột khởi như phong ba cuồng nộ, như thủy động ba đào, như muôn thác cùng đổ, tiếng dội ầm ầm lại như tiếng sấm rền.

Chỉ trong nháy mắt, không gian yên tĩnh hoàn toàn bị chấn động biết tiếng đàn cuồng nộ, đến nhân vật thịnh danh như Hắc Y Thuần Dương lúc này nhận ra tình hình bất ổn, lão cả người phóng vút lên không trung như làn sương mỏng, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm. Lão hốt hoảng tháo chạy đến quên cả mang theo gã môn đồ ưu ái.

Nguyên là tiểu tử mặt đen, ngay khi tiếng đàn đầu tiên khởi lên đã bị chấn động mạnh ngã lăn trên đất, công lực thất tán, Hắc Y Thuần Dương chẳng kịp chộp hán mang chạy.

Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra, tiếng đàn bên trong ngăm chứa tà môn sát khí, chẳng tuy không đến nỗi bị chấn động, nhưng Trúc Thu Lan đang ở trong tay chàng thì khác, nghe tiếng đàn vừa cất lên, Trúc Thu Lan đã buột miệng la lên :

- Nguy rồi...

Cả người theo tiếng đàn giãy nảy lên, tay chân loạn xạ không còn tự chủ được nữa.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy nhân vật thành danh như Hắc y Thuần Dương mà cũng không chịu nổi tiếng đàn, đến bỏ cả môn đồ phóng chân tháo chạy, đủ thấy tiếng đàn của Thân cô nương lợi hại đến chừng nào rồi.

Thế nhưng, bản thân chàng thì không thấy hề hấn gì, đương nhiên là chàng không hiểu ngay từ nhỏ chàng đã luyện môn Nghịch Thiên huyền công khiến khí huyết chuyển nghịch kinh mạch vận hành, cho nên mới không bị ảnh hưởng tiếng đàn xông vào chấn động tâm mạch.

Vừa rồi chàng đã cứu nguy một lần cho Trúc Thu Lan, giờ trước mặt thấy nàng cả người giãy giụa, vội vàng ôm nàng vào lòng, rồi y như lần trước đặt tay lên huyệt Linh Đài trên lưng nàng, bắt đầu vận công truyền chân khí sang, giúp nàng kháng cự lại tiếng đàn.

Cũng may, tiếng đàn lần này phát ra rất nhanh, chừng như nhìn thấy Hắc y Thuần Dương đã bỏ chạy, Thân cô nương cũng liền buông thông tay, lập tức tiếng đàn im bật.

Lúc này mới nhận ra thần sắc cô ta bơ phờ, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, thờ hờn hờn ở xa mấy trượng cũng có thể nghe rõ. Rõ ràng vừa rồi thi triển nội gia công pháp đấu với Hắc Y Thuần Dương, đã vận kình lực phát ra tiếng đàn kia đã khiến cô ta hao tổn chân khí không ít.

Trúc Thu Lan đã tỉnh trí lại, vẫn còn ở trong lòng chàng, thờ phào nhẹ nhõm nói :

- Tiếng đàn thật là lợi hại.

Nhạc Tiểu Tuấn quan tâm hỏi :

- Cô nương thấy trong người thế nào?

Trúc Thu Lan nhoen miệng cười tươi :

- Tiếng đàn cô ta im bật là tôi khỏe lại ngay, huynh không cần phải truyền chân khí cho tôi nữa. Ái... Cây đàn của cô ta thật cổ quái, trước giờ tôi chưa từng nghe nói qua, tiếng đàn mà có thể khiến người ta thất tán hết chân lực, ghê gớm thật.

Nhạc Tiểu Tuấn thu tay lại, chàng chưa kịp nói gì bỗng thấy ánh mắt Trúc Thu Lan sáng lên, nàng “T” một tiếng nhỏ đầy kinh ngạc, gấp giọng nói :

- Xem kia. Chẳng phải là Tống Văn Tuấn và Huy cô nương đấy sao? Bọn họ làm sao thế?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy vội nhướng người lên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy từ phía bên kia một đoàn bốn người đang bước qua cầu. Đi đầu là một thiếu niên công tử vận lam bào, mang trường kiếm, chẳng ai khác chính là Tống Văn Tuấn.

Tiếp liền theo hán là hai bóng người nhỏ thó chính là Huy Huê Quân và Tiểu Thúy, và người đi cuối cùng thân vận trường bào màu xanh, tuổi trạc tứ tuần, chỉ nhìn cũng biết chính là đang áp giải bọn ba người kia đến đây.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nhìn thấy người này, bỗng nhiên phát nộ, nghiêng răng nói :

- À, thì ra là hán.

Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :

- Nhạc huynh nói ai?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Gã đại hán áp giải bọn ba người kia chính là tên đã giả trúng thương nhờ tôi mang thư đến cho Tống đại lão gia, hán tự xưng là họ Từ, lần này tôi quyết tận mặt hỏi hán...

Nói rồi chàng vuron người định đứng lên, nhưng Trúc Thu Lan vội vàng nắm tay chàng kéo lại, nhỏ giọng nói :

- Nhạc huynh tạm thời nhịn một chút, chúng ta trước hết ngằm theo dõi chúng nói gì với nhau, rồi sau đó lộ diện đối đầu vấn khẩu còn chưa muộn mà.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng nói có lý, khi ấy mới chịu kiên nhẫn ngồi thụp xuống bên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tứ tiểu nữ tỳ

Bây giờ bọn Tống Văn Tuấn bốn người đã đi đến đầu cầu, gã trung niên hán tử họ Từ bỗng vượt lên trước ba người kia, hướng về phía nhà thủy tạ cúi người nói :

- Khai bẩm Thân cô nương, thuộc hạ vừa bắt được ba người này ở gần lầu nam, dẫn đến trình báo.

Thân cô nương trong nhà thủy tạ nhướng mắt nhìn ra, rồi quay đầu nói với Hồ đại nương :

- Hồ má má, bảo hán đưa vào đây.

Hồ đại nương “dạ” một tiếng, rồi bước ra ngoài nói lớn :

- Thân cô nương bảo ngươi áp giải chúng vào đây.

Trúc Thu Lan nhỏ giọng nói :

- Chẳng lẽ bọn họ cả ba người đều bị khống chế huyết đạo?

Nhạc Tiểu Tuấn nhướng mày nhìn chăm bọn người kia nói :

- Với võ công cao cường như Tống Văn Tuấn, nếu đánh không lại, thì cũng không đến nỗi dễ dàng bị người ta khống chế.

- Ô Nhạc huynh quên tiếng đàn của yêu nữ kia vừa rồi hay sao? Đến như Hắc Y Thuần Dương mà cũng bỏ chạy, có lẽ bọn họ ba người bị tiếng đàn làm mất sức kháng cự, nên mới bị gã họ Từ kia khống chế.

- Ủm, đằng nào bốn công tử cũng phải tìm cách cứu họ mới được.

- Chớ vội nói, xem... Yêu nữ kia như đang muốn nói gì?

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan chụm đầu lại với nhau nhìn qua những lỗ hổng của khối nham thạch, lúc này đã thấy Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy đã bị gã họ Từ kia áp giải đến nhà thủy tạ.

Thân cô nương ngồi nghiêng người quét mắt nhìn bọn họ ba người, rồi hỏi :

- Các ngươi là ai? Ai bảo các ngươi đến đây?

Gã trung niên họ Từ nhanh nhẩu đáp :

- Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tử này là Tống Văn Tuấn, con trai độc nhất của vị Võ Lâm Tổng Trấn Sơn, nữ nhân này là Huy Huệ Quân, thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Thân cô nương ánh mắt lạnh lùng đảo nhìn bọn họ hai người, gật gù lạnh giọng nói :

- Nghe ra đều là những người có lai lịch đấy chứ.

Tống Văn Tuấn lúc ấy lớn tiếng thét lên :

- Hừ, các ngươi dựa hơi vào ngũ môn trong giang hồ thì có gì đáng nói? Nếu có bản lĩnh thì nhanh tha bốn công tử ra, chúng ta bằng vào võ công quyết đấu một trận, nếu bốn công tử thua thì tùy nghi các ngươi xử trí, dầu chết cũng không ân hận.

Thân cô nương giọng lạnh như băng :

- Người còn chưa phục?

- Đương nhiên là bốn công tử không phục.

Thân cô nương nói tiếp :

- Ta vốn định tha cho các người trở về, chẳng ngờ người không phục, hảo... Ta phải cho các người mở mắt một lần.

Nói đến đó, đưa mắt nhìn gã họ Từ ra lệnh :

- Từ Kim Tiêu, người nhanh giải khai huyết đạo cho ba tên này ra.

Trúc Thu Lan vừa nghe thế “A” khẽ lên một tiếng, thì thầm nói :

- Thì ra hần là Thanh Sát Thủ Từ Kim Tiêu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi lại :

- Hần có tiếng tăm lắm hay sao?

- Một vùng Giang Nam hần rất nổi tiếng, nghe nói thân thủ tuyệt học của hần là Thanh Sát Thủ, một loại công phu kỳ môn dị phái, đánh trúng vào người, không ngoài mười hai canh giờ, cả người phát xanh như mọc rêu mà chết.

Hai người nói chuyện với nhau được mấy câu, trong thủy tạ họ Từ đã giải khai huyết đạo cho bọn Tống Văn Tuấn ba người rồi.

Tống Văn Tuấn vẫn thần thái cao ngạo, ngừng đầu nói :

- Người định cho bốn công tử khai nhãn giới thế nào đây?

Thân cô nương vẫn giọng lạnh lùng :

- Lệnh tôn những hai mươi năm về trước từng được người trên giang hồ tôn xưng Vô Lâm Đệ Nhất Kiếm, Thiếu trang chủ của Thiên Hoa sơn trang đương nhiên là kiếm thuật ắt là sở trường phải không?

Tống Văn Tuấn nói :

- Vô Lâm Đệ Nhất Kiếm mấy tiếng này, sau này gia phụ sẽ có lúc thanh minh cùng thiên hạ, thực tình không dám nhận. Tại hạ quả thực thuộc danh gia kiếm phái, nên về kiếm thuật có chút ít kiến thức, nếu cô nương nguyên ý, thì tại hạ xin dùng kiếm hầu tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn từ khi biết Tống Văn Tuấn đến giờ lần đầu tiên mới nghe hần ta nói một câu có chút khiêm tốn nhã nhặn, bất giác gật đầu đồng tình.

Thân cô nương nghe vậy gật đầu đáp gọn :

- Rất tốt.

Rồi quay lại nhìn bốn ả tỷ nữ đang đứng sau lưng gọi lớn :

- Xuân Phong.

Ả hầu đứng ngoài cùng ứng thanh đáp :

- Có tiểu tỷ.

Thân cô nương hạ lệnh :

- Người ra tiếp hần vài chiêu xem.

Ả hầu tên Xuân Phong cúi đầu đáp :

- Tiểu tỷ tuân mệnh.

Đồng thời quay người rút phát thanh đoản kiếm bước hần ra ngoài.

Tống Văn Tuấn thấy thế thì phát nộ, cười gằn mấy tiếng nói :

- Cô nương muốn con nha hoàn này động thủ cùng bốn công tử, chẳng phải là xem thường bốn công tử đó sao?

Thân cô nương lạnh giọng nói :

- Chỉ cần ngươi thắng nổi nó, thì ta tự nhiên sẽ xuất thủ.

Xuân Phong chỉ là một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy, mắt quả dưa, nhìn như lúc nào cũng hiện nụ cười nghịch ngợm, thực xinh xắn dễ nhìn.

Nhưng vừa rồi bị Tống Văn Tuấn lảng nhục gọi là “con nha hoàn” thì tức giận nhăn mặt lạnh giọng nói :

- Nha hoàn chẳng lẽ không phải là người? Chúng ta tỷ kiếm chứ không phải tỷ thân phận. Đạo võ học, thắng là kẻ mạnh, ngươi chừng nào thắng được ta thì nói còn chưa muộn.

Ả nha hoàn này rõ ràng là miệng lưỡi không vừa, tuyệt không phải là người dễ bị người ta ăn hiếp.

Tống Văn Tuấn nghe vậy thì cứng họng cứng lưỡi, nhất thời không nói gì được.

Tiểu Thúy bỗng sấn tới trước lên tiếng đỡ đòn :

- Bẩm thiếu gia, để tôi tiếp con tiểu tỳ này vài chiêu xem sao.

Tống Văn Tuấn thấy thế thì vui mừng, vội gật đầu nói :

- Hào.

Tiểu Thúy liền rút từ thắt lưng ra một thanh đoản kiếm, sấn thêm mấy bước nữa thét lớn :

- Chúng ta tỷ thí vài chiêu nữa chứ?

Xuân Phong hoa một vòng đoản kiếm, hát hàm hỏi :

- Ngươi muốn động thủ với ta ư?

- Đương nhiên, chẳng lẽ ta không thể đánh nhau với ngươi?

Xuân Phong cười nhạt nói :

- Tất nhiên là được.

Tiểu Thúy vênh mặt :

- Vậy thì chúng ta ra bãi trống bên bờ hồ kia.

- Không cần, tỷ thí vài chiêu kiếm pháp với hàng nhất lưu cao thủ, chỉ cần một khoảng thời gian đủ di bộ chuyển hình là đủ thi thố kiếm pháp của mình rồi. Ta tuy chưa thuộc hạng cao thủ, nhưng trên cầu này cũng đủ để cho ngươi nếm vài kiếm, thế nào chứ?

Tiểu Thúy nào chịu thua, chống tay nói :

- Trên cầu thì trên cầu, há ta sợ gì ngươi?

Xuân Phong hừ một tiếng nói :

- Tỷ thí thì phải bằng kiếm pháp thực học, đâu phải bằng cái miệng lấu tiếng của ngươi mà thắng người ta?

Tiểu Thúy nghe thêm mấy câu này thì nổi dóa, thét lớn :

- Được, ngươi ra chiêu đi.

Xuân Phong hoành chếch ngọn kiếm, hiên ngang nói :

- Các ngươi đến đây là khách, ta nhượng ngươi ra chiêu trước, ngươi cứ việc động thủ.

Tiểu Thúy càng tức giận thái độ ngạo mạn của Xuân Phong, hận đến nỗi chỉ muốn một kiếm bừa đôi đôi phương ra làm hai, nghe vậy thì quát ngay :

- Hào, vậy ta chẳng cần khách khí.

Lời vừa dứt, tay vung kiếm phát chiêu đâm thẳng tới. Ra một chiêu kiếm nay coi như trút giận, thế kiếm nhanh mạnh, tiếng gió rít lên rợn người.

Lúc này bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân đã lui ra ngoài bảy tám xích, đứng tựa lan can theo dõi.

Huy Huệ Quân thấy tiểu tỳ của mình ra một kiếm lợi hại nguy hiểm thì bất giác gật đầu.

Xuân Phong vốn nhận mệnh tử thí với Tống Văn Tuấn, nay thay đổi chí động thủ với à hầu, tự nhiên tâm lý nhẹ nhàng, chẳng coi đối phương vào đâu. Thấy kiếm phong tới, cười nhạt nói :

- Vào chiêu hay lắm.

Chỉ thấy thanh đoản kiếm phân hai. Thì ra đây là cặp song đoản kiếm, hữu kiếm hoành ngang trước ngực đỡ chiêu.

“Kong” một tiếng vang dài, song phương cả hai bị chấn động đều thoái lui về sau một bộ.

Xuân Phong thoái bộ, thuận tay tả kiếm phóng ra đâm tới nhanh như chớp. Song kiếm nhất thứ nhất công quả thực lợi hại, thế nhưng Tiểu Thúy cũng chẳng vừa, thoái bộ thấy bị tấn công, tiếp tục lách người né chiêu, rồi đoản kiếm trong tay hoa lên phát liên ba chiêu liên hoàn chủ động công tới. Ba chiêu này là Đào Quyện Châu Liềm, Tinh Nguyệt Giao Huy, Truy Vân Nỗ Nguyệt, thế liên miên bất tận. Đây chính là ba chiêu tuyệt học trong Hoài Dương Huy gia kiếm pháp, chiêu tiếp chiêu nhanh khôn lường. Ba chiêu này có thể nói là bản lĩnh hộ thân của Tiểu Thúy, cô ta mới vừa học được cách đây không lâu. Thế nhưng ra chiêu từ thức thế cho đến hòa hầu đều đạt đến trình độ tinh luyện.

Xuân Phong chỉ thấy cả không gian kiếm quang lưu động bức ập đến, nhất thời không dám hoàn thủ nghênh chiến, thân hình lay động thi triển bộ pháp mau lẹ né tránh ra ngoài năm xích, có vậy mới thoát khỏi lần kiếm như vân vụ mây tấp.

Tống Văn Tuấn hí hửng ra mặt, cười ngạo mạn nói :

- Bắn vào chút bản lĩnh còn con của nha hoàn này mà dám khiêu chiến với bốn công tử, quả thật không biết trời cao đất dày.

Tiểu Thúy càng đắc ý quyết không nhân nhượng, cười nhạt một tiếng, nói :

- Ngươi cứ thoái lui thế này chỉ e chiếc cầu quá nhỏ này không đủ rộng.

Trong tiếng quát, nhảy người tới, kiếm ra tiếp một chiêu Xuyên Vân Trích Tinh, một đạo kiếm ảnh như lưu tinh phóng tới trước ngực Xuân Phong.

Xuân Phong đỏ bừng mặt vì tức giận thét lớn :

- Hãy xem đây.

Đột nhiên song kiếm hợp nhất chuyển vào tay trái, rồi cả người xoay nhanh như con vù, nhưng lần này không xoay ra ngoài tránh chiêu, mà lại xẹt tới trước lưỡi kiếm của Tiểu Thúy. Chỉ kịp thấy hai bóng người áp sát vào nhau, rồi tách nhanh ra làm hai.

Tiểu Thúy cảm thấy cổ tay cầm kiếm tê dại, thanh đoản kiếm trong tay từ bao giờ đã lọt vào tay của Xuân Phong. Thủ pháp đoạt kiếm của Xuân Phong cực nhanh, đến như những người đứng ngoài đều là cao thủ, mà có mấy người nhìn rõ chuyện vừa xảy ra.

Tiểu Thúy giờ tay đã trống không đứng lạng cả người chừng như còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Xuân Phong đoạt kiếm, tự thoái lui năm xích, thuận tay ném thanh đoản kiếm của Tiểu Thúy xuống đất, cười nhạt nói :

- Ngươi không phải là đối thủ của ta, nhanh gọi chủ ngươi ra đây.

Tiểu Thúy tức muốn phát khóc, cúi người xuống nhặt thanh đoản kiếm của mình, nghiêng răng ken két nói :

- Ta thí mạng với ngươi.

Vừa định nhảy xông vào, bỗng nghe Huy Huệ Quân gọi lớn :

- Tiểu Thúy, mau trở lại.

- Tiểu thư, tôi quyết không thua hần.

Xuân Phong lãnh giọng nói :

- Ngươi đến kiếm cũng bị lọt vào tay kẻ khác, còn không chịu thua ư?

Tiểu Thúy định cãi lại, nhưng Huy Huệ Quân đã quát lớn :

- Không nói nữa, nhanh quay lại đây.

Tiểu Thúy lườm Xuân Phong một cái, bực tức bỏ đi trở lại bên người Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân ngược mắt nhìn Tống Văn Tuấn nói :

- Biểu ca, tôi sẽ tiếp chiêu hần.

Tổng Văn Tuấn dặn dò về quan tâm :

- Biểu muội nên cẩn thận, nha hoàn kia kiếm pháp tầm thường, nhưng thủ pháp của hắn rất cổ quái.

Huy Huệ Quân nhoen miệng cười tươi :

- Cho nên tôi muốn thử với hắn xem sao.

Nói rồi cứ bước đi tới.

Thân cô nương cất tiếng gọi :

- Xuân Phong, ngươi cũng trở lại.

Xuân Phong ngó người quay đầu nói :

- Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ...

Thân cô nương không để Xuân Phong nói hết câu, cất ngang :

- Ngươi đấu thắng một trận, họ đổi người, chúng ta cũng phải đổi người mới phải.

Thân cô nương quay đầu gọi lớn :

- Hạ Vũ, ngươi nhanh ra hầu tiếp Huy cô nương vài chiêu xem.

Một trong ba ả nha hoàn còn lại đứng sau lưng cô ta cúi đầu lên tiếng :

- Tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Nói rồi chỉ thấy một thiếu nữ tuổi cũng xấp xỉ Xuân Phong bước ra.

Huy Huệ Quân vẫn chiếc mạn che mặt đã đứng chờ sẵn trên cầu. Thấy ả hầu Hạ Vũ đi tới với thái độ khoan thai hòa hoãn, thì ôn tồn nói :

- Chúng ta cũng đấu kiếm chứ?

Hạ Vũ nói :

- Tiểu tỳ phụng mệnh thủ giao với Huy đại tiểu thư, đương nhiên cũng dùng kiếm pháp.

Huy Huệ Quân nói :

- Vậy thì chúng ta cũng bắt tất phải khách khí, ngươi rút kiếm ra đi.

Hạ Vũ cũng dắt ở thắt lưng song kiếm như Xuân Phong, lúc này rút ra cầm ở tay phải, còn chưa động thủ.

Huy Huệ Quân đêm nay khi đi không mang theo Trình Cô kiếm mà người trên giang hồ đang thèm khát, chỉ thấy nàng trở tay rút soạt một tiếng, trong tay đã cầm trường kiếm bách luyện, ánh thép sáng loáng.

Dưới ánh đèn lồng, ánh kiếm lấp lánh chiếu sáng lên, đốc kiếm khảm ngọc, chuôi kiếm bạch tạc, thoạt trông cũng biết là một thanh kiếm báu.

Huy Huệ Quân tay cầm trường kiếm, mắt nhìn đối phương chậm rãi nói :

- Ngươi có thể phát chiêu.

Khí độ nhàn nhã, cử chỉ đoan trang, quả cô ta không hổ thẹn là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương đại hiệp.

Hạ Vũ nói :

- Không, tiểu tỳ phụng mệnh thọ giáo tiểu thư, coi như đại diện cho Thân cô nương, chủ khách hữu biệt, phải do tiểu thư ra chiêu chỉ giáo trước mới đúng.

Cô ta thấy Huy Huệ Quân thái độ ôn hòa, cho nên cũng khách khí mà nói vậy.

Huy Huệ Quân cười hàm tiếu, nói :

- Đã thế ta cũng không khách sáo làm gì.

Nói rồi thanh trường kiếm giương lên, cổ tay xoay nhẹ, ánh kiếm phát ra ngời ngời, chiêu đầu Tiểu Phu Vãn Lộ, thế kiếm bình thường điểm tới trước ngực đối phương.

Hạ Vũ không dám một chút khinh địch, xoay nhẹ vai, kiếm phân làm đôi, tả kiếm phát một vòng từ trên chẻ xuống hóa giải chiêu kiếm đối phương, hữu kiếm thuận thế điểm vào nách Huy Huệ Quân. Song kiếm nhất thủ nhất công, phát chiêu từ thủ hóa công, chiêu thức rất lão luyện thuần thực.

Huy Huệ Quân ra chiêu đầu này thực chất cũng chỉ là một chiêu dò xem hư thực thế nào của đối phương.

Lúc này thấy Hạ Vũ hóa chiêu hoàn thủ phản công, thế kiếm lợi hại vô cùng, bất giác giật mình chấn động nghĩ :

- Quả thực dưới tay tướng giỏi, không có binh hèn, à hầu này thân thủ đã như vậy, chủ nhân nó không nói cũng tất biết thế nào rồi.

Nghĩ đến đó thanh trường kiếm bỗng thâu lại, thuận thế kiếm đối phương hướng thượng phát ra đẩy bật thanh đoản kiếm của Hạ Vũ ra ngoài.

Đột nhiên thân hình lướt nhanh tới trước một bộ, kiếm biến chiêu phát ra, thượng đâm hạ phục, quét lưỡng tức đối phương.

Trong nháy mắt, phát liền ba kiếm, từ Dẫn Bôi Khán Hiếm, hóa thành Kim Bằng Triển Dực, chiêu thức phát nửa chừng thì lại biến hóa thành Thu Thủy Hoàn Chu, kiếm ảnh rợp trời, liên tu bất tận.

Hạ Vũ sử dụng cặp đoản kiếm chỉ giới cận chiến, lúc này bị thế kiếm của Huy Huệ Quân phát dẫn ra ngoài, đánh đúng xảo thức tiếp cận. Tuy trong thế từng kiếm có phần kém thế, nhưng thủy chung vẫn không chịu nhượng nửa bước.

Huy Huệ Quân ra tiếp một chiêu nữa, mũi kiếm đâm vào vai đối phương.

Hạ Vũ lách người né tránh, tả kiếm theo đó tiếp thêm một chiêu, song kiếm tề phi nhanh như điện chớp.

Huy Huệ Quân thực không ngờ Hạ Vũ lại hóa chiêu phản thủ nhanh như vậy, bây giờ trở thành trường kiếm phát chiêu Kim Ưng Triển Dực trực nghênh hai kiếm của Hạ Vũ.

Keng, keng liền hai tiếng, ánh thép tóe ra sáng rọi cả không gian.

Hạ Vũ chung qui hòa hâu còn non kém, bị chấn động đẩy lui đến hai bộ. Nhưng cô ta vừa lui, liền tán song kiếm như vân vụ phát liền năm kiếm liên hoàn, mỗi kiếm đều phát thành hình vòng cung, liên tu bất tận, chỉ tiến không thoái, thế công thật hiểm ác.

Huy Huệ Quân thấy thế thì thầm nghĩ :

- Hừ, chẳng lẽ ta sợ ngươi?

Nghĩ rồi kiếm phát chiêu, đều là những chiêu tuyệt học gia truyền từ phụ thân nàng, phút chốc cặp đoản kiếm và thanh trường kiếm trong tay Huy Huệ Quân phát huy kiếm pháp đến cực điểm, quần đấu với nhau rất ác liệt.

Nháy mắt đã đấu với nhau quá hai mươi chiêu, Hạ Vũ chung qui vẫn không phải là đối thủ của Huy Huệ Quân, ban đầu thì cùng đối phương có thủ có công, tranh chiêu bình thủ. Nhưng đến lúc này thì càng đấu càng núng thế, dần dần trở thành phòng thủ là chính.

Huy Huệ Quân càng đấu càng hăng, lúc ấy ra thêm một chiêu Thu Phong Tảo Diệp, chừng như là chiêu kết thúc trận đấu, buộc Hạ Vũ phải thất thủ.

Chẳng ngờ Hạ Vũ không phải là à hâu tầm thường, đấu đến giờ mặt đã đỏ bừng, bỗng nhiên hét dài một tiếng, đoản kiếm trong tả thủ nhanh như chớp hợp nhất với thanh đoản kiếm trong hữu thủ.

Nửa thân trên di chuyển một thức Hồi Đầu Vọng Nguyệt, lập tức chuyển thân trở lại. Chỉ nghe keng một tiếng, song kiếm hợp nhất vừa khéo kẹp lưỡi trường kiếm của Huy Huệ Quân vào giữa.

Chưa hết, tay trái còn thuận thế phát ra một trào chớp vào đầu vai Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân nằm mộng cũng không ngờ Hạ Vũ lại ra một chiêu tuyệt thủ như thế này, trường kiếm phát chiêu chưa thành thì bị song kiếm của đối phương kẹp chặt. Đã thế tả trào của đối phương lại chớp nhanh vào vai mình, thế công vô cùng nguy hiểm.

Đến lúc phát hiện ra thì ngũ trào của Hạ Vũ đã nằm sát bờ vai, trong đầu chấn động mạnh, nhất thời không kể gì nữa, buông kiếm phát tay áo phát chiêu.

Nên biết, một chiêu của Hạ Vũ chính là Lan Hoa Phát Huyết, vô cùng lợi hại. Nhưng, một cái phát tay của Huy Huệ Quân chính là độc môn Thiết Trừ Công của Hoài Dương đại hiệp truyền thụ cho ái nữ độc nhất của mình, thế công không phải tầm thường. Nếu hai chiêu trực tiếp chạm nhau, thế có thể lưỡng bại câu thương chứ chẳng nghĩ.

Hạ Vũ song kiếm hợp nhất, đến chết cũng không chịu bỏ, tay trái ra một chiêu Lan Hoa Phát Huyết, chỉ là một chiêu buộc đối thủ buông kiếm.

Lúc này vừa thấy Huy Huệ Quân thông tay buông kiếm, phát chiêu hoàn thủ, thấy mục đích của mình đã đạt được, cô ta tức tốc nhảy lui về sau tránh đòn Thiết Trừ Công của đối phương.

Hạ Vũ cúi đầu kiểm lại, thuận tay cầm thanh kiếm của Huy Huệ Quân, nghiêng mình nói :

- Huy đại tiểu thư nương chiều.

Nói rồi Hạ Vũ hai tay nâng thanh trường kiếm đến trước mặt trao cho Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân vừa rồi thất thủ, thực không thể ngờ nổi, đến chấn động cả người. Thế nhưng lúc này vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, chậm rãi nói :

- Đa tạ cô nương, quả nhiên dưới tay tướng giỏi chẳng có binh hèn. Tôi thua nhưng rất vui, hôm nay đúng là được khai nhãn giới.

Vừa nói vừa đưa tay đón lại thanh bảo kiếm của mình cho vào bao.

Hạ Vũ nghiêng mình thi lễ nói :

- Huy tiểu thư quá khen.

Nói rồi quay người bỏ đi vào trong nhà thủy tạ.

Nấp ở sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan huyếch nhẹ tay vào người Nhạc Tiểu Tuấn thầm thì nói :

- Nhạc huynh có nhìn ra không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn quay lại nhìn nàng ngờ ngác hỏi :

- Cô nương nói nhìn ra điều gì chứ?

- Bốn ả tiểu tỷ của Thân cô nương, mỗi người đều có một chiêu tuyệt kỹ. Ai... Không biết họ thực chất lai lịch thế nào, tôi xưa này chưa từng nghe mẹ tôi nói qua.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi nhỏ :

- Một người không thu đoạt kiếm, một người hợp kiếm đoạt kiếm, chẳng biết hai người còn lại còn mang tuyệt kỹ gì?

Tổng Văn Tuấn tận mắt nhìn thấy biểu muội Huy Huệ Quân bại thủ dưới tay tiểu tỷ của Thân cô nương, trong lòng vô cùng chấn động, nhưng bật cười lớn an ủi Huy Huệ Quân :

- Biểu muội, thắng thua là lẽ thường tình của binh gia, hiện tại đến lượt ngu huynh xuất đầu đối trận.

Thân cô nương không quay đầu, nói gọn :

- Thu Sương, đến lượt ngươi.

Thu Sương là tiểu tỷ đứng vị trí thứ ba, trong tay cầm bao vải chứa thanh kiếm. Nhưng kiễng chân như còn lắng nghe dặn dò chuyện gì nữa, rồi trao bảo kiếm lại cho ả hầu thứ tư, mới cử bước đi ra.

Tổng Văn Tuấn quét mắt nhìn nhanh đối phương, cười ngạo nghễ hỏi :

- Cô nương định động thủ cùng ta ư?

Thu Sương mày liễu mắt phụng, miệng đỏ môi đào, xinh xắn dễ yêu, khiến nam nhân nhìn không khỏi động lòng. Thế nhưng, người như tên gọi, sắc mặt lạnh lùng cứ như phủ một lớp sương lạnh mùa thu.

- Há còn phải hỏi?

Tổng Văn Tuấn nghe một câu lạnh băng của đối phương, mày kiếm hơi nhướng, trường kiếm đã xuất ra khỏi vỏ, hất hàm nói :

- Cô nương ra chiêu.

Đôi mắt phụng của Thu Sương lạnh lùng nhìn Tổng Văn Tuấn, nói :

- Thân cô nương chúng tôi đã căn dặn, chủ phải nhường khách, phải là Tổng thiếu gia ra chiêu trước, thế nhưng...

Tổng Văn Tuấn thấy câu cuối cô ta cố tình bỏ lửng thì hỏi :

- Thế nhưng gì nữa?

Thu Sương vẫn lạnh giọng đáp :

- Thiên Hoa son trang dùng kiếm thành danh, chúng ta trận này cũng dùng kiếm, nhưng phải hạn chế.

Tổng Văn Tuấn nghe qua thì không khỏi ngó người, nói :

- Ý cô nương là thế nào?

Thu Sương nói ngay :

- Chỉ tùy ý khách, thiếu gia xem cần bao nhiêu chiêu thì thắng nổi tôi, thì cứ lấy số chiêu làm hạn độ.

Nghe một câu này tự nhiên khẩu khí rất lớn. Tổng Văn Tuấn luyện kiếm từ thuở còn ẵm ngửa, gia học uyên thâm, tuy hóa hầu còn chưa đạt đến cảnh giới thượng thừa, nhưng kiếm thuật xem như cũng hấp thu tận sở học cái thể của thân phụ, quyết chẳng phải là tay kiếm tầm thường. Cứ như những tay nhất lưu kiếm pháp tinh vi, quyết chưa thắng nổi hắn. Thế mà lúc này chỉ một ả nha hoàn chưa đầy tuổi hai mươi, mà dám buông giọng hỏi trong bao nhiêu chiêu kiếm hắn mới thắng nổi ả?

Rõ ràng một câu này chẳng những xem thường hắn, mà còn xem thường cả kiếm pháp thành danh của Thiên Hoa son trang vậy.

Tổng Văn Tuấn nghe qua câu này thì mặt thoáng biến sắc, nhưng rồi về cuồng ngạo hiện ra trên nét mặt, nói :

- Tùy cô nương hoạch định vậy.

Thu Sương nói :

- Không, thiếu gia cần bao nhiêu chiêu mới thắng nổi tôi, tôi làm sao biết được? Nói ít, lỡ thiếu gì không phát huy hết sở học, nói nhiều thì thiếu gia cho rằng tôi xem thường Thiên Hoa son trang, đối phó với một con nha hoàn, há phải phí sức đến vậy sao? Chuyện vốn quan hệ đến danh khí của cả Thiên Hoa son trang, cho nên thiếu gia phải quyết định mới đúng.

Tổng Văn Tuấn nghe qua một câu nhả nhẹn nhưng không kém phần thâm biếm, bất giác càng phát nộ nhưng hai trận đấu vừa rồi khiến gã không khỏi không cẩn thận, vốn định nói ra mười chiêu, nhưng rồi lại cảm thấy không yên tâm nên lại thôi. Chỉ cần một lời đã nói, nhờ như nội trong mười chiêu mà không thắng nổi đối phương, chẳng phải là thua đó sao? Nhưng động thủ chỉ với một ả hầu mà lại nói hạn độ số chiêu quá nhiều, chẳng phải là mất thể diện ư? Thực là chuyện tương đơn giản, hóa ra nan giải, nhất thời hắn chưa định được chủ ý.

Thu Sương thấy thế chẳng chịu buông tha, bèn khích hỏi :

- Thế nào? Thiếu gia không nắm chắc sao?

Nghe thêm một câu này, đôi mày Tổng Văn Tuấn dựng ngược lên, phát tiếng cười dài nói lớn :

- Nha hoàn ngươi lợi hại lắm, thực ra bốn công tử nếu cần lấy tính mạng ngươi thì chỉ cần ba chiêu, nhưng chỉ muốn thắng ngươi và cho ngươi nếm chút mùi thương tích thì có lẽ phải cần đến hai mươi chiêu.

Hai mươi chiêu, chính bằng số chiêu kiếm mà Tổng đại lão gia thọ lĩnh được từ Thiên Sơn Dật Tẩu mà thành danh thiên hạ, xưa nay chưa từng có người nào phá nổi hai mươi chiêu kiếm này. Hắn buông lời nói hai mươi chiêu, cũng có nghĩa là coi ả nha hoàn chưa đầy hai mươi tuổi này như một đại địch, kiếm thủ tối lợi hại trong võ lâm.

Thu Sương nghe nói chỉ lạnh lùng nói :

- Tính mạng một nha hoàn thì không đáng một đồng trinh, nhưng mỗi khi động thủ, đao kiếm vô tình khó tránh thương vong. Muốn lấy mạng ta thì cũng nên thận trọng. Có điều, trước khi động thủ ta phải hỏi lại cho rõ, thực ra Tổng đại công tử muốn ra hạn ba chiêu hay hai mươi chiêu? Cần phải nói rõ ràng mới được.

Nếu như thường ngày, với tính cuồng ngạo mục hạ vô nhân, Tổng Văn Tuấn có lẽ không nhẫn nhịn nổi, nhưng hôm nay hắn đặc biệt bình tĩnh. Từ từ thở ra một hơi dài, cường áp sự phẫn nộ trong lòng, chậm rãi nói :

- Dưới kiếm của bốn công tử, xưa nay loại trừ ác đồ vô sỉ, bằng không chẳng loạn sát. Chúng ta cứ lấy hạn độ hai mươi chiêu.

Huy Huệ Quân tận mắt chứng kiến, lòng trầm nghĩ :

- Biểu ca từ nhỏ đã được cừu cừu hun đúc đầy đó, thường ngày tính tình cuồng ngạo tự thị, nhưng hôm nay lãnh tĩnh, so với ngày thường thực như là một người khác vậy.

Nấp sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan quay sang nói nhỏ với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Thu Sương nhất định buộc Tổng Văn Tuấn nói ra hạn độ số chiêu, nhất định bên trong có vấn đề rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Chẳng lẽ có điều gì không ổn?

- Không ổn thế nào thì tôi không thể biết được, nhưng đằng nào thì cũng có dụng ý của nó.

Bây giờ chỉ nghe Thu Sương ngang nhiên nói :

- Hai mươi chiêu thì hai mươi chiêu, hiện tại Tống Thiếu gia có thể ra chiêu.

Tống Văn Tuấn nói :

- Hào! Cô nương cẩn thận, bốn công tử xuất chiêu đây.

Nói hết câu này, thần sắc trở nên nghiêm trọng, thanh trường kiếm trong tay từ từ giương lên, đôi mắt phát hàn quang sắc bén quét ngang mặt đối phương, rồi từ từ quán chú vào thanh kiếm trong tay.

Thu Sương đứng đối diện, kiếm nắm chắc, mắt ngưng chú đối phương không dứt, thấy Tống Văn Tuấn sắc kiêu ngạo tự phụ giờ biến đầu mắt. Thay vào đó là nét mặt ngưng trọng nghiêm túc vô cùng, thừa biết lần này gã ra tay tất giờ hết tuyệt học.

Song phương ngưng lập như vậy hồi lâu mà vẫn chưa người nào ra chiêu.

Thu Sương nét mặt nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt thoáng chút dao động, tựa hồ như phần nào trong lòng có chút bất an.

Chính tại lúc này, Tống Văn Tuấn trùng kiến bỗng phát chiêu, thế kiếm chậm rãi từ từ điểm tới. Tuy chậm rãi, nhưng đó cũng chỉ là khôi thức một kiếm mà thôi.

Quả nhiên kiếm điểm tới nửa vò, bỗng nhanh như chớp trở chiêu từ hoàn biến tốc, thế kiếm tà chếch đâm tới vai đối phương như vệt lưu tinh.

Thu Sương không hề chớp mắt, cứ nhìn theo mũi kiếm của Tống Văn Tuấn, đến khi thấy thế kiếm biến tốc đâm tới vai, cô ta không cử kiếm nghênh tiếp, mà lách nhanh nửa người trên kịp né thế kiếm đâm tới. Thật hiếm, kiếm thế đi qua để lại cổ hàn khí rợn người, chỉ chậm một phần ngàn khắc, có lẽ lưỡi kiếm đối phương không ngăn ngại xuyên thấu vai.

Tống Văn Tuấn nhân vừa rồi tận mắt chứng kiến hai trận đấu của Tiểu Thúy và Huy Huệ Quân, cho nên ra chiêu đều cân nhắc đắn đo. Một chiêu tuy ra rất chậm, nhưng rõ ràng bên trong hàm ẩn một sự biến hóa khôn lường. Song chẳng ngờ một kiếm đâm ra lại lọt vào khoảng không, chẳng chút kháng đối, khiến hắn cảm thấy chiêu đã dụng hết tâm, nhưng biến hóa sau đó cũng khó thi triển.

Một kiếm đầu của Tống Văn Tuấn ngầm chứa đựng biến hóa bên trong, vậy mà chỉ một cái lách người của Thu Sương lại dễ dàng hóa giải, như vậy đủ thấy cái lách người của Thu Sương bên trong tất cũng hàm ẩn biến hóa chứ chẳng nghi.

Tống Văn Tuấn thoáng chút ngớ người, thân kiếm quát lớn :

- Hào, tiếp chiêu này.

Tiếp theo lời nói, kiếm thép vang lên phát một chiêu, vừa rồi nhân một chiêu dụng lão, cho nên giờ phát chiêu mới, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, trăm nghìn tinh quang từ xa áp vào các trọng huyết của Thu Sương khiến người ta nhìn không khỏi chặc lưỡi thán khâm phục.

Thu Sương nắm chặt song kiếm trong tay, thấy chiêu kiếm của đối phương thoát như Bách Hoa Xạ Ảnh, nhưng quyết không tầm thường như Bách Hoa Xạ Ảnh, hư thực bất minh. Nếu lúc này vung song kiếm chống trả hoa chiêu, chỉ e bại tại đồ địa. Hay nói đúng hơn, không khéo léo đối đầu một chiêu này của Tống Văn Tuấn, thì không chết cũng bị thương, thế rất hiếm ác.

Bây giờ chỉ thấy Thu Sương chấp kiếm, tam bộ di hình, thân trên đảo qua hoàng lại như là liễu trong gió thu đung đưa, quả nhiên tránh được chiêu kiếm tuyệt hiểm của Tống Văn Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn nấp sau khối quái thạch, mắt ngưng chú nhìn Thu Sương thi triển thân pháp kỳ ảo vô cùng, có thể nói so với bộ pháp tránh kiếm của sư phụ truyền cho chàng, hoàn toàn đồng nhất. Thế nhưng, nếu đem phân tích kỹ hơn, thì có lẽ có nhiều điểm còn cao minh hơn nhiều, nhất thời tâm linh thần hội, nhìn đến xuất thần.

Bây giờ Thu Sương thoát khỏi màn kiếm của Tống Văn Tuấn, nhưng trên mặt cô ta chốc đỏ chốc xanh, chứng tỏ hàm chứa tức giận lẫn oán trách.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bên thủy tạ đơn thủ hạ quần nữ

Thu Sương mặt gay gắt, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngực phập phồng chứng tỏ cô ta thấm mệt, đôi mắt phát nộ thực sự, nhìn chằm Tổng Văn Tuấn nói :

- Hừ, đã qua hai mươi chiều rồi người còn chưa chịu dừng tay sao?

Cứ nhìn thần sắc hiện tại, đủ thấy vừa rồi cô ta tránh qua hai mươi chiều của Tổng Văn Tuấn không phải đơn giản, ánh mắt còn lưu lộ chút khủng hoảng, lúc này con hiểm đã qua, mới dần dần nhìn lại được nét đẹp thiếu nữ thiên phú của cô ta.

Tổng Văn Tuấn thấu hiểu, thần thái ngẩn ngơ, gật đầu lẩm bẩm nói :

- Quả nhiên đã qua hai mươi chiều, bốn công từ thua...

Thu Sương ngưng đôi nhãn châu nhìn chằm vào gã ta, môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, bỗng trên sắc mặt thoát biến, vội vã quay nhanh người đi vào trong nhà thủy tạ...

Tổng Văn Tuấn ôm quyền xá lễ nói :

- Chúng ta đêm nay nhận thua, xin cáo từ.

Nói rồi quay người nhìn Huy Huệ Quân giục nói :

- Biểu muội, chúng ta đi thôi.

Chính lúc họ đang chuẩn bị bước đi, Thân cô nương từ trong nhà thủy tạ nói vọng ra :

- Công tử lưu bước.

Tổng Văn Tuấn quay người lại hỏi :

- Chẳng có lẽ Thân cô nương có ý lưu chúng tôi lại?

Thân cô nương khôi thân đứng lên, cười điềm nhiên nói :

- Vừa rồi ta đã nói là không có ý giữ các người lại đây, nhưng có điều kiện, muốn mời nhị vị vào trong nói chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn nấp dưới chân giả sơn, tận mắt chứng kiến bọn Tổng Văn Tuấn thua liền ba trận, quay đầu thấp giọng nói với Trúc Thu Lan :

- Trúc cô nương, đi. Tôi muốn gặp mặt gã họ Từ kia lấy thuốc giải.

Nói rồi đứng người lên ngay.

Trúc Thu Lan tựa hồ như đang mãi suy nghĩ điều gì, giật mình sức tỉnh, kinh động nú áo Nhạc Tiểu Tuấn nói gấp :

- Nhạc huynh định đi đâu vậy?

- Bọn Tổng Văn Tuấn không biết chính gã họ Từ kia nhờ tôi trao thư đến cho Tổng đại lão gia, giờ ba mặt một lời, tôi muốn vạch mặt hắn ra, buộc hắn phải trao ra thuốc giải.

- Ồ nhưng huynh hãy chậm một bước, tôi nghĩ ra một chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn cúi đầu hỏi :

- Cô nương nghĩ ra chuyện gì?

- Tôi nghĩ, vị Thân cô nương này xuất lĩnh bốn ả tiểu tỷ đến trú tại đây ắt chỉ là vì Thiên Hoa sơn trang mà đến. Bởi vì Tổng đại lão gia năm xưa thỉnh danh giang hồ Vô lâm đệ nhất kiếm, sở học của bọn họ đều là tuyệt môn chuyên đối phó lại với những tay giỏi kiếm thuật...

Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng, nói :

- Cô nương nói xem ra chẳng sai.

Trúc Thu Lan nói tiếp :

- Thế nhưng, bọn họ còn ngại uy danh của Tổng đại lão gia, cho nên không dám trực tiếp ra mặt động thủ, sau đó khéo gặp ngu huynh giữa đường, mới lợi dụng huynh đệ hạ độc Tổng đại lão gia...

- Ô chẳng sai...

- Do đó thuốc giải chưa hẳn đã ở trên người gã họ Từ.

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày hỏi :

- Vậy nó phải nằm trong người ai?

- Ừm, bởi vì Từ Kim Tiêu thực chất cũng chỉ là một tên tay sai phụng mệnh hành sự mà thôi.

Nghe Trúc Thu Lan lý giải đến đây, Nhạc Tiểu Tuấn chợt hiểu ra hết, nói :

- Nói vậy, cô nương cho rằng thuốc giải nằm trong người của Thân cô nương?

- Cuối cùng thì huynh cũng nghĩ thông vấn đề.

- À, vậy chúng ta đi gặp Thân cô nương lấy thuốc giải.

- Đương nhiên, nhưng muốn lấy thuốc giải từ Thân cô nương, trước hết phải khống chế cho bằng được cô ta, huynh nghĩ xem, bốn ả tiểu tỷ kia đâu dễ đối phó... Huống gì...

Nói đến đó, chợt nghĩ ra một kế, vỗ nhẹ tay nói :

- A, có rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn mắt rạng lên hỏi gấp :

- Cô nương nghĩ ra kế gì sao?

Trúc Thu Lan mỉm môi nói :

- Đây là một kế mạo hiểm, nhưng cũng không hại gì mà thử một phen, huynh ghé tai lại đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lời ghé sát tai vào miệng nàng, lắng nghe một hồi.

Lát sau nghe xong, chàng gật đầu lia lịa nói :

- Cứ làm vậy là tuyệt.

Trở lại, bọn Tống Văn Tuấn lúc bây giờ nghe Thân cô nương nói có điều kiện muốn nói với bọn họ, bất giác gã nhìn Huy Huệ Quân hỏi ý kiến :

- Biểu muội thấy thế nào?

Huy Huệ Quân nhỏ giọng nói :

- Chúng ta đã đến đây, mà chúng ta lại thua liên tiếp ba trận, người ta muốn chúng ta vào, không vào há có thể được chăng? Cứ thử vào trong xem cô ta nói gì?

Tống Văn Tuấn nói :

- Biểu muội nói chí phải, hảo... Chúng ta vào đi.

Nói rồi định đi, đột nhiên nghe có tiếng người gọi lớn :

- Tống huynh, chậm chân.

Tống Văn Tuấn nghe có tiếng người rất quen, đưa mắt tìm nhìn, chỉ thấy ở lưng chừng ngọn giả sơn hai người đứng thẳng lên, rồi sóng vai tung người phóng xuống, chính là Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan.

Từ giả sơn phóng xuống, trước hết phải vượt qua một con sông giả nhỏ, rồi tới nhà thủy tạ, cuối cùng mới ra được đầu chiếc cầu qua hồ.

Huy Huệ Quân bây giờ nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện cùng lúc với Trúc Thu Lan, thì bất giác trong lòng khởi lên một nỗi buồn man mác.

Tống Văn Tuấn hỏi :

- Nhạc huynh có điều gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn cười sáng sủa nói :

- Tại hạ cũng muốn lĩnh giáo Thân cô nương, nhưng thiếu người làm nhân chứng, nên định thỉnh Tổng công tử và Huy cô nương làm nhân chứng cho.

Vừa nói vừa ngằm đánh mắt ra hiệu cho Tống Văn Tuấn.

Tống Văn Tuấn tuy không biết chàng xuất hiện nói vậy là có ý gì, thế nhưng nghĩ bên trong nhất định có duyên cớ, bèn gật đầu nói :

- Thôi được, không biết Nhạc huynh muốn chúng tôi làm nhân chứng thế nào đây?

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười nói :

- Nhị vị tạm thời chờ một lát, để tại hạ nói chuyện cùng Thân cô nương đã.

Nói xong chàng đưa ánh mắt nhìn Thân cô nương ngồi trong nhà thủy tạ, chấp tay thi lễ nói :

- Thân cô nương, tối hôm qua thừa mong cô nương cho người mang tại hạ trở lại, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thân cô nương giọng lạnh nhạt :

- Nhạc Tiểu Tuấn, bản cô nương chỉ là nể mặt Phong lão tiên bối, cho nên mới cho người thanh thiên bạch nhật dẫn người đến đây lục soát, tối nay lại tự mình chui vào lưới, hừ...

Nhạc Tiểu Tuấn cười lớn nói :

- Thân cô nương, tại hạ xin trình trọng thanh minh rằng Nhạc mỗ với vị Phong lão tiên bối mà cô nương nhắc tới ấy hoàn toàn không quan hệ gì với nhau. Còn chuyện cô nương bảo tại hạ tự chui vào lưới, lời này nghe cũng hơi khiếm nhã, tại hạ đêm nay vượt tường mà vào đây là vì muốn tìm kiếm một người.

Thân cô nương càng lạnh giọng hơn :

- Kiếm ai?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ tay vào gã trung niên đại hán họ Từ bây giờ đang đứng ở cửa nhà thủy tạ, nói :

- Chính là vị Từ huynh này, hôm trước lúc ở ngoài Lã thành, chính hắn đã nhờ tại hạ mang một phong thư đến cho Tống đại lão gia, kết quả là để tại hạ mang họa vào thân...

Tống Văn Tuấn vừa nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói người nhờ đưa lá thư tầm độc chính là gã họ Từ này, bất giác mắt lộ sát cơ, “soạt” một tiếng, vung kiếm chỉ thẳng vào người hán quát lớn :

- Thì ra tên tặc ám hại phụ thân ta chính là người...

Dứt lời định nhảy tới tấn công, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã đưa tay cản lại nói :

- Tống huynh, huynh chỉ là người làm chứng, xin lắng tai nghe tại hạ nói hết đã.

Huy Huệ Quân cũng bước lên khuyên giải :

- Biểu ca, chúng ta tạm thời nghe Nhạc huynh nói hết đã, rồi hành động còn chưa muộn.

Tống Văn Tuấn tay nắm trường kiếm, nghiêng răng không nói gì.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn Thân cô nương nói tiếp :

- Cho nên đêm nay tại hạ đến đây là để tìm Từ huynh lấy thuốc giải, nhưng rồi nghĩ lại, Từ huynh đây có lẽ cũng chỉ là người phụng mệnh thi hành, trong người hẳn e cũng chẳng có thuốc giải. Bởi thế...

Chàng có ý kéo dài câu nói cuối, không nói hết ý.

Thân cô nương “hừ” một tiếng nói :

- Bởi thế nên người mới tìm ta, đúng không?

Nhạc Tiểu Tuấn khăng khái cười nói :

- Cô nương nói không sai, tại hạ chính là có ý đó.

Thân cô nương cười nhạt nói :

- Ngươi cho rằng không phải tự chui vào lưới ư?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhẹ nhàng :

- Cũng có lẽ thế, nhưng cần phải thử mới biết chính xác...

- Ô thế ngươi muốn thử bằng cách nào?

- Đây chỉ như một trường đánh cuộc, thắng thua song phương mỗi người nắm một nửa, cho nên tại hạ hy vọng muốn đấu một cách công bằng với Thân cô nương.

- Hừ, thắng thua mỗi người chiếm một nửa ư?

Thân cô nương quắc mắt lên hỏi tiếp, giọng lạnh như băng :

- Ngươi định động thủ với ta chăng?

Nhạc Tiểu Tuấn hiên ngang khiêu khích :

- Chẳng lẽ Thân cô nương không dám đánh cuộc với tại hạ?

- Ngươi muốn động thủ cùng ta, trước hết phải thắng nổi bốn tiểu tỷ của ta, mới đủ tư cách đó.

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai nói :

- Điều này tại hạ đã biết, Thân cô nương muốn vị nào xuất trận, xin cứ gọi ra.

Thân cô nương chẳng nói thêm tiếng thứ hai, quay đầu gọi lớn :

- Đông Tuyết, ngươi ra tiếp hấn vài chiêu.

À hầu cuối cùng tên là Đông Tuyết, ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ.

Nhạc Tiểu Tuấn quét mắt nhìn thiếu nữ mặt trắng như tuyết, lạnh như băng thì cười nói :

- Đông Tuyết cô nương, xin cứ ra chiêu.

Đông Tuyết thốt lên một giọng sắc lạnh như vọng về từ cõi chết, hỏi :

- Kiếm ngươi đâu?

Vừa nói vừa rút cặp song kiếm từ thắt lưng ra.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng chẳng chút khách khí, “soẹt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm ở thắt lưng rút phăng ra, lập tức cương thẳng lên như một thanh thiết luyện trường kiếm, miện quát lớn :

- Cô nương cẩn thận.

Chưa dứt câu, chàng lướt người như ánh chớp tới sát người Đông Tuyết, cô ta còn chưa kịp tấn khởi thức thì cổ tay trái đã bị chộp trúng.

“Ào” một tiếng, cả người Đông Tuyết bị một đòn hất của Nhạc Tiểu Tuấn, chân trụ không vững, lao đảo văng ra ngoài xa bảy tám xích. Cô ta bỏ nhào người ra vừa khéo gần nơi đứng của Trúc Thu Lan, lúc này nàng đã chuẩn bị sẵn trong tay một viên sỏi, nhân lúc người của Đông Tuyết còn lao đảo chưa ổn, thì bắn viên sỏi trong tay ra.

Trúc Thu Lan là ái nữ độc nhất của Mãi Hoa bà Trúc Nhị Cô, tuyệt kỹ Thiên Nữ Tán Hoa của Trúc Nhị Cô đã thành danh chấn động võ lâm, cô ta hấp thụ tuyệt kỹ này từ mẹ, có thể sử dụng thuần thục đến mười tám loại âm khí khác nhau.

Lúc này viên sỏi nhỏ xiu bay cực nhanh, người bên ngoài khó nhìn thấy nổi, bắn trúng đích vào ma huyết trên người Đông Tuyết, khiến cô ta ngã người bất tỉnh nhân sự.

Chuyện xảy ra cực nhanh, người ngoài tuyệt nhiên không ai nhận ra Nhạc Tiểu Tuấn đã xuất thủ như thế nào, chỉ kịp thấy thân hình chàng lướt nhanh như chớp, rồi cả người Đông Tuyết nhào ra ngoài, đoạn ngã lăn ra đất.

Chung quy chẳng ai ngờ nổi Đông Tuyết bị khống chế huyết đạo không phải do Nhạc Tiểu Tuấn mà chính là do Trúc Thu Lan.

Cảnh vừa xảy ra, khiến tất cả mọi người la lên “Ồ” một tiếng, vừa kinh ngạc vừa biểu hiện niềm cảm xúc khác nhau.

Với bọn Thân cô nương thì bị chấn động gần như bất khỏi ghế, nhưng với bọn Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân thì kinh ngạc xen lẫn mừng khắp khỏi trong lòng, mắt ai nấy sáng lên long lanh.

Người kinh động nhất phải nói là Tống Văn Tuấn, hắn đã từng động kiếm qua với chàng, hắn thâm hiểu kiếm thuật của chàng so với hắn có phần kém nửa bậc. Thế nhưng làm sao chỉ nội một chiêu đầu đã hạ được Đông Tuyết?

Nhạc Tiểu Tuấn hát nga Đông Tuyết xong, thanh nhuyễn kiếm cũng tiện tay cuộn tròn lại cất vào trong thắt lưng, quay nhìn Thân cô nương ôm quyền nói :

- Tại hạ vận may thắng trận đầu, Thân cô nương nếu còn chưa tin, thì có thể phải thêm vị khác ra đấu.

Thân cô nương tuy chấn động thật sự, nhưng trên nét mặt, và trong ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, rõ ràng là khó tin, bèn nói :

- Người đã làm gì Đông Tuyết?

Nhạc Tiểu Tuấn cười ha hả nói :

- Thân cô nương cứ yên tâm, tại hạ chỉ dùng mũi kiếm điểm vào Ma huyết của cô ta mà thôi.

Thân cô nương trên mặt phủ một lớp băng lạnh, quay đầu nói :

- Xuân Phong, người ra tiếp hắn một chiêu xem.

Xuân Phong đã nắm kiếm trong tay, nhưng nghe nói “thử hắn một chiêu” ngầm hiểu ý chủ là “một chiêu đoạt kiếm”, chính là thi triển tuyệt kỹ của mình.

Xuân Phong nghiêng mình lên tiếng đáp :

- Tiểu tỷ xin tuân mệnh.

Nói rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm kẹp gấp vào cổ tay, bước đến gần trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn, hai tay vòng lại thì lễ nói :

- Nhạc tướng công có thể ra chiêu.

Đương nhiên chỉ là một cử chỉ cố làm mà thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn đã thâm hiểu tâm ý của đối phương, cười lớn nói :

- Xem ra tại hạ không phát chiêu trước thì cô nương sẽ không hoàn thủ. Tại hạ cung kính bất như tuân mệnh.

“Soạt” một tiếng ngân dài, thanh nhuyễn kiếm trong tay lần nữa rút phát ra cầm trong tay, quát lớn :

- Cô nương cẩn thận.

Dứt câu, một chiêu Tiểu Chi Nam Thiên, từ từ đâm tới.

Một kiếm đã đâm ra, rõ ràng chẳng khác gì chiêu Tiểu Phu Văn Lộ, khiến Xuân Phong không chút hoài nghi đó chỉ là chiêu dụ địch.

Khi thanh nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn từ từ đâm tới, cả người Xuân Phong di động, thân hình loáng lên ngược theo thân lưỡi kiếm áp sát vào người chàng, tả thủ nhanh như chớp chớp vào uỷng mạch của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn cười thầm trong bụng, khi thấy đối phương đã trúng kế, tay kiếm vừa phát ra nửa chừng liền thu lại, tay trái thủ sẵn, liền phóng trào chớp vào cổ tay trái đối phương, miệng cười cười nói :

- Đáng tiếc cô nương chậm mất rồi.

Xuân Phong lúc này biết mình bị hớ, tay trái không chớp trúng tay kiếm đối phương, trái lại cổ tay mình còn bị ngũ trảo của đối phương chớp trúng, có muốn rút lại cũng không kịp.

- Ái.

Chỉ nghe một tiếng la lên của Xuân Phong, cả người bị một thế hất của Nhạc Tiểu Tuấn văng ra ngoài.

Trúc Thu Lan đứng như kế hoạch, viên sỏi thứ hai đã thủ sẵn trong tay, lập tức bắn ra điểm trúng huyệt đạo trên người Xuân Phong.

Xuân Phong nằm mộng cũng không ngờ tới sự tình diễn biến thay đổi nhanh như vậy, khi kịp hiểu ra chuyện gì thì cả người đã nằm sõng soài trên mặt đất rồi.

Đương nhiên đứng bên ngoài không ai có thể nhận ra thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt không chế huyết đạo của Trúc Thu Lan, song phương chỉ nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thủ pháp cổ quái đã hạ liên tiếp Đông Tuyết và Xuân Phong, kết quả cả hai người đều nhận hậu quả như nhau.

Tổng Văn Tuấn tuy lòng mừng khắp khỏi, nhưng trong ánh mắt hiện nét kinh hoàng lạ thường.

Huy Huệ Quân ngược lại, ánh mắt sáng lên vì sung sướng, chỉ có điều tấm mạng che mặt khiến người ta khó nhận ra được.

Nhạc Tiểu Tuấn thần thái bình thường điềm nhiên như không, ngược mắt nhìn Thân cô nương cười nói :

- Thân cô nương, giờ thì tại hạ đã đủ tư cách để lĩnh giáo với cô nương rồi chứ?

Thần thái chàng càng trấn tĩnh thì Thân cô nương ngược lại càng lạnh lùng, cô ta từ từ đứng dậy khỏi ghế, cặp nhãn thần lộ sát cơ, gấn chặt vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn đang đứng bên ngoài cách chừng ba trượng, buông một tiếng lạnh bạo :

- Đủ!

Bỗng thấy Hạ Vũ và Thu Sương đứng sau lưng cô ta, quì gối xuống thốt lên :

- Thân cô nương, bọn tiểu tỳ...

Thân cô nương không để bọn họ nói hết, đưa tay cắt ngang, rồi nhìn Thu Sương nói :

- Mang kiếm lại cho ta.

Thu Sương không dám cãi lệnh, liền hai tay dâng thanh trường kiếm nằm trong bao vải gấm.

Thân cô nương đưa tay đón lấy bao kiếm rồi khoát bộ đi ra ngoài nhà thùy tạ, đến trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lạnh lùng nói :

- Ngươi hiện tại có thể thả chúng ra.

Một câu nói này cứ như ra là lệnh.

Nhạc Tiểu Tuấn tối hôm qua đã gặp cô ta, chỉ cách một chiếc bàn, và cũng dưới ánh đèn, hoa diện cô ta tuy có chút lạnh lùng, nhưng vẫn xinh đẹp ôn nhu. Nhưng lúc này đây chỉ thấy sắc diện cô ta lạnh lùng đến trắng xanh, trông phải rùng mình.

Ưu kỳ là đôi mắt tợ như hai hạt hàn châu phát xạ ánh sáng xanh lạnh, khiến người ta chỉ nhìn trực tiếp một cái đã nổi gai ốc cả người. Quả thật là một cái đẹp chết người vậy.

Nhạc Tiểu Tuấn trấn định tâm thần nói :

- Thân cô nương. Thực tình xin lỗi, hai vị cô nương này trong tay tại hạ, chừng nào chúng ta còn chưa động thủ phân thắng bại thì tại hạ khó lòng thả bọn họ ra, bởi vì...

Chàng chăm mắt nhìn đôi phương không nói hết câu.

Thân cô nương hỏi dồn ngay :

- Bởi vì thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :

- Bởi vì thủ hạ của cô nương đều giỏi kỹ thuật đoạt kiếm, mà bằng các bằng hữu của tại hạ đây thấy đều dùng kiếm, tại hạ không thể không cẩn thận, tạm thời khống chế hai vị cô nương này vậy.

Thân cô nương hừ một tiếng lạnh lùng, cổ nén bực tức trong lòng, gằn giọng :

- Hào, vậy thì ngươi phát chiêu đi.

- Không.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp gọn rồi giải thích :

- Tại hạ vừa rồi đã nói, chúng ta hiện tại đang đánh cuộc với nhau, thắng bại mỗi người chiếm một nửa, phải cần có giao ước chứ.

Thân cô nương không kiên nhẫn được nữa, lạnh giọng nói :

- Ngươi định đánh cuộc gì?

- Tại hạ đêm nay đến đây để lấy giải được ở nơi cô nương, chính là Tán độc công giải được.

Thân cô nương không nén nổi tức giận, thét lên :

- Hừ, nguoi nghĩ là có thể thắng được ta ư?

Nhạc Tiểu Tuấn khảng khái đáp :

- Tại hạ nói đây là đánh cuộc, nếu tại hạ vận may mà thắng, hy vọng cô nương trao thuốc giải cho.

Thân cô nương quét mắt nhìn chàng một cái sắc lẹm, hất hàm hỏi :

- Nếu nguoi thua thì sao?

Câu hỏi trịch thượng mà sắc lạnh, khiến người nghe không khỏi bất cảm.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng đã nghĩ, chẳng có chút do dự đáp ngay :

- Tại hạ nếu thua dưới kiếm cô nương, nguyện tuân theo sự phát lạc của cô nương.

- Hào.

Thân cô nương đáp một tiếng chắc nịch rồi ngược mắt nhìn chàng nói tiếp :

- Nguoi định đấu bao nhiêu chiêu?

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :

- Điều này thì theo ý cô nương vậy.

Thân cô nương ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Hạ trong năm mươi chiêu, đủ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Tại hạ đã nói, cứ theo ý của cô nương mà.

Thân cô nương cười nhạt nói :

- Nguoi thật khéo ăn nói.

Nụ cười lạnh nhạt thấy mà rung mình, thế nhưng sắc mặt càng lạnh lùng càng lộ một nét đẹp kinh hồn.

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :

- Cô nương quá khen.

Nói rồi chàng quay lại nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân ôm quyền nói :

- Tại hạ đã ước định đấu với Thân cô nương trong năm mươi chiêu, phiền nhị vị làm công chứng cho lần này.

Thân cô nương ngọc thủ từ từ giơ lên, rút thanh trường kiếm thép xanh lạnh như thu thủy, nhướng mắt nói :

- Nhạc tướng công, mời.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Tại hạ thọ giáo cô nương, đương nhiên là do cô nương xuất chiêu trước.

Thân cô nương cũng không muốn khách sáo nhiều, “ừm” một tiếng, kiếm giơ lên cao nói :

- Vậy thì tôi ra chiêu đây.

Thanh trường kiếm theo đó bổ ra một chiêu, mũi kiếm đâm tới Nhạc Tiểu Tuấn.

Cũng chỉ là chiêu Thanh Long Thám Huyệt, nhưng chiêu kiếm chỉ nhằm vào khoảng không trên vai chàng, quyết không đâm thẳng vào người.

Trúc Thu Lan là người hành tẩu giang hồ khá sớm, cho nên làm sao mà không nhận ra được điều này, nàng chỉ cười thầm trong lòng.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy nhận ra đường kiếm, nhưng cũng đi bộ ra ngoài nửa bước, nhuyển kiếm trên tay vận kinh phát ra chiêu Bế Hộ Tông Kinh, đánh chéch ra ngoài.

Một chiêu này rõ ràng cũng không phải để tấn công đối phương, chẳng qua chỉ là để trả lễ chiêu kiếm vừa rồi của đối phương.

Chiêu đầu tiên, Thân cô nương không ra chiêu hiểm, cũng không có ý hạ thương địch, cho nên chàng cũng không thể thiếu lễ độ, đó mới chính là kiếm đạo vậy.

Trúc Thu Lan thấy hai người đối kiếm mà như múa như vũ, đưa mắt lược mảy, bắt giác trong lòng sinh giận.

Bấy giờ lại tiếp chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, nhưng cũng không khác gì chiêu đầu, bọn họ tựa hồ như đang diễn kịch thì đúng hơn.

Trúc Thu Lan trong lòng càng cay hơn, không kìm nổi, kêu toáng lên :

- Nhạc huynh, tất thấy chỉ có năm mươi chiêu, huynh cần phải thắng cô ta mới lấy được thuốc giải, nhưng nửa chiêu cũng hỏng đại sự đấy.

Mấy chữ “nhượng nửa chiêu” lọt vào tai Thân cô nương, khiến cô ta nghe như kim chích vào tai.

Tại sao lại nhượng nửa chiêu? Mà khẩu khí người nói lại là một nữ nhân hàm chứa châm chích, chẳng phải xem thường cô ta đó sao?

Nữ nhân thường không chịu ai nói lời chạm tự ái của mình, bấy giờ nghe câu nói này, Thân cô nương nhếch mép cười nhạt, kiếm bỗng thâu về rồi phát ra chiêu, nhưng lần này cực nhanh và hiểm, nhắm thẳng vào người Nhạc Tiểu Tuấn mà đâm tới.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy, thể kiếm vẫn còn hòa hoãn như lúc đầu, chẳng ngờ thể kiếm của Thân cô nương đột nhiên biến nhanh mạnh đâm tới rất hiểm, đến biến chiêu hóa giải cũng không kịp.

Trong nguy sinh trí, thanh nhuyển kiếm trong tay chàng vận đủ kinh lực thẳng cứng như cương thạch, đồng thời thân hình đảo bộ di hình, chuyển hẳn qua một bên trái. Một chiêu này chàng chỉ tùy cơ ứng biến, thi triển chiêu Thanh Long Điều Trụ trong Côn Luân kiếm pháp.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, mọi người đứng ngoài chỉ kịp nhìn thấy hai ánh kiếm thép chạm nhau, ngân lên “keng” một tiếng đinh tai nhức óc, hàng trăm tia lửa bắn tung tóe tứ phía, theo đó hai lưỡi kiếm dạt ra hai nơi.

Nhạc Tiểu Tuấn người bật lui lại một bộ, chàng cảm thấy cổ tay cảm kiếm nóng ran lên.

Thân cô nương chừng như cũng bất ngờ, mặc dù chiêu phát là chủ động, cả thân hình thon thả lướt thước lui sau, cổ tay phải cũng ê ẩm.

Hai người trực nghênh một chiêu này, tự nhiên thăm hiểu nội lực hòa hâu của nhau, đồng thời đầu ý cũng dâng lên.

Thân cô nương vừa thoái ra ngoài là lập tức hơi kiếm xông vào, “vù vù vù”, liên tiếp ra ba thể kiếm, thể rất hung mãnh.

Nhạc Tiểu Tuấn gần đây kinh nghiệm động thủ với địch nhân càng phong phú hơn, chàng không chút hốt hoảng, bộ cước hạ tấn, kiếm phát chiêu từng thức hóa giải ba chiêu kiếm của đối phương, đồng thời thuận cơ cũng phản công liền hai kiếm.

Thân cô nương đẩy ra một kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn, cười nhạt nói :

- Xem ra ngươi quả nhiên không phải là người của Vô Lượng kiếm phái.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì hiểu kỳ, hỏi :

- Cô nương làm sao lại nghĩ tại hạ là người của Vô Lượng kiếm phái?

- Ủm, bởi chính vì thanh nhuyển kiếm trong tay ngươi chính là bảo vật của Vô Lượng kiếm phái.

Nhạc Tiểu Tuấn “à” lên một tiếng, chợt hiểu ra, nói :

- Thì ra là vậy.

Hai người nói thì nói, nhưng hai thanh kiếm trong tay họ không chút ngưng nghỉ, từng chiêu tiếp từng chiêu, chẳng thể lơ lửng nửa thốn. Ánh thép ngời ngời tỏa lạnh cả không gian. Trong màn kiếm ảnh, chỉ loáng thấy hai nhân ảnh lúc quện vào nhau lúc tách ra, chung quy chưa thể nhận ra ai đang chiếm được thượng phong, đồng thời nhân mọi người chú ý đến thể kiếm của bọn họ, nên chẳng ai nghe được câu chuyện của bọn họ.

Trong chốc lát đã qua hai mươi chiêu, Nhạc Tiểu Tuấn càng đấu chiêu thức càng lão luyện thành thực, cứ hết chiêu kiếm trong kiếm pháp của môn phái này rồi lại chiêu thức trong kiếm pháp của môn phái khác, mà mỗi chiêu đều ngầm chứa sự uyên thâm ảo diệu của nó.

Có điều dưới kiếm của chàng thì tho thốt tất cả những chiêu kiếm vốn tập môn ấy lại liên hoàn bất tuyệt, cứ y như được sáng tác từ trong một pho kiếm pháp.

Thân cô nương ngay từ khi không còn nghĩ chàng là người của Vô Lượng kiếm phái thì cố bằg trong kiếm thuật mong nhìn ra lai lịch thân thể của chàng. Thế nhưng kiếm pháp của chàng thay đổi biến đổi liên tục, khiến cô ta không thể nhận định được chàng là môn đệ của kiếm phái nào.

Tuy là vậy, nhưng thanh trường kiếm trong tay Thân cô nương cũng phát huy tuyệt học đến tuyệt đỉnh, quyết không kém Nhạc Tiểu Tuấn nửa thức. Kiếm nhẹ theo hình như phiêu hốt, uyển chuyển khoan thai, mà cũng không kém phần dũng mãnh.

Nhảy mất thêm năm chiêu qua nhanh. Thân cô nương nhìn thấy năm mươi chiêu hạn định phân thắng bại, giờ đã qua hơn một nửa, thì trong lòng cũng gấp lên.

Từ nhỏ cô ta đã được nuông chiều thành tính kiêu ngạo lãnh bạc, lúc nay quyết thắng cho được Nhạc Tiểu Tuấn. Chỉ nghe từ miệng cô ta huyết dài một tiếng lanh lảnh, kiếm theo tiếng huyết vung lên hoa nhanh, từ thanh kiếm phát ra hàng trăm ngàn kiếm ảnh, cả không gian như một trận hoa kiếm rơi tả tơi.

Đừng nói đến Nhạc Tiểu Tuấn, mặc dù từ nhỏ thụ nghiệp kiếm nghệ của sư phụ, đều là tuyệt chiêu kiếm thuật tuyển chọn từ các môn phái. Thế nhưng chàng chưa từng nhìn thấy một chiêu kiếm nào lại kỳ ảo như thế.

Ngay cả lúc này đứng ở bên ngoài, Tống Văn Tuấn được hấp thụ kiếm pháp chân truyền từ phụ thân là Vô lâm Đệ nhất kiếm, nhìn cũng không thể phân biệt thế kiếm rõ ràng.

Huy Huệ Quân trên mặt che mạng nên không nhìn ra được biểu hiện thần sắc và trong ánh mắt như thế nào. Thế nhưng nhìn thấy tay nàng nắm chắc trường kiếm run run đến rịn cả mồ hôi, đủ biết trong lòng kích động rất mạnh.

Cả đến Trúc Thu Lan, tim nàng lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên sắc diện lúc xanh lúc trắng, chứ như chính nàng là người đang lâm vào cuộc đấu.

Chính tại lúc này, chỉ nghe một tiếng thét lớn, tiếp liền “tang, tang” hai tiếng, kèm theo những tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, tạo nên một thứ âm thanh hỗn tạp.

Rõ ràng vừa rồi một tiếng đàn cổ quái kia đã ngân lên.

Trong nhà thủy tạ chừng như vừa có biến cố.

Mọi người giật mình quay đầu nhìn, bấy giờ chỉ thấy cả bốn chiếc đèn lồng đều tắt ngấm, một bóng người loáng thoáng lướt nhanh ra khỏi nhà thủy tạ trong một tràng cười quái đản.

Thân cô nương đánh nhau với Nhạc Tiểu Tuấn đến hồi kịch liệt, chiêu phát ra đến tuyệt cảnh, nhưng thấy có biến cố thì không lòng dạ nào động thủ với chàng nữa, lập tức quay người thét lớn :

- Công Tôn Quyền, người dám hủy chiếc bảo cầm của ta!

Thét rồi bỏ mặc Nhạc Tiểu Tuấn, người vọt, kiếm phóng, hợp nhất làm một, như một ngọn phi tiễn xuyên đêm, phóng truy theo Công Tôn Quyền. Miệng thét lớn hạ lệnh :

- Các người giữ hết bọn người này lại cho ta, đêm nay bất cứ người nào vào đây, quyết không thể chạy thoát.

Nói hết câu thì cả người cô ta đã thoát ra khỏi bức tường thành biến mất.

Cứ nghe câu nói của cô ta thì bóng đen vừa rồi phóng ra từ nhà thủy tạ bỏ chạy hẩn phải chính là Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền. Lão ta nhân lúc Thân cô nương mãi chú tâm động thủ cùng Nhạc Tiểu Tuấn, mọi người còn lại cũng dán mắt vào trận đấu, xuất kỳ bất ý ra tay hủy diệt chiếc bảo cầm cổ quái của Thân cô nương. Đồng thời lão ta còn cứu luôn cả gã môn đồ tiểu tử mặt đen, chính vì vậy mà Thân cô nương phùng lửa giận tam tưng, xách kiếm truy theo lão rất gấp.

Nhân vì lúc phát lộ, Thân cô nương lộ tẩy sang cả những người đột nhập vào trang viện đêm nay, cho nên mới chẳng tha qua luôn bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy đánh nhau với Thân cô nương, cứ theo khách quân của người bên ngoài thì chàng tấ lâm vào nguy hiểm dưới chiêu kiếm vừa rồi của Thân cô nương. Nhưng kỳ thực, bằng vào bộ pháp ty kiếm mà chàng hấp thụ của sư phụ chàng từ nhỏ thì chẳng khó khăn gì lắm cũng có thể thoát khỏi màn kiếm ảnh như trận mưa đổ kia.

Bấy giờ, đột nhiên nhìn thấy Thân cô nương bỏ mình truy theo nhân ảnh của Công Tôn Quyền, màn kiếm theo đó mà biến mất, chàng tuy chưa thấu hiểu ra chuyện gì, nhưng nhẹ nhõm thở phào, định thâu kiếm lại.

Trúc Thu Lan lướt người nhanh tới bên chàng, giọng quan tâm, hỏi :

- Nhạc huynh có sao không?

Huy Huệ Quân lúc này bất tri bất giác cũng đã tiếp cận hơn, nhưng vì nhìn thấy Trúc Thu Lan tranh hỏi trước nên nàng cũng chỉ lẳng người đứng yên không lên tiếng.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì chỉ mỉm cười nói :

- Thân cô nương kiểm pháp tinh thâm, nhưng tại hạ có thể ứng phó....

Bọn họ chỉ vừa nói chuyện với nhau mấy câu, đã thấy trước mặt bóng người thấp thoáng nhảy ra, chính là Hồ đại nương dẫn Hạ Vũ và Thu Sương ba người phân thành thế chân vạc vây lấy bọn họ.

Từ Kim Tiêu cũng nhanh chóng phóng đến bên người bọn Xuân Phong và Đông Tuyết, đưa tay phải giải khai huyết đạo cho bọn họ.

Xuân Phong, Đông Tuyết vừa hồi tỉnh.

Từ Kim Tiêu phát tay ra hiệu rồi cả ba tới hợp cùng và bọn Hồ đại nương thành sáu người phân ra vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.

Tổng Văn Tuấn tay cấp kiểm quét mắt hỏi :

- Các ngươi định làm gì hử?

Hồ đại nương nói :

- Chẳng lẽ không nghe Thân cô nương hạ lệnh cho chúng ta thế nào sao? Các ngươi tất nhất chớ nên tháo chạy, chờ Thân cô nương trở lại đã.

Tổng Văn Tuấn phát nộ nói :

- Hử, chỉ bằng vào bọn các ngươi mà đủ tư cách giữ chân chúng ta lại hay sao? Và lại chúng ta há phải chờ Thân cô nương của các ngươi trở lại.

Xuân Phong dừng khí nói :

- Đẳng nào các ngươi có muốn hay không cũng phải ở lại đây đợi.

Nhạc Tiểu Tuấn nhướn mày cao giọng nói :

- Tại hạ vốn ước đấu với Thân cô nương năm mươi chiêu, chẳng ngờ chưa phân thắng bại thì biến cố xảy ra. Tại hạ vốn định chờ Thân cô nương trở lại đấu tiếp. Thế nhưng các ngươi buông lời ép bức như vậy, tại hạ không muốn ở lại nữa. Thân cô nương có trở lại các ngươi cứ nói là Nhạc mỗ này ngày mai sẽ tới.

Từ Kim Tiêu từ đầu đến giờ chẳng lên tiếng, bấy giờ nghe thế bèn nói :

- Nhạc thiếu hiệp nhất định đi, như thế chẳng phải làm khó dễ bọn tại hạ sao?

Trúc Thu Lan mắt hạnh phát hàn quang, lạnh giọng nói :

- Các ngươi hẳn nhất định giữ chúng ta lại đây?

Huy Huệ Quân quay đầu nói :

- Nhạc huynh, biểu ca, chúng ta đi thôi!

Đột nhiên một giọng già nua từ đâu vang lên :

- Chư vị không thể đi được.

Tiếp đó chỉ thấy trong bóng đêm một bóng người lững thững bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Quái Y Bốc Kim Thiết Khẩu

Mọi người đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy đó là một lão già vận trường bào đen, đầu tóc bạc trắng bện thành một búi dài, mặt đầy nếp nhăn, râu lởm chởm cũng trắng như cước. Lưng hơi còng xuống chậm rãi bước tới.

Thoạt nhìn lão, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đều hơi sững sốt, lão ta chẳng phải chính là lão quản gia lắm cảm ngày hôm qua đã mở cửa cho bọn họ đó sao?

Lão già đôi mày râu xuống, cử chỉ chậm chạp, chính ngày hôm qua bị Trúc Thu Lan điểm huyết, sau đó bọn họ vào lục soát trong trang viện, nhưng khi trở ra đã chẳng còn thấy lão ta đâu nữa, có điều lúc ấy bọn họ sợ hãi nên không để ý.

Lúc này, lão từng bước đi qua cầu, trên tay cầm ống tẩu cán dài, thần thái vẫn tỏ vẻ yếu đuối bạc nhược.

Thoạt trông lão ta, từ thần thái bộ dạng không một chút tỏ ra là người có luyện võ công.

Ngược lại Hồ đại nương vừa nhìn thấy lão già lưng còng xuất hiện thì mặt lộ vẻ vui mừng, la lên :

- Đẳng lão, ông đến vừa khéo....

Lão già áo đen họ Đẳng không đợi bà ta nói hết câu, đã khề khà kéo dài giọng nói :

- Lão hán đã đến từ lâu!

Hồ đại nương nói :

- Đẳng lão đến từ lâu thì tốt, Thân cô nương cần dặn....

Đẳng lão tựa hồ như không muốn nghe nhiều lời lải nhải, cắt ngang nói :

- Lão hán đã nói, bọn họ không thể đi được, chẳng người nào có thể rời khỏi đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe mà không khỏi thấy kỳ lạ, lão quản gia này rành rành là không biết võ công, ngày hôm qua chính bị Trúc Thu Lan điểm huyết, nếu như một người luyện qua võ công, nào lại để người ta khống chế huyết đạo dễ dàng như thế?

Thế nhưng cứ nhìn thần sắc vui mừng của Hồ đại nương và khẩu khí của chính lão ta thì tựa hồ như lão là người có bản lĩnh rất cao cường.

Xuân Phong nói :

- Đẳng lão, chi cần khống chế được gã họ Nhạc này, số còn lại cứ để tỷ muội chúng tôi ứng phó là đủ.

Cô ta là người đứng đầu trong bốn tiểu tỷ thân cận của Thân cô nương, vừa rồi nếm đòn của Nhạc Tiểu Tuấn, thâm hiểu không phải là đối thủ của chàng, cho nên mới đẩy cho lão Đẳng. Ý muốn mượn tay lão trả thù cho nỗi tức nhục vừa rồi.

Đẳng lão nghe nói thì đảo nhanh đôi ngươi rồi ngưng chú vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Có phải ngươi nói là tiểu tử này không?

- Chính là hán.

Đẳng lão rút một hơi thuốc rồi trở tay tro cán ống tẩu vào người chàng, nhướn mắt hỏi :

- Thăng nhóc, ngươi là môn hạ của ai?

Hiện tại thì Nhạc Tiểu Tuấn đã tin chắc lão quản gia này nhất định phải là một cao nhân thân tàng bất lộ, nhún vai cười nhạt nói :

- Tại hạ là môn hạ của ai, với lão hán há có liên quan gì?

Đẳng lão nói :

- Đương nhiên là có liên quan, giả ngươi là môn hạ của cố nhân lão hán thì lúc xuất thủ, lão hán có thể nể tình mà nhẹ tay, tuy cũng ra đòn nhưng chẳng đến nỗi khiến ngươi thương vong.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Còn nếu như tại hạ không phải là môn đồ của cố nhân lão hán thì sao?

- À, nếu thế thì lão hán chẳng cần khách khí!

Nói rồi lão chẳng để Nhạc Tiểu Tuấn nói thêm, tiếp ngay :

- Lão hán xưa nay xuất thủ không chết cũng tàn, cho nên mới hỏi cho rõ ràng.

Nhạc Tiểu Tuấn cười cười đáp :

- Điều này thì lão hán nên yên tâm, sư phụ tại hạ quyết không phải là cố nhân của lão hán đâu?

Đằng lão hỏi lại :

- Làm sao ngươi biết được lệnh sư không phải là cố nhân của lão hán?

- Ô, vì ngay đến tại hạ cũng không biết tính danh của gia sư.

Đằng lão chuyển động đôi nhãn châu, giọng kỳ lạ hỏi :

- Sao lại vậy, ngay đến lệnh sư mà ngươi cũng không biết được tính danh ư?

Xuân Phong nhìn thấy Đằng lão và Nhạc Tiểu Tuấn cứ nói mãi không xong trong lòng không kiên nhẫn được, chen ngang nói :

- Đằng lão, hẳn đến sư phụ của mình mà cũng không biết, lão hoi đâu mà lại nghĩ đến chỗ cố cựu thân giao...

Đằng lão trên mặt thoáng chút do dự, nhưng rồi cười nói :

- Quả là thế, nhưng vì vừa rồi lão hán thấy hẳn thi thổ mấy chiêu thủ pháp xem ra rất giống với thủ pháp của một bằng hữu của lão hán, cho nên mới hỏi một câu cho rõ.

Xuân Phong nói :

- Hiện tại thì đã hỏi xong, lão có thể xuất thủ rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe Xuân Phong cứ thúc giục Đằng lão động thủ, chàng đương nhiên nghe ra ẩn ý trong khẩu khí của cô ta tự tin chỉ cần Đằng lão xuất thủ tất sẽ chế ngự được chàng ngay.

Bất giác trong lòng chút hào khí trỗi lên, hiên ngang nói :

- Lão trượng, Xuân Phong cô nương đã giục lão xuất thủ, tại hạ cũng mong lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học chẳng chết cũng tàn của lão trượng. Chẳng cần khách khí nữa, lão cứ ra tay đi!

Đằng lão rút bạo một hơi thuốc cháy rực rồi bông ườn người thẳng lên, từ mồm mũi ba làn khói thuốc xám xịt tỏa ra như ba ống khói, cất giọng như sấm :

- Hào! Thăng nhóc, ngươi tiếp đây.

Dứt lời, bằng bộ pháp Bàn Long Diểu Bộ, người lướt nhanh tới trước người Nhạc Tiểu Tuấn, năm ngón thảo vừa đen đuôi, vừa gầy như que củi, chộp vào hông sườn trái của chàng.

Tay lão quất thủ, ngón tay còn chưa chộp đến đã thấy năm chiếc móng tay vốn cong lại, giờ đây duỗi ra dài có đến thêm ba thốn, mỗi chiếc móng như một thanh kiếm nhọn xé gió rít lên kinh phong nghe đến rợn cả người.

Nhạc Tiểu Tuấn đối với lão già thân tàng bất lộ này chẳng dám khinh xuất, chàng thi triển thân pháp Tỵ kiếm của sư phụ truyền thụ, người lách tới trước một bộ kíp tránh cực hiểm của lão già.

Đằng lão một thảo đầu không trúng thì cười gằn lên mấy tiếng ghê rợn, rồi ống tẩu trong tay trái tiếp liền điểm tới một chiêu khác, cứ thế hai tay xuất thủ liên hoàn tấn công.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thi triển tuyệt học thân pháp của mình, người khi tả khi hữu, lúc tiến lúc thoái, mặc cho đối phương tấn công ồ ạt, nhưng thủy chung vẫn chưa đã động được chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn kinh qua mấy trận đấu liền, chàng càng thể nghiệm ra một điều, môn Tỵ kiếm thân pháp này tuy tiếng gọi là vậy, nhưng không chỉ xảo diệu dùng để tránh kiếm thôi, mà bất cứ thủ pháp tấn công nào thì nó cũng né tránh có hiệu quả.

Đằng lão đánh liền mấy đòn không trúng, bất giác ngó người thốt lên :

- Thân pháp tuyệt lắm!

Nói rồi chẳng chịu để thua, lão nhào người tới, lần này lưỡng thủ tề xuất ống tẩu một chiêu Bích Long Thổ Châu, tả thủ lại thêm một thảo Bạch Hổ Bỏ Ngưu.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương nhất chỉ, nhất thảo đồng loạt tấn công, thế rất hiểm ác. Nhưng chàng không chút nao núng, thân pháp của chàng thi triển mỗi lúc một thêm ảo diệu điêu luyện, chỉ kịp nhìn thấy bóng chàng loang loáng như hồ điệp vờn hoa, chẳng mấy chốc tránh khỏi liền hơn hai mươi chiêu của đối phương.

Từ đầu trận đến giờ, chàng nhất định không rút thanh nhuyễn kiếm ra, chỉ bằng thân pháp tuyệt nghệ của mình mà né tránh chiêu thức của đối phương, tuy vậy vẫn không hề để đối phương động đến được lai áo.

Chính điều này khiến cho Đẳng lão giật mình ngàm chấn động mạnh, lão trầm nghĩ :

- Tiểu tử này thi triển thân pháp gì quái lạ vậy chứ?

Nhưng lão vốn thành danh giang hồ thì khi nào dễ chịu thua, lão phát giận gầm lên một tiếng người nhảy tới, lần này hóa trở thành chưởng, đánh một chưởng thế như bài sơn đảo hải. Chỉ nghe thấy cuồng phong nổi lên, như một trận phong ba đột khởi cuốn cuộn tới người Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không rút kiếm hoàn thủ, mà chỉ bằng thân pháp tránh đòn, đương nhiên là chàng có dụng ý của mình, ấy là muốn thử nghiệm xem môn Tỵ kiếm thân pháp hấp thụ từ sư phụ chàng, có thể tránh được các môn khác hay không?

Hiện tại thi hoàn toàn chứng thực được một điều là môn thân pháp kỳ tuyệt ấy có thể đối phó được và các môn thủ pháp tấn công khác. Chính điều này khiến chàng phấn chấn trong lòng, nếu không thắng nổi đối phương thì chuyện thua cũng là khó.

Bấy giờ chàng thấy lão già công tới, cười vang lớn nói :

- Thủ pháp không chết cũng tàn của lão trượng, tại hạ đã lĩnh giáo!

Vừa nói thân hình vừa lướt chéo tới tránh đòn đối phương, đồng thời tả thủ vòng ra một thế Bạch Hạc Triển Dực vào vai lão già.

Đẳng lão cũng không phải tay vừa, chỉ cười nhạt một tiếng, ổng tẩu rút về hóa chiêu đánh bật vào tay trái của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đoán được đối phương sẽ phản thủ bằng chiêu này, đòn chưa ra hết, người xoay vòng qua phải, tay trái hóa chưởng đánh ập tới ngực đối phương.

Chàng thi triển chiêu này là một chiêu tuyệt học của Phân Thủ Như Lai thành danh giang hồ năm xưa trong võ lâm, phản thủ kích địch, thế như ba đào đại động!

Chiêu đầu tiên chàng vừa phát ra, Đẳng lão đã kịp nhận ra là chưởng pháp của Bạch Hạc môn, nhưng khi hóa chiêu thì lại là thủ pháp công phu của Thiếu Lâm khiến lão trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Nhất là chiêu phản thủ thứ hai này, cán tẩu lão đã đánh ra hết tâm lực này biến chiêu hóa giải tất chậm mất.

Đẳng lão thì cũng tự cứu mình trước mới công địch sau, chỉ nghĩ vậy cả người lão thi triển tam bộ thoát thân lướt nhanh ra ngoài.

Tuy là thoát nhưng lão lại vốn là người thâm hiểm lại lão luyện kinh nghiệm giang hồ, khi bỏ người nhào ra ngoài, đầu trước chân sau, thuận đà tung một cước hoàn đòn thốc vào hạ bộ Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã có chút kinh nghiệm đánh nhau, nhưng khi thấy Đẳng lão hoảng hốt nhào người ra ngoài né tránh một chiêu phản thủ cực hiểm của mình thì nhất thời khấp khởi trong lòng, chẳng thể ngờ một cước khóa hậu của lão già thi triển hiểm độc như thế.

Bấy giờ thoát trông một cước ắt trúng vào hạ bộ, chàng chỉ xoay người theo bản năng, bỏ ngoài ra ngoài, mới coi như tránh một đòn trí mạng, song phương cả hai tách ra hai đường, khoảng cách lúc này mới kéo ra xa.

Đẳng lão trừng mắt nhìn chàng, mặt đổi sắc mấy lần, chứng tỏ lão đã tức giận đến cực điểm.

Đột nhiên nghe lão gầm giọng buông một tiếng “hào” rồi rít dài một hơi, liền đó cả người nhảy vào tấn công Nhạc Tiểu Tuấn, vẩy tay trái tay phải ra chiêu mà đánh.

Nhạc Tiểu Tuấn thi triển thân pháp né tránh, thấy hờ là phản chiêu, lúc hai người đấu chiêu, thân hình tiếp cận nhau, bỗng thấy Đẳng lão từ mồm phả ra một làn khói thuốc xám vào mặt chàng.

Tuy là khói thuốc, nhưng khi thổi ra lão đã ngậm vận nội lực, nên làn khói ngưng tụ áp vào mặt chàng, xông vào mũi, miệng, mắt khiến chàng trong chớp lát không phòng bị, phát ho thành tiếng.

Trúc Thu Lan thấy vậy hoảng hốt la lên :

- Hắn chính là Xuy Vụ Báo, Nhạc huynh thận trọng...

Từ Kim Tiêu hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Ngươi nói gì?

Dứt lời liền nhào tới phía nàng vung tay đánh ra một chưởng.

Trúc Thu Lan biết hắn ngoại hiệu Thanh Sát Thủ, mỗi chưởng đánh ra đều là chiêu sát thủ, cho nên không dám khinh suất đối đầu, tung người nhảy né

tránh.

Tổng Văn Tuấn thấy thế nhảy tới cản đường, nói lớn :

- Trúc cô nương lùi ra, để tôi thanh toán tên tặc tử này đã ngấm hại gia phụ.

Nói rồi định ra chiêu, nhưng lập tức nghe thoáng một làn hương, tiếp liền bóng người nhảy rói, chính là Xuân Phong, chống tay cười nhạt nói :

- Chúng ta đã phân chia rõ ràng rồi, ngươi phải động thủ với ta!

Tổng Văn Tuấn ngẫm hiểu, à tiểu tử này giỏi môn không thủ đoạt kiếm, trong lòng đại nộ, hét lớn :

- Con nha hoàn muốn chết.

Không đợi đối phương tiếp cận, hần liền xông tới vùng chưởng tấn công.

Xuân Phong chẳng thoái, chỉ thấy thấp người xuống lách lẩn tới bằng thân pháp diệu nghệ, tiếp cận người Tổng Văn Tuấn, hữu chưởng đánh ra nhắm vào ngực gã.

Tổng Văn Tuấn cứ ngỡ Xuân Phong chỉ học được thủ pháp đoạt kiếm, chẳng ngờ chưởng pháp cũng nhanh nhẹn uy mãnh như vậy, nhất thời thấu chiêu phát kiếm ra một chiêu hoàn thủ, đồng thời nhảy về sau. Khi thấy đã thoát hiểm, thấu nhanh kiếm vào võ.

Xuân Phong được cơ, chẳng chịu bỏ dỡ, liền tung người như bóng với hình tiếp cận tấn công.

Tổng Văn Tuấn đã tức giận thật sự, không đợi cô ta ra chiêu, đã thấy song chưởng múa lên, phát chưởng đánh ra ào ào.

Đợi đến khi Xuân Phong nhảy người tới thì thế chưởng của Tổng Văn Tuấn đã phát khởi như cuồng phong bão vũ chẳng còn tùy nghi tiếp cận, nhảy mất bọn họ quần lấy nhau tạo thành một cặp đấu.

Thấy Xuân Phong đã đấu với Tổng Văn Tuấn, Hạ Vũ và Thu Sương cũng liền phân ra động thủ với Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy.

Huy Huệ Quân sở học của nàng không phải là kiếm pháp mà chính là nhất thân Thiết Trừu công, hấp thụ được từ phụ thân nàng, Hoài Dương đại hiệp.

Lúc này chẳng đợi Hạ Vũ kịp ra tay tiên công vì cường, nàng liền thi triển một thức Lưu Vân Phi Trừu phát đánh tới chủ động tấn công ngay.

Tiểu Thúy tính hiếu động, vốn đã muốn đánh nhau, bấy giờ thấy vậy cũng nhân vào đánh nhau với Thu Sương, tay đánh miệng chửi ầm ỉ, đánh không nhiều nhưng lại là cặp đấu nào động nhất.

Trở lại nói Đàng lão bấy giờ thổi một hơi thuốc vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn, chàng nhất thời không đề phòng nên bị khói xông vào mặt phát ho đến sặc sụa.

Đàng lão ngoại hiệu Xuy Yên Báo, đương nhiên xuất kỳ bất ý nhả khói thuốc nông nặc vào mặt đối phương chỉ là một thủ đoạn, kết thúc tất phải là một thủ đoạn khác.

Chính lúc Nhạc Tiểu Tuấn rụt người ho sặc sụa, ống tẩu dài có đến ba xích trong tay lão ta nhanh như chớp phóng tới điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai, huyệt tương đài ngực trái và huyệt kỳ môn dưới rốn, thủ pháp cực nhanh.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy mất mũi sặc thuốc nhưng linh trí vẫn tỉnh táo, biết bị đối phương tung đòn hòa mù tấn công, chàng tức giận thét lớn :

- Lão tặc ngươi thật hiểm độc!

Vừa nói, cả người chàng nhảy lùi lại né tránh, ngược lại giờ thân pháp lướt xông vào, vung tay chop nhanh vào uỷên mạch của lão ta, bằng một thế hất khiến cả người lão đang lao tới bị hất nhào ra ngoài.

Đàng lão trước mắt nhìn thấy đã đắc thủ, chẳng ngờ trong vô tri vô giác chỉ thấy bóng người loáng lên, rồi cổ tay trái bị chop, một cái hất mạnh khiến người lão văng nhào ra ngoài, hai mắt trần trần nhìn gã thiếu niên trước mắt tựa hồ như không còn tin nổi ở mắt mình.

Thứ nhất, chính lão tận mắt nhìn thấy ống tẩu trong tay điểm trúng vào ba đại huyệt trên người Nhạc Tiểu Tuấn, cho dầu bị trượt hai huyệt, thì chỉ cần một trong ba đại huyệt đó bị điểm trúng, đối phương cũng đã bị bế huyệt ngưng mạch mà ngã ra đất rồi.

Thứ hai, lão là cao thủ giang hồ, tay trái bấy giờ thi triển cầm nã thủ, tuy không trúng đối phương nhưng cũng chẳng dễ dàng để cho đối phương chỉ bằng một thế chop hất lại văng ra ngoài thế này. Đền lão cũng không kịp nhận ra đối phương đã thi triển thủ pháp như thế nào nữa.

Thực tình lão không thể nào ngờ có một khả năng như vậy xảy ra, cho nên lão đứng trần người nhìn chăm vào chàng đến thất thần, miệng buột thốt lên :

- Chẳng lẽ là Nghịch Mạch huyền công?

Lão ta quả nhiên chẳng hổ danh cao thủ lão luyện giang hồ, chỉ nhìn chiêu đã nhận ra công phu của các môn phái.

Lão chỉ nghĩ duy nhất trong thiên hạ người luyện thành Nghịch mạch huyền công mới không bị trúng chỉ lực điểm huyết người khác khổng chế.

Nhưng điều đó chỉ giải thích sau nghi vấn thứ nhất, còn Nhạc Tiểu Tuấn bằng thủ pháp nào chộp cổ tay lão ta hát văng ra ngoài thì lão ta vẫn chịu không thể biết nổi.

Chính tại lúc đó, Nhạc Tiểu Tuấn bên tai bỗng nghe có tiếng nữ nhân thét lên một tiếng tựa hồ như có người vừa ngã trên cầu.

Lúc này tất cả năm cặp đầu đều ở trên cầu, chàng đưa mắt nhìn mới kịp nhận ra chính là Trúc Thu Lan vừa mới trúng một chương của Từ Kim Tiêu ngã nhào trên mặt cầu.

Từ Kim Tiêu cười gằn lạnh lùng ra chiều sắp sửa hạ độc thủ.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế giật mình, quát lớn một tiếng chẳng để ý gì đến Đẳng lão, thân hình nhanh như chớp xẹt đến bên người Từ Kim Tiêu, chỉ bằng một cái chộp tay hát mạnh, đẩy văng người Từ Kim Tiêu ra ngoài.

Một chiêu này cũng hoàn toàn giống như chiêu vừa rồi đã đẩy ngã Đẳng lão, khiến Từ Kim Tiêu cũng là cao thủ giang hồ mà nhất thời bị Nhạc Tiểu Tuấn hát ngã đến chẳng kịp nhận ra thế nào nữa.

Chỉ nghe ồm một tiếng, lần này Từ Kim Tiêu bị hát văng cao khỏi thanh cầu rơi xuống hồ sen, nước văng tung tóe, người cũng theo đó chìm mất.

Hồ sen nước không sâu lắm, thế nhưng bùn ngập nửa người, Từ Kim Tiêu rơi ầm xuống ngụp lặn mấy lần mới đứng thẳng người lên được, vùng vẫy cắt hôi mực một lúc trong bùn mới bước gần đến bờ đá được.

Nhạc Tiểu Tuấn hát văng Từ Kim Tiêu rồi chẳng thèm để ý đến hấn, cúi người nhìn Trúc Thu Lan hỏi giọng lo âu :

- Trúc cô nương có làm sao không?

Trúc Thu Lan nằm nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng xanh, một câu ư hử cũng không nghe thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn càng thêm lo lắng gọi lớn :

- Trúc cô nương, Trúc cô nương.

Trúc Thu Lan hơi thở yếu nhược tựa hồ như bể cá khí huyết, y nhiên không có tiếng đáp lại.

Nhạc Tiểu Tuấn càng phát hoảng hơn, chẳng nghĩ gì nữa, liền hai tay ầm người nàng lên, quay người định phóng chạy đi.

Chẳng ngờ chưa chạy được bước nào đã nghe giọng Hồ đại nương quát lớn :

- Đông Tuyết nhanh chân hấn lại!

Bóng người loáng lên, liền thấy Hồ đại nương và Đông Tuyết cả hai song song phóng tới.

Nhạc Tiểu Tuấn tức giận, kịp đặt Trúc Thu Lan xuống, bằng một cái nhảy người chàng đã ập tới Hồ đại nương, không để bà ta kịp ra chiêu, chàng chộp tay bà hát một cái khiến cả người bà ngã sòng soài ra ngoài.

Đông Tuyết tận mắt chứng kiến Nhạc Tiểu Tuấn lần thứ ba chộp hát văng ba cao thủ hơn hấn cô ta, tự nhiên trong lòng phát khiếp không dám đương đầu, chỉ nhảy người sang bên trở mặt mà nhìn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế, vẫn chưa bẻ Trúc Thu Lan chạy đi, thấy bọn Tiểu Thúy đánh nhau với Thu Sương gần đó, chàng tự nhiên phát nộ, lướt người tới chộp vào cổ tay Thu Sương, lại hát bay xuống hồ.

Chỉ nghe Thu Sương hét một tiếng kinh động, tiếp liền một “bôm”, cả người ả chìm xuống hồ.

Trong một lúc chàng chộp hát được bốn người, khiến số còn lại khiếp đảm, chàng chẳng để tâm gì đến người khác, bước lại bẻ người Trúc Thu Lan lên thả bộ bước đi.

Tiểu Thúy thấy thế quay người gọi lớn :

- Tiểu thư, công tử, chúng ta đi nhanh thôi.

Huy Huệ Quân và Tống Văn Tuấn vừa rồi tuy đánh nhau, nhưng cũng biết sự kiện đang xảy ra, nghe Tiểu Thúy gọi vậy chẳng ham chiến nữa, liền nhảy phốc ra ngoài, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn.

Còn lại Xuân Phong và Hạ Vũ, cả hai thấy bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân không đánh nữa, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn, cả hai hung hăng thét lớn, định phóng chân đuổi theo.

Lúc này bọn Hồ đại nương, Từ Kim Tiêu và cả Thu Sương đang lom ngòm lên cầu, Đẳng lão thấy thế đưa tay cản nói lớn :

- Tiểu tử này thủ pháp thật kỳ quái, đến lão phu cũng không hóa giải nổi, các ngươi truy theo quyết không phải là đối thủ của hắn, chỉ thêm thiệt mà thôi.

Bọn Tổng Văn Tuấn lúc này cũng đã qua cầu, do Tổng Văn Tuấn đi đoạn hậu, đưa mắt nhìn tới trước thấy Nhạc Tiểu Tuấn ẩm Trúc Thu Lan đã phóng qua tường thành trang viện.

Khi cả ba vượt qua tường thành, thì bóng Nhạc Tiểu Tuấn đã không còn nhìn thấy đâu nữa.

Tổng Văn Tuấn chân vừa chạm đất ổn lập, liền thấy từ trong rừng cây một bóng người vọt ra, thấp giọng hỏi :

- Công tử, tình hình thế nào?

Người này chính là vị Tổng quản Hoắc Vạn Thanh.

Tổng Văn Tuấn khoát tay nói :

- Chúng ta đi.

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn ẩm Trúc Thu Lan trong tay vọt qua tường thành trang viện, cúi thấp đầu nhìn vẫn thấy nhiều mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu ớt trông thật nguy hiểm. Trong lòng chàng hoảng hốt, nhất thời chưa biết nên làm gì, cứ bế nàng trên tay cầm đầu chạy thực mạng không có mục đích.

Chạy như thế một hồi, thần trí như tỉnh lại chuyện hồi trưa bọn họ gặp gã thầy bói Kim Thiết Khẩu, chính lão ta đã bói cho Trúc Thu Lan, từng nói trên mặt nhiều có nét mờ tối, ngộ kỳ sinh, ngộ thô quán, còn đường tránh hung gặp cát phải đi về hướng Tây.

Chợt nhớ đến đó, chàng ngẫm nghĩ lão thầy bói quả là tiên tri, rồi nhìn quanh tứ phía xác định phương hướng, cuối cùng chọn đúng hướng Tây mà chạy.

Đây mới gọi là túng kế cầu may, chớ chàng chưa dám đoán chắc là chạy về hướng Tây thì Trúc Thu Lan có thể giải nguy thành lành.

Nhưng dầu sao thì cũng còn một tia hy vọng vẫn hơn!

Đây là một con đường đất lầy nhỏ xuyên qua những hòn núi nhỏ, chạy chừng ba dặm, chàng nhìn thấy bên đường có một miếu nhỏ, cửa miếu đóng kín.

Nhạc Tiểu Tuấn ngẫm nghĩ, ở đây xóm núi, chẳng dễ tìm ra thầy thuốc, hiện tại trời còn tối, chẳng bằng cứ băng vào miếu nghỉ tạm đến trời sáng hẵng tính.

Nghĩ như vậy chân đã chạy đến trước cửa miếu, ngược mắt nhìn mới biết là một ngôi miếu Thổ địa, tường rêu cửa mốc, tối đen như mực, thoạt nhìn cũng biết miếu bị bỏ hoang, từ lâu không có người trông nom.

Đặt chân lên hết tam cấp, đẩy cửa bước vào đại điện, gọi là đại điện chứ thực ra cũng chỉ rộng chừng vài trượng vuông, nền gạch khá bằng phẳng, ngay chính giữa hai tôn tượng Thổ địa ông và Thổ địa bà, phía trước là một hương án cũ kỹ, ngoài ra không còn thêm vật gì khác.

Đại điện phủ một lớp bụi dày theo thời gian cùng những cò rác, đủ thấy ngôi miếu này bị bỏ hoang lâu ngày không người quét dọn.

Nhạc Tiểu Tuấn dùng chân quét qua loa lên nền gạch những gạch đá cò rác đủ một khoảng trống rộng rồi đặt Trúc Thu Lan nằm xuống.

Chàng vốn không biết Trúc Thu Lan trúng thương ở nơi nào, hơn nữa nàng là nữ nhi nên chàng không tiện khám xét trên người, chỉ đành chờ nàng tỉnh lại để vấn hỏi thương thế mới liệu được.

Nhưng mãi từ lúc ấy đến giờ, Trúc Thu Lan vẫn không chút hồi tỉnh, chàng bấy giờ có ý dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt trợ giúp nàng hoạt động kinh mạch, thế nhưng chính vì nàng thân nữ nhân, nên chàng mới không tiện động thủ thôi nã xoa bóp.

Chàng cúi thấp người bên tai nàng gọi khẽ :

- Trúc cô nương, Trúc cô nương, nhanh tỉnh lại...

Trúc Thu Lan vẫn không hồi tỉnh, nhưng chính khi chàng cất tiếng gọi nàng xong, từ phía trái đại điện bỗng nhiên có tiếng ngáp dài, rồi một giọng rề rả trách :

- Ái da, con người người mới thật là... ở đây là miếu Thổ địa, chỉ có bà chứ làm gì có cô nương, mà gọi cô nương ầm i thế? Ta bôn tẩu một ngày mệt rã mới tìm được ngôi miếu hoang này nghỉ lưng một giấc, chẳng ngờ bị người tìm nhảm nơi rồi, có nhớ người đẹp nào thì tìm đến Hàng Châu Nguyệt lão từ, đốt nhang khấn nguyện may ra mới gặp được Nguyệt Hạ lão nhân.

Người này giọng ngái ngủ lải nhải một hồi rồi thôi, nhưng nghe giọng thì rất quen.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt tìm nhìn chỉ thấy một đồng đen thù lù trong góc tối. Thì ra người kia nói xong rồi quay mặt vào tường ngủ tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên, chấp tay nói :

- Lão huynh nhất định là người ở vùng lân cận, tại hạ xin hỏi một việc, ở gần đây có vị thầy lang nào không?

Người kia nằm ôm đầu bó gối lại thành một đống tròn, vốn chẳng để ý đến đối phương, nhưng bỗng nghe hỏi đến thầy lang liền háng giọng hỏi lại :

- Người tìm thầy lang làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ôm quyền nói :

- Chẳng giấu gì lão huynh, vị tiểu muội của tại hạ, nửa đường bị bệnh cấp thời, cho nên mới tìm thầy lang chữa trị.

Vừa nghe thế, bỗng thấy người kia trở mình ngồi dậy, mặt hiện lên nét vui mừng nói :

- Ô, thật khéo, kẻ hèn chính là thầy lang chuyên trị đại tiểu phượng mạch nghi nan tạp chứng, thì ra người đi tìm thầy thuốc, sao không nói sớm!

Nói đến đó, người kia lại đứng thẳng lên nói tiếp :

- Vậy thì chúng ta đi, nhà người ở đâu, dẫn ta đến xem bệnh.

Vừa nói vừa kéo vạt áo của Nhạc Tiểu Tuấn.

Đến lúc này thì Nhạc Tiểu Tuấn mới ngó người, tướng mạo gầy như que củi, mặt xương xương, mắt lươn mày loạn, chẳng phải là Kim Thiết Khẩu bói toán đó sao?

Vừa nhận ra người này, chàng vui mừng reo lên :

- A, lão trượng là Kim Thiết Khẩu hả?

Kim Thiết Khẩu dụi dụi mắt, nhìn chằm Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi cười hi hi nói :

- Thì ra là công tử, kẻ hèn nhân sợ ồn ào nên mới lánh ra đây ngủ, chẳng ngờ công tử tìm đến, ai bảo công tử biết ta ở đây chứ? Thôi cứu người quan trọng, đi!

Lão ta vẫn nghĩ là Nhạc Tiểu Tuấn một mình tìm đến mời xem bệnh nên mới nói như thế.

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :

- Tiểu muội của tại hạ chính đang ở đây!

- A, vị cô nương kia cũng đến ư? Hiện đang ở đâu?

- Tiểu muội của tại hạ bị hôn mê bất tỉnh nằm gần đây này... Lão trượng biết xem mạch sao?

Hắn là chàng còn ngần ngại hoài nghi con người lão thầy bói lưu lạc giang hồ mưu sinh này.

Kim Thiết Khẩu cúi người đưa mắt nhìn lên nền gạch, vốn định bước đến xem, nhưng chợt nghe câu hỏi cuối cùng của Nhạc Tiểu Tuấn, bất giác khựng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :

- Công tử nói vậy là không đúng, kẻ hèn Kim Thiết Khẩu tuy không gặp thời vận, thế nhưng từ thiên văn địa lý cho đến y nhô tướng số, chẳng gì là chẳng tinh thông, quyết chưa từng nói sai bao giờ, công tử chẳng lẽ không tin nổi kẻ hèn này?

Nhạc Tiểu Tuấn bị trách, vội ôm quyền xin lỗi :

- Thực lòng tại hạ vì thấy tiểu muội gặp cấp bệnh, quá lo lắng mà nhất thời nói năng thiếu suy xét, những mong lão trượng thứ lỗi cho!

Kim Thiết Khẩu nhún vai toét miệng cười nói :

- Công tử vì người thân gặp cấp bệnh tìm y, nhưng kẻ hèn cũng nhân đây thi thố chút tài mọn, có vậy công tử mới chịu tám thành tin tưởng.

Nói rồi xắn tay áo lên, tiếp :

- Kẻ hèn xưa nay bốc quẻ không đợi người mở miệng, có thể nói rõ cát hung họa phúc quá khứ vị lai, trị bệnh cũng thế, không đợi bệnh nhân khai bệnh cũng có thể chẩn ra căn nguyên. Không tin công tử tạm thời đừng nói ra, để kẻ hèn nói xem đúng không nhé!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão nói rất thành thực, bèn chấp tay vái dài nói :

- Vâng, xin thỉnh lão trượng cứu tiểu muội tại hạ!

Kim Thiết Khẩu chẳng nói thêm câu nào, ngồi thấp xuống nhìn chăm vào sắc mặt của Trúc Thu Lan một hồi, bỗng ừm lên một tiếng rồi đứng thẳng lên.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy không thông y học, thế nhưng chàng cũng biết sơ, thầy thuốc lúc chẩn bệnh thường theo tứ chẩn là “Vọng, Văn, Vấn, Thiết”, hiện tại thấy Kim Thiết Khẩu chỉ vọng sắc mà không thiết mạch thì lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Lão trượng, không thiết mạch cho tiểu muội ư?

Kim Thiết Khẩu cười nói :

- Kê hèn chuyên môn xem khí sắc, khí sắc chính là biểu hiện khí huyết của người ta ra ngoài. Lục phủ ngũ tạng cũng khai khiếu ra ngũ quan, phạm mọi bệnh tật bên trong đều phản ánh ra ngoài, nếu chuyên tâm quán xét rạch ròi thì qua sắc diện cũng đủ biết bệnh tật, há cần phải đợi đến xem ba bộ “Thôn, Quân, Xích” ở cô tay kia sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói rồi đôi mày bất giác nhíu lại, hỏi :

- Như lão trượng đã nhìn ra, chẳng hay tiểu muội tại hạ bệnh hoạn thế nào?

Một câu này, đương nhiên hàm ý tra khảo đối phương.

Kim Thiết Khẩu chẳng để ý, cứ nói :

- Lệnh muội trúng chứng thương nhiệt!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói có chút trái khoáy, thâm rủa :

- Ta chỉ nghe nói trong y kinh chỉ nhắc đến chứng thương hàn, nào lại có chứng thương nhiệt? Hẳn là đêm nay ta gặp thầy lang Mông Cổ?

Kim Thiết Khẩu không nghe chàng nói gì, nhưng nhìn sắc thái của chàng cũng đoán ra, trở mắt nhìn chàng chăm chăm, hỏi :

- Sao? Công tử không tin chẳng? Ài, công tử xem lệnh muội sắc mặt phát xanh, chẳng giả chút nào. Nói đến sắc diện phát xanh là Đông phương Ất Mộc, màu xanh. Lại nói Mộc sinh Hỏa, một người nếu bị Ất Mộc làm thương thì sắc mặt hiện thanh khí. Không tin công tử đi kiểm một nhánh củi khô đốt lên xem khói nó có màu xanh không?

- Trời ơi! Lão ta đem việc xem bệnh các sắc diện thành ra xem tướng số, đem cả Ất, Giáp, Bính, Đinh cho đến ngũ hành sinh khắc vào đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ như thế mà cảm thấy trong lòng phát loạn, có chút không kiên nhẫn, chỉ chực muốn phát tác chửi cho lão ta một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tây Giáp Ất Mộc thoát nạn đồ

Kim Thiết Khẩu chẳng để ý gì đến Nhạc Tiểu Tuấn, bỗng nhiên lão đưa ba ngón tay lên xoa xoa đầu mũi mình rồi lẩm bẩm như tự nói một mình :

- Một đại tiểu thư cũng chẳng như một nam nhân hiếu đấu, đánh nhau với người ta trí mạng, làm sao lại bị thương bởi Ất Mộc được? Mà thương thế xem ra nặng đến thế này...

Câu nói này lọt vào tai Nhạc Tiểu Tuấn, chàng thoáng hiểu động trong lòng, bèn nghiêng đầu hỏi :

- Lão trượng nói bị thương bởi Ất Mộc, thực chất muốn ám chỉ gì chứ?

Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói :

- Kê hèn chỉ muốn nói, lệnh muội là một khuê nữ, chẳng oán chẳng thù với người khác, không thể bị hạ sát thủ...

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Lão trượng nói đúng, tiểu muội chính bị người ta đánh bị thương.

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :

- Vậy thì đúng, kẻ hèn đang lấy làm lạ, nhĩ vị huynh muội chẳng giống người trong giang hồ, làm sao lại kết oán kết thù với bọn người hung thần ác sát trong giang hồ được?

Nói đến độ lão ho khan mấy tiếng rồi gật gù nói tiếp :

- Vừa rồi kẻ hèn đã nhìn ra vài phần, sắc diện của lệnh muội biểu hiện tợ hồ như trúng thương bởi một loại bàng môn tả đạo công phu, chỉ có điều nhất thời chưa nói ra được mà thôi. Nếu như công tử đã không nói ra là lệnh muội bị người ta đá thương, thì kẻ hèn cũng chỉ nói được lệnh muội trúng thương bởi Át Mộc mà thôi. Át Mộc ấy là Đông phương Giáp Át Mộc, sắc nó màu xanh, chính muốn nói đến Thanh Sát chưởng.

Đến đây thì Nhạc Tiểu Tuấn hoàn toàn bối phục, chẳng còn dám nghi lão ta là thầy lang Mông Cổ, vội vàng chấp tay xá dài nói :

- Lão trượng thật đúng là một vị thần tiên, cứ như chính mắt đã nhìn thấy lệnh muội bị đánh trúng thương bởi Thanh Sát chưởng, hy vọng lão trượng chỉ giáo.

Kim Thiết Khẩu xua tay, lắc đầu nói :

- Gay, gay! Người nào bị trúng Thanh Sát chưởng nội trong mười hai canh giờ cả người bị phủ phát màu xanh như móc rêu chẳng cứu nổi mà chết, đây là một thủ pháp bàng môn tả đạo, chẳng có thuốc cứu...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì khựng cả người, lắp bắp nói :

- Vậy thì tiểu muội tại hạ vô phương cứu chữa ư?

- Biện pháp thì cũng có, trước hết công tử đem chuyện lệnh muội bị trúng thương bởi Thanh Sát chưởng như thế nào kể ra cho kẻ hèn nghe, nhớ là phải kể thật tỉ mỉ, để kẻ hèn còn cân nhắc phán đoán thương thế, may ra có cách cứu trị...

Nói đến đó, lão bất chợt nhớ ra điều gì à lên một tiếng, nói tiếp :

- Đúng rồi! Hồi trưa chẳng phải kẻ hèn đã từng nói với các vị, lệnh muội trên mặt có sắc ám tối, con đường tránh hung gặp cát phải là theo hướng Tây, tất bình an vô sự đó sao? Hảo, công tử cứ kể hết nghe xem!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã hoàn toàn tin tưởng ở lão thầy bói cổ quái này, chẳng giấu giếm gì, bèn đem hết đầu đuôi câu chuyện vừa xảy ra trong trang viện kể rành rọt cho lão ta nghe.

Kim Thiết Khẩu nghe đến chuyện Thân cô nương gãy đàn thì cứ gật gù lia lịa, đến khi vừa nghe chàng nói hết, thì bật phá lên cười ha hả nói :

- Chuyện này xem ra còn có hy vọng đây...

Vừa nói được mấy tiếng, bất chợt nín bặt, nghiêng tai nghe ngóng, rồi thấp giọng nói :

- Hình như có người đến, chẳng lẽ bọn chúng đuổi theo?

Nhạc Tiểu Tuấn mảy kiếm nhú lại, nói vội :

- Tại hạ ra xem sao!

Kim Thiết Khẩu vội chộp áo chàng kéo lại, nhỏ giọng nói :

- Công tử đi không được, lệnh muội thương thế trầm trọng, vạn nhất... Ái, thế này vậy, cứ để ta ra xem, nếu quả đúng là bọn người kia truy đến, ta có thể dùng lời lẽ ứng phó qua được!

Nói rồi, không chờ Nhạc Tiểu Tuấn kịp phản ứng, lão đã sải chân bước ra cửa miếu.

Đêm cuối tháng, trăng lặn sao thưa, khắp nơi nhìn chỉ thấy một màu đen kịt.

Kim Thiết Khẩu lách lư thân hình bước ra khỏi cửa miếu, đưa mắt nhìn quanh miệng lâm nhảm :

- Xem ra ta ra hơi sớm, bọn người kia chưa đến!

Người chưa đến, mà lão ta từ xa đã nghe thấy, há chẳng phải là luyện thành Thuận Phong nhĩ?

Nói rồi lão vươn vai ngáp dài một cái, thân hình lười biếng đứng tựa vào thành cửa, chừng như muốn ngủ gật đi.

Nhưng chỉ trong cái chớp mắt, ngay trước cửa miếu, đột nhiên như cuồng phong quét lá, vù vù...

Liền hai bóng người lướt tới.

Người chạy trước dáng nhỏ gầy, đầu tóc bạc trắng kết thành búi dài, râu cũng bạc như cước, tay cầm ống tẩu cán trúc dài, thoạt nhìn cũng biết ngay

chính là Xuy Yên Báo Đăng Cao.

Người chạy sau toàn thân vận cổ phục sắc đen tuyền, tóc dài qua lưng, sắc mặt xinh đẹp kiêu diễm, nhưng trầm một nét lạnh lùng như băng sương, chính là vị cô nương họ Thân.

Hai bóng người phóng nhanh tới đáp nhẹ xuống nền gạch, tuyệt nhiên không làm lay động đến một hạt bụi.

Thân cô nương đưa đôi mắt huyền sắc lạnh quét nhìn một vòng, rồi lên tiếng hỏi :

- Đăng hộ pháp nhìn thấy hấn chạy về hướng này chứ?

- Vâng, vâng, lão hấn nhân vì thấy hấn võ công quái dị, nên chỉ ngấm truy theo đến đây, tận mắt nhìn thấy hấn ẵm con nha đầu kia chui vào trong miếu Thổ Địa này.

Thân cô nương cắn môi, gật đầu nói :

- Đăng hộ pháp nói cũng đúng, gã họ Nhạc này nếu không sớm trừ khử, sau này sẽ trở thành một đại địch của bốn giáo. Đi, chúng ta vào!

Thì ra, bọn họ đúng là truy theo như thế mà đến đây.

Đăng Cao giương cán tẩu nói :

- Lão hấn dẫn đường cho cô nương!

Nói rồi lão sai bước tiến lên trước, nhưng khi vừa bước tới ngưỡng cửa, bỗng nhiên lão vấp phải vật gì, khiến cả người chúi nhủi.

Xuy Yên Báo Đăng Cao là nhân vật cao thủ võ lâm, có lý gì đi đường lại vấp ngã một cách dễ dàng như vậy được? Lão thấy người bị vấp ngã lập tức bằng một thế Lý Ngư Đảo Đình lộn ngược người nhào trở ra ngoài, miệng thét lớn :

- Ai?

(....Mất hai trang 15-16.....)

Không có ý, thì cũng chẳng phải là chuyện chơi, người kia không chết cũng bị thương, nào dễ dàng nói năng bài bãi như vậy được?

Huống gì, mũi chân lão ta đi vấp phải vào người kia mà đau nhói, lão cười gằn mấy tiếng, thét lớn :

- Lão tiểu tử, thật ra ngươi là ai? Chớ đem rèm thưa che mắt thánh, trước mặt Đăng mỗ ngươi chớ nên giả vờ đóng kịch.

Kim Thiết Khẩu la lên một tiếng nói :

- Thì ra là Đăng đại gia, kẻ hèn là Kim Thiết Khẩu, chuyên xem tướng bốc quẻ, đoán chữ luận số, suy cát hung hóa phù...

Đăng Cao hừ một tiếng nói :

- Nói vậy, ngươi biết coi tướng số?

Kim Thiết Khẩu gật đầu đáp :

- Vâng, vâng, kẻ hèn chuyên nghề coi tướng bói quẻ, không trúng quyết một xu cũng không dám lấy.

- Ủm, vậy ngươi từng bói xem mạng người hưởng dương đến ngày nào là chấm dứt chưa?

Kim Thiết Khẩu nói :

- Bản mệnh kẻ hèn đoán đi đoán lại đã mấy mươi năm nay, thê tử tài lộc, chẳng hưởng chút phần nhỏ, còn như thọ mệnh? Ái... Chính đêm nay, tháng này, năm này là tận đầu số mệnh, giả như thoát qua khỏi đêm nay, thì sống hưởng thọ đến tám mươi ba tuổi, mới hết số trời...

Đăng Cao cười khan lên mấy tiếng nói :

- Đáng tiếc là ngươi không qua khỏi đêm nay!

Dứt lời, trở tay nhanh như chớp đánh chiếc tẩu ra, đầu tẩu lớn bằng nắm tay “bộp” một tiếng, chẳng sai lệch chút nào trúng đích vào trán của Kim Thiết Khẩu khiến lão đến một tiếng cũng không kịp thốt ra, hai chân mềm nhũn, cả người đổ về sau.

Thân cô nương đứng kế đó, muốn can lại cũng không còn kịp, mảy tằm nhú lại, giọng hàm trách móc :

- Ngươi xuất thủ qua nhanh, người này hành tung rất khả nghi, ta xem ra hấn không phải là hạng thuật sĩ tầm thường trong giang hồ, chúng ta cần phải

khai thác hân mới đúng.

Đằng Cao cũng cảm thấy mình xuất thủ quá nhanh, nên không dám lên tiếng.

Nhạc Tiểu Tuấn nấp trong đại diện, từ đầu đến giờ nghe Kim Thiết Khẩu lái nhai đầu khẩu với bọn họ, thấy cũng nực cười. Chẳng ngờ, Xuy Yên Báo Đằng Cao đột nhiên xuất thủ, vừa nhanh vừa hiểm ác, một đầu tẩu đánh vào trán Kim Thiết Khẩu ngã lăn trên đất, chàng trong lòng cảm phần định nhảy vọt ra.

Nhưng đúng lúc ấy, bỗng thấy Kim Thiết Khẩu nằm sõng soài trên đất lại ré giọng thốt lên :

- Mẹ kiếp, một cái gỗ ống tẩu của lão huynh thật mạnh, chút nữa thì vỡ toát đầu kẻ hèn này mất. Nhưng chung quy cũng phải cảm ơn lão huynh người, thừa mệnh lão huynh hạ thủ lưu tình, kẻ hèn đêm nay coi như thoát khỏi cửa ải này!

Nói rồi lão trở người nhảy nhồm đứng lên, miệng cười hi hi, tay ôm quyền xá xá Đằng Cao, tạ ơn một cái gỗ vừa rồi lưu tình, khiến lão thoát khỏi cửa nạn!

Xuy Yên Báo Đằng Cao nằm mộng cũng không ngờ một đầu tẩu của lão đánh ra quyết chẳng nhẹ tí nào vậy mà đối phương ngã người rồi đứng lên tỉnh bơ như không, điều này khiến lão phát nộ, nhưng nhất thời chết lặng người không nói được tiếng nào.

Kim Thiết Khẩu xá xá mấy cái, đột nhiên í lên một tiếng nói :

- Lão huynh làm sao lại trúng mất há miệng, chừng như còn giận kẻ hèn này sao? Hay là do cái đầu kẻ hèn hơi cứng, nên khiến tay lão huynh phát đau?

Thân cô nương chỉ khoanh tay đứng xem vẻ bàng quan, đương nhiên cô ta đã sớm nhìn ra Kim Thiết Khẩu là kẻ cao nhân thân tàng bất lộ, nếu không thể thì một cái gỗ ống tẩu của Xuy Yên Báo, đến đá còn vỡ vụn, chứ đừng nói đến đầu người ta!

Thế nhưng, cô ta thăm hiểu vị hộ pháp của mình cũng không phải là hạng tầm thường, cho nên có ý muốn để song phương động thủ một phen, xem thử Kim Thiết Khẩu dẻo dẹo, thân thủ cao cường đến mức nào?

Chính vì thế, mà cô ta vẫn đứng bàng quan theo dõi, một tiếng cũng không nói.

Mãi đến lúc này, Kim Thiết Khẩu chấp tay xá dài nói lời tạ ơn Đằng Cao hạ thủ lưu tình, nhưng Đằng Cao vẫn đứng trờng mắt bất động.

Thân cô nương chợt phát hiện ra có điều không ổn, bèn lướt người tiến tới, lạnh giọng hỏi :

- Kim Thiết Khẩu, ngươi đã làm gì Đằng hộ pháp?

Kim Thiết Khẩu thấy Thân cô nương lướt người tới, liền ái lên một tiếng, chân tự nhiên thoái về sau, bởi một nụ cười nói :

- Cô nương... Cô nương bớt nộ, kẻ hèn cũng không biết... Hay là do vị lão huynh này đã làm gì xúc phạm đến Thổ Địa ông, Thổ Địa bà...

Thân cô nương cười nhạt đáp :

- Bằng hữu, ngươi thật cao minh, thật ra ngươi là ai? Nhanh báo xuất tính danh thật đi!

Kim Thiết Khẩu toét miệng cười đáp :

- Cao minh thì không dám, kẻ hèn đúng là Kim Thiết Khẩu, kim khẩu đoán cát hung, thiết chùy luận họa phúc...

Thân cô nương trong nháy mắt lộ hàn quang, tay từ từ giờ lên rút phát thanh trường kiếm trên lưng lạnh giọng nói :

- Ngươi nhanh rút binh khí đi!

Kim Thiết Khẩu lại thoái lui một bước, chăm nhìn Thân cô nương vẻ kinh hoàng nói :

- Cô... Cô nương định đánh nhau?

- Không sai, Thân Phi Quỳnh ta muốn dùng kiếm thọ giáo vài cao chiêu!

Cô ta tính danh là Thân Phi Quỳnh!

Kim Thiết Khẩu nhấp nháy đôi mắt lươn, cười nói :

- Mẹ ơi, cô nương muốn động thủ với kẻ hèn này? Kẻ hèn xưa nay chuyên luận đoán họa phúc cho người, đồng thời cũng chỉ ra vài hướng tránh họa tìm phúc. Kiếm tuy cũng có, nhưng chỉ là dùng để cắt thịt thái rau, nào dùng để...

Thân cô nương không kiên nhẫn được, quắc mắt hét lớn :

- Phế ngôn, ngươi còn chưa chịu rút binh khí ra, xem như ngươi tự tìm cái chết, ta nhất định động thủ!

Kim Thiết Khẩu nghe thế càng phát hoảng, xua tay nói :

- Chậm tay, chậm tay, cô nương nhất định muốn động thủ cùng kẻ hèn này, thì cũng xin chờ kẻ hèn này lấy kiếm ra đã chứ?

Thân Phi Quỳnh mắt lạnh như băng nói :

- Kiếm ngươi đâu?

Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào trong miếu đáp :

- Để trong miếu.

- Hào, ngươi nhanh vào lấy đi!

Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :

- Kẻ hèn vào lấy xin cô nương tạm chờ ở đây!

Thân Phi Quỳnh nhìn bóng sau lưng lão ta, trầm nghĩ :

- Lão ta nhìn cũng đã năm mươi, nếu như nhân vật thành danh sao ta chưa từng nghe thấy nhỉ?

Cô ta bước đến bên người Đàng Cao, lúc này nhìn rõ mới phát hiện ra lão ta bị không chế huyết đạo từ lúc nào, cô ta liền đưa tay đánh một chưởng giải khai huyết đạo cho lão. Thế nhưng, lão ta vẫn cứng đờ người, rõ ràng huyết đạo vẫn không giải được.

Thân Phi Quỳnh trong lòng kinh động, vội xuất chưởng đánh liền vào năm đại huyết giải khai kinh mạch, nhưng Đàng Cao vẫn y nhiên chẳng một chút cử động.

Thân Phi Quỳnh giật thót mình kinh động, trầm nghĩ :

- Ngũ Đẳng Hồi Nguyên thủ pháp của ta có thể giải khai tất cả thủ pháp không chế huyết đạo, sao không thể giải nổi huyết đạo này chứ? Hắn ta đã dùng thủ pháp nào nhỉ?

Giải huyết không nổi, cô ta chỉ còn đứng khựng người bên Đàng Cao, chưa biết nên làm gì hơn.

Lại nói, Kim Thiết Khẩu ba chân bốn cẳng đi nhanh vào trong miếu, toét miệng cười hi hi, nói nhỏ với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Tốt rồi, tốt rồi, cứu tinh đã đến!

Nhạc Tiểu Tuấn nhỏ giọng nói :

- Lão trượng ý nói...

Kim Thiết Khẩu voi vọi vàng vàng lục soạn túi đồ trong góc tường, rồi lấy ra một thanh kiếm gỗ, cuối cùng nói :

- Kẻ hèn tạm thời không có thời gian giải thích, đàng nào thì lệnh muội cũng đã được giải cứu.

- Tiểu muội được thuốc giải ư?

Nhưng chẳng ngờ Kim Thiết Khẩu lại trả lời :

- Thanh Sát chưởng không có giải được!

Rồi lão nín tay chàng nói tiếp :

- Nhanh ra đây làm chứng!

Chẳng để chàng hỏi han gì thêm lão cứ kéo tay chàng đi ra khỏi cửa miếu.

Kim Thiết Khẩu cười hi hi nói với Thân Phi Quỳnh :

- Kẻ hèn tỷ kiếm với cô nương, nếu có người làm chứng, cô nương thua thì không được chối cãi, đúng chứ?

Thân cô nương lúc này đã nhận ra người mà Kim Thiết Khẩu kéo ra chính là Nhạc Tiểu Tuấn bất giác cười nhạt nói :

- Hừ, ta đã sớm nghi ngươi là đồng bọn với họ Nhạc này!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Cô nương đoán sai rồi, tại hạ với vị lão trượng này, không phải đồng bọn.

Kim Thiết Khẩu cười nói thêm :

- Nhưng nếu là đồng bọn thì đã sao chứ? Nào, nào, kẻ hèn muốn tỷ kiếm với vị cô nương này, công tử người tạm thời đứng ngoài làm chứng.

Nói rồi đôi mắt lươn nhìn Thân Phi Quỳnh tiếp :

- Cô nương, chúng ta tỷ thí thế nào đây?

Thân cô nương đưa mắt nhìn, chợt trong lòng phát giận xen lẫn ngỡ ngàng, Kim Thiết Khẩu trên tay chỉ cầm vẹn vẹn thanh kiếm gỗ để thờ thần.

Lão ta dám dùng một thanh kiếm gỗ đối phó với một thanh cương kiếm bảo khí trong tay nàng, nếu không phải là điên, thì cũng phải là một cao nhân lai lịch chẳng nhỏ.

Chỉ nghĩ vậy, cô ta trong lòng không dám khinh địch, bèn nói :

- Chúng ta hạn trong mười chiêu, thế nào?

Kim Thiết Khẩu nhún vai, tay trái đưa lên ba ngón, nói :

- Cứu người như cứu hỏa, mười chiêu qua nhiều, cao nhân động thủ chế địch chỉ vài chiêu vài thức là đủ.

Thân Phi Quỳnh nghe thì ngạc nhiên hỏi :

- Cứu người? Người muốn cứu ai, liên quan gì với việc tỉ kiếm chứ?

Kim Thiết Khẩu cười nói :

- Có, có, đương nhiên là có liên quan, cô nương lát nữa sẽ biết.

Thân Phi Quỳnh lạnh giọng nói :

- Nói vậy người định hạn trong ba chiêu?

- Chẳng sai, ba chiêu!

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy dung mạo thần thái của Kim Thiết Khẩu dung tục bần tiện cơ hồ như không còn ai xấu xa bần tiện hơn nữa, mắt lươn mày loạn, mũi hếch răng vênh, sắc mặt thì vàng bết, người thì gầy như que củi, thử hỏi đây có thể là một cao nhân sao? Bằng vào lão ta mà dám bảo là mười chiêu đấu quá nhiều, há chẳng phải là chán sống rồi sao chứ?

Nghe lão ta đáp gọn như vậy, tự nhiên vừa tức vừa buồn cười, nàng hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Được, ba chiêu thì ba chiêu, người có thể động thủ!

Kim Thiết Khẩu xua tay nói :

- Kẻ hèn còn chưa nói hết lời!

- Hào, người nói đi.

- Chúng ta chỉ cần phân định thắng thua, hà tất phải hạ thủ đã thương.

Thân Phi Quỳnh không kiên nhẫn được nói :

- Người cứ yên tâm ra chiêu, ta không đã thương người là được.

Kim Thiết Khẩu gật đầu nói :

- Vâng, vâng, chỉ cần phân xuất cao hạ là đủ, chúng ta ở đây có người làm chứng.

Thân Phi Quỳnh hất hàm nói :

- Ta đã nói là đồng ý rồi, người ra chiêu đi.

- Ô, không, kẻ hèn xưa nay hành đạo giang hồ, chưa từng động thủ cùng người mà phát chiêu trước.

Nhạc Tiểu Tuấn bị lão ta kéo ra đây, chỉ đứng một bên mà theo dõi, thấy lão ta ăn nói hài hước, chừng như cố tình đùa giỡn với Thân Phi Quỳnh, trong lòng không khỏi hồ nghi, chẳng lẽ lão ta thật sự thâm tàng tuyệt học kinh nhân?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng, chẳng cần nói gì thêm. Hữu thủ giương lên, bảo kiếm khoát một vòng, phát kiếm vù vù, chân trái bước lên nửa bước, tả thủ theo đó lại tiếp một chiêu, năm ngón tay cong cong, phối hợp cùng với hữu kiếm tạo thành một thức Phi Phụng Triển Dực.

Bốn ả tiểu tỷ của Thân Phi Quỳnh đều có tuyệt kỹ hộ thân, với võ công của cô ta, đương nhiên không cần nói cũng phải vượt hẳn bốn ả tiểu tỷ, động thủ với người khác, đâu cần vừa khởi thức đã gỡ bốn môn tuyệt học?

Thế nhưng, khởi thức cô ta đã gỡ bốn môn tuyệt học, phải hiểu là cô ta không dám xem thường đối phương, đồng thời cũng muốn đối phương phải gỡ sở học của mình ra, khi ấy mới dễ nhận biết được lai lịch của đối phương!

Kim Thiết Khẩu quả nhiên cũng đã di động thân hình.

Kiểm gỗ trong tay không chút vội vàng, từ từ đưa chéo lên khoát một vòng tạo ra kiếm khí, tả thủ phát chiêu đánh nhẹ ra ngoài, chân trái tiến lên nửa bộ, tạo thành thức Phi Phụng Triển Dực hoàn toàn giống với khởi thức của Thân Phi Quỳnh.

Thì ra, đôi mắt lươn của lão ta nhìn chân Thân Phi Quỳnh, thấy cô ta múa thế nào lão ta múa thế ấy, thế nhưng vừa học đã múa giống đến bảy tám phần. Từ thân pháp, bộ pháp nhất nhất y dạng, chỉ có bộ tấn là chưa giống một chút mà thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn không khỏi nhũn mảy thâm nghĩ :

- Chẳng phải lão ta đem tính mạng ra đùa đó sao?

Chính lúc chàng định lên tiếng can bỗng thấy lão quay đầu toét miệng cười.

Thân Phi Quỳnh đương nhiên nhận ra đối phương muốn chế nhạo mình bằng cách học khởi thức Phi Phụng Triển Dực của mình, bất giác thấy tức giận xen lẫn buồn cười, thầm rủa trong lòng :

- Đồ chết tiệt!

Thế nhưng, ngoài mặt nàng vẫn lạnh lùng hỏi :

- Ngươi chuẩn bị rồi chứ?

Kim Thiết Khẩu vội gật đầu đáp :

- Thực thô thiển chỉ đáng cười, cô nương xin ra chiêu!

Một câu này khiến Thân Phi Quỳnh lửa giận càng cao, lão ra cách khởi thức của mình, rồi lại bảo “thực thô thiển”, đây chẳng phải có ý nói Phi Phụng kiếm pháp là thô thiển lắm sao?

- Hừ. Phi Phụng kiếm pháp, thiên hạ vô địch, ngươi dám cuồng ngạo?

Thân Phi Quỳnh chửi thầm trong lòng rồi lại lạnh giọng thét lớn :

- Ngươi cẩn thận!

Trong khi nói, chỉ thấy kiếm hoa lên, vù một tiếng, người theo kiếm lướt tới xuất một chiêu Phi Phụng Truy Phong trong Phi Phụng kiếm pháp.

Kim Thiết Khẩu hai mắt mở trừng trừng đến một cái chớp mắt cũng không có, rồi kiếm trong tay cũng hoa lên, học theo chiêu thức của Thân Phi Quỳnh, người nhào tới phát chiêu Phi Phụng Truy Phong, tuy không hoàn toàn giống nhưng chung quy căn bản chẳng sai.

Chỉ có một điều chiêu lão phát ra chậm hơn chiêu của Thân Phi Quỳnh một bước.

Hai người cùng nhảy vào, cùng ra mỗi chiêu như nhau tất nhiên người nào ra chiêu trước, thì người đó chiếm được lợi thế.

Huống gì thanh kiếm trong tay Thân Phi Quỳnh lại là một thanh bảo kiếm sắc bén, đâu không đáng gọi là chém sắt như chém bùn nhưng với một người bằng xương bằng thịt như Kim Thiết Khẩu, thì tuyệt không thể không bỏ dọc người lão từ đầu đến chân.

Chẳng ngờ khi hai kiếm đối phương sắp hết tầm, chỉ thấy thân hình Kim Thiết Khẩu hơi lách chéo ra ngoài, cứ thế hai người lướt sát sườn nhau, kiếm tự nhiên cũng bị chệch người, thoạt trông cứ tợ hồ như bọn họ đang thao tập kiếm pháp, chẳng ai để kiếm động đến ai.

Thân Phi Quỳnh một kiếm trượt vào khoảng không, dừng chân quay phắt người lại.

Ngược lại, Kim Thiết Khẩu cứ phóng người theo đã xa đến ba bốn bộ, ngoái đầu nhìn lại thấy Thân Phi Quỳnh đã quay người từ bao giờ, lão ta cũng vội

vàng quay cả người lại, nhìn Nhạc Tiểu Tuần toét miệng cười nói :

- Nhạc công tử làm chứng, chúng ta qua chiêu rồi nhé!

Thân Phi Quỳnh hậm hực hừ một tiếng nói :

- Hào!

Đột nhiên chỉ thấy cô ta hai chân nhún mạnh, người vọt lên, song thủ triển khâu, Kiếm Thần hợp nhất, kiếm phát liền ba kiếm liên hoàn tạo thành hình chữ phẩm công tới.

Kim Thiết Khẩu cũng học theo chiêu thức cô ta, chân nhún đất, tay triển khai, kiếm phát chiêu liên hoàn.

Kiểm thuật phải tinh đến hóa hầu, phát kiếm thành thực lão luyện, tự như tự đắc. Muốn được như vậy, tất nhiên cần phải tinh cần khổ luyện thời gian dài mới được, cứ như lão ta lâm trận mới học chiêu, đương nhiên đừng nói đến chuyện ra chiêu thành thực.

Chân tuy cũng chạm đất nhún lên nhưng bất quá cũng chỉ là một cái nhảy cao chưa lĩnh hội ý Kiếm Thần hợp nhất, kiếm xuất tại ý.

Người ta thân phi kiếm phát tam kiếm, chỉ thấy phát xuất ba đạo kiếm ảnh thế liên hoàn bất tuyệt. Lão ta cũng nhào người lên không, kiếm gỗ cũng phát ba chiêu, nhưng thực chất chỉ là ba cái hươi kiếm mà thôi.

Huống gì bên trong còn nhiều yếu tố khác như tốc độ, thời gian, nhất nhất đều chiếm thế ưu thuộc về Thân Phi Quỳnh.

Kim Thiết Khẩu kiếm gỗ vừa hươi đến thì ba đạo kiếm ảnh thành hình tam giác đã ập tới người, bất thần lão ta phát hoảng luyến tay chân...

Đứng bên ngoài nhìn, Nhạc Tiểu Tuần chấn động buộc miệng la lên :

- Nguy rồi!

Thật tình bất cứ người nào đứng ngoài quan sát đến lúc này đều lo lắng cho Kim Thiết Khẩu.

Thế nhưng, Kim Thiết Khẩu học thế kiếm của Thân Phi Quỳnh, phát kiếm có chậm nhưng chậm cũng có cái hay của chậm.

Khi ba đạo kiếm ảnh của cô ta ập tới, vừa khéo ba cái hươi kiếm của Kim Thiết Khẩu đánh ra, chỉ nghe “kong kong kong” liền ba tiếng, rõ ràng hai thanh kiếm đã trực tiếp chạm mạnh vào nhau.

Thân Phi Quỳnh phóng tới ra chiêu sau mấy tiếng binh khí chạm nhau thân hình thon thả của cô ta đảo một vòng rồi lướt trở lại vị trí cũ.

Nhạc Tiểu Tuần nhìn đến đây thì há hốc mồm miệng, gần như thất thần chẳng tin nổi vào mắt mình.

Kim Thiết Khẩu chẳng phải là một cao nhân thân tàng bất lộ đó sao?

Chưa nói gì, chỉ riêng chuyện thanh kiếm gỗ trong tay lão ta trực tiếp nghênh liền ba kiếm với thanh bách luyện bảo kiếm trong tay Thân Phi Quỳnh, mà không hề bị chém đoạn hay suy xuyên một mảy may quả chẳng phải là chuyện tầm thường!

Một người luyện kiếm, dùng nội lực quán chú vào kiếm, chẳng phải là chuyện lớn, nhưng vận nội lực vào thanh kiếm gỗ để đối đầu với một thanh kiếm thép trong tay một kiếm sĩ mà kiếm gỗ không chút hư tổn, đủ hiểu nội lực người đó thâm hậu đến mức nào?

Nhạc Tiểu Tuần đứng ngăn người suy nghĩ, bỗng nghe giọng ré ra của Kim Thiết Khẩu nói :

- É, nhân chứng đã qua chiêu thứ hai rồi nhé!

Thân Phi Quỳnh mặt trắng xanh tợ hồ như một lộ băng tuyết phủ lên, mắt lộ hàn quang, giọng hằn học nói :

- Hào, ngươi tiếp chiêu thứ ba của bốn cô nương!

Kim Thiết Khẩu hoành ngang thanh kiếm gỗ, cười hi hi nói :

- Chúng ta đã giao ước trước, chỉ phân thắng phụ là thôi, cô nương kiếm thế xin nhẹ tay một chút, thanh kiếm gỗ này của kẻ hèn để làm ăn, cô nương chém đoạn thì kẻ hèn không còn pháp khí hành nghề nhé!

Thân Phi Quỳnh cười gần một tiếng, cả thân hình lần này đột nhiên phóng thẳng vút lên không trung cao cỡ đến ba trượng, rồi đột nhiên chúi người phát kiếm ra chiêu, cả người lẫn kiếm tạo thành một đường thẳng nhắm đỉnh đầu Kim Thiết Khẩu chộp xuống.

Một chiêu này rõ ràng Thân Phi Quỳnh đã có tính toán, quả nhiên chỉ thấy Kim Thiết Khẩu đứng ngơ người ra, lão ta lần này không thể học theo chiêu của Thân Phi Quỳnh đề xuất thủ, chỉ ngược mắt nhìn thân hình Thân Phi Quỳnh đang lơ lửng trên không.

Thân Phi Quỳnh khi người cao hết tầm bắt đầu bỏ xuống, kiếm chưa đến thì đã phân tán ra trăm ánh kiếm hoa cứ như một trận hoa rơi là tả.

Kim Thiết Khẩu bất giác buột miệng la lên :

- Úi da, tuyệt chiêu không được rồi!

Trong tiếng la chỉ nhìn thấy lão rút đầu rút cổ cả người ngồi thụp xuống, nhưng tay kiếm vung thẳng lên trời phát loạn lên chẳng biết mấy kiếm.

Nói thì chậm, bây giờ chuyện lại xảy ra cực nhanh, màn kiếm ảnh của Thân Phi Quỳnh chớp xuống nhất nhất, từng kiếm ảnh đều bị kiếm gỗ của Kim Thiết Khẩu đón đánh, kiếm tiếp kiếm..

Kong... Kong... Một loạt tiếng kiếm chạm nhau vang lên đinh tai nhức óc.

Nháy mắt, màn kiếm ảnh tiêu tan, cả người Thân Phi Quỳnh cũng rơi đáp xuống đất. Nhưng khi hai chân chạm đất còn chưa kịp đứng vững bỗng trước mặt cô ta thấy ánh kiếm lóa lên...

Thoạt trông, chính là thanh kiếm gỗ trong tay Kim Thiết Khẩu, thế kiếm rất chậm, cô ta nhìn thấy thật rõ ràng nhưng không làm sao tránh kịp... Mũi kiếm chỉ điểm nhẹ vào huyệt Cự Cốt khiến cả nửa người trên tê dại...

Thanh kiếm trong tay tự nhiên không nắm vững vượt khỏi tay rơi lăn lóc trên nền gạch.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kim Hình chương kỳ tính giải độc

Bây giờ, Thân Phi Quỳnh vừa bị trúng chỉ lực từ mũi kiếm gỗ của Kim Thiết Khẩu, thì đã thấy lão ta lướt tới trước mặt cô ta, toét miệng cười hi hi, ôm quyền nói :

- Thừa mong cô nương nương chiêu, tại hạ đã nói rồi, chúng ta chỉ phân cao hạ thì dừng, quyết không hại đến cô nương!

Thân Phi Quỳnh tức đến tím mặt, thế nhưng lúc này huyết đạo bị khống chế, miệng không nói được, người không cử động được, tức giận mím môi nhắm mắt im lặng.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Xin chúc mừng lão trượng thắng đến thật thần kỳ!

Kim Thiết Khẩu nói :

- Ê nhân chứng, giờ nhanh bế cô ta vào trong!

Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người ra hỏi lại :

- Để làm gì?

- Cứu người!

- Hà? Cô ta có thể cứu tiểu muội tại hạ?

Kim Thiết Khẩu phát tay nói :

- Không hỏi nhiều, nhanh bế cô ta vào trong đi!

Nhạc Tiểu Tuấn vốn còn hoài nghi, đồng thời ngăn ngại động vào người Thân Phi Quỳnh, thế nhưng việc cứu Trúc Thu Lan là cần kíp hệ trọng, cho nên y liền âm thầm lặng lẽ Thân Phi Quỳnh đi vào trong miếu.

Kim Thiết Khẩu khi ấy mới bước tới bên người Xuy Yên Báo Đẳng Cao, vỗ mạnh hai cái vào lưng, lão ta cười cười nói :

- Người tạm thời ở ngoài này canh giữ, tuyệt đối không cho bất cứ người nào xông vào trong miếu, hiểu chứ? Huyết đạo người tuy đã giải khai, thế nhưng kỳ kinh của người vẫn chưa đã thông hoàn toàn, trước khi trời sáng, nếu như ta chưa thi thủ thông kinh đã mạch cho người thì người chẳng còn nhìn thấy mặt trời được nữa đâu!

Nói rồi, quay người thùng thảng đi vào trong miếu.

Nhạc Tiểu Tuấn bế Thân Phi Quỳnh vào trong đại điện, thì Kim Thiết Khẩu cũng đã theo vào, lão nói ngay :

- Thời gian đã rất gấp, ngươi nhanh điếm vào bảy huyệt đạo trên người cô ta.

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :

- Lão trượng cần tại hạ điếm bảy huyệt đạo nào đây?

- Trương Cương, Bình Môn, Kiên Tinh, Hiệp Môn, Nhũ Căn, Nhật Nguyệt!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta đọc liền bảy huyệt đạo, thì không khỏi có chút ngần ngại.

Nên biết, Trương Cương thuộc Đốc mạch, nằm ở cuối đốt xương cột. Bình Môn thuộc Thái Dương kinh, nằm ở lưng, Thiên Môn thuộc Thủ Dương minh kinh, nằm ở gáy, Kiên Tinh thuộc Thủ Thái Dương kinh nằm ở đầu vai, Hiệp Môn thuộc Túc Thái Dương kinh nằm ở eo lưng, Nhũ Căn thuộc Túc Dương minh kinh, nằm ở chân nhũ hoa. Nhật Nguyệt thuộc Thái Dương kinh cũng nằm ngay trên nhũ hoa.

Thử hỏi, những huyệt đạo đều nằm ở những chỗ hiểm yếu, làm sao một nam nhi có thể xuất thủ đối với nữ nhân được?

Trên giang hồ, tuy xưa nay không hề có quy định là nam nhân không được điếm vào các yếu huyệt này của nữ nhân, thế nhưng trong làng võ lâm hắc bạch đạo, tự nhiên đều có cấm kỵ thành quen.

Nhạc Tiểu Tuấn do dự hỏi :

- Lão trượng, tại sao muốn tại hạ điếm các huyệt đạo này?

Kim Thiết Khẩu nhướn mày nhìn chàng hỏi lại :

- Ngươi chẳng lẽ không muốn cứu lệnh muội?

- Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến việc cứu tiểu muội?

Kim Thiết Khẩu cắt ngang :

- Rất có liên quan, vừa rồi chẳng phải ta đã nói là cứu tính đến đó hay sao? Cô ta chính là cứu tính của lệnh muội đấy!

- Tại hạ thật tình chưa hiểu, lão trượng đã khống chế huyệt đạo của Thân cô nương, nếu trên người cô ta có thuốc giải, thì chúng ta có thể lấy...

Kim Thiết Khẩu không đợi chàng nói hết, đã lắc đầu nói :

- Ta đã nói là Thanh Sát chương không có thuốc giải!

- Vậy điếm bảy huyệt đạo của Thân cô nương, thì có dụng ý gì?

- Ái, công tử à, đây là biện pháp cấp cứu mà ta chợt nghĩ ra trong đường bí, cứ nghe theo lời ta quyết không sai. Ái, nói cho ngươi biết, trên đời này, chỉ duy nhất cô ta là có thể cứu được lệnh muội, mà muốn cứu lệnh muội thì không thể không điếm bảy huyệt đạo của cô ta.

Nhạc Tiểu Tuấn càng nghe càng mơ hồ bán tín bán nghi nói :

- Điều này...

- Ái! Có gì mà ngại chứ, cứu người là trọng, chấp kinh tòng quyền, nếu ngươi không chịu điếm bảy huyệt đạo của cô ta, thì tính mệnh của lệnh muội quyết không đảm bảo nổi, ta nói vậy là đã tận tâm tận ý.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta nói ngữ khí thành thật, lại sợ nếu chần chừ khiến lão ta bất mãn mà phát tay chẳng quản đến thì nguy. Chuyện bất đắc dĩ, không thể không cứu mạng Trúc Thu Lan nhưng chàng vẫn còn chút ngại ngần hỏi :

- Lão trượng có thể nói cho tại hạ biết rõ hơn, điếm bảy huyệt đạo trên người Thân cô nương, thì cô ta làm sao cứu được tiểu muội?

Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói :

- Ta đã nói rồi, ngươi cứ điếm huyệt đạo tự khắc sẽ rõ.

Nhạc Tiểu Tuấn chớp mắt nhìn lão ta hỏi tiếp :

- Tại hạ xin hỏi thêm một câu, nếu tại hạ điếm bảy huyệt đạo này trên người Thân cô nương thì cô ta sẽ thế nào?

- A, điều này không hề trọng gì, đợi đến khi cô ta cứu trị thương thế cho lệnh muội xong, thì huyết đạo trên người cô ta tự nhiên cũng giải tán thôi!

- Hào, tại hạ xuất thủ ngay bây giờ chứ?

- Hãy chậm đã!

Kim Thiết Khẩu lắc lắc đầu, nói tiếp :

- Người cần phải nghe theo lệnh của ta mà làm, bảo đảm là người phải nhanh chóng xuất thủ, tuyệt đối không được chậm trễ, nhớ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tại hạ đã nhớ!

Kim Thiết Khẩu đột nhiên vung tay phải ra, năm ngón tay đúng lúc chộp lên vai trái chàng, tay trái lại chộp vào cổ tay của chàng rồi giữ chặt lấy khuỷu tay.

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình la lên :

- Lão trượng muốn làm gì chứ!

- Ái, người chớ vùng vẫy, ta chỉ đem chân khí truyền sang cho người, trợ lực người mới có thể điểm huyết đạo cô ta được. Ta chộp vào vai người, chính là không để chân khí thượng nghịch theo cánh tay, người hoảng gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì thấy càng kỳ quái, tại sao cần phải có lão ta truyền thêm chân khí sang thì mới có thể điểm huyết đạo Thân Phi Quỳnh?

Chỉ nghĩ đến đó, bỗng thấy từ tay Kim Thiết Khẩu một luồng khí nóng truyền sang, cả bà vai phút chốc tởm hồ như gặp phải nước sôi, thực khiến khó lòng mà chịu nổi.

Bên tai khi ấy cũng liền nghe tiếng Kim Thiết Khẩu nói :

- Năm quyền, chỉ đưa ngón trỏ ra, chuẩn bị điểm huyết!

Nhạc Tiểu Tuấn y lời, nắm tay lại, chỉ đưa ngón trỏ ra, bỗng thấy luồng nhiệt khí vừa truyền vào vai theo Tam dương kinh truyền xuống ngón tay, chàng cúi mặt nhìn đầu ngón tay, bỗng cả người chấn động.

Nguyên là ngón tay trỏ chàng đưa ra lúc này đã biến thành đỏ rực lên như lửa không biết là công phu gì?

Không kịp nghĩ gì, đã lại nghe giọng Kim Thiết Khẩu thúc giục :

- Nhanh điểm!

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ còn biết y theo lời lão ta lần lượt điểm từng huyết Trương Cương, Bình Phong, Thiên Môn, Kiên Tinh, Hiệp Môn, Nhũ Căn và Nhật Nguyệt.

Thân Phi Quỳnh tuy huyết đạo bị khống chế, miệng không nói được, người không cử động được nhưng tai vẫn nghe vạy tay chỉ của Nhạc Tiểu Tuấn điểm đến đâu, cô ta đều nhận biết rất rõ.

Thân nữ nhi nghìn vàng, bị tay nam nhân chạm vào những chỗ kín, tự nhiên trong lòng phát hoảng, cả người co giật, mà mắt thì nhắm nghiền chẳng dám nhìn ai.

Kim Thiết Khẩu lại quát lớn :

- Buông thông tay ra!

Nói rồi lão tự động hai tay buông ra khỏi vai và khuỷu tay của chàng.

Cũng kỳ lạ, chính lúc lão ta buông tay ra, chàng buông thông bàn tay, thì đầu ngón tay mát lạnh trở lại bình thường, nhưng trên người thì phát nóng đến đỏ mỗ hôi. Có thể nói một phần vì có nhiệt khí từ tay Kim Thiết Khẩu truyền sang, nhưng phần không kém quan trọng chính là vì tay chàng chạm vào những nơi hiểm yếu trên thân thể nữ nhân, trong lòng tự nhiên phát gấp, trống ngực đập thình thịch, hơi thở gấp lên, mà mắt thì ửng đỏ bùng bùng.

- Lão trượng, đây là...

Ý chàng định hỏi :

- Đây là môn công phu gì?

Nhưng chàng còn chưa hỏi hết câu, thì Kim Thiết Khẩu đã đưa tay lên ngăn lại, rồi ba ngón tay lão sờ sờ chiếc mũi hếch của mình nói :

- Chúng ta nên nói chuyện chính, hiện tại thì có thể cùng vị cô nương này thương lượng điều kiện!

Tiếp liền lão đưa tay lên đánh một chưởng vào bả vai Thân Phi Quỳnh giải khai huyết đạo vừa rồi đã dùng mũi kiếm gỗ điểm khống chế, cười hi hi nói :

- Thân cô nương, vị bằng hữu này của kẻ hèn có chuyện muốn thỉnh cô nương trợ giúp, không biết cô nương có chịu giúp không?

Thân Phi Quỳnh lúc này huyết đạo được giải, tay chân cử động bình thường, nói năng tự nhiên, nhưng sắc mặt vẫn đỏ ửng vì thẹn, mắt giận dữ nói :

- Hừ, người khiến Nhạc Tiểu Tuấn sử dụng Hóa Linh chỉ khống chế thất đại huyết trên người ta, còn nói gì nữa chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thấy thế thì trầm nghĩ :

- À, thì ra Kim Thiết Khẩu đẩy luồng chân khí vào người ta, xuất chỉ điểm huyết lại là Hóa Linh chỉ.

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :

- Đây chính là một điều kiện, chỉ cần cô nương gật đầu đồng ý cứu người, thì đảm bảo cô nương vô hại.

Thân Phi Quỳnh cứ nhớ lại vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn xuất thủ điểm vào những yếu huyết hiểm hóc trên người cô ta thì tự nhiên thấy thẹn đến chín mặt.

Lúc này nàng không dám quay người lại nhìn chàng, cúi thấp đầu hỏi :

- Người muốn ta cứu ai?

- Hi hi, nói vậy là Thân cô nương đã đồng ý?

Kim Thiết Khẩu đưa ba ngón tay lên xoa đầu mũi, cười nói tiếp :

- Cũng cháu gái khác, chính là tiểu muội của vị công tử này, cô ta trúng thương, duy nhất Kim Hình chương của cô nương có thể cứu...

Nhạc Tiểu Tuấn chợt nhớ lại lời tiên đoán của Kim Thiết Khẩu. Kim có thể khắc Mộc, bỗng thấy hiếu kỳ trong lòng, chẳng lẽ lão ta đúng là có tài tiên tri?

- A, thì ra ý lão nói Kim khắc Mộc, chính là muốn nói đến Kim Hình chương giải được Thanh Sát chương đây mà!

Nhưng với Thân Phi Quỳnh thì kinh ngạc không ít, nàng ngước mắt nhìn lão hỏi :

- Làm sao người biết ta luyện Kim Hình chương?

Kim Thiết Khẩu xòe bàn tay phải ra bấm bấm, rồi cười nói :

- Kẻ hèn hành nghề bốc quẻ mấy mươi năm nay, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều nằm trong Ngũ hành, thì làm sao thoát khỏi lòng bàn tay kẻ hèn này được!

Thân Phi Quỳnh chỉ cười nhạt một tiếng khinh bỉ, nhưng không nói gì.

Kim Thiết Khẩu chẳng để ý nói tiếp :

- Cô nương như đã đồng ý vậy thì có thể bắt đầu!

Thân Phi Quỳnh lạnh giọng hỏi :

- Vị cô nương kia trúng thương gì?

Nhạc Tiểu Tuấn chưa kịp đáp, thì Kim Thiết Khẩu đã nói :

- Trúng Thanh Sát chương, Đông phương Giáp Ất Mộc, sắc xanh, nên cần phải có Tây phương, Canh Tân Kim, sắc đỏ, mới có thể khắc chế được thương thế, cho nên mới nhờ đến cô nương!

Thân Phi Quỳnh lúc này mới quay đầu sang nhìn Nhạc Tiểu Tuấn lạnh lùng hỏi :

- Cô ta là tiểu muội của người?

Tuy khẩu khí lạnh lùng, nhưng khi ánh mắt cô ta bắt gặp tuần diện khôi ngô của chàng thì tự lòng không khỏi rộn lên, mắt lại ửng hồng.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi bất giác cũng ửng đỏ mặt, vội nói :

- Cô ta là nghĩa muội của tại hạ, mong cô nương cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.

Thân Phi Quỳnh chẳng để ý gì đến câu nói của chàng, quay hỏi Kim Thiết Khẩu :

- Ngươi muốn ta cứu cô ta như thế nào đây?

Kim Thiết Khẩu nói ngay :

- Kim Hình chương là kỳ môn tuyệt học đời nay, cũng là công phu sơ bộ trong Huyền Môn kiếm pháp, có thể nói là công phu lợi hại nhất trong các môn chương công trong thiên hạ. Người bị trúng chương này, tựa như nghìn đao cắt ruột, đau đớn lồng lộn đến khi khí tuyệt mà chết. Cô nương tuổi còn trẻ, có lẽ cũng chỉ mới luyện thành chừng ba phần công phu, nhưng ba phần công phu cũng đã là khá lắm rồi, có thể khắc chế được Thanh Sát chương giải hết kỳ độc của nó, tiêu trừ khí Giáp Ất Mộc trong nội thể, có lẽ chỉ cần cô nương dùng năm phần hỏa huyệt của mình là cũng đã quá đủ!

Thân Phi Quỳnh nói :

- Ngươi nói rất đúng, Kim Hình chương ta chỉ mới luyện bước sơ bộ, phát được mà thu không được, ngươi yêu cầu ta vận xuất năm thành hỏa huyệt, thực tình ta không dám đoan chắc.

- Đúng!

Kim Thiết Khẩu cười đắc ý vỗ tay đánh đét một cái rồi nói tiếp :

- Kẻ hèn chính đã nhìn ra sớm hóa huyệt công phu của cô nương chưa đủ để đẩy Thanh Sát chương, cho nên vừa rồi mới mượn chỉ lực của Nhạc công tử điểm vào sáu huyệt trên Túc Dương mạch của cô nương. Lúc trị thương, chỉ cần giải khai một huyệt trên Dương mạch, cô nương tiếp tục xuất thủ, như vậy chẳng phải là chỉ có một phần năm Kim khi đó thôi sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đây thì hiểu ra vấn đề, thầm nghĩ :

- Lão ta muốn ra tay điểm huyệt vào Túc Dương mạch trên người Thân cô nương, quả nhiên đã sớm có tính toán!

Thân Phi Quỳnh ngược lại giật mình nghĩ :

- Hẳn tính toán như thần, nếu như ta không đồng ý trị thương cho nha đầu kia thì nhất định hẳn không buông tha ta!

Chỉ nghĩ đến đó, cô ta lạnh giọng nói :

- Hào, ta chấp nhận!

Kim Thiết Khẩu cười cười nói :

- Đa tạ Thân cô nương, đã nể tình kẻ hèn, ngày sau nhất định có lúc báo đáp cô nương!

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn báo đáp thế nào đây?

Kim Thiết Khẩu tay xoa mũi theo cô tật, cười hi hi nói :

- Điều này thật khó nói!

Nói đến đó, bỗng dùng thuật truyền âm nhập mật nói tiếp với Thân Phi Quỳnh :

- Cô nương hà tất hỏi nhiều, tạm thời đêm nay chịu thiệt một chút, sau này kẻ hèn nhất định dốc sức tác thành.

Thân Phi Quỳnh mặt vẫn lạnh lùng không lên tiếng.

Kim Thiết Khẩu nhân cơ hội nói tiếp :

- Thời gian đã cấp bách lắm rồi, xin Thân cô nương nhanh động thủ.

Thân Phi Quỳnh hỏi lại :

- Ngươi muốn ta động thủ thế nào đây?

Kim Thiết Khẩu chỉ khoảng không bên cạnh Trúc Thu Lan nói :

- Cô nương ngồi xếp bằng xuống đây nhắm mắt định thần, chờ động đây.

Thân Phi Quỳnh đến đây thì chàng còn gì để khước từ, bèn y theo lời lão ta ngồi xếp bằng bên cạnh người Trúc Thu Lan.

Kim Thiết Khẩu lại vẫy Nhạc Tiểu Tuấn, bảo chàng ngồi xuống bên cạnh Thân Phi Quỳnh :

- Nhạc công tử cũng ngồi xuống đây, theo lời chỉ dẫn của ta mà hành động là được.

Khi thấy Nhạc Tiểu Tuấn cũng đã ngồi yên vị rồi, Kim Thiết Khẩu đến đứng sau lưng chàng, tay trái đưa ra chộp vào vai phải của chàng, hữu thủ chộp vào khuỷu tay của mình, rồi bắt đầu vận khí truyền sang người chàng, miệng nói :

- Nhạc công tử nhanh xòe tay phải ra, áp chuông vào huyệt Quan Nguyên trên Nhâm Mạch của Thân cô nương!

Không đợi Nhạc Tiểu Tuấn kịp mở miệng, lão ta nói tiếp ngay :

- Thân cô nương, kê hèn dùng hỏa ở Thiếu Dương, trợ giúp. Hỏa sinh Thổ, Thổ sẽ sinh Kim, hiện tại cô nương dùng Kim khắc Mộc, điểm vào huyệt Quan Nguyên trên người Trúc cô nương.

Nên biết, huyệt Quan Nguyên thuộc Nhâm mạch chạy ngay giữa bụng rốn ba thốn, bảo Thân Phi Quỳnh điểm vào huyệt Quan Nguyên trên người Trúc Thu Lan thì không có vấn đề gì, vì bọn họ cùng nữ tính với nhau. Nhưng bảo Nhạc Tiểu Tuấn đặt tay áp vào huyệt Quan Nguyên trên người Thân Phi Quỳnh thì thật là một hành động khiếm nhã.

Nhưng lúc này Kim Thiết Khẩu vừa nói là đã truyền một luồng hỏa khí Thiếu Dương sang người chàng, khiến tay chuông chàng nóng rần lên như lửa đốt. Đây gọi là tình thế tên đã giương cung, không thể không buông, chàng chỉ đành cắn răng đưa hữu chuông áp vào huyệt Quan Nguyên trên người Thân Phi Quỳnh.

Chuyện cũng kỳ, chính khi chàng đặt tay chuông vào huyệt Quan Nguyên của Thân Phi Quỳnh, thì cô ta cảm thấy luồng nhiệt khí vào Nhâm mạch rồi xuống Hội Âm chuyển sang Đốc mạch. Huyệt Trương Cương vốn bị Hỏa Linh chi phong bế vừa rồi liền theo đó mà giải khai, tợ hồ như thấy lưu khai giọng thông suốt.

Bây giờ cô ta không dám chậm trễ, liền vận khởi Kim Hình chuông vào ngón giữa, vung tay điểm huyệt Quan Nguyên trên người Trúc Thu Lan.

Kim Thiết Khẩu lại ra lệnh :

- Nhạc công tử đi đôi chuông đến huyệt Am Liêm, Thân cô nương điểm vào huyệt Am Liêm của Trúc cô nương.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng chút do dự, di động chuông đến huyệt Am Liêm.

Thân Phi Quỳnh cũng lập tức vận Kim Hình chuông điểm tiếp vào huyệt Am Liêm của Trúc Thu Lan.

Giọng Kim Thiết Khẩu lại vang lên :

- Nhạc công tử đi chuông đến huyệt Mang Du, Thân cô nương điểm vào huyệt Mang Du...

Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh cứ nhất nhất y theo lời Kim Thiết Khẩu động thủ, tiếp liền sau đó còn điểm Ma huyệt, Quyền Môn, Thiên Trì, Cực Tuyền và Văn Môn.

Khi Thân Phi Quỳnh kết thúc huyệt cuối cùng, Kim Thiết Khẩu bây giờ mới buông thông tay khỏi vai Nhạc Tiểu Tuấn, thở phào nói :

- Tốt rồi, nhị vị đứng lên đi!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói liền nhún người đứng dậy hỏi :

- Lão trượng, như vậy là được rồi sao?

Thân Phi Quỳnh vận Kim Hình chuông điểm liền bảy đại huyệt trên người Trúc Thu Lan, thì cả bảy huyệt trên người cô ta vừa rồi bị Hỏa Linh chi phong bế, tự nhiên cũng hoá giải tán.

Lúc này mới thấy thẹn đến chín mặt, đứng lên chẳng hé môi nói nửa câu, tung người phóng nhanh ra ngoài như làn khói biến mất sau cửa miếu.

Kim Thiết Khẩu ngóng mắt dõi theo bóng dáng cô ta, nhún vai cười nói với theo :

- Thân cô nương đi chậm thôi!

Nói rồi lão quay người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái đầy thâm ý, thấp giọng nói :

- Ngươi chó thấy mặt cô ta lạnh lùng, kỳ thực trong tim cô ta nóng lắm đấy! Hi hi...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói câu này, nhớ lại tình cảnh vừa rồi thì không khỏi thẹn, vội vàng lấp liếm hỏi sang chuyện khác :

- Lão trượng, tiểu muội của tại hạ...

- Ái, người chó nôn nóng!

Nói rồi lão kéo Nhạc Tiểu Tuấn cùng ngồi xuống, nói tiếp :

- Thanh Sát chưởng lệnh muội bị đánh trúng giờ đây đã được Thân cô nương dùng Kim Hình chưởng lấy Kim khắc Mộc, mà đẩy hết ra ngoài rồi, chẳng phải lo ngại gì nữa. Có điều ta vừa điểm huyết Thụy Miên để cô ta ngủ một giấc, đến sáng sẽ tỉnh lại, tuyệt đối không còn chút đau đớn trở ngại gì trong người.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm kích, chấp tay vái dài nói :

- Đa tạ lão trượng, đêm nay nếu không...

Kim Thiết Khẩu xua tay cắt ngang lời chàng nói :

- Chúng ta chó nên nói lời cảm tạ với nhau, nói vậy nghe còn vương tục khí, thật ra lão ca ca ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên trơ mắt hỏi :

- Lão trượng phụng mệnh ai?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Trừ sư phụ ra, trên đời này còn ai sai khiến được ta?

-Ồ, lệnh sư của lão trượng là vị cao nhân nào?

Kim Thiết Khẩu vẫn toét miệng cười hì hì :

- Tiểu lão đệ, người cứ chó một lời gọi ta là lão trượng được không chứ? Bằng không người cứ gọi hoài, thì lão ca ca ta có lẽ già đi mất!

Lại ba ngón tay xoa mũi, nhưng lần này bỗng thấy chiếc mũi roi ra, lão í lên một tiếng la hoảng :

- Chết rồi, chiếc mũi ta roi mất!

Nhạc Tiểu Tuấn vốn từ đầu không chú ý, mà cũng vì trong điện quá tối, lúc này nghe lão ta la toáng lên mới ngưng mục chú nhìn và phát hiện ra, chiếc mũi hểnh to đứng trên mặt lão ta là giả.

Nhạc Tiểu Tuấn chợt hiểu ra, bèn nói :

- Thì ra lão trượng hóa trang...

Kim Thiết Khẩu suyt một tiếng thấp giọng nói :

- Bên ngoài còn có một người, để ta ra đuổi hắn đi, rồi chúng ta nói chuyện.

Vừa nói vừa quay người đi nhanh ra cửa miếu.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :

- Lão Kim Thiết Khẩu này hành vi kỳ qua, không biết lão ta thật ra là ai?

Chỉ nghĩ đến đó, đã thấy Kim Thiết Khẩu quay trở vào, cười nói :

- Lão già Xuy Yên Báo lúc nãy ta bảo canh giữ ngoài cửa, giờ đã đuổi đi rồi.

- Lão trượng...

Kim Thiết Khẩu chẳng đợi chàng nói hết câu, trừng mắt cắt ngang :

- Lại lão trượng, người gọi ta một tiếng lão ca không được sao chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Cung kính bất như tòng mệnh, tại hạ xin vâng mệnh!

Kim Thiết Khẩu cười nói tiếp :

- Có thể chứ!

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Lão ca vừa rồi nói là phụng mệnh hành sự, có nghĩa là đến đây để cứu tiểu muội tại hạ ư?
- Hi hi... Cứu tiểu muội ngươi chỉ là chuyện không tính mà gặp thôi, thật ra chính là đến tìm ngươi!
- Tìm tôi?
- Không sai!
- Để làm gì?
- Tiểu lão đệ, trước đây ngươi biết ta chứ?
- Không biết!

Kim Thiết Khẩu lại hỏi :

- Thế trước đây ta biết ngươi chưa?

Nhạc Tiểu Tuấn hơi ngớ người trước câu hỏi này, nhưng rồi lắc đầu đáp :

- Cũng chưa!

Kim Thiết Khẩu xoa xoa hai tay vào nhau nói :

- Tiểu lão đệ ngươi trước đây chưa từng biết ta, ta cũng chưa từng biết tiểu lão đệ ngươi, vậy thì ta tìm ngươi để làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún mày nói :

- Nếu lão ca ca đã không có ý tìm tại hạ, vậy thì người nào muốn tìm tại hạ?

Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :

- Đương nhiên là sư phụ ta, ta chẳng đã nói qua với tiểu lão đệ ngươi là phụng mệnh hành sự đó sao?
- Nhưng lệnh sư thật ra là vị nào chứ?
- Điều này ngươi không cần phải biết, đằng nào thì sư phụ ta trước đây đã biết lão đệ ngươi!

Nói rồi lão cười hi hi tít mắt hỏi tiếp :

- Tiểu lão đệ ngươi có biết sư phụ ta cần ta tìm ngươi là có chuyện gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết!

Kim Thiết Khẩu ghé đầu sát mặt chàng thấp giọng nói :

- Sư phụ ta muốn ta tìm lão đệ ngươi vì người muốn truyền thụ cho ngươi một chiêu kiếm pháp.

Nghe câu nói này thật hoàn toàn bất ngờ với chàng, sư phụ lão ta là ai, tại sao lại muốn truyền thụ cho chàng một chiêu kiếm?

Trong lòng thấy kỳ lạ, định lên tiếng hỏi, nhưng Kim Thiết Khẩu chừng như hiểu được điều chàng muốn hỏi, chẳng đợi chàng lên tiếng lão bèn nói ngay :

- Tiểu lão đệ ngươi chẳng phải muốn hoàn thành một tâm nguyện của sư phụ ngươi đó sao?

Nhạc Tiểu Tuấn càng sửng người hỏi :

- Điều này lão ca ca làm sao biết được?
- A, đương nhiên là sư phụ ta nói!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đó, chợt nhớ lại chuyện trước đây khi chàng bái biệt sư phụ, dưới chân Linh Đài sơn chàng gặp một lão nhân bảo chàng hãy đến Vũ Tiên tìm Tổng Trấn Sơn, chính là nhờ lão nhân này chỉ điểm, trong lòng thoáng nghĩ nhanh bèn hỏi :

- Sư phụ của lão ca có phải là một lão nhân niên kỷ ước thất tuần, tóc bạc chấm vai, sắc diện như hải đồng, dưới cằm có một chòm râu bạc thưa, thân vận trường bào màu cổ đồng, tay cầm trúc trượng?

- Đúng, đúng, đúng lắm!

Kim Thiết Khẩu gạt đầu lia lia, lại nói :

- Ta đã bảo là lão đệ ngươi rất quen, hiện tại thì coi như ngươi nhớ rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :

- Tại hạ chỉ gặp qua vị lão nhân nay một lần, hoàn toàn không hề quen biết.

Kim Thiết Khẩu lại cười hi hi nói :

- Trước lạ sau quen, cũng như lão đệ ngươi với lão ca ca ta đây nào quen biết gì, có thể mới gọi là nhân sinh chứ!

- Ừm... Nhưng, lệnh sư tại sao lại muốn truyền thụ cho tại hạ một chiêu kiếm?

- Ái, muốn thành toàn tâm nguyện của sư phụ ngươi, chỉ cần một câu của Tổng Trấn Sơn là xong, mà muốn lão ta nói ra thì phải thắng nổi một chiêu kiếm đúng vậy chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gạt đầu, như đã hiểu ra một chút.

Kim Thiết Khẩu nói tiếp :

- Như vậy là đã rõ, sư phụ ta muốn tìm ngươi về truyền thụ một chiêu kiếm pháp, đương nhiên bằng chiêu này đảm bảo ngươi thắng nổi một kiếm của Tổng Trấn Sơn.

Nhạc Tiểu Tuấn đã hiểu, nhưng lắc đầu nói :

- Không can gì nữa, vì Tổng đại lão gia hiện tại đã trúng độc...

- Hi hi... Đó chỉ là chuyện nhỏ, trong người lão ca ta có mang theo thuốc giải đây!

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn lắc đầu nói :

- Nhưng loại thuốc giải thông thường, đối với loại kỳ độc Tán công mà Tổng đại lão gia trúng đều vô hiệu.

Kim Thiết Khẩu háy háy cặp mắt lơnh nhìn chàng nói :

- Loại dược hoàn trong người lão ca ta chính là chuyên giải “Tán công độc”.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì mừng khắp khối trong lòng, nói vội :

- Lão ca ca, loại thuốc trong người ca ca đúng là giải “Tán công độc” ư?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Lão ca ta tuy hành tẩu giang hồ xem tướng xỏ quẻ đều chỉ là lừa thiên hạ kiếm tiền uống rượu, thế nhưng với tiểu lão đệ ngươi, ta chưa hề dối nửa câu nhé!

Nói rồi lão thò tay vào trong áo mình lấy ra một chiếc bình sành màu xanh ngọc bích nhỏ xíu, nói tiếp :

- Ngươi xem, đây không phải là giải dược “Tán công độc” sao?

Nhạc Tiểu Tuấn mừng rỡ, reo lên :

- A, lão ca ca quả thật là có thuốc giải...

Kim Thiết Khẩu cười nhỏ nói :

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, cái này lão ca ta chôn được!

- Chôn được?

- Hi hi... Đương nhiên là lão ca ca ta làm gì có nỗi thứ này, nó vốn là của Thân cô nương, ta chỉ giờ ngón nghề ra là lấy một cách dễ dàng từ trong túi áo của cô ta, nguoi rõ rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu cười nói :

- Thật là... Tại hạ chẳng nghĩ sai, lão ca ca không biết dụng độc, thì làm sao có được thuốc giải?

Kim Thiết Khẩu đã nhét bình thuốc vào tay chàng, nói tiếp :

- Tiểu lão đệ, giờ nguoi chỉ cần mang thuốc giải đến cho Tổng Trần Sơn, sau đó chỉ cần thắng lão ta một chiêu kiếm, thì tâm nguyện của sư phụ nguoi xem như hoàn thành trong tâm tay!

Nhạc Tiểu Tuấn cầm lấy bình giải dược, lòng cảm kích vô hạn nói :

- Đa tạ lão ca ca!

Vừa nói chàng vừa nhét bình thuốc vào ngực áo.

Kim Thiết Khẩu kéo tay chàng nói :

- Nào, nào, đến đây. Giờ lão ca ca ta sẽ truyền lại chiêu kiếm kia cho tiểu đệ nguoi.

Nói rồi, lão lấy thanh kiếm gỗ lên, nhìn chàng nói :

- Nguoi nhìn cho kỹ, thế này...

Dứt lời, kiếm gỗ trong tay đâm thẳng tới trước, nửa chừng bỗng chuyển hướng chéch ra ngoài sang trái, cuối cùng thì phản hồi ngoắc trở lại ánh kiếm loáng lên nhanh như lưu tinh, tiếp đó lại phóng lên đâm ra lần thứ hai, cuối cùng thì thâu kiếm về.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- Đơn giản vậy thôi sao?

Kim Thiết Khẩu nheo mắt cười hi hi nói :

- Đơn giản thế đấy, nguoi thử múa xem nao?

Vừa nói lão vừa trao thanh kiếm gỗ trong tay cho chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn cầm kiếm, trong lòng có chút không tin, rồi cứ theo chiêu kiếm vừa rồi Kim Thiết Khẩu đánh ra, mũi kiếm đâm tới, chéch ngang, phản hồi, lại đâm rồi thâu về.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cuộc hội ngộ Thiên Hoa sơn trang

Múa xong chiêu kiếm, chàng hỏi :

- Có phải như vậy không?

Kim Thiết Khẩu hoạt miệng cười hi hi nói :

- Kém lắm, còn kém xa lắm!

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày hỏi :

- Có chỗ nào không đúng chăng?

- Ra kiếm pháp chiêu thì chàng gì sai, thế nhưng không khỏi phát được tinh thần của chiêu kiếm hàm ẩn bất lộ, hay nói đúng hơn là chỗ yên thâm ảo

điệu của nó.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói thì vội chấp tay nghiêm túc nói :

- Lão ca ca nói rất đúng, tại hạ thô thiển sơ sút, xin lão ca ca chỉ giáo.

Kim Thiết Khẩu gật đầu cười nói :

- Biết thì dễ sửa, đến đây! Vừa rồi ngươi đã nhìn thấy rõ chiêu thức, đồng thời múa lại cũng không sai gì, giờ chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Vừa nói lão vừa dùng tay kéo Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống nền gạch, đoạn ghé sát đầu vào chàng, giọng rất nhỏ bắt đầu phân tích chỗ uyên thâm ảo diệu của chiêu kiếm cho chàng nghe :

- Chiêu khi phát xuất như thế nào, phản hồi ra sao, nhất nhất nói thật tường tận.

Nhạc Tiểu Tuấn theo học kiếm pháp với sư phụ có đến mười lăm năm, đối với các chiêu tuyệt kiếm rút ra từ kiếm pháp của các môn phái chàng đều hấp thụ thành thục, đương nhiên phải là một người cực thông minh.

Nhưng lúc này nghe Kim Thiết Khẩu phân tích chiêu kiếm, chàng giật mình vì thấy chiêu kiếm hết sức tầm thường, nhưng chỗ biến ảo tinh tú của nó thì không thể ngờ tới được. Với những chiêu kiếm chàng đã học, tuy đều là tinh hoa kiếm pháp, nhưng so với chiêu kiếm này thì chỗ thần diệu uyên thâm thì vượt hơn xa.

Lúc này chàng lắng lắng nghe và ghi nhớ hết tất cả những điểm quyền yếu của chiêu kiếm, nhưng thầm nghĩ nếu luyện thành chiêu kiếm đạt đến tinh hoa của nó thì phải mất không ít thời gian đấy!

Kim Thiết Khẩu phân tích xong, cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ ngươi nhớ kỹ rồi chứ?

- Tại hạ đã ghi nhớ.

Kim Thiết Khẩu lại hỏi :

- Ngươi lĩnh hội hết chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn khiêm tốn nói :

- Tại hạ không dám nói lĩnh hội hết, thế nhưng tất cả những lời giảng giải của lão ca ca, tại hạ đều hiểu!

- Vậy thì tốt!

Nói rồi lão ngáp dài một cái, vờn vai nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi như đã nhớ hết rồi, thì cầm kiếm đi luyện đi, lão cảm thấy mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một chút!

Rồi chẳng đợi Nhạc Tiểu Tuấn nói gì thêm, lão vật người nằm ra đất, co gối mà ngủ.

Nhạc Tiểu Tuấn liền nhặt thanh kiếm gỗ đứng lên bước ra khỏi miếu, ngay trong khoảng trống trước miếu, bắt đầu diễn luyện chiêu kiếm vừa rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy là đã ghi nhớ nằm lòng quyết yếu từng thức trong chiêu kiếm, thế nhưng trước khi xuất thủ phát chiêu, cứ từng thức chàng phải nhắm trong đầu khẩu quyết của nó, rồi mới phát kiếm, chỉ trong chớp mắt là đánh xong chiêu kiếm.

Thế nhưng, mặc dầu chàng hoàn toàn theo đúng lời chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu múa chiêu kiếm, nhưng chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không hợp lý.

Nhất là, mỗi khi cảm thấy trong thức kiếm đang phát không đúng, thì lập tức mũi kiếm rung giật mạnh lên, tựa hồ như mũi kiếm vừa bị một viên đạn bắn trúng.

Tuy lúc chấn động là cực nhỏ, nhưng với bản thân người đang luyện kiếm thì cảm nhận ra ngay tức khắc.

Chàng thấu kiếm nhìn quanh, ở đây duy nhất chỉ còn lại một mình Kim Thiết Khẩu và Trúc Thu Lan, nhưng nàng thì đã bị điểm Thụy huyết ngủ say, nếu như không phải Kim Thiết Khẩu ra tay ngấm bắn viên sỏi nhỏ, thì còn ai vào đây?

Chàng thầm nghĩ nhất định lão ta vờ ngủ để mình luyện kiếm, nhưng kỳ thực là vẫn thức ngấm theo dõi mình, đến cho mình luyện sai đã ra tay cản mình!

Nghĩ thế, chàng không nói ra, tiếp tục vun kiếm chuyên tâm mà luyện. Miệng ngấm đọc khẩu quyết, tay theo đó từ từ đánh ra.

Lần này chàng chuyên tâm nhất ý luyện tập, quả nhiên từng thức trong chiêu múa đúng tinh hoa của nó, thì mũi kiếm không còn bị chấn động nữa. Thế

nhưng, chỉ cần một chút lơ lửng, không chuyên chú, kiếm hơi chếch thức thì lập tức mũi kiếm lại bị chấn động mạnh.

Nhạc Tiểu Tuấn giờ thì đã tin chắc chính Kim Thiết Khẩu ngầm chỉ điểm mình từng thế từng thức, bất giác trong lòng cảm kích hơn, càng dốc tâm luyện tập.

Cứ thế, chàng miệt mài luyện đến hơn một canh giờ, kiếm giờ xuất chiêu biến thế thành thực tự do, mũi kiếm không còn bị chấn động nữa.

Tuy thế, nhưng cũng chỉ mới ở giai đoạn luyện kiếm hình, chiêu thức đánh ra nhuần nhuyễn theo tay, còn như nói đến thuần thực biến hóa của nó, đạt đến chỗ uyên thâm ảo diệu vẫn cách xa!

Nhạc Tiểu Tuấn càng luyện càng thấy hứng và trong lòng cũng càng thấy kỳ lạ, chỉ một chiêu kiếm trông đơn giản đến thế, mà khi luyện thì lại khó vô cùng đến như chàng là người luyện kiếm có đến mười lăm năm, vẫn không dễ dàng phút chốc hấp thu hết tinh thần của nó.

Bây giờ, Kim Thiết Khẩu bỗng trở người, cười nói :

- Tiểu huynh đệ, đủ rồi, đủ rồi. Chẳng còn sớm nữa đâu, đi nghỉ một lát đi!

Nhạc Tiểu Tuấn thu kiếm chấp tay nói :

- Thừa mong lão ca ca chỉ giáo, tại hạ thật hồ thẹn, phải khổ luyện đến hơn một canh giờ, mà chiêu kiếm này vẫn chưa thành thực.

Kim Thiết Khẩu hai tay ôm gối cười nói :

- Tiểu huynh đệ, lão ca ca ta chính đang muốn nói nhân thân của sư phụ ta nhìn quả không sai, chiêu kiếm này, người chỉ nội trong một canh giờ mà đã luyện thành. Nhớ lại lúc trước khi sư phụ truyền thụ chiêu kiếm này cho lão ca ca ta, ta phải mất đến ba ngày mới luyện được. Sư phụ lúc đó tức giận đến chửi không còn mạnh giáp, suýt nữa thì đã không cho ta luyện chiêu kiếm này. Hà hà... Cứ nghĩ cũng thấy người thông minh lanh lợi đến chừng nào rồi. Thôi, lại đây ngủ một giấc!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng đã cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi xuống tựa lưng vào bệ thờ mà ngủ.

Trời sáng từ lúc nào.

Nhạc Tiểu Tuấn còn mơ mơ màng màng, thì loáng thoáng nghe giọng Trúc Thu Lan la lên :

- Í, làm sao tôi lại ngủ ở đây?

Nhạc Tiểu Tuấn mở bừng mắt ra, trời đã sáng bạch, Trúc Thu Lan đứng trước mặt chàng.

Sắc mặt nàng có xanh gầy hơn, nhưng hai má phớt hồng có e vì thẹn, đôi mắt long lanh đen láy cứ nhìn chàng hoảng hốt lẫn kinh ngạc hỏi :

- Nhạc huynh, đây là nơi nào?

Nhạc Tiểu Tuấn không đáp ngay đứng lên hỏi lại :

- Trúc cô nương, thương thế trong người thế nào rồi?

Trúc Thu Lan càng kỳ hơn.

- Sao? Tôi trúng thương ư? A,... A, rất tốt!

- Vậy thì hay lắm!

Nói rồi chàng quay đầu nhìn, nhưng chàng còn thấy bóng dáng Kim Thiết Khẩu đâu, bất giác í lên một tiếng gọi lớn :

- Lão ca ca, lão ca ca đi đâu rồi?

Nói rồi chàng vụt chạy nhanh ra bên ngoài, nhưng không còn nhìn thấy Kim Thiết Khẩu đâu nữa, chàng lăm bầm một mình :

- Quái, lão ta đi chẳng nói tiếng nào!

Trúc Thu Lan theo sau người chàng, hỏi :

- Nhạc huynh nói ai vậy?

- A, cô nương còn nhớ trưa hôm qua chúng ta gặp lão tiền bối Kim Thiết Khẩu không?

- Đương nhiên là nhớ, nhưng huynh nhắc đến lão ấy làm gì?

- Ô, chính lão ta tối hôm qua, ngay tại đây đã khống chế Thân cô hương buộc cô ta phải trị thương cho cô nương, nếu không thì nguy rồi!

Trúc Thu Lan a lên một tiếng kinh ngạc, nói :

- Tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua tôi đánh nhau với Từ Kim Tiêu, sau đó trúng một chưởng Thanh Sát chưởng của hắn, rồi... Chẳng hay biết gì nữa.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu tiếp lời nàng :

- Đương nhiên lúc ấy cô nương hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh trông đáng sợ, tôi bế cô nương chạy đến đây, nhưng trong lòng cũng chưa nghĩ ra cách gì cứu chữa...

Trúc Thu Lan nghe mấy tiếng tôi bế cô nương, thì bất giác mặt nóng lên, cúi gằm đầu không dám nhìn chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Sau đó, tôi chợt nhớ lại lời của Kim Thiết Khẩu đã nói lúc trưa : Cô nương nếu gặp nguy, cứ chạy về hướng Tây thì bình an vô sự. Đang lúc bó tay, tôi cứ nhắm theo hướng Tây mà chạy tới đây...

Trúc Thu Lan bỗng cảm thấy hứng thú. Bèn ngược mắt lên cười hỏi :

- Sau đó thế nào?

Tiếp đó, Nhạc Tiểu Tuấn kể lại hết chuyện hồi đêm gặp được Kim Thiết Khẩu ở đây, rồi dùng cách nào trị thương cho nàng.

Chỉ có điều, chàng lướt qua chuyện Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng dùng Hóa Linh chỉ điểm vào các yếu huyệt trên người Thân Phi Quỳnh. Cho đến chuyện về sau Kim Thiết Khẩu dùng Thiếu Dương chân khí truyền nhập vào tay chàng điểm chỉ vào yếu huyệt Thân Phi Quỳnh, rồi tự Thân Phi Quỳnh xuất thủ điểm vào người nàng, chàng lướt qua mà không kể đến.

Trúc Thu Lan tự nhiên tin lời chàng, là Kim Thiết Khẩu khống chế Thân Phi Quỳnh, buộc Thân Phi Quỳnh dùng Kim Hình chưởng trị thương cho mình, rồi cho cô ta đi.

Nghe xong, nàng nghiêng đầu hỏi :

- Nói vậy, Kim Thiết Khẩu phải là một kỳ nhân dị sĩ thân tàng tuyệt học, nhưng chỉ thích ngao du thiên hạ, chẳng màng đến thế sự. Ái, thật đáng tiếc, lão ta bỏ đi chẳng nói tiếng nào, nếu không chừng ta có thể nhờ lão trợ thủ một tay!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lão ta chỉ phụng mệnh sư phụ mà đến tìm tại hạ.

Trúc Thu Lan hỏi :

- Sư phụ của lão ta là ai? Đến tìm Nhạc huynh làm gì?

- Không biết!

Bây giờ lại đem chuyện trước đây chàng gặp lão nhân chống trượng dưới chân Linh Đài sơn, chỉ điểm cho chàng đến tìm Tống Trần Sơn, và Kim Thiết Khẩu chính là môn đệ của lão nhân đó. Cho đến chuyện Kim Thiết Khẩu phụng mệnh đến truyền cho chàng chiêu kiếm kia ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.

Trúc Thu Lan nghe thì vui mừng khôn xiết, lại hỏi :

- Vậy huynh đã luyện thành chiêu kiếm kia chưa?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Chỉ có thể nói linh hội được, nhưng vẫn còn non kém..

Trúc Thu Lan lại hỏi tiếp :

- Huynh có biết vị lão nhân kia là ai không?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :

- Không biết!

- Ô, vậy còn Kim Thiết Khẩu, có thật dùng ngoại hiệu vậy không, hay chỉ là đương thời tùy nhiên mà xưng thế? Huynh đã từng hỏi thật lão ta là ai không?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi câu này thì ngớ người, buộc miệng nói :

- Tôi không hề hỏi.

Trúc Thu Lan nguyền dài chàng một cái, cười khúc khích nói :

- Thật là chàng ngốc, gọi người ta là lão ca ca, vậy mà đến tên họ người ta cũng không hề biết là gì? Thử hỏi huynh có hồ đồ không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai, cũng bật cười nói :

- Ừm, tôi thật ngốc, lúc ấy chẳng nghĩ ra, cô nương nói đúng, nếu lúc ấy tôi hỏi thì có lẽ đã biết tên họ lão ấy.

Trúc Thu Lan giục :

- Thôi nhanh đi rửa mặt, huynh giờ đã có thuốc giải trong tay, nhanh lên đường đến Thiên Hoa sơn trang.

- Nhưng... Tại hạ còn chưa luyện thành thực chiêu kiếm kia!

- A... Huynh cần bao nhiêu thời gian, mới luyện thành thực?

- Cũng thật khó nói, có thể chỉ một ngày, nhưng cũng có thể mất ba ngày cũng nên.

Trúc Thu Lan nhíu mày hỏi úm thử :

- Nửa ngày được chứ? Vậy thì huynh nhanh luyện kiếm đi, tôi đi ra ngoài xem, ở đây sơn thôn, có thể tìm mua chút gì về cùng ăn.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Cô nương...

Nhưng Trúc Thu Lan đã cắt lời chàng, cười nói ngay :

- Không sao, tôi đi rồi quay lại ngay!

- Cô nương nên cẩn thận.

- Í, tôi theo mẹ bán hoa khắp Đại Giang Bắc Nam, chẳng lẽ lại sợ đi lạc?

Vừa nói nàng vừa bước nhanh ra cửa miếu.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn theo nàng đến khi đi xa, rồi cầm kiếm ra hậu điện, ở một khoảng trống rộng rãi bắt đầu luyện chiêu kiếm kia, lần này chàng tập trung nhất tâm nhất ý mà luyện.

Chàng vốn dĩ thông minh, hồi đêm dưới sự chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu đã lĩnh hội hết yếu quyết tinh thần của chiêu kiếm, đồng thời cũng đã luyện hết một canh giờ, lúc này luyện lại chỉ là ôn luyện mà thôi. Tuy vậy, lần này sau khi luyện mấy lần, chàng có chút phát hiện mới, lại luyện vài lần nữa, cũng cảm thấy có điều mới là hơn, tựa hồ như chiêu kiếm này càng múa thì càng phát khởi những điều biến hóa mới là hơn!

Tóm lại, chiêu kiếm này thoạt nhìn rất tầm thường, nhưng khi người luyện đạt đến trình độ xuất thần nhập cảnh, thì sẽ nhận ra sự biến hóa vô cùng tận, hàm ẩn bên trong đó, mà nhất định phải chính người luyện chí tâm chí cốt, mới có thể nhận ra những điều ấy.

Chính điều này, ngược lại tạo cho người luyện có cảm giác không bao giờ luyện đạt đến mức thành thực, bởi vì nó luôn dẫn người luyện đi vào cảnh giới mới lạ.

Lúc đầu, Nhạc Tiểu Tuấn luyện vài ba lần lại nghỉ, nhưng sau một lúc thì phát kiếm là múa liên tu bất tận, cứ theo mạch biến hóa trôi chảy không ngừng của nó, chàng cứ vung kiếm múa chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, đến khi khắp cả người ướt đẫm mồ hôi, bây giờ mới như sức tinh thần hồi thể kiếm.

Chính ngay khi ấy, chàng mới phát hiện ra Trúc Thu Lan từ lúc nào đã đứng ở cửa, tay cầm lăng trúc đẩy thức ăn, mắt cứ nhìn chăm chàng múa kiếm, nàng cười tươi nói :

- Tuyệt kiếm!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng cười nói :

- Cô nương về rồi ư?

Trúc Thu Lan buộc hăn vào trong, đặt lăng trúc xuống, rút ra một chiếc khăn tay trao cho chàng nói :

- Nhạc huynh lau mồ hôi, ngồi nghỉ một lát rồi chúng ta ăn.

Nhạc Tiểu Tuấn cầm lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán, trên mắt mình, mùi hương từ chiếc khăn tay thoang thoảng khiến chàng cảm thấy dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy hơi ngượng, ấp úng nói :

- Mồ hôi của tôi làm bẩn chiếc khăn, để tôi đi giặt sạch cho cô nương..

Trúc Thu Lan giặt lấy chiếc khăn, nguyệt dài chàng một cái, cười nói :

- Ai cần huynh giặt chứ, mặt trời đã nghiêng từ lâu, cơm canh nguội hết, nhanh ngồi xuống đây.

Nhạc Tiểu Tuấn kinh ngạc la lên :

- Mặt trời nghiêng rồi sao?

Vừa nói chàng vừa nhìn ra ngoài, quả nhiên bóng nắng gay gắt trải dài, dù thấy đã quá Ngọ từ lâu, chàng buộc miệng nói :

- Trời đã sắp chiều, mà tôi cứ ngỡ còn buổi sáng!

Trúc Thu Lan vưỡn mồm nói :

- Tôi phải đi đến ba dặm mới gặp được một thôn nhỏ, mua con gà, lại nấu thêm một nồi cơm, quay trở lại đây thì sắp đứng Ngọ. Nhưng thấy huynh luyện chiêu kiếm đến xuất thần nhập hóa, cho nên đứng xem mà không dám đánh tiếng động, đứng xem phải hơn một canh giờ nữa đây nhé!

- Ô,... Sao không gọi tôi một tiếng?

Trúc Thu Lan lắc đầu nhẹ nhàng nói :

- Tôi tuy kiếm thuật không tinh, thế nhưng vừa rồi cũng nhìn ra huynh luyện chiêu kiếm đó toàn thân quá chú tâm, luyện đạt đến trình độ tùy tâm ứng thủ, tôi sợ lên tiếng sẽ làm nhiễu loạn đường kiếm. Lại nói thuốc giải giờ đã ở trong tay, cần nhanh chóng mang đến cho Tổng đại lão gia, mà huynh thời gian không có nhiều, cho nên luyện càng thành thực càng tốt.

Nàng miệng nói, tay thì nhanh nhẹn soạn cơm và thức ăn đựng trong những chiếc đĩa chuẩn bị sẵn ra nền gạch một con gà nướng béo nậy, mười quả trứng luộc, và một nồi cơm trắng, không quên một hồ rượu bồ đào nhỏ.

Bới một chén cơm, nàng đưa đến cho chàng, nói :

- Huynh nhanh ăn đi!

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng xúc động nói :

- Đa tạ cô nương.

Trúc Thu Lan cũng bới cho mình một chén, cười ngọt ngào nói :

- Chẳng phải tôi cũng ăn đây sao, chẳng lẽ tôi lại cảm ơn tôi? Thôi, ta ăn đi!

Nhạc Tiểu Tuấn quả thực bụng đã đói meo, bây giờ ăn ngon lành, lại thêm nhấp mấy ngụm rượu, khiến khẩu vị càng ngon hơn, chẳng mấy chốc bọn họ ăn hết mọi thứ.

Trúc Thu Lan thu dọn lại hết chén bát cho vào trong lẵng trúc.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế bèn hỏi :

- Cô nương định đem chén bát đi trả cho họ sao?

Trúc Thu Lan nói :

- Không, tôi đã cho họ năm tiền mua các thứ này, nếu kiếm pháp huynh chưa luyện thành thực, thì cứ giữ lại đến tối chúng ta ăn tiếp.

- Hai... Cô nương thật chu đáo, chiêu kiếm này có lẽ chỉ trong nửa ngày nữa, thì cũng khá hơn nhiều!

Trúc Thu Lan nói :

- Tôi nghĩ cũng không nên vội. Kiếm thuật của Tổng đại lão gia tinh thông quán thế, bát đại môn phái không ai theo nổi, huynh đỡ nổi một chiêu kiếm của ông ta, quyết không phải chuyện đơn giản. Và lại, điều tâm nguyện ôm ấp mười mấy năm của sư phụ huynh, không nên khinh xuất mà hỏng chuyện, cho dù chiêu kiếm đã luyện thành thực, cũng cần diễn luyện đến tận cùng mới được, có vậy mới không hổ thẹn với thịnh tình của vị lão nhân gia kia. Tôi thấy

chúng ta cứ nên ở lại đây ngày hôm nay nữa, đến ngày mai lên đường còn chưa muộn.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm kích vô cùng, không nén nổi xúc động nói :

- Cô nương nói thật chí tình chí lý cô đúng là người tri kỷ bình sinh trong đời tại hạ.

Trúc Thu Lan mặt ửng hồng cúi đầu e ấp nói :

- Tôi thật là tri kỷ của huynh ư? Vậy sao huynh cứ mãi gọi tôi là cô nương, với xưng tại hạ?

Nhạc Tiểu Tuấn trước những điều này thường hay ngơ ngẩn, mới hỏi :

- Vậy tại hạ phải xưng với cô nương thế nào?

- Ừm,... Kim Thiết Khẩu với huynh chỉ quen nhau một đêm vậy mà huynh đã gọi người ta là ca ca đúng không?

- Vâng, Kim Thiết Khẩu không muốn tại hạ gọi lão ta là lão trượng, mà chỉ muốn gọi bằng lão ca ca.

Trúc Thu Lan lườm chàng một cái nói :

- Chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ, mà huynh thì một tiếng là tại hạ, hai tiếng là cô nương, thử hỏi người ngoài nghe sẽ nghĩ thế nào chứ? Nhạc huynh và tôi đều là người độc thân,... Chẳng thể coi nhau... Coi nhau là... Huynh muội...

- Ái, hồi tôi tôi đã tiện mồm nói với Kim Thiết Khẩu, cô là tiểu muội của tôi, thật ra tôi nên gọi cô là tỷ tỷ.

Trúc Thu Lan ửng đỏ mặt lên, thấp giọng nói :

- Không, tôi nhỏ hơn huynh...

Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn nàng, lòng thầm nghĩ :

- Cô ta nhìn ít ra cũng đã hai ba, hai bốn rồi ràng là lớn hơn ta đến ba bốn tuổi, làm sao lại nhỏ hơn ta được nhỉ?

Nhưng bên ngoài ngần ngại nói :

- Cô...

Chỉ thốt lên được một tiếng, chung quy không nói hết được câu, Trúc Thu Lan mím môi cười nói :

- Nói thật với huynh, trên mặt tôi chỉ là hóa trang, mẹ tôi bảo hành tẩu giang hồ, nên hóa trang cho già đi một chút, có vậy người ta mới không dám ức hiếp mình. Thực ra tôi chỉ mới mười chín tuổi, có phải là nhỏ hơn huynh một tuổi không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn a lên một tiếng, hỏi :

- Thì ra không phải là bản lai diện mục cô nương thế này, vậy khuôn mặt cô nương thật chất ra sao?

Trúc Thu Lan vẫu môi nói :

- Không phải là khuôn mặt thật của tôi chứ? Được vật hóa trang, cũng chỉ như phấn son của nữ nhân dùng mà thôi. Chỉ cần thoa một ít được vật lên mặt là xong. Còn như đeo lên mặt một chiếc mặt nạ, mới biến thành một khuôn mặt khác, hiểu rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hiếu kỳ, hỏi tiếp :

- Vậy bôi lớp được vật lên mặt, thì sẽ ra sao?

Trúc Thu Lan trầm hiểu chàng không hiểu nhiều điều trong giang hồ, bèn giải thích :

- Được hoàn hóa trang là một loại sáp đặc chế từ được vật, có rất nhiều màu sắc khác nhau tùy theo trình độ hóa trang của người sử dụng, mà biến cho khuôn mặt mình trẻ lại hoặc già đi theo mục đích của mình. Rửa nước bình thường, không hề làm biến mất lớp sáp được vật ấy, mà cần phải có một loại thuốc rửa riêng của nó.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe rồi, mắt cứ nhìn chăm chăm lên mặt nàng, còn ngạc nhiên hỏi :

- Nhưng sao tôi không hề nhận ra chút nào?

Trúc Thu Lan bị chàng nhìn chăm thì ngượng ngùng, đưa tay lên đẩy chàng nói :

- Ừ... Cho nên thế tôi vốn xấu xí lắm đấy!

Nói rồi nàng chẳng đợi chàng hỏi gì thêm, tiếp liền :

- Thôi tôi đã nói thật tình với huynh, giờ huynh có chấp nhận coi tôi là vị tiểu muội không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn thật lòng đáp :

- Tôi vốn cô độc chẳng hề có anh chị em thân thích, giờ được Trúc cô nương coi như huynh muội, có được vậy thật nằm mơ cũng chẳng được, lẽ nào lại không muốn?

Trúc Thu Lan trong ánh mắt hiện vẻ vui mừng, cười tươi nói :

- Vậy thì muội gọi huynh là đại ca, huynh gọi muội là Thu Lan.

Nhạc Tiểu Tuấn nắm lấy tay nàng hỏi nhỏ :

- Tôi gọi là Lan muội được chứ?

Trúc Thu Lan cứ để mặc chàng nắm tay mình trên má phớt hồng, thấp giọng nói lúng húng trong miệng :

- Tùy huynh.

Hai người bây giờ đứng trầm mặc bên nhau, họ lặng người để mặc cho tim rung động, chẳng biết qua bao lâu.

Trúc Thu Lan rút nhẹ tay khỏi tay chàng, nói :

- Huynh nhanh đi luyện kiếm!

Suốt cả chiều hôm ấy, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đến lúc thành thục mới thôi.

Hai người ăn cơm tối xong, họ đốt một ngọn nến nhỏ, Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như bị chiêu kiếm cuốn hút, chàng tiếp tục luyện không ngừng.

Trúc Thu Lan ngồi một bên nhìn chàng trong lòng nàng một nỗi vui mừng ngọt ngào tràn dâng.

Mãi đến gần canh hai, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đã đạt đến cảnh giới thấu phát do tâm, bây giờ chàng mới thôi kiếm lại.

Trên đại diện, Trúc Thu Lan đã thu dọn quét sạch sẽ, hai người ngồi xếp bằng hai góc tĩnh tọa qua đêm.

Sáng ngày thứ hai, bọn họ rời khỏi ngôi miếu Thổ Địa nhắm hướng Thái Hồ mà đi, khi đến Thiên Hoa sơn trang thì trời cũng đã xế chiều.

Hôm ấy, trong Thiên Hoa sơn trang so với thường ngày có chút khác lạ.

Ấy là hai cánh cổng đen mở toang, hai bên còn có hai trung niên đại hán vận thanh bào đứng nghiêm chỉnh, tựa hồ như bọn họ đang chuẩn bị đón tân khách.

Thiên Hoa sơn trang là nơi ẩn cư của vị Võ lâm Đại Lão Tổng Trấn Sơn, bình thường rất ít có khách đến viếng. Bởi vì mọi người đều biết vị Võ lâm Minh chủ năm xưa chỉ muốn sự yên tĩnh tịch lặng, rời xa thế sự, không muốn tiếp khách, cho nên mọi người ngại mà không đến viếng!

Vậy mà như hôm nay, trước trang môn có hai đại hán ăn vận chỉnh tề đứng như để tiếp đón khách, thật là một chuyện hiếm thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan hai người vừa bước đến trước trang môn, gã trung niên đại hán đứng bên trái cửa liền lên tiếng hỏi :

- Xin hỏi nhị vị là người của môn phái nào, để tiểu nhân còn tiện vào bẩm báo!

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngớ người, nhưng đáp ngay :

- Bọn tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ đến viếng Tổng đại lão gia phiên lão huynh vào bẩm cáo một tiếng.

Trung niên đại hán nghe nói thì trừng mắt một cái nói lớn :

- Nhị vị không phải là người trong bát đại môn phái ư? Lão Trang chủ không tiếp người ngoài!

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :

- Tại hạ biết, nhưng lão huynh xin cứ vào bẩm báo với Thiếu trang chủ, hoặc là Hoắc tổng quản một tiếng, là có Nhạc Tiểu Tuấn đến bái kiến, bọn họ sẽ biết ngay thôi!

Gã tráng đinh nghe khẩu khí của chàng tựa hồ như là rất thân quen với Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản, nên chẳng dám chậm trễ chấp tay nói ngay :

- Đã vậy xin nhĩ vị tạm thời chờ đây, tiểu nhân sẽ bẩm cáo ngay!

Nói rồi, gã quay người sai bước chạy biến vào trong.

Chẳng mấy chốc, đã thấy Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh đi ra, vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn, từ xa đã vội ôm quyền nói :

- Nhạc tướng công quang lâm lão hủ nghênh đón chậm trễ, thật đắc tội xin lượng thứ!

Nhạc Tiểu Tuấn cùng vội chấp tay hoàn lễ :

- Hoắc tổng quản khéo nói, mấy chữ nghênh đón, thật không dám nhận!

Hoắc Vạn Thanh chìa tay mời khách, nhanh chóng dẫn hai người vào bên trong, vừa đi vừa hỏi :

- Nhạc tướng công quay trở lại đây, không biết có gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Tại hạ mấy hôm trước, ngay trước mặt Tổng trang chủ đã từng hứa là nhất định sẽ lấy được thuốc giải mang về đây, để biện bạch lòng dạ tại hạ. Hôm nay, chính là mang thuốc giải đến cho Tổng lão trang chủ.

Hoắc Vạn Thanh nghe chàng nói đã có thuốc giải thì vui mừng vô cùng :

- Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải “Tán công độc” sao?

- Đúng vậy, cuối cùng thì tại hạ cũng lấy được!

Hoắc Vạn Thanh thật vui chưa từng có, reo lên như trẻ :

- May thật, may thật! Đa tạ trời cao, lão Trang chủ hai ngày nay bị độc phát tác cơ hồ nằm liệt giường không ngồi dậy nổi, thể lực suy nhược rất nhiều, Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải, thật là phúc lớn cho Thiên Hoa sơn trang chúng tôi!

Nhạc Tiểu Tuấn định lên tiếng, nhưng lão đã hỏi tiếp ngay :

- Không biết Nhạc tướng công bằng cách nào mà lại lấy được thuốc giải?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ lấy từ Thân cô nương.

Nói đến đó, bọn họ đã vào cổng nhị môn, từ đây đi dọc theo hành lang rồi rẽ vào phòng khách.

Đây là phòng khách khá rộng, lúc này trời đã sắp tối, trong phòng bốn góc đốt bốn ngọn nến lớn, ánh sáng lung linh nhẹ nhàng tỏa dịu căn phòng, hắt lên những bức thư họa trên tường, thật là ưu nhã thanh khiết.

Trong phòng vốn đã có ba người khách ngồi vừa nhìn thấy Hoắc tổng quản dẫn bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan vào thì cả bọn đều đồng loạt đứng lên.

Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng ôm quyền đáp lễ, lúc này mới nhìn thấy một trong ba người kia là đạo sĩ, tuổi ngoài ngũ tuần, mặt mày xương xẩu, thân vận đạo bào màu xám lưng đeo trường kiếm, thân thái phiêu dật.

Người thứ hai cũng tuổi năm mươi, dáng người tầm thước, đầu hói mặt dài, lúc cười cả mặt đầy những vết nhăn tợ hồ như đã ở tuổi tám chín mươi, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Và người thứ ba tuổi chừng ngoài bốn mươi, mày râu lam y trường bào, cũng đeo một thanh trường kiếm sau lưng.

Nhạc Tiểu Tuấn thầm nghĩ trong lòng :

- Ba người này rõ ràng đều là người trong võ lâm, chỉ không biết bọn họ lai lịch thế nào?

Vừa lúc ấy Hoắc Vạn Thanh đã chìa tay mời :

- Nhạc tướng công và cô nương xin mời ngồi, công tử tôi sẽ ra ngay, thứ tội lão hủ ra ngoài lo chuyện!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Hoắc tổng quản xin cứ tự nhiên!

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan khi ấy đồng tọa cùng ba người kia, bọn nha đinh liền mang trà lên.

Lão già đầu hói mặt dài đợi bọn họ nhấp trà xong, bây giờ mới ngước mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười hỏi :

- Nhị vị hẳn cũng là người trong Bát đại môn phái, chỉ có điều không biết xưng hô nhị vị thế nào đây?

Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người đáp :

- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, vị này là nghĩa muội Trúc Thu Lan, nhưng không phải là người trong Bát đại môn phái, dám hỏi lão trưởng là...

Lão hỏi đầu nghe nói bọn họ không phải là người trong Bát đại môn phái, chừng như hơi bất ngờ à lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Lão hủ xin giới thiệu...

Rồi lão chìa tay vào lão đạo trưởng và gã trung niên mặt trắng nói :

- Vị này là Cam Huyền Thông Cam đạo trưởng của Bát Quái môn, còn vị này là Sứ Truyền Đình Sứ đại hiệp của Võ Đương, lão hủ là Mạnh Đạt Nhân thuộc môn hạ Lục Hợp môn.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe giới thiệu mới biết cả ba người đều là người thuộc Bát đại môn phái, trong lòng khởi chút kính trọng chấp tay thi lễ họ.

Chàng vốn xưa nay chưa từng hành tẩu giang hồ chỉ vì nghe nói Bát đại môn phái đều là danh môn chánh phái, nên mới có cảm nghĩ như vậy thôi. Nhưng với Trúc Thu Lan, nghe thì không khỏi ngỡ người nhũ mảy, bởi vì ba người này đều là nhân vật cao thủ nhất nhì trong môn phái.

Cam Huyền Thông chính là sư đệ của vị Chương môn Bát Quái môn Thiệu Huyền Phong, tuyệt học Bát Quái kiếm pháp mỗi lúc thi triển thì làm điên đảo cả Bát Quái môn, khiến người ta phải lắc đầu thở dài.

Cứ theo như lời truyền ngôn trên giang hồ, thì chỉ bằng một thanh trường kiếm trong tay có thể làm đảo lộn càn khôn, đến như bọn hắc đạo nghe danh phải bạt vía cho dù đông người thì cũng không dám trực tiếp gây chuyện.

Mạnh Đạt Nhân ngoại hiệu Thần Ưng Hối Đầu là sư đệ của Chương môn Lục Hợp môn Trang Tồn Kính, nhưng vì Trang Tồn Kính lòng thành mộ đạo nên từ lâu không mần đến giang hồ thế sự. Trên danh nghĩa là Chương môn nhưng kỳ thực tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong môn phái đều do một tay Thần Ưng Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân chủ trì.

Lại nói Sứ Truyền Đình là sư đệ của Võ Đương nhị tử tuy tuổi còn trẻ nhưng thân phận trong Võ Đương phái thì không nhỏ tí nào. Nhân năm xưa lúc họ Sứ nhập môn không bao lâu thì lão Chương môn quy tiên nên công phu sự học đều do vị Đại sư huynh Ngọc Chân Tử thay sư phụ truyền thụ, y xuất đạo giang hồ thành danh với nhà hiệu Du Long kiếm khách.

Vậy mà hôm nay cả ba vị này đều không hẹn mà gặp tại trong Thiên Hoa sơn trang này, há chỉ là chuyện ngẫu nhiên chăng?

Vừa lúc này rèm cửa lại vén lên, mọi người nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh tay vén rèm, miệng cung kính nói :

- Đại sư mời vào!

Tiếp liền đó thấy một lão tăng tay chống thiết luyện thiên trụ, thân vận cà sa vàng, dáng người cao lớn, mặt mày từ bi.

Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sứ Truyền Đình ba người liền đứng lên nghênh đón.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan thấy vậy cũng không chút chậm trễ đứng lên theo họ.

Lão tăng đứng yên, ôm thiên trụ, hai tay hợp thập thi lễ, miệng tuyên phật hiệu A Di Đà Phật cúi người hoàn lễ nói :

- Chư vị đạo huynh thì ra đã đến sớm, mời ngồi!

Rồi đưa mắt nhìn bọn Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngờ ngợ hỏi :

- Nhị vị thí chủ này là...

Nhạc Tiểu Tuấn chưa kịp đáp thì Thần Ưng Đầu Hối đã cướp lời đáp :

- Hai vị này là Nhạc tướng công và Trúc cô nương.

Rồi quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Nhạc tướng công có lẽ còn chưa biết vị này là Vô Trụ thiền sư Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm đại phái.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói là Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự, thì vội chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ từ lâu đã nghe lão đại sư Phật cao tăng môn, hôm nay tận mắt chiêm ngưỡng, thật là phước duyên lớn thay!

Đương nhiên chỉ là nói vậy, chàng duy nhất chỉ nghe nói đến Thiếu Lâm tự, nào nghe đến danh của Vô Trữ thiền sư!

Vô Trữ thiền sư vội nghiêng người đáp :

- Nhạc thí chủ khéo nói bản tăng hồ thẹn vô cùng. Nào, mọi người xin cùng ngồi xuống!

Thần Ung Đầu Hối dẫn lão thiền sư đến ngồi ghế thượng tọa nhưng Vô Trữ thiền sư phải thoái thác năm lần bảy lượt, cuối cùng mới chịu ngồi xuống.

Trang đình lại hiển trà lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Những bức thư mời giả mạo

Bây giờ mọi người đồng tọa dùng trà.

Cam Huyền Thông nhấp một ngụm trà rồi nhìn Vô Trữ đại sư nói :

- Đại sư năm năm không gặp, vậy mà thần thái không chút thay đổi, ngược lại sắc diện hồng hào đủ thấy công phu tu tập tinh thâm. Phật pháp vô biên!

Vô Trữ đại sư cười nói :

- Đạo huynh cũng có khác gì, thần thái tựa như nhân văn dã hạc, đạo khí đánh thịnh, bản tăng xuất gia làm hòa thượng thuở nhỏ, mỗi ngày chỉ biết gõ mõ giống chuông, gõ mõ giống chuông đến già thì thành lão hòa thượng, thử hỏi làm sao bì nổi với đạo huynh được chứ?

Nói rồi cười vang lên ha ha.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :

- Lão hòa thượng này vui vẻ thật!

Chính vừa lúc ấy thì nhìn thấy Tống Văn Tuấn bước nhanh vào chấp tay vái quanh bộn Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân, Sử Truyền Đình và Vô Trữ đại sư, nói với về cung kính :

- Văn bối không biết đại sư, đạo trưởng và chư vị quang lâm, gia phụ trong người không được khỏe, nên không thể tự mình tiếp được. Những mong chư vị hải hà thứ lỗi.

Bọn Vô Trữ đại sư bọn người đều ôm quyền hoàn lễ, đồng thanh nói :

- Thiếu trang chủ khéo nói!

Vô Trữ đại sư quan tâm hỏi ngay :

- Quý thể Minh chủ bất an, không biết đã đỡ chưa?

Tống đại lão gia năm xưa từng đảm nhận chức Võ lâm Minh chủ, cho nên mọi người tôn kính mà dùng Minh chủ để xưng, thực tế thì hiện tại không còn đương nhậm chức Minh chủ nữa.

Tống Văn Tuấn cúi người đáp :

- Đa tạ đại sư quan tâm thăm hỏi, gia phụ chỉ thụ phong hàn ngả bệnh nhưng không có gì đáng ngại.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi nghe từ miệng Hoắc tổng quản bảo rằng Tống trang chủ mấy hôm, nay đột tính phát tác, đến nỗi nằm liệt giường, thì định lên tiếng nói ra chuyện mình đã lấy được thuốc giải.

Nhưng lúc này nghe Tống Văn Tuấn nói với mấy người kia là phụ thân trúng phong hàn, nên thôi mà không tiện nói ra.

Cam Huyền Thông cúi đầu một cái hỏi :

- Thiếu trang chủ có biết lần này Minh chủ cho mời chúng tôi đến đây là có chuyện gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe thì nghĩ :

- Thì ra bọn người này đều được mời và đến đây!

Chính tại lúc chàng còn đang nghĩ, thì Tống Văn Tuấn ngược lại nghe mà ngớ người, buộc miệng thốt lên :

- Cam đạo trưởng bảo chur vị quang lâm đến đây là do gia phụ mời ư?

Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân gật đầu đáp :

- Không sai! Minh chủ trong trác mời còn chỉ định rõ bọn huynh đệ tại hạ đúng ngày hôm nay trước lúc mặt trời lặn phải có mặt tại Thiên Hoa sơn trang, bọn huynh đệ tại hạ nghĩ Minh chủ chiêu kiến tất có sự cơ cho nên chẳng quản đêm ngày đi nhanh đến đây.

Tống Văn Tuấn nói :

- Vậy thì lạ thật!

Nên biết, ngồi trong bàn đều là những tay lão luyện giang hồ, chỉ nghe mấy tiếng vừa rồi của Tống Văn Tuấn, bọn họ đã nhận ra bên trong tất có vấn đề, nên ai cũng chú ý. Rõ ràng mấy tiếng Tống Văn Tuấn vừa nói chẳng hóa ra là Thiếu trang chủ không biết việc gì sao?

Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình lên tiếng :

- Không biết Minh chủ lúc nào thì có thể chiêu kiến?

Đương nhiên hỏi câu này, Du Long kiếm khách nghĩ có lẽ do Thiếu trang chủ còn nhỏ tuổi, nên Minh chủ đã không nói ra chuyện này, cho nên giờ tốt nhất chỉ cần gặp Minh chủ thì sẽ rõ chuyện.

Tống Văn Tuấn thoáng chút lúng túng, đưa mắt dò hỏi :

- Không biết thư trác mời của gia phụ chur vị có mang theo trong người không?

Vô Trụ đại sư lúc này đã nghe ra khẩu khí của Tống Văn Tuấn có điều khác thường, gật đầu nói ngay :

- Thư trác của Minh chủ, đó chính người quý trang phái đưa đến bốn tự, rồi sư huynh Chương môn trao lại cho bản tăng hiện có mang theo người đây, xin Thiếu trang chủ xem qua!

Vừa nói vừa lấy từ trong áo cà sa ra một phong thư đưa đến cho Tống Văn Tuấn.

Tống Văn Tuấn đón lấy phong thư xem qua chỉ thấy ghi rằng :

- Kính trình tận tay Vô Úy phương trượng.

Ở góc thư còn có mấy chữ Thiên Hoa sơn trang báai thiệp, từ chữ viết đến phong bì, đúng là những thứ chuyên dùng của phụ thân, chừng ấy khiến gã trong lòng càng sinh nghi hơn.

Rồi tiện tay kéo phong thư ra, đọc mới thay nội dung ghi rằng :

- Thư phụng hầu Vô Úy phương trượng đại sư lâm giám, từ lâu không được diện kiến đại sư, lòng thật vô cùng áy náy hôm nay nhân có yếu sự, nên gửi thư viếng thăm sức khỏe Phương trượng đại sư những mong pháp thể thân tâm an lạc Phật pháp vô biên trí phúc đại hải. Đồng thời ngưỡng mong phương trượng đại sư phái cho Vô Trụ đại sư Đường chủ La Hán đường, đúng chiều tối ngày mười tám tháng này, quang lâm tậ trang, lòng luôn ngưỡng mong.

Tống Trần Sơn lâm thư báai thượng!

Bút tích của phụ thân, là con tự nhiên không thể nào nhầm lẫn được!

Phong thư này tuyệt không giả chút nào, đúng là đích thân phụ thân hạ bút.

Thế nhưng, phụ thân phát thư mời cả bọn người này vào lúc nào? Tại sao ta không một mảy may hay biết?

Tống Văn Tuấn đứng thờ người suy nghĩ, trên mặt hiện vẻ mơ hồ khó hiểu, cuối cùng chậm rãi nói :

- Quả nhiên là bút tích của gia phụ!

Nói rồi, sải chân bước nhanh ra ngoài, không quên cầm theo phong thư.

Chỉ nghe giọng gã gọi lớn :

- Tổng Hưng, nhanh gọi Hoắc tổng quản vào đây!

Nghe một tiếng dạ lớn, chốc lát thấy Tổng Văn Tuấn trở vào có Hoắc Vạn Thanh đi cùng bên cạnh.

Tổng Văn Tuấn trước mặt mọi người hỏi lớn :

- Hoắc tổng quản! Gần đây gia phụ có phái người đưa thư mời đến các đại môn phái không?

Hoắc Vạn Thanh đáp :

- Không, lão Trang chủ ẩn dật ở đây nhiều năm từ lâu không màn chuyện thị phi giang hồ đương nhiên là không đi lại với Bát đại môn phái.

Tổng Văn Tuấn hỏi tiếp :

- Cũng không phải người đưa thư đến cho Phương trượng Thiếu Lâm tự chứ?

Hoắc Vạn Thanh cười nói :

- Từ lâu lão Trang chủ không giao du với người ngoài, nếu có chuyện này thì thư tín cũng phải do tay Thiếu trang chủ viết, giờ Thiếu trang chủ mà không viết thì làm sao có được?

Tổng Văn Tuấn khi ấy mới chìa bức thư trong tay ra, nói :

- Người xem phong thư này chẳng phải là chúng ta đây phải người đưa tới sao?

Hoắc Vạn Thanh đón lấy bức thư xem qua thì mắt thoáng biến sắc ngược mắt lên kinh hãi nói :

- Quái lạ, nét bút trên phong thư này chừng như đúng là bút tích của lão Trang chủ.

- Đúng thế!

- Nhưng... Phong thư này, cứ theo lão hủ thấy thì không có khả năng tự thân lão Trang chủ viết, đồng thời quyết cũng không phải người trong trang chúng ta đưa tới.

Tổng Văn Tuấn nhíu mày hỏi :

- Ý người cho rằng có người giả mạo nét bút của gia phụ?

Hoắc Vạn Thanh đáp :

- Lão hủ từ khi nhậm chức Tổng quản trong bốn trang đến nay đã hơn hai mươi năm, thế nhưng hai mươi năm qua rất ít khi nhìn thấy lão Trang chủ dùng đến bút. Lại nói, trong bốn trang nhân thủ không nhiều, hầu như tất cả việc lớn nhỏ đều phải kính qua lão hủ. Thời gian gần đây, mọi người đều ở trong trang, không vắng một người nào, vậy thì đương nhiên không phải là do người trong bốn trang đưa đến, thì bút tích trong đó quyết không phải là của lão Trang chủ, cái lý đã rõ như vậy!

Tổng Văn Tuấn nghe nói thì biến sắc la lên :

- Vậy thì kẻ nào đã dám giả mạo đây?

Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đình nghe nói bút tích trên thư là có người giả mạo Minh chủ, cả ba liền lôi từ trong áo mình ra những phong thư hoàn toàn giống nhau, đồng thanh la lớn :

- A, nói thế phong thư đề Minh chủ tự thân hạ bút đưa đến tề phái, cũng là giả sao?

Vô Trục đại sư trấn tĩnh nói :

- A di đà Phật, có kẻ giả danh nghĩa và bút tích của Minh chủ để lừa bịp bần đạo mấy người đến đây, nhưng mục đích của người kia là gì?

Hoắc Vạn Thanh trầm ngâm một lúc nói :

- Theo thiên ý của lão hủ, chuyện ngày hôm nay thật kỳ lạ vô cùng, hay là công tử mời chư vị vào bên trong, rồi bẩm báo tường tận với lão Trang chủ là hơn.

Tổng Văn Tuấn ngần ngại nhìn lão ta nói :

- Nhưng gia phụ...

Hoắc Vạn Thanh nói ngay :

- Hải, bát môn phái tình như một nhà, chuyện lão Trang chủ trúng độc, cũng không cần phải giấu giếm đại sư cùng chư vị ở đây.

Vừa nghe câu này, cả bọn đều chấn động, Vô Trụ đại sư chấp tay nói :

- A di đà Phật, Hoắc lão thí chủ vừa nói gì? Minh chủ trúng độc ư?

Thần Ưng Đầu Hối, Cam Huyền Thông và Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình cũng như không tin, chăm mắt nhìn Hoắc Vạn Thanh chờ câu đáp chính xác.

Tổng Văn Tuấn khi ấy mới gật đầu nói :

- Vâng, Hoắc tổng quản đã nói sự thật. Chính gia phụ bị trúng độc...

Rồi nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Hoắc tổng quản, đã thế thì người cứ nói hết cho bọn họ biết.

Hoắc Vạn Thanh dạ một tiếng rồi mới đem chuyện mấy hôm trước Nhạc Tiểu Tuấn giúp người mang thư tới, nhất nhất mọi tình tiết ra sao đều kể hết cho bọn họ nghe. Cho đến chuyện hôm trước dò thám trong trang viện kia tình hình thế nào, phát hiện ra kẻ đưa thư chính là Thanh Sát Thủ Tử Kim Tiêu và vị chủ nhân Thân cô nương thân mật kia, cũng đều kể ra cho họ biết.

Vô Trụ đại sư nghe rồi chấp tay nói :

- A di đà Phật! Đất liền bằng phẳng, lẽ đâu dậy sóng chỉ nguyện ngã Phật từ bi tiêu trừ họa kiếp mới không phát sinh vô lâm đại họa.

Cam Huyền Thông nghe câu này của Vô Trụ đại sư tợ hồ như ông ta có ít nhiều biết được manh mối, bèn quay đầu nhìn hỏi :

- Chẳng lẽ đại sư biết manh mối gì ư?

Những người lão luyện giang hồ, đương nhiên rất miễn cảm.

Vô Trụ đại sư nói :

- “Đạo huynh đã hỏi thì bản tăng không thể không nói ra. Thiên Phật đường trong tệ tự có hơn năm trăm tượng La Hán, cho nên tục xưng là La Hán đường, cũng chính là nơi tăng chúng luyện công, do bản tăng chủ trì. Mỗi đêm khi tăng chúng luyện công xong trở lại phòng ngủ, bản tăng đi tuần một vòng theo thường lệ...”

Chuyện xảy ra đêm trung thu năm nay, đêm ấy bản tăng bước vào Thiên Phật đường thì bỗng nhiên nghe có tiếng người, nhưng người kia lăm nhảm tự nói :

- La Hán ơi La Hán, các người đang nhảy vào nạn kiếp.

Bản tăng lấy làm lạ, bèn đưa mắt nhìn quanh mới phát hiện ra một lão nhân râu tóc bạc trắng, chỉ tay vào các vị tượng La Hán mà nói.

Chư vị cũng đều biết, Thiên Phật đường trong tệ tự là nơi tăng chúng luyện công xưa nay khách ngoài không được vào, vậy mà thâm đêm bán dạ, người này làm sao lại vào đây được?

Bản tăng không nhịn nổi mới lên tiếng hỏi :

- Lão thí chủ từ đâu đến? Sao lại vào nơi này?

Lão nhân kia mỉm cười nói :

- Lão phu vô tình ngao du qua Thiếu Thất, nên mới vào chiêm ngưỡng Phật điện. Đại sư như thấy nghĩ, thì lão phu xin cáo từ!

Nói rồi lão nhân quay người bước ra cửa, bản tăng liền lên tiếng :

- Lão thí chủ xin lưu bước!

Lão nhân quay đầu nói :

- Nhờ đại sư chuyển cáo phương trượng, nhớ kỹ rằng :

Mạn thiên đại tuyết không son lãnh,

Tửu thị giang hồ kiếp vận lai.

Cẩn thận, cẩn thận!

Đến khi bản tăng sai bước theo ra cửa thì đâu còn thấy bóng dáng lão nhân kia. Bản tăng lúc ấy tức tốc vào báo cho Phương trượng sư huynh, tề sư huynh nhận định vị này nhất định là cao nhân dị sĩ trong võ lâm, có ý đến cảnh cáo như thế, nói không chừng trong võ lâm sắp xảy ra một biến cố hệ trọng, chuyện cách đây một tháng rồi, nhưng với chuyện Minh chủ trúng độc há không có liên quan?”

Mạnh Đạt Nhân lắng nghe xong mới chen vào hỏi :

- Hoắc tổng quản, trong phong thư mà Từ Kim Tiêu đưa đến có nói chuyện của Huy đại hiệp không biết hiện giờ thế nào?

Hoắc tổng quản đáp :

- Huy đại hiệp thì không sao, tối hôm qua đã có thư đưa tới cho Huy tiểu thư bảo Huy tiểu thư trở về.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :

- Thì ra chủ tớ Huy cô nương đã quay về Dương Châu!

Cam Huyền Thông nói :

- Bản đạo trên đường đến đây cũng phát hiện ra trên giang hồ chừng như đang ẩn tàng một biến cố gì. Bản đạo tuy không nói ra được, nhưng không khí võ lâm nghe thấy rất căng thẳng, như hiện tại mọi người đã nói ra thì quả nhiên có một chuyện gì rất lớn sắp xảy ra cho toàn võ lâm đấy!

Sử Truyền Đình nói :

- Mạn thiên đại tuyết không son lãnh, tửu thị giang hồ kiếp vận lai là gì? Chủ yếu chính là tại câu thứ nhất mạn thiên đại tuyết không son lãnh nó có nghĩa là gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy, chợt nhớ lại câu chuyện trước đây chàng gặp lão nhân, tóc bạc búi thành bím dưới chân Vân Đài sơn, lúc ấy hỏi về tâm nguyện thứ nhất của sư phụ chàng, lão nhân đã đọc bốn câu thơ :

- Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi, mạn thiên cảnh sắc ánh hàn huy, thiên thai nhất khứ đăng tiên tịch, tùng thử Nguyễn lang bất mức quy.

Bốn câu thơ này với hai câu thơ: Mạn thiên đại tuyết không son lãnh, tửu thị giang hồ kiếp vận lai, nghe âm hưởng rất tương cận nhau?

Bây giờ chỉ nghe Cam Huyền Thông ạ lên một tiếng thần sắc biến đổi, chậm rãi nói :

- Chẳng lẽ nữ nhân kia chính Chấn Thiên Cầm?

Thần Ưng Đầu Hói cũng ừm một tiếng bàn thêm :

- Mạn thiên đại tuyết không son lãnh, nếu đúng là hấn, thì giang hồ quả nhiên đại kiếp sắp đến!

- A di đà Phật!

Vô Trục đại sư chấp tay niệm Phật hiệu từ từ nói tiếp :

- Vị tiền bối cao nhân trên Tuyết Sơn kia tu chân dưỡng tính đã mười mấy năm nay không màn chuyện trần thế, dầu chưa tu luyện thành tiên nhưng cũng đậm bạc vô tri không tranh thế sự, quyết không thể trùng xuất giang hồ làm nghịch thiên đạo.

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người, không biết bọn họ đang nói về ai.

Sử Truyền Đình hỏi :

- Đại sư muốn nhắc đến vị Tuyết Sơn Huyền Linh Tẩu?

Vô Trục đại sư nhắm hờ mắt, chấp tay niệm Phật hiệu, im lặng.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thần sắc bọn họ, tự hồ như có chút gì kỳ quái không dám luận nhiều về vị Huyền Linh Tẩu kia, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ :

- Không biết Huyền Linh Tẩu là nhân vật nào?

Hoắc Vạn Thanh quay nhìn Tống Văn Tuấn nói :

- Công tử, Nhạc tướng công trở lại chính là mang thuốc giải về cho lão Trang chủ nên mời Nhạc tướng công vào gặp lão Trang chủ chứ?

Tổng Văn Tuấn từ đầu đến giờ vì mãi tiếp chuyện với bọn người kia, nên chưa tiện hỏi han Nhạc Tiểu Tuấn, lúc ấy nghe thì vui mừng vô cùng, gật đầu nói :

- Nhạc huynh quả là người biết giữ chữ tín, đã mang thuốc giải về cho gia phụ, huynh đệ trước hết xin cảm tạ, có điều không biết Nhạc huynh làm thế nào để có được thuốc giải?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Chuyện này nói ra rất dài...

Lúc ấy chàng kể lướt qua chuyện Trúc Thu Lan trúng Thanh Sát chưởng hôn mê, chàng mang nàng chạy đến miếu gặp phải Kim Thiết Khẩu, rồi sau đó chính Kim Thiết Khẩu ra tay khống chế Thân Phi Quỳnh, buộc cô ta dùng Kim Hình chưởng trị thương cho Trúc Thu Lan. Đồng thời đã động thủ ngấm lấy thuốc giải “Tán công độc” thế nào, nhất nhất kể cho bọn họ nghe.

Cam Huyền Thông thấy lạ bèn hỏi :

- Kim Hình chưởng là tuyệt kỹ của Chung Nam phái, nữ nhân kia làm sao lại tinh thông võ công Chung Nam?

Thần Ung Đầu Hối nói :

- Điều này thật đơn giản, chờ khi gặp Lục đạo hữu, chỉ hỏi là biết ngay!

Tổng Văn Tuấn khi ấy chìa tay mời khách :

- Chư vị tiền bối đều không phải người ngoài, xin mời cùng vào trong phòng gia phụ nói chuyện!

Mọi người nhìn nhau, rồi đó Vô Trục đại sư bước trước, Tổng Văn Tuấn đưa bọn họ vào trong phòng Tổng Trần Sơn.

Phòng ngủ khá rộng rãi, thiết trí thanh khiết diện nhĩ, ngay chính giữa phòng là một chiếc giường bằng gỗ chạm trổ công phu, trên giường chính là Tổng Trần Sơn đang nằm thiêm thiếp, đắp một chiếc chăn mỏng, miệng rên khẽ.

Vị vô lâm Minh chủ năm xưa, lúc này như một người bệnh bình thường, miệng rên rĩ tỏ ra đau đớn, quả thật anh hùng duy nhất sợ bệnh hoạn!

Tổng Văn Tuấn khẽ bước đến bên giường, thấp giọng gọi :

- Cha, cha chưa ngủ chứ?

Tổng Trần Sơn vẫn nhắm mắt, rên một tiếng hỏi :

- Tuấn nhi, có chuyện gì?

- Hội bẩm cha, Thiếu Lâm Vô Trục đại sư, Bát Quái môn Cam đạo trưởng, Lục Hợp môn Mạnh tiền bối, Võ Dương phái Sử đại hiệp đến viếng thăm cha.

Tổng Trần Sơn tuy bị độc phát tác cả người, nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo, vừa nghe nói thì thở hắt ra, nói vội :

- Nhanh mời vào, nhanh mời vào!

Tổng Văn Tuấn nói :

- Cha, chư vị tiền bối đã vào phòng!

Tổng Trần Sơn nói :

- Tuấn nhi, nhanh phụ đỡ cha ngồi dậy, chớ nằm thế này làm sao tiếp khách?

Vô Trục đại sư chấp tay nói :

- Minh chủ quý thể bất an, chớ nên động nhiều, cứ nằm vậy là tốt rồi!

Cam Huyền Thông cũng tiếp lời :

- Vô Trục đại sư nói rất phải, bát đại môn phái nên như một nhà, minh chủ chớ nên khách khí!

Tổng Trần Sơn thở dài một hơi, nói :

- Lão hủ không việc gì, Tuấn nhi, nhanh đỡ cha ngồi dậy, chư vị đạo huynh đã nhiều năm không gặp, có lý nào lão hủ lại nằm mà nói chuyện?

Tổng Văn Tuấn chỉ dạ một tiếng, rồi đành dùng hai tay đỡ cha ngồi lên, lấy một chiếc gối chẹn sau lưng cha để cha ngồi dựa vào thành giường.

Tổng Trần Sơn khi ấy mới ngược mắt nhìn mọi người cúi đầu chào :

- Chư vị xin mời ngồi, lão hủ nhất thời bất cẩn nên mới trung gian kể của tặc nhân, phiền chư vị đường xa lặn lội đến thăm, thật cảm kích vô cùng...

Lão ta chỉ nghĩ bọn Vô Trụ đại sư vì nghe bệnh mà đến thăm thôi!

Tổng Văn Tuấn vội nói :

- Cha, chư vị ở đây hẳn vì tiếp được thư mời do người khác giả bút tích của cha, nên mời đến đây!

Tổng Trần Sơn nét mặt nghi ngờ hỏi :

- Bút tích của người nào giả, mục đích làm gì?

Tổng Văn Tuấn nói :

- Hải nhi cũng chỉ mới vừa được biết, trước mặt còn chưa biết âm mưu của kẻ này là thế nào?

Nói rồi quay nhìn Hoắc Vạn Thanh vẫy tay nói :

- Hoắc tổng quản, nhanh mang phong thư đến đây!

Hoắc Vạn Thanh y lời bước tới trao phong thư, nhưng Tổng Trần Sơn đã đưa tay cản lại nói :

- Không cần xem, Tuấn nhi, con nhanh mời đại sư và chư vị ngồi xuống, chư vị đây hiếm khi mà quang lâm tề trang viếng thăm. Vạn Thanh, nhanh đi bảo đầu bếp chuẩn bị cơm nước tươm tất và rượu ngon mang vào đây!

Hoắc tổng quản ứng thanh rồi đặt bức thư trên bàn, đoạn lui ra ngoài.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Cha, Nhạc huynh đã lấy được thuốc giải mang đến cho cha, hay là bây giờ cha uống thử xem!

Tổng Trần Sơn chỉ à một tiếng không nói tiếng nào.

Nhạc Tiểu Tuấn theo chân mọi người vào đây, nhưng từ đầu đến giờ chỉ im lặng, bây giờ đứng lên lấy bình thuốc giải trong áo ra, hai tay cung kính đưa đến nói :

- Tổng đại lão gia, văn sinh may không nhục mệnh, đã lấy được thuốc giải về.

Tổng Trần Sơn ánh mắt ngưng chú nhìn chăm vào bình sành nhỏ xíu trên tay chàng, bất giác ngó người hỏi :

- Bình thuốc giải này Nhạc công tử đâu mà có?

Tổng Văn Tuấn tiếp lấy bình thuốc, nói lời cho Nhạc Tiểu Tuấn :

- Cha, Nhạc huynh lấy từ Thân cô nương, cha nhanh uống thuốc giải vào, độc tính trong người hẳn sẽ có biến hóa.

Tổng Trần Sơn đưa cánh tay run run đón lấy bình thuốc, lại nhìn rất cẩn thận gật đầu nói :

- Thịnh tình của Nhạc tướng công, lão hủ thật cảm kích vô cùng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tổng đại lão gia ngôn trọng, văn sinh bị tặc tử lợi dụng nên mới vô tình khiến cho lão gia trúng độc, thừa mong lão gia không trách cứ đã là may mắn lắm rồi, có đâu lại nói vậy. Văn sinh nguyện đi lấy thuốc giải về, có vậy mới giải hết sự hồ thẹn chất chứa trong lòng văn sinh.

Tổng Trần Sơn không ngớt gật đầu khen ngợi :

- Nhạc thiếu hiệp tâm trọng hiệp nghĩa, khí khái thủ tín, quả thật hiếm có.

Lão đối xưng chàng là thiếu hiệp đủ thấy trong lòng lão kính trọng chàng.

Tổng Trần Sơn khi ấy rót đầy một chén nước trong đưa đến trước mặt cha.

Tổng Trần Sơn mở nút bình dốc ra lòng bàn tay mấy viên dược hoàn màu xanh sẫm cho vào miệng, rồi nhấp một ngụm nước nuốt xuống. Chiếc bình đặt dưới gối, rồi nhắm mắt lại tĩnh tọa.

Chính vừa lúc này, rèm cửa vén lên, Hoắc Vạn Thanh thò đầu vào gọi lớn :

- Công tử, Lục đạo trưởng Chung Nam đến!

Rồi quay người cúi thấp đầu mời :

- Lục đạo trưởng mời vào!

Tổng Văn Tuấn không kịp bước ra nghênh đón, thì đã một đạo sĩ tóc đen áo xanh khoan thai bước vào.

Người này chính là Phi Hồng Dược Sĩ Lục Phi Hồng, Chung Nam phái.

Tổng Văn Tuấn vội vàng đứng lên chấp tay thi lễ nói :

- Lục đạo trưởng quang lâm, tại hạ không kịp nghênh tiếp, thất lễ!

Phi Hồng Dược Sĩ Lục Phi Hồng gật nhẹ đầu, cười nói :

- Thiếu trang chủ không nên khách sáo, bản đạo nghe nói Vô Trụ đại sư, Cam đạo huynh, Mạnh đạo huynh và Sử đại hiệp đã vào đây rồi, cho nên mới dặn Hoắc tông quân không nên đánh động mọi người mà bước thẳng vào đây.

Nói rồi chấp tay chào mọi người trong phòng, đoạn nhìn Tổng Trần Sơn ngồi tựa, nhắm mắt trên giường hỏi thăm :

- Minh chủ thế nào rồi?

Tổng Văn Tuấn đáp :

- Thân phụ trúng kỳ độc, vừa rồi đã phục giải được.

Vô Trụ đại sư nói :

- Thiếu trang chủ, minh chủ vừa uống thuốc giải, cần phải nghỉ dưỡng một thời gian, bọn ta nên ra ngoài ngồi vậy!

Hoắc Vạn Thanh ở bên cạnh nói :

- Đại sư xin cứ ngồi, lão trang chủ đã phục thuốc giải, phàm thuốc giải uống vào chỉ chừng một tuần trà là có chuyển biến rồi. Vừa rồi lão Trang chủ đã lệnh cho nhà bếp làm cơm mang vào tận đây, có lẽ ngồi ở đây nói chuyện tiện hơn, theo ý lão hủ thì chớ nên khách khí.

Nói đến đó, đã thấy một nữ tỳ tay bưng chiếc mâm bạc bước vào.

Thần Ứng Đầu Hói ngồi gần Phi Hồng Dược Sĩ nhất, bèn nghiêng đầu hỏi nhỏ :

- Lục đạo trưởng đến vừa khéo, bọn huynh đệ chính có một chuyện định hỏi đạo huynh đây.

Phi Hồng Dược Sĩ nghiêng đầu nhìn hỏi :

- Không biết Mạnh huynh muốn hỏi chuyện gì?

Thần Ứng Đầu Hói nói :

- Huynh đệ muốn thỉnh giáo đạo huynh, quý môn phải có phải có một môn tuyệt học gọi là Kim Hình chương không?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe mấy tiếng Kim Hình chương thì tự nhiên chú ý đến bọn họ.

Phi Hồng Dược Sĩ nói :

- Không sai, Kim Hình chương đúng là môn công phu của tệt phái, không biết Mạnh huynh hỏi điều này...

Thần Ứng Đầu Hói không đợi lão ta hỏi hết câu, nói ngay :

- Đạo huynh từng luyện qua chứ?

- Ô, bản đạo chưa từng luyện qua.

Thần Ung Đầu Hối lại hỏi :

- Vậy thì Thái Ất đạo trưởng thì sao?

Thái Ất đạo trưởng chính là vị Chương môn nhân Chung Nam phái.

Phi Hồng Dục Sĩ lắc đầu đáp :

- Nhị sư huynh cũng chưa từng luyện qua!

Thần Điều Đầu Hối thốt lên :

- Ô, vậy thì thật là kỳ lạ!

Võ công của bốn phái bọn họ, mà đến những nhân vật đứng đầu như Chương môn nhân cũng chưa từng luyện qua, thử hỏi không kỳ lạ sao?

Phi Hồng Dục Sĩ đương nhiên biết tâm ý của Thần Điều Đầu Hối, bèn nói ngay :

- Bởi vì Kim Hình chương là một loại nội gia công phu cực cao thâm, xưa nay ít người luyện thành, khi luyện môn tuyệt học này, nếu không cẩn thận thì có thể bị hủy hoại toàn bộ lực phủ ngũ tạng mà chết. Nhưng một khi luyện thành rồi, chỉ cần đánh trúng người thì chẳng khác gì dao nhọn cắt nội tạng, tuyệt khí đương trường. Nhân vì nó là một môn công phu quá lợi hại, cho nên tể phái sư tổ lịch đại tương truyền, đều có lệnh cấm tuyệt hậu nhân luyện môn công phu này.

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Vậy đạo huynh có biết là người đã luyện thành môn công phu này không?

- Sao? Có người luyện thành Kim Hình chương ư?

Phi Hồng Dục Sĩ nghe mà không khỏi chấn động cả người buộc miệng thốt lên, cuối cùng mới gật đầu nói :

- Nói vậy, quả nhiên có người luyện thành công!

Thần Điều Đầu Hối cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Đạo huynh đã biết điều này?

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Bản đạo không biết, thế nhưng nghĩ lại thì có khả năng...

Thần Điều Đầu Hối trơ mặt nhìn đối phương nói :

- Đạo huynh nói vậy nghĩa là sao?

Phi Hồng Dục Sĩ thờ dãi một hồi, đáp :

- Chư vị ở đây đều không phải là người ngoài, bản đạo chẳng cần giấu giếm, chiếc tủ sắt cất giữ pho mật kíp Kim Hình chương đã bị thất lạc từ hai mươi năm trước!

Cam Huyền Thông nghe vậy thì không khỏi ngạc nhiên đến ngớ người, Chung Nam phái hùng cứ phương Tây, xưa nay thịnh danh vô lâm, tính ra chỉ sau Thiếu Lâm và Võ Đang, vậy mà pho bí cấp trấn sơn của họ, làm sao lại dễ mất được? Chẳng lẽ bị người ngoài lên vào đánh cắp?

Thần Điều Đầu Hối là nhân vật lão luyện giang hồ, tự nhiên cũng có suy nghĩ như Cam Huyền Thông, chỉ có điều không tiện nói ra, chỉ ậm ừ mấy tiếng trong miệng.

Nhưng Phi Hồng Dục Sĩ không chờ bọn họ hỏi, đã lên tiếng giải thích :

- Pho bí kíp Kim Hình chương này, nhân vì sư tổ tể phái cấm hậu nhân luyện tập, cho nên đã đem nó cất vào trong một chiếc tủ sắt nhỏ khóa kỹ, tàng chứa vào trong sư tổ động (sư tổ động là nơi tàng chứa hài cốt của các vị Chương môn). Hai mươi năm trước, có một hôm, bọn đệ tử tuấn sơn phát hiện hai cánh cửa sắt nặng nề của sư tổ động mở toang, nhị sư huynh cùng bản đạo liền tức tốc vào xem xét động phủ, phát hiện thì chỉ thấy thiếu mất chiếc hòm sắt chứa giữ pho bí kíp Kim Hình chương, đương nhiên không nói cũng biết có kẻ đã lên vào đánh cắp.

Lão hoi dừng lại giây lát, nhìn Thần Điều Đầu Hối nói tiếp :

- Kim Hình chương nếu không mất hai, ba mươi năm khổ công luyện tập thì khó mà thành, như nay tính lại thì cũng vừa hai mươi năm, cho nên vừa rồi Mạnh huynh bảo là có người luyện thành công, tính ra cũng vừa khéo!

Nói chuyện đến đây, bỗng nghe tiếng Tống Trần Sơn thở dài một hơi, lên tiếng :

- Thật là loại độc được lợi hại!

Nói rồi, lão mở mắt ra.

Chỉ nghe lão nói câu này, mọi người cung hiểu rằng độc tính trong người lão đã được giải tán. Mọi người mắt đều lộ hỷ sắc quay đầu nhìn Tống Trần Sơn.

Tống Văn Tuấn là người vui mừng nhất, reo lên hỏi :

- Cha, cha đã hoàn toàn bình phục rồi chứ?

Tống Trần Sơn mỉm cười đáp :

- Ừm, phải nên cảm tạ Nhạc thiếu hiệp, thuốc giải này thật công hiệu, Tuấn nhi, nhanh đỡ cha xuống!

Cứ nhìn thần thái lão ta lúc này đã hoàn toàn khác với vừa rồi, thần sắc linh lợi, da dẻ ửng hồng, chỉ có điều giọng nói còn chút trở ngại, muốn thanh âm hoàn toàn hồi phục tất cần một thời gian nữa.

Tống Văn Tuấn nghe cha nói vậy thì liền đến đỡ cha xuống giường.

Vô Trục đại sư chấp tay nói :

- A di đà Phật! Phật tổ độ trì, giờ độc tính trong người Minh chủ đã được giải tán, chúc mừng, chúc mừng!

Phi Hồng Dục Sĩ, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sư Truyền Đình cũng vội chấp tay chúc mừng.

- Không dám!

Tống Trần Sơn khách khí nói với mọi người rồi bước tới trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Đại ân của Nhạc thiếu hiệp, lão hủ vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên ôm quyền hoàn lễ, nói :

- Đại lão gia nói vậy khiến tiểu sinh hổ thẹn mà không dám nhận, văn sinh chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của gia sư mà tìm đến xin một lời chỉ giáo của đại lão gia là đủ lắm rồi!

Tống Trần Sơn thoáng chút ngớ ngàng hỏi :

- Sư phụ của Nhạc thiếu hiệp là vị cao nhân nào?

Câu này ngược lại khiến cho Nhạc Tiểu Tuấn khựng người một lúc rồi mới nói :

- Gia sư Vô Danh lão nhân, lần trước văn sinh đã báo qua cho đại lão gia biết, đại lão gia với gia sư vốn rất quen biết nhau...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lột mặt nạ Lang Sơn Nhất Bái

Tống Trần Sơn nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói vậy, vuốt chòm râu trắng ừm một tiếng, gật đầu cười đáp :

- Lão hủ với lệnh sư giao hảo mấy mươi năm, đương nhiên là quen thân, không biết thiếu hiệp muốn lão hủ nói chuyện gì?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng lại thấy kỳ lạ thầm nghĩ :

- Rõ ràng là ta đã nói ra hết với lão, làm sao lão trúng “Tán công độc”, rồi giờ giải hết độc tính, thì trở nên đáng trí mà quên nhỉ?

Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn cung kính nói :

- Gia sư đã không chịu nói ra, văn sinh thật không biết tâm nguyện đó là gì, chỉ nhân một vị lão nhân gặp văn sinh bảo rằng tâm nguyện của gia sư thì chỉ cần một lời của đại lão gia là giải tan, lần trước đã thừa mong đại lão gia đồng ý...

Tổng Trần Sơn tợ hồ như cũng đã nhớ lại, gật đầu nói :

- Lão hủ xác thực đã đồng ý, vậy thì tốt, thiếu hiệp cứ về trước phục mệnh, lão hủ đáp ứng là được rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn lại ngẩn người, cứ nhìn chăm Tổng Trần Sơn một hồi mới nói :

- Đa tạ Tổng đại lão gia, nhưng văn sinh thay gia sư hoàn thành chuyện này, tất cần phải tiếp một chiêu kiếm của đại lão gia...

Tổng Trần Sơn nghe nói thì nét mặt sa sầm, giọng không vui hỏi :

- Sư phụ người nói vậy sao?

Nhạc Tiểu Tuấn lại càng ngạc nhiên hơn, buộc miệng nói :

- Điều này chính đại lão gia đã nói, muốn nhận được một lời chỉ giáo của lão gia thì cần phải tiếp lão gia hai mươi chiêu kiếm pháp, điều này lão gia tự tuyên bố mười sáu năm trước đây, vĩnh viễn bất biến. Thế nhưng lần trước nhân vì văn sinh thành tâm cầu kiến, cho nên lão gia nói là chỉ cần văn sinh tiếp được một chiêu kiếm của lão gia là được.

Tổng Trần Sơn ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu, tay vuốt râu gật gù nói :

- Ừm, không sai lời này chính lão phu đã nói.

- Văn sinh bạo gan xin nguyện tiếp một kiếm của đại lão gia một lần nữa!

Tổng Trần Sơn thân nhiên nói :

- Nhạc thiếu hiệp vì lệnh sư mà đến cầu kiến, lão hủ có thể chấp nhận, nhưng dưới kiếm của lão hủ, thì thiếu hiệp rất khó toàn thân mà quay về!

Nhạc Tiểu Tuấn cúi người nói :

- Văn sinh chỉ vì tâm nguyện của gia sư, có chết cũng không oán hận!

Tổng Trần Sơn ngửa mặt cười ha hả :

- Lão hủ thừa mong thiếu hiệp mang giải được về, lẽ nào lại có thể để thiếu hiệp thụ thương?

- Vậy thì xin đại lão gia ban cho chiêu kiếm!

- Ồ, thiếu hiệp định động thủ ngay tại đây sao?

- Lần trước đại lão gia ban chiêu kiếm, cũng chỉ ở trong phòng đó thôi mà!

- Hảo!

Tổng Trần Sơn gật đầu rồi quay lại nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Vạn Thanh, mau lấy kiếm cho lão hủ!

Tổng Văn Tuấn đứng bên cạnh, lên tiếng :

- Cha, cha cùng Nhạc huynh tỷ đấu một chiêu kiếm, há cần dùng đến thanh Long Tuyền kiếm?

Tổng Trần Sơn vuốt râu cười ha hả nói :

- Hải nhi, con không muốn cha dùng đến kiếm sao?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng cả thấy có chút kỳ lạ!

Nhưng Tổng Văn Tuấn đã nói :

- Cha, lần trước cha chỉ dùng chiếc đuă thay kiếm, thế mà đã chém đoạn mũi kiếm của Nhạc huynh!

Tổng Trần Sơn gật đầu cười nói :

- Đúng thế, đúng thế, lần trước cha chỉ dùng chiếc đũa chém gãy mũi kiếm Nhạc thiếu hiệp, nhưng lần này cha có thể vừa giải hết độc, nội lực chưa hồi phục, chỉ e không được...

Trúc Thu Lan từ đầu đến giờ chỉ ngồi im, lúc này bỗng lên tiếng chen vào nói :

- Tổng đại lão gia nói rất đúng, đừng nói là đại lão gia trúng độc vừa giải hết, nội lực chưa hồi phục, mà đến tay dùng kiếm cũng tợ hồ như trước sau hai người khác nhau.

Nhạc Tiểu Tuấn ngơ ngác, không hiểu cô ta nói câu này là có hàm ý gì?

Tổng Văn Tuấn ánh mắt hoang mang nhìn Trúc Thu Lan hỏi :

- Cô nương nói vậy là thế nào?

Trúc Thu Lan cười nhẹ nói :

- Tổng thiếu trang chủ, Hoắc tổng quản và chư vị tiền bối đây cho tôi to gan hỏi một câu: Người bị trúng “Tán công độc”, sau khi đã được giải tán thì có bị mất trí nhớ hay không, đến chuyện gì trước đây cũng không còn nhớ ra?

Tổng Văn Tuấn kinh nghiệm giang hồ cũng không nhiều, nên chỉ cảm thấy Trúc Thu Lan hỏi câu này hơi kỳ lạ.

Nhưng với Hoắc Vạn Thanh lão luyện giang hồ, đương nhiên thâm hiểu bên trong tất có vấn đề liên quan đến Tổng trang chủ, bèn nói :

- Lão hủ không biết dụng độc, thế nhưng cứ theo như lẽ thường thì ngoài loại độc làm mê loạn tâm thần ra, thông thường các loại độc khác, sau khi đã được giải hết, thì người ta vẫn hồi phục trí nhớ bình thường, tuyệt không có ảnh hưởng gì.

Trúc Thu Lan gật đầu nói :

- Đa tạ Hoắc tổng quản nói rất rõ ràng, vậy thì theo Hoắc tổng quản thấy Tổng đại lão gia bị trúng độc giờ đã được giải hết chưa?

Hoắc Vạn Thanh đáp :

- Vừa rồi chính lão Trang chủ nói là độc tính trong người đã giải tán.

Trúc Thu Lan nói :

- Vậy mà Tổng đại lão gia tợ hồ như hoàn toàn không còn nhớ chuyện gì trước đây đã nói với Nhạc đại ca, làm sao trước sau lại như là hai người khác nhau chứ?

Nàng hai lần nhấn mạnh chữ trước sau hai người khác nhau, đương nhiên là muốn gây sự chú ý của người khác.

Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh mặt biến sắc, thế nhưng là tay lão luyện giang hồ, lão nhanh chóng hồi phục sắc mặt.

Tổng Trần Sơn trong ánh mắt đột nhiên lộ hung quang, trầm giọng quát hỏi :

- Lão phu không nhớ khi nào chứ?

- Tổng đại lão gia phải nhờ người ta nhắc mới nhớ ra, đúng không? Ví dụ lão gia lần thứ nhất hỏi sự phụ của Nhạc đại ca là ai? Thứ hai lại hỏi Nhạc đại ca muốn lão gia nói ra điều gì? Lần thứ ba rõ ràng hôm trước đại lão gia bảo Nhạc đại ca phải tiếp một chiêu kiếm pháp, thì lão đại gia mới chấp nhận cầu nguyện của Nhạc đại ca, vậy mà vừa rồi lại hỏi là sự phụ của Nhạc đại ca nói gì? Thứ tư, lần trước chính đại lão gia dùng một chiếc đũa chém gãy mũi kiếm của Nhạc đại ca, vậy mà vừa rồi lại hỏi Tổng thiếu trang chủ là con không muốn cha động thủ kiếm? Chỉ bốn điểm này cũng đủ thấy đại lão gia như không biết chuyện trước đây, chẳng phải như trước sau hai người khác nhau đó sao?

Tổng Trần Sơn vừa nghe xong thì mặt biến sắc, nhưng vẫn gượng cười lớn, nói :

- Những chuyện này làm sao lão hủ không nhớ, cô nương tợ hồ như gây khó cho lão hủ?

Trúc Thu Lan cười điềm nhiên nói :

- Đại lão gia nói vậy chẳng hóa ra là trách tiểu nữ tự nhiều chuyện? Thật ra thì tiểu nữ tự nhất thời bỗng nhớ lại một câu chuyện trước đây gia mẫu từng kể, nên mới muốn nhắc nhở mọi người mà thôi...

Tổng Trần Sơn tròn mắt hỏi ngang :

- Chuyện gì chứ?

- A, là một chuyện ngụ ngôn: Có một con cáo già đội lốt hồ đi vênh vào trong rừng, khiến các loại thú cứ ngỡ là hồ thật...

- Câm miệng!

Tổng Trần Sơn gằm lên cắt ngang, rồi gằn giọng hỏi :

- Cô nương nói ra lời này là có ý gì.

Trúc Thu Lan nói :

- Tôi chỉ ví dụ vậy mà thôi, nếu đại lão gia nghe không lọt tai, thì tiểu nữ tự không nói nữa vậy!

Tổng Văn Tuấn bị phạt ý, trầm giọng nói :

- Trúc cô nương nói quá lời!

Trúc Thu Lan vẫn cười bình thản đáp :

- Tin không tin thì tùy, nhưng lẽ nào Tổng thiếu trang chủ không nghĩ đến chuyện đã có người giả mạo bút tích của Tổng đại lão gia trước, rồi hiện tại lại có... Ài, tôi không nói nữa!

Nói đến đó nàng bỗng bỏ lửng câu nói, quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn đánh mắt nói nhanh :

- Nhạc đại ca, chúng ta đi thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu ra tâm ý của nàng, thấp giọng trách móc :

- Muội thật gần bướng, chúng ta từ xa đến Thiên Hoa sơn trang này, thứ nhất là mang giải dược cho Tổng đại lão gia, thứ hai là vì tâm nguyện của sư phụ ta, cầu xin một lời chỉ giáo...

Trúc Thu Lan bật cười thành tiếng, cắt ngang lời chàng :

- Nhạc đại ca ơi Nhạc đại ca! Thật đáng tiếc đại ca đưa nhầm thuốc giải, cho dù vị Tổng đại lão gia này có nói mười câu, thì tâm nguyện của sư phụ đại ca cũng không giải quyết được đâu, vậy chẳng đi thì ở đây làm gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa lên tiếng, Hoắc Vạn Thanh nét mặt sa sầm thét lớn :

- Trúc cô nương, người dám trước mặt lão Trang chủ buông lời vô lễ, khinh thị Thiên Hoa sơn trang, nếu bây giờ không nói hết lời rõ ràng thì chớ nghĩ đi được khỏi đây!

Vừa quát lớn, nhưng lại vừa đánh mắt ra hiệu cho Trúc Thu Lan.

Trúc Thu Lan hiểu ra ánh mắt này, chỉ cười không lên tiếng.

Tổng Trần Sơn đưa tay cản lại nói :

- Vạn Thanh, các người không nên làm khó cô ta, muốn đi thì cứ để cho cô ta đi!

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão Trang chủ, Trúc cô nương ngay trước mặt các vị khách của Bát đại môn phái dám mở miệng vu khống lão Trang chủ, há không buộc cô ta phải nói ra rõ ràng sao?

- Thôi đi! Thôi đi!

Tổng Trần Sơn xua tay cắt ngang, nói tiếp :

- Vạn Thanh, cứ để cô ta đi!

Trúc Thu Lan nói :

- Lão đại gia phúc cao đức dày, nhưng tiểu nữ tự nếu lần này không đem lời nói ra minh bạch mà đi, há không phải tiểu nữ đã không đúng, buông lời vô lễ?

Tổng Văn Tuấn đánh mắt nói :

- Trúc cô nương, gia phụ đã không vụn vặt với cô nương, cô nương còn muốn gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn cũng cảm thấy Trúc Thu Lan đã không đúng, liền lên tiếng khuyên :

- Thu Lan, muội không nên nói nữa!

Trúc Thu lan không để ý đến chàng, càng lớn tiếng hơn :

- Thiếu trang chủ, tôi tuy là người không biết kính trọng, thế nhưng nếu giờ tôi đi thế này, chỉ tiếc là Thiên Hoa sơn trang này chẳng mấy chốc mà bị hủy.

Tổng Văn Tuấn nghe câu này thì đại nộ :

- Hừ, bằng vào Trúc Thu Lan người mà hừ nổi Thiên Hoa sơn trang chúng ta?

Nhạc Tiểu Tuấn thấy căng thẳng, vội vàng chấp tay nói :

- Đại lão gia, Tổng huynh, xin nể tình tại hạ...

Trúc Thu Lan vẫn không chút chịu lùi, lên tiếng nói :

- Thiếu trang chủ trách nhầm tôi rồi, kẻ hủy Thiên Hoa sơn trang không phải là tôi, mà chính là vị Tổng đại lão gia này...

Tổng Trần Sơn lần này thì không còn chịu nổi, phần nộ long mắt lên thét lớn :

- Vạn Thanh, Tuấn nhi, các người còn chưa tổng cổ con nha đầu này ra khỏi đây ư?

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Có người tâm địa đen tối bày kế lập mưu, cho nên mới muốn nhanh chóng tổng tôi ra khỏi nơi này.

Tổng Văn Tuấn không nén nổi cơn thịnh nộ, rút phát thanh trường kiếm, quát lớn :

- Trúc Thu Lan, người còn buông lời vô trượng, thì bản công tử sẽ cho người huyết hiện đương trường...

Bọn Vô Trục đại sư bốn người này giờ chỉ ngó người trầm mặc suy nghĩ phân tích câu chuyện, đến lúc này Vô Trục đại sư mới lên tiếng chen vào :

- A Di Đà Phật! Bản tăng xin nói một lời công bằng. Vị nữ thí chủ này đã không đúng, Minh chủ xin nghĩ tình cô ta tuổi trẻ sức nổi...

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Lão thiền sư, ta thấy người mới chính là gia đầu sức nổi!

Phi Hồng Dục Sĩ thét lớn :

- Nha đầu vô trượng, lúc đầu người dám buông lời vu họa Minh chủ, giờ lại dám vô lễ với đại thiền sư, người thật là phóng dật bừa bãi.

Tổng Văn Tuấn lúc ấy vừa rút kiếm ra, thì Hoắc Vạn Thanh đã chớp tay lại, nói :

- Thiếu trang chủ không nên động kiếm, theo ý lão hủ, cô ta đã dám trước mặt mọi người vu khống lão Trang chủ, cứ theo quy luật giang hồ thì cô ta cần phải chịu trách nhiệm làm rõ chuyện này, bằng không lúc ấy chúng ta động thủ còn chưa muộn.

Lúc nói, lão ngậm kéo vạt áo Tổng Văn Tuấn.

Tổng Văn Tuấn thấy vậy không khỏi có chút ngó người.

Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Trúc cô nương, lão hủ hỏi cô nương đây là nơi nào mà dám ngôn hành vô trượng bừa bãi, nếu như bây giờ không nói ra cho rõ ràng, thì Nhạc thiếu hiệp cũng không bảo vệ nổi cô nương đâu!

Trúc Thu Lan nói :

- Hừ, Hoắc tổng quản nhất định tôi phải nói ra ư?

Tổng Trần Sơn phát nộ la lớn :

- Vạn Thanh, các người còn chưa tổng cổ con nha đầu này ra ngoài ư? Chẳng lẽ muốn lão hủ tự tay động thủ hay sao?

Trúc Thu Lan lườm lão ta một cái, cười nhạt hỏi :

- Sao? Lão không nén nổi tức giận à?

Tổng Văn Tuấn mặt đầy nộ khí, lại muốn xuất thù, thế nhưng nhận được cái đánh mắt của Hoắc Vạn Thanh khuyên gã không nên vọng động.

Trong Thiên Hoa sơn trang, Hoắc Vạn Thanh chỉ dưới trướng của Tổng Trấn Sơn, nhưng lão là người có mắt tinh đời, đa mưu túc trí, coi như là một quân sư của sơn trang, xưa nay Tổng Văn Tuấn từng kính nể. Lúc này nhìn thấy lão mấy lần can mình thì nghĩ bên trong tất có duyên cớ, bởi vậy mới nén giận đứng yên.

Phi Hồng Dực Sĩ đột nhiên đứng phắt dậy nói lớn :

- Tiểu nha đầu, ngươi...

Nhưng Thần Điều Đầu Hối bỗng chớp tay lão ta kéo ngồi xuống, nói :

- Đạo huynh bớt nộ, chuyện này tự Hoắc tổng quản xử trí được!

Trúc Thu Lan cười thản nhiên nói :

- Tổng đại lão gia, lão gia năm xưa từng là Vô lâm Minh chủ, danh cao vọng trọng, là nhân vật đứng đầu trong giang hồ. Nhưng hiện tại ẩn cư trong Thiên Hoa sơn trang này, ít tiếp xúc với khách ngoài đứng chứ.

Tổng Trấn Sơn mấy lần hạ lệnh vô hiệu, bắt đắc dĩ liếc xéo Vạn Thanh, vuốt râu gật đầu ậm ừ một tiếng trong họng.

Trúc Thu Lan vẫn cười tươi nói tiếp :

- Tổng đại lão gia như đã thoái ẩn thâm sơn cùng cốc, không vấn chuyện thị phi giang hồ, mà nhất là ngay tại trong Thiên Hoa sơn trang của mình, há cần phải mang mặt nạ sao?

Chỉ nghe một câu cuối cùng, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều biến sắc.

Vị Vô lâm Đại Lão mà có thể mang mặt nạ trong sơn trang của mình sao?

Đương nhiên đến lúc này, ai cũng hiểu rằng, nếu khuôn mặt của Tổng Trấn Sơn chỉ là một chiếc mặt nạ, thì có nghĩa là lão ta chỉ là Tổng Trấn Sơn giả.

Tổng Trấn Sơn tay vuốt râu, cười gằn một tiếng hỏi :

- Nha đầu, ngươi nói đi, ngươi làm sao lại nhìn ra được là lão phu mang mặt nạ chứ?

Cứ nghe khẩu khí của lão ta, chẳng phải đã thừa nhận điều đó rồi sao?

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Chư vị đại sư, đạo trưởng ở đây đều là người trong Bát đại môn phái, đương nhiên không ai dám nghĩ điều bất kính với người. Thế nhưng ta thì khác, ta theo mẹ ta hành tẩu giang hồ gặp không biết bao nhiêu loại người, nên rất cẩn thận khi gặp người lạ. Vừa rồi lúc người đốc binh đổ thuốc ra, chỉ vờ làm vậy, căn bản đã không uống thuốc vào, ta trong lòng thấy kỳ nên mới đề tâm chú ý, đến lúc người vờ ngửa cổ uống thuốc và nuốt xuống, ta mới phát hiện ra làn da ở cổ và trên mặt người hoàn toàn khác nhau, nếu như trên mặt người không mang mặt nạ, thì làm sao lại thế được?

Chỉ nghe đến đó mọi người đã tái mặt, Trúc Thu Lan dừng lại một chút, rồi nói tiếp :

- Sau đó, tiếp liền người bốn năm lần quên khuấy chuyện trước đây mấy ngày đã nói, đã làm, cứ tự hồ như là hai người khác nhau hoàn toàn, ta mới chợt hiểu ra, người nhất định không phải đích thực là Tổng đại lão gia, mà chỉ là một kẻ giả danh mang mặt nạ giả thôi.

Hoắc Vạn Thanh ngằm gật đầu tán thán :

- Nữ nhân này quả tâm cơ hơn người, ta là người thân cận với lão Trang chủ, tuy vừa rồi thấy có chút khác thường, nhưng cũng không ngờ chuyện đến thế!

Tổng Trấn Sơn nghe vậy thì bật cười lên khà khà, gật đầu khen ngợi :

- Nữ oa nhi, nhãn lực người thật không tồi, lão phu xác thực là mang mặt nạ trên mặt!

Nói rồi, tự tay lão đưa lên lột tấm mặt nạ mỏng như cánh kiến để lộ ra một khuôn mặt mới.

Rõ ràng là không phải Vô lâm Đại Lão Tổng Trấn Sơn, mà là một lão già mặt mày đen, mắt tam giác, cằm nhọn, xem ra tuổi ngoài ngũ tuần, trên môi lúc nào cũng hiện nụ cười khinh bạc.

Không một ai trong phòng biết người này là ai?

Mình chủ biến thành người khác, khiến bọn Vô Trục đại sư chấn động mạnh vụt đứng phắt lên, trừng mắt nhìn chăm vào đối phương.

Tổng Văn Tuấn mắt rực lửa, nổi căm phẫn vừa rồi đối với Trúc Thu Lan giờ đây trút qua kẻ mạo danh đội lốt này, gãi gãi lên :

- Ngươi là ai?

Hoắc Vạn Thanh là người trấn tĩnh nhất trong bọn, đưa tay cản lại nói :

- Thiếu trang chủ bình tĩnh!

Lão già mắt ngựa thần thái lạnh lùng buông tiếng cười nói :

- Lão phu họ Sách, song tự Nghị Phu, bình sinh chưa gặp chư vị!

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Hừ, Lang Sơn Nhất Bái!

Sách Nghị Phu cười hắc hắc, gật đầu khen :

- Cô nương quả nhiên kiến thức quảng bác, đến ngoại hiệu của lão phu mà cũng biết!

Trong phòng, tuyệt nhiên không người thứ hai biết đến cái tên Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu.

Tổng Văn Tuấn lúc ấy như chợt nhớ ra một điều, quắc mắt hỏi :

- Cha ta đâu?

Sách Nghị Phu vuốt chòm râu thưa thưa đáp :

- Thiếu trang chủ cứ yên tâm, lão Trang chủ rất khỏe!

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Cha ta hiện tại ở đâu?

Sách Nghị Phu nói :

- Tổng đại lão gia hiện tại đang ở khách trong phủ tể chủ nhân, được đối xử là một thượng khách!

Hoắc Vạn Thanh đến lúc này muốn phát nộ, mắt long lên, tay đưa ngang ngực thét lớn :

- Họ Sách kia, thực ra các ngươi âm mưu gì chứ? Nói ngay ra đi!

Sách Nghị Phu vẫn nụ cười khinh mạn cổ hữu, nói :

- Tể chủ nhân ngưỡng vọng thanh danh của Tổng đại lão gia, cho nên mời đến tể phủ hàn huyên vài hôm, chẳng đáng gọi là âm mưu gì đâu!

Hoắc Vạn Thanh gần từng tiếng :

- Được, vậy ngươi mau nói chủ của ngươi là ai? Hiện tại ở đâu?

Sách Nghị Phu lắc đầu nói :

- Điều này thì thật xin lỗi, lúc đến đây huynh đệ không được tể chủ nhân cho phép, tuyệt không thể nói ra.

- Hừ, bằng hữu có biết đây là nơi nào không?

Sách Nghị Phu cười khan mấy tiếng đáp :

- Tại hạ đến đây không chỉ một ngày, lẽ nào lại không biết nơi này là đâu!

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Ngươi biết thì tốt, đêm nay nếu như không nói ra rõ ràng thì chó nghĩ chuyện rời khỏi đây!

Sách Nghị Phu lại mang chiếc mặt nạ lên cười đáp :

- Căn bản tại hạ không có ý muốn rời khỏi đây!

Hai tay khẽ nhẹ lên mặt nạ như muốn để chiếc mặt nạ dính hẳn vào da, nói tiếp :

- Tại hạ phụng mệnh đến đây nguyên làm con tin, chừng nào Tổng đại lão gia còn chưa quay trở lại, thì tại hạ chưa rời khỏi nơi này.

Tổng Văn Tuấn giận đến tái xanh, chia kiếm thét lớn :

- Họ Sách, ngươi bỏ chiếc mặt nạ xuống mau!

Sách Nghị Phu nhìn gã một cái, trầm giọng nói :

- Thiếu trang chủ, tại hạ phụng mệnh giả trang Tổng lão gia đến đây, cũng chỉ chuyện bất đắc dĩ.

Tổng Văn Tuấn không nghe cứ chìa kiếm kiếm vào đối phương thét lớn :

- Ta nhắc lại lần nữa, nếu ngươi còn chưa chịu bỏ chiếc mặt nạ xuống, thì ta sẽ bỏ người ngươi ra!

Sách Nghị Phu an nhiên cười nói :

- Chừng nào tề chủ nhân còn chưa tổng hồi lão Trang chủ trở lại đây, thì tại hạ còn an toàn vô sự, tuyệt đối Thiếu trang chủ không bao giờ sợ hốt vọng động, một kiếm liễu đoạn tính mạng tại hạ!

Nói câu này hiển nhiên lão ta có ý hăm dọa, Tổng Trần Sơn hiện đang nằm trong tay bọn họ, ném chuột sợ vỡ bình, đương nhiên Tổng Văn Tuấn không dám động đến người lão ta!

Hoắc Vạn Thanh linh lợi, vội can :

- Công tử xin bớt nộ...

Tổng Văn Tuấn tức thở phì phì, hần học nói :

- Cứ bảo hần lột mặt nạ xuống rồi nói!

Gã đương nhiên không muốn nhìn thấy người khác giả mạo cha mình ngay trước mặt, cho nên khẳng khẳng nói vậy.

Chẳng ngờ Sách Nghị Phu nói :

- Tại hạ chỉ vì không muốn tổn hại uy danh của Tổng đại lão gia, cho nên phụng mệnh giả mạo Tổng đại lão gia đến đây. Thiếu trang chủ nếu không muốn nhìn thấy khuôn mặt này, buộc tại hạ gỡ ra, thì tại hạ gỡ ra vậy!

Vừa nói gã vừa gỡ chiếc mặt nạ trên mặt ra lần nữa, gói cẩn thận cất vào trong áo.

Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân lúc này mới chen vào hỏi :

- Sách huynh đệ giả mạo Minh chủ, nói thế năm phái chúng ta vừa rồi tiếp được thư mời, hẳn cũng là Sách huynh đệ giả tạo?

Sách Nghị Phu lắc đầu đáp :

- Tại hạ bất tài, nào đủ khả năng giả tạo bút tích Tổng đại lão gia, nhưng tại hạ biết chuyện này.

Vô Trục đại sư chấp tay trước ngực nói :

- A Di Đà Phật! Nói vậy chính là chủ nhân Sách thí chủ giả bút tích Minh chủ?

Sách Nghị Phu nói :

- Chư vị biết rồi thì tốt!

Cam Huyền Thông xen vào hỏi :

- Chủ nhân bằng hữu giả danh nghĩa Minh chủ mời chúng ta đến đây với mục đích gì?

Sách Nghị Phu tự cười nhưng không phải cười, thấp giọng đáp :

- Chuyện này tại hạ cũng có biết chút ít...

Sử Truyền Đình nói :

- Người nói ra xem!

Sách Nghị Phu nhìn quanh toàn trường một vòng, rồi buông rõ từng tiếng :

- Tệ chủ đợi chur vị đến đây để tuyên bố một chuyện...

Nói đến đó bỗng nhiên lão nín bật không nói hết câu.

Sử Truyền Đình nôn nóng giục hỏi :

- Tuyên bố chuyện gì?

Sách Nghị Phu thoáng chút do dự nói :

- Điều này tại hạ cũng không được rõ cho lắm, chur vị tạm thời chờ một lúc, có lẽ người đưa tin cũng sắp đến rồi!

Hoắc Vạn Thanh lúc này tự quyết mọi vấn đề liền trùng mắt lên tiếng :

- Vậy thì tốt, họ Sách kia, giờ người muốn lão phu ra tay, hay tự mình chịu trói?

Sách Nghị Phu cười thản nhiên nói :

- Tại hạ đã nói qua, tại hạ vô cùng an toàn.

Hoắc Vạn Thanh hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Người nghĩ rằng lão Trang chủ chúng ta đang ở trong tay người, thì chúng ta không dám động thủ với người ư? Vừa rồi người tự nói ra lão Trang chủ là thượng khách của chủ nhân người, mà người thì chỉ là một tên thuộc hạ của chủ nhân người, chúng ta giờ nhờ tay giết chết người, thì chủ nhân của người ắt cũng không vì một tên thuộc hạ mà hại vị thượng khách?

Sách Nghị Phu không khỏi ngó người một lúc, cuối cùng gật đầu nói :

- Điều này quả nhiên tại hạ không nghĩ đến.

Hoắc Vạn Thanh cất tiếng cười vang nói :

- Sao, giờ thì người thúc thủ chịu trói chứ?

Sách Nghị Phu liếc xéo Hoắc Vạn Thanh một cái hỏi :

- Hoắc tổng quản muốn động thủ với tại hạ đó sao?

Hoắc Vạn Thanh trầm giọng quát :

- Lão phu muốn bầm người một nhát.

Sách Nghị Phu gằn giọng hỏi :

- Người có biết ta ngoại hiệu là gì không?

- Hừ, Lang Sơn Nhất Bái!

- Không sai!

Sách Nghị Phu hai tay bóp nhẹ chiếc cầm nhọn cười ha hả, nói tiếp :

- Người có biết con Bái xưa nay không hề tự mình hành động không?

Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :

- A, ý người muốn nói sẽ có người ra tay giúp người ư?

Nói rồi khoát bộ sấn tới gần giọng :

- Hoắc mỗ bữa người một nhát, xem kẻ nào giúp người ra tay nào?

Chưa dứt câu thì ngũ trảo chớp nhanh tới bả vai Sách Nghị Phu.

Một trào này đã ngằm vận sẵn từ lâu, xuất thủ đương nhiên cực nhanh, thế nhưng chỉ thấy cả người của Sách Nghị Phu tợ như con chách lách tránh ra ngoài không gì khó khăn.

Đúng tại lúc này, rèm cửa lay động, một bóng người nhẹ lướt nhanh vào phòng chặn ngang trước mặt Hoắc Vạn Thanh.

Mọi người thoát nhìn đã nhận ra người này chỉ là một tráng đinh trung niên trong Thiên Hoa sơn trang.

Hoắc Vạn Thanh trợn mắt sững sờ, gã trung niên chỉ ngoài ba mươi, mắt ó mũi điều hâu, mặt xương xẩu âm trầm gian xảo.

Trong Thiên Hoa sơn trang này bao nhiêu tráng đinh lão đều nhận biết, vậy mà gã trung niên này vận áo quần tráng đinh, nhưng hoàn toàn xa lạ.

Hoắc Vạn Thanh nhìn gã từ đầu đến chân rồi há hăm hỏi :

- Ngươi là ai?

Thanh y tráng đinh đáp :

- Tổng quản không nhớ ra thuộc hạ?

Hoắc Vạn Thanh quắc mắt gắt lên :

- Ngươi không đúng là người trong Thiên Hoa sơn trang!

- Đúng!

Tiếng đúng này đáp rất mơ hồ, không biết ý hấn muốn khẳng định đúng là người trong Thiên Hoa sơn trang hay là khẳng định câu nói của Hoắc Vạn Thanh: đúng hấn không phải là người Thiên Hoa sơn trang?

Hoắc Vạn Thanh mắt trừng trừng :

- Ngươi là đồng đảng với họ Sách kia, ngươi đột nhập vào bồn trang lúc nào?

Sách Nghị Phu cười đáp thay :

- Hấn phục trang của Thiên Hoa sơn trang, đương nhiên là người của Thiên Hoa sơn trang, mà đã là người của Thiên Hoa sơn trang thì do chính tay Hoắc tổng quản chọn vào!

Hoắc Vạn Thanh phẫn nộ cực độ, thét lớn :

- Tốt lắm!

Dứt tiếng quát, một trào từ trong ngực đẩy ra.

Nên biết, Hoắc Vạn Thanh vốn là môn hạ của Ứng Trảo môn, một chương này ra tay có ý đánh hạ đương trường đối phương, cho nên ngằm vận đến bảy thành công lực, thế mạnh như vũ bão.

Cự lý song phương quá gần, nên ra chiêu là đến, khiến người đứng bên ngoài không kịp nhận rõ chiêu thế.

Song, thanh y tráng đinh chẳng thấy né tránh, ngược lại phát chương trực tiếp nghênh chiêu.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, căn phòng chấn động nhẹ, song phương mỗi người bị dạt lui về sau một bước, đủ thấy thế quân bình.

Người bị kinh động nhất vẫn là Hoắc Vạn Thanh, lòng thầm nghĩ :

- Tên này tuổi còn nhỏ, mà chương lực lại không kém gì ta. Cứ bằng vào công lực của hấn, quyết không phải hạng vô danh tiểu tốt, nhưng trên giang hồ sao chưa từng nghe qua nhỉ?

Trong lòng nghĩ thế, nhưng bên ngoài mặt phát nộ thét lớn :

- Ngươi tiếp thêm lão phu một chương này!

Hai vai lắc nhẹ, thân hình cao lớn bổ tới, hữu chương xuất chiêu Trúc Khẩu Thiên Môn đánh tới.

Một chương pháp trong con cự nộ, tợ hồ như dốc hết mười thành công lực, một cỗ cuồng phong theo tay phát ra cuộn cuộn thế như đại hải đầy sóng ập tới cả người thanh y tráng đinh.

Lần này song phương khoảng cách khá xa, cho nên thế chương đánh tới thấy rất rõ.

Thanh y trắng đĩnh vẫn như lần đầu, một tiếng chẳng nói, vận đủ kinh lực vào tay phải đánh ra chiêu Hoàn Gia Kim Lưong trực tiếp đối chiêu với Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh nhìn thấy không khỏi chấn động, cười gằn nói :

- Hay thay cho cuồng đồ không biết sống chết...

Trong tiếng thét, chỉ thấy hữu chưởng không đổi, nhưng tả cước bồi thêm một cước vào tiểu phúc đối phương.

Thanh y trắng đĩnh tay phát chưởng ra, nhìn thấy đối phương bồi thêm một cước, chẳng chút hoảng loạn, tay trái khoát nữa vòng xuống dưới đánh tiếp một chưởng Xuân Thủy Bạt Nhạn đỡ chiêu cước của Hoắc Vạn Thanh.

Toàn trường chỉ kịp nhìn thấy hai bóng người theo đó lao đảo dạt hai nơi.

Lần này có lẽ nội công của thanh y trắng đĩnh chưa đủ hùng hậu như Hoắc Vạn Thanh, mà cũng có thể vừa rồi nhân khi vận hết kinh lực đánh ra một chưởng Hoàn Gia Kim Lưong, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh thuận thế tung một cước, thanh y trắng đĩnh đã vội đánh tay trái thêm một chưởng Xuân Thủy Bạt Nhạn nên đã phân lực. Vì thế trúng một chưởng của Hoắc Vạn Thanh bị đánh bật ra ngoài một trượng.

Nhưng, chính một chưởng thứ hai Xuân Thủy Bạt Nhạn lại đã đánh bật ngọn cước của Hoắc Vạn Thanh, mà lại trúng ngay đầu gối, khiến chân trái Hoắc Vạn Thanh đau nhói thiếu điều không đứng lên được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Những bức thư mời thật

Tổng Văn Tuấn nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh lao đảo cả người xem ra đứng không vững, thì liền nhảy tới đỡ người lão hỏi vội :

- Tổng quản có làm sao không?

Hoắc Vạn Thanh xoa tay lên gối trái gượng nói :

- Không sao, chỉ là một chút ngoại thương!

Thanh y trắng đĩnh cũng không phải tay tầm thường, vắng người nhào ra ngoài, nhưng liền chống tay nhún mình vọt dậy, định bỏ chạy ra ngoài.

Nhưng lúc này hấn ở gần Sứ Truyền Đình.

Sứ Truyền Đình nhận ra hấn định chuồn, “soạt” một tiếng, thanh trường kiếm hoa lên một đường chia vào cổ hấn thét lớn :

- Ngươi định chuồn ư?

Vừa lúc ấy, rèm cửa lay động, từ bên ngoài tiếp liền một bóng người nữa nhảy vào.

Người này ăn vận cũng là y phục trắng đĩnh trong trang viện, tuổi trên dưới ba mươi, tay cầm thanh trường kiếm cả vỏ.

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan lúc này đã lui về một góc phòng đứng kề vai nhau, chàng thấp giọng nói :

- Tên này có lẽ cũng là một tên tặc!

Trúc Thu Lan gật nhẹ đầu rồi nói tiếp :

- Xem ra cả Thiên Hoa sơn trang này đã bị tặc nhân xâm nhập!

Chính tại lúc này, chỉ thấy Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đưa tay làm hiệu, gã trung niên thanh y vừa xông vào liền rút phát thanh trường kiếm trong tay, loáng lên một đường chém bật mũi kiếm Sứ Truyền Đình, đang kề trên cổ tên kia.

Tên trắng đĩnh đầu tiên tỵ hồ như nhiệm vụ của hấn đến đó đã hết, liền nhanh như chớp chuồn ra cửa biến mất.

Mọi chuyện vừa rồi nói ra thì chậm, nhưng thực tế thì chỉ là cái chớp mắt mà thôi.

Sử Truyền Đình là người trong cuộc, nhưng chưa kịp nhận ra điều gì thì đã bị gã thanh y thứ hai này ra kiếm đánh bật thanh kiếm của mình, cứu đồng bọn thoát hiểm, khiến lão nhất thời khựng người, một lúc lạnh giọng thét lớn :

- Ngươi muốn chết!

Nói rồi sấn tới, nhưng chỉ thấy gã tráng đinh tay phải cầm kiếm, tay trái cầm võ, cười nhạt im lặng.

Sử Truyền Đình càng tức giận hơn :

- Hừ, Sử mỗ xưa nay không giết kẻ vô danh tiểu tốt, ngươi nhanh xuất tính danh!

Trung niên tráng đinh buông tiếng cười nhạt nói :

- Kiếm pháp Võ Đương không giết nổi ta, hà tất báo tính danh?

Sử Truyền Đình vốn bản tính kiêu ngạo, nên một câu này như châm nọc lão, khiến lão càng phẫn nộ hơn, cười dài một tràng quái dị nói :

- Ngươi muốn ném thử kiếm pháp Võ Đương!

Nói rồi, kiếm đâm tới, khi còn cách đối phương chừng ba bốn xích, đột nhiên kiếm rung mạnh tạo thành màn kiếm ảnh chớp tới.

Trung niên tráng đinh nhếch mép nói :

- Chỉ còn trò trẻ con!

Kiếm như một vết lưu tinh điểm thẳng vào màn kiếm đối phương.

Nên biết, Võ Đương kiếm pháp xuất kiếm như Thái Cực Sơ Động, thế kiếm xuất ra như một vòng tròn bất phân đầu mối, người sử kiếm tuyệt đối thân tâm bất vọng, nhưng lúc này Sử Truyền Đình đã tức giận lại thêm một câu cuối cùng châm chọc khiến lão càng nổi dóa, thế kiếm tất bị phân tâm.

Một chiêu kiếm đâm xõa vào màn kiếm của Sử Truyền Đình cực hiểm, tựa hồ như phá tan sự phân định của lưỡng nghi, khiến Sử Truyền Đình giật mình, không thể không thoái bộ hóa chiêu.

Chỉ thấy kiếm của Sử Truyền Đình biến thế đao nửa vòng rồi phát chiêu thứ hai trong Lưỡng Nghi kiếm pháp, thế nhưng thanh kiếm trong tay thanh y tráng đinh tựa hồ như hình với bóng, truy kích không buông, cái gọi là đắc thủ lợi thế không để lỡ cơ hội.

Sử Truyền Đình biết lúc này không nhường bước, tuy có thể chống đỡ được chiêu kiếm đi sau đến trước của đối phương, nhưng phần nguy hiểm thì hết tám phần thuộc về mình. Thoáng nghĩ nhanh trong đầu, Tam Bộ Di Hình thoái người phòng thủ.

Tuy rằng thoái ba bộ này khiến Sử Truyền Đình càng thêm căm phẫn vì hổ thẹn, nhưng lão đã trấn tĩnh lại, hít sâu một hơi, vừa lúc này chiêu thứ tư của đối phương phóng tới, Sử Truyền Đình chẳng chút hoảng ra kiếm Như phong tọa bệ bật thế kiếm đối phương.

“Kong” một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau rồi ghì cứng, kiếm của Sử Truyền Đình áp trên kiếm của thanh y tráng đinh, xem ra có chút lợi thế.

Thanh y tráng đinh chợt nhếch mép, cười nhạt, rồi tả thủ bỗng vung võ kiếm điểm nhanh vào mi tâm giữa mày Sử Truyền Đình.

Lại nói, Sử Truyền Đình là sư đệ của Võ Đương nhị tử, nhưng mọi chuyện trong Võ Đương phải xem ra đều qua tay lão, nên người trong Bát đại môn phái đều kính nể. Tuy rằng kiếm thuật luyện đến thặng thừa, nhưng xưa nay lại ít khi động thủ với người ngoài, cho nên kinh nghiệm còn khiêm khuyết.

Lúc này thế kiếm áp đối phương, có thể nói là cơ hội tối chuyển bị động thành chủ động, nhưng vừa thấy võ kiếm trong tay trái đối phương điểm nhanh lên huyệt Mi Tâm của mình thì không khỏi phát hoảng, tự nhiên tay kiếm co lại, rồi kiếm hoa lên trên chém vào tay trái đối phương...

Nào ngờ, một chiêu phóng chỉ điểm vào Mi Tâm đối phương của thanh y tráng đinh chỉ là hư chiêu mà thôi, thấy Sử Truyền Đình lui kiếm thì cười nhạt một tiếng. Tay trái thâu nhanh, tay phải kiếm thuận thế vung lên chém một đường giữa ngực đối phương.

Sử Truyền Đình giật thót mình, lúc này nhận ra mình đã bị đánh lừa thì đã chậm, theo bản năng cả người ngã nhào về sau, “soạt” một tiếng, tuy thoát hiểm nhưng cả vạt áo phía trước bị chém sả một đường dài cả xích.

Chuyện xảy ra cực nhanh, đến những người đứng ngoài phải thuộc cao thủ thặng thừa mới kịp nhận hết biến hóa của chiêu kiếm vừa rồi.

Sử Truyền Đình thua một kiếm giận tím mặt, hai mắt ngầu đỏ như bát máu, gầm lên :

- Cuồng đồ, Sử mỗ sẽ cho ngươi ném mùi lợi hại!

Kiếm phát lên, hết kiếm này đến kiếm khác, chiêu đánh ra trong cơn cuồng nộ, thế như ba đào liên tu bất tận, tấn công vào thanh y tráng đinh.

Thanh y tráng đinh nhảy liên mấy bước tránh kiếm, cười gằn nói :

- Vừa rồi chỉ là một chút giáo huấn ngươi mà thôi, nếu muốn thọ lĩnh hết bài, chỉ e ngươi không trở lại nổi Võ Dương sơn!

Nói rồi ra kiếm, chỉ nghe tiếng kiếm phong rít lên, rồi tiếng kiếm thép va chạm nhau rộn người, phút chốc bọn họ hai người quần nhau trong làn kiếm ảnh...

Bên ngoài, Tống Văn Tuấn bây giờ bỗng quay đầu đưa mắt tức giận nhìn Sách Nghị Phu, gằn giọng nói :

- Ngươi mang đến bao nhiêu tên thâm nhập bốn trang?

Sách Nghị Phu cười cười đáp :

- Tại hạ thâm nhập quý trang, quả có bố trí thêm vài nhân thủ, chỉ là để đề phòng lúc khẩn cấp cần đến, điều này không thể trách tại hạ!

Tống Văn Tuấn trong lòng đã sinh nghi, từ từ bước lên quắc mắt hỏi :

- Thật ra ngươi có bao nhiêu tên trợ thủ, mau gọi hết chúng ra đây!

Sách Nghị Phu thoái lui một bước, hỏi :

- Thiếu trang chủ muốn gì?

- Hừ, muốn gì à? Vừa rồi Hoắc tổng quản đã nhắc nhở ta, giả như giết chết ngươi thì chủ nhân của ngươi cũng không hại gì cha ta, trước hết ta cần thanh toán hết bọn tặc thâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang này, trong đó có cả ngươi. Sau đó ta sẽ đi tìm chủ nhân của ngươi...

Từng tiếng từng tiếng nói ra rất kiên nghị.

Sách Nghị Phu trấn tĩnh nói :

- Thiếu trang chủ có giết chết tại hạ, thì cũng chẳng tốt gì cho Thiên Hoa sơn trang.

- Đúng, giết chết ngươi tuy không lợi gì cho Thiên Hoa sơn trang, nhưng ít ra cũng tuyên bố rõ với võ lâm giang hồ rằng uy danh của Thiên Hoa sơn trang bất khuất, kẻ nào dám xâm phạm tới Thiên Hoa sơn trang thì chết!

Sách Nghị Phu liếc nhìn nhanh toàn trường, rồi nói :

- Thiếu trang chủ chớ nên vọng động, cần biết rằng hiện tại Tống đại lão gia đang nằm trong tay chủ nhân chúng ta.

Tống Văn Tuấn nói :

- Chủ nhân ngươi đã bắt cóc phụ thân ta, ý đồ tất thị uy giang hồ, manh tâm mưu bá chủ võ lâm. Gia phụ tại giang hồ thừa mong bằng hữu kính trọng, cho nên chủ nhân ngươi mới đối đãi như thượng khách, ấy cũng chỉ là không muốn làm thiên hạ phẫn nộ chỉ trích, đúng vậy chứ?

Sách Nghị Phu vuốt chòm râu lựa thưa gật đầu đáp :

- Nói vậy Thiếu trang chủ quyết phải giết bằng được tại hạ?

- Hừ, không sai! Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng...

Nói rồi quay đầu nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Hoắc tổng quản, cho hấn mượn thanh kiếm của ngươi!

Nhắc vì Sách Nghị Phu không mang theo binh khí, nên Tống Văn Tuấn mới làm vậy.

Hoắc Vạn Thanh đáp một tiếng, rồi định mang kiếm đến, nhưng Sách Nghị Phu xua tay lắc đầu nói.

- Tại hạ xưa nay không dùng binh khí, mà cũng chưa từng động thủ với người khác.

- Hừ, ngươi không dùng kiếm, ta dùng kiếm, ngươi không muốn động thủ, ta muốn động thủ!

Sách Nghị Phu nhún vai cười khan đáp :

- Thiếu trang chủ muốn động thủ, kiếm trên tay ngươi, tại hạ biết làm gì hơn?

Rõ ràng hấn còn ý lại, nghĩ rằng Tống Văn Tuấn không dám ra tay.

Tống Văn Tuấn cầm chắc thanh trường kiếm trong tay, sát cơ trên mặt hiện rõ, trầm giọng quát :

- Hào, lời này tự ngươi nói!

Dứt lời, kiếm phóng ra chiêu Thanh Long Thám Huyệt thế kiếm cực kỳ thần tốc, thoạt nhìn đã thấy điểm trúng huyệt Mi Tâm đầu mày của Sách Nghị Phu.

Trong phòng tuy rằng lúc này chỉ có một cặp đấu, thế nhưng mọi người còn lại ánh mắt lúc này đều tập trung chú ý đến bọn Tống Văn Tuấn và Sách Nghị Phu, vì bọn họ chính là nhân vật chủ yếu trong chuyện đêm hôm nay.

Sách Nghị Phu chừng như không nói dối, lão trước giờ chưa động thủ với một người nào khác, rõ ràng lão không chút gì tỏ ra hoàn thủ trả chiêu, cũng không thủ thế né tránh, chừng như chấp nhận đón lấy chiêu kiếm.

Đầu lão ta không phải là sắt thép mà cho dù là sắt thép thì cũng khó chịu nổi thanh bảo kiếm trong tay Tống Văn Tuấn lúc này đã quán chú đủ nội lực.

Thế kiếm như điện chớp lướt tới, thoạt trong chỉ còn cách đầu mày Sách Nghị Phu năm thốn, thế nhưng lão ta vẫn không mấy may đi động thân hình.

Mọi người đều hết sức kinh ngạc, không hẹn mà cùng đồng thanh “ồ” lên một tiếng, lẽ nào Lang Sơn Nhất Bại Sách Nghị Phu lại chấp nhận một kiếm bỏ mạng trong Thiên Hoa sơn trang này?

Khoảng cách năm thốn với thế kiếm cực nhanh thì chỉ là một phần nghìn cái chớp mắt, nhưng đến khi mũi kiếm chỉ còn cách huyệt Mi Tâm một thốn, thì đầu của Sách Nghị Phu mới lách nhẹ sang trái, khiến mũi kiếm thép sắc lạnh lướt qua bên tai nghe rất rõ.

Mọi việc xảy ra cực nhanh mà lại bất ngờ, khiến mọi người bên ngoài không ai hay biết, họ chỉ nghĩ rằng vừa rồi Tống Văn Tuấn đâm kiếm đến gần trúng đích thì bỗng thâu về mà thôi!

Đương nhiên, chuyện xảy ra duy nhất hai người biết, chính là hai người trong cuộc vậy!

Tống Văn Tuấn thâm hiểu điều gì, Sách Nghị Phu nói xưa này lão chưa hề động thủ với ai, nhưng kỳ thực thân thủ của lão rõ ràng bất phạm, Thế nhưng, một kiếm không trúng, đủ khiến cho kẻ trẻ tuổi như Tống Văn Tuấn hậm hực mà chưa chịu thôi, gằn giọng :

- Hào!

Tay kiếm chấn động, kiếm quang phát ra, lần này công liền năm kiếm liên hoàn.

Năm kiếm này không những cực nhanh đến như không còn nhanh hơn, mà năm kiếm liên hoàn không đầu mối, cứ như một kiếm mà thành.

Không một ai nhìn rõ thế kiếm, cũng không một ai nhận rõ gã phát chiêu thế nào, chỉ thấy kiếm ảnh phiêu dạt vô định, như con mãnh xà vây loạn.

Sách Nghị Phu vẫn không nhảy tránh, cả người lão ta tựa hồ như không hề lay động trong màn kiếm, thế nhưng năm kiếm của Tống Văn Tuấn đã không mấy may động đến cộng lông của lão,

(.....Mắt hai trang....)

... tâm giết chết tại hạ, cho nên mấy kiếm vừa rồi thi triển biến hóa đến cùng cực, có lẽ hôm nay tại hạ khó bề tránh khỏi thụ thương!

Tống Văn Tuấn lạnh giọng nói :

- Ngươi có thể thay đổi chủ ý, muốn dùng binh khí chăng?

- Ái, tại hạ đã nói là xưa này chưa từng động thủ với người khác.

- Vậy ngươi định thế nào đây hử?

Sách Nghị Phu cười cười đáp :

- Tại hạ muốn tìm một người giúp.

Tống Văn Tuấn giọng lạnh ngắt :

- Bốn công tử đã nói sớm, ngươi còn bao nhiêu tên thuộc hạ tiềm nhập trong bốn trang, thì cứ gọi hết ra đây một lượt.

Sách Nghị Phu bật cười lên một tiếng nói :

- Ô, không, tại hạ chỉ muốn nhờ một vị trong Bát đại môn phái trợ giúp...

Vừa nói ánh mắt của lão vừa đưa nhìn bọn Vô Trục đại sư bốn người không ngừng xem xét từng người.

Bên kia bọn Sử Truyền Đình và thanh y trắng đình vẫn còn quần đấu nhau kịch liệt chưa phân thắng bại, nhưng lúc này xem ra cả hai đã thấm mệt nên chiêu thế có phần chậm lại, chỉ có điều số người còn lại không ai để tâm chú ý đến họ mà thôi.

Tổng Văn Tuấn nghe thế thì đại nộ thét lớn :

- Họ Sách người nói bậy gì vậy hử?

Sách Nghị Phu cười đáp :

- Thiếu trang chủ không tin sao?

Nói đến đó, ánh mắt lão ngưng nhìn Phi Hồng Dục Sĩ, rồi tiếp :

- Lục Phi Hồng, người vậy!

Phi Hồng Dục Sĩ trừng mắt hỏi :

- Người muốn cũng bản đạo động thủ ư?

Sách Nghị Phu lắc đầu nói :

- Không, chỉ muốn nhờ đạo huynh giúp một tay!

Tổng Văn Tuấn nghe lão ta nói với vẻ rất thực, trong lòng bất giác cảm thấy nghi hoặc.

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Người bảo bản đạo giúp người đối phó với Thiếu trang chủ ư?

Sách Nghị Phu gật đầu nói :

- Tại hạ chính là có ý đó.

Phi Hồng Dục Sĩ bật cười ha hả nói :

- Họ Sách kia, người không nằm mộng đấy chứ?

Sách Nghị Phu mặt như cười nhưng thật ra không cười tí nào, nghiêm túc đáp :

- Tại hạ tỉnh táo, làm sao nằm mộng được!

Phi Hồng Dục Sĩ nhếch mép cười nhạt nói :

- Nếu thế là bản đạo nghe nhầm!

Sách Nghị Phu nói :

- Đạo huynh thần trí minh mẫn, đương nhiên cũng không nghe nhầm đâu!

Phi Hồng Dục Sĩ như có mây nói :

- Hào, họ Sách người không nằm mộng, bản đạo cũng không nghe nhầm, vậy thì người thử nói lại lần nữa để bản đạo nghe vừa rồi người đã nói gì?

Sách Nghị Phu chẳng chút do dự nói ngay :

- Vừa rồi tại hạ đã nói là muốn nhờ đạo huynh giúp một tay, ra tiếp Tổng thiếu trang chủ vài chiêu.

Phi Hồng Dục Sĩ lại bật cười gật gù nói :

- Họ Sách người khôi hài thật đấy, nghĩ đâu ra câu đó chứ?

- Mệnh lệnh!

Phi Hồng Dục Sĩ nghe câu này bên tai tuyệt không thể tin nổi, cứ ngỡ tai mình có tật, ngo ngác nhìn đôi phương lấp bắp hỏi lại :

- Gì? Người ra mệnh lệnh cho ta?

- Không sai!

Sách Nghị Phu buông rõ từng tiếng rồi tiếp :

- Tại hạ phải chỉ ngươi!

Phi Hồng Dục Sĩ lần này thì không cười được nữa, trừng mắt hỏi :

- Bần đạo sao phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi hử?

Sách Nghị Phu chậm rãi nói :

- Đạo huynh có biết đây là mệnh lệnh của ai không?

Phi Hồng Dục Sĩ nhìn thấy thần sắc đối phương vô cùng nghiêm trọng, tự nhiên trong lòng phát sinh hoài nghi, hỏi lại :

- Ai?

Sách Nghị Phu bỗng nhếch mép cười nhạt, rồi lấy từ trong ngực áo ra một chiếc ngọc bài treo trên là chòm tua kim tuyến vàng, lắc qua lắc lại trước mặt Phi Hồng Dục Sĩ.

Phi Hồng Dục Sĩ mắt vừa chạm chiếc ngọc bài, thì bất giác mặt biến sắc.

Chỉ nhìn ánh mắt của lão hoang mang bất định, trù trù ấp úng nói :

- Điều này...

Chính lúc ấy, bỗng nghe giọng Trúc Thu Lan trong trẻo vang lên :

- Lục đạo trưởng, đừng ngu mà nghe theo hắn!

Sách Nghị Phu quay đầu lại trừng mắt :

- Tiểu nha đầu, ngươi chớ chớ mỡ vào!

Trúc Thu Lan chống tay vênh mặt nói :

- Chẳng lẽ ta không được nói. Hừ, tiểu nha đầu, mẹ ngươi lúc còn nhỏ cũng chẳng là tiểu nha đầu ư?

Trên mặt Sách Nghị Phu một cổ sát khí hiện nhanh rồi tắt ngấm, cười gằn một tiếng nói :

- Nếu ngươi cứ còn đối nghịch với lão phu, thì lão phu sẽ không tha ngươi đâu!

Hắn là trong lòng lão cảm thấy gờm vị tiểu cô nương này, vì chính cô ta đã phá hoại kế hoạch của lão, khiến lão lộ hết chân tướng ra.

Trúc Thu Lan nghe thì cười nhạt nói :

- Ngươi chớ nên nóng giận, bốn cô nương nếu sợ thì đâu có lang bạc giang hồ?

Sách Nghị Phu gằn mạnh hai tiếng :

- Tốt lắm!

Rồi quay đầu lại nhìn Phi Hồng Dục Sĩ nói tiếp :

- Lục Phi Hồng, ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Phi Hồng Dục Sĩ chưa kịp đáp, thì Trúc Thu Lan đã lại lên tiếng phá ngang :

- Lục đạo trưởng, ngươi tưởng chiếc ngọc bài trên tay hắn là thật sao?

Sách Nghị Phu mặt phát nộ, giọng cao chiếc ngọc bài trên tay nói lớn :

- Chiếc Chung Nam ngọc bài này là giả ư?

Trúc Thu Lan nói :

- Ngươi giả mạo Tổng đại lão gia, bọn họ đều nghĩ là thật, nhưng chính ta đã chẳng nhìn ra ngươi đó sao? Các ngươi giả mạo bút tích của Tổng đại lão gia, đến Tổng thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản cũng không nhận ra, cứ thế đủ thấy các ngươi âm mưu đen tối chuyên giả danh người khác làm bậy, thử hỏi chiếc Chung Nam ngọc bài này có thể là thật được sao?

Sách Nghị Phu mặt lạnh lùng nói :

- Chỉ một câu này cũng đủ để ngươi mất mạng!

Phi Hồng Dục Sĩ khí áy bật cười lớn gần giọng nói :

- Lão thất phu, ngươi dám giỡn mặt với lão đạo gia!

“Soạt” một tiếng, thanh trường kiếm thoát khỏi vỏ, ánh kiếm lóe lên một đường phát tới cánh tay của Sách Nghị Phu.

Sách Nghị Phu rút tay phải thâu hồi chiếc ngọc bài lại, lạnh giọng nói :

- Lục Phi Hồng, nhớ kỹ kẻ nghịch mệnh Ngọc bài chịu cực hình ngũ đao phân thân!

Phi Hồng Dục Sĩ cười gần nói :

- Chẳng sai, nhưng lão đại gia ta trước hết ngũ đao phân thân ngươi trước!

Nói rồi, lắc cổ tay phát kiếm ra liền năm chiêu.

Kiểm pháp của Chung Nam phái vốn lấy tốc độ kỳ ảo mà thành danh, năm kiếm này không giống với năm kiếm vừa rồi của Tống Văn Tuấn.

Kiểm xuất thủ chỉ thấy tợ như năm vòng cầu vòng trùm kín tiền hậu tả hữu quanh người đối phương, rồi cuối cùng năm đạo cầu vòng đó biến hóa cả không gian đâu cũng có kiếm ảnh.

Màn kiếm tỏa ra như màn mưa đổ xuống, đây chính là tuyệt chiêu thành danh của Phi Hồng Dục Sĩ.

Thế nhưng, kỳ lạ một điều, kiếm trùm khắp kín cả người, nhưng tuyệt nhiên không hề chạm được dù chỉ là vạt áo của Sách Nghị Phu.

Phi Hồng Dục Sĩ chừng như không thể tin nổi điều này, rõ ràng kiếm thế kỳ tuyệt trùm hết cả người đối phương không hề sợ hãi một chút nào, vậy mà không chạm được vào người đối phương, hẳn chỉ trừ khi hẳn chẳng phải là người?

Chính tại lúc này, rèm cửa lay động, một người cao lớn vận hắc y bước sộc vào, chỉ nhìn khí độ người này cũng biết lai lịch chẳng nhỏ tí nào.

Vừa bước vào phòng đã lên tiếng quát lớn :

- Ngừng tay!

Tiếng quát nghe bên tai như tiếng chuông, hồi lâu vẫn còn nghe ong ong.

Phi Hồng Dục Sĩ không biết người này là ai, sử kiếm xong liền thâu lại.

Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu thoát khỏi màn kiếm, nhảy lui thờ phào cười nói :

- Triệu huynh đến vừa khéo, nếu không thì trên người huynh đệ ít lắm cũng thùng năm lỗ.

Thì ra, người áo đen vừa bước vào này chính là Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, lão cười vang dài nói :

- Sách huynh khéo nói!

Lúc này bọn Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình và gã thanh y trắng đĩnh đang đánh nhau, thấy biến cũng đã ngừng tay, thâu kiếm nhảy về sau.

Nhưng gã thanh y trắng đĩnh, vừa nhận ra Hắc Hồ Thần, thì chẳng nói chẳng rằng cấp kiếm biến nhanh ra cửa, như một làn khói.

Thần Điều Đầu Hối thoạt nhìn thấy thâm kinh hãi trong lòng :

- Quái, thân pháp gì kỳ lạ vậy nhỉ?

Du Long kiếm khách và thanh y trắng đĩnh đánh nhau có hơn ba trăm chiêu, tuyệt kỹ kiếm pháp của Võ Đương hầu như đã xuất tận, thế nhưng không hề thắng được đối phương dù chỉ là nửa thức. Thậm chí còn bị đối phương bức đến quỳnh tay quỳnh chân, thấy trên người Du Long kiếm khách vài nơi như bả vai, đầu gối bị mũi kiếm đối phương chích trúng máu rỉ ra.

Du Long kiếm khách lòng còn căm phẫn, thấy đối phương chuồn ra cửa, thì hét lớn :

- Cuồng đồ, ngươi định tẩu thoát sao?

Nói rồi định xách kiếm truy theo, nhưng Hắc Hồ Thần đã hét lớn :

- Đứng im!

Tiếp theo tiếng thét, một chưởng đã tung ra.

Lão ta ngoại hiệu Hắc Hồ Thần, vân sinh long, phong sinh hổ, một chưởng này của lão ta đánh ra tạo nên cuồng phong, vừa nhu nhược nhưng vừa tiềm tàng một mãnh lực kinh nhân bức vào người Sử Truyền Đình.

Sử Truyền Đình vốn chưa biết người này là ai, khi ấy thấy đối phương vừa ra chiêu đã phát một chưởng ghê gớm như vậy, nhất thời không hóa giải nổi, lập tức đan điền tụ chân khí tung người nhảy sang bên mới tránh thoát hiểm trong gang tấc. Nhưng trong lòng phát nộ, chân vừa trụ vững, chĩa kiếm thét lớn :

- Người là ai mà dám đánh lên Sử mỗ?

Hắc Hồ Thần ánh mắt ngạo nghễ liếc xéo đối phương nói :

- Ta là ai, người cứ về hỏi Ngọc Chân Tử thì biết!

Sử Truyền Đình trừng mắt thét :

- Sử mỗ chỉ muốn nghe tận miệng người khai ra!

Trường kiếm rung lên phát ra kiếm khí vù vù, ý muốn nhảy vào tấn công.

Lang Sơn Nhất Bái mỉm cười nói :

- Sư huynh là người tu đạo dưỡng thân, làm sao lại dễ nổi xung vậy chứ? Triệu huynh không phải đến để động thủ với người!

Sử Truyền Đình mắt vẫn không rời Hắc Hồ Thần hỏi :

- Vậy hấn đến đây làm gì?

Hắc Hồ Thần từ đầu chẳng hề nhìn thẳng Sử Truyền Đình cái nào, chỉ liếc mắt nói :

- Hạng éch nằm đáy giếng, lão anh hùng nói thêm nhọc công!

Sử Truyền Đình càng tức giận chĩa kiếm thét lên :

- Người nghĩ thanh bảo kiếm trong tay Sử mỗ không bén sao?

Thần Điều Đầu Hói lúc này tiến lên một bước khuyên nhủ :

- Sư đạo huynh tạm thời bớt nộ, chúng ta thử nghe hấn đến đây vì chuyện gì?

Vô Trục đại sư cũng chấp tay trước ngực nói :

- A Di Đà Phật! Nhỏ không nhìn hồng đại sư, tạm thời nghe Triệu thí chủ nói thế nào rồi nói chuyện vẫn còn chưa muộn!

Sử Truyền Đình thấy hai người khuyên giải, khi ấy mới chịu thu kiếm thoái lui.

Hoắc Vạn Thanh là người linh mẫn, nhìn Hắc Hồ Thần một cái, rồi hỏi Sách Nghị Phu :

- Sách lão huynh vừa rồi nói là người đưa tin sắp đến, phải chăng vị Triệu lão huynh đây?

Sách Nghị Phu chưa đáp, thì Hắc Hồ Thần đã nhìn Hoắc Vạn Thanh ôm quyền nói :

- Hoắc huynh, từ lâu đã nghe danh!

Hoắc Vạn Thanh hoàn lễ nói :

- Triệu huynh hành cước giang hồ thành danh, uy chấn Bắc Nam, xưa nay chưa từng phục ai, sao hôm nay tự nhiên lại tìm được một chủ nhân?

- Hắc hắc hắc...

Hắc Hồ Thần ngửa cổ cười dài một hồi mới nói :

- Hoắc huynh ba mươi năm trước uy chấn thiên hạ, được xưng là Kim Giáp Thần, vậy cũng chẳng phải đã làm Tổng quản trong Thiên Hoa sơn trang này hai mươi năm rồi đó sao?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Hoắc mỗ tùy tùng vị võ lâm đại lão được Bát đại môn phái xưng làm Minh chủ, đây là điều vạn hạnh cho Hoắc mỗ!
- Chẳng sai!

Hắc Hồ Thần gật đầu nói tiếp :

- Tôi khôn chọn chúa mà thờ, huynh đệ và Sách huynh đây là tùy tùng vị chủ nhân, cũng là một nhân vật chủ tể thiên hạ!

Thần Điều Đầu Hói trong lòng thoáng động, nghĩ nhanh :

- Cứ nghe khẩu khí của hắn, quả nhiên có một bọn người cấu kết với nhau mạnh động đồ bá thiên hạ.

Chỉ nghĩ đến đó là không nén nổi, bèn lên tiếng :

- Triệu huynh có thể nói ra cho biết quý chủ nhân là ai không?

Hắc Hồ Thần nói :

- Tộc chủ nhân hiện tại chưa muốn công khai ra mặt, cho nên huynh đệ không dám phụng cáo!

Vô Trục đại sư nói :

- Quý chủ nhân ngự tạo bút tín của Minh chủ mời bọn bản tăng đến đây tất có mục đích, vừa rồi chính Sách thí chủ đã nói là quý chủ nhân sẽ phái người mang tin đến. Nếu người mang tin đúng là Triệu thí chủ, bọn bản tăng xin rửa tai nghe đây!

Hắc Hồ Thần cười đáp :

- Đại sư quá lời, huynh đệ đúng là phụng mệnh chủ nhân mang tin đến cho chư vị...

Nói đến đó, quả nhiên thò tay lấy từ trong áo ra một tập phong thư phân phát cho sáu người: Vô Trục đại sư của Thiếu Lâm, Phi Hồng Dục Sĩ của Chung Nam, Cam Huyền Thông của Bát Quái môn, Thần Điều Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn, Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình của Võ Đương và Tống Văn Tuấn..

Vô Trục đại sư tiếp lấy phong thư, bóc lời thư ra đọc, chỉ thấy ghi vắn vắn rằng :

Kính gửi Thiếu Lâm, Vô Trục đại sư, thỉnh mời đúng ngày mồng tám tháng chạp, quang lâm đến Hoàng Sơn, Trích Bát thiên viện.

Bên dưới không thấy đề tên người gửi, chỉ có dấu con triện vàng, nhưng nét thảo qua loa, lại mờ nhạt chừng như con triện lâu ngày không dùng.

Vô Trục đại sư xem xong, ngược mắt lên hỏi :

- Triệu thí chủ đưa thư mời này cho lão nạp, không biết đến ngày mồng tám tháng chạp, tại Hoàng Sơn, Trích Bát thiên viện tổ chức lễ hội gì?

Một câu này của Vô Trục đại sư, cũng là câu mà mọi người chính đang muốn hỏi.

Hắc Hồ Thần nói :

- Đại sư đã hỏi, huynh đệ chỉ biết nói rằng, huynh đệ là người đưa thư, còn như trong thư mời đã không nói rõ là tổ chức đại hội gì, thì huynh đệ cũng chịu vì quả thật không hay biết.

Nói rồi ôm quyền tiếp :

- Huynh đệ đã chuyển thư xong, xin cáo từ!

Lão quay đầu nhìn Sách Nghị Phu nói tiếp :

- Sách huynh cũng nên rời khỏi đây!

Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu gật đầu đáp :

- Vâng, huynh đệ cùng đi...

Vừa nói lão vừa ôm quyền xá quanh, nói :

- Cáo từ!

Tổng Văn Tuấn liền lên tiếng can lại, rồi hỏi ngay :

- Họ Sách kia, các người bắt cóc cha ta, hiện đang ở đâu?

Hắc Hồ Thần chấp tay nói :

- Thiếu trang chủ yên tâm, Tổng đại lão gia hiện đang ở khách cho tề chủ nhân, đến ngày hội mừng tám tháng chạp trên Trích Bát thiền viện, lệnh tôn tự nhiên cũng tham dự, khi ấy Thiếu trang chủ chẳng sẽ gặp lệnh tôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lập mưu bắt gian tể

Tổng Văn Tuấn trong lòng nôn nóng lo lắng cho cha nên nghe vậy thì la lớn :

- Không, ta muốn người dẫn ta đi gặp cha ta ngay bây giờ.

Hắc Hồ Thần nói :

- Điều này tề chủ nhân không có lệnh, tại hạ không dám chủ trương!

Tổng Văn Tuấn nói :

- Hừ, vậy thì cả người cũng phải ở lại đây!

Hắc Hồ Thần cười vang nói :

- Bằng vào Thiếu trang chủ thì không làm nổi chuyện đó đâu.

Lang Sơn Nhất Bái nhìn Hắc Hồ Thần nói :

- Huynh đệ đi trước một bước.

Nói rồi định tung người nhảy vọt ra cửa, thế nhưng Hoắc Vạn Thanh hét lớn :

- Người định chạy đi đâu?

Dứt lời, khoát bộ sấn tới, ngũ trảo chộp ra nhắm vào bả vai Sách Nghị Phu.

Thế trảo lão ta chộp tới chính là chiêu Ung trảo cầm long trong Ung Trảo môn, thế trảo bên trong hàm chứa chín lần biến hóa, vô luận đối phương nhảy người né tránh thế nào thì cũng khó lòng thoát khỏi năm ngón trảo kỳ hiểm này.

Chẳng ngờ thế trảo chưa xuất hết thì đã nghe “hự” một tiếng, thân hình hộ pháp cao lớn dềnh dàng đổ xuống.

Nơi Sứ Truyền Đình rất gần cửa ra vào, tận mắt thấy biến không ra tay cứu kịp, liền vùng kiếm lên hét lớn một tiếng nhảy ra cản đường.

Sách Nghị Phu cười khỏ nói :

- Sứ đại hiệp sao cứ nhất định gây khó cho huynh đệ?

Chỉ thấy lão giơ tay phát chuông đẩy dạt lưới kiếm của Sứ Truyền Đình ra ngoài, lão quay đầu nhìn Hắc Hồ Thần nói :

- Triệu huynh, nhanh đi trước đi!

Hắc Hồ Thần cười đáp :

- Hào, hào, Sách huynh sợ huynh đệ ta xung đột với bọn họ sao?

Nói rồi, lướt người nhanh như làn khói ra cửa.

Tổng Văn Tuấn quát lớn :

- Các ngươi còn chưa chịu nói hết ra, chớ nghĩ chuyện rời khỏi đây!

Dứt lời lưỡi kiếm vung lên, người phóng truy theo, Sách Nghị Phu la lớn :

- Thiếu trang chủ, có chuyện gì từ từ hãy nói!

Vừa nói vừa xuất song chỉ kẹp cứng lưỡi kiếm của Tổng Văn Tuấn.

Lúc này Thần Điều Đầu Hối đứng gần Sứ Truyền Đình nhất, nhìn thấy Sách Nghị Phu phát chiêu ra khiến hắn đứng yên bất động, thì lòng thấy kỳ lạ, buột miệng la lên :

- Sứ đạo huynh làm sao vậy?

Sứ Truyền Đình y nhiên đứng bất động, mà cũng không lên tiếng đáp lại.

Sách Nghị Phu bỗng cất tiếng cười lạnh lùng :

- Hắc hắc... Hồi bẩm Mạnh đại hiệp, Sứ đại hiệp chi e vì huynh đệ nhất thời không cẩn thận đã bị không chế huyết đạo rồi!

Thần Điều Đầu Hối “hừ” một tiếng lạnh lùng, phát liên hai chiêu vào vai và lưng Sứ Truyền Đình, thế nhưng Sứ Truyền Đình vẫn đứng trơ trơ nhìn mình, chẳng những huyết đạo không giải được mà sắc mặt tợ hồ như biến hiện sự đau khổ.

Trong lòng Thần Điều Đầu Hối càng kinh hãi hơn, quay đầu nhìn Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh thì thấy cũng nằm ngay dưới đất bất động.

Tổng Văn Tuấn chính đang thôi nã giải huyết, nhưng xem ra cũng vô hiệu.

Vô Trữ thiên sư bước đến nói :

- Thiếu trang chủ xin dừng tay, Hoắc tổng quản chi e đã bị thủ pháp Phát Huyết phong bế huyết đạo, nếu dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyết bình thường thì không thể giải nổi.

Tổng Văn Tuấn nghe nói thì ngược mắt nhìn lên hỏi :

- Không biết đại sư có thể giải được không?

Vô Trữ thiên sư lắc đầu đáp :

- Lão nạp cũng chỉ phán đoán vậy mà thôi, Phát Huyết thủ pháp là độc môn tuyệt kỹ, lão nạp làm sao giải khai nổi.

Thần Điều Đầu Hối sấn lên một bước, nhìn trừng trừng Lang Sơn Nhất Bái nói lớn :

- Họ Sách kia, ngươi đã thi triển thủ pháp gì trên người bọn họ?

Phi Hồng Dục Sĩ, Cam Huyền Thông cả hai cùng liến sấn tới.

Sách Nghị Phu thoái lui một bước, nói :

- Đại sư nói đúng, thủ pháp mà huynh đệ vừa thi triển đây chính là Phát Huyết!

Phi Hồng Dục Sĩ lạnh lùng nói :

- Ngươi nghĩ rằng Phát Huyết thủ pháp không có ai giải nổi ư?

Sách Nghị Phu nói :

- Phát Huyết thủ pháp tuy chỉ là một kỹ xảo, thế nhưng mỗi môn đều có chỗ độc đáo của nó, thủ pháp mà huynh đệ học được chỉ sợ người khác không giải nổi.

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Bản đạo điểm Ngũ âm tuyệt mạch xem ngươi thế nào?

Sách Nghị Phu cười nói :

- Vậy thì lấy tính mạng huynh đệ thế hai mạng người này!

Vô Trữ thiên sư nói :

- Ý của Sách thí chủ là giải khai huyết đạo cho bọn họ tất có điều kiện?

Sách Nghị Phu nói :

- Đại sư quá lời, huynh đệ giải khai huyết đạo cho bọn họ tuyệt không có điều kiện, chỉ cần đại sư nói một lời.

- Vậy thì hay, Tổng đại lão gia là do tề chủ nhân mời đi, đến ngày hội đó đương nhiên sẽ cùng chư vị kiến diện. Huynh đệ hôm nay giả trang Tổng đại lão gia cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, chư vị hà tất phải làm khó để giữ huynh đệ lại đây.

Thần Điều Đầu Hối “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn đại sư chấp nhận tha ngươi?

Sách Nghị Phu gật đầu đáp :

- Không sai, Vô Trữ thiên sư là cao tăng Phật môn, chỉ cần đại sư gật đầu chấp nhận là huynh đệ sẽ giải khai huyết đạo cho hai vị này.

Vô Trữ thiên sư đưa mắt nhìn mọi người, rồi nói :

- Chư vị đạo huynh nghĩ thế nào?

Mọi người chưa có chủ ý gì thì Sách Nghị Phu đã nói :

- Phát Huyết thủ pháp mà Sử đại hiệp và Hoắc tổng quản trúng sẽ làm toàn thân doanh vệ đều ngưng lưu thông, nếu trong mười hai canh giờ không giải thì huyết ngưng khí tán mà thành người tàn phế...

Lúc này Trúc Thu Lan đang đứng bên Nhạc Tiểu Tuấn ở góc phòng nghiêng đầu nhìn chàng nói :

- Nhạc đại ca, chúng ta không có thiệp mời, hay là ra đòi lão ta hai cái mới được!

Nhạc Tiểu Tuấn không quay đầu, mắt vẫn theo dõi chuyện bên ngoài kia, đáp :

- Thiệp mời chỉ mời người trong Bát đại môn phái, chúng ta đâu phải người trong Bát đại môn phái!

Trúc Thu Lan nói :

- Đại ca không nghe vừa rồi Sách Nghị Phu nói là đến ngày hội Tổng đại lão gia cũng có tham dự, đại ca cần phải đi mời gặp được lão gia chứ!

Nói rồi chẳng đợi Nhạc Tiểu Tuấn phản ứng thế nào, liền bước lên nói lớn :

- Ê, Sách đại phu, chúng ta chưa có thư mời đi Trích Bát thiên viện, ngươi đưa cho chúng ta hai cái được chứ?

Sách Nghị Phu đáp :

- Thư mời là do tề chủ nhân căn cứ theo danh sách mà phát mời, vả lại chuyện này do Hắc Hồ Thần đảm nhận, nhị vị không có tên trong danh sách thì huynh đệ ta cũng đành chịu!

Trúc Thu Lan chống tay ngang hông nói :

- Vậy thì chúng ta không đồng ý tha ngươi!

Sách Nghị Phu cười gằn một tiếng nói :

- Ta đã nắm tính mạng của Sử đại hiệp và Hoắc tổng quản trong tay, ngươi giờ có đồng ý hay không, ta cũng không cần biết.

Trúc Thu Lan tức giận nói :

- Hừ! Ngươi tưởng chúng ta không thể làm gì được ngươi sao?

Nói rồi nhiều gọi lớn :

- Nhạc đại ca, nhanh đến cho hần mờ mắt một chút, chỉ cần một chiêu hạ hần, buộc hần giải khai huyết đạo cho hai vị này rồi chúng ta sẽ ra cổng chờ hần!

Nhạc Tiểu Tuấn có chút do dự.

Trúc Thu Lan giục :

- Nhạc đại ca, nhanh lên!

Sách Nghị Phu đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, rồi cười nói :

- Nhạc thiếu hiệp chỉ một chiêu mà hạ nổi huynh đệ, thật khó tin!

Đương nhiên lão ta khó mà tin nổi, kể cả Hoắc Vạn Thanh, Sử Truyền Đình đều bại dưới tay lão, lẽ nào lại để tâm đến một thiếu niên miệng còn hôi sữa?

Trúc Thu Lan trong đầu đã có chủ ý, nhân cơ hội nói ngay :

- Nhạc đại ca ta nếu dùng đến chiêu thứ hai thì xem như chúng ta thua, nhất định một lời vậy chứ?

Sách Nghị Phu khi nào chịu bẽ mặt trước đối phương, gật đầu cười nói ngay :

- Nhạc thiếu hiệp chỉ một chiêu hạ nổi huynh đệ, ta xin chịu phép!

Trúc Thu Lan nói :

- Hào, người nói phải giữ lời hứa đấy nhé!

Sách Nghị Phu khẳng khái :

- Sách Nghị Phu ta chưa từng thất tín nuốt lời!

Trúc Thu Lan quay đầu nói :

- Nhạc đại ca, nhanh ra đi!

Nhạc Tiểu Tuấn bất đắc dĩ theo lời Trúc Thu Lan bước ra, nói :

- Tại hạ chỉ cần một chiêu bắt được các hạ là đủ chứ?

Sách Nghị Phu nói :

- Không sai!

- Hào, các hạ chuẩn bị rồi chứ?

- Nhạc thiếu hiệp cứ tự nhiên ra tay.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nói gì, đưa tay chộp vào cổ tay lão ta, cười hỏi :

- Chẳng phải tại hạ đã chộp được tay các hạ đây sao?

Sách Nghị Phu nằm mộng cũng không thể ngờ trong một tích tắc chưa kịp phòng bị, đã bị Nhạc Tiểu Tuấn chộp cổ tay mình, trong lòng chấn động vận lực định giằng ra.

Thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn càng nhanh hơn, chỉ một cái kéo rồi đẩy tay, khiến cả người Sách Nghị Phu chúi nhủi lăn ra ngoài.

Sách Nghị Phu bị đẩy văng ra ngoài lồm cồm bò dậy, nhìn chàng tợn hồ như không thể tin nổi, lắp bắp :

- Nhạc thiếu hiệp, một chiêu này thật cao minh, thế nhưng tại hạ muốn thử lại lần nữa.

Một chiêu này, toàn trường không ai kịp nhìn thấy chàng ra tay thế nào, đương nhiên bọn họ mười phần chẳng tin Nhạc Tiểu Tuấn có được bản lĩnh như vậy, trong lòng chỉ nghĩ chàng nhân cơ may mà đắc thủ thôi!

Trúc Thu Lan không chịu để yên, ré lên :

- Ái da, người định nuốt lời ư?

Sách Nghị Phu nói :

- Tại hạ đã nói tất giữ lời, chỉ có động được theo cái kéo và đẩy tay của Nhạc Tiểu Tuấn văng nhào lộn đầu ra ngoài.

Sách Nghị Phu không kịp nhìn thấy gì cả, mơ mơ hồ hồ bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài, lão tức giận nhảy dựng người lên, trợn mắt há mồm nhìn

chàng một hồi, chẳng biết vì giận hóa cuồng hay sao mà cười lên ha hả nói :

- Tuyệt, tuyệt, thủ pháp tuyệt lắm! Nhạc thiếu hiệp thân hoài tuyệt nghệ thể này, không cần huynh đệ ta tìm cách, mà đích thân tể chủ nhân cũng sẽ mời nhị vị quang lâm Trích Bát thiền viện.

Nhạc Tiểu Tuấn lần thứ hai đẩy văng Sách Nghị Phu khiến Vô Trụ thiền sư, Phi Hồng Dục Sĩ, ai nấy đều chấn động biến sắc.

Lúc này bọn họ chỉ nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói sư phụ chàng là Vô Danh lão nhân, nhưng võ lâm căn bản không có nhân vật nào có ngoại hiệu cổ quái như vậy!

Trúc Thu Lan chống tay hất hàm hỏi :

- Ta hỏi ngươi bao giờ mới chịu đưa thư mời tới hử?

Sách Nghị Phu nói :

- Nhị vị xin cứ đứng lúc ấy phó ước Trích Bát thiền viện, huynh đệ sẽ tự thân đón tiếp.

Trúc Thu Lan nói :

- Hào, vậy thì đa tạ.

Sách Nghị Phu cười khan một tiếng :

- Trúc cô nương không cần khách sáo.

Nói rồi quay người ôm quyền xá dài Vô Trụ thiền sư, hỏi :

- Không biết đại sư và chư vị bằng hữu đây bàn bạc xong chưa?

Vô Trụ thiền sư đáp ngay :

- Bàn tăng chấp nhận.

Sách Nghị Phu lại nói :

- Đại sư bảo đảm cho huynh đệ rời khỏi đây chứ?

Vô Trụ thiền sư chấp tay nói :

- Bàn tăng đồng ý thì không còn ai làm khó lưu giữ Sách thí chủ lại đây đâu!

Sách Nghị Phu mỉm cười nói :

- Có lời này của đại sư, huynh đệ ta yên tâm.

Nói rồi bước nhanh tới, lần lượt từ Sư Truyền Đình rồi Hoắc Vạn Thanh, chỉ vung tay phát nhẹ, quả nhiên cả hai theo đó mở mắt tỉnh người lại ngay.

Sư Truyền Đình vừa tỉnh lại, trừng mắt thét lớn :

- Ta thí mạng với ngươi!

Rồi định vung kiếm tấn công, nhưng Vô Trụ thiền sư đưa tay cản lại nói :

- Sư đạo huynh tạm thời bớt giận, bàn tăng đã đồng ý để Sách thí chủ đi, cứ để cho đi!

Sách Nghị Phu chấp tay vái quanh một vòng nữa, nói :

- Chư vị đại hiệp, xin cho huynh đệ cáo từ.

Nói rồi quay người ung dung bước ra cửa.

Tổng Văn Tuấn hậm hực nói với theo :

- Sách Nghị Phu, hôm nay tạm thời tha cho ngươi, sau này gặp lại bốn công tử quyết không tha ngươi đâu!

Sách Nghị Phu đã khuất ở cửa nhưng nghe giọng lão cười đáp lại :

- Chuyện này cứ để sau hãy nói.

Tổng Văn Tuấn dặm chân nói :

- Lão tặc này...

Vô Trữ thiên sư nói :

- Người này thân tàng bất lộ, theo lão nạp thấy thì sở học của hắn không chỉ ngang đây.

Cam Huyền Thông nói :

- Đại sư nói rất đúng. Lang Sơn Nhất Bái xưa nay chỉ hùng danh một vùng Tây Bắc, ít khi vào Trung Nguyên. Người này thân tàng tuyệt học, theo bản đạo thấy thì nếu chúng ta chỉ một đối một chỉ e rằng không ai trong chúng ta có thể không chế nổi hắn, cho dù chúng ta liên thủ cầm hắn lại đây, thì hắn chẳng qua cũng chỉ là một tay thuộc hạ phụng mệnh chủ nhân hành sự mà thôi. Bởi vậy đại sư tha hắn đi là đúng lý.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Chủ nhân của hắn cứ ẩn sau màn, không biết là ai? Gia phụ...

Thần Điều Đầu Hối chen vào nói ngay :

- Thiếu trang chủ chớ quá lo lắng, thử nghĩ xem đến như Hắc Hồ Thần và cả Lang Sơn Nhất Bái mà đều cam tâm đầu thân người này, đủ thấy người này võ công tất còn cao hơn bọn họ nhiều. Bọn chúng bắt lệnh tôn đi, rồi lại mời chúng ta mừng tám tháng chạp dự hội, bên trong tất có âm mưu, có thể nói toát ra là chúng không gì ngoài việc đồ bá vô lâm. Cho nên định lợi dụng Minh chủ để hiệu triệu quần hùng bát phái, vì thế theo bản đạo suy đoán thì Minh chủ tuyệt đối vô sự.

Cam Huyền Thông nói :

- Mạnh đạo huynh nói không sai, vừa rồi chính Sách Nghị Phu đã nói Minh chủ được ưu đãi như thượng khách, tất yếu là đãi đến khi tham gia đại hội trên Trích Bát thiên viện. Thiếu trang chủ tạm thời nhẫn nại, chờ đến lúc đó tất sẽ tạo cơ hội với Minh chủ.

Phi Hồng Dực Sĩ nói :

- Từ đây đến kỳ hội ấy còn gần đến hai tháng, mà nhân vật đứng sau bức màn kia chúng ta lại chưa biết tí gì. Chuyện Minh chủ bị bắt giữ, theo thiên nghĩ của bản đạo thì bên trong tất có âm mưu rất lớn. Bát đại môn phái chúng ta cần phải tập trung tìm cách đối phó, có thể mới không bị chúng uy hiếp.

Vô Trữ thiên sư chấp tay trước ngực nói :

- Bản tăng phụng mệnh Chương môn mà đến đây yết kiến Minh chủ, hiện tại Minh chủ bị bắt giữ, đối với chuyện vô cùng hệ trọng, cho nên trước hết cần phải trở về tề tựu bẩm báo cho Phương trưởng hay. Chư vị đạo huynh có lẽ cũng nên hỏi báo với Chương môn nhân thỉnh thị, nên vừa rồi Lục đạo huynh nói Bát đại môn phái chúng ta cần hợp tìm kế sách đối phó, thật là đúng lý. Bản tăng nghĩ ra một điều, không biết chư vị nghĩ thế nào?

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Đại sư, xin cứ nói!

- Bản tăng thấy kỳ hội trên Trích Bát thiên viện quan hệ trọng đại tới Bát đại môn phái, cho nên chúng ta trước hết cần trở về bẩm cáo Chương môn nhân thỉnh thị ý kiến, sau đó ước định một địa điểm nào đó, chúng ta sẽ họp lại bàn bạc với nhau trước ngày đại hội kia xảy ra.

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Nói vậy hắn đại sư đã có phúc án?

Vô Trữ thiên sư gật đầu nhẹ nói :

- Chư vị đạo huynh hiện tại trở lại quý phái, đường xá xa gần không giống nhau, mất nhiều thời gian. Cho nên theo thiên ý của bản tăng, thì lấy ngày mùng một tháng chạp, chúng ta tụ hội nhau bàn bạc.

Cam Huyền Thông hỏi :

- Địa điểm ở đâu?

Vô Trữ thiên sư nói tiếp :

- Tề tụ là Động Thế Xương, cư trú ở Nam Lăng, cách Hoàng Sơn chừng hai ngày đường, và lại đối với các phái thì khoảng cách này cũng phù hợp, không biết chư vị nghĩ thế nào?

Thần Điều Đầu Hói cười vang nói :

- Hay, Càng Khôn Thủ Đông lão ca cùng với chư vị ở đây đều là người quen cũ, đến Đông gia trang tụ hội là vừa khéo, chẳng ai bị thiệt nhé.

Phi Hồng Dực Sĩ tiếp lời nói ngay :

- Hào, vậy chúng ta quyết định thế.

Vô Trụ thiền sư thấy mọi người đã đồng ý, liền đứng lên nói :

- Chư vị đã đồng ý, bản tăng xin cáo từ trước.

Phi Hồng Dực Sĩ cũng đứng lên theo nói :

- Bản đạo cũng cáo từ đây!

Hoắc Vạn Thanh vội nói :

- Chư vị xin lưu bước, gia nhân đã làm xong thức ăn, chỉ vì vừa rồi xảy ra chuyện nên không mang vào đây. Giờ mọi người xin lưu lại dùng cơm rồi về còn chưa muộn.

Vô Trụ thiền sư nói :

- Minh chủ bị bắt giữ, chuyện hệ trọng vô cùng, bản tăng cần phải tức tốc hồi tự bẩm cáo cùng Phụng trượng, một khắc một giây cũng không dám ở lại. Thiếu trang chủ xin bảo trọng, bản tăng cáo từ!

Nói rồi chấp tay trước ngực chào mọi người lần nữa, đoạn cứ bước ra cửa.

Tiếp đó Phi Hồng Dực Sĩ, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sư Truyền Đình cũng lần lượt theo nhau cáo từ.

Tổng Văn Tuấn đứng lên nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Nhạc huynh, Trúc cô nương tạm thời ngồi đây, tại hạ ra tiễn họ xong sẽ quay vào ngay.

Rồi bước ra nhanh cửa tiễn chân mấy người kia đến tận đại môn mới quay trở lại.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan trước đó đã được Hoắc Vạn Thanh mời sang một phòng khách gần đó, trong phòng đèn đuốc sáng choang, một bàn tiệc thịnh soạn đã được dọn sẵn.

Tổng Văn Tuấn vội vã đi vào, vẫy tay nói ngay :

- Nhạc huynh, Trúc cô nương, mời ngồi tự nhiên, chúng ta là người quen bắt tắt câu nệ, không cần khách khí làm gì. Nào mời!

Lại quay nhìn sang Hoắc Vạn Thanh nói :

- Hoắc tổng quản cũng nhanh ngồi vào!

Nói rồi tự động ngồi vào ghế chủ tọa.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan và cả Hoắc Vạn Thanh cũng phân ngôi thứ mà ngồi.

Một ả hầu nhanh nhẹn rót rượu cho bọn họ.

Hoắc Vạn Thanh nâng chén lên nói :

- Nhạc tướng công, Trúc cô nương, mời cạn chén!

Trúc Thu Lan cười nói :

- Tôi không biết uống rượu, Hoắc tổng quản xin cạn chén với Nhạc đại ca vậy.

Hoắc Vạn Thanh cũng không ép, liền cạn chén cùng Nhạc Tiểu Tuấn rồi lại cạn chén với Tổng Văn Tuấn.

Chốc lát cả bọn bốn người vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ.

Hoắc Vạn Thanh nốc thêm một chén rượu nữa, cười khà khà một tiếng sáng khoái nhìn Nhạc Tiểu Tuấn ước hỏi :

- Nhạc tướng công, Trúc cô nương, nhị vị đối và chuyện vừa rồi có cao kiến gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tại hạ ít hành tẩu giang hồ, chỉ nhận thấy đối phương sớm lập âm mưu quấy động giang hồ, nhưng đây chỉ là mới bước manh nha, ngoài ra không biết được biến hóa thế nào, phải nhờ Hoắc tổng quản chỉ giáo.

Hoắc Vạn Thanh lắc đầu cười đáp mấy tiếng :

- Không dám, không dám!

Trúc Thu Lan bật cười nói :

- Nhạc đại ca cho rằng bọn chúng sớm lập âm mưu thật chí lý, cứ nhìn tình hình hôm nay, bọn Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu và Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phụ rơi vào tình thế không đường thoát thân. Nếu như bọn chúng không sắp đặt kế hoạch sẵn thì bọn chúng há dễ dàng an toàn rời khỏi Thiên Hoa sơn trang?

Tổng Văn Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- Trúc cô nương nhìn ra điều gì rồi sao?

Trúc Thu Lan nói :

- Chuyện Tổng đại lão gia bị bắt giữ, rồi tới đây đại hội trên Trích Bát thiên viện là chuyện vô cùng hệ trọng, đương nhiên Vô Trụ thiên sư và mấy vị kia không khi nào chịu bỏ qua cho bọn Hắc Hồ Thần. Nhưng vì từ đây đến đại hội thời gian không còn nhiều, mà bọn họ phải đi về bẩm cáo với Chương môn nhân xin thỉnh thị ý kiến, chuyện đã cấp bách như vậy, tự nhiên bọn họ không rảnh thời gian mà nhúng tay vào chuyện khác, huống gì lúc này Tổng đại lão gia đang ở trong tay chúng, đề phòng nguy hại cho Tổng đại lão gia vẫn là hơn chứ?

Hoắc Vạn Thanh gật đầu lia lịa nói :

- Cô nương phân tích tỉ mỉ, quả không sai tí nào.

Trúc Thu Lan nói :

- Hoắc tổng quản quá khen, chỉ có điều không biết Hoắc tổng quản đã sắp đặt thế nào?

Hoắc Vạn Thanh ngó người hỏi lại :

- Làm sao cô nương biết lão hủ đã có sắp đặt?

Trúc Thu Lan cười tươi nói :

- Tổng đại lão gia bị bắt đi, Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản trong lòng tất lo như lửa đốt, còn lòng dạ nào mà ngồi đây ăn uống? Nếu không phải là đã có sắp đặt, thì cũng là chờ tin tức nào đó.

Hoắc Vạn Thanh thờ hất ra một hơi nói :

- Cô nương trí tuệ uyên thâm, đoán việc như thần, lão hủ xác thực đã có chút sắp đặt.

Tổng Văn Tuấn tiếp lời nói :

- Gia phụ bị bắt đi, tại hạ quả thực lòng như lửa đốt, gặp người trong các đại môn phái, việc gì cũng thỉnh thị ý kiến, như nay bọn họ đều trở về chẳng giúp thêm gì được. Nhạc huynh...

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi gã nói hết liền lên tiếng ngay :

- Tổng đại lão gia bị tặc nhân bắt đi, cứu người như cứu lửa, chỉ cần có chuyện dụng được tại hạ, thì dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tại hạ quyết không từ nan.

Tổng Văn Tuấn cảm kích nói :

- Nhạc huynh khí khái trượng nghĩa, xin nhận một lạy này trước.

Nói rồi quả nhiên chấp tay vái dài.

Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng né người xua tay la lên :

- Tổng huynh không nên làm vậy... Hiện tại Tổng huynh định hành động thế nào, có thể nói ra cho tại hạ nghe?

Hoắc Vạn Thanh đỡ lời nói ngay :

- Hiện tại còn quá sớm, Nhạc tướng công và Trúc cô nương cứ ăn uống, chốc nữa chúng ta nói tiếp còn chưa muộn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy bọn họ hai người nói chuyện úp úp mở mở, trong lòng thấy kỳ lạ, định lên tiếng hỏi.

Nhưng lúc ấy Trúc Thu Lan thấp giọng nói :

- Hoắc tổng quản sợ tai vách mạch rừng, đại ca không nên hỏi nữa!

Nhạc Tiểu Tuấn liếc nhìn quanh, chỉ thấy trong phòng ngoài bọn họ ra chỉ còn một ả nữ tỳ áo xanh, bất giác trầm nghĩ :

- Xem ra Hoắc Vạn Thanh giờ đối với bất cứ người hầu nào trong Thiên Hoa sơn trang cũng không dám tin tưởng.

Lúc này Hoắc Vạn Thanh sau vài tuần rượu nghề ngề, bỗng cười ha hả nói :

- Chẳng giấu giếm gì Nhạc tướng công, lão hủ đã nắm được chút manh mối của bọn tặc...

Rồi lão thấp giọng nói về bí mật :

- Có thể Tổng lão trang chủ vẫn còn ở đây!

Nhạc Tiểu Tuấn “ồ” lên một tiếng, chưa kịp nói gì thì Hoắc Vạn Thanh nói thêm :

- Trước mắt thời gian hãy còn sớm lắm, chúng ta cứ ăn uống rồi hẩn hay!

Nhạc Tiểu Tuấn không nén nổi hiếu kỳ hỏi :

- Thế Hoắc tổng quản định lúc nào thì hành động?

Hoắc tổng quản đảo mắt nhìn quanh một vòng, cổ bí mật nói :

- Ở đây chẳng có người ngoài, lão hủ nói cũng không hại gì, lão hủ định canh hai đêm nay hành động, chỉ cần một mẻ lưới là hốt hết bọn tặc, ha ha...

Cười đắc chí xong cầm chén lên làm cạn một hơi, rồi quay đầu gọi :

- Xuân Mai, nhanh rót rượu cho Nhạc tướng công.

Ả hầu áo xanh nghe vậy ứng thanh “dạ” một tiếng, bước lại rót cho Nhạc Tiểu Tuấn một chén đầy, đến lúc rót rượu cho Hoắc Vạn Thanh thì bình rượu vừa hết, thị cúi người cung kính nói :

- Đợi tiểu tỳ xuống bếp lấy thêm rượu!

Hoắc Vạn Thanh phát tay nói :

- Ủ, đi nhanh đi!

Xuân Mai “dạ” tiếng nữa, rồi quay người uyển chuyển đi nhanh ra cửa.

Hoắc Vạn Thanh chờ Xuân Mai đi xong, cũng liền đứng lên lướt nhanh ra ngoài không nói một tiếng nào.

Qua một lúc, Hoắc Vạn Thanh đi rồi trở vào ngồi xuống ghế như cũ.

Tổng Vạn Tuấn ngược mắt nhìn lão, chỉ thấy lão khẽ gật nhẹ đầu, thủy chung không nói tiếng nào.

Điều này lọt vào mắt bọn Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng cảm thấy quái lạ, trầm nghĩ :

- Xem ra bọn họ như đã sắp đặt một chuyện gì quan trọng!

Vừa lúc ấy thì Xuân Mai cũng đã trở lại với bình rượu đầy trên tay, bước tới bàn rót đầy chén rượu cho Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh chờ cho Xuân Mai rót xong, ánh mắt chợt sáng rực lên hỏi đột ngột :

- Xuân Mai, ngươi vào Thiên Hoa sơn trang này bao lâu rồi nhỉ?

Xuân Mai hai tay cầm bình rượu, cúi đầu thấp giọng đáp :

- Tiểu tỳ vào đây được hai năm.

Hoắc Vạn Thanh “hừm” một tiếng, lại hỏi :

- Ai tiến dẫn nguoi vào đây?
- Chính là Thôi ma ma nấu ăn trong bếp.
- À ra thế, vậy nguoi có đi học chữ chứ?

Xuân Mai hơi thẹn, không đáp mà hỏi lại :

- Tổng quản sao lại hỏi tiểu tỳ chuyện này?

Hoắc Vạn Thanh vuốt râu cười nói :

- Nếu nguoi có học chữ thì lão phu có chuyện giao cho nguoi làm đây mà...

Xuân Mai nghe vậy gật đầu đáp :

- Tiểu tỳ có đi học vài năm.

Trả lời như vậy có nghĩa là tình nguyện nhận công việc Tổng quản phái đi.

- Tốt lắm!

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói rồi lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy vò nhàu đưa tới trước mặt Xuân Mai cười nói :

- Nguoi xem hộ ta trên giấy này viết gì vậy?

Xuân Mai không đưa tay đón lấy mà sắc mặt thoáng chút biến sắc, bất giác thoái lui hai bước.

Hoắc Vạn Thanh vụt đứng lên cười ha hả nói :

- Con nha đầu, lão hủ vốn nghĩ nguoi chỉ là người đưa tin mà thôi, không ngờ nguoi được phái tới tiềm nhập Thiên Hoa sơn trang để chủ trì mọi chuyện, lão phu đã nhìn nhầm nguoi rồi!

Xuân Mai sau chút biến sắc, gờ thi đã trấn tĩnh lại cười nhạt nói :

- Nguoi đến bây giờ mới biết, thật đáng tiếc đã muộn!

Trong chốc lát, Xuân Mai chẳng những trầm nghi mà thần thái không chút gì tỏ ra sợ hãi.

Tổng Văn Tuấn cũng đứng lên theo hỏi :

- Hoắc tổng quản, hắn viết gì trên giấy?

Hoắc Vạn Thanh thuận tay trao mẫu giấy cho Tổng Văn Tuấn, nói :

- Lão hủ không ngờ đến Tổng Văn Sinh ở với chúng ta mười mấy năm rồi mà cũng bị chúng mua chuộc. Mẫu giấy này chính con nha đầu này viết trao cho Tổng Văn Sinh, lão hủ đã kịp phát hiện, lấy từ trong người Tổng Văn Sinh.

Tổng Văn Tuấn đón lấy mẫu giấy, đọc nhanh thấy trên mẫu giấy một hàng chữ thảo vội bằng bút kẻ mi: “Hành tung đã lộ, canh hai rút lui...”

Đọc xong mẫu giấy, Tổng Văn Tuấn mặt hiện sát khí, “soạt” một tiếng, kiếm rút khỏi vỏ thát ló :

- Tiệp nhân, hay lắm, nhanh khai ra người của các nguoi hiện ẩn nấp ở đâu?

Xuân Mai điềm nhiên nói :

- Chẳng phải Hoắc tổng quản đã biết rồi ư?

Hoắc Vạn Thanh cười vang dài rồi nói :

- Lão hủ nếu không nói thế thì làm sao khiến nguoi lộ nguyên hình được?

Xuân Mai cười nhạt nói :

- Hoắc tổng quản quả nhiên tâm cơ hơn người, thế nhưng nếu không bị nguoi phát hiện ra, thì đêm nay bồn cô nương cũng rời khỏi đây thôi.

Hoắc Vạn Thanh cười gằn nói :

- Hiện tại thì ngươi không còn cơ hội đó!

Xuân Mai nhìn lão ta một cái, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi định làm gì ta?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Đương nhiên lão hủ bắt giữ ngươi truy cho ra lão Trang chủ.

Xuân Mai cười nhạt nói :

- Nghe Hoắc tổng quản nói tợ hồ như sẽ thắng nổi ta.

- Hắc hắc... không tin ngươi cứ thử xem. Hoắc mỗ có khả năng bắt giữ ngươi hay không?

Tổng Văn Tuấn nói :

- Hoắc tổng quản, con tiện nhân này cứ để ta đối phó.

Hoắc Vạn Thanh xua tay nói :

- Không cần công tử động thủ, lão hủ một mình cũng có thể bắt hắn.

Xuân Mai “hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Hảo, ngươi muốn động thủ thì thử xem..

Hoắc Vạn Thanh “hừ” một tiếng người sấn tới, ngũ trảo trương ra chớp vào uyển mạch đối phương.

Xuân Mai thân hình mảnh mai lách nhanh, hữu thủ xuất chỉ nhắm thẳng giữa lòng tay trảo đối phương điểm tới.

Hoắc Vạn Thanh không ngờ đối phương dám liều một đòn như vậy, nhưng tinh thể bức bách đành phải thu trảo, từ chưởng phóng ra hàm chứa biến hóa, chính là sát chiêu lợi hại của Kim Giáp Thần, thể chưởng dừng mảnh mà lại cực nhanh, xem ra Xuân Mai lần này khó tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lăn theo vết địch

Bấy giờ Xuân Mai thấy một chưởng tiếp theo của Hoắc tổng quản hung mãnh kỳ ảo, biết không thể hóa giải nổi, liền xoay người nhanh như một con vượn lướt ra hướng cửa.

Tổng Văn Tuấn không thể chậm chân bỏ tới một kiếm thét lớn :

- Quay lại!

Quả nhiên một đường kiếm chặn đường tẩu thoát của Xuân Mai.

Xuân Mai thoái người cười nhạt nói :

- Các ngươi vào một lượt càng hay.

Hoắc tổng quản tức giận thét lớn :

- Tiện nhân chớ lăm mồm!

Lời dứt chưởng tung, hữu chưởng đánh ra, đồng thời tả trảo cũng chớp tới vùng tiểu phúc đối phương, trảo chưởng cùng thi triển một lần thể rất hiểm.

Xuân Mai không chút khinh địch, liền phát tay áo phát trử lực đỡ chiêu, phứt chốc bọn họ quần đầu với nhau, hết hợp vào lại dạt ra trông thật ngoạn mục.

Thoạt trông thì Hoắc Vạn Thanh có phần lấn thế, nhưng sau mười chiêu mà vẫn không hạ nổi Xuân Mai đủ thấy cô ta không phải là hạng tầm thường rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng ngoài quan sát, thấy thân pháp của Xuân Mai hoàn toàn giống với thân pháp của bốn ả nữ tỳ của Thân Phi Quỳnh, chính nhờ thân pháp kỳ ảo tuyệt diệu này, cho nên Hoắc Vạn Thanh vẫn không tài nào làm gì được Xuân Mai.

Nếu hai người cứ tiếp tục thế này tất mất nhiều thời gian dễ hỏng sự, nghĩ như thế chàng liền quay đầu nói với Trúc Thu Lan :

- Thân pháp nha đầu này hoàn toàn giống với bốn ả hầu Thân Phi Quỳnh, hay là để tôi cho ả một đòn khời phải mất nhiều thời gian, được chứ?

Trúc Thu Lan gật đầu nói :

- Tổng công tử đã có lời nhờ trợ thủ, huynh ra tay bắt con nha đầu này là hợp lý quá rồi!

- Muội nói đúng lắm!

Rồi chàng đứng lên gọi lớn :

- Hoắc tổng quản, xin dừng tay!

Hoắc tổng quản nghe Nhạc Tiểu Tuấn gọi thì liền dừng tay thu chiêu, quay đầu hỏi :

- Nhạc thiếu hiệp có điều gì kiến giáo?

Đứng trong tíc tắc này, Xuân Mai vọt người ra cửa.

Tổng Văn Tuấn từ nãy giờ cầm kiếm giám sát Xuân Mai, nhưng vừa nghe Nhạc Tiểu Tuấn gọi, gã quay đầu nhìn, chính Xuân Mai nhân đó mà chạy.

Nhưng chẳng ngờ có tiếng quát lớn :

- Người chạy đi đâu cho thoát?

Xuân Mai khựng người lại, trước mắt chính là Trúc Thu Lan hai tay chống hông hất mặt cười cười.

Xuân Mai chẳng ngờ có người chặn cửa, không dám khinh suất vội nhảy tránh sang bên.

Trúc Thu Lan cười hi hi nói tiếp :

- Ta sớm đã đoán ra lúc Nhạc đại ca gọi Hoắc tổng quản thì ngươi sẽ chuồn, quả không sai tí nào!

Xuân Mai hần học nhìn Trúc Thu Lan nói :

- Ngươi có dám cùng ta đơn chiến độc đấu không hử?

Trúc Thu Lan cười đáp :

- Ngươi đừng nôn nóng, sẽ có người độc đấu cùng ngươi.

- Hừ ai chứ!

Nhạc Tiểu Tuấn bước tới đáp :

- Tại hạ!

Xuân Mai đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là Nhạc Tiểu Tuấn?

- Không sai, thì ra cô nương cũng biết đến tên ngươi, có nghĩa là sắp đến hạn tử của ngươi!

Trúc Thu Lan xi tay vào mặt đối phương quát lớn :

- Ái, con tiện nhân này dám giở trò trù ẻo đại ca ta.

Tiện tay vung một cái vào mặt đối phương, nhưng Xuân Mai đã nhanh chóng né đầu tránh đòn.

Chẳng ngờ “phập” một tiếng khô khan, ngay sau bức tường gỗ mà cô ta đứng, một ngọn tiểu phi tiêu dài chừng ba thốn cắm sâu vào gỗ.

Xuân Mai quay đầu nhìn không khỏi toát mồ hôi, chẳng ngờ đối phương còn kèm theo một ngọn phi tiêu, hiểm thật. Quay lại nhìn trân trân vào Trúc Thu Lan lạnh giọng nói :

- Ta nói thật, nếu ngươi không yên tâm thì khuyên nhủ hần từ nay trở đi thoái xuất giang hồ, mới bình an vô sự.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy cười lớn nói :

- Cô nương hư ngôn hù dọa, phải chăng là sợ tại hạ ra mặt đối đầu?

Xuân Mai lạnh giọng nói :

- Ngươi chớ lớn lối, đến như Tổng lão trang chủ và Bát đại môn phái, chúng ta còn không coi vào đâu, há chỉ một mình họ Nhạc ngươi ư? Bỏ cô nương chẳng qua muốn nói cho ngươi rõ mà thôi, tin hay không tùy ngươi!

- Nhạc mỗ không tin!

Nhạc Tiểu Tuấn dần mạnh mấy tiếng rồi bức cận cô ta nói tiếp :

- Hiện tại, cô nương tự thụ thủ chịu trời, hay phải chờ Nhạc mỗ ra tay?

Xuân Mai không chút hoảng sợ, nói :

- Ngươi muốn ra tay thì cứ việc!

Nói rồi không chờ Nhạc Tiểu Tuấn kịp động thủ, cô ta nhào tới vung tay đánh ra một chưởng vào ngực chàng, gọi là tiên xuất thủ chế nhân!

Thế nhưng cô ta không ngờ đã gặp phải đối thủ, tay vừa phát chưởng chưa kịp hết chiêu, một chút biến hóa cũng chưa kịp thì cô ta đã bị xiết chặt, rõ ràng là Nhạc Tiểu Tuấn đã vung tay chop trúng cổ tay ả.

Xuân Mai không thể tin nổi, ra chiêu trước nhưng ngược lại bị đối phương chop trúng cổ tay lúc nào không thể nhìn thấy kịp, bấy giờ vùng vẫy thét lớn :

- Thả tay ta ra!

Nhạc Tiểu Tuấn chop trúng tay đối phương, thế nhưng lần này chàng không đẩy văng đối phương, chỉ cười nhạt nói :

- Tại hạ đã nói là sẽ bắt giữ cô nương.

Đúng lúc này, bỗng nghe một giọng lão bà quát lớn :

- Nhạc Tiểu Tuấn, ngươi thả cô ta ra!

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu nhìn, thấy một lão bà tóc bạc như cước, một tay yểm ngay trên lưng Trúc Thu Lan, mặt lạnh như tiền, hai mắt lộ hung quang chăm nhìn mình.

Nguyên là Trúc Thu Lan chặn đường Xuân Mai thì đứng ngay cửa, lưng hướng ra ngoài nên không biết rằng lúc Nhạc Tiểu Tuấn bắt được Xuân Mai thì người của đối phương cũng đã khống chế mình.

Hoắc Vạn Thanh đưa mắt nhìn thấy thì tức giận thét lớn lên :

- Thôi bà bà kia chính là Thôi ma ma, làm bếp trong Thiên Hoa sơn trang, cũng chính là người đã tiến dẫn Xuân Mai vào đây.

Thôi ma ma không thèm để ý đến Hoắc Vạn Thanh, chỉ lạnh lùng nói :

- Họ Nhạc kia, ngươi còn chưa chịu buông cô ta ra, ta chỉ vận kinh lực thì con nha đầu này táng mạng tại dương trường ngay!

Trúc Thu Lan cười hờn hờ nói :

- Đẳng nào thì ta cũng không thiệt đâu, ngươi dám chấn tâm mạch của ta thì Nhạc đại ca cũng sẽ giết con nha đầu kia ngay.

Dứt lời bỗng tung mình định nhảy phóc vào trong, nhưng chân chưa kịp rời đất, Thôi ma ma đã xuất chỉ lực điểm vào huyệt Tâm Du của nàng, khiến cả người Trúc Thu Lan giật nảy lên một cái, đau nhói la lên một tiếng đầu óc gần như hôn mê.

Thôi ma ma cười gằn nói :

- Nha đầu, ngươi đứng lên cho ta xem, ném chút đau khổ không sao!

Lại nói Hoắc Vạn Thanh nhìn thấy bà lão làm bếp trong trang viện lớn gan, thì tức giận. Lão hét lên một tiếng rồi tung người nhảy tới vung tay xuất chỉ lực điểm liền ba đạo chỉ phong Chop vào huyết đạo đối phương.

Thôi ma ma hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Hoắc tổng quản, chúng ta chưa từng động thủ với nhau!

Trong lời nói lách người né tránh chỉ phong của Hoắc Vạn Thanh, tay đặt trên lưng Trúc Thu Lan vẫn không rời, tả thủ thuận thế phóng trào Chop vào cổ tay của Hoắc Vạn Thanh.

Lại nói Xuân Mai lúc này thấy có viện binh, nhân lúc Nhạc Tiểu Tuấn thần tình bị phân phối bởi Trúc Thu Lan, liền vung tay trái Chop vào tay chàng.

Phản một chiêu bầy cũng không tồi, có điều Chop vào tay chàng cũng hơi cao, không trúng vào uyển mạch. Nếu như Nhạc Tiểu Tuấn phát hiện kịp mà vận kinh lực vào tay trào đang Chop cứng cổ tay cô ta, thì tuyệt nhiên không bao giờ cô ta phản thủ ra đòn được.

Cùng lúc với hữu thủ ra đòn, tả thủ cũng lập tức xoay mạnh hợp công vào Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi nghe Trúc Thu Lan hét lên một tiếng, thất thần ngoài nhìn cho nên bị lợi lòng, lúc này thấy nguy hiểm liền nhảy người về sau nửa bộ, tả thủ phát chiêu Thuận Phong Tổng Phàm, bạt khai đòn phản thủ của Xuân Mai, đồng thời hóa chỉ lực điểm vào huyết thiên đài.

Nên biết song phương lúc này chỉ cách nhau tầm tay, ra đòn phản chiêu nhất nhất đều cận thế, cốt yếu cần phải tốc độ linh lợi mới thắng được đối phương

(Mất 2 trang)

... là nữ nhân nên có chút nhượng tình.

Chiêu tuyệt học này chàng luyện được từ lúc còn nhỏ, nội lực phát ra theo tay một cách tự nhiên mà không cần phải để tâm vận khí.

Xuân Mai tuy vừa rồi tay kia Chop được tay chàng, nhưng cũng chỉ là vô ích, hai tay buông theo người vắng nhào ra ngoài tức thì.

Tổng Vạn Tuấn nhảy tới một bộ, xuất chỉ điểm vào ba đại huyết trên người cô ta.

Lại nói Hoắc Vạn Thanh tấn công liền hai chiêu, đều bị Thôi ma ma một tay phải hóa giải hết, tay trái vẫn y nhiên đặt trên lưng không chế Trúc Thu Lan.

Điều này khiến Hoắc Vạn Thanh vừa tức vừa thẹn, lão gầm lên một tiếng, vận toàn lực phóng tới một chương Trục Khẩu Thiên Môn.

Thôi ma ma cười nhạt nói :

- Họ Hoắc kia, ngươi tưởng lão bà ta không dám tiếp chiêu ngươi ư?

Nói rồi hữu chương phát chiêu Hoàn Giá Kim Lương trực tiếp nghênh chiêu đối phương.

Chỉ nghe bình một tiếng cực lớn, chương lực song phương chạm nhau, khiến cả hai trụ lại nổi đầu bị đẩy lui một bộ.

Hoắc Vạn Thanh trong lòng ngầm thất kinh nghĩ :

- Tặc bà này nhất thân võ học chẳng ngờ cũng kinh người như vậy, mụ ta tiềm nhập vào Thiên Hoa sơn trang nhiều năm nay, mà ta không hề phát hiện ra một chút nào, không biết người này đảo để lai lịch thế nào?

Ngược lại Thôi ma ma chừng như tính trước, sau chiêu trực tiếp va chạm này tất sẽ bị chấn động thoái lui, cho nên khi cả người nàng về sau thì tay trái Chop cứng áo sau lưng Trúc Thu Lan kéo cả người nàng về sau.

Hoắc Vạn Thanh sau chiêu này càng giận hung, râu tóc dựng đứng hét lớn :

- Con tặc bà kia, ngươi dám tiếp lão phu một chương nữa không?

Nói là định ra chiêu ngay, chẳng ngờ Thôi ma ma bỗng phát ra một tràng cười dài quái dị :

- Khục khục khục... Ngươi nhìn cho rõ!

Thì ra bà ta vừa rồi đã dùng tay phải rút phất một ngọn chùy thủ đoàn đao, vòng tay qua cổ Trúc Thu Lan kẻ lưỡi đao sắc bén lên yết hầu của nàng.

Hoắc Vạn Thanh ngó người thâu tay về, hét hỏi :

- Ngươi định làm gì?

Thôi ma ma mặt lộ hung quang, da nhăn nheo tái xám trông càng dễ sợ.

- Ta chỉ muốn các người thả Xuân Mai cô nương ra!

Hoắc Vạn Thanh rất cần bắt giữ Xuân Mai để truy ra chuyện, nhưng lúc này Trúc Thu Lan lại quan trọng hơn, vì nàng là tiểu muội của Nhạc Tiểu Tuấn, không thể để nguy hại bèn gật đầu nói :

- Hào, chúng ta thả Xuân Mai, người phải thả Trúc cô nương ra.

Thôi ma ma cười nhạt nói :

- Lão bà bà ta không cần tánh mạng cô ta, thế nhưng phải nhờ cô ta đưa chúng ta ra khỏi Thiên Hoa sơn trang này của các người.

Tổng Văn Tuấn đại nộ quát lớn :

- Thôi ma ma, người quá ức hiếp người!

Thôi ma ma cười nói :

- Đây là vì các người bức lão bà là bắt đất dĩ mà làm, nếu ở đây không phải là Thiên Hoa sơn trang thì chúng ta có thể lập tức trao đổi người, ai đi đường nấy, nhưng ngay trong Thiên Hoa sơn trang thì lão bà ta không thể không đề phòng các người.

Tổng Văn Tuấn nói :

- Người cứ thả Trúc cô nương, chúng ta bảo đảm các người an toàn ra khỏi Thiên Hoa sơn trang.

Thôi ma ma cười nói :

- Giang hồ hiểm ác, nguy trá đa đoan biết đâu mà lường, chỉ cần lão bà ta có con tin trong tay, thì đâu cần đến Thiếu trang chủ đảm bảo.

Tổng Văn Tuấn tức giận nói :

- Nói vậy người không tin nổi bốn công tử?

- Bi thử, bi thử! Các người chắc cũng không tin nổi lão bà ta chứ, đúng không?

Nói đến đó, bà ta cười vang rồi tiếp :

- Hoắc tổng quân, các người có thả hay không thì nói?

Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng :

- Hoắc tổng quân cứ thả Xuân Mai cô nương đi!

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Nếu đã là ý của Nhạc thiếu hiệp vậy thì chúng ta cứ thả, có điều...

Ánh mắt ngược nhìn Thôi ma ma hỏi :

- Thôi bà bà, người cũng cần phải nói là đến đâu thì người thả Trúc cô nương?

Thôi ma ma không chút suy nghĩ đáp ngay :

- Thế này, tạm thời chịu phiền Trúc cô nương theo chúng ta đến khi chúng ta xuống thuyền!

Hoắc tổng quân gật đầu :

- Hào, quyết định như vậy!

Tổng Văn Tuấn lúc này mới không nói gì thêm, mọi người cùng nhau kéo trở lại phòng khách.

Trang đình mang trà lên đãi.

Nhấp một ngụm trà, Tổng Văn Tuấn lòng nôn nóng hỏi ngay :

- Hoắc tổng quân đã có kế hoạch gì chăng?

Hoắc Vạn Thanh cười đáp :

- Không giấu gì Nhạc thiếu hiệp và Trúc cô nương. Sách Nghị Phu giả dạng lão Trang chủ đã bị Trúc cô nương phát giác, thế nhưng lão phu đã nhận ra hần quyết chưa phải là người tiềm nhập vào bồn trang điều khiển mọi hành động. Chính điều này khiến lão phu bỗng hoài nghi ở hầu cận bên cạnh lão Trang chủ là Xuân Mai, chỉ có điều nhất thời chưa có chứng cứ gì trong tay, cho nên mới bày ra một kế muốn chính ả tự lòi đuôi ra, rồi từ ả sẽ truy ra kẻ chủ trì ở đây. Thật chẳng ngờ con nha đầu đó lại là kẻ chủ mưu việc bắt cóc lão Trang chủ, chứng tỏ thân phận rất cao, có thể nói còn trên cả Hắc Hồ Thần và Sách Nghị Phu, và càng không ngờ đến ngay mục tặc Thôi bà bà cũng có võ công cao thâm chẳng thua lão phu, do vậy vừa rồi lão phu mới thất thủ, để mục ta nhân cơ...

Nói đến đó lão bỗng ngưng bật.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì?

Hoắc Vạn Thanh không đáp, Trúc Thu Lan nói ngay :

- Vừa rồi chẳng phải Hoắc tổng quản đã nói là chốc lát nữa tất sẽ có tin, đại ca nên làm gì chứ?

Tổng Văn Tuấn vốn cũng định hỏi cho rõ, nhưng nghe nàng nói vậy thì thôi, với tay nắm chén trà nhấp một ngụm.

Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Lão hủ nghĩ ra một chuyện...

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Tổng quản nghĩ đến chuyện gì?

- Tôi hôm qua Huy đại hiệp gửi thư đến bảo Huy tiểu thư trở về, phong thư đó không biết có phải cũng là giả hay không?

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe vậy thì từ sâu trong lòng chấn động.

Tổng Văn Tuấn cũng vội hỏi :

- Tổng quản thấy khả nghi lắm sao?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Hôm qua lúc Huy tiểu thư đi, thì bọn tặc nhân tiềm nhập bồn trang còn chưa bị phát hiện, có thể...

Nói đến đó lão bỗng cúi đầu thờ dài một tiếng mới nói tiếp :

- Cho dù bức thư đó là thật, Huy đại hiệp gửi thư bảo Huy tiểu thư cấp tốc trở về như vậy không chừng Quy Vân trang của họ cũng đã xảy ra chuyện, không biết...

Vừa nói đến đó, đột nhiên một gã trung niên vận y phục ngư dân bước vội vào cúi người nói :

- Hội bẩm Tổng quản...

Hoắc Vạn Thanh không đợi gã nói hết, đứng nhanh dậy xua tay cắt ngang, tợ hồ như không muốn gã nói ra tại đây, rồi bước nhanh ra đón đầu.

Chỉ chốc lát, Hoắc Vạn Thanh quay trở lại ngồi vào ghế, gã trung niên ngư phủ cũng rời khỏi phòng.

Tổng Văn Tuấn chăm mắt nhìn hỏi :

- Hoắc tổng quản, tên trang đình kia vội vàng như vậy có chuyện gì chẳng?

Hoắc Vạn Thanh nhấp một ngụm trà mới nói :

- Vừa rồi lão hủ bảo hần chuẩn bị sẵn sàng.

Tổng Văn Tuấn nhũn mày lại hỏi :

- Hoắc tổng quản giờ chuẩn bị thuyền truy theo Xuân Mai kịp sao?

Hoắc Vạn Thanh vuốt râu cười cười đáp :

- Tặc bà và Xuân Mai chạy đã nhiều giờ, đương nhiên không thể đuổi kịp, thế nhưng bọn chúng tất sẽ có một địa điểm dừng chân, chúng ta chỉ cần lần ra chỗ này, rất có thể cứu được lão Trang chủ.

Trúc Thu Lan bật cười nói :

- Quả nhiên là Hoắc tổng quản đã sắp đặt kế hoạch.

Hoắc Vạn Thanh cũng cười hy vọng, đứng lên nói :

- Lão hủ xin dẫn đường!

Nói rồi cứ bước đi trước ra khỏi phòng.

Tổng Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ba người cũng lục tục theo sau, cả bọn phóng nhanh trở lại bờ hồ, quả nhiên một chiếc thuyền nhỏ đã chuẩn bị sẵn.

Trên thuyền hai gã tráng đinh vận y phục ngư dân, người trước người sau đuôi thuyền cầm dầm.

Hoắc Vạn Thanh dừng chân nói :

- Công tử, Nhạc tướng công và Trúc cô nương xin nhanh lên thuyền...

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Hoắc tổng quản không mang thêm vài tay nhân thủ hay sao?

Hoắc Vạn Thanh thấp giọng đáp :

- Càng đông người càng dễ lộ, chúng ta bốn người là quá đủ!

Tổng Văn Tuấn ngóng mắt nhìn thuyền nói :

- Thuyền nhỏ nhẹ rất dễ chao động, hay là Trúc cô nương lên trước đi.

Trúc Thu Lan nói :

- Vâng!

Đáp rồi nàng chẳng chút khách khí tung người nhảy xuống thuyền, ba người kia cũng lần lượt xuống theo.

Thuyền eo hẹp, trong khoang cả bốn người phải ngồi có gối, hai gã tráng đinh không chờ cản dận, liền chèo thuyền phóng đi vun vút.

Tổng Văn Tuấn lúc này thăm tin Hoắc tổng quản đã sớm có kế hoạch sắp đặt, chỉ có điều chưa nói rõ ra, lúc này mới hỏi :

- Hoắc tổng quản, vừa rồi ở trong trang vì sợ bọn trang đinh khả năng đều bị bọn tặc mua chuộc, cho nên kế hoạch thế nào lão không nói ra. Hiện tại chúng ta đã ở giữa hồ, có thể nói rồi chứ?

Hoắc Vạn Thanh cười đáp :

- Cũng sắp đến nơi rồi, không cần nói chốc nữa công tử cũng sẽ biết.

Lão cũng không chịu nói, chính điều này khiến chuyện trở nên bí mật hơn.

Tổng Văn Tuấn cười nói :

- Thôi được. Tổng quản đã sắp đặt kế hoạch rồi thì chuyện gì cũng nghe theo lão vậy.

Hoắc Vạn Thanh trong lòng có chút không vui, nói :

- Công tử thứ tội, nhân vì chuyện đi này quan hệ trọng đại, nên cần bí mật, tránh đối phương phát hiện tất hòng chuyện.

Tổng Văn Tuấn thấy lão ta thận trọng như vậy, gật đầu nói :

- Ta đã nói là mọi chuyện giờ nghe theo Tổng quản rồi mà.

Con thuyền vẫn lướt nhẹ mặt hồ đi vào màn đêm.

Thái Hồ nên biết rộng có đến ba ngàn sáu trăm vạn mẫu, chỉ tính đoạn từ Tế Khẩu đến Đông Sơn cũng phải mất bốn mươi hải lý, con thuyền nhỏ bọn họ

thực chất không tiến sâu vào đi ngược men theo ngọn Mã Tích sơn đi lên mà thôi.

Ở khoảng giữa bờ tầm nửa trượng, trong đêm tối sương dày thế này không bị người ta phát hiện, con thuyền đi chừng vài dặm thì bắt đầu chậm lại rồi áp sát dần vào vách núi dựng đứng.

Tổng Văn Tuấn cứ thế, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, chẳng hiểu Hoắc Vạn Thanh đang tính kế hoạch thế nào, nhưng hắn cũng không tiện hỏi nữa.

Chỗ lát thuyền cập vào vách núi, lúc này mọi người mới nhận ra một cửa thạch động gần đó.

Gã tráng đinh đứng đầu mũi thuyền nhanh nhẹn nhảy phốc lên bờ bỏ neo dây thuyền.

Hoắc Vạn Thanh thấp giọng thì thảo :

- Bắt đầu từ giờ, dọc đường tuyệt đối không nói chuyện!

Câu này nói như một mệnh lệnh, rồi phất tay tỏ ý mọi người nhanh lên bờ.

Tổng Văn Tuấn và Trúc Thu Lan lần lượt lên bờ, nhưng quay đầu nhìn lại thì thấy Hoắc Vạn Thanh chưa lên bờ ngay. Lão bước lại đuôi thuyền, giơ một tấm ván thuyền ôm lên một vật gì đen ngòm, đoạn mới nhún người tung nhảy lên bờ.

Nhân vì đêm tối, mọi người không nhận ra trên tay lão ta ôm vật gì, đến lúc này nhảy lên bờ rồi, bọn họ mới nhìn rõ đó là một con chó giống tiểu thử.

Lúc này mọi người mới hiểu ra ít nhiều kế hoạch của Hoắc Vạn Thanh.

Nguyên lão ta sau khi bọn Thôi ma ma và Xuân Mai bỏ chạy, đã phái người giả trang ngư nhân lục soát trong vùng lân cận sơn trang bên Thái Hồ.

Ở Thái Hồ, ngư nhân sống hành nghề đánh cá khá nhiều, cho nên bọn Thôi ma ma và Xuân Mai bắt gặp ngư dân dọc đường cũng là chuyện thường tình, căn bản họ không ngờ tới Hoắc Vạn Thanh phái người giả trang theo dõi.

Hoắc Vạn Thanh tuy đã nắm được địa điểm ẩn nấp của bọn tặc nhân ẩn nấp tạm thời ở ngọn Tần Phúc phong, bọn chúng dùng thuyền nhỏ nhẹ vòng ra hồ rồi quay trở vào chỉ là để đánh lạc hướng đối phương mà thôi.

Lúc này Hoắc Vạn Thanh được bọn trang đình tâm phúc đưa đến đây chính là nơi bọn tặc nhân đã lên.

Tuy vậy lão chỉ biết bọn tặc nhân lên đây mà thôi, nhưng chưa biết đích xác là nơi nào, nên mới mang theo một con linh khuyển này. Đây là một giống chó hiếm quý, rất tinh khôn thông minh, có thể đánh hơi người ở xa mấy mươi trượng, vì vậy Hoắc Vạn Thanh đã mang theo nó để truy tìm tung tích đối phương.

Bấy giờ chẳng ai lên tiếng hỏi, nhưng trong lòng tất đã hiểu vấn đề.

Hoắc Vạn Thanh hơi cúi người xuống, nhưng chưa kịp thả con chó xuống thì nó đã nhanh nhẹn phóng xuống đất rồi chúi mũi hết nơi này đến nơi khác đánh hơi.

Linh khuyển là loài chó thông minh, lại được huấn luyện kỹ lưỡng, chúng rất tinh khôn, tuy vừa chạy vừa đánh hơi nhưng tuyệt nhiên không hề sủa một tiếng nhỏ. Cứ chạy xa vài ba trượng là nó đứng lại chờ chủ, khi thấy chủ đến gần mới tiếp tục phóng chạy đánh hơi tiếp.

Nhưng bọn họ bốn người đều thi triển khinh công mà chạy, cho nên chung quy không để con linh khuyển phải đợi, con chó cứ tiếp tục đánh hơi dẫn đường.

Thế núi dốc đứng hiểm trở, đường núi nhỏ hẹp khúc khuỷu, khắp nơi đều là những đám loạn thạch chông chênh chắn ngang đường.

Người vật chạy được chừng bốn năm dặm, bỗng phát hiện trong một rừng cây trái lẩn khuất bức tường hồng, đây chính là Thái Hồ quan miếu.

Con linh khuyển mũi đánh hơi rồi bỗng tăng tốc độ vọt nhanh về phía miếu, cả bọn bốn người nhìn nhau rồi phóng chân chạy theo ngay.

Lúc này đã cuối canh ba, xa xa có tiếng gà rừng gáy đầu canh, trời tối sao thưa, khắp nơi chỉ là một màu đen nhò nhọ.

Miếu đóng cửa im lìm, trong miếu không một ánh đèn hắt ra, hiển nhiên vào giờ này thì chẳng ai mở cửa, dù miếu này có người ở đi chăng nữa.

Con linh khuyển chạy đến trước cửa miếu, hai chân trước cào cào vào cánh cửa, sủa vang lên dữ dội, tựa hồ như chỉ muốn phá cửa xông vào.

Hoắc Vạn Thanh thầm hiểu bọn tặc nhân có mặt trong miếu, sợ con linh khuyển đánh động bọn tặc, liền chạy tới đưa tay vỗ vỗ hai cái vào đầu nó. “Suýt” một tiếng hàm ý bảo nó im lặng.

Chương 25: Thái Hồ quân miếu gặp ác tăng

Con linh khuyển tinh khôn hiểu ý chủ nhân, quả nhiên nó không cào chân sủa vang động nữa.

Hoắc Vạn Thanh ẵm con chó trên tay, vẫy tay bọn Tống Văn Tuấn ba người rồi cùng nhau nhảy vượt tường thành vào bên trong.

Hoắc Vạn Thanh chân vừa chạm đất, cúi người thả con chó xuống, nó lại hếch mũi đánh hơi, rồi chạy đầu vào trong miếu.

Bọn Hoắc Vạn Thanh bốn người lập tức tung người chạy theo nó, nhưng chính lúc ấy bỗng nghe có tiếng người trầm nhỏ nói :

- Bốn vị thí chủ, bán dạ thâm canh vào tiểu miếu không biết có chuyện gì không?

Hoắc Vạn Thanh không ngờ trong bóng tối ở đại điện có người ẩn phục trước, trong lòng thoáng giật mình, vội vàng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy bên trái đại điện một vị tăng nhân vận áo xám, cao lớn dềnh dàng, hai tay chấp trước ngực, hai ánh mắt xuyên bóng đêm tợ như hai đốm hỏa tinh.

Hoắc Vạn Thanh vội ôm quyền thi lễ nói :

- Lão hủ Hoắc Vạn Thanh không biết đại sư xưng hô thế nào?

Đằng nào thì cũng đã bị người phát hiện, với nhân vật danh đầu không nhỏ như Kim Giáp Thần, cứ trực tiếp báo danh càng hay!

Vị hòa thượng có chút ngớ người, chấp tay nói :

- Thì ra thí chủ là Hoắc tổng quản trong Thiên Hoa sơn trang, bản tăng Quảng Minh, thất lễ, thất lễ.

Nói câu khách khí, rồi không đợi Hoắc Vạn Thanh kịp lên tiếng, lão tiếp ngay :

- Hoắc tổng quản quang lâm tiểu miếu, không biết có chuyện gì chăng?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão hủ chỉ là truy theo tung tích của hai nữ nhân mà đến đây...

Quảng Minh sắc mặt lạnh lùng nói :

- Hoang sơn tiểu miếu, chỉ có một mình bản tăng mà thôi.

Trúc Thu Lan chen vào chặn ngang một câu :

- Đại sư chừng như biết chúng ta đến, nên mới đứng thủ sẵn ở đây.

Một câu này quả nhắc nhở Hoắc Vạn Thanh, lời lão hòa thượng không đáng tin.

Quảng Minh bị hỏi vặn một câu này thì ngờ người nhất thời không đáp được, hoành mắt nhìn trừng Trúc Thu Lan nói :

- Lời nữ thí chủ có ý gì? Chẳng lẽ chư vị định cường bức lục soát?

Hoắc Vạn Thanh cười lớn, nói :

- Không sai, lão hủ chính là có ý đó.

Quảng Minh sắc mặt càng lạnh lùng hơn :

- Hừ!

Rồi nói tiếp :

- Thiên Hoa sơn trang được võ lâm đồng đạo coi là Minh chủ, chuyên chủ trì công đạo, vậy mà nửa đêm Hoắc tổng quản dẫn người đến đây cường bức lục soát tiểu miếu, lấy mạnh hiếp yếu, nếu như chuyện này truyền xuất giang hồ thì thiên hạ sẽ nói thế nào đây?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão hủ nửa đêm đến đây lục soát tất có chứng cứ.

Quảng Minh tự hồ như muốn gây sự, nhưng cố kìm lại, lạnh lùng nói :

- Bần tăng một mình trong tiểu miếu, không địch lại với Hoắc tổng quản người đông thế mạnh, nhưng thiên hạ xưa nay vẫn trọng một chữ lý. Hiện tại Hoắc tổng quản muốn lục soát thì cũng được, nhưng giả sử như lục soát mà không có gì thì Hoắc tổng quản tính thế nào đây?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão hủ đương nhiên chịu tội với đại sư.

Quảng Minh cười nhạt nói :

- Thái Hồ quân miếu tuy là tiểu miếu nhưng cũng là nơi Phật môn thanh tịnh, giới luật nghiêm minh, Hoắc tổng quản cho là bần tăng giấu nữ nhân, nỗi ô nhục này bần tăng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, Hoắc thí chủ mà có chịu tội thì có ích gì chứ?

Trúc Thu Lan thấy dài dòng liền chen vào nói :

- Ê, đại sư có phải muốn kéo dài thời gian không chứ?

Quảng Minh phật ý liền trầm giọng nói :

- Nữ thí chủ nói vậy là không đúng, miếu Phật là nơi nào mà lại tàng trữ phụ nữ, nếu Hoắc tổng quản còn chưa nói rõ ràng thì thế nào lại trực soát được?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Vậy ý đại sư muốn thế nào?

- Hoắc tổng quản, nếu lục soát thấy người thì sinh tử của bần tăng tùy nghi xử lý, còn nếu như không lục thấy thì rất đơn giản...

Tổng Văn Tuấn nôn nóng nói :

- Có gì thì hòa thượng nói nhanh đi?

Quảng Minh nhìn Tổng Văn Tuấn một cái rồi hỏi :

- Vị thí chủ này là ai?

Hoắc tổng quản nói :

- Chính là Tổng thiếu trang chủ.

Quảng Minh nói :

- Vậy thì tốt, có mặt Thiếu trang chủ Thiên Hoa sơn trang ở đây thì càng dễ tính, theo bần tăng thấy thì Thiếu trang chủ hẳn là được Hoắc tổng quản dẫn đến đây lục soát người, giờ nếu như không lục soát thấy người thì chỉ cần Hoắc tổng quản lưu lại đôi mắt là được.

Trúc Thu Lan hừ nhỏ một tiếng trong miệng rồi nói :

- Đại sư là người xuất gia, nói vậy không thấy quá ác độc ư?

Quảng Minh chấp tay trước ngực thản nhiên nói :

- A Di Đà Phật! Vu khống tiểu miếu là nơi tàng chứa nữ nhân, há không là chuyện ác độc sao?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Hảo. Lão hủ chấp nhận.

Quảng Minh cười một tiếng lạnh lùng tiếp :

- Hoắc tổng quản không ân hận đấy chứ?

- Hừ, Hoắc mỗ là người thế nào đã nói ra lại còn hối hận!

Quảng Minh chấp tay xá một cái thoái lui ra ngoài cửa nhường đường, nói :

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, xin mời Hoắc tổng quản cứ tự nhiên!

Tổng Văn Tuấn cảm thấy lo âu trong bụng, bèn nói :

- Hoắc tổng quản...

Hoắc Vạn Thanh cân lại :

- Công tử không phải nói nhiều, chúng ta cần nhất là phải tìm người.

Nói rồi búng tay một cái tốc. Con linh khuyển vốn vừa rồi định chạy sâu vào trong, nhưng khi thấy Hoắc Vạn Thanh dừng lại, nó liền phủ phục nằm nép người một bên, lúc này nghe hiệu lệnh của Hoắc Vạn Thanh, nó liền chồm lên, sủa vang một tiếng phóng chân chạy vào nội miếu.

Quảng Minh lúc này mới nhận ra nó, cười nhạt nói :

- Hoắc tổng quản còn mang theo cả loài súc sinh này!

Hoắc Vạn Thanh không để ý lời của hòa thượng, cử bước đi nhanh theo con chó.

Bọn Tổng Văn Tuấn ba người cũng liền theo.

Quảng Minh ánh mắt hiện một nụ cười bí hiểm rồi lững thững theo phía sau cùng.

Con chó vừa sủa vừa chạy không ngừng, xuyên qua hậu điện là một sân vườn, cuối sân là một dãy phòng nhỏ có lẽ là nhà bếp và nhà kho. Mặt Tây sân vườn có một cánh cửa gỗ khóa kín bằng ổ khóa lớn bằng đồng, cứ nhìn nước đồng rì cũng biết từ lâu không hề hé mở ra.

Con chó chạy một mạch đến cánh cửa, chân cào miệng sủa vang.

Hoắc Vạn Thanh dừng chân quay đầu lại hỏi :

- Đại sư, bên ngoài là nơi nào?

Quảng Minh nói :

- Đó là hậu sơn của tiểu miếu. Hậu sơn thường là một trái núi nhỏ hoặc là một gò đất dùng để an táng các vị tăng lữ trong bốn tự viện tịch.

Hoắc Vạn Thanh lại nói :

- Phiền đại sư mở ra cho!

Quảng Minh nói :

- Hoắc tổng quản chẳng phải đã nói là chỉ lục soát trong tiểu miếu, bên ngoài kia đã là Thần Phúc phong, không thuộc phạm vi bốn tự tịch.

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Đại sư cứ mở ra để lão hủ xem thử!

Quảng Minh bỗng cười nhạt một tiếng nói :

- Chỉ e Hoắc tổng quản không kịp nhìn.

-Ồ, nói vậy nghĩa là sao?

Quảng Minh giọng lạnh lùng :

- Bàn tăng vừa rồi chẳng phải đã nói rõ, hậu sơn không thuộc phạm vi tiểu miếu. Hoắc tổng quản ngay tại trong tiểu miếu không tìm thấy người thì nên đổi mắt lại.

Hoắc Vạn Thanh trợn trừng mắt thét lớn :

- Đại sư nhất định không mở?

- Ừm Hoắc tổng quản định quýt đó chăng?

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Hậu sơn này thật không thuộc quý miếu sao?

- Đương nhiên là không phải.

Tổng Văn Tuấn nói tiếp :

- Thế xin hỏi chư vị tiền tăng viên tịch an táng ở hậu sơn chứ?

Quảng Minh thân nhiên đáp :

- Đương nhiên!

- Đã là đất an táng của tiền tăng quý miếu, sao bảo là không phải thuộc phạm vi của mình?

Quảng Minh cười nhạt nói :

- Tần Phúc phong rộng lớn, hậu sơn không riêng gì tăng lữ trong tiểu miếu viên tịch an táng ở đó, mà người ngoài cũng có thể an táng. Núi chẳng của riêng gì ai, sao gọi là thuộc phạm vi tiểu miếu được?

Trúc Thu Lan chen vào hỏi :

- Nhưng giả như có người từ trong quý miếu nhảy ra đó thì sao?

Quảng Minh nói :

- Hậu sơn tiểu miếu vốn không có đường thông.

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Hậu sơn không có đường thông, vậy tại sao phải làm cửa này? Như đã không có đường thông mà quý miếu vẫn làm cửa chứng tỏ khu vực hậu sơn kia vẫn thuộc phạm vi quý miếu. Đại sư giờ vẫn không chịu mở cửa, chứng tỏ bên trong tất có lẩn lén rồi!

Câu lập luận thông minh khiến Quảng Minh âm ỉ, một lúc hừ lạnh lùng nói :

- Bản tăng chẳng có gì lẩn lén, chỉ có điều cánh cửa này từ nhiều năm nay không mở, nên ổ khóa sét rỉ, chư vị muốn ra xem thì cứ việc chặt đứt khóa vậy!

Hoắc Vạn Thanh không nói thêm tiếng nào, bước tới đưa tay nắm vào ổ khóa chỉ cần vận kinh lực, vặn một cái là ổ khóa long ra, quả nhiên trên tay bám sét rỉ, rồi thuận tay đẩy cửa mở toang ra.

Con chó nhanh như mũi tên lao ra ngoài.

Bên ngoài là một vùng hoang dã cây cối um tùm và những ụ mồi cao ngất, xa xa còn thấp thoáng vài đình tháp rêu phong, quả nhiên đây đã nằm ngoài phạm vi của Thái Hồ quần miếu.

Cách tám mươi trượng là một vách núi khá dốc, nhưng không hề có một đường mòn, bằng một người có khinh công thâm hậu cũng khó vượt lên được vách núi một cách dễ dàng.

Lúc này tuy đã sang canh tư, nhưng dưới ánh trăng non mờ nhạt, cũng có thể thấy được nơi đây khó có chỗ ẩn trốn, vậy mà con linh khuyển vẫn dẫn kéo mọi người tới gần vách núi.

Đến một bụi cây rậm rịt, nó bỗng ngừng sủa, mà cũng ngừng đánh hơi, cứ chăm nhìn vào bụi rậm tợ hồ như đã phát hiện được điều gì.

Hoắc Vạn Thanh cảm thấy hoài nghi liền sải chân bước tới, bấy giờ mới trở mặt kinh ngạc khi nhận ra con linh khuyển tự bao giờ đã trũng ám khí phục người xuống đất mà chết.

Hoắc Vạn Thanh quay đầu hừ một tiếng nói :

- Quảng Minh đại sư, người đã dùng độc được gì mà giết hại con tiểu hắc của ta?

Quảng Minh đứng bên lạnh lùng nói :

- Hoắc tổng quản đêm nay sao vậy? Chẳng lẽ vì sợ chịu tội để lại đôi mắt mà gán thêm cho bản tăng một tội sát hại con chó nhỏ này? Người đầu tiên theo chân con chó là Hoắc tổng quản, còn người đi cuối cùng là bản tăng, thử hỏi bản tăng làm sao ra tay với nó được?

Lão quả nhiên đúng là người đi cuối cùng, hiện đang đứng bên bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan. Giả có ra tay chẳng lẽ nào phải qua mặt bốn tay cao thủ mà không hề bị phát hiện?

Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :

- Đại sư chớ nên giải biện, người xuất gia không nên mở miệng nói giọng giang hồ, muốn lão hủ phải bỏ lại cặp mắt? Thử hỏi như vậy lão hủ không mù sao?

Quảng Minh cười lớn nói :

- Hoắc tổng quản nói không đúng, các vị truy tìm người mà tự đến đây gây náo nhiễu tiểu miếu, với bản tăng vốn vô can. Bản tăng nói ra có giọng giang hồ, thú thật năm xưa bản tăng cũng từng hành cước giang hồ, nhưng phật môn quảng độ, buông đao đồ tể xuống thành phật, tự nhiên không chấp nhất chuyện quá khứ.

Trúc Thu Lan cười nhạt nói :

- Hừ, chi e đại sư còn chưa buông đao đồ tể.

Quảng Minh nói :

- Nữ thí chủ, chớ nên hàm hồ đa ngôn đoạt ý, tiểu miếu thật ra có tàng trữ tặc nhân mà các vị đang truy đuổi hay không, cần phải có chứng cứ rõ ràng, chớ nên khẩu thuyết vô bằng.

Trúc Thu Lan nói :

- Hoắc tổng quản, con chó đánh hơi một mạch đến đây, tự nhiên trúng độc mà chết, nơi đây lại không có lối thông thực rất khả nghi. Chúng ta sao không truy lùng xem có vết tích gì không?

Hoắc Vạn Thanh gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất đúng, tiểu hắc bị trúng độc mà chết rất đáng ngờ nên lục soát cẩn thận.

Quảng Minh đứng sang bên lạnh lùng nói :

- Bản tăng đã nói, chư vị cứ việc tự nhiên!

Nói thì rộng, nhưng thực ra phạm vi ở đây không hơn mười trượng vuông, một mặt bị vách núi chặn đứng, mặt này lại là tường miếu cao, xa bên trái chạy ra bờ hồ là những ụ mối gỗ ghề, nhưng trông vắng khó có chỗ ẩn nấp. Cho nên có thể đứng đây phóng tầm mắt nhìn ra một vòng là thấy hết mọi nơi.

Hoắc Vạn Thanh đưa mắt nhìn quanh cẩn thận, cuối cùng ngưng lại ở vách núi, vách khá dựng đứng mà lại bám đầy rêu, cao chừng trên dưới mười trượng, một người dẫu có khinh công thượng thặng cũng khó mà lên được. Huống hồ trên đỉnh vách núi trống trơn đến nỗi một bụi cỏ cũng không mọc nổi thì người nấp vào đâu được? Nhưng chỉ có vách núi này ra là nơi khả nghi nhất.

Trong lòng sinh nghi, Hoắc Vạn Thanh bước kiên cố tới bên vách đá, đưa tay vỗ vỗ vào hai cái, chỉ thấy vách núi trơn trượt, không có gì khác thường.

Trúc Thu Lan bước đến gần bên lão thấp giọng hỏi :

- Hoắc tổng quản hoài nghi ngọn núi này sao?

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Lão hủ không thể nói được, nhưng con tiểu hắc chạy sộc đến đây, tợ hồ như có tung tích người ở đây.

- Tôi thấy lão hòa thượng này rất đáng ngờ!

Hoắc Vạn Thanh gật nhẹ đầu, thấp giọng nói :

- Nhưng không có chứng cứ, chúng ta...

Vừa nói đến đó, bỗng lão la lên một tiếng rồi quay ngoắc người la lớn :

- Con lừa trọc thật to gan, dám hạ độc trên người lão hủ!

Trúc Thu Lan giật mình hỏi vội :

- Hoắc tổng quản làm sao vậy?

Hoắc Vạn Thanh phát tay phải lên nói :

- Cánh tay này của lão hủ...

Cánh tay của lão rõ ràng dưới ánh sáng trắng mờ nhạt cũng nhận ra được sắc xám đen, đúng là đã bị trúng độc.

Tổng Văn Tuấn tức giận hét lớn :

- Ác tăng, quả nhiên là nguoi!

Quảng Minh hốt hoảng thoái lùi một bước, cười lớn nói :

- Hoắc tổng quản, đây là nguoi tự chuốc lấy, với bản tăng có liên can gì?

Nhạc Tiểu Tuấn hét lớn :

- Nguoi định chạy ư?

Quảng Minh thoái thêm một bước nữa rồi dừng lại, lạnh giọng nói :

- Bản tăng việc gì phải chạy chứ? Kẻ không chạy thoát chính là các vị!

Lão vừa nói dứt câu, liền nghe tiếng áo lướt gió, năm sáu bóng đen từ bốn phía vọt lại.

Lúc này mới nhận ra năm người vận áo đen kia bịt kín mặt, người nào trong tay cũng cầm trường kiếm sáng loáng, vừa chạm đất liền vây kín bốn người bọn họ lại.

Tổng Văn Tuấn đại nộ quát lớn :

- Hừ, quả không sai! Nhưng bằng vào lũ các nguoi mà cũng dám xuất đầu lộ diện trước mặt bốn công tử ư?

Dứt lời, “soạt” một tiếng rút phát trường kiếm phóng chiêu tấn công vào hai người áo đen trước mặt.

Một trong hai người kia liền nhảy sang trái né tránh, còn lại một người vùng kiếm chống trả hóa chiêu Tổng Văn Tuấn, nháy mắt bọn họ vây lấy nhau mà đánh.

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đã dìu Hoắc Vạn Thanh đến ngồi trên một phiến đá tựa vào vách núi.

Chỉ một chốc, mà sắc mặt Hoắc Vạn Thanh đã thấy biến đen xám, toàn thân công lực bị thất tán, chỉ còn có thể trợn mắt nhìn đối phương chứ không làm gì được.

Quảng Minh lạnh giọng nói :

- Hừ, Hoắc tổng quản đã không còn chút lực kháng cự, chỉ còn lại các nguoi ba người, có thể chạy thoát khỏi đây sao? Theo bản tăng thấy tốt nhất các nguoi nên thúc thủ chịu trời thì hơn!

Trúc Thu Lan ngậm lấy ám khí thủ sẵn trong tay, miệng quát lớn :

- Con lừa trọc đầu kia, nguoi mà làm gì được chúng ta chứ? Không tin nguoi đến đây thử nào?

Quảng Minh ngửa cổ cười khùng khục mấy tiếng nói :

- Nguoi có phải là Trúc Thu Lan, nhi nữ của Mai Hoa bà bà không? Trong tay nguoi chỉ có mấy ngọn phi tiêu còn con mà định giỡn mặt với Phật gia đó ư?

- Không sai, nguoi biết vậy thì tốt, nhưng có dám đến đây không thì bảo?

- Hừ đến Trúc Tam Cô tự thân cũng không bảo vệ được, huống chi con nha đầu lỗ mũi nguoi...

Nói đến đó lão phát tay quát lớn :

- Các nguoi nhanh đến bắt hai đứa nhai đó cho Phật gia!

Lúc này Tổng Văn Tuấn đang đấu với một tên, bốn tên còn lại đứng giám sát, nghe lệnh liền nhảy ào tới động thủ.

Trúc Thu Lan tuy trong tay cầm ám khí nhưng lúc này trước mặt Tổng Văn Tuấn còn đang đánh nhau loạn xạ, nên nàng ngần ngại chưa ra tay.

Nhạc Tiểu Tuấn phúc ra trước, “soạt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm rút ra phát chiêu ngăn cản ba tên lại.

Tiếp liền Trúc Thu Lan cũng cầm thanh đoản kiếm nhảy tới nghênh chiến với ba tên còn lại.

Bấy giờ toàn trường phút chốc thành một cuộc hỗn đấu, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau đến đỉnh tai nhức óc, tiếng quát tháo ầm ỉ cả một khu rừng

núi.

Tổng Văn Tuấn đấu nhau với tên đầu tiên đã mười mấy chiêu, nhận ra tình thế bất lợi, đối phương người đã đông, mà Hoắc Vạn Thanh lại bị trúng độc, tốt nhất là cần phải tốc chiến tốc thắng. Do vậy mà thanh kiếm trong tay gã liên tu bất tận ra chiêu không ngừng, thế kiếm càng lúc càng hiểm hóc, tợ hồ như gã ra hai chiêu thì tên áo đen kia mới trả lại được một chiêu.

Thế nhưng tên áo đen động thủ trầm ổn, chiêu ra chắc chắn cho nên Tổng Văn Tuấn mặc dầu chiêu ra cực nhanh và nhiều, nhưng vì nôn nóng nên chiêu thiếu phần trọng, khiến tên áo đen dễ dàng phòng thủ an toàn. Cho nên đã qua một lúc mà vẫn chưa thấy họ Tổng chiếm được thượng phong.

Tổng Văn Tuấn chẳng biết tính gì trong lòng, chỉ nghe hết dài một tiếng, kiếm phát chiêu công liền năm kiếm liên hoàn, đẩy lui đối phương đến ba bốn bước.

Đột nhiên thân hình vọt lên xoay chuyển trên không, kiếm phát ra một vòng quay phát trở lại tấn công vào một trong ba tên đang đấu cùng với Nhạc Tiểu Tuấn đứng gần gã nhất.

Một chiêu kiếm này chính là Thanh Long Đảo Vĩ, thế kiếm thần tốc, mà tên áo đen kia cũng bị bất ngờ, không biết là bị tập kích, chỉ nghe hấn rú dài một tiếng nào nùng, cả người đổ ầm trên đất máu me lênh láng.

Tổng Văn Tuấn một kiếm đắc thủ, tinh thần tự nhiên phấn chấn hẳn lên, kiếm múa tit nhảy vào trận chiến khác, cùng với Nhạc Tiểu Tuấn chen vai đối địch.

Tên áo đen vừa bị Tổng Văn Tuấn ra năm kiếm đẩy lùi, khi biết được đây là chiêu dương Đông kích Tây của đối phương thì đã muộn, muốn cứu nguy đồng bọn cũng không kịp, đành phải nhảy trở lại cùng hai tên còn lại liên thủ tấn công.

Nhạc Tiểu Tuấn và Tổng Văn Tuấn là hai tay kiếm thủ xuất sắc, giờ hợp lực đấu nhau với tay áo đen này không còn là chuyện lớn, chỉ thấy bọn họ bắt đầu giành thế chủ động rõ ràng. Nhưng ngược lại phía Trúc Thu Lan một mình với thanh đoản kiếm trong tay, bình khí ngắn hơn đối phương có đến một xích, tự nhiên có phần bất lợi. Tên kia ra chiêu linh hoạt hiểm hóc, trong chớp lát đã giành hoàn toàn thế chủ động, chỉ thấy Trúc Thu Lan vùng tả gạt hữu chống đỡ phòng hộ, tuyệt không có chút thế để phản kích.

Gã áo đen cười hắc một tiếng quát lớn :

- Tiểu nha đầu, ngươi tiếp đây?

“Kong” một tiếng, thanh kiếm lớn bản trong tay gã chém đề trên thanh kiếm của Trúc Thu Lan, rồi di bộ sát người nàng, tay trái vung trào Chop vào huyệt Kiên Tĩnh của nàng.

Trúc Thu Lan không chút hốt hoảng, cười nhạt nói :

- Khéo lắm!

Tiếp liền câu nói, tay trái vung lên, hai ngón phi tiêu thủ sẵn bay thẳng vào lòng bàn tay đối phương. Cự ly song phương cách nhau chỉ tầm tay, có muốn tránh cũng không kịp, chỉ nghe gã ta rú lên một tiếng, tay phải buông kiếm ôm tay lẫn lộn trên đất, chỉ trong tíc tắc bàn tay trái sùng lên như khúc gỗ.

Lại nói, ba tên kia đang đánh nhau với bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người, nghe thấy tiếng rú thảm thiết của đồng bọn, thì bị phân tâm, tự nhiên kiếm cũng lơ lửng.

Tổng Văn Tuấn nhân cơ hội, phóng một chiêu cực hiểm kết liễu thêm một tên ngoài cùng.

Năm tên áo đen giờ đây chỉ còn lại hai tên, cho dù kiếm pháp có cao cường đến đâu, lúc này bị phân tâm mạnh, tất khó lòng ứng chiến. Huống gì bọn họ không thể nào qua nổi Nhạc Tiểu Tuấn và Tổng Văn Tuấn về mặt kiếm thuật, nháy mắt cả hai bị tấn công tới tấp, giờ đây không có cơ hội để phản đòn.

Quảng Minh đứng ngoài quan sát lão thật không ngờ bọn Nhạc Tiểu Tuấn cả ba người đều có võ công cao thâm như vậy, bất giác trong lòng ngậm chán động.

Tổng Văn Tuấn hai kiếm hạ hai tên, tợ hồ như say máu, thực chất trong lòng gã đang nôn nóng tìm cha, cho nên mới ra tay quyết liệt tàn khốc như vậy. Lúc này kiếm chiêu nào cũng đều là sát chiêu hiểm hóc.

Gã áo đen đấu với Tổng Văn Tuấn không tài nào chống trả nổi, càng lúc càng thoái lui, tuy mặt bịt kín, nhưng trong ánh mắt đã thấy lộ nét sợ hãi.

Tổng Văn Tuấn cười gằn một tiếng hét lớn :

- Tặc tử, ngươi tới số rồi!

Một kiếm phát ra quán chủ mười thành công lực, gã áo đen tuy đã vung kiếm cản đường, nhưng chẳng những bị đánh gạt văng ra, mà lưỡi kiếm của Tổng Văn Tuấn thuận đường xuyên suốt từ ngực ra sau lưng, khiến gã áo đen không kịp kêu lên một tiếng, ngã người tuyệt mệnh tại đường trường.

Tên còn lại đấu nhau với Tổng Văn Tuấn, đến lúc này thì không còn chút hồn vía nào mà đánh nhau, phật đại một kiếm rồi tung người rơi tự do ngã phịch trên đất.

Trúc Thu Lan cùng lúc cười nhạt nói :

- Ngươi tưởng rằng chạy thoát nổi sao?

Thì ra vừa rồi Trúc Thu Lan thanh toán xong tên kia đã đứng ngoài quan sát, nhìn tình thế trận đấu, nàng nghĩ nhất định hai tên còn lại đã khiếp sợ, có thể sẽ bỏ chạy. Do vậy mà đã thủ sẵn ba ngọn Tý Ngọ châm trong tay, vừa nhìn thấy tên thứ năm này tung người bỏ chạy là ra tay ngay.

Quảng Minh tận mắt chứng kiến cảnh này, người toát mồ hôi quay người định chạy.

Trúc Thu Lan vì đứng xa, chỉ tay la lớn :

- Nhanh chặn hắn lại, đừng để hắn thoát!

Vừa la vừa tung người định phóng theo!

Ngay khi đó một giọng trầm bổng vang lên :

- Hắn chạy không thoát đâu!

Tiếp liền ngay ở cửa tường thành một lão thiền sư tay chống trúc trượng cao lớn uy nghi, từng bước từng bước tiến về phía Quảng Minh.

Trúc Thu Lan vừa nhìn thấy người này vui mừng nói :

- A, Vô Trụ thiền sư!

Quảng Minh tự bước lui hai bước, vừa nhận ra người này là ai, hắn giật thót mình, hai tay chấp trước ngực, nghiêm mặt nói :

- Đại sư là người Phật môn, chớ nên quá bức ép người!

- A di đà Phật! Các người bắt cóc Minh chủ, không phải là quá bức ép người ư?

Quảng Minh mặt hiện phần khí nói :

- Hoắc tổng quản vu khống bản tăng che dấu địch nhân của họ, nay đại sư lại nói bản tăng bắt cóc Minh chủ, đây quả là tội vu oan giá họa. Thử hỏi bản tăng bình sinh đắc tội gì với chư vị, mà chư vị lại đem hết tội trạng này đổ lên đầu bản tăng?

Vô Trụ thiền sư bình tĩnh đáp :

- Nên tự hỏi thân ngươi!

Quảng Minh chưa đáp gì thêm thì Trúc Thu Lan đã cười nhạt nói :

- Hừ, chúng ta vốn lực soát không ra, nhưng vừa rồi ngươi chỉ huy đồng đảng vây đánh chúng ta, chẳng phải lay ông tôi ở bụi này hay sao, giờ lại còn chối quanh hử?

Quảng Minh vẫn cãi :

- Đó chỉ là mấy tên môn đồ của bản tăng, bọn chúng vì không chịu nổi chư vị một mực bức ép bản tăng, cho nên chúng mới ra tay động thủ.

Trúc Thu Lan nói :

- Hào, vậy chuyện đánh độc con tiểu hắc và Hoắc tổng quản, ngươi nói thế nào đây?

Quảng Minh thở dài nói :

- Chuyện này thật oan uổng cho bản tăng, bản tăng nếu muốn hạ độc thủ sao không hạ độc luôn với ba vị cho bớt nhọc sức?

Một câu này đáp cũng có lý, khiến Trúc Thu Lan nhất thời không nói được.

Tổng Văn Tuấn tức giận nói :

- Không phải ngươi hạ độc, vậy thì ai vào đây?

Quảng Minh nói :

- Thiếu trang chủ không nhìn thấy người hạ độc thủ là ai, bản tăng cũng chẳng thấy, giờ Thiếu trang chủ hỏi bản tăng, thì bản tăng biết hỏi ai đây?

Đột nhiên ngay lúc ấy từ sau cánh cửa có người vọng ra :

- Các người đã không biết là ai, sao không chịu hỏi bằng hữu đây?

Chỉ nghe giọng cười hì hì rất quen, bước ra chẳng ai khác mà chính là Sách Nghị Phu.

Quảng Minh trên mặt hiện hỷ sắc, tợ hồ như đã có cứu tinh.

Trúc Thu Lan hừ một tiếng nói :

- Họ Sách kia, người lại đến ư!

Sách Nghị Phu cười đáp :

- Đây mới gọi là quả đất tròn, chúng ta lại gặp nhau!

Tổng Văn Tuấn nôn nóng sấn lên một bước nói :

- Họ Sách kia, người nói đi, có phải người đã hạ độc?

Sách Nghị Phu nói :

- Thiếu trang chủ nhìn thấy huynh đệ ta hạ độc sao?

Trúc Thu Lan nói :

- Không phải người, vậy thì là ai?

Sách Nghị Phu nói :

- Độc được đúng là của huynh đệ ta, thế nhưng người hạ độc không phải là huynh đệ ta.

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Hừ, vậy thì ai hạ độc thủ?

- Chính bản thân Hoắc tổng quản!

Tổng Văn Tuấn tức giận hoành thanh kiếm thét lên :

- Người còn giảo biện!

Sách Nghị Phu cười khan nói :

- Huynh đệ theo chân các vị mà đến đây, khi chư vị còn mãi nói chuyện cùng Quảng Minh thiền sư ngoài đại điện, huynh đệ đã vào đây trước dùng được vật thoa lên ổ khóa cửa, như vậy chẳng phải tự thân Hoắc tổng quản hạ độc mình sao?

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Vậy thuốc giải đâu?

Sách Nghị Phu nói :

- Đương nhiên là nằm trên người huynh đệ!

Vô Trữ thiền sư nói :

- Thiện tại, thiện tại, Sách thí chủ có thuốc giải mang theo trong người thì tốt.

Sách Nghị Phu cười nói :

- Ý đại sư muốn huynh đệ trao thuốc giải ra ư?

Vô Trữ thiền sư chấp tay nói :

- A di đà Phật, bản tăng đúng là có ý đó.

Sách Nghị Phu lắc đầu nói :

- Huynh đệ xuất hiện quyết không phải là để giao thuốc giải ra.

Trúc Thu Lan chống tay hất hàm hỏi :

- Vậy ngươi đến đây làm gì?

Sách Nghị Phu nhe răng cười hềnh hếch nói :

- Huynh đệ xuất hiện để mời chư vị nhanh chân rời khỏi nơi đây.

Tổng Văn Tuấn đảo ánh mắt sắc lạnh nói :

- Họ Sách kia, ngươi nghe câu giết gà lấy trứng chưa?

- Hà, ý Thiếu trang chủ nói là muốn giết huynh đệ ta để lấy thuốc giải sao? Thật bất tất phải như vậy?

Tổng Văn Tuấn nhũu chặt đôi mày lạnh giọng nói :

- Ngươi muốn thử ư?

Sách Nghị Phu nói :

- Huynh đệ có thể giao thuốc giải ra, thế nhưng chư vị phải lập tức rời khỏi đây ngay.

Tổng Văn Tuấn hỏi :

- Chúng ta vì sao phải rời khỏi đây chứ?

- Đây là một điều kiện, chỉ cần chư vị xuống thuyền, huynh đệ lập tức trao thuốc giải.

Tổng Văn Tuấn chưa kịp nói, Trúc Thu Lan đã lên tiếng :

- Ngươi tự hồ như không hy vọng chúng ta lưu lại nơi đây?

Tổng Văn Tuấn lạnh giọng nói :

- Nếu chúng ta không đi thì sao?

Sách Nghị Phu nhún vai nói :

- Thiếu trang chủ nói vậy chẳng phải là muốn làm khó huynh đệ sao?

Tổng Văn Tuấn vặn hỏi :

- Vì sao lại làm khó ngươi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quân đầu bên miếu hoang

Nghe Tổng Văn Tuấn hỏi thế, Sách Nghị Phu cười nói :

- Khi các vị xuống thuyền, nếu các vị giờ không chịu rời khỏi đây, thử hỏi huynh đệ ta phải xử trí bọn họ thế nào đây?

Vô Trữ thiên sư ngạc nhiên hỏi :

- Bọn họ là ai?

Sách Nghị Phu đáp :

- Đại sư muốn gặp bọn họ ư?

Nói rồi quay người lại vỗ tay ba cái, hô lớn :

- Người đâu, đem họ đến đây.

Tổng Văn Tuấn không biết những người này là ai, trong lòng cảm thấy ly kỳ.

Trúc Thu Lan nhỏ giọng la :

- Nguy rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :

- Lan muội biết những người này ư?

Lần đầu tiên Trúc Thu Lan nghe chàng ngay trước mặt mọi người gọi mình hai tiếng “Lan muội”, khiến nàng cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng chưa đáp lời.

Vừa lúc này chỉ thấy ở cửa xuất hiện bảy tám người, chính xác hơn là bốn người chị bốn người đẩy thúc từ phía sau mà đi, một người kèm chặt một người.

Bọn Tổng Văn Tuấn vừa nhìn thấy bốn người này thì không khỏi ngạc nhiên “A” lên một tiếng.

Thì ra bốn người này chính là : Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình của Võ Đương, Phi Hồng Dục Sĩ Lục Phi Hồng của Chung Nam, Cam Huyền Thông Bát Quái môn và Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn. Bọn họ cả bốn người đều bị trói thúc, mắt bịt kín bằng vải đen, không tự chủ được chị đẩy tới trước. Bốn gã đi sau đều vận đồ đen, bịt kín mặt hoàn toàn giống với năm gã lúc nãy.

Với bốn tay cao thủ như bọn Du Long kiếm khách thực khó nghĩ bị bốn người này bắt giữ không chế dễ dàng đến thế!

Vô Trụ thiền sư trấn tĩnh nói :

- Sách thí chủ định làm gì họ?

Sách Nghị Phu nhún vai cười đáp :

- Đại sư cũng thấy đấy, bốn vị này trên người hoàn toàn không có chút thương tích, chỉ là...

Lão ngưng lại, cười lớn rồi chuyển câu, nói tiếp :

- Chỉ cần chư vị chấp nhận rời khỏi đây, huynh đệ sẽ tổng tiến bọn họ xuống thuyền, đồng thời sẽ trao thuốc giải.

Chỉ nghe câu này ai cũng biết chuyện gì xảy ra với bốn người kia.

Vô Trụ thiền sư nói :

- Sách thí chủ đã đánh độc trên người họ?

Sách Nghị Phu chưa kịp đáp thì Trúc Thu Lan đã cướp lời :

- Đại sư, hần không phải dụng độc được mà chỉ là mê được.

Đúng lúc ấy, đột nhiên thấy Hoắc Vạn Thanh này giờ ngồi tựa vách đá, mở trừng mắt ra vùng dậy thét lớn :

- Con lừa trọc Quảng Minh, lão phu sẽ bữa ngươi ra!

Trong tiếng thét, cả người như cánh đại bàng vỗ môi, bổ nhào tới người Quảng Minh, thân hình còn lơ lửng trên không đã vận kinh lực hất liền hai chưởng. Chưởng phong như bão cuồng lãng áp đến.

Quảng Minh không thể ngờ Hoắc Vạn Thanh thân trúng độc, lại đột nhiên phát tác nhảy tới tấn công mình. Khi ấy tình thế bất ngờ, song chưởng đối phương lại hùng mạnh, lão không dám khinh suất, vội tung người nhảy né sang trái mấy bộ, đồng thời tay phát ra một chưởng kháng đối. Một thế nhảy né tránh đột ngột, một chưởng ra chiêu hóa giải, vừa nhanh vừa mạnh, đủ thấy con người này võ công cũng chẳng phải tầm thường.

Hoắc Vạn Thanh bỏ người vào khoảng không, trụ người lại cười vang nói :

- Quảng Minh, ngươi tiếp lão phu thêm một chưởng nữa!

Nói thì một chưởng, nhưng song thủ múa lên phát liền tám chưởng.

Lão ta ngoại hiệu Kim Giáp Thần, lấy sức mạnh kinh người mà thành ngoại hiệu, lúc này tám chưởng phát liền một hơi, thế như Thái Sơn Áp Đình, mãnh liệt khôn tả.

Quảng Minh chẳng chút gì hoảng sợ, cười ha hả nói :

- Hoắc tổng quản chi giáo, bản tăng xin hầu tiếp.

Chỉ thấy tăng bào phát lên phần phật, tay thủ tay công, nháy mắt hóa giải cả một lúc tám chưởng của Hoắc Vạn Thanh.

Rồi tiếp liền thuận cơ phản thủ hoàn công, thân pháp lão ta kỳ ảo, bóng tăng bào lúc này lòn vòn trong màn đêm tợ hồ biến thành bốn năm.

Quảng Minh quần lấy Hoắc Vạn Thanh mà đánh.

Hoắc Vạn Thanh tuy không khỏi hoa mắt trước thân pháp của đối phương, nhưng lão ta là tay lão luyện giang hồ, võ công thâm hậu, nên nháy mắt đã có thể đối đầu với Quảng Minh ngang ngửa.

Trong chốc lát, bọn họ đã đấu với nhau đến ba mươi chiêu.

Bọn Tống Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nhìn không khỏi biến sắc, bọn họ thật sự kinh ngạc trước thân pháp của Quảng Minh, đến như lão ra quyền thế nào bọn họ cũng không kịp nhận ra được.

Lại nói Hoắc Vạn Thanh càng đấu càng giật mình, thân pháp, quyền thuật của Quảng Minh khiến lão bỗng nhớ tới một nhân vật.

Càng đấu càng thấy đáng ngờ, nhưng lúc này tốc độ trận đấu đến chóng mặt, bóng tăng ào loang loáng, khiến Hoắc Vạn Thanh không chút nghỉ tay.

Trận đấu đến hồi say máu, bỗng nghe Hoắc Vạn Thanh cười vang tràng dài la lớn :

- A...Thì ra ngươi là Cửu Chi La Hán Chúc Tường Phù, năm xưa từng hoành hành vùng Xuyên Thiểm. Chẳng ngờ ngươi lại trốn xuống Giang Nam đổi lột thành con lừa trọc... Hắc hắc...

Quảng Minh không giận mà cười lớn :

- Ha ha ha... Hoắc tổng quản nhận ra lai lịch bản tăng, quả là cao minh, đã vậy thì ném thử mùi Đoạt Mệnh cửu chiêu của bản tăng xem sao!

Nói rồi bỗng thò tay vào trong tăng bào rút ra một chiếc thiết bút.

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Ngươi có bản lĩnh gì thì cứ việc giờ hết ra đi, Hoắc mỗ hôm nay tiếp ngươi đến cùng!

Hoắc Vạn Thanh tuy miệng nói cứng vậy, nhưng thật ra trong lòng không hề có chút khinh thị, sau khi đã biết lai lịch của đối phương.

Nên biết Cửu Chi La Hán Chúc Tường Phù năm xưa từng là tay cường đạo, suốt một vùng Tứ Xuyên, Thiểm Tây, nghe nói lão ta vốn là Đường môn đệ tử, sau vì phạm quy nặng nề nên mới bị trục xuất khỏi môn phái, đồng thời hình phạt chặt đoạn một ngón tay. Sau đó đầu sư một vị đệ nhân học được một pho Phân Thân quái thuật thân pháp, lại thêm ngọn thiết bút trong tay thành danh, từ đó hoành hành giang hồ, mục hạ vô nhân. Vì chỉ còn chín ngón tay nên mới có ngoại hiệu như vậy. Huyết án năm xưa lão ta gây ra ở một vùng Xuyên Thiểm nhiều vô số kể, nhưng sau đó không biết thế nào lại bỗng dưng mất tích. Giờ hoàn toàn bất ngờ khi gặp lại lão ta với lớp tăng bào, nghiêm nhiên là trụ trì ở Thái Hồ quán miếu vùng Giang Nam này.

Đoạt Mệnh cửu chiêu mà Quảng Minh vừa nói, mỗi chiêu trong chín chiêu bút pháp này đều là chiêu đoạt mệnh, tất không phải tầm thường.

Hoắc Vạn Thanh vận kinh vào hai tay phòng hờ trước ngực, mắt nhìn chăm đối phương tĩnh lặng, ấy là lấy tĩnh chế động.

Quảng Minh thét lớn một tiếng, tay phải cầm bút hươ lên, tay trái bỗng xòe ra.

Vừa rồi nhân vì lão ta hai tay nắm quyền nên không thấy rõ, lúc này tay xòe lớn mới nhìn rõ là thiếu mất ngón cái. Tay trái phát hư chiêu, tiếp liền ngọn bút phóng chiêu Họa Long Điểm Nhân, nhắm vào huyệt Mi Tâm giữa mày của Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh không hề chớp mắt, nhìn chăm vào đầu bút đối phương, khi thấy còn cách tầm tay, bỗng xà người sang trái né tránh, tay phải từ chưởng hóa trảo, thuận theo thế bút của đối phương Chop vào cổ tay. Nào ngờ chính đúng lúc này lão bỗng cảm thấy mấy luồng trảo phong Chop xuống bả vai mình, trong lòng chấn động, rõ ràng vừa rồi đã không kịp nhận ra tay trái còn lại của Quảng Minh xuất thủ như thế nào.

Hoắc Vạn Thanh không kịp suy nghĩ. Tay trảo thâu lại hóa chưởng vận kinh tiếp liền mấy luồng trảo phong đó. Không ngờ đúng lúc lão thâu trảo hóa chưởng thì mấy luồng trảo phong kia cũng theo đó biến mất, ngọn bút trong tay phải Quảng Minh từ trên biến chiêu phát ra hai điểm bút phong, chéch xuống điểm vào huyệt Kỳ Môn hai bên nách Hoắc Vạn Thanh.

Mọi người đứng ngoài xem thấy rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao tay trái của Hoắc Vạn Thanh thấy đã đứt thủ thì lại thâu chiêu hóa chưởng.

Bản thân Hoắc Vạn Thanh thì còn cảm thấy kỳ lạ hơn, nhưng lúc này nhận ra vừa rồi bị lừa bởi hư chiêu của đối phương, thì hai điểm bút phong đó đến bên người. Lão vội đề khí tung người nhảy thoát lùi theo bản năng tự vệ.

Quảng Minh không để lỡ cơ hội, như hình với bóng lướt người theo, tay bút lại vung lên, phát liền sáu bảy điểm bút phong chớp tới người đối phương.

Hoắc Vạn Thanh bị thất cơ, không còn cách chống trả, đành thoát lùi liên tiếp ba bước, thế nhưng để tự bảo vệ lão cũng phát liền hai chiêu đối kháng lại thể bút.

Quảng Minh không thoát lại tiến, tránh điểm bút phong, đột nhiên hợp nhất làm một, nhắm vào giữa chưởng tâm của Hoắc Vạn Thanh đâm tới.

Hoắc Vạn Thanh giật mình, vội vàng thu chiêu, hóa thành một thế cầm nã chớp vào hông đối phương.

Nên biết người luyện nội công đạt đến trình độ chưởng phát ra thấu lại tự nhiên tự tại, tất cần phải luyện tập đến cảnh giới thượng thừa. Như vừa rồi một chiêu của Hoắc Vạn Thanh, nếu như không thấu lại tất bị đầu bút sắt đâm xuyên qua, nguy hại đến đâu ai cũng thừa biết. Thế nhưng nếu người luyện chưa đạt đến mức độ thượng thừa, đang phát mà thấu chiêu, nghịch kinh đảo mạch khiến cho tâm mạch bị nghịch chuyển, có thể chấn nội tạng mà tự gây thương tích.

Lúc này Quảng Minh thấy đối phương lại thấu chiêu hóa trào, ngọn bút cũng không chịu buông, chuyển hướng đâm vào đại huyệt trên tay đối phương.

Ngọn thiết bút trên tay Quảng Minh chỉ bằng chín chiêu tuyệt học, nhưng biến hóa khôn lường, tựa hồ như lúc nào cũng nhắm đâm vào tất cả các chỗ yếu trên người đối phương. Bên ngoài cả song phương đều theo dõi trận đấu đến xuất thần.

Trúc Thu Lan bỗng nghe vắng vắng bên tai giọng người nói nhỏ :

- Trúc cô nương, trên người cô nương có mang theo loại gì tựa như hạt đậu không nhỉ?

Giọng nói rất nhỏ chỉ như tiếng con muỗi vo ve bên tai mà thôi.

Trúc Thu Lan không nghe ra được là giọng của ai, nàng chỉ quay đầu nhìn quanh. Chưa phát hiện ra người nào nói nhưng giọng người kia lại vang tiếp bên tai :

- Mẫu thân cô nương thường hay mang theo đến mười bảy mười tám loại ám khí tùy thân, cô nương hấp thụ tuyệt học độc môn của bà ấy, hẳn cũng không thể không mang theo các loại ám khí trong người. Hiện tại cô lấy ra bốn hạt đậu để cho mọi người nhìn thấy, chờ đến khi nghe tôi bảo bắn vào ai thì bắn vào người ấy nhé.

Trúc Thu Lan giật mình thấy kỳ lạ, ngược mắt nhìn quanh nhưng cũng không thể phát hiện ra người nào. Nhưng có điều người này hiểu rất rõ về nàng, mà lại nấp trong bóng tối dùng truyền âm nhập mật để nói, nhất định không phải là đồng bọn với tộc nhân.

Giọng người kia lại vắng vắng bên tai :

- Í, í, Trúc cô nương chớ nhìn ngang nhìn dọc, lão quỷ Lang Sơn Nhất Bái mắt tinh lắm, đề phòng hắn phát hiện ta! Ái... Lão ca ta bảo cô nương lấy mấy hạt tiểu đậu ra, sao còn chưa lấy? Cô nên biết rằng lúc này mọi người đều đang tập trung theo dõi Kim Giáp Thần đấu với Cửu Chỉ La Hán, nếu qua một lúc nữa thì không còn cơ hội đâu nhá! Đến lúc đó muốn cứu người cũng ô hô ai tai! Rồi đời!

Giọng người này rất nhỏ, nhưng bên tai nàng nghe rất rõ ràng, khẩu khí lại có phần hoạt kê, bất giác nàng tủm tỉm cười rồi lấy tay lấy ra bốn hạt thiết bồ đề.

Người kia tựa hồ như nhìn thấy mọi cử chỉ của nàng, nói tiếp :

- Hào, cô nương có biết tiểu tử họ Sừ của Võ Đương không? Còn thêm hai lão đạo sĩ và một tên đầu hói đấy. Nếu biết thì tốt, giờ thì cứ y theo lời lão ca ta mà làm nhé.

Trúc Thu Lan đương nhiên là biết bọn Sừ Truyền Đình bốn người, người này thật ra là ai chứ? Hắn tự xưng là lão ca ca, sao ta chẳng nhớ ra ai nhỉ? Trên mặt nàng thoáng chút do dự, người kia cũng nhận ra điều này, tiếp :

- Hi hi... Trúc cô nương, cô nương thông minh tuyệt thế, làm sao lại nhất thời hồ đồ cho rằng ta sẽ bảo cô nương bắn vào bốn tiểu lão đang hôn trầm bởi được vật kia chứ? Lão ca ca ta đã chẳng nói là muốn cứu người ư? Cứu người đương nhiên cần phải bắn bốn tên bịt mắt kia!

Trúc Thu Lan bấy giờ mới vỡ lẽ, nhẹ gật đầu.

Giọng người kia lại vang lên :

- Hào, bây giờ thì cô đã rõ, nhưng bốn tên này hiện đang đứng sau lưng bọn họ Sừ, ta không thể nhắm chính diện họ được, cần phải bắn vào huyệt Linh Đài sau lưng.

Trúc Thu Lan ngó người, bốn tên bịt mắt áp giải bọn Sừ Truyền Đình hiện đang đứng sau lưng họ, mà mặt thì lại hướng về phía mình. Bắn ám khí vào chính diện chúng thì làm sao thì triển được, trừ phi biết thuật Hồi châu.

Nàng còn đang tần ngần thì người kia nói tiếp :

- Bọn chúng đứng thành hàng trước cửa, chỉ cần cô nương bắn ám khí cao lên vượt qua tường thành, rồi vòng trở lại trước cửa, chẳng phải như vậy điều trúng vào huyết đạo trên lưng chúng sao?

- Quái! Phóng ám khí bay thành hình vòng cung, thật xưa nay chưa từng biết đến, như thuật phóng Liễu Diệp Phi Dao, còn có thể nói đến một loại phi dao Hồi Long, nhưng phóng ám khí hình hạt châu thì chưa từng nghe vậy?

Nếu người kia ở trước mặt nàng thì có lẽ nàng đã nhảy lên mà hét hỏi, nhưng lúc này chỉ đành im lặng nhủ mảy.

Người kia như hiểu được ý nàng, nói tiếp ngay :

- Không tin cô nương cứ phóng thử xem, lão ca ca sẽ giúp cô nương một tay, nhưng nhớ là phải phóng cao lên nhé!

Trúc Thu Lan lòng bán tính bán nghi, nhưng trầm nghĩ :

- Cũng chẳng hại gì, ta cứ phóng thử xem hấn làm thế nào?

Nghĩ rồi vận lực búng mạnh bốn hạt bồ đề bay vọt qua đầu bọn bật mặt kia.

Thiết bồ đề là loại ám khí hạt nhỏ xú, nếu như ban ngày cũng phải tỉnh mắt lắm mới kịp nhận ra, lúc này ban đêm đương nhiên đối phương không thể nào nhìn thấy nổi rồi.

Chẳng biết làm thế nào, bốn hạt thiết bồ đề bay vọt qua tường rồi vòng trở lại điểm trúng vào huyết Linh Đài trên lưng bốn tên áo đen.

Lúc này vì mãi theo dõi trận đấu đang gây go cho nên chung quy không ai để tâm chú ý, duy nhất chỉ có Trúc Thu Lan liếc mắt theo dõi. Chỉ nhận ra bốn tên kia người chỉ nhướn nhẹ lên một cái, ngực ưỡn bụng thóp rồi cứng đờ bất động.

Giọng người kia vang bên tai nàng :

- Tốt rồi, tốt rồi, toàn bộ đều trúng đích huyết Linh Đài.

Trúc Thu Lan trong lòng còn nghi nghi hoặc hoặc, bốn hạt thiết bồ đề bắn cao vượt vào trong tường làm sao có thể bay trở ra điểm vào huyết Linh Đài trên lưng bọn kia được? Thế nhưng, rõ ràng bốn tên kia thân thái có chút khác thường!

Lúc này bọn Hoắc Vạn Thanh và Quảng Minh đánh nhau có hơn trăm chiêu, trận chiến đến chỗ quyết liệt nhất, tuy ai nấy đều cật lực, nhưng vẫn chưa nhận rõ tình thế thắng bại.

Đột nhiên từ trên mõm núi có người gọi lớn “ê, ê” hai tiếng rồi la lên :

- Các ngươi đánh nhau đủ chưa chứ? Làm ồn ào khiến lão nhân gia muốn ngủ một chút cũng không ngủ được!

Sách Nghị Phu là người đầu tiên kinh ngạc, ngược đầu lên hỏi :

- Ai? Sao không xuống đây!

Trúc Thu Lan trong lòng thâm hiểu chính là người vừa rồi nói bên tai mình, chỉ có điều chưa biết là ai?

Chỉ nghe người kia nói lớn :

- Xuống ư? Ngươi nói thật dễ nghe, đêm tối mịt, bên dưới chẳng nhìn thấy gì, bảo ta làm sao xuống đây chứ? Huống gì con đường hẹp như thế này...

Trúc Thu Lan “a” một tiếng quay đầu nói :

- Tổng thiếu trang chủ, thì ra bên hông vách núi này còn có đường đi lên.

Người kia nói tiếp :

- Ai bảo không, trên đây còn có một hang động tối ngòm, ta chỉ nhân một lúc hiếm kỳ mà theo chân bọn họ bò lên tận đây. Có điều động tối quá, ta không dám...

Nói đến đó, bỗng nghe người này hét lên một tiếng :

- Ôi!... Chỉ thấy một khối đen từ trên mõm vách núi tầm mười trượng lăn tròn xuống, “ầm” một tiếng nằm ngay trên đất.

Tổng Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn hai người không ai bảo ai phóng chân chạy tới.

Sách Nghị Phu phát tay thét lớn :

- Các ngươi sao không mau cản chúng lại!

Đương nhiên lão phát tay ra lệnh cho bốn tên áo đen bịt mắt, nhưng bọn chúng vẫn đứng trơ ra, một chút nhúc nhích cũng không thấy.

Trúc Thu Lan lúc này mới tin bốn hạt bồ đề nàng bắn ra đã được người kia trợ lực điểm trúng huyệt Linh Đài bọn kia rồi.

Sách Nghị Phu ngược lại không chút hay biết, tức giận quát lớn :

- Các ngươi chết hết rồi sao, còn không nhanh cản chúng lại ư?

Nhưng cả bốn tên vẫn y nhiên không trả lời, cũng chẳng nhúc nhích.

Trúc Thu Lan trong lòng lại thấy kỳ, người kia trợ nàng một tay, nhất định phải có công lực thâm hậu, làm sao lại để ngã rơi từ trên xuống được? Thế nhưng lúc này rõ ràng là lão ta rớt xuống nằm thẳng cứng, tám phần không chết thì cũng trọng thương chứ chẳng nghi!

Lại nói Sách Nghị Phu nhìn thấy bốn tên thuộc hạ không nghe theo lệnh chỉ huy, bất đắc dĩ phóng người định nhào vào bọn Tống, Nhạc hai người.

Vô Trữ thiên sư phát thiên trượng khoát bộ cản đường quát lớn :

- Sách thí chủ, tốt nhất yên bất động!

Sách Nghị Phu chùng chân trừng mắt nộ :

- Sao? Đại sư định động thủ cùng huynh đệ ta chăng?

Tống, Nhạc hai người đã đến bên người kia.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy người này nằm im bất động, chưa biết thương thế ra sao? Tuy không nhìn rõ mặt, thế nhưng vóc người trông rất quen. Nhất là chiếc vải bó dài lúc này đã giặt sạch đến trắng trơ bó ra, trong đầu chàng thoáng động, buộc miệng thốt lên :

- Ái... Là lão ca ca!

Tống Văn Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc huynh biết người này ư?

- Vị này chính là Kim Thiết Khẩu lão ca!

Tống Văn Tuấn xem xét rồi nói :

- Ông ta trúng ám toán của địch nhân, huynh xem đây là một ngọn Thất Thủ Tiễn Cầm trên Phụng Hoàng nhập động huyệt động, tám phần...

Quả nhiên một ngọn phi tiễn nhỏ bằng chiếc đũa cắm vào Phụng Hoàng nhập động huyệt trên vai.

Nhạc Tiểu Tuấn hốt hoảng la lên :

- Làm sao bây giờ!!

Tống Văn Tuấn nói :

- Người chết không thể làm sống lại được, hiện tại đành tạm thời để ông ta nằm ở đây, đợi chúng ta truy tìm ra lũ tặc rồi quay trở lại mai táng còn chưa muộn.

Nhạc Tiểu Tuấn thờ dài thương tiếc, nhưng bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Có lẽ đành phải thế!

Nói rồi hai người một trước một sau phóng theo hướng bên trái vách núi mà lên.

Lại nói Trúc Thu Lan nhìn thấy bọn Nhạc, Tống hai người bỏ người kia nằm dưới đất mà phóng lên mồm núi, nàng định nhảy tới xem sao, nhưng ngay khi ấy lại bỗng nghe giọng người kia nói :

- Trúc muội muội, chớ nên đến đây!

Trúc Thu Lan ngó người khựng chân đứng lại, thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ người rơi từ trên kia xuống không phải là hán? Nhưng hán là ai mà lại còn xưng ta là tiểu muội chứ? Ái, kỳ quái!

Lòng còn đang nghĩ, thì tai lại nghe nói tiếp :

- Hán tiểu muội thấy kỳ, nhưng trước mắt tạm thời gát qua mọi chuyện để làm việc chính. Bốn tên kia đã bị khống chế huyết đạo, nhưng bốn vị tiểu lão bối vẫn chưa được cứu!

Trúc Thu Lan lại nghĩ :

- Hừ, người muốn ta làm sao cứu họ chứ?

Người kia tợ hồ như đọc được tất cả mọi điều trong lòng nàng, nói tiếp ngay :

- Trúc tiểu muội là nhi nữ của Mai Hoa bà bà, đã từng lang bạc giang hồ lẽ nào trong người không mang theo Bách Lý Hương, cứ đến cho bọn họ ngửi một ít hương giải độc kia là ổn cả thôi.

Bách Lý Hương vốn là một loại mê hương, nằm trong loại độc tính, người này đã uyển chuyển không gọi nó là độc dược mà lại gọi là giải dược hương, thật là khôn khéo. Đương nhiên cũng phải có nguyên nhân của nó, nguyên là Mai Hoa bà bà từ mười năm nay đã không dùng đến loại mê dược hương này, vì nó đã làm thân sơ thất sở không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán trước đây, nên vốn không được người trong danh môn chính phái công nhận. Mấy năm lại đây Mai Hoa bà bà như đã cải tà qui chánh, cho nên loại mê hương dược này đã không dùng đến. Nhưng vì con gái còn trẻ, một mình hành tẩu giang hồ khó tránh khỏi gặp lúc nguy nan, nên Trúc Thu Lan vẫn mang theo trong người.

Hiện tại trước mắt, người này muốn dùng mê hương dược để giải độc đây mới gọi là lấy độc trị độc, nếu không phải là người am tường dược loại y thuật, thật khó có thể nhận ra điều ấy!

Trúc Thu Lan bị người này nói đến khựng cả người, mặt ửng hồng, vội gật đầu rồi cữ bước đi.

Lại nói Vô Trụ thiên sư và Sách Nghị Phu đối mặt gườm nhau một hồi.

Sách Nghị Phu trên mặt biến sắc mấy lần, từ từ nói :

- Đại sư quyết không để huynh đệ ta đến xem người rơi từ trên mỏm núi xuống kia là ai sao?

Vô Trụ thiên sư chấp tay trước ngực nói :

- A di đà Phật, Sách thí chủ bất tất quan tâm, đã có Nhạc thiếu hiệp và Tổng công tử đến xem rồi!

Sách Nghị Phu ngược mắt nhìn, chợt nhận ra bọn Nhạc, Tổng hai người đã bỏ người kia nằm dưới đất, rồi phóng người chạy lên núi, bắt giắc trong lòng phát hoảng thét lớn :

- Vô Trụ thiên sư, Sách mỗ nhân nể ngại là cao tăng Thiếu Lâm, cho nên mới nhẫn nhịn người mấy phần, nếu người nghĩ Sách mỗ sợ người thì làm to!

Vô Trụ thiên sư lãnh đạm nói :

- Bàn tăng không cần thí chủ nhân nhện, Sách thí chủ bất cóc Minh chủ, lại còn giả mạo người, làm sao lại sợ một kẻ xuất gia tầm thường như bản tăng!

Sách Nghị Phu cười gằn nói :

- Người biết vậy thì tốt.

Nói rồi phát chưởng đánh tới. Một chưởng âm nhu vô thanh vô sắc, thế nhưng bên trong ẩn chứa một nội lực kinh hồn.

Vô Trụ thiên sư thân phận Đường chủ La Hán đường, đương nhiên kiến thức quảng bát, vừa nhìn thấy đối phương phát chưởng âm kinh vô thanh vô sắc công tới thì giật mình thầm nghĩ :

- Nghiệt chưởng, nghiệt chưởng, người thân tàng bất lộ, đến nay mới chịu xuất thủ ra tay, thì ra người luyện thành Đại Lực Kim Cương chưởng!

Tâm niệm nghĩ thế, miệng niệm Phật hiệu A di đà Phật, rồi sẵn tới phát chưởng đối chiêu.

Nguyên là Đại Lực Kim Cương chưởng lúc phát ra vô thanh vô sắc, cũng không hề phát kinh khí bức người, nội hàm ẩn bên trong chưởng tâm, cho đến khi chưởng lực kích trúng đối phương thì chân lực hàm ẩn trong chưởng tâm tùy thủ mà xuất, dù người luyện thành kim cương bất hoại cũng không chịu nổi một chưởng này mà tan thân nát thịt.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, hai chưởng chạm nhau phát tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả Vô Trụ thiên sư lẫn Sách Nghị Phu tà áo bị dư phong thổi bay phần phật, chân không trụ nổi đều thoái lùi một bước dài.

Nên biết Vô Trụ thiên sư có đến năm mươi năm công lực tu luyện trên Thiêu Lâm tự, xưa nay thành danh bằng nội lực thâm hậu của mình, vậy mà lúc này một nhân vật tà ma ngoại đạo lại tiếp được một chưởng của đại sư thế tất quân bình, khiến đại sư không khỏi giật mình thầm nghĩ :

- Lang Son Nhất Bái, không ngờ lại có nội lực hùng hậu như thế!

Sách Nghị Phu thoái một bước dài mới trụ lại được, ngược nhìn Vô Trụ thiên sư trong lòng không khỏi chấn động thầm nghĩ :

- Lão hòa thượng này quả thật danh bất hư truyền!

Trên khuôn mặt xương xẩu của lão phát hiện một nụ cười âm trầm, nửa câu cũng không lên tiếng, phát liên chương nữa nhảy tới tấn công. Một chương này thoát nhìn như Bích Không chương, thế nhưng nhìn kỹ mới thấy có chỗ không giống!

Bích Không chương, người trong võ lâm luyện thành rất ít, mỗi khi chương xuất kinh tụ khí kết, tạo nên một đạo kinh phong dữ dội, thế nhưng chương này của Sách Nghị Phu cũng kinh kết thành khí ngưng, nhưng ngược lại vô thanh vô sắc, chẳng khác gì một luồng nhu phong nhẹ nhẹ. Vô Trụ thiên sư kiên thức quảng bác, tuy có chút ngạc nhiên về chỗ khác thường này, nhưng là nhân vật thịnh danh giang hồ, khi nào lại chịu nhường bước.

Chỉ thấy đại sư hét lớn một tiếng, vận đủ nội lực vào hữu chương đánh ra đối kháng.

Hai chương tiếp cận nhanh, Vô Trụ thiên sư lúc này mới nhận ra có điều không ổn, vì cổ kinh của đối phương đột nhiên tăng lên gấp bội, tựa hồ như biến thành một trận cuồng phong trong nháy mắt áp tới. Trong chương lực, ngoài ra còn có một cỗ kinh khí nhu nhược khác, nhưng sắc nhỏ xoáy vào tâm mạch.

Vô Trụ thiên sư giật mình thầm kêu lên “Thôi Tâm chương”. Miệng háp nhanh một hơi, hữu thủ lập tức đề tụ chân khí. Tả thủ lại tiếp thêm một đạo kinh lực khác đánh ra. Chính khi tả chương đánh ra thì hữu chương nhanh chóng thu về, nhưng không để chương kinh đối phương kịp áp tới. Chương sau tự nhiên mãnh liệt hơn chương trước. Rõ ràng tả chương đánh ra chỉ là thay thế hữu chương trong bước chuyển tiếp tăng cường kinh lực mà thôi, nhưng vô cùng hữu hiệu, quả nhiên nhất thời đối kháng được Thôi Tâm chương của Sách Nghị Phu.

Sách Nghị Phu thoáng chấn động, không ngờ Vô Trụ thiên sư lại có thể giải được một chương này của mình, nhưng trong họng cười khục khục mấy tiếng lạnh lùng, tay trái tiếp liền một chương khác đánh ra, tiếp kinh lực cho tay phải. Bọn họ trực tiếp đấu nội lực, vốn người nào công lực tinh thâm hơn thì thắng là lẽ tất yếu, thế nhưng ở đây có điểm khác.

Luận về nội lực thì Vô Trụ thiên sư quả có phần tinh thâm hơn Sách Nghị Phu, thế nhưng Thôi Tâm chương là một môn công phu kỳ tuyệt. Chương phong bên ngoài chỉ là phần hư phù mà thôi, chủ yếu chính là cỗ kinh lực âm nhu đẩy trực tiếp vào tâm mạch của đối phương bên trong mới là hiểm độc, lợi hại. Lúc trực tiếp nghênh đầu nội lực, bằng vào nội công thâm hậu chưa đủ, vì bên trong có ngầm chứa cỗ kinh lực thúc đẩy tâm mạch nghịch lưu, nếu chống cự lâu mà không trụ nổi thì khí huyết nghịch hành tạo thành tự chấn thương nội tạng.

Vô Trụ thiên sư tuy nội lực có phần hơn một bậc, thế nhưng lúc này phải liên tục thúc phát nội lực vào song chương để đối kháng lại với cỗ kinh lực âm nhu này, đây chính là chỗ bất lợi. Dầu nội công có cao cường hơn đối phương nhưng mỗi lần thúc đẩy nội lực để kháng lại thì nội lực bị hao tổn không ít, thời gian càng lâu không nói cũng biết là sẽ bị rơi vào thế hạ phong. Điểm này Vô Trụ thiên sư đương nhiên thâm hiểu rõ, do vậy mà nhân lúc Sách Nghị Phu hoàn khí dốc toàn lực đẩy sang, chân lão ta lập tức di động thoái lui. Thoái lui có nghĩa là muốn bảo toàn thực lực chân khí của mình, đồng thời kéo xa cự ly với đối phương, điều này có lợi rất nhiều cho Vô Trụ thiên sư.

Sách Nghị Phu là con cáo già, tự nhiên cũng nhận ra thâm ý của đối phương, khi nào chịu để lỡ cơ hội, liền di bộ tấn tới theo từng bước lùi của Vô Trụ thiên sư.

Chẳng ngờ chân trái vừa di động một bước, chân phải nhắc theo sau thì vấp phải một hòn đá lớn khiến mũi chân đau nhói lên, cả người mất thăng bằng loạng choạng ngã tới trước.

Sách Nghị Phu nhất thân tuyệt học tiềm tàng bất lộ, nhưng lúc này phải chịu ra mặt đối đầu, tình thế xảy ra khiến người lão mất đà, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo linh động, khi người nhào tới trước thì song chương cũng theo đó bổ từ trên xuống đánh vào hạ bộ Vô Trụ thiên sư.

Lại nói di động trên mặt đất vấp đá là chuyện khả dĩ, thế nhưng lúc này cả người Sách Nghị Phu bổ nhào tới trên không, chẳng ngờ chính lúc phát chương đánh tới thì lưng bàn chân trái lại vấp thêm một hòn đá khác!!! Đã vậy hòn đá này xem ra lớn hơn kỳ vừa rồi rất nhiều, khiến lưng bàn chân đau nhói.

Lão không nhịn được la “ô!” một tiếng, cả người đương nhiên mất thăng bằng đầu nhào xuống trước, chân chổng lên trời, tựa như một cú nhào lộn.

Sách Nghị Phu không phải là hạng tầm thường, cái vấp không thể khiến lão ngã dễ dàng, hoàn khí công người, bằng thế Lý Ngự Đào Đình vắng ra ngoài tám trượng, chân đứng trụ tấn trên mặt đất. Lúc này định thần nhìn kỹ chỗ vừa rồi lão ta đi bộ, thì không hề nhìn thấy một viên đá nào có thể khiến chân lão vấp được, trong lòng lão tự nhiên sinh nghi.

Hai lần bị thiệt, lần đầu thì có thể nói là vì tự mình không cẩn thận vấp phải, nhưng lần thứ hai lơ lửng trên không thì đá đâu mà vấp? Đến ngay bản thân Vô Trụ thiên sư cũng bất ngờ, Sách Nghị Phu đẩy Thôi Tâm chương đánh tới đang chiếm ưu thế, tự nhiên vấp chân khiến khí lực bị biến mất.

Vô Trụ thiên sư đứng nhìn chăm vào đối phương chưa hiểu ra chuyện gì.

Đến lúc này Sách Nghị Phu còn kinh động trong lòng, đưa mắt nhìn quanh, rõ ràng trong tầm một trượng ngoại trừ bản thân lão ta và Vô Trụ thiên sư ra, không có người thứ ba, mà Vô Trụ thiên sư đang cật lực đấu với lão ta thì đương nhiên không thể ngăm ra tay ám toán lão được!

Trong đầu nổi nghi ngờ càng lớn, lão gằn giọng hằn học hét lớn :

- Kê nào ám toán huynh đệ...

Nhưng vừa thét được mấy tiếng bỗng trước mặt ập đến một cổ kính phong chứa đầy bụi đất sộc vào mồm miệng lão, khiến hầu họng cứng khô, ho sặc sụa không thét được hết câu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đoạt Mệnh Bà Tử

Lang Sơn Nhất Bái lần này thì nhận rõ người dụng lực thổi một luồng hàn khí sau lưng mình, trong lòng phát nộ, một tiếng không nói, ngậm vận đủ chân lực vào hữu chưởng, rồi trở tay phát chiêu Long Vỹ Huy Phong, đánh lùi về phía sau. Thân hình cũng theo đó xoay nhanh nửa vòng, nhưng một chưởng rơi vào khoảng không chẳng có một bóng người nào, điều này càng khiến lão ta sinh nghi.

Chính tại lúc này, bỗng nghe mấy tiếng quát lớn, rồi từ phía cửa sổ bốn bóng người đáng vẻ tức giận chạy nhào vào tới.

Bọn họ chính là Du Long kiếm khách Sư Truyền Đình, Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Cam Huyền Thông và Lục Hợp môn Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân.

Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đã nhận ra có chuyện không ổn, không chờ bọn họ nhào tới nơi, liền hú dài một tiếng vang lớn rồi nhún chân tung người phóng đi như một mũi tên.

Khi ấy bên tai lão mới nghe rõ có tiếng người nói giọng châm chọc :

- Sách lão đại đi mạnh khỏe, phiền không tiễn được!

Lại nói lúc này trận đấu giữa Quảng Minh và Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh đã ngoài bốn trăm chiêu, cả hai đều trí tâm tận lực, xem ra cứ như hai kẻ say máu không để ý gì đến bên ngoài, cứ quần nhau mà đánh.

Mãi đến khi tiếng hú dài báo hiệu của Lang Sơn Nhất Bái, lão mới kịp nhìn ra tình hình, tay phải xuất thiết bút, tay trái vung ra với bốn ngón còn lại như bốn móc câu, hai chiêu cùng một lần đẩy bật người Kim Giáp Thần về sau. Đoạn một tiếng cũng không nói, tung người lên không trung vượt qua tường thành biến mất ra ngoài.

Kim Giáp thần Hoắc Vạn Thanh tức giận thét lớn :

- Con lừa kia, chạy đi đâu!

Nói rồi định phóng người truy theo, nhưng Trúc Thu Lan đã vội lên tiếng cản :

- Hoắc tổng quản, xin dừng chân!

Hoắc Vạn Thanh khựng chân đứng lại, quay đầu nhìn nhiều hỏi :

- Trúc cô nương có gì cao kiến?

- Trên vách núi có hang động, Tổng thiếu trang chủ và Nhạc đại ca đã lên đó, chúng ta cần phải lên theo tiếp ứng mới phải, con lừa trọc kia đã bỏ chạy không cần phải truy theo làm gì nữa.

Lúc này bọn Du Long kiếm khách bốn người chạy đến bên Vô Trụ thiền sư thì cả Lang Sơn Nhất Bái và Quảng Minh đã không biết chạy đi đâu rồi.

Vô Trụ thiền sư ánh mắt vui mừng, tiến lên một bước, tay cầm thiền trượng, tay chấp trước ngực, nói :

- A di đà Phật, bốn vị cuối cùng cũng đã tỉnh lại!

Thần Điều Đầu Hối lên tiếng :

- Đều nhờ tay cứu trợ của Trúc cô nương. Ái... Chúng ta là mấy tay lão luyện giang hồ, thế mà không ngờ hôm nay nhận một bài học này, đúng là già mà bất cẩn cũng vẫn thua con nít!

Vô Trụ thiền sư hỏi :

- Bốn vị đạo huynh, tình hình thế nào mà lại bị bọn chúng khống chế?

Cam Huyền Thông lên tiếng đáp :

- Lúc đại sư xuất hiện, không phải là bốn chúng tôi phân ra ẩn vào trong các góc tối sao? Nơi bàn đạo nắp là một nóc mái nhà đầu Đông, bỗng nhiên khi ấy nghe từ phía sau có tiếng áo lướt gió rất nhẹ. Vừa nghe tiếng gió đã biết người này khinh công rất cao, đến khi bàn đạo quay người lại thì chẳng thấy bóng người đâu cả, ngược lại trong mũi ngửi thấy một hương thơm thoang thoang, thần trí lập tức không còn hay biết gì nữa.

Sử Truyền Đình cũng tiếp lời kể :

- Tại hạ tình hình cũng như vậy, bọn tặc này xem ra không từ bất cứ thủ đoạn nào, chúng dụng loại mê hương mà chỉ có giang hồ bại số mới dùng.

Trúc Thu Lan nghe thế thì giật mình trầm nghĩ :

- Ta đã từng nghe nói qua, trên giang hồ loại mê hương này vừa ngửi thấy mà đã hôn mê thì chỉ có Bách Lý Hương của mẹ ta. Còn những loại mê hương khác, thì chỉ ít cũng phải mất một thời gian ngắn mới có thể khiến đối phương hôn mê thần trí, huống gì những người này đều là những nhân vật võ lâm cao thủ. Ài, chẳng lẽ bọn chúng dụng đúng là Bách Lý Hương?

Nghĩ đến đó, bất giác chợt nhớ lại vừa rồi có người rơi từ trên mỏm núi xuống không biết chết sống thế nào, nhân vì vừa rồi khi Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn chạy đến xem thương thế người kia thì nàng vì đứng xa nên không trông thấy rõ.

Không nhìn thì thôi, nhìn thì giật mình kinh hãi, rõ ràng là người kia vừa rồi nằm ngay dưới chân vách núi, vậy mà giờ đã không còn thấy đâu nữa.

Trong lòng thấy kỳ, nàng quay lại kêu lên :

- Đại sư, người vừa rồi rơi từ mỏm núi xuống đâu rồi?

Vô Trữ thiên sư chậm rãi đáp :

- Người kia e không cứu nổi, còn nằm ở đó mà...

Vừa nói lão vừa quay người lại nhìn, nhưng chân vách núi trống không, nào thấy bóng người kia đâu.

Điều này khiến lão liên tưởng đến những sự kiện quái lạ vừa xảy ra tới Lang Sơn Nhất Bái như vấp chân bồ nhào và cả miệng đầy cát. Đến cuối cùng Lang Sơn Nhất Bái xuất một chiêu Long Vũ Huy Phong, chỉ uống công. Tự nhiên Vô Trữ thiên sư hiểu ra vấn đề, tay chấp trước ngực tuyên niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật, người này nhất định là một cao nhân du hí phong trần, vừa rồi lúc bản tăng đấu nhau với Lang Sơn Nhất Bái đã ngằm ra tay tương trợ.

Nói rồi thiên sư đem mọi chuyện sơ lược kể cho tất cả cùng nghe.

Mọi người ban đầu nghe kể thấy Lang Sơn Nhất Bái không ngờ lại là một cao thủ như vậy thì giật mình chấn động, đến sau nghe hẳn hai lần vấp ngã, miệng lại bị nhét đầy cát bụi thì càng thấy chuyện kỳ kỳ hơn.

Trúc Thu Lan chợt hiểu ra bèn nói :

- Thế thì đúng rồi, cứ theo như đại sư nói thì người này nhất định cũng chính là người vừa rồi ngằm nói chuyện với tôi.

Đoạn nàng cũng đem chuyện kể ra, có người ngằm dùng truyền âm nhập mật chỉ thị cho nàng dùng ám khí để khống chế bốn tên áo đen, cứu bọn Du Long kiếm khách.

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Có điều không biết vị cao nhân này là ai?

Vô Trữ thiên sư nói :

- Bản tăng vừa rồi nghe ra chừng như Nhạc Tiểu Tuấn quen biết người kia.

Trúc Thu Lan nhíu mày kêu kên :

- Nhạc đại ca biết người kia ư? Là ai nhỉ?

Nhắc đến Nhạc Tiểu Tuấn nàng lại nhớ ra rồi à lên một tiếng, vội nói :

- Nhạc đại ca cùng Tống thiếu hiệp đã tìm lên đỉnh núi từ lâu, Hoắc tổng quản, chúng ta nhanh đi thôi.

Vô Trữ thiền sư nói :

- Không sai, nhị vị tiểu thí chủ đã đi từ lâu, chúng ta cần nhanh lên tiếp ứng cho họ mới phải.

Hoắc Vạn Thanh cũng nóng lòng khi nghe nhắc đến Tống thiếu trang chủ, bèn phát tay nói lớn :

- Tại hạ xin tiên phong dẫn đường.

Nói rồi lão quay người vòng theo vách núi bên phải mà lên, mọi người lục tục theo sau, Trúc Thu Lan là người đi sau cùng.

Ra khỏi cánh cửa gỗ, nhìn lên đây mọi người không ai có thể nhận ra là bên trái này có một con đường mòn khúc khuỷu có thể lên đến đỉnh núi, gọi là con đường thật ra chỉ là những nấc thang được khoét lõm nông vào vách đá tương đối dựng đứng lên cao, nếu chỉ đứng xa nhìn vào thì không thể nào nhận ra được vì những đường gân đá xanh một màu không có gì khác lạ cả.

Bây giờ đoàn người lục tục theo chân nhau bò lên mỏm núi, khi lên cao chừng hai mươi trượng thì đến một vách núi rộng lớn hơn, ở đây có một mỏm đá nhô hẳn ra ngoài miệng hang đen ngòm thấy rõ trước mặt.

Tống Văn Tuấn và Nhạc Tiểu Tuấn hai người đứng cầm trường kiếm, dán chặt người bên vách miệng hang tợ hồ như đang chờ đợi một điều gì.

Hoắc Vạn Thanh là người lên đầu tiên, vừa nhìn thấy họ thì kêu lên :

- Công tử...

Nhưng chưa nói hết câu thì Tống Văn Tuấn quay đầu thất thanh la lớn :

- Hoắc tổng quản cẩn thận...

Trường kiếm theo đó vung lên “soạt, soạt” hai tiếng, hai ngọn thủ tiễn bị chém rơi xuống nền đá, thế nhưng còn tiếp một mũi thứ ba vẫn thoát khỏi đường kiếm của chàng bay vào người Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh là nhân vật lão luyện giang hồ, khi vừa đặt chân lên đấy, thấy bọn họ hai người đứng nép hai bên cửa thạch động mà không xông vào thì thâm hiểu trong động tất có địch nhân, bởi vậy vừa thấy vệt sáng trắng từ trong miệng hang bay vù tới, lão vung hữu thủ dụng song chỉ kẹp lấy ám khí đó ngay.

Ám khí tuy đã bị hai ngón tay của lão kẹp cứng, nhưng dư lực vẫn còn mạnh khiến hai tay lão chấn động không ít, giờ thì Hoắc Vạn Thanh đã nhìn thấy rõ ám khí chỉ là một chiếc đĩa, trong lòng lão thâm chấn động.

- Người này chỉ phóng một chiếc đĩa mà kinh lực mạnh đến thế này, đủ thấy nội lực của hắn quyết không kém gì ta.

Nghĩ thế nhưng miệng vẫn phát ra tràng cười hào hùng nói lớn :

- Loài chuột bọ nào, sao cứ nấp mãi trong hang dùng ám khí mà hại người, ta trả lại cho ngươi đây!

Nói dứt lời, thuận tay lão phóng chiếc đĩa bay vèo trở lại miệng hang, chỉ nghe “keng” một tiếng kèm theo nhiều ánh lửa tóe lên trong màn đêm.

Hoắc Vạn Thanh trong lòng thâm nghĩ :

- Chiếc đĩa vừa bay vào miệng hang đã chạm vách đá chặn ngăn, đủ thấy trong động có chỗ rẽ ngang chứ chẳng không. Địa thế như vậy thì lợi cho việc phòng thủ mà bất lợi cho việc tấn công, làm thế nào để xông vào trong hang bây giờ?

Lão ta quả không thẹn là người già dặn kinh nghiệm giang hồ, chỉ bằng vào một chiêu trả miếng đối phương, mà ít nhiều nhận được tình hình trong thạch động.

Lúc này bọn Vô Trữ thiền sư cũng đã kéo nhau lên đến nơi.

Tống Văn Tuấn nghênh đầu chạy đến ôm quyền thi lễ giọng cảm kích nói :

- Thừa mong chư vị tiền bối kéo đến chi viện, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vô Trữ thiền sư vội chấp tay trước ngực nói :

- Thiếu trang chủ chớ nên khách khí, đây chỉ là kế hoạch định sẵn của Hoắc tổng quản mà thôi. Bọn bản tăng thật ra chưa rời khỏi Mã Tích sơn, chỉ vòng trên mặt hồ một lúc, đến khi đoàn người của Thiếu trang chủ lên bờ thì bọn bản tăng cũng lên bờ theo.

Thì ra bọn Vô Trữ thiền sư năm người nói là rời Thiên Hoa sơn trang trở về môn phái, chỉ là một kế để tránh tai mắt của đối phương mà thôi, kỳ thực bọn họ hành động đều có sự sắp đặt sẵn của Hoắc Vạn Thanh rồi.

Thần Điều Đầu Hối hỏi :

- Thiếu trang chủ có biết bên trong động là kẻ nào không?

Tổng Văn Tuấn mặt đỏ ửng lên đáp :

- Nói ra thật hồ thẹn, tại hạ và Nhạc huynh lên đây phát hiện ra hang động này, nhưng bị người bên trong phòng thủ dụng thủ tiễn bắn ra, khiến chúng tôi không sao vào được. Đến bây giờ cũng chưa thấy một tên tặc nhân nào bên trong xuất đầu lộ diện, nên căn bản không biết chúng là ai?

Hoắc Vạn Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Xem ra chính là mục đàn bà họ Thôi và con nha đầu Xuân Mai chứ chẳng ai!

Thần Điều Đầu Hối ngạc nhiên hỏi :

- Người đàn bà họ Thôi là ai?

Hoắc Vạn Thanh bèn kể chuyện mình lập kế vạch mặt Thôi bà bà và Xuân Mai tiềm phục trong trang viện thể nào cho mọi người nghe.

Cam Huyền Thông xen vào nói :

- Nói thế thì có thể Minh chủ bị chúng bắt giữ trong này?

Hoắc Vạn Thanh gật đầu đồng tình :

- Lão hủ cũng nghi như vậy, bọn chúng bắt cóc lão Trang chủ quyết chưa thể đưa đi xa, cho nên lão hủ mới nhờ chư vị giúp sức truy tầm lão Trang chủ.

Lục Phi Hồng nói :

- Lang Sơn Nhất Bái và Cửu Chi La Hán đều đã bỏ chạy, chỉ còn lại mục già và con nha đầu này cố thủ trong động thì có gì đáng nói, tại hạ không tin bọn chúng có thể nhịn đói được một tuần đâu!

Vô Trữ thiên sư nghe ý này liền nói :

- Sư đạo huynh nói có lý, thế nhưng địch ám ta mình, ta chưa đến gần một bước chúng đã nhìn thấy rõ, mà chúng ta thì không thấy được bọn chúng bên trong, đây là bất lợi đầu tiên. Động khẩu không lớn, bên trong có thể còn nhiều lối ngang dọc khác, bình khí khó xoay trở sử dụng, đây là bất lợi thứ hai, chỉ hai điểm bất lợi này thôi cũng đủ thấy muốn tấn công vào quyết không đơn giản tí nào!

Sư Truyền Đình nói tiếp :

- Nói thế theo ý đại sư thì chúng ta xông vào bằng cách nào mới được?

Vô Trữ thiên sư cười đáp :

- Cho nên trước hết chúng ta cần phải khắc phục hai điểm bất lợi này.

Trong khi mọi người bàn luận thì Tổng Văn Tuấn quay sang Hoắc Vạn Thanh hỏi :

- Hoắc tổng quản bị trúng độc nay đã hoàn toàn giải hết rồi sao?

Hoắc Vạn Thanh cười nói :

- Hội bầm Thiếu trang chủ, may mà lão hủ có mang theo trong người Đường môn Bát đảo giải độc Vô ưu đan, nếu không thì đêm nay làm sao có thể giải độc nhanh chóng được thế này?

Bây giờ mọi người mới hiểu ra vì sao vừa rồi ở dưới chân vách núi, Hoắc Vạn Thanh trúng độc mà lại có thể tự giải cứu cho mình được.

Vô Trữ thiên sư nói :

- Bản đạo tuy không nghĩ ra kế gì hay, thế nhưng hiện tại muốn tiến vào một lần thử xem sao?

Sư Truyền Đình cũng hăng hái nói ngay :

- Tại hạ nguyện theo chân đại sư.

Tổng Văn Tuấn vội nói :

- Đã thế tại hạ cũng xin theo chân đại sư.

Nhạc Tiểu Tuấn nãy giờ đứng nghe, khi ấy tiến lên một bước, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Vô Trụ thiền sư đã nói :

- Đủ rồi, đủ rồi, lần này chỉ là dò thám thử mà thôi, bản tăng cũng không dám đoan chắc thành công, cho nên đi nhiều không lợi, chỉ cần ba chúng ta là đủ.

Hoắc Vạn Thanh thăm hiểu Vô Trụ thiền sư là cao thủ Thiếu Lâm, công lực thâm hậu trí tuệ hơn người, lão xuất đầu trận xông vào, cho dù không chắc thắng lợi nhưng chí ít thì cũng an toàn thoái lui.

Khi ấy bèn bước lên một bước chấp tay thi lễ nói :

- Để cứu lão Trang chủ, lão hủ có nhảy vào đầu sôi lửa bỏng cũng không từ, khi nào lại để đại sư mạo hiểm thế này...

Vô Trụ thiền sư cười điềm nhiên nói :

- Hoắc tổng quản là người sắp đặt kế hoạch ứng phó toàn cục, huống gì chuyện cứu Minh chủ là trách nhiệm chung của toàn Bát đại môn phái chúng ta, bản tăng được xưng phong trận đầu chính là điều vinh hạnh lớn cho bản tăng, Hoắc tổng quản không nên khách khí như vậy.

Hoắc Vạn Thanh vội thi lễ lần nữa, nói :

- Đại sư ngôn trọng, lão hủ thật không dám nhận.

Vô Trụ thiền sư tay chống thiền杖 quay đầu nói :

- Sư đạo huynh, Thiếu trang chủ, xin theo sau bản tăng. Khi vào đến động cần phải giữ cự ly an toàn, quyết không được sơ hốt xông loạn vào.

Lời này như một mệnh lệnh, Sư Truyền Đình và Tống Văn Tuấn đồng thanh đáp :

- Tại hạ ghi nhớ!

Trúc Thu Lan bỗng tiến lên hai bước, lấy từ trong áo ra chiếc hỏa động đưa đến trước mặt Vô Trụ thiền sư nói :

- Đại sư xin mang theo nó, trong động rất tối, phải cần đến nó.

Vô Trụ thiền sư là người lịch lãm giang hồ, nhưng lão chưa từng thấy qua chiếc hỏa động tinh chế kỹ xảo, là vật mà kẻ dạ hành thường mang theo bên người khi hành sự, kinh ngạc hỏi :

- Nữ thí chủ, đây là vật gì?

- Nó là cái thiên lý hỏa động, khi dùng chỉ cần ấn vào nút điều khiển bên hông thì nó sẽ phát ra ánh sáng, có thể chiếu tỏa trong vòng hai trượng.

Vô Trụ thiền sư chấp tay nói :

- Đa tạ nữ thí chủ!

Nói rồi đón lấy chiếc thiên lý hỏa động cất vào trong áo.

Hoắc Vạn Thanh nhớ ra chuyện gì, cũng lấy từ trong áo ra một chiếc kính cổ dúi vào tay Tống Văn Tuấn nói :

- Đây là chiếc Tử thiết hộ hung kính có thể phòng ngự ám khí, công tử mang theo trong người đề phòng bất trắc.

Tống Văn Tuấn nghe giọng lão nói rất trịnh trọng, đành cầm lấy chiếc kính cất vào áo.

Vô Trụ thiền sư quay người hươi ngọn thiền杖 rồi dẫn đầu bước đi.

Sư Truyền Đình và Tống Văn Tuấn hai người phân ra tả hữu, giữ cự ly chừng bảy tám bộ, thần trí tập trung đề phòng, bước theo chân sư.

Quái lạ, lần này bên trong động không chút động tĩnh, mặc cho bọn họ tiến vào.

Vô Trụ thiền sư khi đặt chân đến cửa động, đôi mắt sáng ngời quét nhanh hai bên, tai ngưng tụ thính giác nghe ngóng, lúc này chỉ một làn gió thoảng nhẹ cũng không qua nổi tai mắt của lão.

Đến lúc này thì Vô Trụ thiền sư đã có thể nhìn thấy toàn cảnh trong thạch động, bên trong không lớn lắm nhưng cũng phải được một trượng vuông, hai bên tả hữu có phần tối hơn, nhưng với người có công lực thâm hậu như thiền sư đương nhiên nhãn lực khác thường, chỉ nhìn qua cũng không có vẻ gì là có người đang mai ẩn.

Vô Trụ thiền sư trong lòng thầm kêu lên.

- Bọn chúng không ra tay kháng cự ngay tại cửa động, chẳng lẽ chúng định dụ ta vào sâu bên trong?

Nói thì lâu, nhưng thực chất cái ngừng chân của Vô Trụ thiền sư diễn ra trong nháy mắt, rồi từng bước thận trọng tiến vào. Cho nên người đứng bên ngoài nhìn không nhận ra điều gì khác thường đáng ngại.

Vào đến trong động thì bước chân của thiền sư đột nhiên nhanh lên, chỉ mấy cái nhảy thì cả người đã đỉnh lập ngay giữa thạch động.

Sử Truyền Đình và Tống Văn Tuấn từ phía sau cũng nhanh nhẹn lách vào bên trong, phân ra hai cánh tả hữu án ngữ hai bên cửa hang, hợp với Vô Trụ thiền sư tạo thành thế chân vạc ý giốc cho nhau.

Đến lúc này thì bọn họ đã phát hiện ra động đạo quả nhiên rẽ về bên phải, chạy sâu vào trong.

Vô Trụ thiền sư ngưng thần tụ khí, lớn giọng nói :

- Vị thí chủ ẩn nấp trong động nghe đây, Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu và Cửu Chỉ La Hán Quảng Minh đã bỏ chạy, chỉ còn lại các người cố thủ ở đây, thử hỏi các vị giữ được bao lâu? Bần tăng khuyên các vị thí chủ nên nhanh chóng ra đây, chỉ cần để lại Minh chủ mà các vị đã bắt cóc, bần tăng có thể đảm bảo cho các vị an toàn rời khỏi nơi đây ngay.

Động đạo bên phải tối ngòm ngòm, nhưng tuyệt nhiên không có chút động tĩnh.

Vô Trụ thiền sư chờ một lúc không thấy có người đáp lại bèn lớn tiếng nói tiếp :

- Các vị thí chủ đã không xuất hiện, cũng không đáp lời bần tăng, xem ra muốn đối đầu cùng với bần tăng. Nhưng nên biết rằng chư vị thí chủ ngoan cố đến cùng thì cũng chẳng ích gì!

Trong động chỉ có tiếng dội lại lời của Vô Trụ thiền sư, tuyệt không có tiếng người đáp lại.

Vô Trụ thiền sư từ từ đi bộ về phía động đạo bên phải.

Sử Truyền Đình và Tống Văn Tuấn cũng liền đi bộ bước theo, nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí trọng yếu bên cửa vào động đạo.

Đúng tại lúc này “vù” một tiếng, một cỗ chuông phong rất mạnh từ bên trong động đạo đẩy ra nhằm hướng vách động bên trái. Đây chính là hướng Sử Truyền Đình đang di động tới, tai nghe tiếng chuông phong, biết có biến động, không dám trực tiếp nghênh đón.

Sử Truyền Đình liền đề khí nhảy về sau mấy xích.

“Bình” một tiếng, chuông phong đánh dội vào vách đá vang lớn một tiếng, chấn động mạnh khiến đất đá trên vách núi vụn bay xuống rơi là tả.

Từ một chuông này của đối phương, Sử Truyền Đình đã nhận ra phương vị của đối phương thì khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, miệng hét lớn :

- Tiện nhân hay thật, ngươi dám xuất thủ ngầm tập kích Sử mỗ.

Rồi không đợi đối phương kịp phát chuông thứ hai, thân hình bỏ tới kiểm trước người sau, nhằm đúng nơi vừa phát ra chuông lực trong động đạo bên trái chém xả một đường.

Vô Trụ thiền sư không ngờ Sử Truyền Đình xông lên phát chiêu cực kỳ nguy hiểm, vội la lên :

- Sử đạo huynh thận trọng!

Đúng khi cả người lẫn kiếm của Sử Truyền Đình bỏ vào động đạo, thì từ bên trong một giọng người trầm trầm quát lớn :

- Lui ra!

“Vù” một tiếng, lại một cỗ chuông phong phát ra nhằm đúng người Sử Truyền Đình.

Vô Trụ thiền sư trong tiếng quát thì người cũng đã sấn đến, vì tai mất tinh thông, nghe tiếng kinh biết đã có chuyện không ổn, nên định trợ giúp cho Sử Truyền Đình.

Quả đúng như phán đoán của Vô Trụ thiền sư, tiếng kinh phong vừa rồi không phải là chuông lực mà là một bình khí rất nặng.

Thân hình Sử Truyền Đình đang lơ lửng trên không, với thanh kiếm chỉ dài chừng ba xích, há có thể đương lại nổi thế công cực mạnh này?

Mọi chuyện phân tích ra thì dài, nhưng lúc ấy tợ hồ như xảy ra đồng thời một lúc trong cái nháy mắt mà thôi.

Vô Trụ thiền sư nhào tới, tay vung ngọn thiền trượng, miệng hét lớn :

- Sử đạo huynh lui nhanh!

Keng!

Kong!

Hai tiếng binh khí chạm nhau khô khan vang lên gần như cùng lúc, kèm theo những đóa hỏa quang lóe sáng.

Tiếng đầu là thanh trường kiếm trong tay Sử Truyền Đình bị binh khí kia đánh bật ra, khiến hồ khẩu của lão tê dại, thanh kiếm tợ hồ như không nắm vững, cả người cũng bị chấn động mạnh thoái lui mấy bước dài.

Tiếng thứ hai chính là ngọn thiên trượng trong tay Vô Trụ thiên sư chống đỡ lại binh khí kia, đến bản thân thiên sư có sự chủ động chuẩn bị mà hai tay cũng bị chấn động mạnh, giật thót mình, cả kinh vội thoái lui hai bước.

Nhân vì Vô Trụ thiên sư đã kịp nhận ra binh khí của đối phương cũng là một thanh thiết trượng, đồng thời cũng nhận ra được nội lực đối phương vô cùng thâm hậu quyết không kém gì mình.

Trong hang khá rộng, nhưng động đạo thì hẹp, sử dụng thiên trượng tự nhiên rất vướng víu khó khăn, nên chuyện xông vào là điều không dễ tí nào.

Vừa lúc Vô Trụ thiên sư thoái lui thì sau lưng nghe huyếch một tiếng, chừng như có người nào ngã trên đất.

Nghe tiếng người ngã khiến Vô Trụ thiên sư ngớ người, vì rằng Sử Truyền Đình là nhân vật nhất nhì trong Bát đại môn phái, vừa rồi dùng trường kiếm tuy kháng cự không nổi với thế trượng cực mạnh của đối phương, nhưng cũng không đến nỗi phải ngã khụy trên đất.

Nghĩ thế liền nhảy người lui về sau quay đầu hỏi :

- Sử đạo huynh bị làm sao rồi?

Chẳng ngờ, thân hình vừa quay đi, thì từ phía sau vù vù liền hai tiếng, rõ ràng có ám khí nhắm lưng lão bắn ra.

Vô Trụ thiên sư tức giận thét lớn :

- Thí chủ thủ đoạn thật tàn độc!

Tả thủ phát tay áo phát trữu lực về sau chống đỡ.

Lại nói, Tống Văn Tuấn vì nép người vào vách đá cánh phải, cùng hướng với động đạo, cho nên không tiện xuất thủ. Lúc này nhìn thấy Sử Truyền Đình ngã lăn trên đất thì vội tung người chạy tới xem xét.

Chỉ thấy Sử Truyền Đình nằm ngửa trên đất không chút nhúc nhích, tợ hồ như bất tỉnh nhân sự bèn ngược đầu nói :

- Đại sư, Sử đại hiệp đã hôn mê rồi!

Vô Trụ thiên sư vừa phá xong hai ngọn ám khí, bèn nói nhanh :

- Thiếu trang chủ, nhanh bế Sử đạo huynh ra ngoài.

Tống Văn Tuấn không nói lời nào, liền thân kiếm vào võ rồi hai tay bế người Sử Truyền Đình lên chạy trở ra khỏi động.

Vô Trụ thiên sư cũng liền cầm thiên trượng yểm hộ phía sau, từ từ rút ra ngoài động.

Bọn Hoắc Vạn Thanh đứng bên ngoài ngưng mục chờ đợi, khi thấy Tống Văn Tuấn bế Sử Truyền Đình chạy vọt ra thì vội vàng hỏi :

- Thiếu trang chủ, Sử đại hiệp ra sao...

Tống Văn Tuấn thở hổn hển nói ngay :

- Sử đại hiệp hôn mê bất tỉnh, có lẽ trúng ám khí của đối phương!

Vừa nói vừa cẩn thận đặt Sử Truyền Đình nằm trên mặt đất.

Vô Trụ thiên sư cũng đã ra đến nơi, thấp giọng tuyên Phật hiệu nói :

- Ái tai! Ái tai! Sử đạo huynh vừa rồi trong động nóng vội xông vào, có lẽ đã trúng ám khí của địch nhân.

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Đề tại hạ xem sao!

Nói rồi ngồi xuống chăm chú quan sát người Sử Truyền Đình một hồi, bỗng nhiên hai tay mở ngực áo họ Sử ra, bước miệng kêu lên :

- Âm khí cực hiểm, suýt nữa thì đã trúng vào tâm tạng!

Vô Trữ thiền sư nói :

- Mạnh đạo huynh có nhận ra bọn chúng dùng loại âm khí gì không?

Thần Điều Đầu Hối đưa tay chỉ vào một sợi châm nhỏ li ti trên ngực Sư Truyền Đình nói :

- Âm khí cực nhỏ, phải đến bảy tám nơi bị trúng, tợ hồ như loại âm khí Mai Hoa châm!

Tổng Văn Tuấn quan tâm hỏi :

- Mạnh tiên bối, Sư đại hiệp có thể cứu được chứ?

Thần Điều Đầu Hối trầm ngâm chốc lát đáp :

- Thông thường những loại âm khí cực nhỏ thì ảnh hưởng không lớn, chỉ cần không trúng vào các ác huyết thì không đến nỗi nguy hiểm lắm, thế nhưng để rút được nó ra thì là chuyện khó đây!

Tổng Văn Tuấn nói :

- Làm thế nào để rút được những chiếc âm khí nhỏ này ra?

Thần Điều Đầu Hối thoáng chút ngẫm nghĩ rồi nói :

- Âm khí cực nhỏ thường đặc chế từ thép luyện, dùng đá nam châm thì có thể hút nó ra được.

Tổng Văn Tuấn mắt rạng lên quay đầu nhìn Hoắc Vạn Thanh hỏi :

- Hoắc tổng quản, chiếc Từ thiết hộ hung kính của người có thể dùng được chứ?

Hoắc Vạn Thanh lắc đầu nói :

- Chiếc hộ hung kính này chỉ có thể đề phòng âm khí, dùng để hút âm khí từ trong người ra chỉ e không đủ lực...

Thần Điều Đầu Hối nói ngay :

- Trước mặt chúng ta chưa tìm ra được đá nam châm, hay cứ dùng chiếc kính này thử xem!

Trúc Thu Lan bỗng chen vào nói :

- Đá nam châm, tôi có!

Vua nói nàng vừa lấy trong áo ra một viên đá từ lớn bằng nắm tay, thấy vậy Thần Điều Đầu Hối cười nói :

- Lão hủ quên khuấy Trúc cô nương là truyền nhân của Mai Hoa bà bà, lệnh đường năm xưa thành danh giang hồ với ngón nghề dùng âm khí, trong người cô nương hẳn phải có nhiều thứ đồ chơi này. Hi hi...

Nói rồi đón lấy cục đá từ, lại gọi Cam Huyền Thông :

- Cam đạo huynh, lại đây, lại đây, quý môn phái sở trường Nội thái cực công hấp vật lực mà!

Cam Huyền Thông cười đáp :

- Hiện tại là lúc này mà Mạnh huynh còn đùa, ai lại không biết Lục Hợp môn chuyên cách không hấp vật, huống hồ bây giờ đã có viên đá từ của Trúc cô nương trong tay, sao còn làm khó huynh đệ chứ!

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Hào, hào, thế nhưng đạo huynh chớ đứng xa, nếu huynh đệ không hút ra được, thì đạo huynh phải ra tay nhé!

Miệng nói tay cầm chắc viên đá từ, vận chân khí vào đó rồi đặt viên đá lên những chỗ trúng thương trên ngực Sư Truyền Đình.

Cứ như vậy qua chừng thời gian một tuần trà, lão bỗng thở hắt ra một hồi, rồi giờ mạnh viên đá từ lên.

Tiếp liền nghe Sư Truyền Đình rên hừ một tiếng, đột nhiên mở bừng mắt ra.

Thần Điều Đầu Hối mới đứng lên thở phào nhẹ nhõm nói :

- Tốt rồi, Trúc cô nương, trong người cô nương nhất định còn mang theo biệt dược Chỉ Huyết Sinh Cơ của lệnh đường, làm phiền lấy ra cho Sư huynh một ít.

Trúc Thu Lan đáp một tiếng, rồi lấy từ trong người ra một bình sành nhỏ xíu rồi cùng Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống dùng thuốc bôi lên các vết thương trên người Sư Truyền Đình.

Thần Điều Đầu Hối đưa mặt dưới viên đá từ lên tận mắt xem, chỉ thấy dính trên viên đá nam châm mười mấy ngọn kim nhỏ li ti, đầu kim đều dính ít máu đen, quay đầu nhìn Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Hiếm thật, Lục đạo huynh xem vật gì đây?

Phi Hồng Dục Sĩ nhìn thấy những chiếc kim không khỏi giật mình la lên :

- Ái, Thanh Thiết Đoạt Hồn châm!

- Không sai tí nào!

Thần Điều Đầu Hối gật gù nói tiếp :

- Hoắc tổng quản có biết Thôi bà bà tiềm nhập trong quý trang là ai không?

Hoắc Vạn Thanh nghe hỏi thì giật thót mình nói :

- Lê nào lại là nhân vật danh chấn võ lâm năm xưa. Vu lão lão, ngoại hiệu Đoạt Mệnh Bà Từ ở vùng Thiểm Bắc?

Mấy tiếng này làm rung động toàn trường, Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :

- Không phải bà ta thì còn ai vào đây?

Hoắc Vạn Thanh gật gù, trầm ngâm một lúc lại nói :

- Nha đầu Xuân Mai xem ra thân phận còn hơn cả Vu lão lão, không biết lai lịch của ả thế nào?

Vô Trụ thiên sư thấp giọng nói :

- Ái, từ Minh chủ cho đến Bát đại môn phái đều bị trúng kế của chúng, vậy mà lai lịch đối phương thế nào chúng ta cũng không một ai hay biết, xem ra uy danh Bát đại môn phái chúng ta sụp đổ trên giang hồ từ nay!

Cam Huyền Thông nghe mấy câu này thì hào khí sôi lên, phát tay nói :

- Đại sư, đi! Bần đạo không tin Vu lão lão lại có bản lĩnh kinh thiên động địa!

Tổng Văn Tuấn trẻ tuổi khí thịnh, nói ngay :

- Tại hạ xin mở đường!

Nói liền vung kiếm lấy tinh thần sải chân đi về hướng cửa động ngay.

Vô Trụ thiên sư thấy Tổng Văn Tuấn đi trước mở đường sợ xảy ra sơ xuất, vội gọi ngăn lại :

- Thiếu trang chờ một lát!

Nói rồi quay đầu nhìn Hoắc Vạn Thanh tiếp :

- Hoắc tổng quản, Mạnh đạo huynh, Lục đạo huynh, chur vị giữ ở đây, chúng ta không nên để mất đường rút lui.

Trong lúc lão nói, thì Cam Huyền Thông đã theo chân Tổng Văn Tuấn vào trong thạch động.

Vô Trụ thiên sư thấy vậy không dám chậm trễ, hơi ngọn thiên trượng phóng theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bát Nhã thiền công

Tổng Văn Tuấn cảm kiếm nhảy hẳn vào trong động, còn cách động đạo chừng bảy tám xích thì dừng lại lớn tiếng hét :

- Vu bà tử, người gian ác đa đoan còn chưa chịu ra đây chịu chết với bốn công tử sao?

Thét rồi, liền men theo vách núi tiến đến gần động đạo hơn, cách chừng bảy tám xích chỉ là một cái nhảy dài có thể đến nơi.

Bên trong tự nhiên có tiếng lão bà già nữa cười khanh khách vọng ra :

- Thiếu trang chủ đó ư? Lão bà ta không muốn đa thương người, nhanh ra đi!

Tổng Văn Tuấn vừa rồi quát nói chỉ để khích đối phương, lúc này nghe tiếng quen thuộc đúng là Vu bà bà, tiếng nói vọng ra từ trong động đạo bên phải chưa có gì biến đổi phương hướng.

Trong lòng Tổng Văn Tuấn vốn căm hận Vu bà bà thấu xương tủy, khi ấy vừa nghe tiếng không đợi dứt câu liền nhào người tới, hữu thủ hoa lên một đạo hàn quang sáng ngời.

Một kiếm đã chuẩn bị trước, ra chiêu lại cực nhanh mà đột ngột, khi thấy đạo hàn quang phát ra thì đã đến gần chỗ Vu bà bà vừa lên tiếng.

“Keng” một tiếng, mũi kiếm chạm vào vách đá lóe lên muôn tia lửa, thì ra Vu bà bà vừa lên tiếng xong là thân hình đã di động đi nơi khác rồi.

Tổng Văn Tuấn một kiếm không thành, giật thót mình định nhảy thoái lui phòng thủ, đúng lúc ấy nghe giọng Vu bà bà cười khanh khách :

- Lão bà ta vốn còn nể mặt Lão trang chủ đấy nhé, thôi nhanh ra ngoài đi!

Tiếp theo lời nói một cổ kinh chuông phong đánh bật ngược ra.

Tổng Văn Tuấn một kiếm rơi vào khoảng không, muốn hóa chiêu hộ thân cũng không kịp, phản ứng cực nhanh vung tả chuông ra chiêu Thu Phong Hoành Thuyền án ngữ trước ngực chống đỡ.

Hai chuông tiếp nhau, Tổng Văn Tuấn chỉ cảm thấy luồng chuông phong của đối phương vô cùng nhu nhược tựa như tấm nệm bông, nhưng lực phản lại thì cực mạnh khiến cả người gã lão đảo thoái về sau mấy bộ.

Cam Huyền Thông thấy vậy vội la lên :

- Thiếu trang chủ sao rồi?

Tổng Văn Tuấn cũng kịp đáp :

- Vừa tiếp chuông với mẹ ta!

Trong khi nói thì cả người còn lão đảo thêm mấy bước nữa, hơi thở dồn dập rồi “huych” một tiếng ngã người trên đất.

Vô Trữ thiền sư cảm thiền tượng chạy đến, thấy vậy thì cả kinh nói :

- Thiếu trang chủ trúng ám khí ư?

Tổng Văn Tuấn chưa đáp được thì giọng Vu bà bà từ bên trong truyền ra :

- Lão hòa thượng, người công lực thâm hậu, chỉ cần kịp thời dùng Bát Nhã thiền công đã thông Kỳ kinh bát mạch của hắn thì vô sự!

Cam Huyền Thông nghe thì giật mình thét lên :

- Người dùng Âm thủ đã thương Tổng thiếu trang chủ?

Vu bà bà cười lên khanh khách nói :

- Lão bà bà ta đã khuyên mà hắn không nghe, biết làm sao được!

Hoắc Vạn Thanh lúc này đứng ở cửa động, nghe nói Thiếu trang chủ của mình thụ thương thì hết hoảng hốt :

- Thiếu trang chủ trúng thương ở đâu?

Cam Huyền Thông đáp :

- Thiếu trang chủ trúng một chiêu Âm thủ của mục già kia xem ra không nhẹ đâu, Hoắc tổng quản nhanh đưa Thiếu trang chủ ra ngoài.

- Âm thủ?

Hoắc Vạn Thanh nghe thì chấn động, vội nhảy vào động đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tống Văn Tuấn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, giọng run run vừa cảm hận vừa hốt hoảng nói :

- Đã trúng Âm thủ, chỉ có mục ta mới cứu được, làm sao bây giờ?

Trong động đạo giọng Vu bà bà lại vọng ra :

- Lão bà bà đã nói với hòa thượng, chỉ cần dùng Bát Nhã thiền công thì cứu được Thiếu trang chủ.

Bà ta dùng Âm thủ đã thương Tống Văn Tuấn, giờ lại nói rõ ra chỉ có Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã thiền công đã thông Kỳ kinh bát mạch của Tống Văn Tuấn thì cứu được, rõ ràng bên trong tất có dụng ý.

Dụng ý ấy là gì? Thứ nhất kéo dài thời gian, thứ hai làm hao tổn tinh lực của Vô Trụ thiền sư!

Nên biết, trong cả đoàn người này thì phải nói Vô Trụ thiền sư là người có võ công tinh thông, nội lực thâm hậu nhất. Chỉ cần Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn, thì tự nhiên tiêu hao tinh lực không ít, lúc ấy lực lượng của bọn họ cũng bị giảm đi không phải nhỏ.

- A di đà Phật!

Vô Trụ thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu nói :

- Hoắc tổng quản, chúng ta tạm thời lui ra ngoài, bản tăng cứu chữa cho Tống thiếu trang chủ là việc quan trọng!

Trong động đạo giọng Vu bà bà đặc ý nói :

- Kể ra cũng không phải là kẻ hay, nhưng các người nhanh ra ngoài thì hơn!

Hoắc Vạn Thanh khẽ nghe giọng Vu bà bà là tức giận, (Vu bà bà chính là Thôi bà bà xâm nhập làm bếp trong Thiên Hoa sơn trang), liền gằn giọng thét lớn :

- Lão bà tử, người chớ vội đắc ý, Hoắc mỗ nhất định không tha cho người đâu!

Nói thì nói, nhưng liền bế Tống Văn Tuấn lui ra ngoài động.

Vu bà bà cười ha hả nói :

- Lão bà chờ các người ở đây!

Phi Hồng Dực Sĩ thấy tình thế trước mặt lắc đầu nói :

- Mục già này thật xảo quyệt đa đoan, cố thủ trong động đạo lại liên tiếp đã thương hại người của chúng ta, xem ra khó có kẻ đối phó với mục ta!

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Đương nhiên mục ta chỉ chiếm địa thế thuận lợi, so về võ công thì chúng ta chẳng ai kém, huynh đệ nghĩ ra một kế khả thi là cứ cho mục ta một mối lửa, xem thử còn cố thủ không chui ra nữa không!

Cam Huyền Thông nói :

- Mạnh đạo huynh chớ quên rằng Minh chủ hiện cũng bị giữ trong động.

Lúc này Vô Trụ thiền sư đã ngồi bàn tọa vận công thì triển Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn, lão đặt tay lên người già nói :

- Bản tăng đã thông Kỳ kinh bát mạch cho Thiếu trang chủ, ít nhất cũng mất nửa canh giờ. Trong thời gian này tuyệt đối không để có người quấy nhiễu, không chừng bọn Vu bà bà nhân cơ hội này xông ra đột phá vòng vây, cho nên chư vị đạo huynh xin cẩn thận phòng bị cho!

Cam Huyền Thông nói :

- Đại sư cứ yên tâm, có chúng tôi bảo hộ, quyết không để sai sót gì đâu.

Phi Hồng Dực Sĩ nói :

- Cam đạo huynh, hay là chúng ta phân người canh giữ, tránh đến lúc lâm cơ trở tay không kịp.

Cam Huyền Thông nói :

- Trong số chúng ta có thể kinh nghiệm trận mạc thì Mạnh đạo huynh là nhiều hơn cả, hay là mời Mạnh đạo huynh đứng ra điều binh khiển tướng, chư vị thấy thế nào?

Phi Hồng Dực Sĩ gật đầu đồng tình ngay :

- Cam huynh nói chí phải, Mạnh đạo huynh, giờ chúng ta nên dàn trận phòng thủ thế nào, xin nghe theo lời đạo huynh.

Thần Điều Đầu Hối xoa tay lên chiếc đầu vắng tóc của mình cười đáp :

- Đạo huynh điều khiển cũng được mà?

Cam Huyền Thông nói :

- Thời gian rất gấp, Mạnh đạo huynh xin chớ khách khí, bản đạo và chư vị đây đều nghe theo sự điều khiển của đạo huynh, không nên thoái thác nữa.

Thần Điều Đầu Hối đưa mắt nhìn động khẩu rồi cười nói :

- Theo ý huynh đệ, thì Cam đạo huynh và Lục đạo huynh phân làm hai bên tả hữu trấn giữ cửa động không cho người trong động xông ra, ba vị Sử đại hiệp, Nhạc thiếu hiệp và Trúc cô nương bảo vệ Vô Trụ thiền sư và Thiếu trang chủ, Hoắc tổng quản giữ người Thiếu trang chủ, còn bản đạo sẽ giữ đường lên núi.

Phi Hồng Dực Sĩ vừa nghe xong, rút phất thanh trường kiếm cười nói :

- Mạnh đạo huynh quả nhiên có tài quân sự, chúng ta cứ theo lệnh hành sự.

Nói rồi cùng Cam Huyền Thông trở vào lại trong động, phân thủ hai bên động đạo, thần sắc rất uy vũ.

Sử Truyền Đình vừa rồi trúng ám khí, nhưng đã được rút ra, sau một hồi vận khí điều tức thì thương thế lành lại hơn nữa, lúc này cùng Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan tạo thành thế chân vạc vây tròn quanh Vô Trụ thiền sư và Tống Văn Tuấn để bảo vệ.

Vô Trụ thiền sư thấy mọi người đã bày binh bố trận đầu vào đây, khi ấy yên tâm bắt đầu vận chân lực thi triển Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn.

Một tay đặt lên ngực, tay kia đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn, một luồng chân khí phát khởi từ Đan Điền từ từ đẩy sang người họ Tống.

Nên biết, đả thông thập nhị kinh mạch thì không khó, nhưng muốn đả thông Kỳ kinh bát mạch thì chẳng dễ tí nào, điều đầu tiên cần nhất là người đó phải có đến mấy mươi năm công lực hỏa hầu.

Nhất là đối với trũng Âm thủ, kinh lạc trong người bị âm khí xâm nhập gây trì trệ tắc nghẽn. Vốn chỉ có đích thân người sử dụng Âm thủ, dùng lại chính nó để hút hết âm khí ra khỏi người bị trũng thương, nếu không thì chỉ còn một phép khả thi là dùng Bát Nhã thiền công của Thiếu Lâm để đả thông Kỳ kinh bát mạch, mới cứu nổi.

Vô Trụ thiền sư là người đứng nhất nhì trong Thiếu Lâm phái đương thời, võ học thắng thừa, nội công tinh thâm, mà đạo hạnh tu tập cũng đạt đến cảnh giới chí cao. Lúc này vận nội lực mấy mươi năm tu tập thi triển Bát Nhã thiền công tự nhiên pháp tướng trang nghiêm, khiến mọi người nhìn thấy không khỏi sinh lòng kính trọng nể phục.

Phút chốc, trên mỏm núi lạnh ngắt như tờ, chỉ còn nghe tiếng dạ phong thổi qua vách đá u ú.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, dưới núi chẳng thấy có người xông lên, mà bọn Vu bà bà nấp trong động đạo cũng không thấy động tịnh gì, thời gian cứ từng khắc từng khắc trôi qua trong khi mọi người vẫn căng thẳng phòng bị.

Bỗng nhiên nghe Vô Trụ thiền sư quát một tiếng, tay đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn thâu về.

Một tiếng Sư Tử Hống của thiền sư trong màn đêm tĩnh mịch của núi rừng vang lên tựa như tiếng sấm nghe đến lòng bùng mào nhĩ.

Tống Văn Tuấn vẫn được Hoắc Vạn Thanh ôm trong tay, thân hình giật nảy một cái, rồi như người vừa tỉnh sau cơn mê, mở bừng mắt ra ngơ ngác hỏi :

- Í, tôi làm sao lại ngồi đây?

Nói rồi định trở người ngồi dậy, nhưng Hoắc Vạn Thanh cản lại :

- Thiếu trang chủ thấy trong người khỏe nhiều rồi chứ? Thương thế vừa lành, không nên động mạnh...

Tống Văn Tuấn quay đầu ngơ ngác hỏi :

- Hoắc tổng quản, ta làm thế nào?

Vô Trụ thiền sư thở ra một hơi, từ từ đứng lên tay chống thiền trụ cưỡi đôn hậu nói :

- Thiếu trang chủ đã không còn đáng lo ngại nữa, vừa rồi nguy hiểm nhất chính là âm khí xâm nhập kinh lạc gây tổn thương lớn cho dương khí trong nội thể, bản tăng đã dùng Bát Nhã thiền công đẩy bức âm khí ra khỏi cơ thể, thương thế của Thiếu trang chủ đã hồi phục hoàn toàn.

Tổng Văn Tuấn giờ mới nhớ ra mọi chuyện, đứng lên chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ đại sư cứu mạng, tại hạ giờ đã nhớ ra mọi chuyện, lúc ấy tại hạ cùng Vu bà bà đấu nhau một chương, chỉ cảm thấy chương lực của mụ ta âm nhu yếu nhược nhưng có một lực xuyên mạnh kinh khủng, mà chương lực của tại hạ không làm sao cản lại nổi. Tiếp rồi chỉ thấy người run lạnh lên, xương cốt rã rời, cuối cùng thì đầu óc hôn trầm không còn biết gì nữa.

Hoắc Vạn Thanh cũng đứng lên nói :

- Vu bà bà thi triển độc chương kia chính là Âm thủ, may mà có đại sư ở đây dùng nội gia công pháp Phật môn Bát Nhã thiền công mới đã thông được Kỳ kinh bát mạch cứu Thiếu trang chủ.

Tổng Văn Tuấn lần nữa thi lễ Vô Trụ thiền sư :

- Thừa mong ân tứ cứu mạng của thiền sư, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thần Điều Đầu Hối chen vào nói :

- Thiếu trang chủ chớ nên nói lời khách khí như vậy, Vu bà từ này giờ đã lâu không thấy động tĩnh gì, lão hủ cảm thấy đáng hoài nghi lắm, hay là chúng ta tìm cách vào trong xem sao?

Cam Huyền Thông vuốt chòm râu đen lura thừa dưới cằm, trầm ngâm suy nghĩ đoạn nói :

- Mạnh đạo huynh nói không sai, Vu bà đã dùng Âm thủ đã thương Thiếu trang chủ, có gì lại tự nói ra cho đại sư dùng Bát Nhã thiền công giải cứu, rõ ràng là đã có ý tính kế hoãn binh kéo dài thời gian.

Sử Truyền Đình nói :

- Thế nhưng mụ ta không có binh chi viện đến, dùng kế hoãn binh phỏng có ích gì?

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Có thể do chúng ta kéo lên đây nhanh quá, tặc đảng bày binh bố trận không kịp, viện binh cũng không kịp tới chăng?

Tổng Văn Tuấn nói :

- Nói vậy thì chúng ta nên nhanh chóng xông vào, tặc bà kia chỉ lợi dụng địa thế thuận lợi ngầm ở trong đánh chương ra, lần này tại hạ cho mụ ta nếm mùi lợi hại!

Nói xong là vung kiếm phát lên thành tiếng định xông lên trước ngay.

Sử Truyền Đình nói :

- Thiếu trang chủ, tại hạ đi cùng Thiếu trang chủ đánh trận đầu, nhất định phải bắt sống mụ tặc bà này!

Vô Trụ thiền sư ngăn lại :

- Nhị vị xin dừng bước!

Tổng Văn Tuấn, Sử Truyền Đình dừng chân lại quay đầu hỏi :

- Đại sư có gì chỉ giáo?

Vô Trụ thiền sư nói :

- Vu bà bà gian xảo trí trá, chúng ta muốn xông vào thì cũng cần phải có kế hoạch chu đáo mới được. Theo ý bản tăng, trước khi chúng ta tấn công vào động nên đề cử một người chỉ huy, có vậy mới không bị hỗn loạn khi lâm sự...

Cam Huyền Thông ủng hộ nói ngay :

- Đại sư đức cao vọng trọng, tài trí hơn người, chính là vị lãnh đạo tốt nhất.

Vô Trữ thiền sư chấp tay nói :

- Bàn tăng không dám, nhưng bàn tăng xin cử một người chính là Mạnh thí chủ, kiến văn quảng bát, vừa rồi điều động phòng hồ cho bàn tăng không chút sơ xuất, lần này tấn công hang động, do Mạnh thí chủ lãnh đạo là hay nhất!

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Đại sư nói rất đúng, Vu bà bà giáo hoạt như con hồ ly, chúng ta cũng cần phải chọn một lão hồ ly để đối phó lại với mụ ta mới không bị đo ván! Ha ha...

Thần Điều Đầu Hối nói :

- À, con cò ma ngươi cho ta là lão hồ ly ư!

Phi Hồng Dục Sĩ càng cười lớn :

- Ha ha... Đại sư bảo ngươi là người kinh nghiệm phong phú, kiến thức quảng bát, chẳng phải hồ ly thì là gì?

Vô Trữ thiền sư nói :

- A di đà Phật, Lục đại huynh dẫn lối bàn tăng như vậy, thật tội này bàn tăng xin gánh chịu!

Cam Huyền Thông thấy bọn họ nói đùa mãi, bèn chen vào cắt ngang :

- Thôi, thôi, chúng ta nên nói nghiêm túc, ý của đại sư thật cao kiến, chúng ta vừa rồi ba lần vào động không thành công, lần này cần có người chỉ huy mới được, Mạnh đạo huynh cũng không nên thoái thác, chúng ta nhất nhất nghe theo Mạnh đạo huynh.

Thần Điều Đầu Hối lắc đầu cười nói :

- Thôi được, để lão hủ làm lão hồ ly một lần!

Nói rồi vỗ vào vai Vô Trữ thiền sư nói tiếp :

- Đại sư trao lại chiếc hỏa đồng của Trúc cô nương cho lão hủ, trước khi tiến công vào động, lão hủ muốn quan sát lại thực địa lần nữa.

Vô Trữ thiền sư liền lấy chiếc hỏa đồng trong áo ra trao cho lão.

Thần Điều Đầu Hối cầm hỏa đồng trong tay, nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Sứ Truyền Đình nói :

- Sứ đạo huynh và Thiếu trang chủ lần này hộ tống cho lão hủ nhé!

Hoắc Vạn Thanh thấy Thiếu trang chủ của mình thương thế vừa hồi phục sợ không ổn bèn nói ngay :

- Mạnh đại hiệp, lão hủ cũng xin tháp tùng.

Thần Điều Đầu Hối xua tay nói :

- Bốn tướng quân chỉ đi thực sát địa hình, không nên đông người, chừ vị tạm chờ ở đây.

Nói rồi phất tay áo, cả người đã phóng tới hướng của hang động.

Sứ Truyền Đình và Tống Văn Tuấn lập tức phân hai bên theo phía sau.

Thần Điều Đầu Hối dùng truyền âm nhập mật nói :

- Nhị vị chớ nên đi quá gần lão hủ, giữ khoảng cách bảy tám xích là được, chú ý đối phương lại phóng ám khí!

Truyền hết câu thì người cũng đã vào trong động, còn cách động đạo bên phải chừng tam xích vội dừng chân ở vị trí an toàn, tạch một tiếng khô khan, chiếc hỏa đồng bật cháy sáng tỏa soi toàn động.

Đây là việc trái thường nguy hiểm, vì đối phương ẩn bên trong càng nhận rõ mục tiêu tấn công, việc làm đại kỵ với những người hành động trong bóng tối. Thế nhưng, ánh lửa cháy sáng một lúc, trong động vẫn im phăng phất, không một chút động tĩnh nguy hiểm.

Thần Điều Đầu Hối đằng hắng một tiếng rồi cao giọng nói :

- Lão hủ Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn, mời Vu bà bà ra nói chuyện!

Trong động vẫn tịch lặng như tờ, chẳng có người đáp lại.

Nên biết, Thiên lý hòa động là vật đặc chế của Mai Hoa bà bà dùng để hành tẩu trên giang hồ, ánh sáng của nó rất mạnh, có thể phát chiếu rõ mọi vật xa hai trượng, Thần Điều Đầu Hói đứng chỉ cách động đạo chừng bảy tám xích, đương nhiên ánh sáng soi thấu vào trong động đạo.

Lão ta lên tiếng tự báo ra tính danh, đương nhiên là muốn khiêu chiến theo đúng lễ giang hồ, đối phương không thể nào ra tay đánh lên.

Huống gì với khoảng cách khá xa này, thì dù đối phương có dùng ám khí tập kích, thì lực đến đó cũng giảm nhiều, đủ thời gian để đối phó.

Thực ra, lão khiêu chiến là để kéo dài thời gian, lúc này ánh mắt đưa nhau quan sát địa thế trong động, không bỏ sót một nơi nào.

Thế nhưng không nhìn thì thôi, đã nhìn thì khiến lão chau mày nhíu mặt. Nhân vì tình thế trong động rất lắt léo khúc khuỷu, động mở rộng rồi hẹp lại ở cửa động đạo bên phải, động đạo cao tám một người vừa đi lọt qua, nhưng vào sâu bên trong chừng ba bộ thì đường động đạo bị chặn ngang bởi bức tường đá, rõ ràng là động đạo rẽ sang trái. Cho nên tầm quan sát thăm dò bất quá cũng dừng lại ở bức tường đá chặn ngang sâu trong động đạo được ba bước đó mà thôi, còn động đạo chạy sâu đến đâu, hình thế bên trong như thế nào thì chịu?

Thần Điều Đầu Hói đứng lặng người một lúc, thấy không ai đáp lại cũng không có chút động tĩnh nào thì trong lòng thầm sinh nghi :

- Chẳng lẽ trong động này còn có một lối thoát khác? Nếu đúng như vậy thì vừa rồi mụ ta dùng Âm chưởng đánh thụ thương Tống Văn Tuấn, rồi bảo Vô Trữ thiên sư dùng Bát Nhã thiên công cứu chữa, chính là kế hoãn binh, mục đích chỉ kéo dài thời gian yểm hộ cho Xuân Mai theo lối hậu thoát ra ngoài rồi. Ái, Minh chủ rõ ràng là đã bị chúng đưa đi nơi khác chứ chẳng nghi?

Nghĩ đến đó, lòng lão gấp lên, thét lớn :

- Vu bà bà, lão hủ muốn nói chuyện với ngươi, rõ chứ?

Miệng quát, nhưng chân liền lần bước tới gần động khẩu hơn.

Giờ chỉ cần tung người nhảy tới ngay chỗ rẽ, thì có thể nhìn thấy động đạo dẫn về bên trái chạy đến đâu. Thế nhưng đó không phải là chuyện đơn giản!

Quả nhiên không sai, chân chỉ còn cách động đạo chừng ba xích, Thần Điều Đầu Hói đột nghe vù vù mấy tiếng, ba chiếc đuă sáng trắng bắn ra như phi tiễn.

Tiếp đó là tràng cười của Vu lão bà, nói :

- Mạnh lão đầu, ngươi chỉ cần tiến thêm một bước nữa, thì mạng ngươi không còn.

Thần Điều Đầu Hói vừa nghe đúng giọng Vu bà bà thì khắp khối vui mừng nghĩ nhanh :

- Mụ ta còn đây, như vậy rõ ràng động này không có lối thoát khác!?

Trong khi nghĩ, thì đã phát tay áo lên, một đạo kinh lực cực mạnh đánh bật ba chiếc đuă bay ngược trở lại ghim vào vách đá.

Nhưng lão vẫn sinh nghi, đưa tay áo lên xem, dưới ánh hòa động đã thấy rõ mấy chiếc kim châm nhỏ như cọng lông chân, lão thầm giật mình kêu lên :

- Hiểm thật! Đoạt mệnh châm của mụ ta thật hiểm, thủ đoạn ra tay cũng tinh xảo, tá lực mấy chiếc đuă kia để thi triển Đoạt Mệnh châm, đúng là mụ hồ ly chẳng sai. May mà ta đã sớm đề phòng chỉ dùng trừu công ứng phó, bằng không cũng lãnh vài chiếc Đoạt Mệnh châm này vào lòng bàn tay.

Lão cười gằn mấy tiếng nói lớn :

- Đoạt Mệnh châm của ngươi hiểm thật, chẳng ngờ muốn lúc mấy chiếc đuă kia để thi triển ám khí, may mà lão phu sớm nhận ra được thủ đoạn của ngươi.

Vu bà bà lạnh giọng nói :

- Mạnh lão đầu, đây chỉ là lời cảnh cáo của lão bà ta mà thôi, nếu ngươi còn không nghe mà tiến thêm vào một bước, lão bà bà bảo đảm ngươi bỏ mạng tại đây ngay lập tức!

- Hào, Thần Điều Đầu Hói đâu phải là hạng tầm thường mà bị đối phương hù dọa.

Lão cười rung cả chòm râu son dương nói lớn :

- Chúng ta ở đây nói chuyện cũng không sao!

Vu bà bà Hừ một tiếng hỏi :

- Ngươi có gì thì nói mau?

Thần Điều Đầu Hói để tâm lắng nghe tiếng nói của Vu bà bà, để phán đoán ra nơi ẩn thân của bà ta, thế nhưng nghe xong vẫn không nhận ra nơi nào, có

lẽ vì vách đá nhiều mà lại chật hẹp tiếng dội liên tục.

Lão là người lịch duyệt kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên đã nghĩ ra có thể Vu bà bà áp miệng sát vào vách đá để nói, cho nên âm thanh mới truyền dội vào vách đá liên tục như thế.

Nhưng lão vờ như không hay biết, sang sang nói tiếp :

- Vu bà bà, các ngươi kiên quyết cố thủ trong này không phải là thượng sách, song phương nếu cứ kéo dài thế này thì phần chịu thiệt đương nhiên thuộc về các ngươi.

Vu bà bà nói :

- Hừ, chúng ta thiệt gì chứ? Chẳng phải các ngươi xông vào đây đã có hai tên bị thụ thương đó sao?

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Chúng ta giờ không cần xung đột với các ngươi, có hai cách để các ngươi tự chui đầu ra.

- Hắc hắc... Các ngươi buộc lão bà tự chui ra e khó hơn lên trời đấy!

Thần Điều Đầu Hói ngửa cổ cười khà khà nói :

- Thứ nhất là dùng hỏa công, chỉ cần cho một đồng cùi khô vào đây đốt cháy lên, lửa tuy không tấp được vào sâu bên trong, thế nhưng khói thì không cần nổi nó đâu, đến lúc đó các ngươi ho sặc sụa, rúc ra như người ta xông chuột vậy mà!

Vu bà bà “hừ” một tiếng lạnh lùng đáp :

- Thách các ngươi dùng hạ sách này đấy!

Câu này nghĩa là sao, đương nhiên bà ta đã nắm được Võ lâm Minh chủ trong tay, chỉ ít khiến đối phương ném chuột cũng sợ vỡ bình?

Thần Điều Đầu Hói đương nhiên cũng nghĩ ra được điều này, trong lòng mừng khắp khối, vì như vậy có nghĩa là Minh chủ vẫn còn trong thạch động này chứ chưa bị đưa đi xa.

- Cứ cho là chúng ta không dùng hỏa công đốt động, nhưng chỉ cần giữ chặt bên ngoài, các ngươi mang theo lương khô có hạn, vài ba ngày chẳng lẽ chịu chết đói mà không chui ra?

Vu bà bà nói cứng :

- Cứ thử xem!

- Cho nên lão hủ mới khuyên các ngươi chỉ cần buông binh khí tự ra đầu hàng, thì lão hủ sẽ đảm bảo an toàn cho các ngươi.

Vu bà bà cười khan mấy tiếng nói :

- Mạnh lão đầu, chúng ta mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết, ngươi khuyên lão bà bà đầu hàng thì ngươi đang nằm mộng đấy!

- Mèo nào cắn mỉu nào? Ha ha... Vu bà bà, ngươi nói cứ như ngươi đủ khả năng địch lại chúng ta nhỉ?

- Hừ, lão bà bà tuy không phải là đối thủ với các ngươi, thế nhưng cũng có người khống chế các ngươi!

Thần Điều Đầu Hói lần này cười thầm trong lòng, từ ngữ khí của bà ta đã nhận rõ đối phương đang dùng kế hoãn binh. Vừa rồi dưới chân vách núi, Lang Sơn Nhất Bái tháo chạy, nhất định là đi cầu viện binh, chỉ cần càng kéo dài thời gian thì đối với Vu bà bà càng có lợi.

Lão nghĩ nhanh trong đầu kế hay nhất là tốc chiến tốc quyết, như vậy mới tránh bị đối phương nội công ngoại kích.

Nghĩ vậy liền định nhanh kế hoạch trong đầu, cười vang ha hả nói :

- Hào, để lão hủ xem người nào không chế nổi chúng ta? Vu bà bà, lão hủ chờ ngươi ngoài động.

Vu bà bà cười nhạt đáp :

- Ngươi cứ chờ mà xem!

Thần Điều Đầu Hói tắt chiếc hỏa động, rồi quay người nói :

- Sử đạo huynh, Thiếu trang chủ, chúng ta ra thôi!

Bọn Sứ Truyền Đình và Tổng Văn Tuấn không biết lão có kế gì, nhưng nghe vậy thì liền rút ra trước, kể đến Thần Điều Đầu Hói cũng ra theo.

Vô Trữ thiền sư thấy bọn họ trở ra bước đến nghênh đầu hỏi :

- Mạnh đạo huynh quan sát rồi, hẳn đã có kế gì hay?

Thần Điều Đầu Hói lắc đầu đáp :

- Hình thế trong động thật rắc rối, giữ dễ công khó, thế nhưng lão hủ từ miệng mụ ta đã nhận ra một điểm.

Phi Hồng Dục Sĩ vội hỏi :

- Đạo huynh phát hiện gì sao?

Thần Điều Đầu Hói đáp :

- Ban đầu lão hủ ngỡ rằng mụ ta dùng kế hoãn binh để Xuân Mai đủ thời gian mang Minh chủ theo một lối thoát khác ra ngoài...

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói ngay :

- Điều này cũng rất có thể!

Thần Điều Đầu Hói mỉm cười nói tiếp :

- Thế nhưng sau mấy câu vờ bắt chuyện với mụ ta, thì nghe ra trong động này không còn lối thoát nào khác, và Minh chủ vẫn còn ở trong động.

Nói đến đó lão thấp giọng hơn :

- Vừa rồi bọn Lang Sơn Nhất Bái và Cửu Chỉ La Hán vội vàng tháo chạy, có lẽ là đi cầu viện binh, nếu cứ kéo dài thời gian thì rất bất lợi cho chúng ta.

Mọi người như hiểu ra, Vô Trữ thiền sư hỏi :

- Vậy theo ý Mạnh đạo huynh, chúng ta nên làm gì?

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Trước khi viện binh đối phương chưa đến kịp, chúng ta nhanh chóng vào động cứu Minh chủ, đó là thượng sách!

Cam Huyền Thông nói :

- Mọi chuyện đều nghe theo điều binh khiển tướng của Mạnh quân sư.

Thần Điều Đầu Hói vuốt chòm râu son dương cười cười nói tiếp :

- Mọi người lại đây, tiểu đệ có một kế nhỏ này.

Nói rồi lão bước đến một phiến đá bên phải cửa động ngồi xuống, mọi người thấy thần thái bí mật của lão cũng liền bước đến vây quanh.

Thần Điều Đầu Hói giọng rất thấp từ từ nói :

- Chúng ta lần này tất cả cùng xông vào, thế nhưng nhiệm vụ mỗi người khác nhau. Đại sư, Cam đạo huynh và Lục đạo huynh ba vị đảm nhiệm trấn giữ cửa động, đề phòng viện binh đối phương kéo đến tập hậu, quyết giữ không để chúng xông vào động.

Vô Trữ thiền sư, Cam Huyền Thông và Phi Hồng Dục Sĩ gật đầu.

Thần Điều Đầu Hói nói tiếp :

- Hoắc tổng quản, Tổng thiếu trang chủ và Sứ đạo huynh ba vị theo huynh đệ áp sát vào động đạo khiêu chiến với Vu bà bà, cứ vờ làm như quyết xông vào thật nhưng cần nhớ kỹ là không nên quá hừ trương thanh thế, cũng không được mạo hiểm xông đến quá gần!

Hoắc Vạn Thanh cảm thấy khó hiểu hỏi :

- Chúng ta chỉ hừ trương thanh thế, vậy ai sẽ trực tiếp xông vào?

Thần Điều Đầu Hói cười đáp :

- Đương nhiên là có lý của nó bên trong, chỉ cần Hoắc tổng quản theo mệnh huynh đệ mà làm là được.

Nói rồi lão đưa mắt nhìn Trúc Thu Lan hỏi :

- Người tiên phong xung trận chính là Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp trợ phò, cô nương dám chứ?

Nghe một câu này ai cũng ngó người.

Trong cả đoàn người, Vô Trữ thiên sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông có thể nói là những người có võ công cao hơn cả, vậy mà chỉ ở ngoài phòng thủ động khẩu.

Đến khi bản thân lão và Hoắc Vạn Thanh cũng chỉ là hư trương thanh thế, ngược lại người tiên phong xông vào lại là vị cô nương có võ công kém nhất trong bọn. Thử hỏi nghe chuyện này không khiến ai cũng kinh ngạc sao?

Mọi người còn nhao nhao xầm xì bàn tán, thì Trúc Thu Lan đã cười tươi đáp :

- Tiểu nữ tử tuân lệnh quân sư, chỉ có điều xin quân sư hiến cho diệu kế?

Thần Điều Đầu Hói cười nói :

- Đương nhiên, đương nhiên! Thôi, mọi người giải tán, chỉ một mình người lĩnh tiên phong ở lại nhận lệnh, quân cơ cần nhất tối mật!

Phi Hồng Dực Sĩ nhún vai cười khả khả nói :

- Xem ra Mạnh đạo huynh có tướng làm quân sư thật đấy, có điều không biết cảm nang diệu kế của quân sư có linh hiệu hay không mà thôi?

Thần Điều Đầu Hói cũng cười đáp lại :

- Không linh hiệu há làm nổi quân sư? Thời gian đã gấp lắm rồi, xin mọi người giải tán cho!

Bọn Vô Trữ thiên sư liền kéo nhau đi đến cửa động, Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng theo chân bọn họ.

Lúc ấy mới thấy Thần Điều Đầu Hói ghé sát tai Trúc Thu Lan nói nhỏ một hồi.

Trúc Thu Lan thần thái tỏ ra hơi lúng túng, lí nhí nói gì với lão.

Thần Điều Đầu Hói lại nói thêm một hồi, chừng như đã thuyết phục được nàng.

Trúc Thu Lan gật đầu, nghe lão ta nói thêm mấy câu nữa thì cả hai mới đứng lên.

Thần Điều Đầu Hói nói lớn :

- Tốt, giờ thì chúng ta có thể vào.

Rồi lão nhìn Nhạc Tiểu Tuấn căn dặn :

- Nhiệm vụ của Nhạc thiếu hiệp là yểm hộ Trúc cô nương, tất cả lão hủ đã nói rõ với Trúc cô nương, nếu thấy cô ta chưa gặp gì quá cấp bách nguy hiểm, thì Thiếu hiệp tuyệt đối không được xuất thủ!

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Tại hạ đã nhớ.

- Hảo, Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp, nhị vị theo sau lưng lão hủ, cứ nhìn ám hiệu mà hành động.

Nói rồi, lão sai chân đi trước tiên vào trong động.

Trúc Thu Lan và Nhạc Tiểu Tuấn liền bước theo sau.

Kế đó là bọn Hoắc Vạn Thanh, Sử Truyền Đình và Tống Văn Tuấn.

Còn lại Vô Trữ thiên sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông ba người ở bên ngoài làm nhiệm vụ trấn giữ cửa hang động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Diệu kế quân sư

Lúc này đã cuối canh ba, trăng hạ tuần lên muộn chếch đầu Tây chiếu ánh sáng vàng yếu ớt vốn soi tỏa vào trong động, nhưng lúc này cả đám người cùng vào động làm che khuất cả những tia sáng hiếm hoi kia, trong động phút chốc càng tối đen hơn.

Thần Điều Đầu Hối vào động, giữ khoảng cách khá xa với động đạo bên phải, cười nhạt nói giọng châm chọc :

- Vu bà bà, lão hủ đã chờ lâu ngoài động, sao vậy? Các người cứ rúc mãi trong hang này không dám ra chỉ giáo vài chiêu sao?

Nói rồi sai một bước dài tiến tới hướng động khẩu.

Vu bà bà lạnh giọng quát :

- Đứng yên, ngươi bước thêm một bước nữa, lão bà bà ta không khách khí đâu!

Thần Điều Đầu Hối cười lớn nói :

- Lão hủ tiến thêm bước nữa, xem ngươi làm gì được nào?

Bỗng nghe Hoắc Vạn Thanh lớn tiến nói :

- Mạnh đại hiệp, tặc bà này năm xưa hoành hành một vùng Thiểm Bắc, tội ác như núi, chẳng ngờ còn dám tiềm nhập vào Thiên Hoa sơn trang bắt cóc Minh chủ, Hoắc mỗ hôm nay quyết băm mụ ta ra trăm mảnh mới được!

Nói rồi lại gầm lên như sấm :

- Vu tặc bà, ngươi còn chưa chịu ra đây ư?

Dứt lời người nào tới tranh triển trước mặt Thần Điều Đầu Hối, tay phải vung lên phát ra một chưởng.

Theo kế hoạch, lão tranh tiên chỉ là hư trương thanh thế, nhưng một chưởng này phát ra từ nỗi hận, nên công lực tụ đủ, chưởng phong rít lên nghe rợn người.

Thần Điều Đầu Hối tùy cơ ứng biến, thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho Trúc Thu Lan, đồng thời dụng truyền âm nhập mật nói :

- Trúc cô nương, đến lúc rồi!

Trúc Thu Lan gật đầu, ngậm kéo nhẹ vạt áo Nhạc Tiểu Tuấn, rồi người như con chạch lách nhanh tới động đạo bên phải.

Nhạc Tiểu Tuấn không dám chậm chân, bám theo người nàng, cả hai lưng áp vào vách núi nhanh chóng tiếp cận động khẩu.

Gần như cùng lúc bọn họ di động thân hình, “bình” một tiếng cực lớn, đá chạy cát bay, một chưởng của Hoắc Vạn Thanh đánh vào vách đá.

Một chưởng với thập thành công lực của Hoắc Vạn Thanh không phải là tầm thường, cả hang động gần như đều bị chấn động, đất đá rơi mãi không thôi.

Chỉ nghe từ bên trong giọng Vu bà bà tức giận thét lớn :

- Hoắc tổng quản, ngươi có đánh trăm chưởng chấn động vách đá thì ích gì hử?

Chính khi Vu bà bà lên tiếng, thì Trúc Thu Lan đã áp sát động đạo, nàng liền lấy nhanh từ trong một túi gấm ra hai viên dược hoàn, một viên cho vào mồm, một viên còn lại dúi vào tay Nhạc Tiểu Tuấn, thì thảo nói :

- Nhanh nuốt vào!

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ biết làm theo lời nàng, Trúc Thu Lan tiếp đó lại lấy từ trong chiếc túi ra một chiếc ống đồng nhỏ bằng đầu đũa, quay nửa người quay mặt vào phía trong động đạo.

Thân hình nhích nhẹ vào sâu trong động đạo, đồng thời tay phải nắm một đầu ống đồng đưa lên miệng, đầu kia hướng vào động đạo thổi mạnh, một làn khói mỏng lập tức theo đó bay vào trong.

Làn khói nàng vừa thổi vào chính là mê dược Bách Lý Hương mà năm xưa mẹ nàng Mái Hoa bà bà đã thành danh trong giang hồ nhờ nó.

Người, vật chỉ cần ngửi phải chút hương này thì lập tức đầu óc hôn trầm rồi mê man bất tỉnh.

Nên biết, trong giang hồ người dụng độc được coi thuộc hàng bá đạo tà môn, năm xưa Mái Hoa bà bà từng nổi tiếng dụng độc, nên bị giang hồ

đồng đạo tẩy chay.

Nhưng mười mấy năm lại đây, bà ta đã cải tà quy chính, không dụng loại mê dược này nữa. Mãi đến khi Trúc Thu Lan lớn lên, nàng thoát ly hành cước giang hồ, bà sợ con gái lúc gặp kẻ ác, hoặc giả gặp thú dữ trong rừng, cho nên mới cho nàng ông đồng thời Bách Lý Hương này để phòng thận.

Mãi Hoa bà đã căn dặn rất kỹ nàng là nếu không phải gặp tình cảnh vạn bất đắc dĩ, thì không được dùng đến hại người.

Chính vì vậy, vừa rồi khi Thần Điều Đầu Hói gợi ý chuyện này, nàng đã tỏ ra lúng túng. Thế nhưng tình hình lúc này thực muốn tấn công vào sâu trong hang động khúc khuỷu thế này thì vô kế khả thi, cuối cùng nàng mới chấp nhận.

Phía sau, Thần Điều Đầu Hói nhìn thấy nàng đã ra tay, cười lớn nói :

- Vu bà bà, người tướng lão phu không dám xông vào ư?

“Soạt” một tiếng, rút phát thanh Bát Quái kiếm, tay trái phát một thế phích không chuông, tay phải kiếm múa tít lên phòng hộ toàn thân, rồi ý chừng như muốn xông vào bên trong thật.

Đương nhiên lão chỉ hư trương thanh thế mà thôi, chân vừa tiến lên được một bước, thì Hoắc Vạn Thanh đã la lớn tranh đường :

- Mạnh đại hiệp, cứ để lão hủ đối phó với mục ta...

Sử Truyền Đình cũng liền xông tới tranh tiên nói lớn :

- Lão tặc bà, hôm nay người tới số rồi!

Tổng Văn Tuấn cũng lập tức hùng hổ khua kiếm hét lớn :

- Vu tặc bà, mục dám bắt cóc cha ta, lại dùng Âm chuông đánh ta thụ thương, hôm nay ta phải lấy mạng người mới hả giận!

Trong động bị náo loạn, vừa rồi bụi đất bay mù còn chưa lắng hết, đương nhiên là cản trở tầm nhìn.

Trong khi mọi người la hét hùng hổ hồ hồ, làn mê hương của Trúc Thu Lan thổi ra cũng đã từ từ xông sâu vào trong động đạo.

Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng xảy ra sơ suất, nên bám rất sát, cả hai đã tiếng từng bước một vào sâu trong động đạo, xem ra sắp tới được chỗ rồi.

Khoảng cách chỉ tầm vài bước chân, một bức tường đá chắn ngang để con đường động đạo rẽ sang trái chạy sâu vào trong, từ đây nhìn thấy thêm một lỗ hổng đen ngòm khác, tựa hồ như con đường bắt đầu chia hai lối, hoặc giả là có hai cửa vào.

Trúc Thu Lan thấy chỉ còn cách hai bước chân là đến tường đá, liền nhanh chân lướt tới, chẳng ngờ vấp một vật gì mềm mềm, suýt nữa thì cả người ngã nhào.

Nàng giật thót mình, nhưng không dám hét lên, tay vịn vách đá, chân sờ soạng thì lại giật mình khi phát hiện ra đó là một người nằm bất động.

Từ kinh động biến thành vui mừng, không nói cũng đoán ra được chính là Vu bà bà đã hít phải Bách Lý Hương mà hôn mê bất tỉnh, nàng vội quay người thấp giọng gọi :

- Nhạc đại ca!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe gọi thì phốc người nhảy tới, hỏi gấp :

- Chuyện gì?

Trúc Thu Lan nói :

- Có người nằm ở đây, có lẽ chính là Vu bà bà đã bị mê dược hôn mê bất tỉnh, nhanh vỗ tay ra hiệu cho mọi người vào đây, chúng ta còn phải tiếp tục tiến vào trong xem tình hình thế nào!

Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng nói :

- Lan muội thật có bản lĩnh, chỉ bằng chút mê dược này đủ hạ ngã Vu bà bà.

Trúc Thu Lan vầu môi nói :

- Mê hương này vốn bị coi là hạ môn trong võ lâm, gia mẫu vừa thường dặn chỉ cất nó trong người phòng khi quá hết sức bất trắc, tuyệt đối không được lạm dụng. Vừa rồi Mạnh lão tiên bối khuyên giải mãi, chỉ dùng đến nó mới mong cứu được Tổng lão trang chủ, chuyện an nguy đến toàn võ lâm, bắt đất đi muội mới...

Nhạc Tiểu Tuấn hiểu hết lòng nàng, vội nói :

- Lan muội, muội dùng rất đúng, võ công độc môn, cho đến độc dược mê hương, phải cần xem đúng mục đích dùng nó mới phân biệt được chính tà, dùng chính là chính, dùng tà là tà. Chúng ta tuy dùng mê dược, thế nhưng dùng để cứu nguy cho toàn võ lâm, thì là quang minh lỗi lạc, có gì đáng thẹn?

Trong bóng tối, mặt Trúc Thu Lan phát hồng, thấp giọng nói :

- Nhạc đại ca nói thế, muội mới thấy nhẹ lòng!

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười, rồi vỗ tay hai cái liền ra hiệu.

Thần Điều Đầu Hối vui mừng nói :

- Trúc cô nương đã đắc thủ!

Tổng Văn Tuấn căn bản không biết hết nội tình, ngạc nhiên la lên :

- Trúc cô nương đắc thủ ư? Cô ta có đủ bản lĩnh vậy sao?

Hoắc Vạn Thanh cười chen lời nói :

- Đó mới là diệu kế của quân sư chứ!

Thần Điều Đầu Hối thúc giục :

- Chúng ta nhanh vào xem!

Nói rồi phóng người chạy vào trước.

Trúc Thu Lan thấy có bóng chạy vào đường động đạo, liền thấp giọng hỏi :

- Mạnh tiên bối phải không?

- Chính lão hủ đây, Vu bà bà đâu?

- Nằm tại đây này!

Thần Điều Đầu Hối cười ha hả, nói :

- Cô nương quả nhiên đắc thủ, đại công đấy nhé!

Trúc Thu Lan cười khiêm tốn nói :

- Mạnh tiên bối quá khen, chư vị vào đây, tôi và Nhạc đại ca tiếp tục vào sâu bên trong xem tình hình thế nào?

- Chậm chân!

Thần Điều Đầu Hối đưa tay cản lại rồi nói tiếp :

- Chúng ta chưa rõ thực hư, chớ nên vọng động, đã không biết động nông sâu thế nào, lại không biết đối phương bên trong còn người nào? Do đó theo lão hủ vào động vẫn do cô nương dẫn đầu, nhưng cần phải thêm thân thủ theo hỗ trợ cô nương mới được.

Vừa nói lão vừa quay đầu gọi :

- Tổng thiếu trang chủ, nhanh cùng Nhạc thiếu hiệp hộ tống Trúc cô nương vào động, nếu Trúc cô nương gặp nguy hiểm, thì nhị vị xuất thủ chi viện.

Tổng Văn Tuấn đáp :

- Tại hạ tuân mệnh!

Lúc này, Hoắc Vạn Thanh đã nhanh nhẹn xuất chỉ lực khổng chế huyết đạo trên người Vu bà bà, hỏi :

- Mạnh đạo huynh, chúng ta xử trí tặc bà này thế nào đây?

Thần Điều Đầu Hối cười đáp :

- Huynh đệ chỉ lãnh đạo tấn công thạch động này, còn xử lý ra sao thì Hoắc tổng quản cứ tự làm chủ vậy!

Hoắc Vạn Thanh nói :

- Tại hạ không dám!

Trúc Thu Lan nói :

- Quân sư không còn cần dẫn gì người thì chúng ta vào thôi!

Thần Điều Đầu Hối liền đưa chiếc Thiên lý hỏa đồng nói :

- Ngoài này đã tối om om, bên trong tất không cần phải nói, cô nương giữ lại chiếc hỏa đồng này mà dùng.

Trúc Thu Lan đón lại chiếc hỏa đồng rồi giục :

- Thiếu trang chủ, Nhạc đại ca, chúng ta đi thôi!

Nói rồi dẫn đầu theo động đạo rẽ hướng vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn liền bám theo chân nàng.

Từ chỗ họ đứng đến lối rẽ chỉ chừng ba bước, có kinh nghiệm lần vừa rồi, nên bám sát người theo vách đá lần từng bước chứ không dám khinh suất.

Đến cửa động, trong thì Trúc Thu Lan dùng chân lại, đưa tay về sau chạm vào người Nhạc Tiểu Tuấn thị ý chỉ chàng cũng dừng bước lại.

Trong động tối đen như mực, xòe bàn tay trước mặt còn không thấy rõ năm ngón, cho dù có người đứng đối diện chỉ e cũng không phát hiện được.

Điều này vừa lợi cho mình mà cũng lợi cho địch, Trúc Thu Lan chỉ bằng đôi tay sờ sẫm để định phương hướng vị trí mà thôi.

Lắng tai nghe ngóng một lúc, không thấy chút động tĩnh nào, tay nắm ống đồng đưa tới trước, thân hình di động, tiếp tục thổi Bách Lý Hương.

Vẫn thấy bên trong yên ắng, khi ấy trong lòng nàng có phần yên tâm, nhưng đi sát theo phía sau là Nhạc Tiểu Tuấn không nén được kiên nhẫn thấp giọng hỏi :

- Tốt cả chứ?

Trúc Thu Lan gật đầu đáp :

- Ổn rồi, chúng ta không biết bên trong còn bao nhiêu tên, nhưng chờ một lát nữa mới có thể vào!

Vừa nói nàng vừa lấy ra thêm một viên dược hoàn đưa cho chàng, tiếp :

- Đưa Thiếu trang chủ, bảo hãy nuốt vào phòng độc!

Tống Văn Tuấn nắm viên dược hoàn trong tay, hơi ngạc nhiên hỏi :

- Gì đây?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Thuốc giải!

Tống Văn Tuấn càng ngạc nhiên hơn, hỏi :

- Trúc cô nương chẳng lẽ dùng...

- Mê hương!

- A, thì ra là vậy, thảo nào mà cô ta không chế được mụ tặc bà kia!

Chỉ nghe Trúc Thu Lan giục :

- Chúng ta vào thôi!

Nói rồi mới bắt đầu sải chân đi lọt hẳn vào động trong.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn liền bước theo, Trúc Thu Lan bước vào vài bước đã có cảm giác không gian ở đây mở rộng ra, bên trong động ngoài tiếng bước chân khẽ của bọn họ, không có thêm một tiếng động nào khác lạ.

“Xẹt” một cái, chiếc hỏa đồng trong tay nàng được đánh cháy sáng lên, cảnh toàn động lập tức mở ra trước mắt.

Nhìn quanh là bao quát được toàn động rộng tầm năm trượng vuông, trên một phiến đá lớn, một thân hình nữ nhân vận kinh phục màu xanh nằm xấp mặt xuống đá, không nói cũng biết là ả hầu Xuân Mai, hồi đêm bị Hoắc Vạn Thanh lột mặt nạ trong Thiên Hoa sơn trang.

Cách ả không xa, còn có thêm một tiểu nữ khác và một lão nhân thân vận lam bào, cả hai tình trạng cũng giống như Xuân Mai nằm phủ phục bất động trên đất, hiển nhiên bọn họ đều trúng mê hương của Trúc Thu Lan mà bất tỉnh nhân sự.

Tiểu nữ áo xanh thì nàng không biết mặt, thế nhưng lão già thân vận lam bào thì nàng nhận ra ngay chính là Hồ Trảo Tôn Vô Kỵ, lão già mở quán rượu bên sông ở Qua Châu.

Tiếp sau bọn họ lại còn thêm một lão nhân khác ngồi tựa lưng vào vách đá, vừa nhìn thấy người này, Tống Văn Tuấn bỏ người tới kêu lên thông thiếp :

- Cha, quả nhiên cha ở đây!

Lão nhân này không ai khác, đúng là vị Minh chủ năm xưa - Tống Trấn Sơn. Lão ta thần thái thân nhiên an tường, mắt nhắm hờ, nhưng kỳ thực cũng bị trúng mê dược bất tỉnh nhân sự như bọn người kia.

Tống Văn Tuấn đã đến bên cha, nhìn một lát lo lắng quay qua đầu nói :

- Trúc cô nương, gia phụ cũng trúng mê hương, xin cô nương nhanh giải cứu.

Trúc Thu Lan cười nói :

- Thiếu trang chủ chớ nóng vội, chờ Mạnh lão tiên bối và Hoắc tổng quản vào đây hẳn tính, đối phương quỷ kế đa đoan, chúng ta cần hết sức cẩn thận đề phòng.

Tống Văn Tuấn mặt ửng đỏ lên nói :

- Trúc cô nương nói rất đúng!

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn Trúc Thu Lan hỏi :

- Chúng ta mời Mạnh tiên bối vào chứ?

Trúc Thu Lan cười khúc khích nói :

- Không cần đi mời, chỉ thấy trong này sáng lên, bọn họ sẽ vào ngay thôi!

Nói chưa dứt câu, quả nhiên đã thấy hai người nhảy vào chính là Thần Điều Đầu Hối và Hoắc Vạn Thanh.

Thần Điều Đầu Hối quét mắt nhìn một vòng thạch động, cười vang ha hả nói :

- Thực khổ cho Trúc cô nương!

Trúc Thu Lan khép người khiêm tốn đáp :

- Mạnh tiên bối sao lại nói vậy!

Hoắc Vạn Thanh đã nhìn thấy lại lão Trang chủ cũ của mình, vui mừng khôn xiết reo lên :

- Lão Trang chủ quả nhiên ở đây mà!

Nói rồi định bước tới đỡ người Tống Trấn Sơn, nhưng Thần Điều Đầu Hối vội cản lại :

- Hoắc tổng quản chậm tay!

- Mạnh đạo huynh còn gì chỉ bảo?

Thần Điều Đầu Hối trầm ngâm một lúc từ từ nói :

- Bọn tặc đã một lần dùng Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Minh chủ may mà bị Trúc cô nương khám phá ra, liệu bọn chúng có giờ trò này lần nữa không, chúng ta cần cẩn thận.

Hoắc Vạn Thanh khựng người trở mắt hỏi :

- Vậy theo Mạnh đạo huynh thấy, chúng ta nên làm thấy nào đây?

- Chúng ta chỉ còn có một cách, chờ Minh chủ giải hết mê dược thử xem mới nói.

Nói rồi đưa mắt nhìn Tống Văn Tuấn tiếp :

- Muốn nhìn theo Minh chủ thật hay giả, Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản tốt nhất nên lánh mặt, thiên hạ chưa từng có lý con lại đi thử cha bao giờ!

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói :

- Mạnh đạo huynh nói chí lý, Thiếu trang chủ và tại hạ thoái ra ngoài vậy.

Nói rồi lão lấy từ trong người ra một bình thuốc giải được đưa cho Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Đây là bình giải được “Tân công độc” mà chí hay Nhạc thiếu hiệp đã mang đến, sau khi Lang Sơn Nhất Bái chân tướng bị bại lộ, lão hủ đã lấy lại. Lão Trang chủ trúng “Tân công độc” nhất định bọn chúng không khi nào giải cứu, nếu người này đúng thực là lão Trang chủ, thì thiếu hiệp dùng nó giải cứu hộ.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, tay đón lấy bình thuốc giải cho vào áo.

Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn khi ấy cùng nhau quay trở ra bên ngoài.

Thần Điều Đầu Hói nhìn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nói :

- Chuyện này giờ cũng chỉ còn nhờ vào đại công của nhị vị.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tiền bối có gì sai khiến, xin cứ nói rõ!

Thần Điều Đầu Hói tay vuốt râu, rồi thấp giọng nói với bọn họ một lúc.

Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan nghe xong đồng thanh nói :

- Văn bối tuân mệnh!

- Tốt lắm, giờ thì Trúc cô nương có thể cho người này người thuốc giải.

Trúc Thu Lan đáp một tiếng, rồi bước nhanh đến bên người Tống Văn Sơn, lấy từ trong áo ra một chiếc bình ngọc xanh nhỏ xíu, mở nắp bình, dùng móng tay út móc ra một chút bột màu hồng búng nhẹ bay vào mũi ông ta.

Tống Văn Sơn đang mê man, bỗng hắt hơi một cái, đột nhiên hai mắt mở bừng ra nhìn thấy bọn Thần Điều Đầu Hói ba người đứng trước mặt mình, bất giác vui mừng nói :

- Mạnh đạo huynh, Nhạc thiếu hiệp các người sao tìm được đến đây?

Thần Điều Đầu Hói chấp tay nói :

- Minh chủ tỉnh lại rồi thì tốt, có điều huynh đệ muốn thỉnh giáo Minh chủ một câu...

- Ồ!

Tống Văn Sơn ngược nhìn lão ta một cái hỏi :

- Mạnh đạo huynh muốn hỏi điều gì?

- Ủm,... Huynh đệ như có lời không phải, xin Minh chủ lượng thứ bỏ qua!

Tống Văn Sơn cười sởi lởi nói :

- Bất đại môn phái là người một nhà, đạo huynh nói sai một câu lẽ nào lão phu lại trách cứ?

- Minh chủ nói ra câu này, huynh đệ mới thật sự yên tâm!

Nói rồi liền quay lại phất tay một cái, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nhận được hiệu lệnh lập tức tiến tới một bước ôm quyền nói :

- Tống đại lão gia, văn bối thật đắc tội!

Tống Văn Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc thiếu hiệp, các người làm gì vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay :

- Bọn vẫn bối hai người nhận mệnh Mạnh lão tiền bối, muốn lục soát người Tổng đại lão gia!
- Hà? Lúc soát người lão phu? Vì sao?

Nhạc Tiểu Tuấn hơi lúng túng nhìn nhanh Thần Điều Đầu Hối một cái ấp úng nói :

- Điều này...

Tổng Trần Sơn thấy chàng ngập ngừng thì giục :

- Tướng công cứ nói, không ngại gì.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Bởi vì... Bởi vì...

Chàng ấp úng, cuối cùng vẫn không nói hết câu.

Trúc Thu Lan tiếp lời chàng :

- Bởi vì muốn xem thử Tổng đại lão gia có mang mặt nạ da người hay không?

Tổng Trần Sơn trở mặt ngạc nhiên :

- Lão phu đeo mặt nạ làm gì?

Trúc Thu Lan nói :

- Vì đã có người giả mạo Tổng đại lão gia!
- Nhưng, lão phu là Tổng Trần Sơn, chẳng lẽ... là giả hay sao?

Trúc Thu Lan lạnh giọng nói :

- Ai biết được, không chừng người chính là Lang Sơn Nhất Bái giả mạo thì sao?
- Lang Sơn Nhất Bái? Lang Sơn Nhất Bái là ai? Hắn giả mạo lão phu ư?

Tổng Trần Sơn trên mặt đã thấy bị kích động mạnh, nói tiếp :

- Cô nương có thể đem hết mọi chuyện xảy ra kể cho lão phu nghe chứ?

Trúc Thu Lan nói :

- Ta không biết có nên nói ra hay không?

Thần Điều Đầu Hối đỡ lời :

- Cô nương cứ nói không ngại gì!

Trúc Thu Lan khi ấy mới đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn lấy được thuốc giải rồi cùng nàng đến Thiên Hoa sơn trang ra sao, sau đó phát hiện ra Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Tổng Trần Sơn, cho đến cả bọn làm sao lại lần đến được động đạo này, sơ lược kể qua cho Tổng Trần Sơn nghe.

Tổng Trần Sơn nghe đến run cả người nói :

- Bọn chúng bắt cóc lão phu, lại còn xảy ra nhiều chuyện thế sao?

Nói rồi lão gật đầu tiếp :

- Chẳng trách nào mà các người hoài nghi lão phu, nhưng không biết các người cần thể nào mới chịu tin lão phu?

Trúc Thu Lan nói :

- Phân biệt Tổng đại lão gia thật hay giả, vốn chỉ là chuyện đơn giản, có điều hiện tại chỉ sợ...

- Cô nương cứ nói thẳng ra lão phu nghe đi!

Trúc Thu Lan chớp mắt nhìn nhanh đối phương, rồi đáp bằng một điều khác :

- Tổng đại lão gia ở đây, bọn chúng sao không chế huyết đạo, cũng không trói chân tay lão lại?

Tổng Trần Sơn cười khời đáp :

- Lão phu thân đã trúng Tán công kỳ độc, nhất thân công lực coi như phế bỏ, đến trói gà còn không chặt, há bọn chúng cần phải trói tay chân hay điểm huyết?

Trúc Thu Lan gật đầu nói :

- Vậy thì đúng, lão đại gia nhất thân tuyệt học, kiếm pháp tạo chi xuất thần nhập hóa, nếu mà không trúng phải Tán công kỳ độc chỉ thử là biết ngay thực giả.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe rồi chen vào nói :

- Có đây, chúng ta vốn mang thuốc giải đến cho Tổng đại lão gia, chỉ cần Tổng đại lão gia uống thuốc giải vào rồi thì không còn khó phân biệt thật hay giả.

Vốn mỗi kẻ sách đều do Thần Điều Đầu Hối đề ra, nhưng lúc này Trúc Thu Lan vẫn vờ quay đầu nhìn lão hỏi :

- Mạnh lão tiên bối thấy chủ ý Nhạc đại ca được chứ?

Thần Điều Đầu Hối vuốt râu như suy nghĩ rồi nói :

- Như thế cũng hay, không biết ý Minh chủ thế nào?

Tổng Trần Sơn gật đầu ngay :

- Mạnh đạo huynh thấy được, thì lão đồng ý ngay thôi mà!

Thần Điều Đầu Hối đưa tay ra hiệu, nói :

- Vậy Nhạc thiếu hiệp nhanh lấy thuốc giải trao cho Minh chủ!

Nhạc Tiểu Tuấn ứng thanh đáp một tiếng, rồi lấy từ trong áo ra một chiếc bình sành, mở nắp dốc thuốc đổ ra năm viên được hoàn đưa đến trước mặt Tổng Trần Sơn.

Tổng Trần Sơn đón lấy thuốc giải cho vào mồm nuốt xuống.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tổng đại lão gia đã phục giải được, cần tĩnh tọa một lúc thuốc giải mới phát tác.

Tổng Trần Sơn nghe lời, ngồi xếp bằng ngay ngắn, nhắm hờ mắt lại.

Thần Điều Đầu Hối thoái lui một bước, thấp giọng nói :

- Minh chủ phục thuốc giải, chi ít cũng cần phải tịnh dưỡng thời gian một tuần trà mới hồi phục công lực, nhân lúc này chúng ta nên nghỉ lưng một lát.

Nói rồi lão tự tìm chỗ ngồi xuống, nhưng ngẫm dùng truyền âm nhập mật nói với bọn Nhạc Tiểu Tuấn :

- Chú ý đề phòng, không chừng hấn vùng đây là mọt chuyện!

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ngậm gật đầu, rồi mỗi người tự tìm một phiến đá ngồi xuống, nói nghỉ thì nghỉ, nhưng cả ba vẫn không rời mắt khỏi người Tổng Trần Sơn.

Đúng tại lúc ấy, đột nhiên nghe tiếng chân người bước rất nhanh truyền vào.

Thần Điều Đầu Hối lão luyện kinh nghiệm, nghe ra tiếng chân nhanh nhẹ nhưng vội vã gấp gáp, linh tính đoán đã có chuyện xảy ra bên ngoài, liền đứng lên nghênh đón đầu đường động đạo.

Chỉ thấy bóng người lách vào chính là Sử Truyền Đình, lão hỏi ngay :

- Ngoài kia có chuyện xảy ra ư?

Sử Truyền Đình ngạc nhiên hỏi lại :

- Mạnh đạo huynh làm sao biết được?

- Huynh đệ chỉ suy đoán vậy thôi!

- Mạnh đạo huynh đoán không sai, vừa rồi Lục đạo huynh vào động trước báo cho hay là viện binh của tặc đảng đã kéo đến, nhân số cũng không ít, cần Mạnh đạo huynh điều người chuẩn bị ứng phó.

Nguyên vừa rồi Sử Truyền Đình được phân canh giữ ở động ngoài, bọn Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn cũng đã trở ra đó, nhưng vì trong này không tiện có mặt bọn họ hai người, cho nên mới do Sử Truyền Đình vào báo tin.

Thần Điều Đầu Hối hỏi :

- Lục đạo huynh có nói rõ là bọn người nào đến không?

Sử Truyền Đình lắc đầu đáp :

- Hiện tại còn chưa rõ, tình hình trong này sao rồi?

Thần Điều Đầu Hối thấp giọng nói :

- Minh chủ đã uống thuốc giải, hiện tại thật hay giả còn chưa thể nói được.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Chúng ta cần phải đợi sau khi Minh chủ hồi phục lại toàn công lực mới có thể thử biết chân giả, trong thời gian này cần cố thủ vững chắc.

Nói đến đó, lão quay đầu vẫy tay gọi Trúc Thu Lan, nàng chạy nhanh đến, nhỏ giọng hỏi :

- Mạnh tiên bối có gì căn dặn?

Thần Điều Đầu Hối môi mấp máy, dùng truyền âm nhập mật nói :

- Trước mặt quân chi viện của tặc đảng đã kéo đến, lão hủ cần ra ngoài xem tình hình để đối phó, sau khi Minh chủ tỉnh lại thì cứ theo đúng kế hoạch mà làm, ở đây do cô nương và Nhạc thiếu hiệp trấn thủ, cần cẩn thận đề phòng địch thấy chúng ta phân tán lực lượng trong này mà phản kích. Nếu lúc cần thiết, cô nương cứ dùng đến Bách Lý Hương mà đối phó.

Trúc Thu Lan gật đầu đáp :

- Văn bối đã hiểu!

Thần Điều Đầu Hối quay nhìn Sử Truyền Đình nói :

- Chúng ta đi!

Cả hai rút nhanh ra động ngoài, Hoắc Vạn Thanh vừa thấy bóng chạy đến hỏi ngay :

- Mạnh đại hiệp, lão Trang chủ...

Không đợi lão hỏi hết câu, Thần Điều Đầu Hối đáp ngay :

- Minh chủ đã uống thuốc giải, trước mặt còn chưa phân biệt được thật giả, chi ít cũng cần qua thời gian bữa cơm nữa mới biết rõ hư thực. Huynh đệ đã phân công Trúc cô nương và Nhạc thiếu hiệp canh giữ động trong, không chuyện gì xảy ra đâu.

Tiếp lão lại nói với Sử Truyền Đình :

- Phiên Sử đạo huynh mang Vu bà bà vào trong kia, rồi ra ngoài tiếp ứng. Ở đây chỉ cần Hoắc tổng quản và Tống thiếu trang chủ trấn thủ là được, động hẹp lại khúc khuỷu, thủ dễ công khó, nếu tình thế quá bí thì chúng ta có thể kéo hết vào đây cố thủ, đợi đến khi Minh chủ tỉnh lại phân biệt thật giả, rồi cùng kéo ra quyết một trận sống mái với chúng.

Sử Truyền Đình ứng thanh đáp một tiếng, rồi cấp ngang người Vu bà bà chạy vào trong.

Thần Điều Đầu Hối nói thêm vài câu với bọn Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn, đoạn sai bước đi ra hướng cửa động.

Bên ngoài ánh trăng mờ nhạt hắt vào, nhưng cũng đủ thấy rõ bọn Vô Trụ thiền sư ba người án ngữ trước cửa động.

Khi đến cửa động thì càng thấy rõ hơn, xa xa bên ngoài tầm ba bốn thước, đứng vây quanh mồm đá có thêm bảy tám bóng người khác, bọn họ thần thái

oai nghi đình lập, nhưng chung quy không thấy có ai lên tiếng nói gì.

Thần Điều Đầu Hói vừa nhìn thấy tình hình này đã bấm bụng nghĩ :

- Ái, chẳng lẽ bọn chúng còn có nhân vật nào thân phận cao hơn chưa xuất hiện hay sao?

Cam Huyền Thông khi ấy thấy bóng Thần Điều Đầu Hói đi ra thì đón hỏi :

- Mạnh đạo huynh, tình hình bên trong thế nào rồi?

Thần Điều Đầu Hói kể sơ qua chuyện Tổng Trấn Sơn, rồi hỏi :

- Đám viện binh này đến lâu chưa?

Cam Huyền Thông đáp :

- Chừng một tuần trà, Mạnh đạo huynh nhìn kỹ xem bọn chúng là những tên nào?

Thần Điều Đầu Hói nghe thì giật mình hỏi lại :

- Ý Cam đạo huynh, chẳng lẽ bọn chúng có cao thủ?

- Bần đạo chỉ nhận ra hai người trong số này, hai tên ăn mặc cổ quái kia chính là Trương Tây song thi, nghe nói bọn chúng võ công cực cao, một vùng lưỡng hồ đều vang lừng hung danh của chúng. Cứ vậy đủ thấy sáu tên còn lại quyết không phải hạng vô danh tiểu tốt.

Thần Điều Đầu Hói lúc này đã quét nhìn qua hết bọn tám người kia, gật gù nói :

- Không sai, người vận võ phúc màu đỏ kia là Hòa Ma Nữ, đứng đầu trong làng hắc đạo nữ ma, tâm ác vô cùng. Lão gia thân hình cao lớn kia là Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, lão đạo sĩ tóc phủ vai lại là Ngũ Xoa chân nhân Vạn Thiên Phong, chỉ bằng mấy tên này cũng đủ gây cản rồi đấy!

Phi Hồng Dực Sĩ nhích đến gần hỏi :

- Bọn chúng nhân mã tợ hồ như chưa đến đủ?

Thần Điều Đầu Hói gật đầu đáp :

- Huynh đệ cũng nghĩ như vậy, trong bọn chúng còn có một nhân vật thân phận cao hơn chưa đến!

Phi Hồng Dực Sĩ nhíu mày hỏi :

- Làm sao biết được?

Thần Điều Đầu Hói cười đáp :

- Thử nhìn đám kiêu hùng ác bá này, nếu không có một người thân phận cực cao, võ công siêu chúng, thì ai thống lĩnh được bọn chúng chứ?

Cam Huyền Thông gật đầu đồng tình :

- Mạnh đạo huynh nói chí lý...

Chưa nói hết câu bỗng lại í lên một tiếng, tay chỉ xuống hướng dốc núi la lên :

- Nhìn kia!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Viện binh

Cả bọn nghe Cam Huyền Thông chỉ tay la lên, thì đưa mắt nhìn.

Phi Hồng Dục Sĩ nói ngay :

- Lại có người đến!

Quả nhiên đúng vậy, từ dốc núi có ánh đèn lồng tiến đến.

Cam Huyền Thông kinh ngạc nói :

- Cứ nhìn ánh đèn, tợ hồ như không chỉ một chiếc mà thôi.

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Người này có lẽ chính là người đứng đầu tặc đảng này.

Phi Hồng Dục Sĩ cười nói :

- Mạnh đạo huynh tợ hồ như có tài tiên tri nhỉ!

- Ủm, huynh đệ tuy chỉ phán đoán nhưng mười phần hết tám chín là đúng.

- Ái, ra vậy, bản đạo muốn nghe cho rõ hơn.

Thần Điều Đầu Hối vuốt chòm râu son dương liễu thưa nói :

- Cứ theo lẽ thường tình suy đoán thôi, kẻ dạ hành trên giang hồ khi nào lại đốt đèn mà đi? Người này đến đây không chỉ đốt đèn, mà còn đốt nhiều đèn, đủ thấy phải người có thân phận cực cao. Muốn làm vậy chứng tỏ uy phong bản lĩnh của mình khác với chúng nhân, thử hỏi không phải là người đứng đầu hắc đảng thì ai vào đây?

Phi Hồng Dục Sĩ bắt giắc gậy đầu nói :

- Xem ra Mạnh đạo huynh có tài quân sư...

Bên ngoài động, những ánh đèn kia đã đến gần.

Bây giờ đã có thể thấy đối phương, người đi đầu tiên không ai khác chính là Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu.

Tiếp liền theo là hai thanh y thiếu nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy, tướng mạo xinh đẹp mỹ lệ, tay đều nắm đèn lồng sóng vai mà đi.

Liền đó là một thư sinh khôi ngô tuấn tú, mắt ngọc môi son, mày rậm mắt sáng, thân vận thanh y trường bào, lưng thắt đai ngọc, vai mang kiếm tua trắng bạc, Trên tay chiếc quạt lông phe phẩy càng tăng thêm vẻ khí khái nho nhã, chân thả từng bước chậm rãi khoan thai, khiến người ta nhìn không khỏi bội phục.

Nhưng, nhìn thư sinh này thì ngược lại khiến bọn Thần Điều Đầu Hối bốn người đều ngó người. Bọn họ nguyên tưởng người vừa đến này đứng đầu hắc đảng, thì phải là một nhân vật danh chấn võ lâm, đứng đầu hắc đạo mới phải.

Chẳng ngờ người này bất quá cũng chỉ là một thư sinh tuổi chừng ba mươi, cốt cách đoan chính hòa nhã, cử chỉ ung dung, không toát lên một chút nào là tà khí.

Cam Huyền Thông không nén nổi hiếu kỳ thấp giọng hỏi :

- Nhị vị đạo huynh có biết người này là ai không?

Thần Điều Đầu Hối và Phi Hồng Dục Sĩ đều lắc đầu.

Bọn họ ba người hành cước giang hồ mấy mươi năm, khắp dải Giang Nam Bắc, vùng vẫy khắp Hoàng Hà lưỡng ngạn, trong làng hắc bạch đạo những nhân vật có tên tuổi, đâu chưa một lần gặp, nhưng chỉ ít cũng phải nghe qua. Vậy mà với vị Thanh y thư sinh này, mặt không biết, mà danh cũng chưa từng nghe nói đến!

Bọn họ nói chuyện với nhau, thì ngoài kia trong đám tám người ban đầu có một người bước ra trước cúi đầu thi lễ nói lớn :

- Thuộc hạ Chúc Tường Phù, tham kiến Tổng hộ pháp.

Thì ra người này chính là Cửu Chi La Hán Chúc Tường Phù, pháp danh Quảng Minh, lão dẫn đường cho bảy người kia đến đây trước.

Thanh y thư sinh qua ánh mắt như điện một vòng bảy người kia, cười nói :

- Chư vị hân chờ đã lâu!

Giọng nói cao thanh, tiếng cười gần gũi.

Bảy người kia liền chấp tay thi lễ, cúi người đồng thanh nói :

- Thuộc hạ tham kiến Tổng hộ pháp!

Cứ nhìn thần thái của bọn họ, cũng đủ thấy cung kính nể sợ vị Tổng hộ pháp này như thế nào rồi.

Thanh y thư sinh gật đầu mỉm cười, rồi bước tới trước mặt đoàn người mới dừng chân lại, hai thiếu nữ không chờ hạ lệnh, liền lui đứng sau lưng phân làm tả hữu thị hầu.

Thanh y thư sinh đưa mắt quét nhìn động khẩu, lúc này Vô Trụ thiền sư vẫn chống thiền trượng đứng uy nghi bất động, thư sinh lên tiếng hỏi :

- Lão hòa thượng này là ai?

Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đứng đầu bên phải liền đáp :

- Lão ta là Vô Trụ thiền sư, Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự.

Thanh y thư sinh ừm một tiếng rất khẽ, nói :

- Nói vậy, bọn chúng đã thành công chiếm thạch động rồi?

Lang Sơn Nhất Bái cúi đầu đáp :

- Xem tình hình có lẽ...

Không đợi gã đáp hết câu, Thanh y thư sinh nói tiếp :

- Không cần nói, người đến hỏi Vô Trụ đại sư xem người của ta giữ động ở đây còn sống hay chết?

Giọng nói trở nên lạnh lùng quyền uy khiến Lang Sơn Nhất Bái hơi run người, dạ một tiếng rồi bước lên mấy bước, ôm quyền chào Vô Trụ thiền sư hỏi :

- Đại sư, Tổng hộ pháp chúng tôi muốn hỏi một câu, chư vị tấn công vào động, không biết người của chúng tôi trấn giữ ở đây còn sống hay chết?

Vô Trụ đại sư từ đầu đến giờ chống trượng giữ động khẩu, bây giờ mới chấp một tay trước ngực, khẽ niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật, bản tăng chỉ trấn giữ động khẩu, mọi chuyện khác không rõ.

Lang Sơn Nhất Bái vẻ không vui nói :

- Đại sư là vị cao tăng đời này, sao lại đáp như vậy được?

Vô Trụ thiền sư nghiêm túc đáp :

- Bản tăng quả thật không biết.

Thanh y thư sinh lên tiếng hỏi :

- Thế nào? Lão ta không chịu nói?

Lang Sơn Nhất Bái vội vàng nghiêng mình đáp :

- Lão hòa thượng này thật cố chấp.

Thanh y thư sinh nói :

- Người bảo lão ta tránh ra!

Một câu thật ngạo nghễ, rõ ràng thường ngày nhân vật này chuyển quyền sai khiến ra lệnh cho hạ cấp, bất cứ người nào cũng răm rắp nghe theo, nhưng gã không thử tưởng xem người đang trấn thủ động khẩu kia chẳng phải là nhân vật tầm thường, há dễ nghe lệnh gã?

Lang Sơn Nhất Bái đành cúi dài dạ một tiếng nữa, rồi quay nói với Vô Trụ thiền sư :

- Đã vậy xin đại sư tránh ra, để người nào biết chuyện ra trả lời!

Vô Trụ thiền sư giọng hơi run vì giận :

- Bần tăng sao phải tránh ra?

Lang Sơn Nhất Bái chỉ hỏi lại :

- Đại sư nhất định không chịu tránh ra sao?

- Bần tăng đảm nhiệm trấn thủ động khẩu, đương nhiên không thể tránh ra.

Lang Sơn Nhất Bái nét mặt sa sầm tức giận nói lớn :

- Vô Trụ đại sư, huynh đệ có ý tốt mới khuyên, đã có Tổng hộ pháp thân giá đến đây, đại sư như còn ngoan cố lấy sức mà chống cự, thì chẳng khác gì châu đá xe!

Vô Trụ thiền sư nghe vậy, động mạnh ngọn thiền trượng xuống nền đá đánh ầm một tiếng, giọng vang lớn như tiếng chuông :

- Thiện tai! Thiện tai! Bần tăng chỉ biết trấn hộ động khẩu, không biết gì nữa!

Lang Sơn Nhất Bái cười lạnh nhạt nói :

- Đại sư còn không chịu tránh ra, huynh đệ quyết chẳng khách khí nữa!

Nói rồi tung liền một chưởng vào giữa ngực Vô Trụ thiền sư.

Nhân vì trước mặt Tổng hộ pháp, cho nên đã ra chiêu phải tận lực, một chưởng này chính là Đại Lực Kim Cương chưởng với bảy tám thành công lực, chỉ thấy một đạo vô hình kinh khí, êm như không có tiếng động ập tới.

Vô Trụ thiền sư hoán ngọn thiền trượng sang tay trái, tay phải cũng liền phát chưởng nghênh tiếp.

Bình một tiếng chấn động lớn.

Lang Sơn Nhất Bái đã mưu tức trí, một chưởng vừa tiếp, tay trái lại bồi thêm một chưởng khác, chưởng liên hoàn năm chiêu đánh tới.

Vô Trụ thiền sư không ngờ đối phương ra tay nhanh và hiểm như vậy, tay trái cũng vội buông trượng phát chưởng tiếp đầu đối phương.

Năm chưởng nháy mắt qua đi, Vô Trụ thiền sư đã cân lường được đối phương, ôm quyền nói :

- Sách thí chủ như không chịu thoái lui, chớ trách bần tăng vô lễ!

Dứt lời, không đợi đối phương kịp ra tay, vù, vù, vù, hai tay liên hoàn đánh liền ba quyền.

Ba chiêu này chính là tuyệt thủ trong La Hán quyền, quyền phong ào ạt như cuồng lang đột khởi, khiến người ta nghe tiếng quyền không khỏi chấn động.

Lang Sơn Nhất Bái nhất thời không phòng bị, ba quyền của đại sư bức lão ta thoái liền hai bộ. Thế nhưng, là nhân vật giang hồ lão luyện, nhanh chóng trầm ổn, thoái là tiến ngay, xuất chưởng phản công đối phương.

Hai người nháy mắt quyền cước đấu nhau đến ác liệt, nhưng bọn họ tiến thoái chỉ trong cự ly hai ba bộ là cùng, thi chung vẫn án ngữ ngay trước động khẩu.

Qua phút chốc, hai người đấu với nhau ngoài mười lăm chiêu, Lang Sơn Nhất Bái tâm ý quyết đánh nhanh thắng nhanh, nhìn tình thế xem ra trận đấu còn kéo dài thì lòng hơi nóng, trầm giọng nói :

- Lão hòa thượng, ngươi tiếp thêm vài chưởng này!

Hữu thủ vung lên phát ra một cổ chưởng phong âm nhu yếu nhược, tả thủ theo đó cũng liền tung một đạo vô hình kinh phong.

Vô Trụ thiền sư vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay chính là Thôi Tâm chưởng, lão nhắm trọng trách trấn giữ động khẩu, đối phương người đồng, ra tay còn nhân nhượng quyết không xon.

Nghĩ vậy trầm giọng quát lớn :

- A Di Đà Phật!

Rồi ngậm vận chân lực phát Bát Nhã thiền công, hai tay từ từ trước ngực đẩy ra.

Nên biết, Bát Nhã thiền công là Phật môn vô thượng thiền công, đứng thứ ba trong bảy mươi hai môn công phu của Thiếu Lâm tự, chỉ có những bậc trưởng lão mới tu luyện được môn công phu này.

Vô Trụ thiền sư tuy mấy mươi năm tu luyện, nhưng vừa rồi thi triển Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn coi như là lần đầu tiên thi triển

môn công phu thắng thừa này, hiện tại đánh ra thành chưởng chính là Bát Nhã thiên chưởng cũng là lần đầu tiên thi thố chưởng pháp vô thượng của mình.

Bây giờ, một người thi triển Thôi tâm chưởng pháp chân lực mạnh nhất, một người lại thi triển thắng thừa Phật môn công phu Bát Nhã thiên chưởng, hai chưởng tiếp nhau tự nhiên không phải là tầm thường.

Thế nhưng, chỉ nghe “bình” một tiếng chấn màng nhĩ, nhưng không một chút dư phong tạt ra ngoài, thật là điều hiếm thấy. Nhân vì Thôi Tâm chưởng pháp kinh lực âm nhu yếu nhược như lông hồng, mà Bát Nhã thiên chưởng vô hình kinh khí, vô sắc vô thanh, cho nên mới có hiện tượng như vậy.

Nhưng, chỉ nhìn cả Vô Trụ thiên sư và Lang Sơn Nhất Bái hai thân hình đều bị đẩy bật lui sau mấy bước, chứng tỏ lực đạo ngấm bên trong mạnh đến chừng nào rồi.

Vô Trụ thiên sư tay chống thiên trượng trụ lập trên đất, tà áo cà sa vẫn còn lật phất bay một lúc nữa mới ngưng.

Lang Sơn Nhất Bái cả người lao đảo thoái lui hai bước, khó lắm mới không để ngã, ngực phập phồng thở gấp, rồi hoắc mồm học ra một búng máu tươi.

Cửu Chỉ La Hán thấy vậy hốt hoảng chạy nhanh đến đỡ lão ta.

Bên này bọn Thần Điều Đầu Hối và Phi Hồng Dực Sĩ cũng tranh nhau ra trước cửa động thấp giọng hỏi :

- Đại sư không sao chứ, nhanh lui nghỉ dưỡng đi!

Vô Trụ thiên sư gạt nhẹ đầu, từ từ thoái lui vào trong động điềm nhiên nói :

- Sách Nghị Phu thương thế còn nặng hơn, bản tăng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là nguyên khí trong người bản tăng hồi phục!

Nói rồi tay chống thiên trượng đi đến bên vách đá, ngồi xuống bàn tọa trên đất nhắm mắt dưỡng thần khí.

Cam Huyền Thông khi thấy Vô Trụ thiên sư thoái lui, thì liền nhảy ra trước thay thế vào vị trí đại sư trấn thủ động khẩu.

Liền nghe một tiếng hú quái dị như tiếng cú săn đêm, rồi nói :

- Lão đại, đến lượt huynh đệ chúng ta xuất đầu, nhanh ra vắt chiếc mũi trâu của lão đạo kia đi!

Lại một tiếng cười chói tai, nói :

- Hảo!

Vừa dứt tiếng cười, đã thấy hai bóng người lướt tới rất nhanh, sóng vai đáp xuống trước mặt Cam Huyền Thông.

Hai tên này mặt mày quái dị, một tên hai mắt nhắm tịt tựa hồ như bị mù, tên thứ hai ngược lại đôi mắt xanh long lanh như ngọn lửa ma trơi, giữa hai đầu chân mày thưa có một vết đao rất sâu. Cả hai đều vận kinh trang cụt ngắn, để lộ đôi chân trần lông lá, đôi giày cỏ thô thấp, khiến cho thân hình vốn quái dị càng thêm quái dị hơn!

Thế nhưng danh đầu của hai nhân vật này không phải nhỏ, bọn họ vốn là huynh đệ song sinh, chân danh với ngoại hiệu Tương Tây song thi, lão đại là Bế Mục Cương Thi Bán Lôi, lão nhị là Tam Nhân Cương Thi Bán Điện.

Cam Huyền Thông đã nhận ra hai người này là ai, bất giác đầu mi hơi nhú động hást hàm hỏi :

- Nhị vị có gì chỉ giáo?

Bán Điện giọng lạnh lùng nói :

- Tên mũi trâu, ngươi tránh ra thì vô sự!

Cam Huyền Thông giữ bình tĩnh hỏi lại :

- Việc gì bản đạo phải tránh ra?

Bán Điện nói :

- Bởi vì huynh đệ chúng ta muốn vào động xem xét người của chúng ta vừa rồi lưu lại ở đây còn sống, hay là đã bị bọn tăng, đạo các ngươi lượm mất rồi!

- Ồ, nhưng nếu bản đạo không tránh thì sao?

Bán Điện chưa nói gì, Bán Lôi đã phóng cánh tay với năm ngón tay dài ngoằng mà khô đét như năm que củi về phía ngực Cam Huyền Thông, mắt vẫn nhắm kín, cười nham hiểm gần giọng nói :

- Vậy thì phải vất người ra một bên!

Cam Huyền Thông vừa rồi nhận ra hai nhân vật trước mắt mình thuộc hàng ác bá đại hiểm độc, cho nên đã sớm đề phòng.

Lúc này một trào của Bàn Lôi đánh ra cực nhanh mà lại bất ngờ, nhưng Cam Huyền Thông vẫn né người tránh được.

Soạt một tiếng, trường kiếm xuất vỏ, Cam Huyền Thông ra một chiêu Đảo Quái Chu Liêm, ánh kiếm lóe lên tạo thành bốn đạo kiếm ảnh từ trên chộp xuống.

Bàn Điện cười khắc khắc trong họng nói :

- Bằng người mà cũng dám giỡn kiếm trước mặt huynh đệ chúng ta ư?

Chỉ một cái lách người đã áp sát bên hông Cam Huyền Thông, hữu trào chộp vào tay kiếm, tả trào chộp vào vai đối phương.

Bàn Lôi tuy ngoại hiệu Bể Mực nhưng kỳ thực hẳn không mù, chỉ có điều đôi mắt lúc nào cũng như nhắm tít mà không có gì lọt qua nổi mắt hắn, vì chỉ cần hé mở một chút là đã có thể thấy mọi chuyện. Vừa rồi một trào không trúng, hắn liền nhảy ập tới canh trai tiếp tục vung tay phát hai trào chộp vào tay trái, và một trào chộp vào gáy Cam Huyền Thông.

Huynh đệ bọn họ luyện đến tâm ý tương thông, hành động như phong, xuất thủ công địch phối hợp rất ăn ý chặt chẽ, một người đoạt kiếm một người đỡ thương.

Cam Huyền Thông chỉ cần chậm một chút, thì chẳng những hai tay bị bọn chúng chộp cứng, mà đến hậu chẩm cũng bị đánh vỡ ngay tức khắc.

Nhưng Cam Huyền Thông là cao thủ nhất nhì của Bát Quái môn, với tuyệt học thành danh Bát Quái kiếm và thanh bảo kiếm trong tay, thì dầu huynh đệ Tương Tây song thi liên thủ vậy công không dễ làm gì nổi.

Chỉ thấy người lão như làn khói lác nhẹ thoát ra khỏi một chiêu tứ trào hợp bích của đối phương, rồi kiếm vung lên phát ra một màn kiếm ảnh tự động sang tay, phân hai tấn công lại huynh đệ Song thi.

Huynh đệ Song thi không ngờ Cam Huyền Thông thoát khỏi bốn trào của chúng dễ dàng, mà còn lấy công hoàn công, tự nhiên tính hung ác kiêu hùng trỗi lên, hai tên đồng thanh hú dài một tiếng ghê rợn, rồi tứ trào cùng vung ra, hai mươi ngón tay dài cong như vuốt ưng chộp tới.

Phút chốc bọn họ tạo thành cuộc chiến hai áp một, huynh đệ Tương Tây song thi tuy chỉ dùng tay không đầu kiếm. Thế nhưng nên biết hai mươi ngón tay dài ngoằng của bọn họ sắc bén không kém gì hai mươi ngón kích hay hai mươi ngón tiểu đao, chỉ cần một ngón chạm vào người đối phương cũng đủ xé thịt cắt gân rồi.

May mà Cam Huyền Thông với tuyệt học Bát Quái kiếm lấy lừng, dương Đông kích Tây, khi thì hữu công tả thủ, khi thì tả công hữu thủ, ứng biến nhanh nhẹn kịp thời. Nên mặc dầu huynh đệ Song thi càng đánh càng hăng, hùng khí càng khởi mạnh, nhưng ngoài ba bốn mươi hiệp vẫn chưa chiếm một chút thượng phong.

Bên ngoài mọi người đứng quan sát, chỉ còn thấy ba bóng người loang loáng, tiếng chỉ phong rít lên từng hồi, ánh kiếm loang phát ra tiếng thét rợn người, không còn phân định rõ ai với ai.

Đột nhiên, lão đại Bể Mực Cương Thi Bàn Lôi phát ra một tiếng hú dài lạnh lạnh nghe như tiếng hoang thú gọi bầy săn đêm, lập tức Tam Nhân Cương Thi Bàn Điện cũng cất tiếng hú theo, hai tiếng hú hòa làm một kéo dài bất tận.

Đúng lúc tiếng hú vừa dứt, huynh đệ Song thi bỗng tự động nhảy thoái về sau thâu trào đứng yên bất động.

Cam Huyền Thông thấy đối phương tự thoái lui, chẳng còn đối thủ thì đánh vào đâu, cũng đành nhảy lui trấn thủ trước cửa hang chăm mắt nhìn chúng.

Thần Điều Đầu Hói từ phía trong đã nhận ra thần sắc khác thường của bọn huynh đệ Tương Tây song thi, vội dùng truyền âm nhập mật nói với Cam Huyền Thông :

- Cam đạo huynh thận trọng!

Tiếng lão vừa dứt bên tai, lập tức nhìn thấy Bể Mực Cương Thi đột nhiên hai tay giơ cao lên trời, rồi cả người thẳng đơ bỏ nhào vào ôm đoạn hông của Cam Huyền Thông.

Gần như cùng lúc, Tam Nhân Cương Thi Bàn Điện thân hình cũng cứng đơ như xác chết bỏ nhanh tới như điện chớp, mười ngón tay xò ra chộp vào hậu tâm Cam Huyền Thông.

Cam Huyền Thông chấn động giật mình thẳm kêu lên :

- Ái, Cương Thi công!

Đối phương tiền hậu bỏ tới, Cam Huyền Thông cả người vọt lên không tam trọng mới thoát được ra ngoài.

Tương Tây song thi thấy một thế trong Cương Thi công không thành, thì càng tức giận, hai thân hình vẫn cứng đờ như hai xác chết, thế nhanh không tương tiếp tục nhào tới tấn công.

Lúc này chỉ còn thấy bóng Cam Huyền Thông tợ hồ như cánh hồ điệp vờn lượn tránh chiêu đối phương trông thật đẹp mắt, thân pháp mà lão thi triển chính là tuyệt học khinh công Bát Quái Du Thân Bộ, chỉ sử dụng khi bị đối phương thế đông vây công mà thôi.

Bọn Tương Tây song thi tợ hồ như bị bóng người của Cam Huyền Thông đùa cợt khiến bọn chúng càng thêm điên tiết, vừa chồm tới tấn công miệng vừa rú lên từng hồi như tiếng quỷ gọi hồn.

Lần này thì Cam Huyền Thông chỉ thi triển thân pháp huyền diệu né tránh, thần thái ung dung phiêu hốt như không, chẳng có chút gì là cất lực phí sức.

Huynh đệ Tương Tây song thi ngược lại thế bỏ của Cương Thi công cực hiểm của đối phương.

Nhưng chỉ tránh không trả đòn, chẳng phải đã là ở vào thế bị động hạ phong rồi sao?

Đứng bên ngoài chúng nhân chỉ còn thấy loáng thoáng ba bóng nhân ảnh đang thoa vào nhau, không còn phân biệt nổi là ai.

Thanh y thư sinh từ đầu đến giờ quan sát trận đấu, chừng như có chút không kiên nhẫn nổi, đã thấy đầu mày nhíu lại, rồi bỗng đi bộ tiến ra.

Thư sinh vừa đi bộ tiến tới, thì cả bọn Cửu Chỉ là Hàn Quang Minh, Hòa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo, Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa chân nhân Vạn Thiên Phong nghĩ rằng vị Tổng hộ pháp muốn tự tay ra, nên lập tức tiến bước theo.

Bên này, Thần Điều Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân và Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, nhìn thấy phía đối phương tợ hồ như định ý chừng động thế mạnh tấn công động khẩu, thì không khỏi chấn động trong lòng. Nhưng cũng liền tiến hẳn ra ngoài động khẩu sẵn sàng tiếp ứng cho Cam Huyền Thông. Chỉ cần trợ thủ cho Cam Huyền Thông tháo lui vào được trong động, dựa vào địa thế thuận lợi thì có thể đối phó được với đối phương.

Chẳng ngờ, Thanh y thư sinh tiến lên hai bước liền dừng chân lại, phát tay áo một cái nói :

- Các ngươi lui đi!

Giọng nói không lớn, thế nhưng bên trong ngầm chứa một uy lực ghê gớm, khiến cả bọn kiêu hùng như Cửu Chỉ La Hán phải run người dạ ran một tiếng, đồng loạt trở gót thoái lui.

Thanh y thư sinh phe phẩy chiếc quạt trong tay, trầm giọng quát :

- Mọi người ngừng tay!

Tương Tây song thi nghe tiếng quát của Tổng hộ pháp thì lập tức nhảy lùi thâu trào đứng yên bất động.

Cam Huyền Thông bây giờ cả lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở nghe thô thấp, cũng liền nhảy lui hai bước thâu kiểm lại.

Thanh y thư sinh đảo mắt nhìn huynh đệ Tương Tây song thi một cái, giọng ôn hòa nói :

- Các ngươi cũng lui ra!

Tương Tây song thi nghe lệnh liền tán công, rồi tự động thoái lui ra sau.

Phi Hồng Dực Sĩ thấp giọng nói :

- Mạnh đạo huynh, lần này thì đạo huynh ra mặt thay cho Cam đạo huynh lui nghỉ, hấn chừng như muốn chúng ta trả lời, nên để vị quân sư ra mặt mới phải!

Thần Điều Đầu Hói gật đầu nói :

- Cam đạo huynh nhanh vào động nghỉ dưỡng thần khí một lúc!

Cam Huyền Thông quay người thoái lui, thấp giọng nói :

- Mạnh đạo huynh cần cẩn thận, người này xem ra không dễ chơi đâu!

- Ừm, huynh đệ tự biết ứng phó!

Thanh y thư sinh lúc này tiến lên thêm mấy bước, cự ly với bọn Thần Điều Đầu Hói tầm vài trượng thì dừng lại, ôm quyền nói :

- Tôn giá là vị cao nhân nào, có thể cho tại hạ khai nhãn giới?

Thần Điều Đầu Hói cũng ôm quyền đáp lễ nói :

- Tại hạ Mạnh Đạt Nhân người của Lục Hợp môn, xin lĩnh giáo tôn tính đại danh các hạ?

Lão tự báo xuất ra cả môn phái, tự nhiên muốn biết rõ lai lịch đối phương.

Thanh y thư sinh cười đáp :

- Tại hạ Chúc Thiên Tùng.

Đối phương chỉ báo tính danh, Thần Điều Đầu Hói ôm quyền nói tiếp :

- Thì ra là Chúc đại hiệp, hân hạnh!

Chúc Thiên Tùng cười thân nhiên nói :

- Mạnh đại hiệp hà tất phải khách khí, Chúc mỗ chỉ là người mới hành cước giang hồ.

Thần Điều Đầu Hói nhìn thấy thần thái đối phương ung dung, ngữ khí thanh sảng, không có chút gì tạp khí giang hồ. Thế nhưng một người mới xuất hiện trên giang hồ, lẽ nào có thể đứng trên cả một bọn võ lâm hắc đạo lưng danh thế này.

- Chúc đại hiệp mới khách khí, Chúc đại hiệp thân phận Tổng hộ pháp quả nhiên chẳng phải là tầm thường, lão hủ chỉ thỉnh giáo Chúc đại hiệp thuộc cao son đại phái nào?

Chúc Thiên Tùng phe phẩy chiếc quạt đáp :

- Mạnh đại hiệp đã hỏi, huynh đệ phải đáp, có điều bốn phái hiện tại còn chưa đến lúc công khai trên võ lâm. Cũng may đại hội trên Trích Bát thiên viện, hoang sơn không còn xa, đến lúc đó chư vị sẽ biết rõ.

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Thế Chúc đại hiệp đến đây là vì...

- Tại hạ thấy từ đây đến ngày khai hội không xa, giữa chúng ta và Bát đại môn phái vốn không thù oán, cho nên song phương không nên có hành động đối đầu. Chính vì vậy mà Chúc mỗ tự thân đến đây chỉ hy vọng chư vị rời khỏi động này, tránh để mất hòa khí thì hay!

Thần Điều Đầu Hói cười lớn nói :

- Chúc đại hiệp đã biết không nên có hành động làm tổn thương hòa khí song phương, vậy mà còn buộc chúng ta rời khỏi động này. Vậy sao Chúc đại hiệp không tự xuất lĩnh người của mình rời khỏi đây, há như vậy cũng chẳng làm mất hòa khí đó sao?

Khuôn mặt tuấn mỹ của Chúc Thiên Tùng lập tức sa sầm, trầm giọng nói :

- Tại hạ hy vọng chư vị suy nghĩ cho kỹ.

- Ô, lão hủ ngược lại cũng hy vọng Chúc đại hiệp suy nghĩ cẩn thận.

- Tại hạ không cần suy nghĩ.

Thần Điều Đầu Hói hơi giật mình nghĩ :

- Tên này mới thật cuồng ngạo!

Nhưng ngửa cổ cười ha hả nói :

- Lời này của Chúc đại hiệp thật không được công bằng, tại sao bảo chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ, còn Chúc đại hiệp thì không cần suy nghĩ?

Chúc Thiên Tùng nhìn Thần Điều Đầu Hói từ đầu đến chân rồi nói :

- Tại hạ nói vậy cũng là nghĩ cho chư vị mà thôi!

- Ô, câu này nghĩa là thế nào?

- Bởi vì bản thân Chúc mỗ tự đến!

- Chúc đại hiệp tự đến thì sao chứ?

- Tôn giá thật không hiểu ư?

Thần Điều Đầu Hói nhún vai cười đáp :

- Lời Chúc đại hiệp dấu ẩn huyền cơ, bản đạo ngu si không hiểu nổi!

- Hào!

Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :

- Chúc mỗ đã tự thân đến, chứ vị không rời khỏi động này mà được ư?

- Hà, hà.

Thần Điều Đầu Hối phá lên cười một hồi nói :

- Khẩu khí của Chúc đại hiệp thật không nhỏ tí nào, bản đạo hành cước giang hồ mấy mươi năm, có thể nói lần đầu tiên nghe người ta nói một câu khí phách thế này.

- Chúc mỗ xưa này chưa từng lớn tiếng dọa người, hay là Mạnh đại hiệp nên trở vào bàn bạc cùng mọi người lần nữa xem!

- Lời khuyên này của Chúc đại hiệp hay đấy, thế nhưng bản đạo tự hỏi có đáng cùng mọi người thương lượng bàn bạc một chuyện cón con này không!

Nghe câu này thì Chúc Thiên Tùng đã nổi giận, trầm giọng nói :

- Thật ra ngươi định thế nào, nói mau?

- Ồ, bản đạo bất tài, nhưng cũng nguyện tiếp sự chỉ giáo của Chúc đại hiệp.

- Tốt lắm! Mạnh đại hiệp như đã muốn nắm gân tại hạ thì cứ việc xuất thủ.

Vừa nói vừa phe phẩy chiếc quạt lông, thần thái ung dung tự tại, một chút cũng không để mắt đến đối phương.

Phi Hồng Dực Sĩ thấy Thần Điều định ra tay, thì cản lại :

- Chậm tay!

Rồi bước tới một bước nói :

- Mạnh đạo huynh là quân sư của chúng ta, nên để tiểu đệ đối phó với Chúc đại hiệp là được.

Nói rồi quay mặt nhìn Chúc Thiên Tùng ôm quyền nói :

- Bản đạo Lục Phi Hồng, Chung Nam phái, xin lĩnh giáo Chúc đại hiệp vài chiêu.

“Soạt” thanh trường kiếm lập tức rút khỏi vỏ rung lên.

Thần Điều Đầu Hối vốn định ngăn lại, nhưng thấy Lục Phi Hồng đã rút kiếm khỏi vỏ thì đành thôi, chỉ dùng truyền âm nhập mật nói :

- Lục đạo huynh, người này thân tàng bất lộ, chỉ nghe khẩu khí cũng biết không phải nhân vật tầm thường, đạo huynh cẩn thận!

Phi Hồng Dực sĩ khẽ gật nhẹ đầu, rồi cũng dùng truyền âm nhập mật đáp lại :

- Tiểu đệ hiểu, khi tiểu đệ công thủ với hắn, đạo huynh đứng ngoài chú ý xem ra lai lịch của hắn.

Lúc này Chúc Thiên Tùng mỉm cười nói :

- Lục đạo trưởng muốn chỉ giáo, xin cứ tự nhiên!

- Chúc đại hiệp, mời!

Chúc Thiên Tùng phát chiếc quạt, cười khí khái nói :

- Chúc mỗ động thủ cùng người, chưa từng ra tay trước, mời Lục đạo trưởng tự nhiên cho!

- Được, bản đạo chỉ biết cung kính không bằng tông mệnh, vậy xin Chúc đại hiệp rút binh khí!

Chúc Thiên Tùng chỉ trở nhẹ chiếc quạt trên tay cười đáp :

- Bảo kiếm tại hạ hể rút là thấy máu, cho nên trước giờ ít dùng, chỉ bằng chiếc quạt này tiếp đạo trưởng vài chiêu!

Một câu này rõ ràng không coi Phi Hồng Dục Sĩ vào đâu, khiến lão nghe mà nổi xung, nộ quá thành tiểu, cười dài một tràng nói :

- Chúc đại hiệp thật khí độ hơn người, bản đạo đành kính lịnh vậy!

Quả không thẹn là cao thủ nhất lưu, Phi Hồng Dục sĩ nén cơn giận trong lòng, sắc mặt trầm tĩnh, xuất kiếm ra chiêu uyển chuyển nhẹ nhàng thăm dò đối phương.

Chiêu này khởi thức trong Chung Nam kiếm pháp có tên là Nhất Kiếm Triều Thiên.

Chiêu khởi thức của Chung Nam kiếm pháp tuy chỗ đồng nhất với tất cả chiêu khởi thức của những pho kiếm khác là thăm dò ý địch. Nhưng chỗ khác nhau lớn nhất của chiêu này trong Chung Nam kiếm pháp chính vì nó là chiêu khởi đầu làm nền tảng cho tất cả ba trăm sáu mươi chiêu trong toàn pho kiếm. Chỉ cần một chiêu này xuất thủ, tiếp liền sau đó cả ba trăm sáu mươi chiêu sẽ tiếp liền nhau tuôn ra như thiên hà đổ xuống, liên tu bất tận, như thác ghềnh đổ mãi không thôi. Chính vì vậy mà chiêu khởi thức này còn được coi là Nhất Kiếm Triệu Thiên, Chung Nam chi thủ.

Một kiếm của Phi Hồng Dục Sĩ đã xuất, vậy mà Chúc Thiên Tùng vẫn phát phát chiếc quạt, mắt nhìn đâu đâu, tợ hồ như không hề nhìn thấy, hoặc giả chỉ là người bàng quang xem đấu, chứ không phải là người trong cuộc.

Phi Hồng Dục Sĩ đầu có tu luyện tâm tính đến mấy, lúc này cũng không khỏi thâm nộ, thầm chửi :

- Cuồng tử, Lục Phi Hồng ta hành cước giang hồ mấy mươi năm chưa từng thấy ai cuồng ngạo như ngươi, hôm nay ta phải cho ngươi nếm mùi mới khỏi coi thanh bảo kiếm của ta là kiếm giả!

Chỉ nghĩ vậy, kiếm trong tay lập tức hóa thành một đạo hào quang lướt tới người Chúc Thiên Tùng nhanh như điện chớp.

Chúc Thiên Tùng không né tránh cũng không hành động, tay khoát nhẹ, khoe môi nhếch một nụ cười nhạt.

Khoảng cách giữa bọn họ chừng năm sáu xích, với một người luyện kiếm bình thường thì phát chiêu là đến ngay, huống gì nhân vật dùng kiếm thành danh như Phi Hồng Dục sĩ?

Thoạt trông kiếm đã chạm vào người Chúc Thiên Tùng, mọi người đứng ngoài chú mục nhìn chỉ thấy người Chúc Thiên Tùng hơi chuyển nhẹ, chiếc quạt từ ngực phát ra “Soạt” một tiếng, quạt xếp lại chèn lên lưng kiếm.

Chuyện xảy ra chỉ phần mười cái chớp mắt, một kiếm vừa biến của Phi Hồng Dục Sĩ chính là chiêu Phau Long Đoạt Tâm, kiếm ánh loáng lên rồi biến mất rất nhanh.

Phi Hồng Dục Sĩ không khỏi ngẩn người, ngưng mắt nhìn Chúc Thiên Tùng thoáng chút do dự nói :

- Chúc đại hiệp có ý gì, đao kiếm không mất, bản đạo nếu như vừa rồi tháo tay không kịp, há chẳng...

Chúc Thiên Tùng nhìn đối phương cười đáp :

- Lục đạo huynh quả là quân tử nhân từ, chiêu kiếm chỉ còn cách ngực tại hạ hai thốn một phân liền tháo thủ ngưng chiêu...

Nói đến đó gã tháo quạt lại, vỗ vỗ nhẹ vào lòng tay trái, vẫn nụ cười thân nhiên nói tiếp :

- Nhưng sao Lục đạo huynh không thử thi triển hết chiêu Phau Long Đoạt Tâm này xem có đâm xuyên tim tại hạ không?

Phi Hồng Dục sĩ không khỏi khựng người ngờ ngác, người của Chung Nam phái rất ít ra ngoài giang hồ, đến như kiếm pháp nổi danh nhờ tốc độ kinh hồn.

Thực ra trên võ lâm người ta chỉ biết được Chung Nam kiếm pháp, nhưng ít ai nhận ra được từng chiêu kiếm, mà còn đọc đúng tên của chiêu thức.

Vậy mà Chúc Thiên Tùng bất quá cũng chỉ là một thư sinh chưa bước hẳn vào tuổi trung niên, trên dưới ba mươi, lại có thể nhận ra chiêu kiếm Phau Long Đoạt Tâm này?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tổng hợp pháp

Điều thứ hai khiến Phi Hồng Dục Sĩ kinh động, chính là đối phương còn thách mình ra hết chiêu, xem có thể đâm xuyên ngực hắn không? Chứng tỏ đối

phương chẳng coi mình vào đâu rồi!

Phi Hồng Dục Sĩ lần này giận đến phát tiếng cười như cuồng nói :

- Hào, vậy thì Chúc đại hiệp thử tiếp bản đạo một kiếm này!

Lời dứt kiếm vung, chỉ nhìn thấy đạo kiếm quang xẹt nhanh còn hơn điện hoa đâm thẳng vào huyết Thiên Đột ở cổ Chúc Thiên Tùng.

Lần này Phi Hồng Dục Sĩ ra chiêu không khoan nhượng, chiêu thức cực kỳ nhanh, không thấy Chúc Thiên Tùng ra chiêu thế nào, nhưng “kong” một tiếng, chỉ nhận ra người của Chúc Thiên Tùng xoay nghiêng một chút, đầu quạt đề áp trên mũi kiếm của đối phương.

Chuyện xảy ra cực nhanh, nhưng cũng không đáng để mọi người đứng ngoài lấy làm kinh, vì rằng cao thủ xuất chiêu tự nhiên đều là chiêu ngoại hạng.

Chỉ có người trong cuộc là Phi Hồng Dục Sĩ mới chấn động, vì khi ấy cảm thấy đầu mũi kiếm nặng như “Thái sơn áp đỉnh”, bất giác giật mình thân kiếm nhảy thoái lui.

Chúc Thiên Tùng cũng thân quạt, vỗ tiếp vào lòng bàn tay trái tợ hồ như không có chuyện gì xảy ra, ngược lại Phi Hồng Dục Sĩ cứ đứng ngẩn người trợn mắt chăm nhìn đối phương.

Một chiêu kiếm này chính là chiêu Thiên Long Đầu Giáp một trong ba chiêu tuyệt kiếm thành danh của Phi Hồng Dục Sĩ mà thông thường ít khi lão dùng đến, hôm nay tình hình có khác, gập chân chính cao thủ nên mới xuất ra thế này.

Chúc Thiên Tùng vẫn an nhiên ngược mắt nhìn Phi Hồng Dục Sĩ kiếm trước người sau đang lao xuống đầu mình, rồi người lách nhanh sang trái, tay phát quạt cười nói :

- Vừa rồi thừa mong đạo huynh hạ thủ lưu tình, tại hạ cảm kích bất tận!

Vừa nói, thì thân hình đã lách tránh thế kiếm của Phi Hồng Dục Sĩ, đồng thời quạt thuận đã “bộp” một tiếng vào lưng kiếm.

Đây vừa khéo dùng tứ lượng bạt thiên cân.

Phi Hồng Dục Sĩ cảm thấy cả kiếm lẫn thân bị chấn động mạnh, người đang lơ lửng không chỗ tá lực nên bị hất ngược ra ngoài mấy xích roi trên đất tợ hồ như đứng lên không nổi.

Phi Hồng Dục Sĩ rõ ràng đã bại mà bại đến không hiểu ra làm sao nữa.

Ba chiêu vừa rồi, chiêu đầu nửa chừng thì dừng lại, chiêu thứ hai bị đối phương cản lại, chiêu thứ ba thì chưa kịp thấy gì đã bị đập văng ra ngoài. Đến chiêu thức của đối phương cũng không kịp nhận ra, thực chất thì Chúc Thiên Tùng tợ hồ như chưa từng chính thức ra chiêu, thử hỏi bại như vậy không thảm sao?

Đứng ngoài chăm chú theo dõi quan sát, đến Thần Điều Đầu Hói cũng nhú mày không thể tin nổi, nhân vật danh đầu không nhỏ như Phi Hồng Dục Sĩ, vậy mà bại thảm một cách mơ hồ trước Chúc Thiên Tùng, đến lai lịch chiêu số của đối phương cũng không nhận ra.

Thần Điều Đầu Hói trong lòng cảm thấy kinh dị vô cùng, nhưng chuyện đến nước này hoàn toàn dễ bề mặt, bầm bụng tiến tới cười ha hả nói :

- Lục đạo huynh, thắng phụ là chuyện bình thường của bình gia, đạo huynh đã thử qua vài chiêu, giờ cứ để huynh đệ thọ giáo Chúc đại hiệp!

Phi Hồng Dục Sĩ thân kiếm lại ôm quyền nói :

- Đa tạ Chúc đại hiệp hạ thủ lưu tình, bản đạo cáo lui!

Chúc Thiên Tùng cười đáp :

- Lục đạo trưởng tự nhiên!

Khi Phi Hồng Dục Sĩ quay người bước đi, thì Thần Điều Đầu Hói liền dùng truyền âm nhập mật nói nhanh :

- Lục đạo huynh vào động báo cho Hoắc tổng quản sẵn sàng đối phó, khi cần thiết chúng ta sẽ rút cả vào động cổ thủ!

Lại nói, cả bọn tặc đảng như Cửu Chi La Hán, Tương Tây song thi, Hóa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo, Bách Bộ Thần Quyền, Ngũ Xoa chân nhân cho đến cả Lang Sơn Nhất Bái, bọn họ chỉ biết vị Tổng hộ pháp họ Chúc này là phu quân của vị Đại cung chủ. Thân thủ cực cao, cơ trí hơn người, rất được Lão Thần Tiên sùng ái, bọn họ không ai dám tỏ ra ý bất phục, thế nhưng đó cũng chỉ mới là nghe danh, còn bản lĩnh của vị Tổng hộ pháp này cao thâm đến trình độ nào, thì chưa ai thấy qua.

Hôm nay, bọn họ tận mắt chứng kiến Phi Hồng Dục Sĩ là nhân vật cao thủ nhất lưu trong Bát đại môn phái, vậy mà chỉ bằng vài chiêu đã nhận thảm bại dưới tay Tổng hộ pháp. Bọn họ bây giờ mới thật sự thâm khâm phục vị Tổng hộ pháp thân bất lộ này.

Chúc Thiên Tùng thần thái thản nhiên đưa mắt nhìn Thần Điều Đầu Hói hỏi :

- Mạnh đạo trường định tỷ đấu thế nào đây?

Thần Điều Đầu Hói biết đối phương không phải hư danh ngạo mạn, khi ấy nghĩ nhanh :

- Kiểm pháp Lục Phi Hồng với ta không hơn kém nhau mấy, vậy mà còn bại, nếu dùng kiếm há chẳng nực cười ư? Chẳng bằng cứ tay không đấu quyền chưởng với hần!

Nghĩ rồi bèn mỉm cười đáp :

- Lão hủ không tự lượng sức, chỉ dùng quyền chưởng công phu đấu với Chúc đại hiệp mười chiêu, chẳng hay ý Chúc đại hiệp thế nào?

Chúc Thiên Tùng cười khăng khải đáp ngay :

- Tốt lắm, đạo trường, mời xuất chiêu!

Khuôn mặt dài gìa nua đầy nếp nhăn của Thần Điều Đầu Hói hiện nụ cười đau khổ nói :

- Lão hủ đành đắc tội!

Lưỡng bộ xuống tấn, người hạ thấp tiến tới, song chưởng múa trước ngực tạo thành một vòng thái cực, và một tiếng tay trái từ trong lòng bàn phải vuốt ra đẩy tới một chiêu.

Đây chính là chiêu Linh Vân Tẩy Thủ trong Lục Hợp chưởng pháp, xem ra không có chút gì dị thường xuất sắc, huống gì hai người đứng cách nhau tầm năm xích, tả thủ Thần Điều Đầu Hói lại hơi cong, cho dù đánh ra hết tầm chưa hẳn đã đến được người của đối phương.

Thế nhưng Chúc Thiên Tùng đứng yên, mắt không hề nháy, nhìn chăm vào thế đánh của đối phương tựa hồ như nhận ra được điều gì khác thường.

Quả nhiên, chỉ thấy Thần Điều Đầu Hói ra được nửa chiêu, bóng người nhào nhanh tới, và một tiếng, tay trái thu về tay phải lướt trong lòng tay trái rồi tiếp một chưởng.

Chính cùng lúc này, tay trái hai ngón cong lại ngầm bung ra một đạo chỉ lực.

Mọi người đứng ngoài quan sát, chỉ thấy song chưởng của Thần Điều Đầu Hói thay nhau hóa tả sang hữu, căn bản chỉ tưởng lão ta đánh chưởng, mà không hề nhận ra nổi đạo chỉ lực từ trong tay trái điểm ra khi thu về.

Rõ ràng, chưởng phong từ trong phải tiếp đánh ra chỉ là bình phong hư chiêu, chỉ lực điểm ra từ tay trái khi thu về lại mới là chủ chiêu.

Đây chính là chỗ độc đáo của Lục Hợp chưởng được gọi là Tu Di Tàng Giới. Chỉ lực vốn luyện đến phát ra vô thanh vô tức, lại dùng chưởng lực là chiêu khách ám tàng chủ chiêu chú, quả là tuyệt diệu vô cùng.

Chúc Thiên Tùng thấy cả người Thần Điều Đầu Hói bỏ đến, biết đã đến lúc hóa chiêu, quả nhiên nhận ra hữu chưởng đối phương hoán vị tiếp sức cho tả chưởng.

Chỉ thấy cả người Chúc Thiên Tùng hoành nghiêng nửa bộ sang phải, dễ dàng tránh được một chưởng của Thần Điều Đầu Hói.

Thế nhưng, chính đó mới là trúng vào kế của đối phương, hướng chuyển người của Chúc Thiên Tùng vừa khéo đúng hướng chỉ lực bắn tới của Thần Điều Đầu Hói vào huyệt Cửu Vũ trên ngực.

Nhưng Chúc Thiên Tùng không phải là nhân vật tầm thường giản đơn, đương nhiên có vậy mới nhậm chức Tổng hộ pháp đứng trên cả một làng hắc đạo kiêu hùng.

Khi vừa xoay người tránh chưởng, liền kịp nhận ra có điều không ổn, tay trái lập tức phát tay áo, xem rất bình thường, tựa hồ như chỉ là thuận thế hóa giải chiêu chưởng của Thần Điều Đầu Hói, nhưng kỳ thực chính là hóa giải đạo chỉ lực vừa kịp phát hiện.

Thần Điều Đầu Hói không thể ngờ tới đối phương có thể hóa giải nổi một chiêu này, đồng thời bây giờ cả người lão mất đà lướt ngang qua người của Chúc Thiên Tùng, chỉ thấy đối phương thuận tay gỡ mạnh chiếc quạt vào vai trái của lão.

Hiện tại Thần Điều Đầu Hói đang ở vào một vị trí hết sức bất lợi, có thể gần như là vị trí chết, đến đưa tay phát chiêu chống đỡ cũng không thuận tiện tí nào, chỉ một sinh lộ duy nhất là thuận đường chuẩn nhanh về phía trước.

Thế nhưng, một thế gò đầu không trúng, thì Chúc Thiên Tùng cũng còn tay trái rất rảnh, há không thể nhân cơ hội kích tiếp?

Thần Điều Đầu Hói tất hiểu điều này, phân tích thì dài dòng, nhưng lúc ấy trong đầu của Thần Điều Đầu Hói ý nghĩ thoáng qua cực nhanh, gần như chỉ là phản xạ thoát thân theo bản năng.

Chỉ thấy cả người lão chuẩn nhanh tới trước, nhưng mũi quạt cũng kịp chạm nhẹ vào lưng, từ điểm đó lão cảm thấy nóng rát lên khôn lường.

Khi thoát ra ngoài được ba bốn bước, Thần Điều Đầu Hối mới hoàn hồn quay đầu nhìn, Chúc Thiên Tùng vẫn đứng nguyên vị, tay phải phe phẩy chiếc quạt không có ý truy kích.

Chúc Thiên Tùng nhìn lão ta một cái, mở miệng định nói gì, nhưng chợt như nghĩ ra một chuyện, gãi đưa tay áo trái lên nhìn, bỗng mặt hơi biến sắc.

Nguyên là ống tay áo trái có một lỗ thủng nhỏ bằng đầu đũa, chính là bị chỉ lực của Thần Điều Đầu Hối kích thủng.

Sau phút biến sắc, Chúc Thiên Tùng cười ha hả nói :

- Mạnh đạo huynh quả nhiên cao minh, Lục Hợp thần chỉ thiên hạ vô song, hôm nay xem như tại hạ được khai nhãn giới.

Con người này thật khoáng đạt thẳng thắn, chỉ lực của Thần Điều Đầu Hối làm thủng tay áo, nếu như không phải chính gã nói ra thì đừng nói là người ngoài, mà ngay cả Thần Điều Đầu Hối cũng không thể nào biết được.

Thần Điều Đầu Hối thì khuôn mặt già nua không khỏi ửng đỏ lúng túng.

- Chúc đại hiệp quá khen, lão hủ thật hổ thẹn...

Chúc Thiên Tùng không để ý đối phương khó xử, tiếp lời nói ngay :

- Đây chỉ là chiêu đầu, đạo trường còn những chín chiêu nữa mà!

Nhưng nói đến cuối câu, ánh mắt tự nhiên phát hàn quang sắc lạnh, quét lên mặt Thần Điều Đầu Hối, hàm ẩn không ít sát khí.

Thần Điều Đầu Hối bất giác ánh mắt này không khỏi run trong lòng thầm nghĩ :

- Xem ra chính chỉ lực của ta vô tình làm thủng tay áo hấn khiến hấn nổi giận sinh sát cơ, ta cần phải cẩn thận mới được!

Nghĩ vậy, xuất thủ lần này càng thận trọng hơn, hai tay từ trong ngực vận khởi Lục Hợp chân khí trùm kín cả người, cuối cùng lưỡng bộ tả hữu di động, song thủ chưởng chỉ cùng xuất đánh liền ba chiêu liên hoàn.

Ba chiêu cấp công này có thể nói là tinh hoa nhất trong Lục Hợp chương, chương phong chỉ kinh hòa quyện vào nhau tựa hồ như chỉ trong một chiêu.

Chúc Thiên Tùng chỉ thấy nhếch mép cười nhạt, rồi không biết thì triển thân pháp thế nào, cả người tựa hồ như chiếc lá trong thu phong lắc lư chao đảo mà tránh qua hết chương phong chỉ lực của đối phương, đến tà áo cũng không trúng chút kinh phong. Đồng thời người đã áp tới bên trái vung tay xuất chỉ điểm thẳng vào huyệt Kiên Tinh trên vai trái Thần Điều Đầu Hối.

Thần Điều Đầu Hối ba chiêu liên hoàn còn chưa xuất hết, bỗng thấy mắt loang bóng người, rồi vai phải tiếng ầm tay tê dại như không còn làm chủ được nữa, trong lòng chấn động vội nhảy người về sau.

Chúc Thiên Tùng dừng người phát chiếc quạt cười nhạt nói :

- Mạnh đạo huynh vẫn còn đấu được chứ?

Thần Điều Đầu Hối đã sớm nhận ra đối phương võ công cao thâm khó lường, nhưng cũng không nghĩ nổi bản thân lão mà cũng không qua nổi ba chiêu.

Hiện tại tay phải ma mọc tê dại tựa như tàn phế đương nhiên không thể đấu nổi được nữa.

Thật ra thì sự chấn động trong lòng lão còn nặng nề hơn là cánh tay bị tê dại, lúc này nghe đối phương hỏi một câu cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Vị Tổng hộ pháp này không phải là nhân vật tầm thường, thái độ cao ngạo tự thị, đương nhiên có thua cũng không lấy làm hổ thẹn mấy. Và lại, tình hình trước mặt mới là quan trọng, đối phương đã hỏi câu này có nghĩa là không có ý truy kích, như vậy chỉ cần lão kéo dài thời gian thì có thể tìm kế sách đối phó.

Trong đầu nghĩ nhanh, tay trái ôm vai phải cười khổ nói :

- Chúc đại hiệp thần lực cái thế, lão hủ đã biết!

Tâm ý của Chúc Thiên Tùng đương nhiên chỉ cần đối phương biết mà nhận thua là được, khi ấy cười cao ngạo nói :

- Hảo, vậy thì phiền Mạnh đạo huynh vào trong thương lượng cùng mọi người, chỉ cần chư vị chấp nhận thoái xuất khỏi thạch động này, song phương mới không tổn thương hòa khí.

Thần Điều Đầu Hối khấp khởi trong lòng, nhưng giữ mặt trấn tĩnh gật đầu đáp :

- Lão hủ nhất định chuyển ý của Chúc đại hiệp đến chư vị bằng hữu.

- Tốt, vậy thì chúng ta lấy thời gian cháy hết cây nhang làm giới hạn, Mạnh đại hiệp xin tự nhiên.

Nói rồi phất quạt mấy cái, quay người đi lui.

Thần Điều Đầu Hói cũng liền rút vào động, bọn Cam Huyền Thông, Phi Hồng Dực Sĩ nghênh đón hỏi :

- Mạnh đạo huynh tay không sao chứ?

Thần Điều Đầu Hói cười khổ đáp :

- Không sao, chỉ trúng chỉ lực của hắc điểm vào huyết Kiên Tĩnh...

Cam Huyền Thông nói :

- Bần đạo giúp đạo huynh án ma đả thông huyết đạo.

Nói rồi hai tay hấn vận công lực nấn lên vai Thần Điều Đầu Hói.

- Đa tạ Cam đạo huynh!

Nói lời cảm ơn, rồi lão ta thấp giọng nói tiếp :

- Thế địch rất mạnh, nhất là tên họ Chúc này võ công cao thâm khó lường, e rằng không người địch nổi. Tốt nhất chúng ta nên rút sâu vào động cố thủ tự bảo, chờ đến khi Minh chủ giải hết “Tân công độc” phân biệt rõ thực hư rồi tính kế sách đối phó.

Phi Hồng Dực Sĩ nói :

- Vậy thì trước hết chúng ta cố thủ ở động ngoài này, đến khi không thủ giữ được mới rút vào trong há chẳng được sao? Việc gì lại bỏ qua động ngoài này?

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Tiền động rộng rãi, địa hình không lợi cho trấn thủ, nếu chờ đến khi đối phương công chiếm được, chỉ e rằng chẳng kịp trở tay. Động trong chật hẹp khúc chiết dễ thủ khó công, tốt nhất nên rút vào trước chuẩn bị mới trấn giữ được lâu dài.

- Hảo, vậy thì chúng ta rút vào trong!

Thần Điều Đầu Hói quay đầu nhìn Vô Trụ thiên sư một cái hỏi :

- Đại sư điều dưỡng thế nào rồi?

Vô Trụ thiên sư đã mở mắt ra, nét mặt an tường đáp :

- Bần tăng vận khí điều dưỡng đã xong, chân khí hồi nguyên, không biết đạo huynh có gì sai khiến?

Vừa nói lão vừa từ từ đứng lên, Thần Điều Đầu Hói thấy nhẹ trong lòng nói tiếp :

- Trong số chúng ta có thể nói đại sư sở học công lực là uyên thâm hơn cả, hiện tại đại sư đã hoàn toàn hồi phục chân lực, thật may cho chúng ta, ít nhiều cũng cảm phục được với bọn chúng..

Nói đến đó lão đưa mắt nhìn ra cửa động, không biết từ bao giờ đã đốt lên một nén nhang, nhang cháy đã hết ba bốn thốn.

Lão hiểu trước khi nén nhang này cháy hết, Chúc Thiên Tùng quyết không kiếm chuyện, lão thử gợn cánh tay trái xoay xoay nhẹ vài vòng, chừng như đã khá hơn nhiều, vui mừng nói :

- Cam đạo huynh, tay bần đạo đã khá nhiều rồi, chẳng ngại gì nữa! Thời gian không còn nhiều, chúng ta nhanh rút vào trong thôi!

Cả bọn bốn người không nói gì thêm, liền kéo nhau lục tục rút sâu vào động trong.

Lại nói, Hoắc Vạn Thanh trước đó đã nghe Phi Hồng Dực Sĩ chạy vào báo ít nhiều tình hình bên ngoài động, đồng thời biết được Thần Điều Đầu Hói định lúc tung thế sẽ kéo vào cố thủ trong động, đương nhiên là muốn dựa vào địa thế động đạo khúc khuỷu lợi cho phòng thủ. Lão là người lịch duyệt giang hồ, không đời nào nói cũng đã cùng Tống Văn Tuấn chuyển dịch những khối đá lớn nhỏ có thể chuyển dịch được sắp đặt ở những nơi xem có lợi cho phòng thủ hơn.

Thần Điều Đầu Hói bước vào động đạo, nhìn thấy bọn họ đang bố trí những khối đá như sắp đặt trận địa, gật đầu tán thưởng :

- Hoắc tổng quản bố trí rất hay, xem ra bọn chúng muốn tấn công vào đây không dễ tí nào!

Vô Trụ thiên sư nói :

- Mạnh đạo huynh, nhân thủ chúng ta phân bố phòng thủ thế nào đều do đạo huynh phát lệnh!

Thần Điều Đầu Hối đưa mắt nhìn quanh một vòng nói :

- Đại sư và Lục đạo huynh trấn thủ tuyến đầu ở cửa động khẩu sau những khối đá kia, khi địch ở xa thì do đại sư phát chuông mà đánh, khi địch đã tiếp cận thì Lục đạo huynh phát kiếm.

Rồi lại chỉ vào một khối đá khác cao tầm nửa người vừa được chuyển tới, nói :

- Hoắc tổng quân và Cam đạo huynh ẩn sau khối đá kia, Hoắc tổng quân cũng phát chuông phối hợp cùng đại sư. Cam đạo huynh tinh thâm Nội Thái âm công có thể phối hợp cùng đại sư, Hoắc tổng quân và Lục đạo huynh, dùng ám khí phản kích địch xông vào.

Cam Huyền Thông nhíu mày nói :

- Bản đạo bình sinh ít dùng ám khí, mà trong người cũng không có sẵn ám khí.

Thần Điều Đầu Hối cười nói ngay :

- Người luyện nội công thâm hậu, thì chiếc lá cành hoa cũng có thể dùng làm ám khí đả thương đối phương, đạo huynh tuy trên người không mang theo ám khí, nhưng trên đất thì cát đá chẳng thiếu thứ gì, há sợ không đủ dùng nữa sao chứ?

- Tuyệt lắm, ý Mạnh đạo huynh thật hay, vậy mà ta nghĩ không ra! Hà hà...

Thần Điều Đầu Hối nói tiếp :

- Thế nhưng Cam đạo huynh cần chú ý một điểm, chỉ dùng tay trái phóng ám khí...

Cam Huyền Thông trở mặt ngạc nhiên :

- Tại sao?

- Hà... Vì khi cần thiết, thì tay phải của Cam đạo huynh có thể dùng kiếm phối hợp cùng Lục đạo huynh!

Cam Huyền Thông lắc đầu cười chịu phục, Thần Điều Đầu Hối lại nhìn Tống Văn Tuấn nói :

- Tống thiếu trang chủ ẩn người ngay sau thạch bích cuối động đạo, đây là cửa quan trọng nhất. Giả như đối phương có kẻ cao cường vượt qua được Hoắc tổng quân và Cam đạo huynh, người tất sẽ rơi xuống đây, khi ấy Thiếu trang chủ chỉ việc từ sau phóng kiếm kết liễu hắn. Nhưng nhờ trường hợp đối phương không phóng vọt qua hai vị kia, thì tuyệt đối không được vọng động xuất hiện.

Tống Văn Tuấn gật đầu đáp ngay :

- Tại hạ nhớ rõ!

Thần Điều Đầu Hối thấy phân công mọi người tạm ổn, đưa mắt nhìn vào trong chỉ thấy tối om, thế nhưng nhìn ra ngoài thì có chút ánh sáng nho nhỏ, tuy vậy cũng đủ nhìn thấy bóng người nếu đối phương xông vào đây. Đây cũng chính là một lợi thế cho phòng thủ, người ở trong nhận ra đối phương, mà đối phương không nhìn thấy mình. Lão thờ phào nhẹ người nói tiếp :

- Thời gian một nén nhang cũng khá đầy, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, chờ đối phương tiến vào cứ để huynh đệ lên tiếng, mọi người tuyệt đối không lên tiếng tránh lộ mục tiêu mai phục.

Mọi người ai nấy đều nhất nhất tuân theo, chẳng bao lâu quả nhiên đã nghe thấy giọng Chúc Thiên Tùng từ ngoài vọng vào :

- Mạnh đại hiệp, thời gian đã hết, các người thương lượng xong rồi chứ?

- Chúng sắp vào đây, chur vị chuẩn bị!

Thần Điều Đầu Hối nói nhanh, đoạn quay người định đi, chợt nhớ ra một điều nói tiếp :

- Hiện tại huynh đệ ra nói chuyện với hắn, khi huynh đệ trở vào sẽ ho khan hai tiếng làm hiệu, nếu chỉ thấy bóng người vào mà không nghe tiếng ho, thì cứ tấn công cản lại, chớ để người lọt vào.

Nói rồi lão sai bước theo động đạo trở ra tiền động, quả nhiên Chúc Thiên Tùng không thẹn là người lãnh đạo một đám Hắc đạo kiêu hùng, biết giữ chữ tín.

Hắn y nhiên đứng tay chấp sau lưng, tay phe phẩy chiếc quạt chờ đợi, thần thái thản nhiên không có chút gì có ý xông vào trong động.

Thần Điều Đầu Hối nhìn thấy thần thái cao ngạo của Chúc Thiên Tùng không khỏi cười thầm trong bụng, cho dù một người võ công tuyệt đỉnh, nhưng có

tính cuồng ngạo tự thị, thì cũng dễ đối phó như bọn kiêu hùng hữu dũng vô mưu.

Ra đến cửa động, lão ôm quyền xá xá mấy cái lễ độ nói :

- Chúc đại hiệp đã hồi, lão hủ không thể không thực tình mà đáp...

Nói cuối câu lão cố tình kéo dài giọng, nhưng bỏ lửng câu nói đương nhiên muốn đối phương tự hiểu ra ý sau thì hơn.

Chúc Thiên Tùng tự nhiên phải hiểu, ánh mắt quắc lên sắc lạnh quét ngang mặt Thần Điều Đầu Hói gần giọng :

- Ý Mạnh đạo trưởng, kết quả thương lượng là các người không chịu rời khỏi đây?

Lần này nhìn thấy thái độ thay đổi đột ngột của Chúc Thiên Tùng, tự hồ như hôm nay bằng tất cả mọi giá phải chiếm lại bằng được động này, bất giác trong lòng lão sinh nghi, thầm nghĩ :

- Trong thạch động này, ngoài Minh chủ bị chúng bắt cóc và mấy tên tay chân của chúng ra thì không còn vật gì khác, vậy tại sao hẳn nhất quyết buộc chúng ta phải nhanh rời khỏi động? Nếu nói hẳn đến chỉ vì Minh chủ, nhưng chúng ta có rút khỏi đây thì đương nhiên cũng phải mang theo Minh chủ đi, lẽ nào hẳn không biết cái lý này? Nếu bảo hẳn đến đây để cứu mấy tên giữ động ở đây, thì tất đã nói ra điều kiện cứu người, nhưng từ đầu đến giờ không nghe ta rời động là vì chuyện gì? Chẳng lẽ trong thạch động ấy còn có một bí mật nào khác chăng?

Nghĩ đến đó trong đầu tính nhanh, cười đáp :

- Kết quả thương lượng của chúng ta, hy vọng Chúc đại hiệp gia hạn thời gian...

Một câu này rất khôn khéo ma mãnh, mục đích thăm dò thêm tâm ý đối phương, mà cũng là sự thật, chỉ cần đối phương chấp nhận, đợi đến khi Tổng Trần Sơn hồi phục toàn chân lực, thì có thể ngang nhiên xuất diện đối đầu, hà tất phải khờ sở trấn thủ trong động.

Chẳng ngờ vừa nghe xong, nét mặt Chúc Thiên Tùng sa sầm, trầm giọng quát :

- Không được, tại hạ xưa nay ngôn xuất như sơn, đã phải hạn thời gian một nén nhang là một nén nhang. Chư vị nên quyết định, một là rút khỏi đây thì rút nhanh, hai là không đồng ý, thì tại hạ đành phải cưỡng bức tấn công vào.

Thần Điều Đầu Hói nghe đối phương nói giọng kiên quyết, biết không còn thương lượng được, bèn cười điềm nhiên nói :

- Chúc đại hiệp hẳn cũng biết tại sao chúng ta đến đây chứ?

- Ô, đương nhiên!

- Chúng ta đến đây đương nhiên để cứu Minh chủ, Minh chủ bị người của Chúc đại hiệp hạ độc còn chưa tỉnh, chúng ta không thể khoanh tay bàng quan. Huống gì đại hội trên Trích Bát thiên viện chẳng còn xa, đến lúc đó mọi chuyện sẽ song phương giải quyết, hiện tại Chúc đại hiệp không chịu nhượng bộ, chẳng phải là quá bức ép người đó sao?

Chúc Thiên Tùng nói :

- Chúng ta mời Tổng đại lão gia đến cùng chỉ là để cùng bàn đại hội ở Trích Bát thiên viện, đối đãi với Tổng đại lão gia, thì cứ việc mang ông ta trở về!

Thần Điều Đầu Hói nghe đối phương nói dễ dãi như vậy trong lòng thoáng hồ nghi, nghĩ :

- Rõ ràng hẳn đến đây mục đích chính không phải là Minh chủ!

Lão tuy chưa biết trong thạch động này còn có gì bí ẩn, thế nhưng cảm thấy trong thạch động này đối với tộc đảng rất quan trọng bàn bạc lại với mọi người xem rồi sẽ phúc đáp càng nhanh càng tốt.

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Vừa nói vừa gạt đầu lia lịa, rồi lão quay người đi nhanh vào trong động.

Vô Trụ thiên sư thấy lão quay trở vào thấp giọng hỏi nhanh :

- Thế nào rồi?

Thần Điều Đầu Hói liền đem câu chuyện vừa rồi kể cho mọi người nghe đoạn tiếp :

- Theo bản đạo thấy thì thạch động này nhất định ẩn chứa bí mật gì đó mà đối với bọn chúng vô cùng trọng yếu...

Cam Huyền Thông nói :

- Mạnh đạo huynh vào đây có chỗ nào khác thường không?

- Không, chỉ là một thạch động tự nhiên bình thường, chẳng có điểm khác lạ.

Vô Trụ thiên sư nhíu mày nói :

- Vậy thì cũng kỳ! Một thạch động bình thường, sao bọn chúng lại xem quan trọng đến như thế?

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Đây chính là chỗ huynh đệ không nghĩ ra nổi...

Hoặc Vạn Thanh nói :

- Theo ý lão hủ, chúng ta trước hết kiên trì phòng thủ thạch động này, Mạnh đại hiệp kinh nghiệm phong phú, sao không đi xem xét một lần nữa thật cẩn thận xem, biết đâu phát hiện ra điều gì?

Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :

- Ý này của Hoắc tổng quản rất hay, thế nhưng cũng phải chờ đến khi bọn chúng tấn công vào đây, bản đạo mới có thể tiến vào động trong xem xét.

Phi Hồng Dực Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

- Bởi vì các vị chỉ có thể xuất thủ cản trở chúng, nhưng không được lên tiếng tránh để lộ chỗ mai phục.

Mọi người đã hiểu ra, cảm phục lão đầu hối này đa mưu túc trí mà cẩn thận vô cùng.

Vừa khi ấy thì bên ngoài bỗng đã nghe tiếng Chúc Thiên Tùng hỏi vọng vào :

- Mạnh đại hiệp, sao không thấy trả lời?

Thần Điều Đầu Hối lần này im lặng, đương nhiên chẳng còn gì để trả lời.

Chỉ nghe Chúc Thiên Tùng cất tiếng cười lớn nói :

- Hào! Mạnh Đạt Nhân, để xem các người có thể ẩn nấp trong động được bao lâu?

Nói rồi phất tay một cái hạ lệnh :

- Chúng ta xông vào!

Dứt lời khoát bộ khăng khải bước vào động, hai thiếu nữ áo lam tay chấp đèn lồng lập tức tùy tùng.

Ngoại trừ Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu vừa rồi thụ thương còn đang điều khí dưỡng thương, số còn lại đều đồng loạt theo chân Tổng hộ pháp vào động.

Tiền động trống không, chẳng có bóng người, đương nhiên không có ai ngăn cản.

Chúc Thiên Tùng tay phe phẩy chiếc quạt, thần thái ung dung như đi vào chỗ an bình, khoe mẽ hiện nộ cười nhạt đầy ngạo khí, quả nhiên không hổ thẹn là cương vị Tổng hộ pháp.

Theo sát hai bên tả hữu vẫn là hai thiếu nữ áo lam, hai chiếc đèn lồng ở trong động tối thì càng sáng hơn, soi rõ phía trước cho từng bước chân Tổng hộ pháp đặt đến, căn bản không có chỗ nào gọi là bóng tối.

Thế nhưng, đó cũng chỉ là thời gian của vài bước chân, trước mặt đã thấy rõ cửa động đạo đen ngòm, Chúc Thiên Tùng bước chân hơi ngừng lại, cao giọng nói :

- Mạnh Đạt Nhân, người không đáp lời bốn nhân ư?

Thần Điều Đầu Hối lúc này mới lên tiếng đáp lại :

- Kết quả thương lượng của lão phu và bằng hữu đây là hy vọng Chúc đại hiệp rộng rãi gia hạn thêm thời gian, đợi sau khi Minh chủ hồi tỉnh trở lại thì sẽ lập tức rời động, không biết Chúc đại hiệp có đồng ý không?

Khi lão lên tiếng, miệng áp vào vách núi để âm thanh truyền theo vách đá dội vọng ra ngoài, thế này thì khiến cho đối phương ở bên ngoài nghe không phán đoán nổi cự ly và vị trí của lão đang đứng.

Chẳng ngờ Chúc đại hiệp thét lớn :

- Không được, đã hết thời gian một tuần nhang, lời Chúc mỗ xưa nay nói ra không bao giờ thay đổi, các ngươi nhanh rút khỏi đây!

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Điều này thật khó...

Chúc Thiên Tùng quét mắt nhìn thấy động đạo có nhiều khối đá lớn, từ đây che tầm mắt nhìn sâu bên trong, đồng thời khiến đường động đạo vốn đã nhỏ hẹp khúc khuỷu lại càng thêm khúc khuỷu hơn, muốn ra tay múa chân cũng gặp khó khăn.

Chúc Thiên Tùng cũng nhận ra được những khối đá này chỉ vừa được di chuyển đến đây sẽ tăng cường tính phòng thủ, bèn lạnh giọng hỏi :

- Các ngươi di chuyển nhiều đá đến đây, phải chăng có ý kháng cự?

Thần Điều Đầu Hói cười phá lên ha hả nói :

- Chúc đại hiệp nói vậy không đúng, bọn lão hủ nghĩ Chúc đại hiệp là bậc quân tử đời này, nên mới tôn trọng lời đại hiệp giữ hòa khí đôi bên cho đến đại hội ở Trích Bát thiên viện sẽ giải quyết mọi chuyện. Và lại Bát đại môn phái lập danh giang hồ có mấy trăm năm nay, lẽ đâu lại sợ Chúc đại hiệp, đến nỗi dùng đá cản đường, mà Chúc đại hiệp dùng mấy tiếng kháng cự?

Một câu này không khỏi khiến Chúc Thiên Tùng nóng mặt, gãi quắc mắt lạnh lùng gằn giọng :

- Bát đại môn phái chưa hẳn đáng để Chúc mỗ xem vào đâu!

Nói rồi quay đầu hỏi lớn :

- Các ngươi ai đi tấn công vào động cho ta!

Vừa hỏi dứt câu, liền thấy Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa chân nhân Vạn Thiên Phong tiến lên đồng thanh nói lớn :

- Thuộc hạ nguyện tiên phong!

Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo uốn éo thân hình nói :

- Đại ca, há để tiểu muội đi, chỉ một mồi lửa xem lũ chuột này con rúc được vào đâu?

Chúc Thiên Tùng nói :

- Tiểu muội nên lui ra!

Thần Điều Đầu Hói nghe bọn họ xưng hô nói chuyện, giật mình trầm nghĩ :

- Chẳng lẽ bọn họ là huynh đệ, nhi nữ của Hỏa Linh Thánh Mẫu?

Nói đến nhân vật Hỏa Linh Thánh Mẫu thì lai lịch không nhỏ, đây là ngoại hiệu của Chúc Linh Tiên, sư muội của Không Động sơn chúa Cơ Linh Vân.

Chúc Linh Tiên năm xưa khi còn nhỏ theo chân sư phụ là Không Động lão sơn chúa đến Nam Ngục Chúc Dung Phong thăm hỏi bằng hữu. Bà ta nhận lúc sư phụ mãi lo hàn huyên với cố hữu, một mình lên lui sau núi du ngoạn, không ngờ bà phát hiện được một cổ động. Tính hiếu kỳ thôi thúc chẳng ngờ khi bà trở ra thì trong tay tìm được một cuốn cổ kinh chính là Chúc Dung kinh.

Chuyện về sau bị vị Chương môn Hành Sơn phái Thanh Dương Tử biết được, ông ta tìm đến gặp Không Động lão sơn chúa cầu kiến, nói rằng pho Chúc Dung kinh vốn là bảo vật trấn môn của Hành Sơn, hy vọng Chúc Linh Tiên hoàn vật quy cố chủ.

Thời bấy giờ, Cơ Linh Vân mới tuổi hai mươi, nhưng vai vế là sư tỷ của Chúc Linh Tiên, hiểu ra chỗ quý báu của pho sách liền xui Chúc Linh Tiên không để Thanh Dương Tử đến gặp sư phụ. Lại lý luận pho Chúc Dung kinh là vật vô chủ, có duyên ai gặp nấy hưởng, hưởng gì tiểu sư muội họ Chúc, Chúc Dung kinh về tay sư muội thật là vừa khéo hợp đạo lý.

Song phương không ai nhường ai cuối cùng xảy ra tranh chấp, lần ấy xảy ra ẩu đả, Thanh Dương Tử suýt nữa thì trúng thương bởi Phiến Thiên chương của Cơ Linh Vân, từ đó hai phái Hành Sơn và Không Động có hiềm khích mà tuyệt giao với nhau.

Chúc Linh Tiên về sau luyện thành Chúc Dung Kinh giới về dùng hóa, người trên giang hồ phải nể phục tặng biệt danh Hỏa Linh Thánh Nữ, nhưng đó cũng là chuyện năm mươi năm về trước.

Trở lại lúc này, Chúc Thiên Tùng ngăn cản tiểu muội, rồi nhìn bọn Bách Bộ Thần Quyền và Ngũ Xoa chân nhân nói :

- Hào, nhị vị đi đi!

Ngũ Xoa chân nhân rung chiếc Cương Xoa lên phát xuất ra những tiếng lanh canh nghe rất êm tai, khoát bộ tiến lên một bước dài lớn tiếng nói :

- Các người ai có bản lĩnh thì ra đây tiếp bốn chân nhân vài chiêu!

Lão ta đứng cách động đạo chừng năm sáu xích, trong động không có người đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Minh chủ thoát hiểm

Ngũ Xoa chân nhân thấy không có người đáp lại, cười gằn một tiếng, đột nhiên nhún chân phóng tới một bước dài, chiếc cương xoa lướt từ hông ra phát kinh phong nghe rợn người.

Đương nhiên một thế này chỉ có tính thăm dò đối phương, nhưng thế đánh thì cũng không phải chỉ là hư chiêu.

Phi Hồng Dực Sĩ ngược lại không nén nổi, liền phóng kiếm ra một chiêu.

Bên ngoài nhân có hai ánh đèn chiếu sáng, nên bên trong càng tối hơn, chỉ thấy một ánh thép dài loáng lên, “keng” một tiếng binh khí chạm nhau phát ra những đóm hỏa quang sáng ngời.

Khi tiếng binh khí chạm nhau ngân dài, cả người Ngũ Xoa chân nhân bị đẩy bật lùi, bên trong Phi Hồng Dực Sĩ đảo lui còn chưa đứng vững, bị tiếp một cổ kinh phong đẩy ra, tức giận thét lên :

- Kè nào đánh lên bốn chân nhân?

Vừa thét định giờ tay phát chuông, nhưng liền nghe tiếng Bách Bộ Thần Quyền cười lớn nói :

- Văn chân nhân, có huynh đệ đây.

“Vù”, một quyền tức tốc đánh ra lướt ngang trên đầu Ngũ Xoa chân nhân nghênh đón một chuông đối phương.

Lão ta quả không hổ danh Bách Bộ Thần Quyền, quyền vừa xuất thì quyền phong đã tới trước, thế như một quả thiết chùy nghìn cân.

“Bình” một tiếng chấn động lớn, chỉ thấy cả người Bách Bộ Thần Quyền ổn lập bất động, cười khà nói lớn :

- Tuyệt lắm, chuông lực các hạ thật cao cường!

Dứt lời, thuận thế nhảy tới tay trái hoán vị bỏ tiếp một quyền thứ hai, lần này thế còn mạnh hơn quyền đầu tiên.

Ngũ Xoa chân nhân được ứng cứu kịp thời, không bỏ lỡ cơ hội liền trở người vung chiếc cương xoa áp sát vào động đạo.

Bọn họ phối hợp thật ăn ý, Bách Bộ Thần Quyền phát quyền từ xa đánh vào yểm hộ cho Ngũ Xoa chân nhân tiếp cận đối phương.

Chiếc cương xoa trong tay Ngũ Xoa chân nhân dài chừng năm xích để cận đấu, nhưng trên lưng lão còn mang thêm năm chiếc khác ngắn hơn, chỉ chừng hai xích, thế nhưng lão thành danh chính là nhờ vào năm chiếc cương xoa này, chúng chính là những chiếc phi xoa.

Bên ngoài công vào, bên trong cũng phản đòn.

Vô Trụ thiên sư phát liền một chuông nghênh chiêu quyền của Bách Bộ Thần Quyền.

Đây là một chiêu trong Đại Lực Kim Cương chuông thế chuông phong ào ạt như nước vỡ bờ!

“Bình” một tiếng nữa lại vang lên, cả người Bách Bộ Thần Quyền lần này chấn động lùi đến hơn hai bước.

Gần như cùng lúc ấy, Phi Hồng Dực Sĩ cũng phát kiếm ra chiêu Hồng Quang Tự Ảnh chỉ thấy ánh kiếm phân bốn đạo kiếm phong, cuối cùng hợp làm một càng tăng thêm cường lực.

“Kong” một tiếng, lần này chiếc cương xoa ra trước mà đến sau nên đè ép trên thanh trường kiếm của Phi Hồng Dực Sĩ, cả hai lập tức vận kinh lực vào tay, quyết không để thua đối phương, chợt nhìn thấy tình thế có phần bất lợi cho Phi Hồng Dực Sĩ, nấp sau tảng đá lớn tên ném một viên đá đã thủ sẵn trong tay vào người Ngũ Xoa chân nhân.

Ngũ Xoa chân nhân lúc này đang toàn lực đối kháng với Phi Hồng Dực Sĩ, bỗng nghe tiếng ám khí bay tới, giật nảy mình vội tung tay trái lên đón ám vật.

Nhưng lão ta không ngờ được viên đá tằm thường được phóng ra từ tay một cao thủ của Bát Quái môn quyết chẳng tằm thường, viên đá được đẩy đi với bảy thành công lực trong Nội Thái Cực Công lực đạo ghê người.

Đương nhiên, nếu lúc này Ngũ Xoa chân nhân không tụ hết chân lực đấu chiêu với Phi Hồng Dực Sĩ thì có thể tụ chân lực vào tay đón bắt ám khí vô hại, bởi vậy khi tay trái chộp được viên đá thì bị một lực chấn động cực mạnh. Lão buộc miệng kêu lên một tiếng, cả người nhảy thoát về sau theo lực chấn.

Hoắc Vạn Thanh thấy thời cơ đã đến đâu khi nào chịu để đối phương chạy thoát, vung tay phát chiêu Bích Không chương truy kích.

Ngũ Xoa chân nhân người vừa thoát được một bước, thấy chương phong áp tới, hốt hoảng giờ tay trái lên phát kinh lực phòng hờ tiền thân.

Luận về nội công thì Hoắc Vạn Thanh có thể kém hơn Ngũ Xoa chân nhân, thế nhưng lúc này cả người Ngũ Xoa chân nhân đang mất đà trên không, tự nhiên khó tụ hết chân lực. Nên khi hai chương chạm nhau, thì cả người Ngũ Xoa chân nhân lẫn nửa bị chấn động mạnh văng ra xa ngoài, lưng rơi phịch trên đất cơ hồ không đứng dậy nổi.

Thần Điều Đầu Hối đứng ngoài quan sát tình hình một lúc, thấy phía mình phòng thủ hợp lý, phối hợp chặt chẽ nên đã yên tâm, bây giờ mới giờ tay ra hiệu cho mọi người rồi nhẹ chân đi vào động trong.

Lại nói, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ở động trong, nhân vì Thần Điều Đầu Hối trước khi đi ra ngoài đã căn dặn rất kỹ lưỡng. Cho nên mặc dù hai người ngồi tựa lưng vào vách đá như nghỉ ngơi, nhưng mắt thì không phút giây nào rời khỏi người Tổng Trấn Sơn.

Trúc Thu Lan thấy trách nhiệm của bọn họ rất quan trọng, lại đã có lời dặn của Thần Điều Đầu Hối, cho nên trong tay đã thủ sẵn chiếc ống đồng thổi Bách Lý Hương. Sau đó Thần Điều Đầu Hối lại còn cẩn thận hơn để Sứ Truyền Đình trấn thủ ngay động khẩu, để phòng bọn họ hai người gặp bất trắc.

Bên ngoài viện binh đối phương đến, rồi đánh nhau có người thụ thương, bao nhiêu chuyện xảy ra, nhưng bên trong này thì im lặng không hay biết điều gì.

Thời gian từng khắc trôi qua, chừng hơn một tuần trà, Tổng Trấn Sơn vẫn y nhiên ngồi bất động tựa vách đá không thấy tỉnh lại.

Trúc Thu Lan trong lòng thầm sinh nghi, nhớ lời Thần Điều Đầu Hối dặn khi đi, nếu hấn không phải là Minh chủ, cần đề phòng bất thần tấn công chúng ta, bèn thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ hấn đã tỉnh lại, nhưng cố ý làm như chưa tỉnh, chờ lúc ta không chú ý ra tay tấn công?

Chỉ nghĩ vậy tự nhiên trong lòng khản trương hấn lên, tay nắm chiếc chiếc ống đồng chuẩn bị đối phó, mắt đăm đăm nhìn vào mặt Tổng Trấn Sơn.

Sứ Truyền Đình nhiệm vụ cũng không phải nhỏ, lúc ấy kiếm cũng nắm trong tay, mắt ngưng nhìn vào trong, đề phòng có chuyện xảy ra.

Duy nhất chỉ có Nhạc Tiểu Tuấn thần sắc bình thường, không tỏ ý gì nghi ngờ với Tổng Trấn Sơn, nhân vì trong lòng chàng đối với vị Tổng đại lão gia rất tôn kính ngưỡng phục.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua nặng nề, trong động duy nhất một ngọn nến nhỏ leo lét, với người an nhiên thì không thấy có gì khác lạ, nhưng với người lòng đang khản trương, đương nhiên mọi góc tối trong động cũng đề phòng nghi ngờ.

Trúc Thu Lan căng thẳng một lúc chừng như không nén nổi, hắng giọng lên tiếng :

- Nhạc đại ca, sao mãi đến giờ mà Tổng đại lão gia vẫn chưa hồi tỉnh? Hay là thuốc giải ít quá?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng hỏi thì đáp :

- Không, Kim đại ca đã nói rõ thuốc giải này rất bá đạo, tối đa chỉ phục năm viên. Ta nhận thấy Tổng đại lão gia trúng độc đã mấy ngày, cho nên mới cho uống năm viên, đó là liều tối đa nhất rồi!

Trúc Thu Lan nhíu mày :

- Vậy sao...

Nàng hỏi chưa hết câu, đột nhiên nghe Tổng Trấn Sơn ho khan một tiếng, từ từ nói :

- Phiền nhị vị phòng hờ, thật ra lão phu tỉnh lại từ lâu rồi, có điều lão phu công lực bị thất tán đã lâu, nên sau khi tỉnh lại bèn điều công phu một lúc.

Trúc Thu Lan không khỏi đề phòng, nhưng mặt cười tươi nói :

- Tổng đại lão gia hấn là công lực đã hồi phục hoàn toàn?

Tổng Trấn Sơn mỉm cười đáp :

- Cũng hồi phục được tám chín phần, lão hủ thật cảm tạ Nhạc lão đệ!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói vội vàng chấp tay nói :

- Tổng đại lão gia không nên nói như vậy, chuyện đại lão gia trúng độc đều do văn bối mà ra, nếu như văn bối không lấy được thuốc giải, thì có lẽ chung thân hối hận, trong lòng tự thẹn vô cùng..

Tổng Trần Sơn cười vang ha hả đứng lên nói :

- Nhạc lão đệ không nên tự trách, bọn tặc đảng này tâm cơ ma mánh, muốn hại lão phu không chỉ hôm nay. Như lão đệ không bị chúng lợi dụng mang thư độc đến, thì người của bọn chúng cũng đã tiềm nhập trong bốn trang viện từ lâu rồi, lão phu trước sau gì cũng trúng kế của chúng.

Lão đứng lên thì Trúc Thu Lan tự nhiên càng khẩn trương hơn, bắt giặc chân di động về sau nửa bước.

Tổng Trần Sơn nói xong, vuốt râu quay đầu nhìn bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì vội hỏi :

- Nhạc lão đệ, trước khi lão phu uống thuốc giải, người nói nếu lão phu không phải trúng “Tán công độc” thì có thể biết ngay giả thật, không biết người định thử cách nào đây?

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn Trúc Thu Lan, nhưng chưa kịp đáp gì bỗng nghe có tiếng chân người chạy nhẹ vào, cả bọn đưa mắt nhìn mới hay chính là Thần Điều Đầu Hói.

Thần Điều Đầu Hói nhận ra Tổng Trần Sơn đã tỉnh lại, chấp tay thi lễ nói :

- Chúc mừng Minh chủ kỳ độc đã giải!

Tổng Trần Sơn mỉm cười nói :

- Mạnh đạo huynh chờ vội chúc mừng, như đã có người giả mạo lão phu, hiện tại chân giả chưa phân, trước hết cần phân minh mọi chuyện rõ ràng, thì mọi người mới yên tâm. Lão phu chính đang muốn nghe biện pháp thử của Nhạc lão đệ đây!

Thần Điều Đầu Hói gật đầu nói :

- Lời Minh chủ rất đúng, Nhạc thiếu hiệp cứ nói ra đi đừng ngại!

Nhạc Tiểu Tuấn đã có chuẩn bị sẵn nói ngay :

- Nhớ hôm trước tại hạ vô tình giúp tặc đảng mang lá thư độc đến cầu kiến đại lão gia, tại hạ cùng lão gia nói chuyện rất nhiều. Lúc bấy giờ nhân vì lão gia trúng độc, Hoắc tổng quản chạy đến thư phòng lấy thuốc giải, trong phòng chỉ còn lại tại hạ và lão gia, hiện tại lão gia chỉ cần nói ra nội dung của chuyện hôm ấy cũng đủ chứng minh đại lão gia là thật rồi!

Thần Điều Đầu Hói gật gù nhưng không nói gì.

Tổng Trần Sơn thì cười lên khà khà nói :

- Nhạc lão đệ người muốn lão phu nói ra nội dung câu chuyện hôm đó ư?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nhắc lại :

- Hôm đó Tổng đại lão gia hỏi tại hạ từ Vân Đài sơn xa xôi thế này, không phải là chuyện tầm thường...

Tổng Trần Sơn gật đầu cười tiếp ngay :

- Không sai, lúc ấy Nhạc lão đệ đã nói đến đây vì hai tâm nguyện của lệnh sư, tâm nguyện thứ nhất là tìm lại nhi tử của lệnh sư thất lạc mười sáu năm về trước, người này bên mày trái có nốt ruồi son. Nhưng còn tâm nguyện thứ hai thì lệnh sư chưa từng nói ra, mà cũng không chịu nói, Nhạc lão đệ lúc xuống Vân Đài sơn đã gặp một vị lão nhân, lão ta chỉ điểm cho lão đệ người đến tìm lão phu, nói rằng: chỉ cần một lời của lão phu thì tâm nguyện của lệnh sư sẽ giải tận, đúng không?

- Đúng vậy, đại lão gia có thể kể tiếp không?

Tổng Trần Sơn gật đầu nói tiếp :

- Lão phu lúc ấy đã chấp nhận, Nhạc tướng công hỏi lão phu tâm nguyện của lệnh sư thật sự là gì? Lão phu đã nói: Lệnh sư đã không nói cho người, thì lão phu cũng không cần phải nói!

Nhạc Tiểu Tuấn hơi giật mình mở miệng định nói, nhưng nín lại được ngay.

Tổng Trần Sơn nói tiếp :

- Lão phu lúc ấy kể cho người nghe, mười sáu năm trước, lão phu đáp ứng lệnh sư, chỉ cần tiếp nổi lão phu hai mươi chiêu kiếm pháp, thì lão phu sẽ giúp ông ta giải quyết mọi yêu cầu, thế nhưng nay chỉ là Nhạc tướng công tìm đến, chỉ cần tiếp lão phu một chiêu kiếm là đủ.

Thần Điều Đầu Hối cổ làm kinh ngạc hỏi :

- Nhạc thiếu hiệp có tiếp một chiêu của Minh chủ ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chưa đáp, Tổng Trần Sơn đã cười phá lên ha hả nói :

- Nhạc lão đệ nhân hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, cho nên không thể không tiếp lão phu một chiêu kiếm.

Thần Điều Đầu Hối nhìn hai người rồi hỏi :

- Kết quả thế nào?

Tổng Trần Sơn lại kể :

- Lúc bây giờ trong hoa phòng đã bày tiệc rượu, lão phu bảo gia đình mang đến một chiếc đuă thay kiếm, Nhạc lão đệ thì rút thanh nhuyễn kiếm, chiêu thứ nhất Nhạc lão đệ xuất ra là chiêu Thiên Đạo Trung Hòa của Võ Đương, nhưng bán lộ biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa của Không Động. Kiếm phát ra năm đóa kiếm ảnh, nhưng đều bị chiếc đuă trong tay lão phu đánh bại. Kiếm thứ ba của lão đệ là chiêu Không Tước Khai Dục của Nga My kiếm pháp, nhưng bị chiếc đuă trong tay lão phu đánh chặn ra xa tam trượng, đồng thời thanh nhuyễn kiếm cũng bị chặt đoạn đến một thốn. Chính vì lúc đó quá vận khí, khiến độc tính bộc phát, trong nháy mắt cả người lão phu công lực thất tán...

Nói đến cuối câu lão quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Nhạc lão đệ, lão phu nói không sai chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tổng đại lão gia nói đều hoàn toàn đúng!

Tổng Trần Sơn cười lên ha hả hỏi :

- Nói vậy, lão phu không phải là già chứ?

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn đáp, nhưng còn ấp úng nói :

- Có điều... Có điều...

Chàng ấp úng mấy tiếng vẫn không nói được hết câu.

Tổng Trần Sơn ánh mắt tự nhiên quất lên, thần thái của Nhạc Tiểu Tuấn có chút lúng túng đương nhiên lão ta thừa hiểu ra.

- Nhạc lão đệ, có lời gì sao không mạnh dạn nói hết ra?

Trúc Thu Lan mỉm cười xen vào đỡ lời cho chàng :

- Tâm ý của Nhạc đại ca tôi biết, tôi có thể nói thay chứ?

Tổng Trần Sơn gật đầu ôn hòa nói :

- Có thể, đương nhiên là có thể.

Trúc Thu Lan nói :

- Nhạc đại ca chẳng phải đã nói qua rồi sao? Tổng đại lão gia nếu như không trúng “Tấn công độc”, thì thật già chỉ thử là biết ngay!

- Ô, không sai!

Đáp rồi, Tổng Trần Sơn như đã hiểu thêm điều gì, bèn nói :

- Tâm ý của Nhạc lão đệ có phải muốn thử công lực của lão phu?

Trúc Thu Lan cười đáp :

- Chính vậy, Nhạc đại ca sở học thô lậu, đương nhiên thẹn mà không tự nói ra được.

- Không sao!

Tổng Trần Sơn đưa mắt nhìn chàng hỏi tiếp :

- Nhạc lão đệ muốn thử thế nào?

Không đợi Nhạc Tiểu Tuấn đáp, Trúc Thu Lan cướp lời nói ngay :

- Chẳng phải vừa rồi Tổng đại lão gia đã kể qua, chỉ cần trùng diễn lại một lần như vậy là được.

Tổng Trần Sơn hơi ngó người nói :

- Trùng diễn lại một lần, ý Trúc cô nương là...

Trúc Thu Lan tiếp lời :

- Chỉ cần Tổng đại lão gia dùng chiếc đũa thay kiếm, Nhạc đại ca dùng nhuyễn kiếm tiếp một chiêu, Tổng đại lão gia lần này lại chém đoán nhuyễn kiếm của Nhạc đại ca, thì không còn gì để hoài nghi.

- Hà hà... Phương pháp này hay lắm!

Nói rồi lão quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn tiếp :

- Nhạc lão đệ, lão phu hoàn toàn đồng ý, thế nhưng trong động này kiếm đâu ra đũa ngà?

Trúc Thu Lan chia ra một chiếc đũa trúc đã thủ sẵn trong tay cười nói :

- Không có đũa ngà, đũa trúc thay thế cũng được chứ? Chiếc đũa này chính vừa rồi Vu bà bà dùng làm thủ tiễn ám toán, trên đất rất nhiều.

Tổng Trần Sơn nắm lấy chiếc đũa khẳng khái cười đáp :

- Đương nhiên là được, đũa ngà có thể thay kiếm, đũa trúc đương nhiên cũng có thể thay kiếm.

Trong thiên hạ, thử hỏi ngoài vị Võ lâm đại lão ra, ai dám dùng đũa trúc thay kiếm đấu với thanh kiếm chém sắt như bùn trong tay Nhạc Tiểu Tuấn chứ?

Đã vậy ai dám chắc dùng đũa trúc thay kiếm lại có thể chặt đoán thanh bảo kiếm của chàng?

Trúc Thu Lan khi ấy quay nhìn chàng giục.

- Nhạc đại ca, chuyện không nên chậm trễ, huynh có thể rút kiếm!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay thi lễ nói :

- Tổng đại lão gia, vãn bối xin rút kiếm.

Nói rồi chàng rút thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn từ thắt lưng ra, thanh kiếm sáng loáng nhưng mềm dẻo như con linh xà, đầu kiếm bị cụt mất một đoạn chính là dấu tích bị chiếc đũa trong tay Tổng Trần Sơn đánh gãy lần trước.

Tổng Trần Sơn tay nắm chắc chiếc đũa đến ngồi trên một phiến đá, an nhiên cười nói :

- Nhạc lão đệ có thể ra chiêu!

Lần trước trong Thiên Hoa sơn trang lão ta cũng ngồi trên ghế tiếp kiếm, lần này lão cũng ngồi chẳng khác gì lần trước.

Nhạc Tiểu Tuấn vận chân khí vào thân kiếm khiến thanh nhuyễn kiếm phút chốc thẳng đứng lên như một thanh cương kiếm, tay trái yết nhẹ lờn kiếm, người Trúc lập, cao giọng nói :

- Vãn bối ra chiêu!

Nói rồi trường kiếm trực chỉ phóng ra một chiêu, nhắm vào vai trái Tổng Trần Sơn đâm tới, đây chính là chiêu Thiên Đạo Trung Hòa trong Lưỡng Nghi kiếm pháp của Võ Đương, kiếm lẹ ra đâm thẳng vào ngực, nhưng chàng cố tình đâm chệch ở vai, chính là giữ lễ giang hồ.

Tổng Trần Sơn cười nói :

- Nhạc lão đệ, ngươi muốn thử nghiệm lão phu thật hay giả, chớ nên khách khí, cứ việc toàn lực xuất thủ.

Ở Thiên Hoa sơn trang Nhạc Tiểu Tuấn cũng ra chiêu này đầu tiên, lúc ấy Tống Trần Sơn đã nói: “Một kiếm này người vì lệnh sư mà phát, cần phải toàn lực thi triển, chớ nên khách khí”.

Nhạc Tiểu Tuấn nhân vì câu nói ấy mà nửa đường biến chiêu.

Rõ ràng mọi việc như trùng diễn không sai tí nào, Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Văn bối đắc tội!

Kiểm liền trở thế hoa một vòng tạo ra năm đạo kiếm ảnh, chính là biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa của Không Động kiếm pháp.

Tống Trần Sơn mắt vẫn hiện nụ cười thần nhiên, chỉ thấy tay nắm đũa múa nhanh...

“Kong, kong, kong”... Vang liên năm tiếng.

Chiếc đũa trúc trong tay vẫn không suy suyển, đánh bật mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn ra ngoài.

Không Động kiếm pháp lấy tốc độ làm chính, kiếm phát một chiêu mà thành năm điểm, nếu dùng nhuyễn kiếm thì tốc độ càng gia tăng và linh hoạt hơn. Thế nhưng chiếc đũa trúc trong tay Tống Trần Sơn càng nhanh hơn, chiêu ra sau mà đến trước, trong nháy mắt đã chặn liền năm kiếm điểm tới của đối phương, cử nhìn cũng thấy kiếm pháp của lão nhất nhất đều vượt hẳn Nhạc Tiểu Tuấn rồi.

Đến chiêu này thì Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng đã thầm tin lão ta không phải là giả Tống Trần Sơn.

- Nhạc lão đệ, cẩn thận!

Tống Trần Sơn cười nói, rồi chiếc đũa trong tay phóng ra.

Nhạc Tiểu Tuấn phát hai chiêu, đến lão phát một chiêu, tình hình này rõ ràng không hề sai một chút nào với lần trước trong Thiên Hoa sơn trang.

Lúc vừa nghe tiếng lão bên tai thì trước mắt đã thấy một vệt trắng xẹt tới đầu mi, lúc ấy chàng không dám chậm trễ, lách người nửa bộ, tay phát kiếm nghênh chiêu.

Chiêu này chàng đánh ra cũng đúng là chiêu Không Tước Triển Dực của Nga My kiếm pháp.

“Keng”

Một tiếng vang lên thật đỉnh tai nhức óc,

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cảm thấy một lực chấn mạnh chạy ngược thân kiếm lên tay khiến cả nửa người bên phải gần như tê dại, cả người không tự chủ được giật ngược về sau ngồi phịch trên đất, hoảng hốt đưa mắt nhìn thì mũi kiếm chẳng phải vừa bị chém đoan thêm một thốn nữa đó sao?

Nhạc Tiểu Tuấn mừng hơn là kinh, quên cả sự chấn động vừa rồi, vút nhanh thanh trường kiếm trong tay, đứng lên chấp tay thi lễ cung kính nói :

- Tống đại lão gia xin thứ tội văn bối mạo phạm, người đích thực là Tống lão trang chủ chẳng nghi!

Trúc Thu Lan chạy đến nhặt thanh kiếm lên, nhìn mới thấy rõ đầu kiếm bị chém đoan rất gọn, tựa hồ như vật chém vào đây phải là một thanh thiên nhiên thiết luyện bảo kiếm mới đủ sức như vậy. Thật không thể tưởng nổi vật chém vào đó chỉ là một chiếc đũa trúc tầm thường trong tay Vô lâm đại lão!

Tống Trần Sơn nhìn nàng ngớ người thì cười phá lên nói :

- Nhạc lão đệ, nửa tháng không gặp, chẳng ngờ công lực thăng tiến nhanh như vậy, chỉ đáng tiếc là thanh nhuyễn kiếm cực quý này lại bị lão phu chém mất thêm một đoạn.

Thần Điều Đầu Hói tiến lên một bước chấp tay nói :

- Chúc mừng Minh chủ thân đã giải độc, mà chân giả cũng phân minh, đây thật là đại phúc cho toàn võ lâm.

Tống Trần Sơn vuốt râu cười nói :

- Lão phu đã thoái ẩn thâm sơn cùng cốc, còn liên quan gì đến thị phi giang hồ.

Thần Điều Đầu Hói nói :

- Minh chủ còn chưa biết trên giang hồ hiện đang khởi động một trận cuồng phong bão vũ, lần này chỉ cần Minh chủ ra mặt hiệu triệu một lời, lĩnh đạo các đại môn phái trong toàn võ lâm, thì may ra mới đối phó được với trận cuồng phong, ác đạo huyết kiếp mới tránh khỏi.

Tống Trần Sơn không đợi lão nói hết, cười cắt ngang :

- Nghe lời này của Mạnh đạo huynh thật khiếp người?

Thần Điều Đầu Hối nghiêm túc nói :

- Minh chủ cho rằng bản đạo chuyện nhỏ nói lớn sao? Trước mặt chúng ta đang bị vây khốn trong thạch động này, bên ngoài Vô Trụ đại sư và các vị khách chính đang cổ thủ đề kháng, tình hình xem ra rất nguy cấp chứ chẳng nghi!

Tổng Trần Sơn nghe vậy thì giật mình hỏi vội :

- Tặc đảng chỉ viện đến đây, đến Vô Trụ đại sư cũng không chống nổi sao?

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Trong bọn chúng có Trương Tây song thi, Ngũ Xoa chân nhân, Bách Bộ Thần Quyền... Không tay nào là không phải kiêu hùng một phương, thế nhưng còn chưa đủ để uy hiếp chúng ta...

Tổng Trần Sơn nghe ra khác lạ liền nói :

- Chẳng lẽ trong bọn chúng còn có nhân vật lợi hại ghê gớm hơn sao?

Thần Điều Đầu Hối gật đầu đáp :

- Lợi hại nhất trong bọn chúng chính là gã Tổng hộ pháp, người này còn trẻ nhưng võ công sở học cao thâm mặc trặc, Lục đạo huynh và bản đạo đều không ai qua nổi hãn ba chiêu.

- Có chuyện đó sao?

Tổng Trần Sơn tự hồ như không tin nổi ở tai mình, hai nhân vật như Phi Hồng Dực Sĩ và Thần Điều Đầu Hối có thể coi là cao thủ nhất lưu trong Bát đại môn phái lẽ nào lại không qua nổi nhân vật nào đó nội trong ba chiêu?

- Hào, chúng ta ra xem thế nào?

Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :

- Minh chủ, mời!

Tổng Trần Sơn không khách khí, liền sai bước đi trước.

* * * * *

Lại nói ngoài động đạo, Bách Bộ Thần Quyền và Ngũ Xoa chân nhân đánh mấy lần không thành, khi ấy tức giận cực độ, Ngũ Xoa chân nhân mới thi triển sở học tối cao của mình, chỉ thấy năm chiếc phi xoa từ trên lưng bay vèo vèo vào trong.

Tổng Văn Tuấn đang đối kháng, không chút chậm trễ liền hươu kiếm lên chém bật những chiếc phi xoa quay tít bay vào.

Năm chiếc phi xoa bị năm kiếm của Tổng Văn Tuấn chém bật ra dễ dàng, thế nhưng nên biết Ngũ Xoa chân nhân thành danh nhờ vào năm chiếc phi xoa tuyệt kỹ này, vậy mà để Tổng Văn Tuấn chém bật ra dễ dàng được sao?

Không, năm chiếc phi xoa bị chém bật ra, tự hồ như năm chiếc vù đang xoay tít chạm phải vào vật cản liền đổi hướng bay mà thôi.

Quả vậy, liền thấy chiếc thứ nhất loáng trong bóng tối bay vào người Phi Hồng Dực sĩ.

Chiếc thứ hai dội vào vách đá, rồi chuyển hướng lần nữa bay vào người Hoắc Vạn Thanh đang ẩn sau khối đá bên phải chỗ rẽ vào thạch đạo.

Chiếc thứ ba vù một tiếng qua đầu Cam Huyền Thông rồi cũng nhằm vào người Phi Hồng Dực Sĩ.

Chiếc thứ tư, chiếc thứ năm chạm vào vách đá chuyển hướng, cứ thế bay vù vù từ trong động đạo.

Phút chốc trong lối động đạo những chiếc phi xoa bay tít tạo nên những tiếng xé gió nghe đến rợn người.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, bọn Tổng Văn Tuấn, Hoắc Vạn Thanh, Cam Huyền Thông và Phi Hồng Dực Sĩ chỉ thấy cũng biết những chiếc phi xoa sắc bén mà lợi hại vô cùng, không dám khinh suất mà liền xuất chương, phát kiếm chống đỡ.

Chỉ có một điều, những chiếc phi xoa hễ chạm vào kiếm, thế bay không giảm mà lại đổi hướng bay tiếp đi, cho nên căn bản bọn họ phải đối phó hết sức vất vả. Lúc này mới hiểu sự lợi hại thế nào của năm chiếc phi xoa mà Ngũ Xoa chân nhân đã thành danh với nó.

Cả bọn bốn người nháo động đối phó với năm chiếc phi xoa tự nhiên chỗ ẩn thân cũng bị lộ.

Bách Bộ Thần Quyền không bỏ lỡ cơ hội, tuy bên trong tối om, nhưng nghe tiếng gió phân định phương hướng, đánh ào ào liền bốn quyền phân tán tấn công bốn người.

Vô Trữ thiên sư thấy tình hình không ổn, liền vận dụng chân khí phát một chưởng trong Bát Nhã thiên công, thế chưởng như mềm mà mãnh liệt khôn tả.

Quả là kỳ công, năm chiếc phi xoa hề trúng vào sự công kích nào đều không suy suyển, thế bay vẫn nhanh mạnh, đổi hướng mà thôi. Nhưng lần này kinh phong tù thiên sư đánh ra quyền hết cả năm chiếc phi xoa rơi xuống, đồng thời cổ kinh phong còn tiếp tục đẩy ra chạm phải bốn quyền của Bách Bộ Thần Quyền tạo ra những tiếng vang âm âm dội vào vách đá bất tận.

Bách Bộ Thần Quyền không thể tin nổi bốn quyền của mình lại bị cổ kinh lực nhu nhược nhưng lại cuốn phăng quyền phong của mình, đồng thời còn bị đẩy chân văng ngược ra ngoài.

Chúc Thiên Tùng đứng quan sát một hồi lâu, đến lúc này thấy vậy nhũn mày trầm nghĩ :

- Chưởng lực hùng hậu này không phải là Bát Nhã thiên công sao? Hẳn chính lão hòa thượng kia đã thi triển, hẳn ẩn mình trong bóng tối, dựa vào thế hiểm phòng thủ, xem ra tiến vào cũng không dễ đây!

Nghĩ rồi lên tiếng :

- Nhị vị lui ra!

Giọng nói ôn hòa, thế nhưng đủ uy lực để khiến cho Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa chân nhân Văn Thiên Phong râm rập nghe theo.

Chúc Thiên Tùng tay nắm quạt phe phẩy mấy cái trước ngực, rồi khí khái bước tới.

Hai â tỳ liền nắm đèn lồng đi theo.

Chúc Thiên Tùng dừng chân, đầu không quay lại nói :

- Các ngươi cũng lui ra.

Hai â nữ tỳ không dám hỏi nữa lời, lẳng lặng lui ra sau.

Chúc Thiên Tùng mắt nhìn vào bóng đen trước mặt, chiếc quạt lại phát một cái, chân thả từng bước ung dung tiến đến gần động đạo, nói lớn :

- Chư vị như đã không chịu xuất hiện, Chúc mỗ đành mạo muội tự vào vậy!

Vừa nói vừa bước tới gần hơn, thế nhưng thần thái thản nhiên như không chút gì là phòng bị.

Vô Trữ thiên sư thấp giọng hỏi nhanh :

- Mọi người cẩn thận chú ý!

Vô Trữ thiên sư nói vừa hết câu, thì cũng kịp thấy bóng Chúc Thiên Tùng phiêu hốt như làn khói, hay nói đúng hơn như làn gió thoảng nhẹ lướt tới, chưa kịp thấy đối phương thi triển thân pháp thế nào, thì bóng người đã đứng ngay trên đầu khối đá lớn chặn trước động đạo.

Ngay sau khối đá này chính là Hoắc Vạn Thanh và Cam Huyền Thông đang ẩn người, bọn họ thật không ngờ đối phương thân hình như làn gió thoảng tới đứng ngay trên đầu mình, bất giác giật mình. Tuy vậy, bọn họ phản ứng vẫn nhanh, cả hai cùng đứng vụt dậy, Hoắc Vạn Thanh phát Bích Không chưởng đánh thượng bộ, Cam Huyền Thông kiếm chém một đường vào hai chân đối phương.

Đồng thời cùng lúc, Phi Hồng Dực Sĩ và Tống Văn Tuấn từ hai bên vách đá, tả hữu mỗi người xuất một chiêu tuyệt kiếm tấn công.

Bốn người gần như xuất thủ một lần, chỉ thấy ánh kiếm loáng lên, chưởng phong rít mạnh.

Nhưng Chúc Thiên Tùng chỉ nhếch mép cười nhạt, thân hình vừa chạm mặt đá liền nhấc khễ lên rồi đặt xuống, chân đạp mũi kiếm Cam Huyền Thông. Tả thủ phát chỉ lực bùng mạnh vào lực kiếm Tống Văn Tuấn, chiếc quạt trong tay phải thì phát nhỏ một cái, nhưng nghe rõ bình một tiếng, hóa giải hết một chưởng của Hoắc Vạn Thanh. Hay nói đúng hơn, bản thân Hoắc Vạn Thanh cảm thấy một chưởng của mình tựa hồ như đánh vào một đồng bóng gòn, nhưng có phân lực rất mạnh.

Khi quạt phát kinh hóa chưởng, rồi thuận thế phát ra ngoài đánh bật tiếp lưỡi kiếm của Phi Hồng Dực Sĩ, khiến tay lão bị chấn động mạnh đến tê dại, suýt nữa thì buông thả cả kiếm.

Phân tích thì dài, nhưng thật ra cả bốn động tác ra chiêu hóa giải bốn chiêu cùng tấn một lúc của Chúc Thiên Tùng chỉ xảy ra trong cái chớp mắt. Hóa chiêu vừa thần tốc vừa kỳ diệu, đến độ cả bọn người kia há mồm miệng như không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra.

Chúc Thiên Tùng đứng sừng sững trên khối đá, mặt bình thản, tay phe phẩy quạt không hề tỏ ra có ý nhân cơ tấn công, ngửa cổ cười ha hả nói :

- Chúc mỗ chỉ vì muốn giữ hòa khí song phương cho đến ngày đại hội mồng tám tháng chạp trên Trích Bát thiền viện, cho nên nhẫn nại rất nhiều. Hiện tại nếu chưa phục thì chur vị chỉ cần bức Chúc mỗ phải xuống khỏi tảng đá này, thì Chúc mỗ sẽ lập tức rời khỏi đây ngay.

Một câu này trước đám cao thủ Bát đại môn phái thì thật quá ư cuồng ngạo, thế nhưng cũng chỉ có gã ta mới nói được câu đó vậy.

Vô Trụ thiền sư thấy cả bọn người bị đánh bật lui, thì hơi giật mình, bây giờ thả thiền trượng xuống, một tay buông thông, tay chấp trước ngực niệm phật nói :

- A Di Đà Phật! Chúc thí chủ cứ một mực bức ép, lão nạp đành phải xuất thủ.

Chúc Thiên Tùng phát quạt mấy cái rất nhẹ, cười nói :

- Đại sư thử xuất chiêu xem!

- Thiện tai, thiện tai! Lão nạp thất lễ!

Nói rồi vận đủ bảy thành công lực đẩy ra một chiêu, lại là một chiêu trong Bát Nhã thiền chiêu, đây là lần thứ ba lão nạp dùng đến chiêu pháp thượng thừa của Thiếu Lâm.

Đương nhiên khi đối đầu với nhân vật như thế này, Vô Trụ thiền sư cũng đã biết chỉ có dùng đến Phật môn Tam đại tuyệt kỹ Bát Nhã thiền công này thì may ra đối phó được với đối phương, cho nên vừa xuất chiêu đã thi triển tuyệt học rồi.

Đại sư đã xuất chiêu, vậy mà Chúc Thiên Tùng đứng kiêu hãnh trên tảng đá, tay phe phẩy như chiếc quạt tợ hồ như không chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, cỗ nhu chiêu của đại sư áp tới gặp phải chiếc quạt phe phẩy thì tợ hồ như nước chảy gặp phải đá rẽ thành hai dòng tả hữu chảy ra hai bên, không một lực cản lại, đương nhiên chẳng thể nào đã thương tổn đối phương.

Vô Trụ thiền sư thấy một chiêu Bát Nhã thiền chiêu của mình như nước chảy qua đá, hay đúng hơn là đi vào khoảng không vô hình, thì giật thót cả người, thậm chí há hốc mồm miệng chết khựng cả người.

Bát Nhã thiền chiêu là một trong Tam đại thần công đứng đầu Thiếu Lâm thất thập nhị nghệ. Gồm có Vô Tướng thần công, Như Lai Niệm Hoa chỉ, và Bát Nhã thiền chiêu.

Vô Tướng thần công và Niệm Hoa chỉ thì duy nhất vị Thiếu Lâm phương trượng đại sư mới được tu tập.

Bát Nhã thiền công thì phải đến bậc trưởng lão mới được tham tập tu luyện, vậy mà lúc này chỉ một cái quạt phe phẩy mấy cái đã vô hiệu hóa thần công của nó, thử hỏi không khiến Vô Trụ thiền sư chấn động kinh ngạc tốt độ sao?

Thế nhưng, trong khi chấn động đó, Vô Trụ thiền sư tự nhiên nhớ đến một môn công phu khác, thầm nghĩ nhanh :

- Chẳng lẽ đây là Thiên Y thủ pháp? Nếu đúng vậy thì người này là truyền nhân của Tuyết Sơn Lão Tẩu sao?

Chỉ nghĩ đến đó, đại sư liền vận tăng lực đạo ra tiếp một chiêu nữa vẫn là Bát Nhã thiền chiêu, đương nhiên muốn thử để biết ra thân phận lai lịch đối phương.

Quả nhiên lần này vẫn như lần trước, chỉ thấy Chúc Thiên Tùng phát quạt nhẹ mấy cái thì cỗ nhu kinh của thiền sư biến đi hướng khác.

Vô Trụ thiền sư thâm giật mình kêu lên :

- Quyết đúng là Thiên Y thủ pháp!

Đúng tại lúc này, thì một giọng nói già nua từ trong vang lên cản lại :

- Đại sư xin ngừng tay!

Cam Huyền Thông vui mừng reo lớn :

- Minh chủ đã ra!

Vô Trụ thiền sư thâu hồi chiêu thế, từ từ quay người lại thì quả nhiên nhìn thấy Tổng Trấn Sơn bước ra, thần thái an nhiên rõ ràng đã vô sự, chấp tay trước ngực chúc mừng :

- A Di Đà Phật! Lão nạp bái kiến Minh chủ, chúc mừng Minh chủ thoát hiểm!

Tổng Trấn Sơn chấp tay hoàn lễ nói :

- Đại sư, chur vị thật khó!

Chúc Thiên Tùng thấy Vô Trụ thiền sư râu thê, cũng liền xếp quạt lại rồi tung người nhảy nhẹ xuống đất ôm quyền hướng về Tổng Trấn Sơn thi lễ nói :

- Tổng đại lão gia vẫn khỏe!

Tổng Trấn Sơn đưa ánh mắt nhìn người này hỏi :

- Vị này là...

Thần Điều Đầu Hối đi bên cạnh liền lên tiếng đáp :

- Hội bẩm Minh chủ, vị này chính là Chúc Thiên Tùng đại hiệp, chấp vị Tổng hộ pháp chủ trì đại hội tới đây trên Trích Bát thiền viện.

Chúc Thiên Tùng lại thi lễ khiêm tốn nói :

- Kê vô lâm hậu học, hy vọng Tổng đại lão gia chỉ giáo!

Tổng Trấn Sơn thăm nghĩ :

- Nhìn tướng nho nhã phiêu dạt, tợ hồ như không giống người trong võ lâm!

Tay vuốt râu gật đầu nói :

- Không biết Chúc đại hiệp muốn bắt cóc lão phu có ý gì?

Chúc Thiên Tùng mỉm cười nói :

- Tổng đại lão gia là Võ lâm đại lão đức cao vọng trọng, văn sinh nào dám bắt cóc, chỉ nhân văn sinh phụng mệnh chuẩn bị cho đại hội tới đây trên Trích Bát thiền viện, cho nên dùng đến hạ sách này mời Tổng đại lão gia về bàn bạc, chuyện có gì mạo phạm văn sinh xin cúi đầu nhận lĩnh tất cả trách nhiệm, chịu tội trước Tổng đại lão gia.

Vừa nói vừa chấp tay cung kính xá dài, mười hai đưa ánh mắt nhìn Thần Điều Đầu Hối nói :

- Mạnh đại hiệp vừa rồi đã đáp lời chỉ cần sau khi Tổng đại lão gia hồi tỉnh lại sẽ lập tức rời khỏi đây, hiện tại Tổng đại lão gia đã an nhiên vô sự, không biết có nề chút thể diện tại hạ mà tha mấy tên thuộc hạ của tại hạ ra?

Thần Điều Đầu Hối lúc này trong động đá để mắt xem xét qua toàn động, không thấy có gì khác thường, lúc này nghe đối phương nhắc đến bọn Vu bà bà thì cười lớn nói :

- Chúc đại hiệp ngôn trọng, huynh đệ vừa rồi đã hứa là sau khi Minh chủ hồi tỉnh sẽ lập tức rời khỏi đây, đương nhiên là giữ lời. Có điều Vu bà bà và Xuân Mai là hai người tiềm nhập vào Thiên Hoa sơn trang, Chúc đại hiệp là người thống nhất quần hùng, hẳn cũng biết rõ tiềm phục địch trại là điều tối kỵ, chuyện này thì huynh đệ không làm chủ được.

Hoặc Vạn Thanh nghe vậy liền chen vào tiếp lời :

- Mạnh đại hiệp nói chí phải, chúng ta truy theo hai tên hầu bỏ trốn là Vu bà bà và Xuân Mai mà đến đây, bọn chúng là người của Thiên Hoa sơn trang, đương nhiên là do Thiên Hoa sơn trang xử lý. Chúc đại hiệp muốn bọn chúng được tha, e rằng không đơn giản!

Chúc Thiên Tùng trên mặt hơi biến sắc, đương nhiên có phần lúng túng.

Nhưng Tổng Trấn Sơn bỗng cười lên ha hả nói :

- Vạn Thanh, lão phu thoát ần Thiên Hoa sơn trang đã lâu, không còn là người giang hồ sao còn nhắc đến quy luật giang hồ? Bọn họ tiềm nhập Thiên Hoa sơn trang cũng được, làm người hầu thật sự cũng được, hiện tại đã bỏ chạy xem như không còn người của Thiên Hoa sơn trang, cứ để cho Chúc đại hiệp mang bọn họ đi.

Nói rồi lão phát tay áo nói lớn :

- Chư vị huynh đệ, chúng ta đi!

Dứt lời, khảng khái đi ra ngoài động.

Bọn Hoặc Vạn Thanh chỉ biết cúi đầu dạ ran một tiếng, rồi lục tục kéo nhau theo chân lão.

Chúc Thiên Tùng đứng ra một bên chấp tay hành lễ nói :

- Đa tạ Tổng đại lão gia, thứ tội văn sinh không thể tiến được.

Chương 33: Ba lần gãy kiếm

Khi cả bọn trở lại Thiên Hoa sơn trang thì trời đã sáng hẳn. Khách phòng phía Tây đã có dọn một bàn tiệc lớn, bọn họ phân ngôi chủ khách cùng ngồi quanh bàn.

Trong lúc ăn uống, thì câu chuyện của bọn họ không gì ngoài nhân vật Tổng hộ pháp còn trẻ nhưng công lực, võ học kinh người như thế.

Vô Trữ thiên sư lên tiếng :

- A Di Đà Phật! Vừa rồi nếu không có Minh chủ xuất hiện kịp lúc, thì bản tăng chỉ e đã bị hạ dưới tay hán trong một chiêu rồi!

Câu này nói ra khiến bàn tiệc thêm sôi động.

Phi Hồng Dục Sĩ phái Chung Nam và Thần Điều Đầu Hối của Lục Hợp môn đều là cao thủ trong Bát đại môn phái, nhưng không qua nổi đối phương ba chiêu. Hiện tại đích miện Vô Trữ thiên sư lại nói là không qua nổi Chúc Thiên Tùng một chiêu, thử hỏi không sôi động sao được?

Tổng Trần Sơn cười lên ha hả nói :

- Đại sư nói vậy là quá ư khiêm tốn, gã họ Chúc kia tuy võ công có chỗ cao thâm, nhưng với đại sư mấy mươi năm tinh luyện công lực, làm sao hán có thể bì nổi?

Vô Trữ thiên sư nói :

- Minh chủ còn chưa biết sao, so về nội công thì bản tăng thua hán xa!

Thần Điều Đầu Hối nghe lời này thì kinh ngạc hỏi lại :

- Đại sư đã đấu nội công với hán rồi sao?

Vô Trữ thiên sư lắc đầu nói :

- Không, bản tăng nhân lúc thấy hán quá bức cận, nên đã dùng Bát Nhã thiên chương phản kích, nào ngờ hán chỉ phe phẩy chiếc quạt trước ngực, vậy mà cổ nhu kinh của bản đạo đánh tới bị phân làm hai, lướt qua người hán, không làm sao khiến hán thụ thương được...

Thần Điều Đầu Hối cả kinh buột miệng la lên :

- Bát Nhã thiên chương mà cũng không đủ thương được hán ư?

Tổng Trần Sơn tay vuốt râu trầm ngâm hỏi :

- Đại sư phát hiện ra cổ nhu kinh của Bát Nhã thiên chương bị chiếc quạt hán phát nhẹ đẩy ra hai bên sao?

Vô Trữ thiên sư gật đầu nói tiếp :

- Không sai, bản tăng thấy cổ kinh lực của mình bị chiếc quạt của hán phát nhẹ đẩy ra hai bên, bản tăng lúc ấy còn chưa tin, nhưng sau đó đánh thêm một chương nữa thì vẫn như thế, khi ấy thâm hiểu hán đã luyện một loại kỳ công đặc biệt, Bát Nhã thiên chương của bản tăng hoàn toàn bị vô hiệu hóa!

Sử Truyền Đình nói :

- Thế đại sư có nhận ra được lai lịch môn công phu này không?

- Thật khó nói...

Đại sư trầm ngâm suy nghĩ một lúc, ngược mắt nhìn mọi người giọng không mấy chắc chắn nói :

- Theo thiên ý của bản tăng, thì tợ hồ như hán luyện Thiên Y thủ pháp!

Trúc Thu Lan hiểu kỳ chen vào hỏi :

- Đại sư, Thiên Y thủ pháp là môn công phu gì thế?

Vô Trữ thiền sư nói :

- Nghe nói Tuyết Sơn phái có một môn đặc dị công phu gọi là Thiên Y thủ pháp, lúc thi triển không có chiêu thức nhất định, thuận tay đưa chân đều có chỗ hiệu dụng của nó. Bất cứ quyền phong cương kinh cho đến các loại binh khí ám vật đều tùy thủ hóa giải tan, không làm sao đả thương vào được, tựa hồ như trên người có vận một chiếc áo thiên y không một chỗ hở.

Tổng Trần Sơn nghe đến đó tựa hồ như nhớ ra một chuyện, buột miệng thốt lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Nhạc lão đệ, người nói trước đây khi xuống Vân Đài sơn từng gặp một vị lão nhân, người này từng đọc cho người nghe bốn câu thơ, người còn nhớ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Vẫn bồi vẫn nhớ!

Tổng Trần Sơn nói tiếp :

- Nhạc lão đệ đọc lại một lần nữa cho lão phu nghe!

Nhạc Tiểu Tuấn không chút do dự đọc lên :

Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi

Mãn thiên cảnh sắc anh hàn huy,

Thiên Thai nhất khứ đăng tiên tịch,

Tùng thử Nguyễn Khang bất ức quy!

Tổng Trần Sơn gật gù ậm ừ một tiếng, nhưng chưa nói gì.

Trúc Thu Lan chen vào bàn ngay :

- Bài thơ này tựa hồ như nói về Tuyết Sơn phái!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lan muội phân tích thử xem!

Trúc Thu Lan nghiêng đầu nói :

- Trong bài thơ đã quá rõ ràng, câu thứ nhất ý nói khi hoa mai nở rộ, hoa tuyết cũng phát bay, đương nhiên lấy tuyết làm chủ. Câu thứ hai nói mãn sơn cảnh sắc ánh hàn huy, tả cảnh tuyết nhưng lấy sơn làm chủ, không phải nói đến Tuyết Sơn là gì? Câu thứ ba và thứ tư nói đến một người lên Tuyết Sơn cũng giống như ngày của chàng Lưu Nguyễn lên Thiên Thai kỳ ngộ tiên nữ, luyện cảnh sinh tình mà quên đường về. Hai câu sau này hàm chứa sâu xa, không biết muốn nói đến người nào?

Tổng Trần Sơn gật đầu nói :

- Trúc cô nương phân tích rất đúng, vị lão nhân kia rõ ràng ngầm chỉ đến hai chữ “Tuyết Sơn”, rất có thể có liên quan đến bọn người này.

Cam Huyền Thông cũng nhớ một chuyện, nhìn Thần Điều Đầu Hối hỏi :

- Mạnh đại hiệp vừa rồi vào trong động xem xét có phát hiện ra điều gì không?

Thần Điều Đầu Hối nhún vai đáp :

- Không, trong động khắp nơi dấu tích rất tự nhiên và bình thường, không có chỗ nào khả nghi là có bàn tay người can thiệp vào, xem ra chỉ là một hang động như bao hang động bình thường khác.

Phi Hồng Dục Sĩ nhíu mày nói :

- Thế nhưng sao gã họ Chúc có vẻ coi trọng hang động kia thế?

Thần Điều Đầu Hối nói :

- Huynh đệ cũng thấy kỳ lạ, tựa hồ như trong động có gì bí mật lắm, nhưng lúc ấy thời gian quá cấp bách, căn bản huynh đệ chưa nhận ra được điều gì.

Một đêm cơn bão với nhiều sự kiện xảy ra, nên hiện tại bọn họ đều thấy đói thật sự, buổi điểm tâm khá thịnh soạn qua đi.

Bây giờ nhân vì đối phương ước hội trên Trích Bát thiên viện vào ngày mùng tám tháng chạp đã gần kề, phân nửa lực lượng đối phương hùng mạnh, mà nhân vật Tổng hộ pháp thì võ công cao thâm khó lường. Cho nên mọi người hàn huyên một lúc nữa, thì Vô Trữ thiên sư, Cam Huyền Thông, Thần Điều Đầu Hối, Phi Hồng Dực Sĩ và Sử Truyền Đình lập tức cáo từ lên đường hồi sơn phục mệnh.

Tổng Trần Sơn khôi thân đứng lên tống biệt, rồi do Tổng Văn Tuấn đại diện tiễn chân mọi người ra tận trang môn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy mọi người đi xong rồi, cũng đứng lên chấp tay nói :

- Tổng đại lão gia, vẫn bói có một chuyện muốn người thành toàn...

Tổng Trần Sơn vuốt râu cười nói :

- Nhạc lão đệ chớ nên khách khí, có gì cứ nói ra đi.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Đa tạ đại lão gia, ý vẫn bói muốn tiếp lão gia một chiêu kiếm!

-Ồ, chỉ vì muốn biết tâm nguyện của lệnh sư?

- Vâng!

- Lão phu thân trúng kỳ độc, may nhờ Nhạc lão đệ không ngại mọi nguy hiểm cơn bão kiếm được thuốc giải cứu mạng, ân này trong lòng lão phu cảm kích vô tận. Thế nhưng chuyện tâm nguyện của lệnh sư, chính năm xưa lão phu đã có lời thề, trừ phi lệnh tôn tiếp qua lão phu hai mươi chiêu kiếm...

Lão hơi ngưng lời, nhưng không đợi Nhạc Tiểu Tuấn kịp lên tiếng, lão nói tiếp ngay :

- Nhưng lần trước lão đệ ngại đến đây, nhân chỉ là môn hạ của lệnh sư, cho nên lão phu mới từ hai mươi chiêu cải thành một chiêu. Nhạc lão đệ đối với lão phu có ân lớn như núi, nhưng thật lòng lão phu cũng không thể ngoại lệ.

- Vẫn bói hiểu, cho nên nguyện tiếp Tổng đại lão gia một chiêu.

Tổng Văn Tuấn đã quay trở vào, nghe vậy liền lên tiếng nói :

- Cha, thật ra là chuyện như thế nào chứ?

Tổng Trần Sơn cười ôn tồn nói :

- Tuấn nhi, con muốn nói giúp Nhạc lão đệ, có đúng không? Cha đương nhiên không phải là người không thông tình đạt lý, có điều chuyện này nếu Nhạc lão đệ không tiếp nổi cha một chiêu kiếm, thì dù có nói ra cũng chỉ vô ích mà thôi, sau này con sẽ hiểu hết.

Lão nói vậy là đã quá rõ, khi ấy nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói thêm :

- Nhạc lão đệ, lời lão phu hửn lão đệ hiểu chứ? Nếu lão đệ ngại không tiếp nổi lão phu một chiêu kiếm, thì dù lão phu có đáp ứng mà nói hết ra cũng vô bổ. Cho nên lão phu hy vọng lão đệ ngại tạm thời cứ khổ luyện công phu, đến lúc nào trình độ sở học thăng tiến thì đến tiếp lão phu một chiêu kiếm vẫn chưa muộn.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tổng đại lão gia mình giám, lần trước vẫn bói bại dưới tay lão gia đã bị gãy kiếm, vẫn bói đương nhiên không dám cuồng ngôn mà nói, chỉ trong thời gian ngắn có tiến bộ nhanh trong kiếm thuật, nên đến tìm Tổng đại lão gia lĩnh giáo một chiêu kiếm...

Tổng Trần Sơn nghe thì trở mặt nhìn chàng kinh ngạc hỏi :

- Chẳng lẽ Nhạc lão đệ đã có tiến bộ vượt bậc về kiếm pháp trong thời gian ngắn qua sao?

- Không, vẫn bói không giấu gì, vẫn bói hôm trước có học được một chiêu kiếm, hy vọng có thể tiếp nổi một kiếm của Tổng đại lão gia.

-Ồ, vậy sao? Chiêu kiếm đó ngại học từ đâu?

- Một vị tiền sinh coi bói ngoại hiệu Kim Thiết Khẩu đã thay mặt sư phụ ông ta dạy cho vẫn bói.

Tổng Trần Sơn càng nghe càng thấy kỳ hơn, lấp bắp nhắc lại :

- Kim Thiết Khẩu? Thay mặt sư phụ ông ta dạy ngại một chiêu kiếm?

- Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn không hề giấu diếm, khi ấy kể qua chuyện mình đã học chiêu kiếm từ Kim Thiết Khẩu như thế nào.

Tổng Trần Sơn nghe rất cẩn thận, cuối cùng vuốt râu trầm ngâm giây lát nói :

- Nhạc lão đệ ngươi quả nhiên gặp kỳ ngộ, vậy thì chúng ta thử xem!

Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng chấp tay nói :

- Đa tạ đại lão gia đã thành toàn.

Tổng Trần Sơn quay nhìn Tống Văn Tuấn nói :

- Tuấn nhi, lấy cho cha một chiếc đũa ngà.

Tống Văn Tuấn vâng lời đi lấy một chiếc đũa ngà đưa cho cha.

Tổng Trần Sơn cầm chiếc đũa ngược mặt nói :

- Nhạc lão đệ, ngươi lấy kiếm ra phát chiêu đi!

Nhạc Tiểu Tuấn không do dự, rút thanh nhuyễn kiếm ra ôm quyền nói :

- Vãn bối chỉ học được đúng một chiêu kiếm pháp, hay là do Tống đại lão gia ra chiêu, xem vãn bối có thể tiếp nổi không?

Tổng Trần Sơn vẫn ngồi y nhiên trên ghế, cười nói :

- Thế cũng được, chuẩn bị tiếp chiêu!

Nhạc Tiểu Tuấn thoắt liền một bộ, vận khí vào thân kiếm hoành ngang trước ngực thủ thế, nhân vì chiêu kiếm mới học được, cho nên chàng rất thận trọng ra kiếm quyết theo đúng từng li từng tí mà Kim Thiết Khẩu đã dạy.

Tổng Trần Sơn nhìn thấy kiếm quyết khởi thức của chàng thì cười ha hả gật gù nói :

- Chẳng ngờ trong thời gian ngắn mà Nhạc lão đệ lại lĩnh hội sâu điểm quyết yếu của kiếm thuật, thật là hiếm có, hiện tại cần thận trọng.

Nói rồi chỉ cầm chiếc đũa bằng ba ngón từ từ điểm ra trước.

Đứng ở bên ngoài, bọn Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan ba người nhìn thấy chiếc đũa trong tay Tống Trần Sơn từ từ điểm ra thì ngưng thần tụ nhãn chăm nhìn không chớp mắt.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng trước mặt Tống Trần Sơn cách ngoài sáu bảy xích, mà chiếc đũa trong tay Tống Trần Sơn chỉ dài tầm một xích, cho dù lão thẳng hết tay ra thì đầu đũa cũng không chạm đến được người Nhạc Tiểu Tuấn.

Thế nhưng, bản thân Nhạc Tiểu Tuấn là người trong cuộc đấu, nhìn thấy Tống Trần Sơn phóng đưa ra chiêu, chiếc đũa trong tay lão ta tự nhiên không còn là chiếc đũa ngà tầm thường, mà biến thành thanh trường kiếm sắc lạnh.

Đương nhiên đây chính là vì tâm lý, hai lần chàng bị Tống Trần Sơn dùng đũa chém gãy kiếm, nhưng thật ra đũa vừa phát thì khí đã xuất, đó mới chính là chỗ lợi hại của thế kiếm đũa của Tống Trần Sơn.

Chàng thấy lão ra kiếm mà hơi nóng, thoáng do dự, nhưng rồi nhuyễn kiếm chéch xuống cũng chậm chậm phóng ra đón đầu đũa.

Tống Trần Sơn ra chiêu rất chậm, mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn tà chéch phóng ra vừa khéo đón đầu đũa ngà, đúng lúc kiếm đũa sắp chạm nhau, Tống Trần Sơn bỗng lắc cổ tay khiến đầu đũa đổi hướng.

Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra điều này, cũng lập tức rung cổ tay khiến nhuyễn kiếm từ dưới uốn cong vòng lên, thế cũng không nhanh lắm.

Tống Trần Sơn mặt hơi biến sắc, đầu đũa tự nhiên tốc độ biến cực nhanh chéch tới bên phải.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nghe “vù” một tiếng, tiếp liền đó thân kiếm bị chấn động mạnh, từ thân kiếm một có lực đạo mạnh truyền lên tay khiến cả cánh tay phút chốc tê dại, suýt nữa thì không cầm vững kiếm, cả người bất thần cũng bỏ nhào sang trái hai bộ.

Định thần nhìn lại mới thấy đầu kiếm bị chém đứt một đoạn, đây là lần thứ ba thanh nhuyễn kiếm trong tay chàng bị Tống Trần Sơn dùng đũa chém gãy.

Nhạc Tiểu Tuấn có chút xót xa khi nhìn thấy thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan tặng chàng càng lúc càng ngắn đi, ôm quyền xá xá mấy cái nói :

- Kiếm thuật lão gia như thần, vẫn bối không tiếp nổi một chiêu, xin lão gia thứ tội.

Bây giờ, Tống Trần Sơn ngược lại có chút thất thần, nghe nói thì thoáng chút ngượng ngùng nói :

- Chiêu kiếm pháp này lão đệ tuy mới học còn chưa tinh thâm thành thực, chỉ cần luyện thêm một thời gian nữa là có thể tiếp nổi lão phu một kiếm. Ái, lão phu nhất thời thâu kiếm không kịp, chém gãy kiếm của Nhạc lão đệ, thật khiến lão phu áy náy vô cùng.

Lúc nói ra câu này, trên mặt lão ta không giấu được nét hổ thẹn lúng túng.

Nguyên là chiêu kiếm này Nhạc Tiểu Tuấn tuy mới luyện, nhưng lúc thế kiếm biến thức vòng lên vừa nhanh vừa ảo, đủ hóa giải chiêu kiếm điểm ra của Tống Trần Sơn.

Sau đó kiếm tiếp tục lướt tới khiến Tống Trần Sơn bất ngờ biết khó hóa giải kịp, nên phát nội lực vào chiếc đũa chém bật mũi kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn ra ngoài, đến nỗi đầu kiếm gãy thêm một đoạn nữa.

Thử nghĩ, Tống Trần Sơn thành danh Đệ nhất kiếm thủ trong thiên hạ, luyện kiếm mấy mươi năm tinh thông, kiếm pháp thâu tại tâm, lẽ đâu lại nói nhất thời thâu kiếm không kịp?

Đương nhiên, nhân vật đã thành danh cực cao như lão ta làm sao có thể tự nhận chiêu kiếm vừa rồi là trên tình lý thì lão đã thua?

Có một điều, chuyện này người đứng ngoài và bản thân Nhạc Tiểu Tuấn không ai nhận ra nổi, vì sự biến hóa cực nhanh, mà nhìn cũng chỉ như là kiếm hoa tự nhiên.

Đương nhiên người duy nhất biết được điều này chính là bản thân Tống Trần Sơn vậy!

Thế nhưng, lão là con người chính trực, tuy ẩn giấu trong lòng nhưng trong chiều sâu nội tâm thấy hổ thẹn, nên nét mặt mới tỏ ra áy náy lúng túng thật sự.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Lão gia quá khách khí, thực tế thì vẫn bối vừa học chiêu kiếm này, hỏa hầu còn kém, chỉ vì từ xa đến đây không dễ, muốn biết rõ tâm nguyện gia sư, cho nên mạo muội tiếp một chiêu của đại lão gia, lão gia không trách cứ đã là may mắn rồi.

Tống Trần Sơn bỗng thờ dài một tiếng nói :

- Lão phu vừa rồi đã nói, lão đệ đối với lão phu có ơn rất lớn, lão phu thật ra phải đáp ứng lời lệnh sư mà hóa giải hết sự hiểu nhầm năm xưa, chỉ có điều... Ái, lão đệ ngại nếu như không qua nổi lão phu một chiêu kiếm, thì khó thắng nổi...

Nói đến đó lão bỏ lửng câu không tiếp hết lời, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã nghe ra trong nội tình còn nhiều chuyện bí ẩn khác, giọng chàng khẩn cầu nói :

- Tống đại lão gia có thể nói rõ hơn được không?

Tống Trần Sơn tỏ ra lúng túng nói :

- Lão phu không phải không chịu nói, có điều... Ái, đến lúc đó thì lão đệ ngại sẽ rõ mọi chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy thất vọng trong lòng, thế nhưng chàng nhìn thấy Tống Trần Sơn mặt hiện vẻ lúng túng khó xử thì không tiện hỏi dồn, chấp tay thi lễ nói :

- Tống đại lão gia, vậy vẫn bối xin cáo từ!

Tống Trần Sơn thốt nhiên đứng lên, xua tay cười vui vẻ nói :

- Không vội, cũng đã gần trưa, nhị vị ở lại dùng cơm trưa xong rồi đi cũng không muộn, vả lại lão phu còn một chuyện muốn nhờ. Nào, Nhạc lão đệ, chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi.

Nói rồi đi trước dẫn Nhạc Tiểu Tuấn rời khách phòng.

Lão ta có chuyện muốn nhờ Nhạc Tiểu Tuấn, mà lại còn mời chàng đến tận thư phòng.

Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn và cả bọn Thiếu Lâm tự không tiện theo chân bọn họ hai người.

Vào đến thư phòng ưu nhã thanh khiết, Tống Trần Sơn mời :

- Nhạc lão đệ ngồi tự nhiên!

Tống Trần Sơn gài cửa cẩn thận, rồi không nói gì, mà bước thẳng đến một tủ sách cũ kỹ, nhưng màu gỗ lên nước theo thời gian bóng loáng, đủ thấy rất quý.

Mở tủ ra, thuận tay lấy một chồng sách dày, rồi chẳng biết ấn một nút điều khiển nào bên trong, ngăn tủ lập tức dịch sang một bên để lộ một ngăn tủ bí mật khác.

Nhạc Tiểu Tuấn không biết lão ta làm chuyện này ngay trước mặt mình là có ý gì, thế nhưng ngăn tủ bí mật là của riêng chủ nhân của nó, mình không nên nhìn.

Nghĩ vậy chàng bèn quay mặt đi nơi khác, làm như đang xem những bức tranh thủy mặc treo trên tường.

- Nhạc lão đệ!

Nghe gọi, chàng quay người lại, bây giờ thấy Tổng Trấn Sơn đã cầm trong tay một thanh kiếm, vỏ kiếm bằng da cá sấu, chiếc tủ cũng đã trở lại trạng thái như ban đầu, chồng sách đặt trở lại nguyên vị.

- Đại lão gia có gì chỉ bảo?

Tổng Trấn Sơn đặt thanh kiếm trong tay lên bàn nói :

- Nhạc lão đệ, thanh trường kiếm này chính là thanh kiếm mà diệt nữ lão phu Huy Huệ Quân đã vô tình có được ở Trấn Châu, gọi là Tiên Cô kiếm hay là còn có tên gọi Hấp Kim kiếm. Từ sau khi trúng độc từ phong thư Nhạc lão đệ vô tình giúp tặc đảng mang đến, lão phu đã nhận ra người trên giang hồ vì thanh kiếm này không phải là ít, Huy Huệ Quân tuy có hấp thụ ít bản lĩnh từ cha, thế nhưng cũng không đủ khả năng bảo vệ được nó. Cho nên, trước khi nó lên đường về Dương Châu, lão phu đã tạm giữ kiếm lại rồi cải trang hình trang bên ngoài của kiếm. Hiện tại không ai biết chuyện này, lão phu muốn phó thác Nhạc lão đệ đi Dương Châu một chuyến...

- Phải chăng đại lão gia muốn văn bồi mang kiếm này đến Dương Châu?

Tổng Trấn Sơn vuốt chòm râu bạc nói :

- Không sai, với thân thủ của Nhạc lão đệ hiện tại không dễ bị người đánh cướp, vả lại thanh kiếm này hiện đã kinh qua lão phu cải trang bề ngoài, cho nên nhìn chỉ như một thanh kiếm đẹp bình thường, cho dù một tay lão luyện giang hồ nhìn qua cũng không dễ gì nhận ra, cho nên lão đệ người an tâm...

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Tổng đại lão gia đã tin tưởng ủy thác, văn bồi nào dám thoái thác!

Tổng Trấn Sơn lại lấy từ trong áo ra một chiếc ngọc bội, thái độ vô cùng trịnh trọng trao cho chàng nói :

- Nhạc lão đệ phải biết, mẹ của Huệ Quân là bà nội của lão phu, huynh muội lão phu gồm có ba người, lão phu là huynh trưởng, bà ta là tam muội, nhị muội của lão phu hiện đang ở Cửu Hoa. Người khi đến gặp tam muội của lão phu, nên trao tận tay bà ta chiếc ngọc bội này, nếu tam muội ta có sai khiến điều gì thì người nên nhận lời.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Văn bồi đã nhớ.

- Hào, hiện tại người có thể mang kiếm này lên người, ai hỏi cứ bảo là lão phu nhân vì ba lần chém đoạn thanh nhuyễn kiếm của người, nên mới tặng thanh kiếm này. Còn tuyệt đối không nói ra chuyện lão phu phó thác với bất kỳ một ai.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, đem chiếc ngọc bội cất kỹ vào trong áo, rồi mang kiếm lên vai nói :

- Văn bồi ghi nhớ lời đại lão gia!

- Ủm, còn một chuyện nữa, chiêu kiếm họ Kim kia truyền thụ cho người rất tuyệt, lần này đến Dương Châu, dọc đường cần sớm tối chuyên cần luyện tập chiêu kiếm đó, điều này rất có lợi cho lão đệ người trong tương lai.

- Đa tạ Tổng đại lão gia quan tâm nhắc nhở, văn bồi xin ghi khắc lời chỉ bảo của Tổng đại lão gia!

Tổng Trấn Sơn gật đầu nói :

- Hào, hiện tại chúng ta nhanh trở lại khách phòng.

Khi bọn họ hai người trở lại khách phòng, thì buổi cơm trưa đã bày sẵn ở bàn.

Tổng Văn Tuấn và Trúc Thu Lan thấy bọn họ trở lại, trên vai Nhạc Tiểu Tuấn từ đâu có thêm một thanh trường kiếm.

Tổng Trấn Sơn không đợi bọn họ lên tiếng, cười ha hả nói :

- Các người thử đoán xem ta dẫn Nhạc lão đệ đến thư phòng làm gì nào?

Tong Văn Tuấn nói ngay :

- Cha tặng cho Nhạc huynh thanh danh kiếm kia!

Tổng Trần Sơn vuốt râu cười vui vẻ nói :

- Cha ba lần chém gãy thanh nhuyễn kiếm của Nhạc lão đệ lòng rất áy náy, cho nên vừa rồi dẫn lão đệ vào thư phòng, tùy Nhạc lão đệ chọn lấy một thanh mang phòng thân, Nhạc lão đệ đã thoái thác mấy lần mới chọn một thanh này. Đây không phải là một danh kiếm, nhưng cũng là thanh Tùng Văn kiếm do Võ Dương chế tạo, năm xưa chính Ngọc Chân đạo trưởng đã tặng cho cha, kiếm cương trong có nhu rất hợp với Nhạc lão đệ sử dụng.

Tổng Trần Sơn là đệ nhất danh thủ dùng kiếm, tự nhiên trong thư phòng cất nhiều kiếm là chuyện bình thường, cho nên không ai hoài nghi điều gì cả.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay cung kính nói :

- Đa tạ sự ưu ái của đại lão gia, vẫn bối cảm kích vô cùng.

Tổng Trần Sơn cất tiếng cười sảng khoái nói :

- Nhạc lão đệ chớ nên mãi nói lời khách khí. Nào, cùng nhau ngồi xuống dùng cơm trưa!

Sau buổi cơm trưa, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan từ biệt rời khỏi Thiên Hoa sơn trang.

Tổng Văn Tuấn tiễn chân bọn họ đến khi họ lên thuyền mới quay về.

Khi bọn họ quay lại Vũ Tiến thì trong trấn đã lên đèn, bọn họ tìm vào trở lại Cao Đài khách điểm, chọn thuê hai phòng cho hai người.

Hai người tắm tấp xong vào phòng khóa cửa chuẩn bị ngủ, bỗng Trúc Thu Lan rón rén sang phòng Nhạc Tiểu Tuấn nhỏ giọng nói :

- Nhạc đại ca, hình như có người đang ngấm theo dõi chúng ta!

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi lại :

- Lan muội có phát hiện ra người nào không?

- Muội chỉ cảm giác như vậy, từ khi chúng ta rời bến đò đến giờ như có cặp mắt bám nhìn theo, khi ngồi ăn trong quán phở cũng vậy, cứ như có cặp mắt nào đó ngấm nhìn sau lưng muội...

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Đây là trong lòng muội sinh quý, một vị cô nương trẻ tuổi vào những nơi công cộng như quán ăn tửu lầu, đương nhiên thực khách nam nhi ai mà không đưa mắt nhìn muội chứ? Và lại thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện với chúng ta, cho nên luôn khiến muội cảnh giác mà tưởng tượng ra vậy thôi.

Nói đến đó, chàng nhìn nàng vẫn một mặt hoài nghi thì cười phá lên an ủi :

- Thật ra thì chúng ta cũng đã va chạm đại trận tiểu trận, cho dù có người lén theo dõi thì có gì đáng sợ chứ?

Trúc Thu Lan sửa lại mái tóc đen mượt, cười tươi nói :

- Đúng vậy, chúng ta sợ ai chứ?

Nói rồi nàng bật cười thành tiếng trong trẻo, tợ hồ như nỗi sợ đã hoàn toàn biến mất, đoạn hỏi :

- Nhạc đại ca, hiện tại chúng ta sẽ đi đâu?

- Dương Châu!

Trúc Thu Lan chớp đôi nhãn châu đen láy nhìn chàng âu yếm hỏi :

- Đi Dương Châu làm gì?

- Tổng đại lão gia phó thác cho ngu huynh mang một vật trao đến cho Huy phu nhân.

- Ô, nhất định là một vật rất quan trọng, muội nhớ hồi sáng Tổng đại lão gia bảo chàng theo lão vào thư phòng hẳn là để phó thác chuyện này?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, rồi lấy chiếc ngọc bội trong áo ra cho nàng xem, đoạn kể sơ lược câu chuyện, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến thanh Tiên Cô kiếm.

Trúc Thu Lan nhíu mày, người rồi giãn đôi mày như đã hiểu ra cười khúc khích nói :

- Chỉ một phiến ngọc bội này thôi mà phải nhờ Nhạc huynh mang đến cho Huy cô nương lại làm ra vẻ bí mật đến thế ư?

Nói đến đó nàng bật cười lớn, tiếp :

- Muội biết rồi!

- Lan muội biết gì chứ?

- Tổng đại lão gia vì ba lần chém gãy kiếm của Nhạc huynh, trong lòng áy náy...

- Nhưng chuyện này thì có liên can gì đến chuyện mang ngọc bội đến Dương Châu?

- Đương nhiên là có liên quan, Tổng đại lão gia nhận ra huynh võ công cao thâm, nhân phẩm lại tốt, cho nên... Cho nên...

Nàng thốt lên mấy tiếng cho nên nhưng chung quy không nói được hết câu.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Cho nên gì chứ?

Trúc Thu Lan mặt ửng đỏ, cúi đầu lí nhí trong miệng :

- Cho nên lão muốn huynh mang chiếc ngọc bội này đến cho Huy phu nhân, có lẽ giữa huynh muội bọn họ đã ngầm có lời ước...

Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu nhũn mày hỏi :

- Lời ước gì?

- Sao huynh không tự nghĩ xem tất sẽ hiểu ra thôi mà!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó cả người lắc đầu nói :

- Tôi không hiểu ra nổi!

Trúc Thu Lan nguyền dài một tiếng :

- Huynh nha! Còn giả vờ nữa sao?

Nhạc Tiểu Tuấn đầu rối bù, quả nhiên ngờ ngẩn chẳng hiểu gì hết, chàng nói :

- Tôi thật không nghĩ ra nổi.

Trúc Thu Lan nhìn chàng vẻ trách móc nói :

- Hào, vậy thì muội nói. Tổng đại lão gia chọn trúng huynh, cho nên mới muốn huynh đến diện kiến Huy phu nhân.

Nhạc Tiểu Tuấn như chợt đã hiểu ra tâm ý nàng, bất giác tuấn diện ửng đỏ la lên :

- Trúc muội nghĩ gì vậy?

Trúc Thu Lan vưỡn mồm cười đáp :

- Chẳng lẽ không đúng? Chỉ cần Huy phu nhân cũng nhìn trúng huynh chọn làm rể, xem ra...

Nhạc Tiểu Tuấn không để nàng nói hết câu cắt ngang :

- Lan muội, muội...

Bất giác nắm tay nàng kéo sát tới người mình.

Trúc Thu Lan trong lòng hoảng lên, thờ gáp nói :

- Nhạc đại ca...

Nhạc Tiểu Tuấn càng ghì chặt người nàng trong lòng, thì thầm :

- Lan muội, trong lòng ta chỉ có một mình muội..

Trúc Thu Lan thôi không vùng vữa nàng úp mặt vào vai chàng, cảm giác ngọt ngào nói :

- Thật tình thì Huy cô nương cũng rất đẹp, cô ta lại có chân tình với huynh, muội đã nhận ra...

Nàng nói đến đó thì không sao nói hết câu, vì lúc ấy đôi cánh môi son của nàng bị đôi bờ môi nóng bỏng của chàng gắn chặt lên.

Phút chốc cặp tình nhân đắm đuối chìm lặn vào trong lửa tình nồng thắm.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, nàng đẩy nhẹ người chàng ra, nói qua hơi thở :

- Đã muộn lắm rồi, huynh nên đi nghỉ!

Rồi không đợi chàng kịp cản lại, nàng chuồn nhanh ra cửa.

Một sáng tháng chạp, bọn họ cùng nhau sóng vai lên đường, từ Trấn Giang qua sông rồi đến Qua Châu.

Đây chính là nơi bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, đôi tình nhân gặp lại cảnh xưa đầy kỷ niệm tự nhiên lưu luyến.

Qua Châu chỉ là tiểu trấn ven sông, trên đường khách bộ hành ngược lại rất đông đúc, tửu quán nhỏ hôm trước giờ đây đã đổi chủ.

Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan cùng nhau vào quán rượu, bức tượng thần tài Hắc Hồ Huyền Đàn treo trên tường lần trước giờ cũng không còn thấy, thay vào đó là một tấm giấy điều ghi thực đơn, tửu loại.

Hai người chọn một bàn trong ngòi xuống, gọi hai tô mì, thực khách trong quán xem ra chỉ là thương khách đang đợi thuyền sang sông, bọn họ chăm chú ăn tô mì của mình, tính tiền rồi rời khỏi quán.

Vừa khỏi quán không bao lâu, Trúc Thu Lan bỗng í lên một tiếng như nhớ nhận ra điều gì, chân tự nhiên cũng dừng lại.

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :

- Lan muội, chuyện gì?

Trúc Thu Lan nghiêng đầu sang chàng thấp giọng nói :

- Ở đây có ám hiệu của mẹ em để lại!

- Ám hiệu lệnh đường lưu lại nói gì?

- Đây là ám hiệu tìm muội, muốn muội nhanh đi gặp mẹ.

- Ô, nhưng lệnh đường hiện ở đâu?

- Ám hiệu chỉ là ký hiệu chỉ phương hướng, đâu phải là văn tự mà nói rõ ràng.

- À, vậy nó chỉ hướng nào?

- Cứ đi nhanh về phía trước.

- Vậy thì chúng ta nhanh đi nào.

Nói rồi chàng nắm tay nàng bước chân càng lúc càng nhanh hơn.

Ra khỏi Qua Châu, vừa đi Trúc Thu Lan vừa để mắt nhìn hai bên, quả nhiên những khối đá bên đường và những gốc cây, nàng bắt gặp ám hiệu chỉ đường cứ theo con lộ chính mà đi.

Đi được một hồi, Trúc Thu Lan lại ái lên một tiếng :

- Cứ nhìn ám hiệu chỉ đường của mẹ em, tựa hồ như người đi Dương Châu. Nhạc đại ca không cần nhìn nữa, đi nhanh lên!

Ngoài rừng hoang vắng, bọn họ bắt đầu thi triển khinh công mà chạy như bay.

Dương Châu là một nơi đô hội phồn hoa có từ thời nhà Tùy, đây gần như là nơi giao thông Nam Bắc, khách thương nhân cự phú đến đây làm ăn sinh sống rất nhiều, đồng thời Dương Châu còn là một nơi danh lam thắng cảnh, nên tao nhân mặc khách tìm đến du hí thường ngoạn làm thơ đề phú cũng không ít.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người đi một mạch đến Dương Châu, nhưng chưa vào thành thì Trúc Thu Lan đã phát hiện ra một ám hiệu của mẫu thân nàng dưới chân tường thành, nàng dừng chân lại nhỏ giọng nói :

- Nhạc đại ca, ký hiệu của mẹ em chỉ đi hướng Tiên Nữ miếu, hay là huynh cứ vào thành trước, muội đến Tiên Nữ miếu gặp mẹ. Ở con đường ngang thành Đông có một khách điểm tên là Tiểu Giang Nam, huynh cứ đến đó nghỉ chân trước, muội sẽ tìm đến gặp huynh sau.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi :

- Muội không cùng ta đến nhà Huy phu nhân ư?

- Không, Tổng đại lão gia chỉ gọi một mình huynh vào thư phòng phó thác công việc, trao ngọc bội bảo huynh đích thân gặp Huy phu nhân, đương nhiên bên trong có duyên cớ...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nhắc lại chuyện này thì đỏ mặt lên và nói :

- Lan muội, muội lại nghĩ ngợi gì vậy?

Trúc Thu Lan nghiêm nét mặt nói :

- Nhạc đại ca, tối hôm qua muội chỉ nói đùa, huynh thử nghĩ xem Tổng đại lão gia gọi huynh vào tận thư phòng mới trao ngọc bội, nhờ làm việc này, quyết không phải tầm thường. Nếu muội đi cùng huynh, tất đã có người thứ ba, không chừng khiến Huy phu nhân thấy khó nói chuyện, cho nên huynh đi một mình thì hơn. Muội nhân thời gian này sẽ đến tìm mẹ, bất luận ai xong việc trước thì cứ đến khách điểm Tiểu Giang Nam mà chờ.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng nói cũng có lý, gật đầu đáp :

- Vậy thì cứ như thế cũng được, huynh sẽ chờ muội ở khách điểm

Trúc Thu Lan cười tươi nói :

- Nếu muội xong chuyện sớm, cũng sẽ chờ huynh ở đó.

Nói rồi nàng quay người chạy đi về hướng Đông.

Nhạc Tiểu Tuấn còn đứng nhìn theo bóng nàng cho đến khi khuất dạng mới quay vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quy Vân trang

Nhạc Tiểu Tuấn vào thành trước hết tìm đến con đường ngang ở Đông thành, từ xa chàng đã nhìn thấy tấm biển hiệu đề mấy chữ Tiểu Giang Nam khách điểm.

Lúc này trời chưa trưa lắm, khách ra vào khách điểm không đông, nên bọn tiểu nhị cũng không thấy ra ngoài đón khách.

Khi Nhạc Tiểu Tuấn bước chân vào khách điểm, mới thấy một tên tiểu nhị đơn đã chạy ra nghênh tiếp với một nụ cười tươi :

- Công tử nghỉ trọ?

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Có phòng nào sạch sẽ yên tĩnh không?

Tiểu nhị cúi người đáp nhanh :

- Có, có, công tử xin mời theo tiểu nhân.

Nói rồi quay người đi trước dẫn đường, qua một khu vườn hoa được chăm bón xinh xắn, quả nhiên thấy một dãy lầu chừng sáu bảy phòng nằm yên tĩnh dưới những tàn liễu xinh xinh.

Nhạc Tiểu Tuấn chọn thuê hai phòng liền nhau cuối cùng bên trái,

Tiểu nhị thấy chàng chỉ có một người mà thuê hai phòng, tuy hơi ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi.

Đưa chàng vào phòng, hần lập tức quay người đi mang trà đến.

Chàng nói :

- Ta còn có một vị tiểu muội chưa đến, nay ta cần ra ngoài một lát, nếu có thiếu nữ nào đến hỏi, thì cứ bảo chờ ta một lúc.

Tiểu nhị cúi đầu ứng thanh dạ một tiếng, cười đáp :

- Công tử xin yên tâm, tiểu thư đến, tiểu nhân nhất định sẽ đón tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn lại nói :

- À, tiểu nhị ca, ta muốn hỏi thăm một người...

- Hi hi... Công tử muốn hỏi ai?

- Vị này ngoại hiệu Hoài Dương đại hiệp...

Chàng chưa nói hết câu, tiểu nhị đã gật đầu lia lịa nhanh nhẩu đáp :

- Có phải công tử nói đến Huy lão gia? Huy lão gia là nhân vật nhất nhì ở Dương Châu chúng tôi, trong thành lớn nhỏ ai lại không biết đến Huy lão gia, công tử là gì với...

Nhạc Tiểu Tuấn không để hần hỏi hết câu, nói cắt ngang :

- Ta có chuyện muốn đến Huy phủ, từ đây đến đó đường đi thế nào?

- À, à..., Huy phủ ở đường Cát Tường, Nam thành, công tử chỉ cần đến đường Cát Tường, nhìn thấy phủ nào lớn nhất, hai cánh cổng bằng đồng đen có đề mấy chữ Quy Vân trang, thì chính là đó.

- Đa tạ tiểu nhị ca!

Nhạc Tiểu Tuấn nói rồi liền dúi vào tay hần một chút bạc vụn, đoạn bước ra đường đi về hướng Nam thành.

Dọc đường chàng quan sát thấy nhà cửa cao lớn nguy nga, phố xá sầm uất, người buôn kẻ bán, khách bộ hành lẫn xe ngựa qua lại tấp nập mà chàng chưa từng thấy, quả thực là một nơi phồn vinh đô hội.

Chẳng mấy chốc chàng đã đến đường Cát Tường, đi loanh quanh một lúc, quả nhiên nhìn thấy một tòa lầu nguy nga khác biệt, cánh cửa lớn bằng đồng đinh đinh đến bề thế, trước cổng hai bên là một cặp sư tử đá biểu hiện sự hùng uy của chủ nhân. Ngay bên cánh cửa đồng là một tấm biển với ba chữ lớn Quy Vân trang, nét chữ như rồng bay phượng múa, càng tăng thêm vẻ tráng lệ quý phái của trang viện.

Nhạc Tiểu Tuấn sửa lại áo quần, rồi bước lên tam cấp gỗ mấy cái vào cánh cửa.

Phút chốc, cánh cửa lớn mở rộng, một lão trang đình từ bên trong đi ra nhìn chàng từ đầu xuống chân hỏi :

- Tướng công tìm ai?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền, thi lễ nói :

- Tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, đến cầu kiến Huy lão gia.

Lão già lại nhìn chàng một lúc nói :

- Nhạc tướng công đến thật không may, đại gia chúng tôi vừa đi ra ngoài chưa về.

- A, lão gia chưa về, vậy tại hạ muốn gặp tiểu thư, phiền lão trượng vào thông báo cho một tiếng.

Lão già nghe chàng muốn gặp tiểu thư, thì lại đưa mắt ngạc nhiên nhìn chàng đoạn nói :

- Tiểu thư chúng tôi đến Vũ Tiến còn chưa trở lại.

Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn hơi bực mình, chàng cười nhạt nói :

- Phải chăng lão quản gia không muốn vào thông báo giúp tại hạ?

- Ô, tướng công muốn gặp tiểu thư chúng tôi, thế nhưng tiểu thư đi Vũ Tiến chưa về, tướng công bảo lão hủ thông báo thế nào đây chứ?

- Hừ, tại hạ chính từ Vũ Tiến đến đây, rõ ràng tiểu thư các ngươì đã về từ năm hôm trước, lão quản gia sao lại bảo là tiểu thư chưa về được chứ?

Lần này thì đến lượt lão già giật mình, trở mặt nhìn chàng hỏi lại :

- Sao? Tướng công bảo là tiểu thư chúng tôi đã về từ năm hôm trước?

- Không sai!

- Vậy thì kỳ lạ thật, tiểu thư chúng tôi thật sự chưa về đây!

Nhạc Tiểu Tuấn bán tính bán nghi, nén lòng nói tiếp :

- Vậy thì nhờ lão quản gia vào thông báo cho Huy phu nhân một tiếng. Nhạc mỗ đến cầu kiến.

Lão già hỏi lại :

- Tướng công vừa bảo là từ Vũ Tiến đến đây ư?

- Đúng vậy tại hạ từ Thiên Hoa sơn trang đến.

Lão già nghe nói chàng từ Thiên Hoa sơn trang đến, thì bất giác thái độ khác hẳn nói :

- Nhạc tướng công từ Thiên Hoa sơn trang đến à, xin mời, xin mời!

Vừa nói lão vừa đứng tránh sang bên, thần thái nghiêm túc nghênh đón.

Nhạc Tiểu Tuấn khoát bộ vào trong, lão già liền đi trước dẫn đường, qua hai dãy hành lang vào đến một phòng khách, nói :

- Nhạc tướng công xin tạm ngồi chờ đây, lão hủ sẽ vào thông báo phu nhân ra ngay.

Nói rồi lão quay người đi ra ngoài, qua một lúc đã thấy lão quay lại, chấp tay nói :

- Lão phu nhân thỉnh tướng công vào hậu đường tương kiến, xin tướng công theo chân lão hủ.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên theo chân lão già đi xuyên qua một hoa viên, vào một tòa viện ưu nhã, đây chính là hậu đường.

Lão già dừng chân lại ở bậc cấp, chấp tay nói vọng vào trong :

- Bẩm lão phu nhân, Nhạc tướng công đã đến.

Liền thấy một thiếu nữ vận áo lam xuất hiện, chấp tay thi lễ nói :

- Phu nhân mời Nhạc tướng công vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn liền bước lên bậc cấp, thiếu nữ áo lam vén rèm cửa cho chàng, mời chào nấp máy nói :

- Nhạc tướng công, mời!

Nhạc Tiểu Tuấn không chút khách khí, bước chân vào hần bên trong, chỉ thấy trong phòng ngay chính giữa có một phu nhân quý phái thân vận áo gấm lam ngồi trên trường kỷ chạm hoa công phu, xem ra lão phu nhân tuổi chừng ngũ tuần. Phu nhân có khuôn mặt đầy đặn, da trắng, mắt lớn, toát ra một vẻ nhân hậu hiền hòa, khuôn mặt có nhiều nét giống Huy Huệ Quân, chàng đoán ra ngay chính là mẫu thân của cô ta.

Đứng sau lưng bà ta còn có một thiếu nữ áo lam khác thị hầu, chàng liền tiến lên một bước, chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, bái kiến phu nhân.

Huy phu nhân đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng từ đầu đến chân, chìa tay mời :

- Nhạc tướng công, mời ngồi.

Từ thần thái cho đến giọng nói ấm áp khiến chàng cảm thấy dễ chịu, rõ ràng tư thái cốt cách của Huy Huệ Quân học ở bà ta rất nhiều.

- Đa tạ phu nhân.

Nói rồi chàng chấp tay bái tạ lần nữa, đoạn ngồi vào một chiếc ghế trống đặt sẵn.

Nhìn thấy cốt cách tuấn tú khôi ngô của thiếu niên, trong lòng Huy phu nhân cũng thầm mến phục.

Khi ấy thiếu nữ vừa rồi đón chàng ở cửa, mang vào một chén trà đặt lên bàn khẽ giọng nói :

- Tướng công, mời dùng trà.
- Đa tạ cô nương.
- Không dám.

Thiếu nữ có chút bẽn lễn, thi lễ rồi trở gót lui ra.

Huy phu nhân háng giọng hỏi :

- Nhạc tướng công từ Thiên Hoa sơn trang đến?
- Vâng.
- Đại ca của tôi muốn tướng công đến gặp chồng tôi?
- Vâng, tại hạ được Tổng đại lão gia phó thác đến cầu kiến phu nhân.
- Ừm, lão thân vừa rồi nghe quân gia Huy Nghĩa nói, tiểu nữ đã rời Vũ Tiến trở về từ năm hôm trước, điều này thật chứ?

Bà ta không vội hỏi chàng từ Thiên Hoa sơn trang đến làm gì, mà hỏi chuyện ái nữ của mình trước, đương nhiên trong lòng ưu ái, quan tâm đến vị ái nữ thiên kim hơn.

- Vâng, Huy tiểu thư rời Vũ Tiến về Dương Châu, tính ra cũng đã năm hôm.

Huy phu nhân nghe lần này mới phát hoảng trong lòng, nhíu mày hỏi :

- Tướng công biết tiểu nữ?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi ửng hồng, ứng thanh đáp thật :

- Vâng.

Huy phu nhân nhìn chàng trầm nghĩ :

- Tiểu tử này thật chất phát!

Rồi hỏi tiếp :

- Nhạc tướng công có thể nói rõ hơn, tiểu nữ rời Vũ Tiến về Dương Châu từ bao giờ?

Nhạc Tiểu Tuấn nhớ lại rồi đáp :

- Chính xác là từ sáu hôm trước, tại hạ cùng Tổng Văn Tuấn, Huy tiểu thư và thêm một số người nữa vào dò thăm dấu vết tặc nhân trong một trang viện bỏ hoang, lúc chia tay tại hạ có nghe Hoắc tổng quản nói: “Ồ Dương Châu có người đến, cần Tổng Văn Tuấn và Huy tiểu thư về gấp”. Hôm sau, tại hạ đến Thiên Hoa sơn trang, thì không gặp Huy tiểu thư đâu, nghĩ hẵn Huy tiểu thư lên đường về Dương Châu ngay hôm đó, tính ra vừa đúng năm ngày.

Huy phu nhân nói :

- Nhạc tướng công đã quen với tiểu nữ, hôm đó quay lại Thiên Hoa sơn trang không thấy tiểu nữ, tướng công không hỏi thăm sao?

Nhạc Tiểu Tuấn bị hỏi một câu mặt ửng đỏ ấp úng nói :

- Lúc đó tại hạ... Tại hạ quên không hỏi... Nhưng sau đó xảy ra sự cố nên cũng không hỏi được.

Huy phu nhân đương nhiên nhìn thần thái của chàng mà đoán ra tâm lý của chàng, đương nhiên vì ngại ngùng mà không hỏi đó thôi!

Nghĩ trong lòng rồi à lên một tiếng, Huy phu nhân hỏi tiếp :

- Vậy trong Thiên Hoa sơn trang hôm ấy xảy ra sự cố gì?
- Có người đã giả mạo Tổng đại lão gia...

Huy phu nhân giật mình, người dường thẳng lên hỏi :

- Sao? Có người giả mạo đại ca ta?

- Vâng, nhưng sau đó đã bị lộ mặt.
- Nhạc tướng công, chuyện thế nào nhanh kể tỉ mỉ cho lão thân nghe!
- Chuyện rất dài, nếu kể ra từ đầu phải từ chuyện Tổng đại lão gia vô tình trúng phải “Tán công độc”...

Huy phu nhân nghe đến đó đã không giữ được bình tĩnh, thất thanh la lên :

- Sao? Đại ca ta trúng phải “Tán công độc” ư?

- Vâng.

Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn đem mọi chuyện từ khi chàng nhầm mang thư độc của gã họ Từ nhờ mang đến cho Tổng Trần Sơn, cho đến khi vạch mặt Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Tổng Trần Sơn.

Tiếp đó là chuyện đi cứu Tổng Trần Sơn trong hang động, sơ lược các điểm yếu kể ra cho bà ta nghe.

Huy phu nhân nghe thì mặt tái xanh thất sắc, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm nói :

- Bọn tặc này lai lịch thế nào mà dám to gan tìm đến tận đại ca ta...

Nhưng chợt nhớ lại chuyện con gái mình rồi Thiên Hoa son trang vẽ Dương Châu đúng ngày trong Thiên Hoa son trang xảy ra chuyện, bất giác bà giật mình vội nói :

- Tiểu nữ đến giờ vẫn chưa về, không biết có xảy ra chuyện gì không? Ái... Ông nhà cũng thật là... Đi đã lâu cũng không thấy về...

Đương nhiên bà như tự nói một mình.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ lắng nghe không lên tiếng.

Huy phu nhân lâm nhâm đến đó, tợ hồ như linh tính báo cho bà một chuyện, bèn hỏi :

- Vậy đại ca tôi phó thác Nhạc tướng công từ xa đến đây có chuyện gì gấp?
- Tại hạ nhận mệnh Tổng đại lão gia mang một thanh kiếm đến đây giúp Huy tiểu thư.

Huy phu nhân cảm thấy kỳ lạ, nhiều mảy hỏi :

- Mang giúp kiếm đến đây cho tiểu nữ?
- Vâng.

Rồi chàng gỡ thanh Trình Cô kiếm trên vai xuống, hai tay cung kính nói :

- Thanh kiếm này là do Huy tiểu thư vô tình có được ở Trần Châu, nghe nói nó là bảo vật của Yên Trình Cô, con gái của Yên Giáo Quảng thời Nam Tống, có thể hút mọi binh khí kim loại, cho nên có tên là Hấp Kim kiếm. Tương truyền thời ấy cha con họ Yên phò giá, kháng cự với quân Kim mà oanh liệt hy sinh, thanh kiếm này bị rơi xuống chân Dương Từ Kiêu, cho mãi tới gần đây bỗng có người vô tình kéo nó lên được, tin tức truyền ra ngoài khiến người trên giang hồ không ít kéo đến Qua Châu tìm thanh bảo kiếm này. Tổng đại lão gia nhân vì sợ Huy tiểu thư một mình mang kiếm này đi đường nguy hiểm, cho nên mới tạm giữ thanh Hấp Kim kiếm lại trong Thiên Hoa son trang, rồi cải trang bên ngoài nó, mới phó thác cho tại hạ giúp mang về đây.

Huy phu nhân càng nghe càng hoảng, rõ ràng ái nữ của bà giờ này vẫn chưa về đến nhà, nhất định tin tức này truyền ra ngoài sẽ bất lợi cho con bà, chính là chuyện liên can đến thanh cổ kiếm này chứ chẳng nghi!

Chỉ nghĩ đến đó, bỗng “à” lên một tiếng tợ hồ như nhớ ra chuyện gì, bà vội hỏi tiếp :

- Vừa rồi tướng công nói sáu ngày trước trong một hoang viện nào đó, nghe Hoắc tổng quản nói là có người ở Dương Châu tìm đến, ngày hôm sau không thấy tiểu nữ, bảo nó đã về Dương Châu. Nói thế chẳng lẽ ở đây chúng ta có người đi đón nó?
- Đúng thế, tại hạ rõ ràng nghe Hoắc tổng quản nói vậy, nhưng có phải người ở đây đi đón Huy tiểu thư hay không thì tại hạ không biết.
- Í, chúng ta ở đây không có ai đi đón nó mà!

Nói rồi tợ hồ như còn chưa đoán chắc, bà quay đầu gọi lớn :

- Tiểu Yến, nhanh gọi Huy Nghĩa vào đây!

Thiếu nữ đứng ở cửa “dạ” ran một tiếng, rồi vội vã chạy nhanh ra ngoài.

Lát sau, từ bên ngoài có tiếng lão quan gia Huy Nghĩa nói vọng vào :

- Lão nô có mặt!

Huy phu nhân nói :

- Vào đây!

Lão quan gia linh tính biết có chuyện chẳng lành, bước vội vào chấp tay thi lễ cung kính nói :

- Lão phu nhân cho gọi lão nô có chuyện gì ạ?

Huy phu nhân hỏi ngay :

- Trong trang chúng ta, mấy hôm lại đây có người nào đi Vũ Tiến không?

- Dạ không, phu nhân không phải người đi Vũ Tiến, thì ai dám đi ạ!

- Í, vậy sao sáu hôm trước ở Thiên Hoa sơn trang có người của ta đến, lẽ nào Hoắc tổng quản lại nhìn nhầm người được!?

- Sáu hôm trước!?

Huy Nghĩa nhíu mày cố nhớ lại rồi nói :

- Người trong trang viện chúng ta chẳng vắng một ai, duy nhất chỉ có Vương Tứ chuyên chăm sóc hoa viên, tám ngày trước xin nghỉ bảo là mẹ hắn bệnh nặng, lại còn được chi một tháng tiền lương, đến nay chưa thấy trở lại thôi!

Huy phu nhân mặt hơi biến sắc hỏi vội :

- Hoắc tổng quản có biết mặt hắn không?

Huy Nghĩa gật đầu nói :

- Lão phu nhân quên rồi sao, năm ngoái Hoắc tổng quản đến thăm, nhìn thấy Vương Tứ cắt tỉa cây cảnh đã khen tay nghề hắn rất giỏi, sau đó Hoắc tổng quản còn xin mấy chậu Kim Cúc mang về!

Huy phu nhân ừm một tiếng, bình tĩnh trở lại hỏi :

- Thế người có nhớ ai đã giới thiệu Vương Tứ vào làm ở đây không?

- A... A... Hình như chính đại lão gia mang hắn từ Tiên Nữ miếu về.

- Ủ, hắn đến đây được mấy năm rồi?

- Cũng gần hai năm.

Huy phu nhân giọng bỗng nhiên lạnh lùng nói :

- Hừ! Nhất định là hắn rồi!

Rồi lại phát tay nói :

- Người ra đi...

- Dạ, dạ, lão nô xin lui!

Huy Nghĩa sợ không dám hỏi thêm tiếng thứ hai, rồi quay người chuồn nhanh ra ngoài.

Huy phu nhân lúc ấy mới ngẫm thờ dài nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Như vậy là đã rõ, tiểu nữ chỉ vì thanh Hấp Kim kiếm này mà đã xảy ra chuyện chứ chẳng nghi!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng nhận ra vấn đề, chợt nhớ một chuyện bèn hỏi :

- Xin hỏi phu nhân, Huy lão gia ra ngoài đã mấy ngày rồi?

Huy phu nhân nghe chàng hỏi một câu đột ngột cũng giật mình thở dài nói :

- Tính ra cũng phải một tháng rồi, ông nhà tôi thường rất ít khi ra ngoài, mà có ra ngoài cũng không bao giờ lâu thế này. Ái..., Chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với ông ấy không? Nhưng Nhạc tướng công hỏi điều này làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Một tháng trước đây tại hạ có gặp lão gia ở Qua Châu, từ đó đến nay chưa trở về, chẳng lẽ...

Huy phu nhân nghe ra có vấn đề, bất giác nhìn chăm chăm hỏi :

- Có gì Nhạc tướng công cứ nói, đừng ngại.

Nhạc Tiểu Tuấn ngẫm nghĩ rồi nói tiếp :

- Phu nhân vừa rồi có nhớ tại hạ đã nói, tại hạ bị bọn tặc đảng lợi dụng mang thư độc tới cho Tổng đại lão gia chứ?

Huy phu nhân giờ thì tin chắc bên trong còn có vấn đề, ừm một tiếng về chần chừ lắng nghe.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Trong bức thư đó ghi là yêu cầu Huy tiểu thư mang thanh Hấp Kim kiếm đến trao đổi Huy lão gia...

Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh nhóm người lên, thất thanh nói :

- Gì? Trong bức thư yêu cầu tiểu nữ mang kiếm đến đổi chồng tôi? Nói vậy, ông ấy đã ở trong tay bọn chúng sao?

- Lúc ấy Tổng đại lão gia chỉ giải thích nội dung phong thư, chẳng qua bọn tặc đảng cố tình nói vậy để gây hoang mang tinh thần Tổng đại lão gia, phân tán tư tưởng mà thôi, cho nên mọi người không tin...

- Ái, đến đại ca ta mà bọn tặc đảng còn có thể bắt cóc, mang khỏi Thiên Hoa sơn trang thần không hay quỷ không biết, giả thiết lẫn lộn, thì ông nhà tôi có lẽ cũng trúng kế của chúng rồi!

Trong lòng bà rõ ràng bán loạn, thế nhưng phân tích vấn đề vẫn tỉnh táo rành mạch, đủ thấy bà không hổ thẹn là phu nhân của vị Hoài Dương đại hiệp.

Nhạc Tiểu Tuấn lại nói :

- Phu nhân nói rất đúng, lúc đó chuyện chưa xảy ra, cho nên ai cũng nghĩ với uy danh của Huy lão gia quyết không dễ dàng bị chúng khống chế. Nhưng về sau nhiều chuyện phát sinh với Tổng đại lão gia, đã thế còn chuyện người của Dương Châu phải đến, rồi Huy tiểu thư đến nay vẫn chưa về, xem ra vấn đề khá nghiêm trọng!

Đến đây bà mới hoảng, cả chồng lẫn con gái duy nhất đều đi không về, mười phần trúng kế tặc nhân, bất giác giọng nghẹn nước mắt :

- Trời ơi! Cha con nó có mệnh hệ gì thì thân già tôi làm sao đây?

Hai người im lặng một lúc.

Huy phu nhân chợt nhớ một chuyện, ngược mắt nhìn chàng hỏi :

- Nhạc tướng công vừa nói đã gặp ông nhà tôi ở Qua Châu, ông ấy có đi cùng ai không?

- Không, nhưng hình như Huy lão gia cũng đến Qua Châu vì thanh Hấp Kim kiếm.

-Ồ, vậy thì kỳ lạ! Lúc rời nhà không hề nói qua với tôi chuyện này!

- À,... Thế khi ở Qua Châu, Nhạc tướng công có còn thấy thêm bọn người nào nữa không?

- Có...

Chàng kể lại chuyện ấu đã xảy ra quán rượu nhỏ ven sông ở Qua Châu, đoạn nói tiếp :

- Rõ ràng thần uy của Huy lão gia khiến bọn Hắc Hổ Thần phải khiếp, chỉ có điều bọn chúng người đông... Căn bản tại hạ không biết tình hình về sau thế nào.

Huy phu nhân nghe không khỏi lo lắng, nhưng chưa kịp hỏi thêm gì, vừa lúc rèm cửa vén lên liền thấy Tiểu Yến chạy vào báo :

- Bẩm phu nhân, Tiểu Thúy đã về.

Tiểu Thúy đi theo hầu Huy Huệ Quân, như hiện tại nghe tin Tiểu Thúy trở về quả là tin vui, bà liền nhóm người lên nói nhanh :

- Bảo nó nhanh vào đây.

Chẳng đợi Tiểu Yến đi gọi, thấy Tiểu Thúy từ ngoài hót hải chạy vào quỳ phủ phục dưới chân Huy phu nhân lạc giọng kêu lên :

- Lão phu nhân, nguy rồi! Tiểu thư...

Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh, đứng phắt dậy hỏi gấp :

- Tiểu thư thế nào?

Tiểu Thúy ngược mắt lên đầm đìa nước mắt nói :

- Tiểu thư và tiểu tỷ đều bị tặc đảng bắt, hôm nay bọn chúng mới thả tiểu tỷ ra, muốn tiểu tỷ về báo tin...

Huy phu nhân ngồi phịch xuống ghế, quả nhiên ái nữ bị tặc đảng bắt, thế nhưng lúc này bà lại hơi nhẹ người, bọn chúng đã thả Tiểu Thúy về báo tin, có nghĩa là ái nữ của bà đến lúc này vẫn chưa có gì nguy hiểm.

Khi ấy giọng bà trở nên hòa hoãn, nói :

- Tiểu Thúy, đứng lên rồi từ từ kể ta nghe!

Tiểu Thúy “ạ” một tiếng, đứng lên mới phát hiện ra bên ghế kia chính là Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng mới hơi mừng, chấp tay thi lễ hỏi :

- Nhạc tướng công đến lúc nào?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Tại hạ cũng vừa đến. Tiểu Thúy cô nương, tiểu thư bị bọn người nào bắt, hiện đang ở đâu?

Tiểu Thúy nói :

- Không biết, tiểu tỷ căn bản không biết chút gì.

Huy phu nhân thấy Nhạc Tiểu Tuấn và Tiểu Thúy về rất quen biết, lại thấy chàng cũng quan tâm đến ái nữ, bất giác trong lòng thấy vui, chen vào nói :

- Tiểu Thúy, chẳng phải ngươi ở cùng tiểu thư, sao lại bảo là không biết?

Tiểu Thúy cúi đầu đáp :

- Tiểu tỷ cùng tiểu thư bị chúng bắt giam trong một gian phòng tối om chẳng có chút ánh sáng, mãi tới hôm nay bọn chúng trùm kín đầu tiểu tỷ mang đi, khi bọn chúng mở bao trùm đầu ra thì mới biết đã ở ngoài thành, họ bảo tiểu tỷ nhanh về báo tin.

Huy phu nhân nghe ái nữ tỷ nói năng không đầu không đuôi, mày liễu hơi nhíu lại, hỏi tiếp :

- Thế các ngươi không gặp lão gia sao?

- Không, lão gia đi cứu chúng tôi ư?

- Tiểu Thúy, trước hết ngươi kể tỉ mỉ chuyện ngươi và tiểu thư bị bắt thế nào cho ta nghe!

Tiểu Thúy “ạ” một tiếng rồi nói :

- Hôm đó Vương Tứ đến Thiên Hoa sơn trang, bảo là phụng mệnh phu nhân đến đón tiểu thư...

Huy phu nhân lúc này giọng hơi tức giận la lên :

- Hừ! Quả nhiên là hần!

Tiểu Thúy kể tiếp :

- Chúng tôi qua sông ở Trấn Giang, rồi không lâu sau đó chẳng còn hay biết gì nữa.

Huy phu nhân đã hiểu ra, nói ngay :

- Như thế là bọn chúng đã bỏ mê dược trong trà cho các ngươi uống. Hừ! Đồ phản phúc bất lương!

Tiểu Thúy nói tiếp :

- Đến khi bọn tôi tỉnh lại thì đã thấy bị giam trong một gian phòng tối om, mãi tới hôm nay, bọn chúng nói là thả tiểu tỳ ra. Rồi dùng bao trùm kín đầu tiểu tỳ, đưa lên xe ngựa chạy một hồi lâu, khi thả tiểu tỳ xuống mở bao vải ra mới hay là đã ở ngoài thành, tiểu tỳ mới tự tìm về đây.

Huy phu nhân lại hỏi :

- Người bảo là chúng thả người để về báo tin?

Tiểu Thúy đáp :

- Chính Vương Tứ đã nói là muốn tiểu tỳ về báo tin cho phu nhân, bọn chúng chỉ cần thanh Hấp Kim kiếm, quyết không làm hại gì đến tiểu thư, xin phu nhân cứ yên tâm, nhưng chúng ta phải mang thanh bảo kiếm ấy đến đổi người.

- Đem kiếm đổi người? Ừm, nhưng chúng có nói đổi bằng cách nào không? Trao ở đâu?

- Vương Tứ có nói rõ, tối mai vào đầu canh, tiểu tỳ mang kiếm đến cự hoa viên Lôi Đường, khi nào chúng nhìn thấy thanh bảo kiếm, thì sẽ thả tiểu thư.

Huy phu nhân giọng trở nên phan bo :

- Hừ, bọn chúng đúng là gan chuột, đã bắt người làm con tin đổi kiếm. Để ta đến đó xem bọn chúng là thứ gì?

Tiểu Thúy nghe vậy vội la hoảng lên :

- Lão phu nhân không thể đi.

- Hừ? Tại sao?

- Tiểu thư hiện đang ở trong tay bọn chúng, ném chuột kỳ võ bình, nhờ xảy ra chuyện...

Nhạc Tiểu Tuấn chen vào nói :

- Phu nhân nếu tin tại hạ, thì tối mai cứ để tại hạ đi cùng Tiểu Thúy cô nương?

Huy phu nhân đưa mắt nhìn chàng nói :

- Nhạc tướng công từ xa đến đây mệt mỏi, lão thân nào dám phiền...

- Huy phu nhân trọng ngôn, bọn phi đồ lớn gan bắt tiểu thư đổi kiếm, tại hạ cho dù không quen biết cũng chẳng khi nào thấy chuyện bất bình mà không ra tay tương trợ. Huống gì, tại hạ vừa nhận lời phó thác của Tổng đại lão gia mang kiếm đến, lại trước đây từng có quen biết với Huy tiểu thư, lẽ nào khoanh tay bàng quan?

Huy phu nhân nhìn thần thái của chàng uy nghi tuấn tú, cốt cách bất phàm, thầm nghĩ :

- Gã thanh niên này nhất định võ công không tồi, nếu không thì khi nào đại ca ta lại phó thác cho hắn mang bảo kiếm đến đây?

Nghĩ vậy, nhưng chưa kịp nói gì thì Tiểu Thúy đã nói :

- Đúng nha! Phu nhân, Nhạc tướng công là bằng hữu của tiểu thư, tiểu thư vốn có mời Nhạc tướng công đến Dương Châu chơi!

Nghe vậy, trong lòng Huy phu nhân chợt hiểu ra, chẳng lẽ chuyện đại ca bà phó thác chàng mang kiếm đến là có sự sắp đặt?

Nghĩ vậy, trong lòng thấy vui, cười nói :

- Nhạc tướng công nghĩa khí tương trợ, lão thân trong lòng vô cùng cảm kích. Có điều tiểu nữ đang ở trong tay bọn chúng, cái mà bọn chúng cần là thanh kiếm này, hay cứ trao cho chúng, chỉ cần tiểu nữ an toàn trở về là được. Thanh kiếm này tướng công tạm thời cứ giữ, tối mai cùng Tiểu Thúy đến cự hoa viên Lôi Đường vậy.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Tại hạ tuân mệnh.

Nói rồi chàng cầm thanh kiếm lên đeo lại vào người, rồi tiếp :

- Tặc đảng ước định tối mai đổi kiếm lấy người, hiện tại còn một ngày nữa, tay chân bọn chúng nhất định đã có mặt ở Dương Châu này. Tại hạ định nhân thời gian một ngày này dò thăm, không chừng lần ra được dấu vết của chúng. Giờ tại hạ xin cáo từ!

Nói rồi chàng đứng lên, Huy phu nhân vội xua tay nói :

- Nhạc tướng công xin lưu bước, tướng công từ xa đến là khách, hiện giờ đã com trưa, cứ dùng bữa xong rồi đi còn chưa muộn.

Tiểu Thúy cũng nói :

- Đúng ạ, tướng công nên dùng bữa com đậm bạc rồi đi, Tiểu Thúy sẽ đi bảo chúng dọn com lên ngay.

Nói rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Huy phu nhân nói :

- Nhạc tướng công mời ngồi, tướng công đã là bằng hữu với tiểu nữ thì chẳng phải người ngoài, và lại com trưa cũng đã xong, tướng công còn khách khí với lão thân thì hóa ra là người ngoài sao!

Nhạc Tiểu Tuấn đành ngồi trở xuống ghế nói :

- Phu nhân đã nói vậy, tại hạ đành làm phiền!

Nói đến đó, bất chợt chàng nhớ lại còn chiếc ngọc bội mà Tổng Trấn Sơn nhờ chàng trao cho bà ta, liền à lên một tiếng, nói :

- Tại hạ suýt chút nữa thì quên mất việc chính.

Nói rồi chàng lấy một túi vải nhỏ trao cho Huy phu nhân, tiếp :

- Trước lúc tại hạ sắp lên đường, Tổng đại lão gia có trao một chiếc ngọc bội, bảo là phải tận tay trao đến cho phu nhân, vừa rồi nhân vì chuyện tiểu thư mà suýt nữa tại hạ quên mất.

Huy phu nhân ngó người, nhìn chiếc bao hỏi lại :

- Là đại ca tôi nhờ tướng công mang đến cho lão thân?

Vừa nói vừa tiếp lấy túi vải mở ra xem, bất giác trên mặt hiện nét vui mừng buộc miệng nói :

- Tướng công là...

Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay :

- Tổng đại lão gia có nói, nếu phu nhân phó thác điều gì, tại hạ cũng phải nghe theo.

Huy phu nhân cầm chiếc ngọc bội trên tay ngắm nghía rồi bỗng hỏi :

- Ngươi họ Nhạc?

Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi thấy kỳ lạ đáp :

- Vâng!

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Vừa tròn hai mươi.

Huy phu nhân tự hồ như thấy có gì không đúng, nhíu mày hỏi :

- Đại ca ta còn nói gì thêm với ngươi không?

- Không.

- Ô, chẳng lẽ đại ca ta không nói chiếc ngọc bội này là của ai sao?

- Không.

- Vậy thì kỳ thật! A... Ngươi thử nhớ lại thật kỹ xem?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe cũng thấy hơi lạ, nhưng nghĩ rồi lắc đầu quả quyết :

- Tổng đại lão gia quả thực không nói gì thêm.

- Đại ca ta nhờ ngươi mang ngọc bội đến, lẽ nào lại không căn dặn gì?

Nói rồi bà bỗng đưa ánh mắt khá lạnh lùng nhìn chàng suốt từ đầu đến chân, buộc miệng nói :

- Lễ nào...

Nhưng bà ngừng lại ậm ừ mấy tiếng trong miệng, bỗng hỏi tiếp :

- Thế nhưng trước lúc đại ca ta trao chiếc ngọc bội thì nhất định có điều kiện gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :

- Không, có điều khi Tổng đại lão gia trao ngọc bội cho tại hạ thì thần thái rất trịnh trọng.

-Ồ, vậy là không phải Nhạc tướng công cầu đại ca ta sao?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng hơi động, chàng quả thực có đến cầu Tổng Trấn Sơn một chuyện về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng, thế nhưng chuyện ấy thì có liên can gì với chiếc ngọc bội này?

Huy phu nhân à lên một tiếng, gật đầu hỏi :

- Nhạc tướng công đến khẩn cầu đại ca ta chuyện gì, có thể nói ra được không?

Vừa lúc này Tiểu Thúy và Tiểu Yên, mỗi người bưng một mâm com và rượu dọn lên bàn trong phòng, Tiểu Thúy cúi người nói :

- Lão phu nhân, com đã dọn xong, có thể mời Nhạc tướng công dùng bữa.

Huy phu nhân đứng lên nói :

- Nhạc tướng công, mời!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng đứng lên lễ phép mời chủ.

Bọn họ phân ngôi chủ khách ngồi vào bàn ăn, Tiểu Thúy rót đầy hai chén rượu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng mình nói :

- Tại hạ không quen uống rượu.

Huy phu nhân cười hiền từ nói :

- Uống một chút chẳng hại gì, Nhạc tướng công, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn vừa ăn vừa kể lại chuyện chàng đến gặp Tổng Trấn Sơn là vì tâm nguyện của sư phụ mình, chỉ cần ông ta giúp là giải quyết tất cả, rồi sau đó chàng phải tiếp một kiếm của lão ta ra sao, nhất nhất kể tường tận.

Huy phu nhân tiếp chàng ăn com, nghe rất kỹ, cuối cùng gật đầu cười nói :

- Thế thì đúng rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người bỏ đũa xuống nhìn bà ta hỏi vội :

- Phu nhân biết gì rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kết nghĩa tỷ đệ

Huy phu nhân nghe hỏi thì gật đầu đáp :

- Đại ca ta muốn tướng công mang chiếc ngọc bội này đến gặp lão thân, chính muốn lão thân trợ giúp tướng công hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư.

Thế nhưng để sau khi giải quyết xong chuyện trước mặt, lão thân sẽ dẫn tướng công đi gặp một người...

Nhạc Tiểu Tuấn từ khi hạ sơn đến giờ, trong lòng chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, lúc này nghe một câu của Huy phu nhân mà mừng không kể xiết, vội đứng lên chấp tay thì lễ nói :

- Đa tạ phu nhân. Không biết người này là ai, phu nhân có thể cho biết?

- Ô, Nhạc tướng công không nên hỏi nhiều, đến đó sẽ biết, có điều đại ca ta từng dặn tướng công phải chuyên cần luyện chiêu kiếm đó, tướng công không được lơ là, luyện càng tinh thâm thành thực càng tốt. Có hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư hay không, đều hoàn toàn tùy thuộc vào Nhạc tướng công đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra tựa hồ như tâm nguyện năm xưa của sư phụ đều tùy thuộc vào chiêu kiếm của chàng, nhất định là phải thắng Tống Trần Sơn và giờ là Huy phu nhân, đều nhất định không chịu nói rõ ra, chàng cũng không tiện hỏi dồn, khi ấy nói :

- Tại hạ ghi nhớ.

Chẳng mấy chốc, bữa cơm cũng xong, chàng liền từ biệt.

Huy phu nhân tiễn chân chàng, ân cần dặn :

- Nhạc tướng công đến Dương Châu, đã xem như là người nhà thì chớ khách khí, lão thân đã dặn Tiểu Thúy sắp đặt cho tướng công một thư phòng để nghỉ ngơi, buổi tối nên về đây dùng cơm, chớ nên ăn ngoài quán nhé.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Thịnh tình của phu nhân tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng hiện giờ bọn tặc đảng đã phục trong thành, tại hạ đi nhiều đến đây không tiện. Và lại tại hạ lúc vào thành cũng đã thuê phòng ở khách điểm Tiểu Giang Nam, phu nhân chớ nên bận tâm. Tối đến, khi lên đèn, tại hạ sẽ quay trở lại.

Nói rồi chàng chấp tay bái biệt lần nữa rồi mới ra khỏi Quy Vân trang, trong lòng bây giờ mới nhớ tới Trúc Thu Lan, không biết nàng đã đến khách điểm chưa?

Vừa về đến phòng trong khách điểm, tiểu nhị mang trà lên, chàng hỏi ngay :

- Có người đến tìm ta không?

- Thừa không.

- Kỳ lạ, tiểu muội ta bảo là hôm nay sẽ đến, sao không thấy đến nhỉ?

Tiểu nhị nhoeo miệng cười nói :

- Còn sớm lắm mà, thông thường người ta chỉ đến đây trở vào lúc hoàng hôn.

Tiểu nhị đi rồi, trong lòng chàng tự nhiên có chút bất an, bọn tặc dám bắt cóc cả thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp, đương nhiên đối với Hoài Dương đại hiệp chẳng coi ra gì. Và lại bọn chúng nhất định có vây cánh ở đây rồi.

Không lẽ Trúc Thu Lan đã gặp chuyện gì sao?

Nghĩ vậy lòng thêm lo, nhưng chợt nhớ là nàng đến Tiên Nữ miếu gặp mẹ nàng, nhất định không thể có chuyện gì nguy hiểm.

À, đúng rồi. Chàng nghe Trúc Thu Lan nói Tiên Nữ miếu thường là nơi hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hay qua lại tụ tập nơi đây, ta sao không thử đến đó một chuyến? Không chừng giữa đường có thể gặp Trúc Thu Lan, mà đồng thời còn có thể dò thăm tung tích Huy Huệ Quân?

Nghĩ rồi chàng liền rời phòng ra đường tìm đến Tiên Nữ miếu ở ngoài thành.

Tiên Nữ miếu có một quảng trường rất rộng, trước đây vốn là nơi buôn bán tập trung thóc gạo của cả vùng Dương Châu. Thương nhân về sau thấy địa thế thuận lợi, bèn mở mang hàng quán bán đủ thứ, hình thành một thương trường tự nhiên.

Ở đây tập trung đủ loại người tam giáo cửu lưu, thoạt nhìn người chen chúc mua bán tấp nập, chỗ ăn chơi cũng mở ra đông không kém, đủ thấy là nơi tụ hội nhiều thành phần phức tạp.

Nhạc Tiểu Tuấn chen người lách đi giữa chợ một hồi, cố quan sát kỹ, nhưng chỉ nhận ra vài tên tướng tá hừng hờ, bắt quạ cũng chỉ là hạng lưu manh đầu gấu mà thôi. Còn như cao thủ tâm cơ thì chẳng hề thấy, đương nhiên nơi tập loạn này không tìm ra tay chân bọn tặc đảng, cũng khó tìm thấy Trúc Thu Lan.

Sau một hồi loanh quanh, nhìn trời hoàng hôn sắp đổ xuống, chàng thả bộ dọc theo đường lớn chưa có mục đích.

Bỗng thấy bên đường có một tiệm trà khá lớn, trong lòng thầm nghĩ :

- Trà lâu từ điểm thường là nơi giang hồ lạc cước dừng chân, hay là ta vào thử xem sao?

Lúc ấy vẫn chưa lên đèn, trên lầu trà khách rất đông, nói chuyện ồn ào hỗn tạp.

Nhạc Tiểu Tuấn chọn một chiếc bàn gần bên cửa sổ nhìn xuống đường, một gã tiểu nhị đơn đã chạy đến cúi người hỏi :

- Công tử dùng trà gì ạ?

- Long Tỉnh.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thuận miệng đáp gọn.

Tiểu nhị đi rồi, Nhạc Tiểu Tuấn đảo mắt nhìn quanh một vòng nghe ngóng, bọn trà khách phần lớn là thương nhân hoặc một ít là nho sinh, viên chức đến dùng trà nói chuyện phiếm. Dùng nói là nhìn thấy người giang hồ, mà người mang kiếm vào trà lâu cũng chỉ duy nhất một mình chàng, tự nhiên không ít ánh mắt lên nhìn chàng ngạc nhiên.

Tiểu nhị mang trà lên, chàng gọi thêm hai món bánh ngọt nhấm cùng trà.

Trà quán thường là nơi để người ta thưởng trà nghỉ ngơi sau một ngày lao động buôn bán mệt mỏi. Cho nên thần thái ai nấy thấy cũng đều ưu nhàn thoải mái, nói cười vui vẻ.

Ngược lại Nhạc Tiểu Tuấn thì trong lòng khởi lên nhiều niềm lo lắng bất an, chàng nghĩ đến Huy Huệ Quân hiện giờ đang ở trong tay tặc đảng, không biết hiện giờ nàng bị giam giữ nơi nào?

Mà manh mối của bọn tặc đảng xem ra cũng khó dò thăm được. Rồi lại nghĩ đến Trúc Thu Lan, không biết đã gặp được mẹ nàng chưa? Không biết hiện tại đang ở đâu mà chưa đến khách điểm tìm chàng? Cuối cùng trong đầu chàng quay trở lại với chuyện vừa rồi gặp Huy phu nhân, tâm nguyện sư phụ chàng cứ như lời lão nhân gặp dưới chân núi Vân Đài thì chỉ cần Tống Trần Sơn giúp đỡ là hoàn thành tất cả.

Thế nhưng, Tống Trần Sơn lại bảo chàng mang ngọc bội đến gặp Huy phu nhân, rồi bà ta bảo sẽ đích thân đưa chàng đi, giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của sư phụ. Nhưng bà ta bảo sẽ đưa chàng đến gặp người kia. Vậy người kia là ai? Thực ra, Huy phu nhân biết được gì về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng?

Một mình nhấm nháp hết bình trà, ngược nhìn trong quán đã lên đèn, chàng liền kêu tiểu nhị thanh toán tiền trà, đoạn quay xuống lầu trở về khách điểm.

Tên tiểu nhị thấy chàng trở về, đơn đã nghênh đón với nụ cười cố hữu, không đợi chàng hỏi, đã nói ngay :

- Công tử, tiểu thư hôm nay không đến, có lẽ ngày mai sẽ đến.

Vậy là Trúc Thu Lan vẫn chưa đến.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thăm lo, nếu như nàng tìm gặp mẹ nàng thì nhất định đã đến, nhưng giờ vẫn chưa đến, có thể mẹ nàng đã không còn ở Dương Châu nữa, cho nên nàng đã lần theo dấu hiệu để lại của mẹ nàng mà rời khỏi đây rồi.

Không, cho dù mẹ nàng quả thực là không còn ở Dương Châu, thì nàng nhất định cũng phải quay lại đây để thông báo cho chàng một tiếng rồi đi mới đúng. Vậy chẳng lẽ...

Tiểu nhị thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền đánh tiếng :

- Công tử, phòng mà công tử thuê sẵn cho tiểu thư...

Nhạc Tiểu Tuấn như sực tỉnh lại, xua tay nói :

- Không sao, cứ để sẵn cho ta.

Tiểu nhị cúi đầu cười nói :

- Công tử, tiểu nhân đã đốt đèn trong phòng, công tử xin cứ về phòng nghỉ, tiểu nhân sẽ mang nước ấm vào cho công tử rửa mặt.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nói gì, quay về phòng mình.

Thế nhưng vừa bước chân vào phòng, bất chợt phát hiện trên bàn ngay dưới bệ đèn một mảnh giấy điều để lại.

A, quả nhiên Lan muội đã trở về, không thấy ta nên viết giấy để lại đây mà.

Nghĩ vậy chàng bước nhanh đến bên bàn cầm lấy tờ giấy điều lên xem, chỉ thấy trong giấy ghi rằng :

Bên Ngũ Đình kiều, Sáu Tây Hồ, cung hầu hiệp giá.

Không có xưng hô, cũng không để lại tên, chỉ bằng khẩu khí này nhất quyết không phải là của Trúc Thu Lan.

Nhưng nếu không phải nàng thì là ai?

Khi ấy tiểu nhị mang chậu nước ấm vào, chàng hỏi ngay :

- Tiểu nhị ca, Sáu Tây Hồ nằm ở đâu?

Tiểu nhị đặt chậu nước lên bàn, cười đáp :

- Sáu Tây Hồ nằm ngay ngoài Thiên Ninh môn, có điều giờ này đã lên đèn, cổng thành đã đóng, công tử muốn đến đó ngắm cảnh cũng phải chờ đến ngày mai kia.

Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm chỉ hỏi han đường đi đến đó rồi bảo hấn lui ra.

Nhạc Tiểu Tuấn lại lấy tờ giấy điều ra xăm xoi nhìn kỹ lần nữa, ngẫm nghĩ trong đầu, những vị cô nương mà chàng quen thì ngoài Trúc Thu Lan và Huy Huệ Quân ra có chăng chỉ là Tiểu Thúy. Thế nhưng bằng vào khẩu khí người này thì không thể là ai trong số bọn họ, không biết người này là ai nhỉ?

Hiện tại chỉ có một điều là đi hay không đi gặp người đó?

Huy Huệ Quân thì đang ở trong tay tặc đảng, Trúc Thu Lan đi không thấy quay lại, tự nhiên có một nữ nhân khác hẹn gặp mình, lẽ nào lại bỏ qua cơ hội này?

Nghĩ vậy chàng liền khóa trái cửa lại, rồi ra khỏi phòng theo hướng cửa sổ, tung người lên nóc nhà, vọt qua thêm mấy nóc nhà của dân cư nữa rồi mới nhảy xuống một con hẻm.

Ra hết hẻm thì đã là cuối phố, chàng cứ thuận theo đường lớn mà đi về hướng Đông ra hướng cổng Thiên Ninh.

Từ xa xa đã có thể thấy bức tường thành cao tầm hai trượng chặn lối. Chàng liền bỏ đường lớn đi men theo bờ tường thành đến một đoạn vắng nhà dân, bây giờ mới tung người vọt lên đầu tường bay hẳn ra ngoài.

Từ trên đầu thành phi thân xuống đã có thể nhận ra mặt hồ bằng bạc trong màn đêm.

Lúc này cuối đông, khách nhân đến đó thưởng cảnh rất ít, hướng gì lại là đêm đầu tháng, không trăng vắng sao.

Nhạc Tiểu Tuấn không biết Ngũ Đình kiều mà trong thư người kia viết ở đâu, bây giờ cứ thả bộ đi trên bờ đê dọc theo hồ.

Qua một lúc, bỗng thấy trước mặt một đình tạ nổi giữa hồ khá lớn, chung quanh có nhiều tàng liễu rủ xuống, nói với bờ hồ là một chiếc cầu nhỏ có lan can hai bên.

Tuy chưa từng đến đây bao giờ, nhưng chàng cũng đoán ngay đây chính là Ngũ Đình kiều chứ chẳng nghi.

Nghĩ vậy, chân tự nhiên cũng bước nhanh hơn, lúc đến gần thì đã nhìn thấy rõ, giữa cầu có một bóng người mảnh khảnh, người tựa lan can hướng mặt ra hồ.

Chàng chỉ nhìn được người này từ phía sau, nên căn bản không nhận được ra là ai.

Bóng người đứng là nữ nhân, cứ nhìn thần thái cô ta tựa hồ như đang đợi ai, mà cũng tựa hồ như đang ngưng thần suy nghĩ điều gì? Tựa hồ như không hay biết có người đang đến gần.

Nhạc Tiểu Tuấn đặt chân lên cầu đi rất khẽ, nhưng thấy đối phương không quay lại, nên cũng không tiện đến gần, chàng dừng lại, cố tình háng giọng lên tiếng.

Người kia vẫn không quay lại, cất giọng hỏi :

- Nhạc tướng công cuối cùng rồi cũng đến.

Giọng thanh thoát vút cao, nhưng nghe ra rất quen, chỉ có điều nhất thời chàng chưa nghĩ ra được là ai?

Bèn chấp tay đáp :

- Chính Nhạc mỗ.

Người kia buông tiếng cười nhẹ nói :

- Tôi ở đây cung hầu tướng công đã hơn một khắc.

Rõ ràng là câu có ý hận trách chàng đến trễ một khắc giờ, thế nhưng tiếng cười trong trẻo tựa hồ như không có chút gì trách móc.

- Cô nương hẹn tại hạ ra đây, không biết có gì chỉ giáo?

- Đương nhiên là có.

Vừa nói cô ta vừa quay người lại. Lúc này chàng mới kịp nhận ra là ai, bất giác ngó cả người. Người này không phải Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng thì còn là ai?

- Thì ra là Thân cô nương.

Vừa nói chàng vừa chấp tay thi lễ.

Đôi mắt phụng của Thân Phi Quỳnh trong màn đêm sáng long lanh như hai hạt minh châu cứ nhìn chăm vào mắt chàng nói :

- Vậy ngươi nghĩ người hẹn ngươi tới đây là ai?

- A, tại hạ phỏng đoán không ra.

Thân Phi Quỳnh lại cười nhẹ :

- Hiện tại thì ngươi biết rồi chứ?

- Đương nhiên, có điều không biết cô nương hẹn tại hạ đến đây gặp mặt có chuyện gì?

Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm tình lưu luyến, nhìn chàng hồi lâu rồi nói :

- Đã đến thì yên, hơn nữa ta không phải là hổ ăn thịt người. Vào đi, mời ngồi.

Nói rồi cô ta thướt tha đi vào hắc trong đình, chìa tay mời khách rồi thông thả ngồi xuống đối diện.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe cô ta đã nói khảng khái như vậy, chỉ đành theo cô ta vào trong đình ngồi xuống.

Đêm đầu tháng trăng vắng sao thưa, thế nhưng từ mặt hồ phản chiếu ánh sáng bàng bạc hắt vào, cuối cùng đủ cho chàng nhìn thấy nét hoa trên mặt giai nhân.

Cô ta đêm nay nét mặt lạnh lùng biến đâu mất cả, thay vào đó là vẻ kiều diễm duyên dáng vốn có ở nữ nhân, rõ ràng là trong lòng tình cảm cô ta đã khác hẳn trước đây.

Hai người ngồi đối diện với nhau một lúc lâu, Thân Phi Quỳnh vẫn chưa lên tiếng.

Nhạc Tiểu Tuấn đành giọng hỏi :

- Thực ra cô nương hẹn tại hạ đến đây là có chuyện gì?

- À, tôi trên đường thấy Nhạc tướng công, cho nên hẹn đến đây nói chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh trong đầu hỏi :

- Cô nương đến Dương Châu này có chuyện gì?

- Không có gì.

Nói rồi cô ta sửa lại mái tóc, mỉm cười nói tiếp :

- Tôi đến Dương Châu bái kiến một người.

- À, thì ra vậy. Thế cô nương định nói chuyện gì với tôi?

- Tôi cũng muốn hỏi tướng công đến Dương Châu này làm gì?

- Cô nương hỏi tại hạ câu này là có ý gì?

Thân Phi Quỳnh ngưng ánh mắt nhìn chàng, từ từ nói :

- Nhạc tướng công không chịu nói ư? Thực ra, tướng công không nói thì tôi cũng biết tướng công đến đây vì Huy Huệ Quân.

Nhạc Tiểu Tuấn nét mặt đành lại hỏi gấp :

- Chính cô nương đã bắt Huy tiểu thư?

Thân Phi Quỳnh giọng hàm oán trách nói :

- Nhạc tướng công trách nhầm người rồi. Bắt cóc Huy Huệ Quân không phải là tôi.

- Vậy thì là ai?

- Đêm nay tôi chẳng đồ kị điều gì, nên có chuyện muốn nói với Nhạc tướng công.

- Cô nương cứ nói.

Thân Phi Quỳnh nhìn chàng rất lâu, hồi đầy hàm ý :

- Tôi nói ra, liệu Nhạc tướng công có chịu nghe không?

- Ồ, cô nương không ngại gì cả nói ra tại hạ nghe thử xem.

Thân Phi Quỳnh nét mặt rất thành thực nói :

- Hãy nghe lời khuyên của tôi, sáng sớm mai, Nhạc tướng công nên lập tức rời khỏi Dương Châu.

- Tại sao?

Nhạc Tiểu Tuấn điềm nhiên hỏi lại.

- Huy cô nương tuy bị bắt cóc, thế nhưng tuyệt đối không nguy hiểm. Chỉ cần đem Hấp Kim kiếm đến đánh đổi thì đối phương sẽ thả ra ngay. Hay nói rõ hơn chút nữa, nếu không đem Hấp Kim kiếm đến đổi người, thì không ai cứu nổi cô ta. Cho nên Nhạc tướng công có ở Dương Châu này hay không thì cũng thế thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Thì ra cô nương hẹn tại hạ đến đây để thuyết khách.

Thân Phi Quỳnh mặt hoa biến sắc, nói :

- Ngươi nói gì? Ta bày kế thuyết khách ư?

- Hừ, chẳng lẽ lại không đúng? Nhạc mỗ này đã nhúng tay vào chuyện gì rồi thì quyết không khi nào chịu rút lui, trừ phi ngươi lập tức thả Huy tiểu thư ra.

Song phương chỉ bằng vào hai câu này đã thấy thái độ thay đổi, không khí trở nên căng thẳng.

Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm phần hận rít lên :

- Nhạc Tiểu Tuấn, ngươi chẳng biết tốt xấu gì cả.

- Tại hạ thế nào là không biết tốt xấu?

Thân Phi Quỳnh bỗng nén tiếng thở dài, nói giọng u uất :

- Nhạc Tiểu Tuấn, lẽ nào lại nói ta ngươi không chịu tin? Ta nói việc bắt cóc Huy Huệ Quân là do người khác làm, ngươi không tin nổi ư? Ta khuyên ngươi ngày mai rời khỏi Dương Châu cũng chỉ có ý tốt, ngươi cũng không tin. Cứ tựa hồ như ngươi chỉ tin rằng, đêm nay ta hẹn ngươi đến đây là lập kế trước để đưa ngươi vào bẫy...

Nói đến đây, giọng cô ta nghẹn ngào đi vì u uất lẫn trách móc.

Thân Phi Quỳnh thường ngày lạnh lùng như băng sương, giờ đây trở thành một thiếu nữ mềm yếu tình cảm.

Lặng người hồi lâu, cô ta nói tiếp :

- Nhạc Tiểu Tuấn, một người con gái lấy danh tiết cả đời làm trọng, Thân Phi Quỳnh ta trước đây vốn chưa từng xem đàn ông vào đâu, thế nhưng kể từ lúc gặp ngươi, từ cái đêm... Đêm trị thương cho Trúc Thu Lan...

Nói đến đó, cô ta bỗng ửng đỏ cả mặt, cúi đầu không thể nói tiếp được nữa.

Nhạc Tiểu Tuấn bất chợt cũng nhớ lại chuyện đêm ấy Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng Cách Thân Truyền Công trị thương cho Trúc Thu Lan, bất giác cũng đỏ bừng cả mặt.

- Đêm đó tại hạ thực có lỗi với cô nương.

Cuối cùng chàng cũng phải thừa nhận.

Thân Phi Quỳnh ngược mắt lên nhìn chàng nói :

- Nhạc tướng công không cần nói, chỉ cần tướng công biết chuyện này là đủ. Đẳng nào tôi tuy bằng tâm ngọc thể, nhưng kể từ hôm đó, tôi... Tôi... Trong lòng đã thuộc về... tướng công...

Phải cố gắng lắm Thân Phi Quỳnh mới dám buông trọn câu.

Nhạc Tiểu Tuấn cả người chấn động, buột miệng la lên :

- Thân cô nương...

Thân Phi Quỳnh lại cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của chàng, nói tiếp :

- Nhạc tướng công, Thân Phi Quỳnh đêm nay đã không kể sĩ diện nữ nhi mà biện bạch chân tình cùng với tướng công, tôi hoàn toàn không phải là hạng nữ lưu giang hồ dâm đảng chẳng biết sĩ hờ... Tóm lại... Ái, ai bảo tôi sinh ra nhằm phận nữ nhi...

Lời này quá rõ, sinh ra phận nữ nhi, chỗ quý giá nhất há dễ để người ta chạm đến? Đêm ấy chính vì Nhạc Tiểu Tuấn đã vì cứu trợ cho Trúc Thu Lan mà bất đắc dĩ phải theo lời Kim Thiết Khẩu chạm vào chỗ kín trên người cô ta. Điều sâu kín này trong lòng cô ta không biện bạch với chàng thì còn biện bạch với ai?

Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên không thể không hiểu, chàng tỏ ra lúng túng, nhìn cô xoa tay nói :

- Tâm tình của Thân cô nương, theo lẽ tại hạ phải...

Thân Phi Quỳnh không để chàng nói hết, cất tiếng cười thê lương nói :

- Tôi biết trong lòng tướng công đã thuộc về người khác, tôi đêm nay hẹn tướng công đến đây nói những lời này quyết không phải muốn tướng công động tình thương hại tôi. Tôi cũng không phải để tướng công yêu thương tôi mà cùng người tranh đoạt tình yêu. Tôi chỉ hy vọng tướng công hiểu thấu lòng tôi, hiểu rằng mình đã có tồn tại trong lòng người tri kỷ, chỉ cần tồn tại trong lòng tướng công, tồn tại trong lòng tôi là quá đủ.

Nhạc Tiểu Tuấn chung quy không phải là người sắt đá mà không linh hội hết chân tình của đối phương.

Chàng bất giác cảm động không nén nổi lòng mình, chàng nắm lấy tay cô ta, thân thiết nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, cô đối với tiểu đệ tốt quá, tiểu đệ nguyện ý coi là tỷ tỷ tốt nhất của tiểu đệ...

Thân Phi Quỳnh bị chàng nắm lấy đôi tay ngọc thì bất giác thẹn thùng, đồng thời u buồn biến thành vui mừng, ngưng mắt nhìn chàng âu yếm nói :

- Tuấn đệ, chỉ cần một câu này của đệ là quá đủ.

Nói rồi cô ta rút tay lại, thấp giọng tiếp :

- Tuấn đệ không hiểm chê ta mà coi ta là tỷ tỷ, vậy Quỳnh tỷ tỷ chỉ có một lời khuyên, ngay sáng mai hãy rời khỏi Dương Châu được chứ?

Cuối cùng nàng vẫn trở lại chính đề.

- Quỳnh tỷ tỷ sao cứ nhất định buộc tiểu đệ phải rời khỏi Dương Châu?

- Bởi vì ở đây vốn không có chuyện của Tuấn đệ, nên Tuấn đệ cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra nhất định bên trong có duyên cớ khác, bèn nói :

- Tiểu đệ thừa mong Quỳnh tỷ tỷ không chê mà kết làm tỷ đệ, chẳng lẽ Quỳnh tỷ tỷ lại còn giấu tiểu đệ chuyện này?

Thân Phi Quỳnh thờ dãi một tiếng, nhẹ giọng nói :

- Không phải Quỳnh tỷ tỷ muốn giấu diếm, có điều... Có điều...

Thấy cô ta cứ mãi ấp úng, Nhạc Tiểu Tuấn giục :

- Thực tình chuyện thế nào, sao Quỳnh tỷ tỷ cứ ấp a ấp úng mà không chịu nói?

Chàng cứ một tiếng tỷ tỷ, hai tiếng tiểu đệ, khiến Thân Phi Quỳnh cảm lòng không đậu, cuối cùng thấp giọng nói :

- Hào, tỷ tỷ nói đây. Lần này tỷ tỷ đến Dương Châu bái kiến Hòa Linh Thánh Mẫu. Tuần đệ đã từng nghe nói đến nhân vật này bao giờ chưa?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :

- Chưa.

- Cũng không lạ gì, vì Tuần đệ xưa nay vốn ít hành tẩu giang hồ, Hòa Linh Thánh Mẫu thực ra chính là vị sư muội của Không Động Cơ sơn chủ, luyện thành nhất thân hòa công, mấy mươi năm nay ít có địch thủ...

- Ô, nhưng điều này thì liên quan gì đến tiểu đệ?

- Đương nhiên Tuần đệ vốn không liên quan, nhưng...

Cô ta chưa nói hết câu, Nhạc Tiểu Tuấn “à” lên một tiếng như chợt hiểu ra, nói ngay :

- Tiểu đệ biết rồi, Huy cô nương chính là bị Hòa Linh Thánh Mẫu bắt cóc, đúng không?

Thân Phi Quỳnh gật nhẹ đầu nói :

- Tỷ tỷ đã nói là không giấu diếm Tuần đệ, Hòa Linh Thánh Mẫu thực chất chỉ cần có thanh Hấp Kim kiếm, chỉ cần trao kiếm ra thì Huy Huệ Quân nhất định không gặp hại gì, cho nên tỷ tỷ mới yêu cầu Tuần đệ nhanh chóng rời khỏi Dương Châu.

Đã nghe kể hết vấn đề, Nhạc Tiểu Tuấn tự nhiên tỏ ra lúng túng khó xử, ngược mắt nhìn Thân Phi Quỳnh nói :

- Tiểu đệ cũng không giấu diếm gì Quỳnh tỷ tỷ, thanh Hấp Kim kiếm chính ở trong người tiểu đệ.

Thân Phi Quỳnh trở mặt kinh ngạc nhìn chàng hỏi lại :

- Thanh Hấp Kim kiếm nằm trong người Tuần đệ?

- Vâng. Thanh kiếm tiểu đệ đang mang đây chính là Hấp Kim kiếm do Tổng đại lão gia phó thác cho tiểu đệ mang đến trao cho Quy Vân trang.

Rồi chàng đem chuyện Tổng Trần Sơn phó thác, và chuyện gặp Huy phu nhân thế nào lần lượt kể hết cho Thân Phi Quỳnh nghe.

Cuối cùng chàng thờ dài nói :

- Tiểu đệ đã nhận lời của Huy phu nhân, không thể đổi lời...

Thân Phi Quỳnh ậm ừ trong miệng, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu nói :

- Huy phu nhân đã đồng ý dùng kiếm đổi người, Tuần đệ nhận giúp bà ta làm việc này, vậy thì ngày mai cứ việc tới sớm dùng kiếm đổi người, sau đó tiếp Huy Huệ Quân mang về là được. Như chuyện nhện được thì phải nhện, chó nên khí khái ngang ngạnh, ăn nói cũng không nên đắc tội với người của phái Không Động. Hòa Linh Thánh Mẫu là nhân vật không dễ gì đụng tới, có vậy thì tỷ tỷ mới không lo lắng.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Thân Phi Quỳnh còn căn dặn thêm :

- Chuyện đêm nay tỷ tỷ nói cùng Tuần đệ, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, càng không được nói với Huy phu nhân, chỉ cần con gái bà ta trở về an toàn là tốt rồi. Hào, tỷ tỷ đi đây, Tuần đệ tuyệt đối chờ quên mình chỉ là người thay mặt Huy phu nhân đem kiếm tới đổi người, không được tỏ chí ra mặt...

Nói đến đó, nhìn chàng một lúc như muốn căn dặn chàng phải ghi nhớ những gì cô ta nói, cuối cùng mới quay người bước ra khỏi đình, phóng người biến mất trong màn đêm.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt dõi theo bóng Thân Phi Quỳnh mà lời không khỏi dậy lên bao suy nghĩ mông lung.

Cô ta cứ dặn đi dặn lại là dùng kiếm đổi người, tuyệt đối không được tỏ ý ra mặt, càng không nên đắc tội với người của phái Không Động, tựa hồ như vị Hòa Linh Thánh Mẫu này không ai dám động tới?

Đương nhiên, từ lời nói đến thần thái của cô ta cũng thấy rõ ràng xuất phát từ lòng thương mến chàng chân thành mà khuyên nhủ. Thế nhưng Tổng đại lão gia phó thác cho chàng mang thanh kiếm này đến cho Huy Huệ Quân, lẽ nào lại để nó rơi vào tay Hòa Linh Thánh Mẫu một cách dễ dàng như thế này.

Nhất thời chàng cảm thấy lúng túng khó xử, không biết nên làm thế nào mới thỏa đáng? Giả như lúc này có Lan muội bên cạnh, nàng kinh nghiệm giang hồ phong phú, có thể sẽ giúp chàng định ra một chủ ý hành động.

Nghĩ đến Trúc Thu Lan, tự nhiên lòng chàng lại nôn nao, chân bắt giắc đưa chàng quay trở lại khách điểm.

Chàng trở vào phòng vẫn theo đường cửa sổ, đốt nến lên mở cửa sang phòng bên cạnh. Thế nhưng phòng bên trống rỗng, Trúc Thu Lan vẫn không thấy đến.

Nhạc Tiểu Tuấn lòng cảm thấy thất vọng vô cùng, dạ cũng lo lắng cho nàng, chẳng lẽ nàng đã xảy ra điều gì bất trắc?

Lo thì nhưng cũng không làm gì hơn được, chàng thờ dãi rồi trở về phòng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ liên miên, cuối cùng thì ngủ đi lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, nhân vì không có việc gì, chàng cứ đóng cửa ở trong phòng chờ đợi Trúc Thu Lan.

Thế nhưng, cả buổi sáng trôi qua vẫn bật âm vô tín, chàng càng lo lắng hơn.

Trúc Thu Lan vốn là người cẩn thận, nàng dù có gặp mẹ nàng hay không thì nhất định cũng đến báo cho chàng hay. Nhưng đến giờ này mà vẫn không thấy, thì nhất định đã xảy ra chuyện gì không hay rồi.

Chỉ nghĩ vậy đủ khiến chàng lòng nóng như lửa đốt, cứ đi tới đi lui trong phòng.

Trời đã đứng ngo, cửa phòng bật mở, chỉ thấy gã tiểu nhị bước vào tươi cười nói :

- Công tử, từ sáng đến giờ không muốn ra khỏi phòng, hay để tiểu nhân bảo nhà bếp làm com mang vào tận phòng cho công tử dùng?

Nhạc Tiểu Tuấn quả nhiên chẳng màng gì đến com nước, thuận miệng nói :

- Ủm cũng được. Nhớ mang cho ta một hồ rượu.

Chẳng mấy chốc, mâm com đã được mang đến tận phòng với một hồ rượu bỏ đào. Chàng ngồi một mình trước mâm com, cảm thấy buồn tẻ liền rót một chén rượu nốc cạn.

Rượu vào bụng cảm thấy người nóng rần, phần chần hẩn lên, dòng suy nghĩ cũng theo đó tuôn chảy bất tận, rồi tiếp chén thứ hai, thứ ba...

Trong đầu chàng lúc này nghĩ đến một điều, những ký hiệu để lại của mẹ Trúc Thu Lan chỉ là giả, hay chính do bọn người của Hòa Linh Thánh Mẫu làm? Nếu vậy thì có thể Trúc Thu Lan cũng đã nằm trong tay Hòa Linh Thánh Mẫu.

Chỉ nghĩ đến đó là chàng thấy hận Hòa Linh Thánh Mẫu, chỉ muốn nhanh đổi mặt bà ta để giải cứu cho Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan, có điều đáng tiếc là hồi hôm qua chàng đã quên không hỏi Thân Phi Quỳnh xem Hòa Linh Thánh Mẫu hiện đang ở đâu?

Vừa đọc ẩm vừa suy nghĩ miên man, bất tri bất giác chàng uống cạn cả hồ rượu bỏ đào.

Vốn là người không quen uống rượu, chẳng mấy chốc chàng cảm thấy đầu óc chệnh choáng, liền để nguyên áo quần ngã người trên giường thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, bỗng bên tai có tiếng tiểu nhị gọi :

- Công tử... Công tử, có một vị tiểu cô nương đến tìm công tử.

Nhạc Tiểu Tuấn còn đang mơ mơ màng màng, nhưng nghe loáng thoáng được mấy tiếng tiểu cô nương, liền gượng vùng dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, hỏi vội :

- Là ai?

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trời đã ngã chiều, có lẽ giờ này cũng hết giờ Thân rồi.

Từ cửa phòng, một dáng người mảnh khảnh bước vào, giọng nhỏ nhẹ nói :

- Nhạc tướng công, Tiểu Thúy phụng mệnh lão phu nhân đến mời tướng công.

Thì ra nữ nhân này là Tiểu Thúy chứ không phải là Trúc Thu Lan.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hồ thẹn, suýt nữa thì gọi toáng lên tên Trúc Thu Lan, rồi giường nói :

- Tiểu Thúy cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ đang định đến cự hoa viên Lôi Đường.

Tiểu Thúy tròn mắt nhìn chàng ngạc nhiên nói :

- Nhạc tướng công, bọn chúng hẹn thời gian là đầu canh, hiện tại chẳng phải là quá sớm ư? Và lại lão phu nhân đã làm tiệc bảo Tiểu Thúy đến mời tướng công, lẽ nào tướng công không đến?

Nhạc Tiểu Tuấn thấy tên tiểu nhị đã lui ra ngoài, liền thấp giọng nói với Tiểu Thúy :

- Không cần, cô nương hồi báo cùng phu nhân là tại hạ đã dò thăm ra được, bắt cóc tiểu thư là người của Hòa Linh Thánh Mẫu phái Không Động. Tại hạ dự định đến cự hoa viên Lôi Đường trước khi trời tối để xem xét tình hình, hiện giờ mà đi đến quý phủ thì dễ gây cho bọn chúng chú ý, không đi thì hơn. Cô nương đợi sau khi mặt trời lặn cứ đến hoa viên Lôi Đường, tại hạ sẽ chờ ở đó, bảo Huy phu nhân cứ yên tâm.

Tiểu Thúy chớp mắt nhìn chàng, bỗng hỏi một câu :

- Nhạc tướng công có tâm sự gì sao?

Quả là nữ nhân, nhìn thì nhận ra ngay nội tâm của đối phương.

Nhạc Tiểu Tuấn vờ không nghe, nói lắp :

- Tiểu Thúy cô nương cứ về phủ bẩm báo với Huy phu nhân, sau khi mặt trời lặn, tại hạ sẽ chờ cô nương tại đó, quyết không để lỡ chuyện.

- Hào, vậy thì Tiểu Thúy xin cáo từ.

Nói rồi định quay đi, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chợt a lên một tiếng, vội hỏi :

- Quên mất, đường đến cự hoa viên Lôi Đường đi như thế nào?

Tiểu Thúy liền nói cẩn thận một hồi, cuối cùng mới từ biệt trở về.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy Tiểu Thúy đi rồi, liền gọi tiểu nhị chuẩn bị cho chàng một hồ rượu và một ít lạc rang mới ra khỏi khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lôi Đường cự uyển

Lôi Đường vốn là một hoa viên thắng tích của Dương Châu có từ đời nhà Tùy. Thế nhưng về sau không được bảo quản nên dần dần theo thời gian trở thành một nơi hoang phế, cỏ mọc um tùm, dã thú làm hang ở khắp nơi.

Lúc Nhạc Tiểu Tuấn đến Lôi Đường thì mặt trời còn chưa gác núi, chàng đưa mắt nhìn quanh một vòng toàn cảnh cự uyển Lôi Đường đã nằm trong tầm mắt, nơi đây giờ chỉ còn lại một sơn cung hoang phế, cây cỏ mọc um tùm cao nửa người, dấu tích một vườn thượng uyển năm xưa giờ chỉ còn lại trong ký ức người xưa mà thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn tay cầm hồ rượu, tay cầm gói lạc rang lững thững bước đi giữa những đám cỏ cây, một lúc sau chàng đến một mồm sơn cung, ở đây bằng phẳng trống trải, ở giữa còn lưu lại một lương đình đồ nát với những cây cột mục nát theo thời gian.

Chàng dừng chân lại bên một khối đá bằng phẳng, cảm thấy từ nơi đây thị tuyến có thể nhìn rông rã khắp nơi, là vị trí quan sát rất thuận lợi. Bây giờ chàng ngồi xuống, mở gói lạc rang ra, vừa nhắm từng ngụm rượu với lạc rang, nhưng ánh mắt không khỏi không để ý khắp nơi từ xa đến gần.

Chàng vốn là người không quen uống rượu, thế nhưng lần này làm vậy tựa hồ như người có nhã hứng mang rượu đến đây uống để hồi ức lại thắng cảnh xưa. Kỳ thực đó chỉ là một động tác giả, che mắt đối phương mà thôi.

Thời gian từ từ trôi qua, phút chốc ánh tà dương đã thấy chéch nghiêng khiến bóng của chàng chạy dài xuống đến tận chân sơn cung, h lẫn hoàng hôn sắp đổ xuống.

Bỗng nhiên lúc ấy chàng nghe thấy có tiếng áo lướt gió, tựa hồ như có hai người đang từ xa phóng lại hướng chàng ngồi.

Tiếng áo lướt gió tuy rất nhẹ và ở rất xa, thế nhưng không thể nào qua nổi thính lực của chàng. Nhưng chàng vẫn cứ làm như không hay biết, tay nâng bình rượu lên như nốc ừng ực, đoạn bỏ xuống cất giọng ngâm nga mấy câu :

Thập niên nhất giác Dương Châu mộng,

Doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh..

Miệng ngâm nga nhưng tai vẫn không để lọt động tịnh của bọn người kia.

Bây giờ đã nghe thấy từ sau lưng rất gần, có tiếng bước chân xào xạc trên cỏ khô, bọn người này đứng là tiến về phía chàng, chân bước nhẹ nhưng lại rất nhanh, đủ thấy thân thủ bọn chúng không phải tầm thường.

Nhạc Tiểu Tuấn đã chạm đại địch nhiều lần, cho nên căn bản không coi bọn người này vào đâu, bởi thế tay vẫn vốc lạc rang cho vào mồm nhai ngon lành, rồi cầm bình rượu lên uống.

Thế nhưng, bình rượu chưa tới miệng, đột nhiên nghe một giọng đàn ông lạnh lùng quát :

- Ê, bằng hữu, trời sắp tối rồi, nhanh về đi.

Nhạc Tiểu Tuấn đến đâu cũng chẳng quay lại, cười đáp :

- Hoàng hôn trên tích sơn, ánh tà dương tỏa đầy trời đất, chính là lúc tràn đầy tình thơ ý hoa, phải mất nhiều thời gian mới tìm được một buổi hoàng hôn đẹp thế này, làm sao mà bỏ về được chứ?

Một giọng đàn ông khác lạnh lùng hừ một tiếng, nói :

- Thì ra một tên mạo sách.

Tên ban đầu lại nói :

- Ông bảo nhà ngươi về thì nhà ngươi phải về.

- Ô, gió trăng không kim cở, sông núi ai chủ khách? Trời đất đâu của riêng ai, có sao bằng hữu lại ăn nói thô lỗ đến thế?

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nói vừa từ từ quay người lại, quả nhiên bọn chúng đúng là hai tên, thân đều vận thanh y đại bào, lưng thắt đai bản lớn, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, tướng mạo xem ra hung bạo hùng hổ.

Gã đại hán bên trái đôi mắt đầy hung khí, giọng ồm ồm như báo :

- Thằng nhãi, ông bảo mày về, mày còn không nhanh cút khỏi nơi đây ư?

Nhạc Tiểu Tuấn phán đoán hai tên lâu la này nhất định là thuộc hạ của Hòa Linh Thánh Chủ phái Không Động. Nghe hắn nói một câu như vậy, thì kiểm mi nhú lại, từ từ đứng lên lãnh đạm nói :

- Bốn công tử đang hứng uống rượu ở đây, thì can hệ gì đến các ngươi? Hai ngươi là nô tài nhà nào mà cật thế can người, dám buông lời vô lễ trước mặt bốn công tử?

Khi chàng đứng lên bây giờ mới để lộ thanh trường kiếm mang ở thắt lưng, tua kiếm màu trắng trông rất đẹp mắt.

Tên đứng bên trái thấy thanh kiếm thì bỗng cười lên ha hả nói :

- Tiểu tử ngươi khá lắm, thì ra con một sách ngươi cũng bày đặt mon men chơi kiếm?

Nhạc Tiểu Tuấn trừng mắt quát :

- Nô tài to gan, dám xuất ngôn vô trượng, bốn công tử sẽ cho ngươi bò mà về.

Chàng cứ mở miệng gọi chúng là nô tài, khiến cho cả hai tên tức không chịu nổi, tên bên trái hét lên :

- Thằng nhãi ranh, ngươi thì cơ hội bò về cũng không còn.

Trong tiếng quát, hai bàn tay to bè xòe ra mười móc câu bổ nhào tới chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên chưa nhìn ra đây là Thiết Trảo công, chiêu đối phương bổ tới chính là chiêu Nga Hồ Bỏ Dương, nếu để đối phương chộp trúng thì cả ngực dính nguyên mười ngón tay cũng như móc câu mà tuyệt tự.

Chàng cười nhạt một tiếng, không để đối phương tiếp cận, liền chủ động lách người sang trái, tay phải nhanh như chớp vung ra chộp vào cổ tay hắn rồi hất nhẹ một cái khiến hắn mất đà chúi nhủi nhào người ra ngoài.

Một thế Cầm Nã Thủ của chàng chỉ dùng có bốn thành công lực, nhưng cộng thêm thế bổ nhào tới hùng mạnh của đối phương cho nên đạo lực càng tăng. Bởi vậy gã đại hán còn chưa kịp nhận ra điều gì, thì cả người đã văng tới trước có đến hơn một trượng, ngã mạnh người trên nền đá, miệng rên một tiếng rồi lồm cồm bò dậy.

Gã đại hán bên phải ngó cả người, thế nhưng hắn nhận lúc Nhạc Tiểu Tuấn xoay người không chú ý, một tiếng cũng chẳng nói, nhảy người tới, tay phải chộp vào hậu tâm, tay trái chộp vào cánh tay Nhạc Tiểu Tuấn.

Hắn bắt thần tấn công từ phía sau, thế tất muốn hạ đối phương, cho nên ra chiêu cực nhanh. Nhưng chẳng ngờ, sau gáy Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như có

mọc thêm đôi mắt, chỉ thấy chàng hơi chùng người xuống lưng về bên phải, xoay nửa vòng, vừa khoè tay trái của đôi phương chớp tới, chàng phóng tay ra nhanh như chớp chớp lấy cổ tay hắn.

Gã đại hán thất kinh, tay phải chưa kịp ứng cứu, thì cả người bị Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thế Cầm Nã Thủ hất văng ra ngoài xa.

Nhạc Tiểu Tuấn lần này phát lộ thực sự, vì hắn không hề lên tiếng lại lợi dụng cơ hội đánh lên từ phía sau, cho nên một thế Cầm Nã Thủ của chàng lần này vận đến tám thành công lực, khiến cả người hắn văng lên cao rồi rơi “bộp” xuống trên nền đá, có lẽ tấm lưng của hắn phải rắn chắc lắm mới không gãy cột sống.

Gã bên trái thất sắc, vội chạy đến hỏi :

- Lão La, có sao không?

Gã kia nhăn nhó lom còm đứng lên, tay còn xoa lưng, giọng cười nói :

- Không sao.

Gã bên trái nghiêng răng :

- Cậu tạp chủng, ông sẽ cho người biết mùi lợi hại.

Nói rồi hắn rút soạt một tiếng, trong tay một ngọn quỷ đầu đao sáng loáng, gã họ La thấy thế cũng liền rút phất thanh đao của mình ra la lớn :

- Hôm nay chúng ta phải bầm nó ra làm tương.

Dứt lời cả hai chẳng nói thêm tiếng nào, cả hai vẩy bỏ lại từ hai phía tả hữu, dùng đao mà chém vào người chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn căn bản chẳng coi bọn chúng vào đâu, chỉ cười nhạt nói :

- Bọn nô tài các ngươi định làm gì bổn công tử này hả?

Trong tiếng cười, cả người nhanh như làn khói lách tránh khỏi làn đao ảnh của bọn chúng.

Hai gã đại hán chiêu đầu đã không trúng thì càng điên tiết, đao vung lên chém càng loạn, thế nhưng mặc chúng vẩy tấn công đến đâu, chúng qui cũng chỉ thấy bóng Nhạc Tiểu Tuấn lách né giữa làn đao, không mấy may chạm được tới tà áo của chàng.

Đương nhiên bọn lâu la vô danh tiểu tốt này làm sao biết được thân pháp chàng thì triển chính là thặng thừa khinh công Tỳ Kiếm Vô Ảnh. Năm xưa sư phụ chàng chính là để đối phó với Tổng gia bách kiếm của Tổng Trần Sơn, mà khổ tâm nghiên cứu sáng chế ra pho thân pháp này. Thử hỏi danh gia kiếm pháp đệ nhất thiên hạ như Tổng Trần Sơn mà pho thân pháp này còn có thể tránh được, thì thử hỏi đao pháp của hai tên này thì thấm vào đâu?

Vì thế, lúc này đứng ngoài mà nhìn thì chẳng khác gì Nhạc Tiểu Tuấn đang đùa với bọn chúng, chọc cho chúng càng giận, đao chém càng hung thì chàng càng thích chí.

Lúc này hoàng hôn đã xuống, ánh tà dương tắt hẳn, màn đêm bắt đầu phủ trùm không gian.

Nhạc Tiểu Tuấn nhận ra một bóng xám ở đầu bìa rừng, chàng liền thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ là người của chúng?

Nghĩ rồi chàng bèn cười nhạt nói :

- Tên đang đến kia có lẽ là chủ nhân của các ngươi, bổn công tử đã chán giỡn với các ngươi rồi.

Dứt lời, bóng chàng như ánh chớp vọt khỏi hai làn đao, ung dung như không.

Hai gã đại hán ngớ người còn chưa kịp thu đao lại.

Vừa lúc ấy, từ bìa rừng, người kia đã phóng tiếng cười ha hả nói :

- Bọn hạ nhân có chỗ đắc tội, những mong công tử lượng thứ.

Dứt tiếng, cả người đã thấy lướt nhanh đến chấp tay thi lễ cùng Nhạc Tiểu Tuấn.

Bằng vào thân pháp của người này cũng đủ thấy thân thủ bất phàm, thân phận quyết cũng chẳng nhỏ.

Hai gã đại hán thấy người này xuất hiện thì vội thu đao vào vỏ, đứng nghiêm túc cúi đầu thi lễ cung kính nói :

- Lạc lão đến vừa khéo, bọn thuộc hạ vâng mệnh...

Người kia không để cho chúng nói dứt câu, trầm giọng quát :

- Các người còn chưa chịu lui ra ư?

Cả hai dạ rân, rồi không dám nói thêm nửa tiếng, liền đứng lui ra sau.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nhận ra người này thân vận lam bào, tuổi ước chừng ngoài lục tuần, tóc bạc trắng, đôi mắt như hai hòa tinh, đủ thấy công lực uyên thâm, có lẽ thân phận cũng cực cao. Khi ấy liền ôm quyền hoàn lễ nói :

- Lão trượng khéo nói, hai vị này chỉ là ăn nói không giữ lễ, nhất định buộc tại hạ rời khỏi đây, chứ không có chuyện gì lớn.

- Thật hồ đồ.

Lam y lão nhân quắc mắt nhìn hai tên thuộc hạ, rồi quay lại nhìn chàng, bây giờ ánh mắt bắt gặp thanh kiếm tua trắng trên thắt lưng Nhạc Tiểu Tuấn, lão bỗng chấp tay thi lễ lần nữa nói :

- Lão hủ xin thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử?

- Không dám, tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, lão trượng là...

- Hà hà... Lão hủ là Lạc Ban Đình của phái Không Động, thì ra Nhạc công tử là cao đồ phái Võ Đang, lão hủ thất kính, thất kính.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão ta ngộ nhận mình là đệ tử phái Võ Đang, nguyên do vì lão thấy chàng mang thanh kiếm Hấp Kim kiếm, đã cải trang thành thanh Tùng Văn kiếm của Võ Đang.

Nhưng chàng không nói gì, chỉ ậm ừ một tiếng cho qua.

Lạc Ban Đình liếc nhìn bầu rượu còn nằm trên tảng đá, cười nói :

- Nhạc công tử có lẽ lần đầu đến Dương Châu, lên cửu uyển Lôì Đường này ngắm cảnh nhớ tích xưa?

Cứ nghe khẩu khí cũng biết lão ta muốn thăm dò mình, Nhạc Tiểu Tuấn gạt đầu đáp :

- Đúng như lão trượng nói, tại hạ vừa đến Dương Châu chiều hôm qua.

- Công tử thật là người tao nhã, lão hủ bội phục vô cùng, có điều lão hủ tối nay có một việc, không biết công tử có thể nể mặt lão hủ không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói thầm trong lòng :

- Tới rồi.

Nhưng vẫn làm như không biết, nói :

- Lạc lão trượng thật là khách khí, có gì xin cứ chỉ giáo.

- Vậy thì lão hủ xin cảm tạ trước, Vốn là bốn phái đêm nay có chuyện ở cửu uyển Lôì Đường này, bốn phái với quý phái là giang hồ đồng đạo, công tử nếu như không có gì quan trọng, có thể dời gót đi nơi khác cho.

Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Lão trượng đã nói như vậy, tại hạ đương nhiên phải đi. Chỉ có điều là tại hạ cũng vì nhận lời phó thác của một người mà đến đây theo cuộc hẹn...

Lạc Ban Đình à lên một tiếng, ánh mắt kinh ngạc đưa nhìn chàng dò xét, rồi ướm hỏi :

- Không biết Nhạc công tử nhận lời phó thác của ai mà đến đây nhỉ?

Nhạc Tiểu Tuấn cười khàng khái đáp thẳng :

- Huy phu nhân, ái nữ của bà ta bị bắt cóc, bà muốn phần lo lắng, cho nên mới nhờ tại hạ thay mặt đến đây.

Đối phương đã nói rõ, Lạc Ban Đình cũng không cần giấu diếm, nói :

- Thời gian ước hẹn là đầu canh, công tử đến quá sớm đấy.

- À, vì là tại hạ lần đầu đến Dương Châu, cho nên cũng nhân tiện đến sớm ngắm cảnh, một công đôi việc mà.

- Công tử có mang kiếm đến chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người hỏi lại :

- Lão trượng làm sao lại quên? Chính vừa rồi lão trượng đã từng nói thời gian ước hẹn là đầu canh cơ mà?

Lạc Ban Đình bị vắn một câu thì cứng họng, trong lòng tuy phát nộ nhưng vẫn cố giữ tình cười nói :

- Công tử nói không sai, lão hủ nhất thời thất ngôn.

- Tại hạ có một chuyện định muốn thỉnh giáo lão trượng, không biết lão trượng có giúp chăng?

- Công tử khách khí, chỉ cần lão hủ biết thì nhất định sẽ đáp.

- Vậy thì tại hạ xin cảm tạ trước.

Nói rồi chàng chấp tay thi lễ, đoạn nói tiếp :

- Tại hạ có một vị nghĩa muội, tối hôm qua cũng đến Dương Châu, chẳng ngờ đột nhiên mất tích, không biết có đụng chạm gì đến người của quý phái không?

- Ô, điều này thì lão hủ không rõ.

Đáp rồi lại dò hỏi :

- Chẳng hay quý muội phương danh là gì?

- Cô ta là Trúc Thu Lan, ái nữ của Mai Hoa bà bà Trúc Tâm cơ.

Lạc Ban Đình nghe rồi thần sắc tựa hồ như biến đổi gượng cười đáp :

- Nhạc công tử yên tâm, bốn phái nếu như không phải chuyện đặc biệt thì quyết không khi nào bắt người, chuyện này để lão hủ trở lại điều tra rồi sẽ phúc đáp công tử sau.

- Vậy thì làm phiền lão trượng một phen.

- Lão hủ vừa rồi đi tuần sát mà đến đây, giờ công tử cứ ngồi tự nhiên, thứ cho lão hủ không tiếp được.

- Không biết chuyện thất tích của nghĩa muội tại hạ, lão trượng có thể đáp vào đầu canh?

- Hào.

Lạc Ban Đình đáp một tiếng, chấp tay xá xá mấy cái, đoạn quay người phóng đi, hai tên đại hán kia cũng lục tục theo chân lão.

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười, rồi ngồi xuống tảng đá cầm bình rượu tự cười một mình.

Lúc này trời đã tối hẳn, bỗng chàng lại nghe có tiếng áo lướt gió, đưa mắt nhìn chợt thấy bóng người mảnh mai phóng lên. Đến gần mới nhận ra chính là Tiểu Thúy, trong tay xách chiếc lẵng tre đựng thức ăn.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên nghênh đón.

Tiểu Thúy đã nhận ra chàng, liền chạy tới hỏi ngay :

- Nhạc tướng công đến đây lâu chưa? Có gặp người nào không?

- Có, một lão già họ Lạc.

- Lão có nói gì không?

- Không, thời gian ước hẹn là đầu canh, cho nên lão chưa nói gì.

- Lão họ Lạc thân phận thế nào?

- Điều này tại hạ không hỏi, thế nhưng thân phận lão Lạc nhất định không nhỏ.

Tiểu Thúy “à” lên một tiếng, rồi như chợt nhớ, lại nói tiếp :

- Đúng rồi, lão phu nhân có dặn, lấy kiếm đôi người là điều kiện chúng đưa ra, chúng ta cũng có một điều kiện phụ thêm là: khi bọn chúng thả tiểu thư ra, thì yêu cầu trao luôn cả Vương Tứ.

Vừa nói cô ta vừa đặt chiếc lẵng com xuống trên phiến đá, lại nói tiếp :

- Phu nhân bảo tôi mang đến. Nhạc công tử hẳn là chưa ăn tối.

Trên phiến đá bày ra bốn năm món ăn và com, còn có một đôi gà quay thơm phức.

- Đa tạ phu nhân.

Tiểu Thúy thôi thúc :

- Nhạc công tử chờ nên khách khí, xin dùng nhanh kéo thức ăn nguội mát.

Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ quả thấy đói, liền cầm chén đĩa lên, rồi chẳng khách sáo đánh một bụng.

Tiểu Thúy thu dọn mọi thứ vào lẵng đặt cạnh phiến đá, cười nói :

- Nhạc tướng công dùng trà.

Vừa nói vừa rót ra một chén trà.

Nhạc Tiểu Tuấn bụng chén trà lên nhấp một ngụm, quả nhiên là trà tuyệt hảo, chép miệng nói :

- Phu nhân thật chu đáo, chế đến loại trà Hàng Châu Long Tỉnh...

Vua nói đến đó, bất chợt ánh mắt liếc nhanh về phía bia rừng, thấp giọng nói :

- Có người đến.

Tiểu Thúy nhú mày nói :

- Hiện tại đâu đã đến đầu canh?

- Có lẽ bọn chúng biết tại hạ đã đến đây, nên trao đổi sớm.

Nói mấy câu thì đã thấy một đoàn người lục tục kéo đến chứ không phải chỉ có một hai người. Đi đầu là Lạc Ban Đình, tiếp đến là một thiếu nữ áo hồng, người này chính là Chúc Xảo Xảo.

Khi bọn Nhạc Tiểu Tuấn bị vây trong thạch động, chàng ở trong nhìn ra thì thấy cô ta, nhưng cô ta thì không nhìn thấy chàng.

Chúc Xảo Xảo lại chính là thiên kim ái nữ của Hòa Linh Thánh Mẫu.

Sau đó là hai thanh y thiếu nữ và cuối cùng chính là hai gã hán tử vừa rồi vây đánh Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đôi phương đến gần, liền đứng lên chấp tay thi lễ hỏi ngay :

- Chẳng phải Lạc lão trượng nói thời gian ước hẹn là đầu canh ư?

Lạc Ban Đình cười đáp :

- Vốn thời gian ước định là đầu canh, thế nhưng Nhạc công tử đã đến, lẽ nào lại để công tử chờ lâu? Cho nên song phương có thể giao dịch sớm hơn.

Hòa Ma Chúc Xảo Xảo ánh mắt sắc lạnh quét ngang mặt Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Hẳn là Nhạc Tiểu Tuấn đại diện cho Huy phu nhân đến đây?

Lạc Ban Đình gật đầu đáp :

- Vâng.

Nhạc Tiểu Tuấn tiếp lời ngay :

- Tại hạ chính là Nhạc Tiểu Tuấn, thay mặt Huy phu nhân đến đây đón Huy tiểu thư.

Chúc Xảo Xảo nhướng đôi mày liễu hỏi :

- Hấp Kim kiếm đâu?

- Trên người tại hạ, xin hỏi Huy cô nương đâu?

- Người đem kiếm ra ta xem.

Giọng trịch thượng ngang ngược, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn lò đi, đáp :

- Được.

Vừa nói vừa vỗ vào thanh kiếm ở thắt lưng.

Lạc Ban Đình liền chen vào hỏi vặn lại :

- Nhạc công tử đúng là đại diện cho Huy phu nhân đến đây?

- Không sai.

Lạc Ban Đình lạnh giọng :

- Huy phu nhân có lẽ không muốn đổi lại thiên kim ái nữ của mình chắc?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún mày nói :

- Lạc lão trượng nói vậy là có ý gì?

Chúc Xảo Xảo như đã hiểu ra vấn đề, nghiêng đầu hỏi :

- Hữu hộ pháp, chẳng lẽ thanh kiếm trên người hấn không phải là thanh Hấp Kim kiếm?

Thì ra Lạc Ban Đình là Hữu hộ pháp của phái Không Động, rõ ràng thân phận không nhỏ tí nào.

Lạc Ban Đình đáp :

- Thanh kiếm trên người Nhạc công tử chỉ là thanh Tùng Văn kiếm của phái Võ Đang. Điều này hà có thể lừa qua mắt được lão hủ sao?

Chúc Xảo Xảo nghe vậy thì phát nộ, thét lên :

- Ái da, họ Nhạc kia, người dám dùng thanh Tùng Văn kiếm của phái Võ Đang thay thanh Hấp Kim kiếm đánh lừa bọn cô nương, rõ ràng là các người không có thành tâm dùng kiếm đối người rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn thần nhiên cười nói :

- Ai bảo đây không phải là Hấp Kim kiếm?

“Xoẹt” một tiếng, thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, dương lên, nói lớn :

- Các người nhìn cho rõ, đây có phải là Hấp Kim kiếm hay không?

Thanh trường kiếm xuất vỏ, mọi người đều nhìn thấy một màu đen tuyền không chút hàn quang của thép.

Chúc Xảo Xảo bán tín bán nghi nghiêng đầu hỏi :

- Lão Lạc, người xem thế nào?

- Trong truyền thuyết, thanh Hấp Kim kiếm thân đen như chì, không phát hàn quang, thế nhưng chúng ta không thử thì làm sao biết được có đúng là Hấp Kim kiếm hay không?

Nhạc Tiểu Tuấn nhướn mày nói :

- Các người muốn thử mới tin?

Chúc Xảo Xảo ghé mắt nói :

- Đương nhiên là thế.

Nhạc Tiểu Tuấn xoay tay cho thanh kiếm trở lại vào vỏ nói :

- Muốn thử cũng được, thế nhưng tại hạ có một câu muốn nói.

Lạc Ban Đình nói :

- Nhạc công tử có gì muốn hỏi?
- Chúng ta lấy kiếm đôi người, kiếm thì các người đã thấy, còn người đâu?

Chúc Xảo Xảo nói :

- Chỉ cần giao thanh Hấp Kim kiếm ra, thì chúng ta lập tức thả người.

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Lấy kiếm đôi người là điều kiện của các người, đã nói là điều kiện thì một đôi một cần phải công bằng, chúng ta trao kiếm thì các người thả người, thế mới gọi là trao đôi chứ. Hiện tại bảo ta trao kiếm trước, các người mới thả người sau, liệu ta có thể tin được các người hãy không chứ?

Chúc Xảo Xảo chống tay lên hông sấn lên nửa bước nói lớn :

- Họ Nhạc kia, người nói gì?
- Không Động phái các người là một đại môn phái trong võ lâm vốn uy tín cũng không nhỏ. Thế nhưng các người chỉ vì muốn chiếm đoạt thanh Hấp Kim kiếm mà không từ thủ đoạn bỉ ổi hạ lưu giang hồ, bắt cóc người buộc đôi kiếm, thử hỏi đáng để người ta tin ư? Thật chẳng ngờ phái Không Động danh môn chính phái lại giờ thủ đoạn chẳng khác gì cường đạo...
- Câm miệng.

Chúc Xảo Xảo giận tím mặt, nghiêng răng nói :

- Ho Nhạc người biết hậu quả của việc vu khống bôn phái chứ?

Tiểu Thúy thấy song phương sắp xung đột, sợ hỏng chuyện cứu tiểu thư vội chen vào ngăn cản :

- Nhạc tướng công, tiểu thư đang ở trong tay bọn họ, hay là nhẫn nhịn một bước.

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng thần sắc nghiêm túc nói :

- Tiểu Thúy cô nương không cần phải lo lắng, chuyện vu khống phái Không Động là do Nhạc Tiểu Tuấn này, tất cả hậu quả tại hạ xin gánh trách nhiệm.

Chúc Xảo Xảo nhếch môi cười nhạt nói :

- Người định thế nào? Tội vu khống phái Không Động đáng chết, hiện tại nếu người ngoan ngoãn trao Hấp Kim kiếm ra, bọn cô nương niệm tình người tuổi trẻ nóng tính mà tha tội chết.

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng cười vang lên ha hả nói :

- Cô nương nhìn nhầm người rồi.
- Hừ, bằng vào người thì làm gì được ta chứ?
- Bôn ý tại hạ là lấy kiếm đôi người, trước hết cần thấy tiểu thư mới có thể trao kiếm, nhưng giờ thì nhìn thấy Chúc cô nương thì cũng giống nhau.

Chúc Xảo Xảo nhìn chằm vào mặt chàng nói :

- Người nói rõ hơn một chút xem, nhìn thấy bọn cô nương là người nguyện ý trao kiếm rồi chứ?
- Chính thế. Nhìn thấy cô nương, tại hạ nghĩ ngay đến việc dùng người đổi người...

Tiếng cuối cùng vừa dứt, người chàng nhanh như làn chớp xẹt tới bên người Chúc Xảo Xảo, tay chụp trúng vào cổ tay của cô ta.

Chúc Xảo Xảo lúc ấy đang hiếu kỳ muốn nghe rõ ý của chàng, cho nên đứng đã gần, lại chăm chú lắng nghe, căn bản không chút đề phòng.

Đến khi phát hiện ra bị tấn công thì trở tay không còn kịp, cánh tay bị điểm vào huyệt Toàn Cơ, nửa người bên trái chẳng còn cựa quậy gì được nữa, tức giận ré lên :

- Cường đồ, người chán sống...

Muốn vùng vẫy nhưng không thể chịu theo ý của mình được nữa.

Lạc Ban Đình lúc ấy đứng bên cạnh, lão kinh nghiệm giang hồ có thừa, nghe ra giọng nói của Nhạc Tiểu Tuấn có điều khác thường. Nhưng chẳng ngờ

chàng lại ra tay nhanh như vậy, vội thét lớn một tiếng, tiếp liền xuất chưởng đánh tới người chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn chớp trướng tay Chúc Xảo Xảo liền kéo cả người cô ta đến trước mặt mình làm lá chắn, khiến Lạc Ban Đình giật mình thất kinh, vội thâu chưởng lại. Nếu lão thâu chưởng không kịp thì Chúc Xảo Xảo lãnh trọn một chưởng của lão không chết cũng bị trọng thương.

Lão tức giận thở phì phì nói hằn học :

- Họ Nhạc kia, chớp tay không chế một vị tiểu cô nương thì đáng mặt anh hùng lắm sao? Tài giỏi thì cứ thả cô ta ra, cùng lão hủ thử vài chiêu.

Bây giờ hai thiếu nữ áo xanh và hai gã đại hán cũng đồng thời rút binh khí vây kín Nhạc Tiểu Tuấn và Tiểu Thúy vào giữa.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng để mắt đến bọn chúng, cười lớn nói :

- Đường là một đại môn phái như Không Động lại đi bắt cóc Huy tiểu thư rồi buộc người ta dùng kiếm đối người, há là hành động anh hùng chăng? Phái Không Động còn làm được, tại hạ há lại không thể làm được ư?

Lạc Ban Đình tức giận nghiêng răng ken két nói :

- Họ Nhạc kia, ngươi dám đối đầu với phái Không Động thì hối hận không kịp đấy.

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :

- Lão trượng không cần phải hù dọa, tại hạ nếu sợ phái Không Động thì chẳng khi nào dám nhận lời Huy phu nhân đến đây.

Chúc Xảo Xảo tay bị chớp cứng, nửa người tê nhức từ khi lọt lòng mẹ đến giờ cô ta chưa từng bị, bất giác mặt phấn trắng bệch như tờ giấy, nghiêng răng rít lên :

- Nhạc Tiểu Tuấn, chỉ cần ngươi buông tay ra, bốn cô nương bầm người ra như tượng cho ra hận này.

Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :

- Cô nương giờ mới biết lọt vào tay người khác thì hồ nhục thế nào, căm hận thế nào rồi chứ? Sao không nghĩ lại Huy tiểu thư bị các người bắt cóc từ mấy ngày nay, trong lòng hồ nhục căm hận đến đâu?

- Hừ. Huy Huệ Quân là gì của người mà người ra sức trâu ngựa chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn bị vặn một câu cũng không khỏi đỏ mặt, may mà đối phương đứng chặn trước mặt mình nên đỡ thẹn, cười nói :

- Tại hạ và Huy tiểu thư chỉ có quen biết nhau mà thôi, thế nhưng cho dù là không quen biết, thì hành vi của phái Không Động và thái độ kiêu căng của cô nương đủ khiến tại hạ nhìn chướng mắt rồi.

Chúc Xảo Xảo trở lại bình tĩnh ngược đầu lên nói :

- Bốn cô nương lọt vào tay người, muốn đâm muốn chém gì tùy người. Nhưng nhớ một điều là đừng bao giờ để ta thoát khỏi tay người.

- Hà hà... Cô nương không cần phải khích, bởi vì cô nương là bảo bối của Hòa Linh Thánh Mẫu, chỉ cần dùng cô nương đổi lấy Huy tiểu thư thì xem như công bằng nhất, song phương không ai thiệt.

Nói đến đó quay nhìn Lạc Ban Đình tiếp :

- Lạc lão trượng, nhờ lão đi trước dẫn đường, tại hạ muốn đích thân đến gặp Hòa Linh Thánh Mẫu trao đổi người.

Lạc Ban Đình thân phận Hữu hộ pháp phái Không Động, nhất thân công lực đương lên cao, nhưng lúc này Chúc Xảo Xảo đang nằm trong tay đối phương, ném chuột sợ vỡ bình, đành gật đầu nói :

- Được, lão hủ dẫn đường người.

Nói rồi quay người bước đi trước.

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu lại nói :

- Tiểu Thúy cô nương, hay là cô nương cứ quay về trước báo cho Huy phu nhân yên tâm, tại hạ theo bọn họ trao đổi người.

Tiểu Thúy lắc đầu nói :

- Tiểu tỷ phụng mệnh phu nhân đến đây, chưa thấy người đương nhiên không thể về, tiểu tỷ theo chân Nhạc công tử.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu cười, rồi nói với Chúc Xảo Xảo :

- Chúc cô nương, tạm thời chịu phiền đi.

Chàng y nhiên nắm cổ tay Chúc Xảo Xảo bước đi theo chân Lạc Ban Đình.

Tiểu Thúy tiếp liền theo sau lưng chàng, đương nhiên cô ta cố tình đi sau để đề phòng bốn tên kia thừa cơ ra tay tập hậu Nhạc Tiểu Tuấn.

Một đoàn tám người theo chân nhau xuống sơn cương.

Chúc Xảo Xảo từ nhỏ đến giờ được Hóa Linh Thánh Mẫu nuông chiều thành tính, kiêu ngạo tự phụ, cho nên trong Không Động ai ai cũng phải khiếp nể cô ta. Đến người ngoài phái cũng ít ai dám chọc giận nàng, cho nên mới có ngoại hiệu là Hỏa Ma Nữ. Thực ra thì cô ta tuổi chỉ mới mười tám, xưa này chưa từng tiếp cận với nam nhân.

Lần này bị Nhạc Tiểu Tuấn chộp cứng cổ tay thẹn đến muốn khóc, chỉ hận một điều là không thể lấy ra một ngọn Hỏa Long tiêu, phóng thẳng vào ngực chàng, hoặc là rút thanh Nộ Linh kiếm bằm chàng trăm nhát mới hả giận.

Nhưng đến lúc này, cô ta kẻ sát bên vai chàng bước đi, Nhạc Tiểu Tuấn tay nắm không cứng lắm, cho nên cô ta không thấy chút đau đớn, ngược lại có một cảm giác khó hiểu len len trôi lên trong lòng, khiến cô ta bất giác liếc nhìn mặt chàng.

Chứng như lúc này cô ta mới cảm nhận được chàng là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, khỏe môi tựa hồ như lúc nào cũng hiện ra một nụ cười phóng khoáng.

Dưới ánh trăng mờ nhạt đầu tháng, khuôn mặt chàng toát ra một vẻ khí khái tao nhã, thực là một hình ảnh tuyệt vời để chọn tình lang. Chỉ nghĩ đến đó, bất chợt khiến Chúc Xảo Xảo ửng đỏ mặt, thâm rủa trong lòng :

- Ta không thèm.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua, cả đoàn người bây giờ đi ngang qua một quảng trường trống, Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy nơi này rất quen, đến khi qua hết quảng trường, thì thấy phía trước một ngôi cổ miếu hùng vĩ trang nghiêm, chàng mới biết chính là Tiên Nữ miếu.

Lạc Ban Đình vẫn chưa dừng chân lại, theo một cánh cửa hông đi vào trong, rồi theo một hành lang hai bên có vách tường cao tựa hồ như một con hẻm trong thành, đi không xa thì nhìn thấy hai cánh cổng đen xì chặn ngang trước mặt.

Lạc Ban Đình bước chân đến trước cửa, nắm lấy hai chiếc vòng đồng lắc mạnh hai cái. Liên thấy cửa hé mở, từ bên trong một gã đại hán thò đầu ra nhìn, kịp thấy Lạc Ban Đình, gã cung kính cúi người nói :

- Hữu hộ pháp...

Lạc Ban Đình phất tay áo quát :

- Lui ra.

Lão chờ khi Nhạc Tiểu Tuấn vào hẳn bên trong đại môn, mới chấp tay nói :

- Công tử cho tạm thời chờ ở đây, lão phu vào trong bẩm báo.

Nói rồi lão quay người đi nhanh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương này nguồn bị nhảy chương nhé...Mời mọi người đọc chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Điều hổ ly sơn

Hỏa Linh Thánh Mẫu bây giờ phát ra một chiêu kiếm kỳ ảo vô cùng, thế nhưng chẳng những bị đối phương ra kiếm hóa giải được, ngược lại cả người bà ta bị chấn động, kiếm cơ hồ như muốn vượt khỏi tay, thì bất giác giật mình thất kinh.

Sau phút thất thần, bà nổi giận trong lòng, hừ lên một tiếng lạnh lùng, kiếm vung lên phát chiêu thứ hai. Chỉ thấy cả không gian rợp ánh kiếm, tựa hồ như trăm ngàn mũi kiếm bao trùm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn bốn phía không kể hờ.

Nhạc Tiểu Tuấn biết Hỏa Linh Thánh Mẫu xuất chiêu đều là tuyệt chiêu sát thủ, ra tay đã hùng mạnh mà lại cực nhanh, nếu lúc ấy giờ kiếm ra chống đỡ e không kịp, mà căn bản cũng không biết nên chống đỡ hướng nào.

Nhưng vừa rồi chàng đã có kinh nghiệm một kiếm, bây giờ bả bưng phát luôn lần thứ hai chiêu kiếm Kim Thiết Khẩu truyền thụ cho mình. Chỉ thấy nhuyễn kiếm lướt tới uốn thành ba khúc, rồi tự do phóng thẳng tới.

Vừa rồi chiêu kiếm của chàng chỉ mới uốn khúc một đoạn, kỳ thực chỉ mới đánh nửa chiêu đã hóa giải được thế kiếm đối phương, lần này phát kiếm uốn khúc đúng ba đoạn, mới coi như xuất chiêu hoàn chỉnh.

Chiêu tuyệt kiếm này tuy không biết rõ lai lịch thế nào, nhưng rõ ràng nó chuyên dùng để hóa giải hết Tổng gia bách kiếm. Với kiếm pháp của Hỏa Linh Thánh Mẫu dù cao thâm thế nào cũng không qua nổi kiếm pháp của Tổng gia.

Bây giờ mọi người chỉ nhận thấy Nhạc Tiểu Tuấn phóng kiếm ra chiêu, rồi liên tiếp một chuỗi âm thanh keng keng kéo dài một lúc mới dứt, ánh kiếm quang cũng liền theo đó biến mất.

Thế nhưng mũi kiếm bị gãy của thanh nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn vẫn còn dả đâm tới người của Hỏa Linh Thánh Mẫu. Tốc độ kiếm rất chậm, nếu không thì có lẽ đã sớm đâm trúng ngực Hỏa Linh Thánh Mẫu rồi.

Lại nói, Hỏa Linh Thánh Mẫu kiếm bị đánh bật ra ngoài, để hở tiền bộ, lúc này nghĩ nếu thân kiếm thủ ngực thì e không còn kịp.

Thế nhưng, mũi kiếm gãy của Nhạc Tiểu Tuấn phóng tới rất chậm, khi còn cách ngực bà ta tầm một xích thì dừng lại.

Đối với Nhạc Tiểu Tuấn, thì thức kiếm vốn như vậy, căn bản không có ý gì, nhưng về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu, chiêu kiếm bị đối phương hóa giải, kiếm bị đánh bật ra ngoài, mũi kiếm đối phương lại chĩa thẳng vào ngực mình thì bà thậm chí coi đây là một hành động sỉ nhục mình.

Chỉ nghĩ vậy thì lửa giận phun lên, đầu tóc bạc trắng từng sợi đứng dựng ngược lên, hai mắt đỏ ngầu dễ sợ, rồi hét lớn một tiếng, tay trái năm ngón nhu móc câu phóng chộp tới ngực của chàng.

Chúc Xảo Xảo thấy thế thì thất sắc, kinh hoàng la lên :

- Mẹ...

May mà Chúc Xảo Xảo hét lên kịp thời, một thế chưởng của Hỏa Linh Thánh Mẫu đánh tới còn cách ngực chàng tầm hai xích thì giật mình thu chưởng lại.

Nhạc Tiểu Tuấn nhân bất ngờ, chẳng nghĩ là bà ta lại phát hận đến độ quên là đang thách đấu kiếm mà lại tung chưởng, cho nên căn bản là chàng không phòng bị, hay nói đúng hơn có phòng bị cũng bị chậm một bước.

Bây giờ tuy chưởng chưa chạm vào ngực, nhưng chàng vẫn cảm thấy một luồng hỏa khí nóng ran ập vào ngực, bất giác buột miệng rú lên một tiếng, chân lão đảo thoái lui về sau.

Giả như vừa rồi Hỏa Linh Thánh Mẫu không kịp thu chưởng, mà một chưởng này trúng thẳng vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn, thì chàng đã hồn du địa phủ bỏ mạng ngay tại đương trường mất rồi.

Huy phu nhân và Huy Huệ Quân nhìn thấy thì lòng hoảng lên, vội chạy tới đỡ lấy Nhạc Tiểu Tuấn.

Huy Huệ Quân thấp giọng quan tâm hỏi :

- Nhạc tướng công có sao không!

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy người nóng rần cả lên như bị đốt cháy, cố gượng lại, “ừm” một tiếng tức giận đáp :

- Tại hạ không việc gì.

Hỏa Linh Thánh Mẫu kiếm đã trao lại cho ả tỳ nữ, phát tay áo lạnh giọng nói :

- Các ngươi có thể đi đi.

Huy phu nhân để Tiểu Thụy, Huy Huệ Quân dìu Nhạc Tiểu Tuấn, bản thân mình nắm kiếm đi sau đoạn hậu, nhìn Hỏa Linh Thánh Mẫu gằn giọng nói :

- Hòa Linh Thánh Mẫu, chuyện ngày hôm nay Hoài Dương phủ không bao giờ quên.

Hòa Linh Thánh Mẫu mặt vẫn lạnh như băng nói :

- Tốt lắm, bất kể giờ nào ở đâu, lão thân cũng sẵn sàng tiếp người của Hoài Dương phủ.

Huy phu nhân thấy đã cứu được người, không cần nói nhiều, quay người giục.

- Chúng ta đi thôi.

Hòa Linh Thánh Mẫu đã nói để bọn họ đi, đương nhiên không còn người nào dám ngăn cản.

Ra khỏi Tiên Nữ miếu, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy hai người đi hai bên nhưng chỉ đi được nửa đường thì Nhạc Tiểu Tuấn đã hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Huy Huệ Quân hốt hoảng nhìn chàng, chỉ thấy mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng dị thường, hơi thở rất gấp, toàn thân phát nhiệt nóng đến bỏng tay.

Nàng giật mình thất thanh la lên :

- Mẹ, nhìn chàng...

Chỉ kêu được mấy tiếng thì nước mắt đã thấy lưng tròn, Huy phu nhân vội bước nhanh, hỏi :

- Nhạc tướng công thế nào?

Huy Huệ Quân không nén được đau xót, hai tay ôm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn, nói qua nước mắt :

- Chàng bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, mẹ xem nên làm sao đây!

Huy phu nhân nhìn thì hiểu ra điều gì, bật cười nói :

- Nha đầu, sao lại hoảng lên vậy chứ? Hoài Dương phái chúng ta trên giang hồ xưa nay trị thương có tiếng, nhanh đưa Nhạc tướng công về nhà, bảo Huy Nghĩa nhanh đến Cam Tuyền sơn mời Dịch bá bá đến trị vết thương cho Nhạc tướng công. Dịch bá bá y thuật được xưng là Hoa Đà tái thế, nhất định sẽ trị thương được cho Nhạc tướng công, con chó nên lo lắng như vậy.

Mấy tiếng cuối cùng lọt vào tai, Huy Huệ Quân mới nhẹ lòng mà sức tỉnh lại, tự nhiên thấy hồ thẹn cuối đầu dò dẫm nhìn mẹ.

Qua chừng thời gian một tuần trà, thì họ mới về đến nhà, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy bế chàng đưa vào phòng ngủ, đặt chàng nằm thẳng lên giường.

Huy phu nhân trước hết lấy thánh dược trị thương của Hoài Dương phủ, Bát Bửu Tử Ngọc đan, lấy ra một hoàn cạy miệng Nhạc Tiểu Tuấn cho vào mồm rồi rót chút nước để thuốc từ từ tan xuống họng. Đoạn căn dặn Tiểu Thúy :

- Tiểu Thúy, nhanh đi bảo Huy Nghĩa đến Cam Tuyền sơn mời Dịch nhị lão gia đến đây càng nhanh càng tốt.

Tiểu Thúy đáp một tiếng rồi nhanh chân vọt ra khỏi cửa.

Huy Huệ Quân đến lúc này nhìn kỹ mới phát hiện thêm trên ngực áo Nhạc Tiểu Tuấn có một vết như bị cháy xém dài chừng một xích, rộng ba thốn. Áo đến hai lượt vải chừng như bị cháy rục, đưa tay bóp nhẹ đã thấy da thịt bên trong, bất giác phát hoảng lên :

- Mẹ, nhìn kia, chàng như bị trúng phải ám khí của Hòa Linh Thánh Mẫu.

- Để mẹ xem

Vừa nói bà vừa cởi áo chàng ra, lúc này mới thấy trên ngực chàng có một vết cháy xém đồng dạng, dài chừng hai xích rộng chừng hai thốn, bị cháy xém nhưng không có chút vết gì là dấu vết của ám khí.

Huy phu nhân dùng ngón tay dè nhẹ lên quanh vết cháy xém, cảm thấy bên trong chừng như không hề tổn thương, có điều chưa nhận ra được vết cháy xém này là do cái gì gây nên.

Huy Huệ Quân gấp hỏi :

- Mẹ có nhận ra chàng bị thương bởi gì không?

Huy phu nhân lắc đầu nhẹ đáp :

- Mẹ nhận không ra, thế nhưng xương cốt không thụ thương, có lẽ mẹ ta luyện một loại âm công tà môn nào đó, đã thương tới nội phủ mới gây bất tỉnh nhân sự. Bát Bửu Tử Ngọc đan của chúng ta là loại thánh dược, chỉ cần còn một hơi thở cũng cứu được. Huống gì Huy Nghĩa đã đi mời Dịch bá bá, nội trong nửa canh giờ Dịch bá bá đã có mặt ở đây.

Nói đến đó bà chợt nhớ ra điều gì, thở dài than :

- Ái! Cha người thiệt tình, ra đi hơn tháng nay rồi mà vẫn chưa thấy về. Nếu như có cha người ở nhà thì có thể nhận ra được thương thế của Nhạc công tử.

- Mẹ, y thuật của cha so với Dịch bá bá thế nào?

- Đương nhiên Dịch bá bá cao minh hơn nhiều, mọi người chẳng gọi ông ta là Hoa Đà tái thế hay sao?

- Ái, sốt ruột thật, giờ mà vẫn chưa thấy về.

Huy phu nhân đương nhiên nhận ra nỗi lo lắng của con gái, định nói thì Huy Huệ Quân đã tiếp lời :

- Mẹ, Nhạc tướng công đã phục Bát Bửu Từ Ngọc đan sao giờ này vẫn chưa thấy hồi tỉnh?

Huy phu nhân cười trấn an :

- Thuốc vừa uống, chưa kịp phát tác, đợi đến khi được tính phát tác thì mới có công hiệu, tự nhiên sẽ hồi tỉnh lại ngay. Huệ Quân con, mấy hôm nay con bị bọn chúng bắt giam hành hạ cực khổ, hiện tại còn sớm lắm, hay là con cứ đi nghỉ một giấc, ở đây đã có mẹ lo rồi.

Huy Huệ Quân không muốn đi, mím môi nói :

- Con không thấy mệt.

Huy phu nhân thấy con gái cứ ngồi bên giường mắt cứ dán chặt vào người Nhạc Tiểu Tuấn, đương nhiên là bà ta hiểu ra tâm sự của con gái bà. Với bà, đương nhiên là mười phần tán thành, thanh niên anh nhi tuấn tú, phẩm chất thanh cao, võ công lại uyên thâm như Nhạc Tiểu Tuấn thì thực đấy được đi tìm cũng hiếm có được, bèn cười vui vẻ nói :

- Cũng được, chừng nửa canh giờ nữa thì Dịch bá bá sẽ đến, nhưng con cũng cần vào trong rửa ráy thay bộ quần áo khác đi, nhìn con đầu bù tóc rối, áo quần đầy bụi đất, cả tuần nay không tắm rửa đó nhé.

Huy Huệ Quân thẹn đến đỏ mặt, vội đứng lên nói :

- Vâng, con đi.

Huy Huệ Quân chưa kịp ra khỏi phòng, bỗng Huy phu nhân như nhớ ra điều gì, nói :

- À, còn nữa, hiện tại đã về đến nhà rồi, con nên bỏ lớp mặt nạ kia đi. Cũng chỉ là cha con, ai đòi con gái xinh đẹp như một đóa hoa lại buộc mang lên khuôn mặt giả xấu xí ra đường, khiến người ta nhìn phát ghét.

Huy Huệ Quân liếc nhìn nhanh Nhạc Tiểu Tuấn cười khúc khích đáp :

- Mẹ, mang mặt nạ ra đường càng hay, không có ai nhìn con gái mẹ lần nào.

Huy phu nhân lẩm bầm trong miệng :

- Con gái xinh đẹp người ta mới thích nhìn chứ...

Nói đến đó bà chợt “à” lên một tiếng nhìn Huy Huệ Quân hỏi :

- Nhạc tướng công có biết con mang mặt nạ giả không?

Huy Huệ Quân lắc đầu :

- Không.

- Ô, Nhạc tướng công chưa nhìn thấy hoa dung xinh đẹp thật của con, mà đã để mắt đến con, chàng trai này nhân phẩm thật đoan chính...

Huy Huệ Quân nghe đến đây thì thẹn đỏ mặt, quay người la lên :

- Mẹ, con không biết đâu.

Rồi quay vụt chạy vào nhà trong.

Qua một lúc, nàng quay trở lại, nhưng giờ Huy Huệ Quân tựa hồ như đã là một Huy Huệ Quân khác rồi.

Chẳng phải hay sao? Nàng vào trong tắm rửa rồi gỡ bỏ chiếc mặt nạ, với khuôn mặt thật hình trái xoan với làn da trắng mịn. Đôi mắt long lanh dưới hai

hàng mi cong dài lá liễu, chiếc mũi cao thẳng ngay ngắn trên đôi môi cánh đào, khiến nam nhi nhìn không khỏi ngây ngất.

Nàng không chỉ đẹp, mà còn có phần kiêu diễm đoan trang, vốn chỉ bằng giọng nói ảm áp đã khiến Nhạc Tiểu Tuấn rung động, giờ đây khuôn mặt thật như tiên tử, thử hỏi không phải là mỹ nhân thập toàn ư?

Nguyên là Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu chỉ có duy nhất một mụn con gái, quý như vàng ngọc, cô ta lại thường hay đến Vũ Tiến thăm cậu và biểu ca của mình, ông sợ dọc đường với khuôn mặt đẹp như tiên nữ của con gái mình để làm cho những kẻ cuồng dâm đạo tặc dễ mất tới thì nguy. Cho nên đã dùng một chiếc mặt nạ da người tinh chế năm xưa của vị bằng hữu Xảo Thủ thư sinh tặng, mang lên mặt con gái mình mỗi khi ra đường, đồng thời còn buộc đeo lên một chiếc mạng che mặt.

Trở lại lúc này, nàng đến bên giường, nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn nằm trên giường mắt vẫn nhắm nghiền, hơi thở gấp như cũ, không thấy chút vẻ gì hồi tỉnh, tự nhiên trong lòng phát hoảng la lên :

- Mẹ, đã qua nửa canh rồi, sao chàng vẫn chưa chút hồi tỉnh?

Huy phu nhân trong lòng cũng hoảng, nhưng cố trấn tĩnh :

- Xem ra thương thế của Nhạc tướng công chẳng nhẹ tí nào, đã phục Bát Bửu Từ Ngọc đan của chúng ta mà vẫn chưa hồi tỉnh. Nhưng con chớ quá lo, Dịch bá bá có lẽ cũng sắp đến rồi...

Vừa nói đến đó, bỗng từ bên ngoài chưa thấy người đã nghe tiếng nói của Tiểu Thúy :

- Lão phu nhân, tiểu thư, Nhị lão gia đã đến.

Nói rồi bóng người xuất hiện ở cửa, trên tay Tiểu Thúy xách một chiếc rương thuốc.

Huy phu nhân mừng khắp khỏi nói vội :

- Nhanh mời vào.

Chưa đợi mời cũng đã nghe thấy tiếng cười ha hả nói :

- Lão phu đã vào đây.

Rồi một lão nhân thân vận trường bào bằng gấm xanh bước vào, chấp tay nói :

- Vừa rồi nghe Huy Nghĩa đến báo có vị Nhạc tướng công nào đó thụ thương, bà nhà tôi giục tôi suốt đêm chạy đến đây, xem ra thương thế cũng không nhẹ nhỉ?

Người này cao gầy, da trắng với nhiều nốt tàn nhang, dưới cằm chòm râu son dương liễu thưa, tiếng nói vang như chuông, chính là lão nhị trong nhóm Hoài Dương tam hiệp - Hoa Đà tái thế Dịch Thanh Lân.

Huy phu nhân nghiêng người đáp lễ :

- Thâm canh bán dạ làm kinh động Nhị bá, thực tình chỉ vì thương thế của Nhạc công tử quá trầm trọng, cho nên mới thỉnh Nhị bá đến xem cho.

Huy Huệ Quân cũng đã tiến đến khập người thì lễ nói :

- Nhị bá bá, xin bá bá nhanh xem, chàng vì sao mà đến giờ vẫn chưa hồi tỉnh?

Dịch Thanh Lân nhìn Huy Huệ Quân một cái rồi ha hả cười to nói :

- Tiểu Huệ, chớ nên hoảng, trước hết tránh ra để Nhị bá xem rồi nói.

Huy phu nhân mừng yêu con gái :

- Nha đầu này, xem người hốt hoảng cứ như nhà cháy, Nhị bá bá từ xa ba bốn mươi dặm đêm chạy đến đây, cũng phải để cho Nhị bá ngơi nghỉ dùng chén trà cho khỏe đã chứ.

Tiếp liền thấy một a hoàn dâng trà lên.

Dịch Thanh Lân xua tay nói :

- Không sao, xem ra thương thế người này rất nặng, hãy để tôi xem qua đã.

Vừa nói lão vừa bước đến giường hỏi tiếp :

- Người này bị ai đã thương?

Huy phu nhân đáp :

- Hòa Linh Thánh Mẫu.
- Hòa Linh Thánh Mẫu ư?

Dịch Thanh Lân xắn tay áo lên, quay đầu hỏi tiếp :

- Làm sao lại động đến Chúc Linh Tiên của phái Không Động chứ?

Huy phu nhân bước theo đến bên giường đáp :

- Chuyện này nói ra dài lắm, Nhị bá trước hết xin cứ xem vết thương cho anh ta rồi tôi sẽ nói tường tận.
- Ô vậy tam thẩm đã cho người này phục Bát Bửu Từ Ngọc đan rồi chứ?

Huy Huệ Quân cướp lời mẹ đáp :

- Đã uống trước đây nửa canh giờ, Nhị bá xem Bát Bửu Từ Ngọc đan của chúng ta công hiệu cải tử hoàn sinh, vậy mà đến giờ vẫn không chút hồi tỉnh.

Dịch Thanh Lân không nói gì thêm, vén áo chàng lên nhìn vết thương, bắt giắc la lên :

- A, Hòa Diệm Dao.

Huy Huệ Quân đã đến bên giường, nhú mày hỏi vội :

- Hòa Diệm Dao là ám khí gì?

Dịch Thanh Lân đáp :

- Hòa Diệm Dao là một loại Ly Hóa nội công, thể nhưng sát thương rất mạnh. Chỉ cần bị đánh trúng, thì không những thương thể như bị đao bén đâm vào, mà còn có thể xuyên qua áo quần bì phu tiết đoạn nội tạng. Nhìn bên ngoài chỉ thấy một vết cháy xém bình thường, nhưng vì nó là loại Ly Hóa thần công, xuyên thấu vào đốt cháy nội tạng, thậm chí có thể đốt cháy cả lục phủ ngũ tạng khiến nạn nhân tắc tử đương trường..

Huy Huệ Quân chỉ nghe đến chừng ấy thì nước mắt tuôn rơi nói :

- Nhị bá bá xem vết thương chàng thể nào, cứu nổi không?
- Ái da, lão phu nói đó chỉ là nói hết uy lực của Hòa Diệm Dao mà thôi, thể nhưng cứ nhìn vết thương của thiếu hiệp này thì chừng như chưa phải trúng trực tiếp một chiêu của Hòa Linh Thánh Mẫu, đường cứu vẫn còn mà.

Huy Huệ Quân chừng như vẫn chưa hiểu hết, bèn hỏi :

- Nhị bá có thể nói rõ hơn một chút được không?
- À, Hòa Diệm Dao tuy là một loại công phu tối lợi hại trong Hóa môn nhưng nó lại là loại công phu thuần dương. Thiếu Dương thần công, Tam Dương thần công và Thái Dương thần công, tuân tự mà thắng tiến. Lão phu nghe nói bước tuyệt đỉnh Thái Dương thần công đã bị thất truyền, luyện qua được Tam Dương thần công thì bắt đầu luyện vào Hòa Diệm Dao. Nói chung trên cơ sở thì có phần kém hơn, huống chi Hòa Linh Thánh Mẫu Chúc Linh Tiên khi dùng Hòa Diệm Dao đã thương vị thiếu hiệp này là vào buổi tối. Nữ nhân luyện Hòa Diệm Dao sẽ có hiện tượng Dương cực Âm sinh. Lại nói, đã thương đối phương vào buổi tối là lúc Âm thịnh Dương suy, cho nên căn bản không phát hết uy lực của Hòa Diệm Dao, đó là chỗ lão phu nói là còn đường cứu...

Huy Huệ Quân tuy nghe Dịch Thanh Lân giải thích rõ ràng, bảo chàng vẫn còn đường cứu, thể nhưng lòng nàng giờ đây như lửa đốt, bỏ chăm vào người Huy phu nhân khóc kêu lên :

- Mẹ...

Huy phu nhân vuốt tóc con gái, cố nén đau thương trong lòng an ủi :

- Huệ nhi, Nhạc tướng công tướng rất tốt, không phải là yếu tướng, chớ lo buồn. Và lại Dịch bá bá đã nói là còn đường cứu chữa, thì không sao.

Dịch Thanh Lân lúc này đã nắm tay Nhạc Tiểu Tuấn lên xem mạch, rồi lại quan sát thần sắc, ngũ khiếu rất cẩn thận, cuối cùng nghiêng tai mình sát ngực chàng, lắng nghe phế mạch, nhưng mãi vẫn không hề nói tiếng nào.

Huy phu nhân và Huy Huệ Quân hai mẹ con đứng lặng bên nhau đưa bốn ánh mắt đầy ngấn lệ thăm sâu nhìn lão ta hồ như đều chờ đợi từ miệng lão một lời thương thể không sao. Thế nhưng Dịch Thanh Lân vẫn nhú mày này trầm tư, môi mím chặt, tuyệt không thốt lên một tiếng nào.

Huy Huệ Quân không dẫn nỗi lòng mình, bèn lên tiếng đánh động :

- Nhị bá bá, sao rồi? Nhạc tướng công có cứu được không?

Dịch Thanh Lân nhướng mày đáp :

- Tình hình thật khó nói, người bị trúng Hỏa Diễm Dao mười phần hết chín... là chết.

Hai tiếng cuối cùng lão sắp nói ra, nhưng chợt nhìn thấy thần thái mẹ con Huy phu nhân sâu thẳm và lo lắng, bèn cải lời :

-... Đều bị hỏa đao đốt cháy nội tạng, ngoài nhẹ trong nặng, thế nhưng vị thiếu hiệp này ngược lại ngoài nặng trong nhẹ, tựa hồ như chưởng lực khi sắp trúng vào ngực thiếu hiệp thì được thấu hồi lại, nội lực chưa xuất tẩn, nên mới để lại ngoại thương xem nặng thế này.

Lão tuy chỉ một lời phán đoán để trấn an mẹ con Huy phu nhân, thế nhưng vô tình cũng trúng với thực tế lúc ấy.

Huy Huệ Quân mắt thoáng chút mừng rồi hỏi lại :

- Nhị bá bá bảo là nội thương của chàng không trầm trọng ư?

Dịch Thanh Lân vuốt râu đáp :

- Theo lý, nội tạng của Nhạc thiếu hiệp chưởng này không nặng, nhưng khí cơ ngược lại đảo hành, tựa hồ như có hiện tượng nghịch huyết đảo hành.

- Nghịch huyết đảo hành có nặng lắm không?

- Nghịch huyết đảo hành là muốn nói nội tạng bị một chấn động mạnh, lão phu chỉ là theo mạch phán đoán tình hình lúc Nhạc thiếu hiệp trúng chưởng mà thôi.

Huy phu nhân chen vào nói :

- Nhị bá bá phán đoán là Hỏa Linh Thánh Mẫu lúc phát chưởng đã không xuất tận lực, như vậy còn khả năng cứu được?

- Không sai, Hỏa Diễm Dao xưa nay hề trúng là chết ngay đương trường, vậy mà Nhạc thiếu hiệp này vẫn còn thở, tuy có gấp nhưng vẫn không nghiêm trọng, đó là điểm quyết yếu phán đoán thương thế.

- Nói vậy Nhị bá bá có thể cứu...

- Khó, khó...

Dịch Thanh Lân lắc đầu đáp ngay :

- Trong thiên hạ, muốn cứu người trúng Hỏa Diễm Dao chỉ có ba phương pháp...

Huy Huệ Quân xen ngang hỏi ngay :

- Ba phương pháp đó là gì?

- Thứ nhất, là Hỏa Linh đan do chính Hỏa Linh Thánh Mẫu đặc chế chuyên trị Hỏa Diễm Dao, thế nhưng bà ta đã đã thương người, khi nào lại chịu cho thuốc giải?

- Còn thứ hai thì sao?

- Bắc Hải Băng Phách tán nó là một loại linh đơn duy nhất quản chế nỗi Hỏa Môn thần công, nó là loại thánh dược chuyên cứu người trúng các loại hỏa độc, cải tử hoàn sinh.

Huy phu nhân nhíu mày nói :

- Hai loại thánh dược này đều khó lấy được, Nhị bá bá thử nói xem phương pháp thứ ba là gì?

Dịch Thanh Lân nói :

- Ngoai trừ hai loại thánh dược trên, thì phương pháp thứ ba đành mượn đến kim châm...

Nói đến đó lão ta buông lửng câu, tựa hồ như phía sau còn có vấn đề.

Huy phu nhân hỏi ngay :

- Cứu người như cứu hỏa, hai loại thánh dược kia khó kiếm, trước mắt hay là Nhị bá sử dụng đến phương pháp châm cứu xem.

Dịch Thanh Lân lắc đầu :

- Kim châm quá huyệt, đã thông kinh mạch, có thể tiết hỏa độc ra ngoài, bảo toàn tính mệnh, thế nhưng... Ái, nhưng nếu làm như vậy thì nguyên khí cũng bị hóa động tác kích mà tiết lậu ra ngoài, nhất thân nội công tán tận, sau này không thể luyện công được nữa.

Huy Huệ Quân nghe vậy thì rụng rời chân tay la lên :

- Mẹ, như vậy sao được? Nhị bá bá, cầu cứu bá bá, tìm xem còn phương pháp nào khác nữa không?

Dịch Thanh Lân đương nhiên cũng nhìn ra quan hệ giữa diệt nữ của mình và vị thiếu hiệp này như thế nào, nhưng vẫn y nhiên lắc đầu than dài :

- Ái, cho dù có linh dược cũng e không kịp, trước mắt duy nhất là cầu trợ đến châm cứu.

Huy phu nhân mất bỗng long lên kiên quyết :

- Tôi đi tìm Hòa Linh Thánh Mẫu, mụ ta cần thanh Hấp Kim kiếm, tôi có thể dùng nó đổi lấy Hòa Linh đơn, mụ ta không thể không chấp nhận.

Huy Huệ Quân liền nói :

- Mẹ, vậy thì con đi theo.

Dịch Thanh Lân hỏi :

- Tam thẩm, dùng Hấp Kim kiếm đổi lấy Hòa Linh đơn, chuyện là thế nào chứ?

Huy phu nhân bây giờ đem chuyện Huy Huệ Quân bị bắt cóc, rồi bà phải nhờ Nhạc Tiểu Tuấn đem kiếm đổi người như thế nào kể cho lão nghe.

Dịch Thanh Lân nghe xong thì biến sắc la lên :

- Không Động phái thật là khinh người, ngay trên đất Hoài Dương lại dám bắt cóc người của ta, thật là không coi chúng ta vào đâu cả. Đi, lão phu cũng theo chân tam thẩm đến gặp Hòa Linh Thánh Mẫu.

Huy phu nhân thấy Dịch Thanh Lân phát lộ thực sự thì vội nói :

- Nhị bá bớt giận, trước mắt dùng kiếm đổi lấy thuốc giải cứu người là quan trọng. Chuyện bắt người kia cứ tạm thời gác lại, đợi sau này khuất phu trở về, chúng ta sẽ tìm đến Không Động thanh toán.

Dịch Thanh Lân thở phò phà đầy tức giận, nhưng gật đầu nói :

- Hào, trước mặt đàn phái vậy, chuyện đã rất gấp, chúng ta nhanh đi thôi.

Huy phu nhân liền cõng thanh Hấp Kim kiếm trên người Nhạc Tiểu Tuấn, rồi nói :

- Huệ nhi, con không cần đi, Nhạc tướng công thương thế rất nặng, con cứ ở bên trông chừng.

Huy Huệ Quân khẽ nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê man trên giường là lòng đau xót, nước mắt chảy dài, lẳng lặng gật đầu.

- Nhị bá, chúng ta đi thôi.

Dịch Thanh Lân không nói gì thêm, cứ bước ra khỏi phòng theo chân Huy phu nhân.

Còn lại một mình Huy Huệ Quân ngồi bên giường mặt rầu mầu rĩ, nước mắt vẫn dài rơi là chảy.

Tiểu Thúy rón rén đến bên cạnh, tay bưng chén trà nóng nói :

- Tiểu thư dùng chén trà cho khỏe người.

- Để đó.

- Tiểu thư...

Huy Huệ Quân quay đầu nhìn ả một cái nói :

- Ta đang buồn trong lòng, ngươi cứ để ta một mình.

Tiểu Thúy không dám hé thêm nữa lời, liền dạ một tiếng rồi lui ra ngoài.

Huy Huệ Quân ngồi một lúc, cảm thấy cổ khô khát thực sự, tay bưng chén trà hương lên đánh nhấp một ngụm.

Đột nhiên lúc ấy bộp một tiếng, một vệt sáng trắng từ ngoài cửa sổ bay vọt vào hướng giường của Nhạc Tiểu Tuấn.

Huy Huệ Quân cả kinh, đưa mắt nhìn, lúc này mới nhận ra đó là một chiếc trâm tiêu tinh xảo rơi ngay trên giường Nhạc Tiểu Tuấn, chỉ cách yết hầu chàng chừng ba thốn.

Huy Huệ Quân đặt mạnh chén trà đứng phắt dậy, chớp lấy thanh trường kiếm ở đầu giường thét lớn :

- Kê nào?

Rồi như cánh én tung qua cửa sổ bằng một thức Không Tước Xuyên Liềm.

Bên ngoài phòng ngủ là một khoảng sân rộng với hàng chục gốc hạnh cảnh lá xum xuê, Huy Huệ Quân ra khỏi vườn hạnh thì kịp thấy một bóng người từ góc hạnh cuối đường vọt lên đầu tường phóng ra ngoài.

Nàng không khi nào chịu buông tha dễ dàng, liền phóng người đuổi theo, qua thêm hai dãy nhà thì phát hiện bóng đen chạy rất gấp về hướng Tây.

Huy Huệ Quân liền thi triển hết khinh công của mình truy rất gấp.

Qua hết hai dãy nhà là một khoảng bình địa dễ dàng nhận ra đối phương phía trước, Huy Huệ Quân tức giận phóng đuổi gấp hơn. Cứ thế một trước một sau như hai cánh nhạn đêm phi hốt.

Qua một hồi thì đã chạy hơn ba dặm, thoạt trông đã thấy tường thành phía trước mặt.

Chạy thêm một đoạn đường nữa thì Huy Huệ Quân rút ngắn cự ly, khoảng cách giữa hai người chỉ còn tầm độ bốn trượng.

Huy Huệ Quân đã hét lớn :

- Tặc đồ, ngươi dừng lại cho ta.

Bóng đen phía trước chẳng ngờ, nghe tiếng gọi thì dừng chân quay người lại hỏi :

- Ngươi gọi ta làm gì?

Huy Huệ Quân lúc này mới nhận ra đối phương thân hình gầy nhỏ, nhưng vì trời quá tối nên không nhìn thấy mặt, lạnh giọng hỏi :

- Ngươi là ai mà dám ám toán Nhạc Tiểu Tuấn thiếu hiệp? Chỉ cần ngươi nói ra ai sai khiến ngươi, thì bản cô nương có thể tha mạng cho ngươi.

Người kia giọng tỏ ra kinh ngạc :

- Ngươi nói gì? Ai mưu hại Nhạc thiếu hiệp? Mà Nhạc thiếu hiệp là ai, ta có gì phải hại hắn?

- Hừ, ngươi định chạy tội ư? Ngươi rõ ràng là vừa rời từ trong Quy Vân trang ta chạy ra, giờ còn chối sao?

Người kia giật mình vội chấp tay nói :

- Quy Vân trang? Nói vậy cô... là tiểu thư của Quy Vân trang, tiểu nhân vì gia huynh bị bệnh cấp nên vào thành mua thuốc, chuyện quá gấp nên vừa rời tiểu nhân mới chạy nhanh như vậy để chóng về nhà. Tiểu thư không tin thì nhìn đây, trong tay tiểu nhân nắm gói thuốc sẽ biết, ắt là tiểu thư đuổi nhầm người rồi.

Vừa nói người này vừa giơ hai tay ra, quả nhiên có một bao giấy, chỉ nhìn cũng biết là bao đựng thuốc.

Huy Huệ Quân biết gần nhà mình có một hiệu thuốc Hạc Thọ đường, xem gói thuốc này trong tay hắn thì hắn là không giả rồi.

Nàng đứng trầm ngâm một lúc rồi thâu kiếm lại, phát tay nói :

- Ngươi đi đi.

Người kia như được đại xá, chấp tay vái lia lịa nói :

- Đa tạ tiểu thư, gia huynh bệnh cấp, tiểu nhân cần nhanh mang thuốc về, tiểu nhân cáo từ trước.

Nói rồi ôm gói thuốc quay người bỏ chạy như bay.

Huy Huệ Quân đứng nhìn bóng người kia chớp mắt khuất dạng cuối dãy phố, lòng thoáng chút hoài nghi, nghĩ :

- Người này công lực không phải tầm thường, nhưng nếu không phải hắn ám toán Nhạc tướng công, thì là ai? Ái, nếu thế thì tên kia đã cao bay xa chạy,

biết tìm đâu bây giờ?

Nghĩ rồi nàng nhanh chóng chạy trở về nhà.

Bây giờ trời đã cuối canh tư, nàng vừa về đến trang viện thì thấy Huy Nghĩa lóng ngóng đứng trước cửa tựa hồ như đang chờ đợi ai.

Huy Huệ Quân dừng chân lại hỏi ngay :

- Mẹ ta về chưa?

Huy Nghĩa vẫn đứng thất thần không đáp.

- Í, lão quân gia, người làm sao thế?

Huy Nghĩa vẫn đứng yên bất động, tựa hồ như không nghe thấy.

Huy Huệ Quân lúc ấy mới giật mình kinh động thầm nghĩ ngay :

- Ái da, lão bị điểm huyết rồi, lão quân gia từ trẻ đã vào đây làm, công lực không phải tầm thường, ai có thể điểm huyết lão ta nhỉ?

Linh tính báo cho nàng biết đã có chuyện xảy ra, liền bước tới vỗ tay vào huyết của lão ta mấy cái.

Huy Nghĩa “à” lên một tiếng, đưa mắt nhìn ngơ ngác hỏi :

- Huy tiểu thư vừa giải khai huyết đạo cho lão nô ư?

Huy Huệ Quân vội hỏi :

- Lão quân gia, chuyện gì đã xảy ra?

- Ái, thật hổ thẹn, lão nô bị người ta ám toán mà không hề hay biết, đến bóng dáng đối phương cũng không thể nào kịp nhìn thấy.

- Không kịp nhìn thấy người ư?

- Vâng, lão phu nhân và Nhị lão gia lúc đi có dặn lão nô ở đây thủ hộ môn đường. Lão nô tiến chân phu nhân đi rồi, khi quay lại đây bỗng cảm thấy vật gì chạm nhẹ vào lưng, rồi không còn hay biết gì nữa.

Nói đến đó lão phát hiện trên tay Huy Huệ Quân nắm thanh trường kiếm bất giác hỏi :

- Đại tiểu thư chẳng lẽ cũng phát hiện tặc đồ?

- Ta đuổi theo một người, quay về đây thì gặp lão...

Huy Nghĩa vội hỏi :

- Tiểu thư có đuổi kịp hấn không?

- Ta đuổi kịp, nhưng nhầm một người vào thành hốt thuốc gấp về, nên tha hấn đi rồi.

Huy Nghĩa nghe rồi như chợt nhớ ra chuyện gì vội nói :

- Nguy rồi. Tiểu thư nên vào trong xem sao, lão nô đi tuần chung quanh, không chừng chúng ta trúng kế tặc đảng.

Huy Huệ Quân “à” lên một tiếng, chợt hiểu ra vấn đề, nói với :

- Ta vào đây.

Dứt lời, nàng vội vội vàng vàng chạy nhanh vào trong một mạch về đến phòng ngủ.

Trong phòng nến vẫn cháy sáng, Tiểu Thúy vẫn ngồi bên bàn gục đầu ngáy “khò khò”, cảnh vật chẳng có gì thay đổi. Thế nhưng, Nhạc Tiểu Tuấn thì không còn thấy nằm trên giường nữa, chiếc trâm tiêu cũng biến mất.

Huy Huệ Quân giật thót mình chết lặng cả người. Nhạc Tiểu Tuấn trúng trọng thương không thể nào tự mình đi được, rõ ràng là mình bị trúng kế “điệu hổ ly sơn”.

Nàng vội chạy lại lay người Tiểu Thúy gọi lớn :

- Tiểu Thúy, Tiểu Thúy...

Tiểu Thúy vẫn ngáy rân, thì ra không phải tự ngủ mà là bị điểm trúng Thùy Miên huyết.

Huy Huệ Quân phát khiếp, đưa tay đánh một chưởng vào hậu tâm Tiểu Thúy giải khai huyết đạo, rồi vội hỏi :

- Tiểu Thúy, Nhạc tướng công đâu?

Tiểu Thúy mới sực tỉnh lại, dụi mắt ngơ ngác hỏi :

- Tiểu thư nói gì?

- Ta hỏi ngươi, kẻ nào đã cướp Nhạc tướng công đi?

- Ô, Nhạc tướng công vẫn nằm trên giường mà...

Vừa nói ả vừa quay đầu nhìn lên giường, bất giác há hốc mồm, miệng run giọng la lên :

- Sao.. không.. thấy Nhạc tướng công?

- Ái da...

Huy Huệ Quân giậm chân nói hét như khóc :

- Chẳng lẽ ai điểm huyết ngươi, ngươi cũng không biết?

- Tiểu tỷ thực không biết, tiểu tỷ vừa ra khỏi phòng thì nghe tiếng hét của tiểu thư, liền vội chạy vào phòng, chỉ kịp nhìn thấy tiểu thư vọt ra cửa sổ mà chạy. Tiểu tỷ thấy chỉ còn một mình Nhạc tướng công nằm trong phòng, cho nên không dám bỏ đi, sau đó... sau đó tiểu tỷ không biết tại sao lại buồn ngủ...

- Hừ, chẳng lẽ đến bóng tặc nhân ngươi cũng không kịp nhìn thấy?

Tiểu Thúy cúi đầu cúi đầu run giọng đáp :

- Tiểu tỷ đáng chết, tiểu tỷ...

- Thôi, không cần nói nữa, người này võ công cực cao, đương nhiên bằng vào ngươi không thể phát hiện hẳn được. Ái... Mẹ ta làm sao giờ này cũng chưa thấy về, nỡn chết đi được...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Mất tích

Bây giờ chủ tớ hai người chỉ còn biết nhìn nhau thở dài, Huy Huệ Quân lòng như lửa đốt, nhất thời chưa có chú ý.

Tiểu Thúy bỗng nói :

- Tiểu thư, kẻ bắt cóc Nhạc tướng công nhất định là người của Hòa Linh Thánh Mẫu. Lão phu nhân hiện giờ chưa về, nhất định còn ở Tiên Nữ miếu, hay là chúng ta đến đó buộc bọn chúng trả người?

Huy Huệ Quân nghe nói cũng có lý, gật đầu nói :

- Ngươi nói cũng có lý, chúng ta đi.

Chủ tớ hai người liền ra khỏi phòng, đến ngoài đại môn thì gặp Huy Nghĩa, Huy Nghĩa thấy hai người bộ dạng vội vội vàng vàng, liền chấp tay nói :

- Đại tiểu thư định đi đâu vậy?

Lão nô đã tuần tra khắp nơi, không thấy dấu vết gì cả.

Huy Huệ Quân nói :

- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi mất rồi, chúng ta đến Tiên Nữ miếu tìm mẹ ta.

Huy Nghĩa nghe thì cả kinh.

- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi ư? Ai làm chuyện này chứ?

- Hừ, không cần phải nói, đương nhiên chính là người của Không Động phải làm chuyện này. Bọn chúng thừa lúc mẹ ta và Nhị bá đi rồi, bèn cho một tên vào dẫn dụ ta rồi trang viện, còn một tên ẩn phục sẵn ra tay điểm huyết ngưu và Tiểu Thúy, sau đó bắt Nhạc tướng công đi. Ngoài Không Động ra, ai dám vào tận Quy Vân trang làm chuyện này?

Huy Nghĩa gật đầu nói :

- Đại tiểu thư nói cũng đúng, có điều lúc này lão phu nhân chưa về, theo thiên ý lão nô, Không Động đã vào tận Quy Vân trang chúng ta cướp người, tất đã có sự chuẩn bị. Đại tiểu thư giờ nôn nóng mà đi, thế đơn lực bạc, nhờ xảy ra thêm chuyện gì thì không hay, chẳng bằng cứ chờ lão phu nhân và Nhị lão gia trở về tính kế rồi hành động mới là thượng sách.

Huy Huệ Quân lắc đầu dứt thoát :

- Không, cứu người như cứu hỏa, vả lại mẹ ta và Nhị bá bá hiện đang ở Tiên Nữ miếu, chúng ta đến đó hợp với mẹ ta buộc chúng trả người..

Nàng nói chưa dứt câu, bỗng nghe tiếng người lướt gió phi thân nhanh vào, hỏi ngay :

- Huệ nhi, trang viện xảy ra chuyện gì?

Thì ra Huy phu nhân và Dịch Thanh Lan trở lại.

- Mẹ, Nhạc tướng công bị bắt đi rồi.

Huy phu nhân nghe thì chấn động cả người.

- Nhạc tướng công làm sao lại bị bắt đi? Mà ai bắt đi? Chuyện xảy ra như thế nào?

Huy Huệ Quân đáp :

- Con cũng không biết, nhưng nhất định là Hòa Linh Thánh Mẫu..

Huy phu nhân càng kinh ngạc hơn hỏi :

- Chẳng phải con trông chừng Nhạc tướng công hay sao, lẽ nào lại không thấy người?

Huy Huệ Quân giọng phẫn hận nói :

- Con bị chúng dụ ra khỏi trang viện, á!... Rõ ràng là trùng kế diệu hồ ly sơn của chúng.

- Vậy Tiểu Thúy thì sao?

- Tiểu Thúy và cả lão quản gia đều bị chúng điểm huyết...

Huy phu nhân ngó người lấp bắp la lên :

- Có chuyện này sao?

Dịch Thanh Lan bình tĩnh hơn, vuốt râu trầm ngâm nói :

- Tiểu Huệ, từ từ kể lại mọi chuyện ta nghe.

Mọi người vào phòng trong, Huy Huệ Quân bây giờ mới đem chuyện xảy ra kể hết cho mọi người nghe.

Huy phu nhân hừ một tiếng tức giận nói :

- Thế thì đúng, thảo nào bọn chúng đầu dê vôi và rồi khỏi đây.

Huy Huệ Quân đưa mắt ngạc nhiên hỏi :

- Mẹ nói ai vôi và rồi khỏi đây?

- Còn ai vào đây ngoài Hòa Linh Thánh Mẫu?

Huy phu nhân giọng đầy tức giận nói tiếp :

- Mẹ, và Nhị bá uống công không chạy đến Tiên Nữ miếu, chẳng ngờ bọn chúng lại lên đến đây bắt người.

Huy Huệ Quân đã hiểu ra, lòng càng nôn nóng nói :

- Mẹ, làm sao bây giờ?

Huy phu nhân nhìn con gái vì chàng thiếu niên mà nước mắt lưng tròng, cười chua chát nói :

- Chạy đâu cho thoát khỏi găm trời này, ngoại trừ Không Động phái tuyên bố giải tán môn đường.

Dịch Thanh Lan sắc mặt trầm tĩnh lắc đầu nói :

- Chúc Linh Tiên không có lý do để bắt Nhạc thiếu hiệp.

Huy phu nhân ngược mắt lên nhìn Dịch Thanh Lan hỏi :

- Nếu không phải là bà ta thì là ai? Ban đầu thì bắt cóc Huệ nhi, giờ thì bắt Nhạc tướng công, hành vi của chúng thật là bá đạo.

Huy Huệ Quân vội chen vào nói :

- Mẹ, theo ý con thì bọn chúng chưa đi xa khỏi nơi đây, hay là chúng ta đuổi theo không chừng truy đuổi kịp chúng.

Huy phu nhân ngậm nén tiếng thở dài, nói :

- Cứ nhìn chúng lập kế bắt Nhạc tướng công cũng đủ thấy bọn chúng rất chu đáo, giờ chúng ta truy theo khác gì mò kim đáy biển. Huống gì Nhạc tướng công đã ở trong tay bọn chúng, chúng rút đi nhất định cũng lập nghi trận, há dễ để chúng ta tìm ra? Vả lại Dương Châu thủy lục tương thông, nhân thủ chúng ta có nhiều đến đâu cũng không thể chia đi khắp nơi truy tìm..

Huy Huệ Quân đôi mắt ừng đỏ, giọng hờn dỗi :

- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi, lẽ nào chúng ta khoanh tay đứng nhìn?

Huy phu nhân hiểu tâm sự con gái, cười hòa nói :

- Mẹ có bao giờ bao là khoanh tay đứng nhìn đâu, có điều hiện tại trời chưa sáng, chuyện đuổi theo chúng cứu người cần phải bàn bạc với Nhị bá rồi mới có kế hoạch hành động.

Người bị bắt cóc ngay trong Quy Vân trang đất Dương Châu này, trừ phi Hoài Dương phái không còn muốn đứng chân trong chốn giang hồ nữa, nếu không thì bằng mọi giá phải cứu cho được người về.

Dịch Thanh Lan vuốt chòm râu son dương, chậm rãi nói :

- Chẳng lẽ ý tam thẩm định dùng đến Chu Trúc lệnh tiền phát động toàn đệ tử Hoài Dương phái điều tra tìm người?

Huy phu nhân nói :

- Ông nhà tôi đi đã lâu chưa thấy về, đương nhiên còn chưa biết chuyện xảy ra ở nhà. Theo ý lão thân, thứ nhất là thông báo cho ông ta biết sớm mà trở về, thứ hai Chúc Linh Tiên dù có đi nhanh đến đâu, thì nội trong một hai hôm quyết cũng chưa ra khỏi đất Giang Hoài này, người của chúng ta dễ dàng truy ra dấu vết. Còn hiện tại, ông nhà tôi đi khỏi, nên mọi chuyện đều nhờ vào Nhị bá làm chủ cho.

Nên biết Hoài Dương tam hiệp năm xưa vốn là sư huynh đệ đồng môn, lão đại là Tế Triết Phu, cả đời hiếu đạo, sống ở Hoài Nam, quanh năm suốt tháng chỉ vui tu đạo tiên, mọi người thường gọi là Hoài Nam Tử.

Lão nhị chính là Dịch Thanh Lan, tinh thông y thuật, chỉ thích dụng y đạo cứu người, ngoại hiệu tôn xưng là Hoa Đà tái thế, hay còn gọi là Dịch Hoa Đà.

Và người thứ ba là Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu, tuy là tam đệ nhưng lại kế thừa môn hộ, xưng tôn lão đại, lão nhị là Hoài Dương hộ pháp.

Thông thường hộ pháp chỉ là nhân vật thứ yếu trong môn phái. Thế nhưng Hoài Dương phái không phải là một môn hộ duy nhất, mà tập trung toàn bộ các bang phái các đường trong lãnh thổ Đại Giang Nam Bắc, cho nên hệ thống không như các bang phái thống nhất khác, không có trưởng lão, mà hộ pháp cũng không phải là do vị Chủ môn nhân chọn người tài giỏi trong môn phái xưng vào vị trí này. Ngược lại, Hoài Dương Hộ pháp là thân phận cực cao, chỉ khi nào có chuyện trọng đại thì đích thân Hoài Dương đại hiệp mới mời hai vị hộ pháp này đến bàn chuyện. Trước mặt Hoài Dương đại hiệp không có mặt, đương nhiên phải do Dịch Thanh Lan làm chủ mọi chuyện.

Dịch Thanh Lan trầm ngâm giây lát, nói :

- Tam thẩm nói cũng phải, chúng ta đành phải sử dụng đến Chu Trúc lệnh tiên.

Huy Huệ Quân lòng vẫn lo lắng hỏi :

- Mẹ, chúng ta dùng đến Chu Trúc lệnh tiên liệu có truy ra bọn chúng được không?

Huy phu nhân đáp :

- Huệ nhi, con hãy yên tâm, Đại Giang Nam Bắc đều thuộc phạm vi Hoài Dương phải chúng ta. Luận về võ công, thì huynh đệ các phương có thể không địch nổi bọn chúng, thế nhưng điều tra hành tung bọn chúng thì là chuyện đơn giản. Con thử nghĩ xem, một nhân vật thình danh như Chúc Linh Tiên thì đi đến đâu cũng rầm rầm rộ rộ, há có thể qua được tai mắt người của chúng ta phân bố khắp nơi?

Dịch Thanh Lan nhìn ra ngoài trời, quay đầu lại nói :

- Ý tam thẩm như vậy là hay, hiện tại nên cho Huy Nghĩa gọi vài tay khoái mã mang lệnh tiên đi thông báo khắp các địa phương thì mới kịp.

Lúc này, đã thấy hai à hầu áo xanh bụng hai mâm cơm và thức ăn vào đặt lên bàn, Tiểu Thúy vào theo cúi đầu nói :

- Nhị lão gia, phu nhân, tiểu thư xin dùng điểm tâm.

Huy phu nhân cười hiền hòa nói :

- Tiểu Thúy thật chứ sao, chúng ta bốn tâu suốt ca đêm, giờ cũng sắp sáng, chúng ta nhanh ăn một chút gì lót dạ, trời sáng sẽ hành động. Nào, mời Nhị bá.

Dịch Thanh Lan với Quy Vân trang là người nhà nên không khách khí nói :

- Hảo, chúng ta cùng ăn, đợi trời sáng bảo Huy Nghĩa phái khoái mã đi khắp nơi phát lệnh tiên.

Nói rồi lão ngồi vào bàn trước, Huy phu nhân và con gái cũng ngồi vào hai bên tiếp lão.

Chừng hết bữa điểm tâm, bỗng thấy một tên gia đình vội vàng vàng chạy vào cúi người bẩm báo :

- Khai bẩm lão phu nhân, Huy quân gia sai tiểu nhân vào bẩm với phu nhân, bên ngoài có một vị thư sinh mang đến cho Nhạc tướng công một phong thư, người này vốn định trao thư là đi ngay, nhưng bị lão quân gia tìm cách cầm chân lại, mời phu nhân ra xem..

Mọi người nghe vậy thì ngạc nhiên, Huy phu nhân nhìn thần thái hốt hoảng của tên gia đình thì cũng gấp lên nói :

- Đưa thư cho Nhạc tướng công ư? Người này là ai?

Tên gia đình hơi thở còn dồn dập nói :

- Tiểu nhân không rõ, mời phu nhân ra xem sẽ biết.

Dịch Thanh Lan đứng lên nói :

- Người này sớm không đến, trễ cũng không đến, lại đến đúng ngay lúc này, mang thư cho Nhạc tướng công lúc trời còn chưa kịp sáng, nhất định bên trong có duyên cớ, chúng ta nhanh ra xem sao.

Nói rồi lão sai bước đi nhanh ra cửa, mẹ con Huy phu nhân cũng lục tục kéo nhau theo ra sau.

Ra đến đại môn đã thấy Huy Nghĩa đang đứng hươ tay múa chân nói gì đó với một vị thư sinh áo trắng.

Huy Nghĩa nghe tiếng chân người, quay lại nhìn thì thấy chủ nhân ra thì rất mừng, vội cúi người reo lên :

- Phu nhân ra vừa khéo, vị công tử nào đến trao cho Nhạc tướng công, nhân chuyện có liên quan đến Nhạc tướng công, cho nên lão hủ mới lưu bước vị công tử này chờ phu nhân ra xem.

Nói rồi xuống hai tay cung kính dâng lên cho Huy phu nhân phong thư đang nằm trong tay, nhưng Dịch Thanh Lan đã ngăn lại nói :

- Tam thẩm chậm tay, Huy Nghĩa nhanh đem lại đây cho lão phu xem trước.

Huy Nghĩa ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi mang tới trao cho Dịch Thanh Lan.

Bây giờ Huy phu nhân và Huy Huệ Quân mới quay đầu lại nhìn kỹ vị thiếu niên thư sinh này, chỉ thấy thư sinh nay còn rất trẻ, tuổi ước chừng mười sáu mười bảy, mặt ngọc môi son, da trắng mịn dài, trông tựa hồ như mặt nữ nhi.

Huy phu nhân trong lòng ngờ vực, tựa hồ như đã nhìn thấy qua khuôn mặt này ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Bà khách sáo nói :

- Công tử hẳn là bằng hữu với Nhạc tướng công, vậy mời công tử vào trong nghỉ chân dùng trà.

Thư sinh chấp tay nói :

- Phu nhân không cần khách khí, tại hạ có chuyện gấp vào thành trao thư rồi đi ngay, giờ tại hạ xin cáo từ.

Nói rồi chấp tay vái nhanh, định bước ra.

Thần thái hốt hoảng và vội vã của thư sinh này càng khiến Dịch Thanh Lan sinh nghi hơn, lão ngăn lại nói :

- Tiểu huynh đệ, xin dừng chân.

Vừa nói vừa cẩn thận xé miệng phong thư, thế nhưng bên trong không có lá thư nào. Ngược lại Dịch Thanh Lan bóc phong thư lên chỉ thấy từ trong phòng bì rơi ra ba viên dược hoàn đồ tía như chu sa lăn ra lòng bàn tay lão.

Mọi người thấy đều kinh ngạc, thư sinh ngược lại mặt hơi biến sắc, chân tự nhiên cũng khựng lại.

Dịch Thanh Lan ngược mắt nhìn thư sinh hỏi :

- Công tử mang cho Nhạc thiếu hiệp dược hoàn gì vậy?

Thư sinh mặt tự nhiên ửng đỏ lên, ấp úng đáp :

- Thuốc trị thương.

Huy phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Công tử sao biết được Nhạc công tử trúng thương?

- A... Tại hạ... nghe người ta nói.

Huy phu nhân đưa ánh mắt ngờ vực nhìn thiếu niên thư sinh hỏi tiếp :

- Công tử với Nhạc tướng công là người tân giao hay bạn cũ?

Thư sinh mặt đổi sắc nói :

- Tại hạ mang thuốc trị thương đến cho Nhạc huynh chính là xuất phát từ lòng hảo tâm, phu nhân ngược lại tỏ ý hoài nghi như vậy, thì tại hạ xin cáo từ.

Nói rồi chấp tay xá dài, quay người định bước đi.

Dịch Thanh Lan ngăn lại, nói :

- Chậm chân.

Đoạn lão đưa ba viên thuốc lên mũi ngửi một hồi, rồi nói :

- Tiểu huynh đệ từ đâu có được ba hoàn thuốc này?

Thư sinh quay người lại, mắt thoáng nộ nói :

- Ba viên thuốc này có thể cứu được tính mạng của Nhạc huynh, đã không phải là thuốc độc, có gì các người phải hỏi này hỏi nọ? Chẳng lẽ tôi trộm thuốc này hay sao?

Lúc này Tiểu Thúy dọn dẹp xong mọi thứ cũng chạy ra, vừa nhìn thấy thư sinh, bỗng cô ta oái lên một tiếng hét lớn :

- Lão phu nhân, dùng để nó chạy thoát, nó chính là Chúc Xảo Xảo.

Huy Huệ Quân ngơ ngẩn cả người lắp bắp nói :

- Người này mà lại... là Chúc Xảo Xảo ư? Người không nhầm đấy chứ, Tiểu Thúy?

Tiểu Thúy vầu môi nói :

- Tiểu tỷ quyết không nhìn nhầm, hồi đêm Nhạc tướng công chộp tay cô ta kéo từ Cự uyển Lôi Đường về đến Tiên Nữ miếu, tiểu tỷ đi sát theo sau cô

ta, đừng nói là nhìn tận mắt, mà chỉ cần nhìn vóc dáng một cái là nhận ra ngay.

Thư sinh chân dậm bước khi nghe vậy, nhưng Huy phu nhân đã cười nhạt nói :

- Công tử chậm chân, chẳng ngờ công tử lại chính là Xảo Xảo cô nương hóa trang.

Trên mặt thư sinh phớt đỏ vì thẹn, nhưng trấn tĩnh nói :

- Phu nhân sao lại nói vậy, tại hạ hà tất phải hóa trang đến đây...

Tiểu Thúy chỉ tay vào mặt đối phương nói :

- Ngươi định chối quanh, ngươi không phải là Chúc Xảo Xảo hóa trang đến đây ư? Rõ ràng ngươi định dùng độc dược để sát hại Nhạc tướng công...

- Câm miệng.

Thư sinh mặt đỏ bừng vì phẫn nộ, nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi nói bậy gì hử? Thương thế của Nhạc tướng công, không có thuốc này thì hết chữa trị, sao lại bảo là độc dược?

Tiểu Thúy bĩu môi nói :

- Ngươi mà cũng có lòng hảo tâm ư?

Huy Huệ Quân đã đến trước mặt thư sinh về quan tâm hỏi :

- Vậy sao ngươi mang thuốc này đến đây? Nhạc tướng công là gì của ngươi?

- Người khỏi cần hỏi.

- Hừ, ta nhất định hỏi.

Huy phu nhân chen vào lạnh giọng :

- Nếu ngươi đúng là Chúc Xảo Xảo, thì không cần phải giấu đầu lòi đuôi.

Dịch Thanh Lan cười ha hả nói :

- Không giả nổi, ba viên Hỏa Linh đan này ngoại trừ thiên kim ái nữ của bà ta, thì khắp thiên hạ này không ai lấy được.

Huy phu nhân ngăn người hỏi :

- Ba viên dược hoàn này chính là Hỏa Linh đan?

Bà đương nhiên hết sức ngạc nhiên, vì có gì mà Chúc Xảo Xảo lại tự mang Hỏa Linh đan đến cho Nhạc Tiểu Tuấn, tất nhiên không thể xuất phát từ chủ ý của Chúc Linh Tiên rồi? Vậy thì cô ta...

Dịch Thanh Lan gật đầu cười lớn đáp :

- Không sai, chỉ cần ngửi một cái là lão phu biết ngay lập tức là Hỏa Linh đan, trong thiên hạ này có loại dược vật nào qua nổi cái mũi của lão phu?

- Hà hà...

Thư sinh ưỡn ngực nói :

- Đúng, ba viên dược hoàn này chính là Hỏa Linh đan, Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hỏa Diễm Dao không có nó thì vô phương cứu nổi.

Huy Huệ Quân nhìn đối phương hỏi :

- Nói vậy cô đúng là Chúc Xảo Xảo?

- Đúng thì sao chứ?

- Tốt lắm.

Soạt một tiếng, Huy Huệ Quân rút phát thanh trường kiếm ra chìa thẳng mũi kiếm vào người Chúc Xảo Xảo nói lớn :

- Chúc Xảo Xảo, nghe nói ngươi thường ngày kiêu căng tự phụ, nào, bôn cô nương muốn tiếp vài chiêu tuyệt học của Không Động các ngươi.

Nhi nữ chuyện gì cũng còn có thể bỏ qua, nhưng chạm vào chuyện tranh đoạt tình lang thì phải biết tay.

Chúc Xảo Xảo nhìn đối phương cười nhạt :

- Người mà cũng xúng ư?

Song phương thể như tên giương trên cung, Huy phu nhân bước tới nhẹ giọng nói :

- Huệ nhi, không được vọng động, mẹ còn có chuyện muốn hỏi...

Rồi bà ta quay sang Chúc Xảo Xảo ôn hòa hỏi :

- Chúc cô nương mang ba viên Hỏa Linh đan nay đến đây, có lẽ không phải là chủ ý của lệnh đường chứ?

Không phải là chủ ý của Hỏa Linh Thánh Mẫu, có nghĩa là cô ta lên trộm đem đến.

Chúc Xảo Xảo thường ngày trời không sợ, đất chẳng nể, thế nhưng rốt cuộc vẫn là một khuê nữ, tự nhiên trước câu hỏi này thì khó trả lời.

Chúc Xảo Xảo tần ngần một lúc, đỏ mặt nói :

- Phu nhân không cần hỏi nhiều, thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nhẹ, chỉ có thuốc này mới cứu nổi. Chúc Xảo Xảo không có ý hại người, phu nhân tin cũng được, không tin cũng được. Tôi chỉ nói vậy thôi, giờ có chuyện gấp, xin cáo từ.

Cô ta vội đi, mà nhìn thần sắc chừng như có chuyện gì rất nóng.

Huy phu nhân gật đầu nói :

- Lão thân đương nhiên là tin, thế nhưng ba viên dược hoàn này không còn dùng được nữa rồi.

Chúc Xảo Xảo nghe một câu này, vốn đang nóng muốn đi, nhưng khựng người lại la lên :

- Anh ta... Thế nào rồi?

Hỏi câu này với giọng thất thanh hàm chứa lo lắng, hốt hoảng lẫn bàng hoàng, đến nỗi chân mềm nhũn ra, bắt thần thoái liên một bước.

Huy phu nhân lạnh giọng nói :

- Nói vậy cô nương vẫn chưa hay biết Nhạc tướng công đã bị người bắt đi?

Chúc Xảo Xảo khi nghe Huy phu nhân nói mấy tiếng ba viên dược hoàn này không còn dùng được nữa rồi trong lòng chỉ nghĩ là chàng thương thế quá nặng hết đường cứu chữa.

Nhưng lúc này nghe bị người bắt đi, thì lòng nhẹ đi như vừa buông được tảng đá, ngược mắt lên hỏi :

- Không biết ai đã bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi?

Huy Huệ Quân cười nhạt nói :

- Chúc Xảo Xảo, người chớ giả ngây giả tình, lẽ nào mẹ người cho người đến bắt Nhạc tướng công đi, mà người lại không biết?

Chúc Xảo Xảo khựng người la lên :

- Mẹ ta bắt đi? không thể có chuyện này được.

Huy Huệ Quân hừ một tiếng lạnh lùng ;

- Bắt cóc người là ngón tuyệt thủ của Không Động, sao lại không có thể?

Chúc Xảo Xảo mày ngài đứng lên, hét lớn :

- Huy Huệ Quân, người sao dám nói vậy?

- Chả lẽ ta nói không đúng?

Chúc Xảo Xảo nhìn đối phương với vẻ khinh bỉ, ngoắc đầu nói :

- Ta không cần đấu khẩu với người như người, ta đi.

Cô ta tuy không tin là mẹ mình bắt cóc Nhạc Tiểu Tuấn, thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn giờ không còn ở đây, cô ta đương nhiên chỉ vội trở về.

Huy Huệ Quân cười nhạt nói :

- Người định đi sao?

Chúc Xảo Xảo nhìn nhanh Huy phu nhân một cái, cười lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ các người định giữ chân ta lại đây?

Dịch Thanh Lan đã có chủ ý trong đầu, cất ba viên dược hoàn vào trong tay áo, cười khả khả nói :

- Tạm thời làm phiền cô nương, nhưng chỉ có vậy lệnh đường mới chịu mang Nhạc Tiểu Tuấn đến đây.

Đột nhiên từ không trung một giọng già nua thâm trầm vọng lại :

- Dịch Thanh Lan, người thật to gan.

Giọng nói nghe từ rất xa, nhưng chớp mắt đã thấy một khối đen tọt phi yển xuyên vân lướt tới trước mặt mọi người.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, một chiếc kiệu hoa với bốn tỳ nữ áo xanh gánh chạy nhanh tới, tiếp liền theo đó là Hữu hộ pháp Không Động Lạc Ban Đình và tám tên thanh y đại hán khác.

Kiệu vừa dừng lại.

Chúc Xảo Xảo vui mừng chạy đến gọi :

- Mẹ.

Hai tỳ nữ đứng trước vén rèm kiệu lên, chỉ thấy khuôn mặt Hòa Linh Thánh Mẫu hầm hầm lửa giận nhìn con gái thét lớn :

- Hừ. Xảo Xảo, người càng ngày càng to gan.

Chúc Xảo Xảo cúi gằm mặt không dám hó hé nửa lời.

Dịch Thanh Lan ôm quyền xá xá mấy cái, cười lớn nói :

- Lão hủ và thẩm muội đây lúc canh tư có đến Tiên Nữ miếu viếng một lần, nhưng Thánh mẫu không có ở đó. Chẳng ngờ giờ lại qua đến đây, lão hủ thất nghiệp.

Hòa Linh Thánh Mẫu giọng lạnh lùng nói :

- Lão thân đến đây tìm con gái, chẳng phải các người định bắt giữ nó lại đây ư?

Huy phu nhân đáp :

- Không sai, Không Động phái bắt người của chúng ta, chúng ta lưu giữ lệnh nữ lại đây, cũng chỉ là để trao đổi mà thôi.

Hòa Linh Thánh Mẫu mặt đỏ mà giọng thì lạnh băng :

- Trao đổi người, các người định nói gì chứ?

Huy phu nhân nói :

- Chẳng lẽ Nhạc tướng công không phải bị người bắt đi?

- Nhạc tướng công? A... Các người nói là Nhạc Tiểu Tuấn sao?

Dịch Thanh Lan nói :

- Chính là Nhạc Tiểu Tuấn.

Hòa Linh Thánh Mẫu nói :

- Nhạc Tiểu Tuấn tuy là bị trúng chưởng của lão thân, nhưng lão thân chỉ vì thấy hắn trẻ tuổi cuồng vọng, cho nên ra tay trừng trị hắn một chút mà thôi, quyết không có ý lấy mạng hắn. Và lại, giờ đã có Hòa Linh đan của lão thân đây, chỉ cần phục vào tịnh dưỡng trăm ngày là hồi phục hoàn toàn, lão thân bắt hắn đi hồi nào?

- Nói nghe nói hay lắm.

Huy phu nhân cười khinh bỉ tiếp :

- Nhạc tướng công trúng chường của người từ lúc đó đến đầu canh tư hoàn toàn mê man bất tỉnh, nếu không phải người cho người bắt anh ta đi, vậy còn ai dám đến Quy Vân trang làm chuyện này? Chúc Linh Tiên, người đã là nhân vật thành danh, tiếng tăm không nhỏ trong võ lâm, há đã gây chuyện rồi chối quanh không dám nhận?

- Câm miệng.

Hòa Linh Thánh Mẫu giận đến tóc trắng dựng ngược, hét lớn :

- Một Quy Vân trang nhỏ nhoi này căn bản ta chẳng để mắt đến, có điều ta không hề bắt Nhạc Tiểu Tuấn, các người nên làm rõ chuyện này.

Dịch Thanh Lan nhìn thần thái và ngữ khí bà ta quyết không giả, vuốt râu nhừ mày lắm bầm :

- Vậy thì lạ thật.

Huy phu nhân nói :

- Nhị bá tin tưởng lời bà ta ư? Nếu không phải là người của bà ta làm chuyện này thì là ai?

Hòa Linh Thánh Mẫu giọng còn giận dữ.

- Người trong Quy Vân trang bị bắt đi, chẳng lẽ các người lại không hay biết một chút gì?

Huy phu nhân chưa kịp lên tiếng, thì Dịch Thanh Lan đã nói :

- Chuyện là thế này, lão hủ nhận thấy thương thế của Nhạc thiếu hiệp trầm trọng, cho nên mới cùng Thảm muội đến gặp Thánh mẫu.

Hòa Linh Thánh Mẫu tiếp lời lão nói ngay :

- Thì chẳng phải chính lão thân bảo tiểu nữ mang thuốc đến sao?

Hòa Linh đan vốn là do Chúc Xảo Xảo trộm mang đến, nhưng bà ta nói vậy là để giữ thể diện cho Chúc Xảo Xảo.

Dịch Thanh Lan nói tiếp :

- Khi lão hủ và Thảm muội đến Tiên Nữ miếu, ở nhà chỉ còn Huy Huệ Quân một mình, không ngờ bị người dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ ra xa, lão quân gia và tiểu tỷ Tiểu Thúy liền bị người ngấm điểm huyết, khi lão hủ trở lại thì Nhạc thiếu hiệp đã bị người bắt đi mất.

Hòa Linh Thánh Mẫu bật cười lớn vặn hỏi :

- Vậy làm sao dám khẳng định lão thân bắt người?

Huy phu nhân nói :

- Nhạc tướng công lần đầu đến Dương Châu, ngoài chuyện vì tiểu nữ mà chọc giận Thánh mẫu ra, thì không còn gây gổ với ai. Huống gì thời gian gần đây, trong Dương Châu này người giang hồ duy nhất chỉ có Hòa Linh Thánh Mẫu người, thử hỏi không nghi ngờ chuyện bắt người do người gây nên thì nghĩ ai bây giờ?

Hòa Linh Thánh Mẫu thấy Huy phu nhân một mực cứ cho rằng mình làm chuyện này, bất giác đại nộ phát thành tràng cười dài, hỏi :

- Hào, cứ coi như là ta bắt người, giờ người định thế nào?

Chúc Xảo Xảo chen vào :

- Mẹ, Nhạc Tiểu Tuấn đâu phải do chúng ta bắt đi?

- Hừ, là mẹ bắt đi thì sao chứ?

Huy phu nhân lạnh giọng nói :

- Hừ, cuối cùng rồi thì người cũng thừa nhận.

Hòa Linh Thánh Mẫu cười dài quái đản nói :

- Đây là người bức lão thân, người khích nộ lão thân, đến như hậu quả cả Quy Vân trang này biến thành tro bụi thì cũng đừng trách lão thân không báo trước.

Đột nhiên một giọng cao lừng vang lớn như sấm vọng đến :

- Cao nhân phương nào, có thâm cừ đại hận gì với Huy mỗ, mà dám tuyên bố biến Quy Vân trang thành tro bụi?

Huy Huệ Quân mặt rạng rỡ reo lên :

- A, cha đã về.

Mọi người đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy hai bóng người cao lớn lướt tới.

Người chạy trước là một lão nhân ăn mặc theo lối đạo sĩ, râu năm chòm, thần thái phiêu dạt thoát tục.

Vừa phát tiếng nói chính là người chạy sau, thân vận thanh bào, trường mi lẫm liệt, râu đến quá ngực, thần thái oai nghi lẫm liệt.

Hai người này chính là lão đại Hoài Nam Từ Tế Triết Phu và Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Dịch Thanh Lan hoan hỷ, bước đến đón :

- Đại sư huynh cũng đến.

Hòa Linh Thánh Mẫu vẫn ngồi nguyên trong kiệu, lạnh giọng vọng ra :

- Phải chăng Hoài Dương Huy đại hiệp? Lời vừa rồi là chính lão thân nói.

Huy Khâm Nghiêu đã đến đại môn, nhìn thấy kiệu có thoáng chút kinh ngạc, rồi ôm quyền thi lễ nói :

- Thì ra đại giá Thánh mẫu quang lâm, tại hạ không biết Quy Vân trang đắc tội gì, mà đích thân Thánh mẫu động giá đến đây vấn tội?

Hòa Linh Thánh Mẫu thường ngày vân du tứ hải, cũng mực hạ vô nhân, thế nhưng đối phương là Hoài Dương tam hiệp đủ bộ, bọn họ quyết không phải là hư danh. Nhất là lão đại Hoài Nam Từ Tế Triết Phu, với tuyệt học Đại Nô Thần Thủ, được xưng danh là Giang Nam Đệ Nhất Thủ.

Như chuyện hôm nay, nếu gây ra hiềm khích lớn dẫn đến ấu đả, bà ta không hy vọng chiếm ưu thế.

Trong lòng nghĩ ra điều đó, tự nhiên thấy pháp phòng, nhưng thần thái vẫn giữ lạnh tĩnh nói :

- Đại hiệp sao không trước hết hỏi bà nhà?

Hoài Nam Từ quay đầu nhìn Dịch Thanh Lan hỏi :

- Lão nhị, thực ra chuyện thế nào?

Dịch Thanh Lan đem chuyện vừa rồi sơ lược kể ra cho hai người nghe.

Hoài Nam Từ liền chấp tay nói :

- Chuyện này có thể chỉ là hiểu nhầm nhau, Thánh mẫu vừa rồi như đã nói, Nhạc thiếu hiệp không phải là do Thánh mẫu bắt đi, hẳn là không giả, vì với thanh danh như thánh mẫu trên giang hồ, đương nhiên đã nói là thực rồi.

Hòa Linh Thánh Mẫu tựa hồ như còn tức giận nói :

- Nếu như lão thân bắt, thì các người làm gì chứ?

Hoài Nam Từ cười :

- Thánh mẫu không nên vì chút tức giận mà nói vậy, hai phái chúng ta xưa nay chưa từng có hiềm khích, Thánh mẫu nói vậy e mất hòa khí đôi bên.

Hòa Linh Thánh Mẫu “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Chỉ vì các người quá bức ta nói vậy, lão thân bình sinh biết sợ người sao? Dù hai nhà mất hòa khí hay không, lão thân không cần biết.

Hoài Nam Từ cười lớn nói :

- Thánh mẫu lần này xuất hiện giang hồ, chỉ tại bốn phương, đương nhiên chẳng để mắt đến Hoài Dương phái con con này rồi, thế nhưng chuyện gì cũng có cội nguồn của nó, vị Nhạc thiếu hiệp kia nhất định là bị người khác bắt đi, Thánh mẫu hà tất phải giận mà ôm chuyện của người khác, như truyền xuất giang hồ, chẳng để tiếng dị nghị trong giang hồ ư?

Hòa Linh Thánh Mẫu càng tức giận la lên :

- Trong giang hồ người nào dám dè nghi chê cười ta?

Hoài Nam Tử chấp tay xá dài nói :

- Hoài Dương phái tuy chỉ là một môn phái địa phương, nhưng xưa nay vẫn tôn trọng các đại môn phái trong võ lâm, và lại không vì thế mà sợ chuyện, chỉ hy vọng Thánh mẫu suy xét thì hay.

Hòa Linh Thánh Mẫu bây giờ mới thoáng chút trầm ngâm, rồi “hừ” một tiếng nói :

- Thôi được, nể mặt Hoài Nam Tử người, lão thân ta trình trọng tuyên bố một câu, Nhạc Tiểu Tuấn tuyệt đối không phải bị người Không Động bắt đi.

Nói rồi bà ta phát tay ra lệnh :

- Đi thôi.

Hai tỷ nữ buông rèm kiệu, rồi cùng với hai người kia gánh kiệu lên vai sải bước đi thoan thoát.

Huy Khâm Nghiêu chấp tay xá mấy cái nói :

- Thánh mẫu mạnh khỏe, lượng thứ cho lão hủ không tiễn xa.

Chúc Xảo Xảo lúc đến đây cười ngửa, bây giờ cũng liền vọt lên ngựa, chỉ liếc xéo tình địch của mình là Huy Huệ Quân một cái rồi thúc ngựa phóng nước đại lướt đi.

Lạc Ban Đình và đám đại hán võ sĩ cũng lục tục phóng người theo sau cùng.

Chờ cho bọn người Không Động đi khuất rồi, Dịch Thanh Lan mới chấp tay thì lễ Hoài Dương Tử nói :

- Đại sư huynh làm sao cũng đến đây?

Hoài Dương Tử đáp :

- Giang hồ đại loạn đã khởi manh nha, khắp nơi đâu đâu cũng thấy tình hình bất ổn, nhất là tháng tới đây đại hội trên Trích Bát thiên viện xem ra vô cùng quan trọng. Nghe nói các đại môn phái đều được mời đến dự hội, Chương môn nhân cũng nhận được thiệp mời, cho nên tìm đến ngu huynh, chuyện này ba huynh đệ chúng ta cần phải bàn bạc kỹ mới được.

Bây giờ mọi người vào trong nội đường, Huy Khâm Nghiêu mời hai vị sư huynh của mình đến thư phòng bàn chuyện.

Huy Huệ Quân theo mẹ đến phòng ngủ, nàng nói :

- Mẹ, con muốn đi tìm Nhạc tướng công.

Huy phu nhân quay đầu nhìn con gái nói :

- Chúng ta không có chút manh mối gì, làm sao mà tìm được?

Huy Huệ Quân nói :

- Con và Tiểu Thúy cải trang một chút, rồi vào thành đi thăm dò, biết chừng đâu có thể lần ra manh mối gì?

Huy phu nhân vuốt ve con nói :

- Cha đã về, có thể tìm ra được Nhạc tướng công. Ái... Con gái mẹ lúc nào cũng nôn nóng, thôi được, còn có thể cùng Tiểu Thúy đi dò thăm một chuyện, nhưng nhớ là không được đi quá xa!

Huy Huệ Quân vui mừng nói :

- Cảm ơn mẹ! Tiểu Thúy theo ta vào phòng hóa trang đi!

Không lâu sau, bọn họ ra khỏi Quy Vân trang, nhưng hai người giờ đây một hóa trang thành thư sinh, một người hóa trang thành thư đồng, chủ tớ sóng vai nhau vào thành.

Trăng nhạt sao thưa, trời đất ám tối mờ mịt, trên quảng đường từ Dương Châu đến Trấn Châu có mấy bóng đen theo nhau phóng chạy như bay.

Trời tuy tối, nhưng đường lát đá, nên với người bình thường đi đêm cũng dễ nhận thấy con đường trắng nhờ nhờ nổi hẳn lên trong bóng đêm. Hướng đi

những người này không nói cũng biết đều là cao thủ giang hồ, đương nhiên thị giác của họ ban đêm rất tốt, phóng người đi trong đêm tuyết không chút trở ngại gì.

Đoàn người phóng chạy từ hướng Dương Châu đi Trấn Châu, chạy không biết đã bao lâu, bóng người chạy đầu tiên dừng chân lại, mấy người chạy sau cũng liền đó dừng lại theo.

Bây giờ đã có thể nhận ra bọn họ cả thấy bốn người đều vận kinh trang màu đen, mặt che mạn kín, nhưng chỉ nhìn cũng nhận biết bọn họ đều là nữ nhân.

Người chạy đầu tiên thân hình nhỏ nhắn, quay người lại thấp giọng hỏi :

- Hồ ma ma, lão mạng anh ta chạy nổi chứ?

Người thứ hai là một lão bá tóc bạc trắng thấp lùn, tuy nhiên chiếc túi trùm đầu che kín mắt tóc trắng, hai tay cong cong, thì ra còn bế thêm một người trong tay, nghe hỏi thì đáp :

- Nhị tiểu thư nói đùa chứ, lão thân tuy già, nhưng giờ thêm một người nữa trong tay cũng không hề hấn gì.

Người đầu tiên được gọi là Nhị tiểu thư đưa mắt nhìn người đang được lão bà bế trong tay một cái, cười nói :

- Hồ ma ma cẩn thận, anh ta...

Hồ ma mà không đợi cô ta nói hết liền cười cắt ngang :

- Nhị tiểu thư yên tâm, lão ma ma này rất hiểu biết nhất định không để cho Nhạc tướng công bị chấn động nào đâu!

Nhị tiểu thư ậm ừ một tiếng rồi không nói gì thêm quay người phóng đi tiếp, ba người phía sau cũng lặng phóng chân chạy theo.

Trấn Châu không phồn hoa như Dương Châu, thế nhưng cũng là một trấn thành tấp nập. Có điều lúc này trời đã khuya, nên căn bản đường vắng người.

Bọn người này lợi dụng những góc tối lách chạy vào thành rồi cuối cùng chạy vào một hẻm nhỏ, vượt qua thêm mấy dãy nhà dân thì đến Trường An khách điểm.

Khi cả bọn lui phía sau khách điểm, trước một dãy lầu đã thấy có hai bóng người nhỏ nhắn đứng đón, cúi người nói :

- Nhị tiểu thư đã về!

Nhị tiểu thư khoát tay nói :

- Nhanh vào đi, đốt đèn lên!

Lúc này, Hồ ma ma và hai nữ nhân kia cũng vừa đến nơi.

Hai nữ nhân đón sẵn vội vào trong đốt đèn lên,

Hồ ma ma đặt người trên tay nằm lên giường, cửa phòng được khóa kín.

Nhị tiểu thư ngậm thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ đưa tay lên gỡ tấm mạn che mắt.

Đến lúc này, dưới ánh đèn cháy sáng, đã có thể nhìn rõ mặt bọn họ, Nhị tiểu thư không ai khác ngoài Thân Phi Quỳnh. Hồ ma ma chính là Hồ đại nương, và bốn nữ nhân còn lại chính là bốn tỷ nữ tâm phúc của Thân Phi Quỳnh: Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Sương, và Đồng Tuyết.

Thân Phi Quỳnh thường ngày về mặt chỉ một nước lạnh lùng băng giá, thế nhưng lúc này nhìn thấy nghĩa đệ mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, người nóng như lửa thì mặt sầu mảy rũ, nói vội :

- Xuân Phong, nhanh đi lấy cho ta chậu nước ấm!

Xuân Phong dạ một tiếng, rồi quay người chạy đi ché một chậu nước ấm mang lại.

Thân Phi Quỳnh lấy từ trong áo ra một viên thuốc bọc sáp, cẩn thận bóc lần sáp ngoài ra, để lộ một viên dược hoàn được bọc bằng một lớp giấy sáp khác. Lúc lớp giấy sáp được bóc ra. Thì mỗi người trong phòng đều đã ngửi thấy một mùi hương thơm thoang thoảng dễ chịu.

Nàng nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn mắt nhắm nghiền nghiêng chặt thì hơi lúng túng, đừng nói là viên dược hoàn này thuộc loại long nhãn dược hoàn, chứ một viên thuốc nhỏ bằng hạt đậu cũng e khó làm cho chàng nuốt xuống được trong tình trạng bất tỉnh nhân sự như thế này!

Hồ đại nương nhìn viên dược hoàn xanh óng ánh trong tay nàng hỏi :

- Nhị tiểu thư, đây có phải là Tuyết Sâm hoàn do Lão Thần Tiên biến chế không?

Thân Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Đúng vậy, gia gia ta năm mươi năm trước đã phải dùng đến cả trăm loại linh dược cùng với Tuyết Liên Tử, Tuyết Sâm mà luyện thành Tuyết Sâm hoàn này. Hiện tại chỉ còn cả thầy chín viên, tỷ muội chúng ta mỗi người được phân một hoàn.

Nói đến đó, ánh mắt nàng ngần ngại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm trên giường, nói tiếp :

- Nhạc đệ trúng phải Hóa Diễm Dao của Hóa Linh Thánh Mẫu, hỏa độc công tâm, ngoài Hóa Linh đan do bản thân thánh mẫu đặc chế ra, thì chỉ có loại Tuyết Sâm hoàn này mới có thể giải trừ được hỏa độc trong tâm tạng. Có điều...

Nói đến đó nàng bỏ lửng, nhưng Hồ Đại nương là người lão luyện giang hồ, nhìn thì biết ngay nàng ngần ngại điều gì, bèn quay đầu nói với bốn nữ tỷ của nàng.

- Bốn vị cô nương xin mời lui ra ngoài, lão thân có chuyện nói với tiểu thư.

Xuân Phong về không phục nói :

- Đại nương sao lại nói vậy, tợ hồ như coi chúng tôi là người ngoài?

Hồ đại nương nói :

- Thiên cơ bất lộ quá tam nhân!

Thân Phi Quỳnh nhận ra có duyên cớ bên trong, bèn nói :

- Hồ ma ma đã nói vậy, các người cũng lui ra một lúc!

Xuân Phong không dám nói gì thêm đặt chậu nước xuống bàn rồi lui ra ngoài, ba người còn lại cũng lẳng lặng bước đi.

Thân Phi Quỳnh nhìn Hồ Đại nương hỏi :

- Hồ ma mà có chuyện gì, cứ nói đi.

Hồ Đại nương giọng rất nhỏ :

- Nhạc tướng công bất tỉnh nhân sự, ngũ quan khan bệ, chỉ sợ viên dược hoàn này khó có thể đưa vào nội tạng được!

-Ồ, vậy thì làm sao bây giờ?

- Chỉ còn một cách, trước hết nhai nhuyễn viên dược hoàn, sau đó dùng chân lực đẩy xuống mới công hiệu.

Thân Phi Quỳnh đã hiểu ra vấn đề, bất giác mặt đỏ bừng ấp úng nói :

- Nhưng...

Hồ Đại nương cướp lời nói ngay :

- Chẳng phải Nhị tiểu thư và Nhạc tướng công đã kết nghĩa tỷ đệ sao? Đây là chuyện cứu người, tỷ tỷ vì cứu đệ đệ, thì chấp kính phải tòng quyền chứ!

Thân Phi Quỳnh vẫn thẹn đỏ mặt lấp bắp nói :

- Ta không phải không chịu... Có điều... Có điều trong lòng thấy sợ...

Hồ Đại nương cười nhỏ nói :

- Có gì phải sợ chứ? Chỉ cần trong lòng tiểu thư đoạn chính bất loạn là được.

Thân Phi Quỳnh thường ngày cũng là một vị cô nương lạnh lùng kiêu ngạo, chẳng biết đến chữ sợ là gì, nhưng lúc này chỉ nghĩ đến cảnh nàng phải môi kề môi Tuấn đệ mớm thuốc thì... Ái! làm sao được?

Mặt nàng thẹn chín lòng, lắc đầu nói :

- Điều này...

Hồ Đại nương nói tiếp :

- Nhị tiểu thư tối nay phải hao tâm tổn trí lắm mới đưa được Nhạc tướng công về đây, tránh để lão Dịch Hoa Đà dùng kim châm quá huyết, hủy toàn thân công lực của Nhạc thiếu hiệp, thử hỏi hiện tại tiểu thư còn ngần ngại điều gì?

Nói hết câu, bà thấp giọng hơn nói qua tiếng cười nhẹ :

- Lão thân ra ngoài một lát. Nhị tiểu thư chớ nên do dự nữa.

Nói rồi, quả nhiên bà đứng lên bỏ đi ra ngoài.

- Hồ ma ma...

Hồ đại nương đã đi đến cửa, quay đầu lại cười nói :

- Cứu người như cứu hỏa, lão thân ra ngoài thì tốt hơn!

Thuận tay bà khép kín cửa lại.

Thân Phi Quỳnh biết Hồ đại nương chỉ vì sợ nàng còn thẹn, cho nên mới rút lui ra ngoài. Hiện tại chỉ còn mình nàng bên cạnh Nhạc Tiểu Tuấn, tự nhiên trong lòng nôn nao rạo rức lên.

Nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê mang bất động trên giường, đôi môi nóng khô đến nứt nẻ ra, đã thấy rõ hỏa nhiệt đến hồi cực thịnh, quả là cứu người như cứu hỏa, nàng há còn cố kỵ nam nữ thọ bất thân?

Tuy có thoáng chút do dự, nhưng cuối cùng cũng cho vào mồm nhai nhẹ, rồi cúi nhanh đầu xuống, đặt hai cánh môi mình áp chặt vào môi chàng. Lưỡi nàng vận lực lần mở khai hai hàm răng đang nghiền chặt của chàng, từ từ đẩy được hoàn đã nghiền nát hòa với ngọc dịch vào miệng chàng, cuối cùng vận lực thổi mạnh, khiến thuốc bị áp đẩy trôi xuống cổ vào bụng chàng, xong mới đứng lên.

Khi làm thì nàng hoàn toàn không nghĩ gì, nhưng xong rồi thì lại phát run, quả thực từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ tiếp cận thân thiết như vậy với một người đàn ông, tự nhiên hành động vừa rồi để lại trong đầu nàng ấn tượng không nhỏ!

Nàng đứng lặng người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hồi lâu, lòng thầm nói :

- Nhạc đệ, hy vọng ngươi không phụ lòng tỷ...

Cửa phòng kẹt mở, nàng quay lại nhìn thấy Hồ đại nương bước vào cười hỏi :

- Nhị tiểu thư, thuốc đã mớm xong rồi chứ?

Thân Phi Quỳnh mặt còn ửng đỏ, chỉ gật nhẹ đầu không lên tiếng.

Hồ đại nương bước nhanh đến nói tiếp :

- Nhị tiểu thư một đêm bốn sáu, giờ nên đi nghỉ một lát, ở đây có lão thân trông coi.

Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Ta không mệt.

Hồ đại nương đương nhiên thâm hiểu, thuốc tuy đã mớm xuống, thế nhưng chàng ta chưa hồi tỉnh thì cô nàng nhất định chưa an tâm.

Ái! Nữ nhi kẻ cũng lạ, bình thường là một vị cô nương kênh kiệu ngang ngạnh, chung quy không coi đàn ông vào đâu, thế nhưng một khi đã gặp được tình lang trong mộng, thì phút chốc biến thành một vị tiểu thư khuê các đa sầu đa cảm!

Hồ đại nương chỉ lắc đầu cười một mình, đoạn đem đến một chiếc ghế tựa kê sát giường nói :

- Vậy tiểu thư ngồi nghỉ một lúc.

Bà hiểu rất rõ Nhị tiểu thư của mình, trước mặt người khác, không khi nào cô ta chịu ngồi bên thành giường có đàn ông đang nằm, nên mới làm vậy.

- Đa tạ ma ma!

Nói rồi, ngồi xuống ghế, mắt vẫn dán chặt lên mặt Nhạc Tiểu Tuấn theo dõi diễn biến.

Nhạc Tiểu Tuấn phục Tuyết Sâm hoàn rồi, qua chừng thời gian một tuần trà, quả nhiên dược lực đã phát công hiệu, trên mặt chàng đỏ bừng giờ đã giảm dần.

Qua thêm một lúc nữa thì mí mắt máy động, cuối cùng mở hẳn hai mắt ra.

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy thì mừng khôn tả, đứng lên cười tươi nói :

- Tuấn đệ, cuối cùng thì nguoi cũng tỉnh lại.

Nhạc Tiểu Tuấn vừa mở mắt ra thì người đầu tiên nhìn thấy là Thân Phi Quỳnh, đang đứng bên giường, chàng định nhón người ngồi dậy.

Nào ngờ, vừa gắng sức một cái, thì ngực đau như xé khiến chàng á lên một tiếng, mặt tái xanh, trán toát mồ hôi.

Nên biết, chàng trúng phải Hỏa Diễm Dao của Hỏa Linh Thánh Mẫu, đây là một môn hỏa công cực kỳ lợi hại, ngoài Ly Hỏa chân khí đốt cháy nội tạng, còn bị chưởng lực thể sắc lợi như đao đoạn thương nội phủ.

Cứ thử nghĩ, chưởng mà lại gọi là đao, thì cũng đủ biết duyên cớ của nó rồi?

Do vậy, người trúng phải Hỏa Diễm Dao thì xem như bị trúng thương bởi hai loại, một là Ly Hỏa chân khí thiêu đốt nội tạng, hai là chưởng phong xuyên cắt nội tạng.

Huy phu nhân tuy cho chàng uống Bát Bửu Từ Ngọc đan, đây là một loại thánh dược trị vết thương, đối với Ly Hỏa chân khí thì không có tác dụng, nhưng đối với chưởng lực xuyên cắt nội tạng thì có công hiệu.

Chỉ có điều, khi Huy phu nhân cho chàng uống thuốc, chỉ là nhét vào miệng dùng nước rót xuống, chàng đang ở trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, cho nên cần bản thuốc chỉ đứng ở yết hầu mà không thể xuống bụng được.

Mãi đến lúc này, khi Thân Phi Quỳnh móm Tuyết Sâm hoàn cho chàng, đã dùng nội lực đẩy xuống bụng, như vậy khiến cả Bát Bửu Từ Ngọc đan cũng xuống theo.

Tuyết Sâm hoàn là loại thánh dược đặc chế từ tuyết liên tử và tuyết sâm nghìn năm, dược tính cực hàn, chuyên trị ly hỏa thần công và thái dương thần công. Trên nguyên tắc dụng thủy chế hỏa, đương nhiên là hóa giải hết hỏa độc trong người chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn hôn mê bất tỉnh là do hỏa độc bức huyết vọng thành, đàm mê lâm khiểu, lúc này Tuyết Sâm hoàn phát tán công hiệu, đương nhiên hỏa độc đã lui thì hồi tỉnh lại.

Thế nhưng, hồi tỉnh không có nghĩa là thương nội tạng đã lành.

Tuyết Sâm hoàn đương hiện chỉ hóa giải được hỏa độc, nhưng không thể trị lành thương tích, đến như Bát Bửu Từ Ngọc đan trợ sức trị vết thương nội tạng, nhưng cho dù là thánh dược, thì không thể thuốc vào là bệnh giảm, vết thương chỉ ít cũng cần phải có thời gian để hồi phục.

Do đó mà khi chàng gượng ngồi dậy động đến vết thương nội tạng, mới khiến chàng đau như dao cắt.

Thân Phi Quỳnh thấy vậy thì phát hoảng hỏi :

- Tuấn đệ, làm sao thế?

Nhạc Tiểu Tuấn tay trái đè lên vết thương ở ngực, miệng rên khế nói thều thào :

- Không sao, Quỳnh tỷ cứu tiểu đệ à?

Thân Phi Quỳnh lại nhớ tình cảnh vừa rồi, bất giác lại ửng mặt ậm ừ nói :

- Vết thương Tuấn đệ chẳng nhẹ tí nào, vừa hồi tỉnh nên nghỉ dưỡng, chớ vội cử động, có phải đau ở vết thương không?

Nhạc Tiểu Tuấn gật nhẹ đầu đáp :

- Tiểu đệ trúng một chưởng của Hỏa Linh Thánh Mẫu, tợ hồ như xương cốt ở ngực vỡ vụn...

- Ủm, nguoi trúng Hỏa Diễm Dao của bà ta, áii... Ta đã nói trước là không nên chọc giận Hỏa Linh Thánh Mẫu, nguoi lại không nghe lời tỷ tỷ. Thôi, chớ nên nói nhiều, tỷ tỷ xem xét vết thương cho nguoi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tính mệnh kịch nguy

Lần này thì cô ta không còn cố kỵ nam nữ, ngồi xuống bên giường một cách tự nhiên, cởi áo trên cho chàng xem qua vết thương.

Lúc này mới thấy trên ngực trái chàng một vết cháy xém dài chừng xích, rộng chừng hai thốn, vết cháy giờ tím bầm như thịt chín, tự nhiên trong lòng xót xa, mắt rướm lệ nói :

- Ái, không ngờ bà ta lại hạ độc thủ!

Vừa nói nàng vừa dùng ngón tay trở ấn nhẹ quanh vùng bị thương, hỏi :

- Đau không?

Giọng nàng ngọt ngào triu mến như chưa bao giờ có, khiến Hồ đại nương đứng sau lưng cũng thâm gật đầu.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp nhẹ :

- Không, chỉ vừa rồi tiểu đệ định ngồi dậy, thì xương đau kinh khủng, chẳng biết có bị gãy hay không?

Thân Phi Quỳnh nghe vậy thì bật cười nói :

- Ngươi như con nít nhé! Xương gãy, chẳng lẽ ta ấn vậy ngươi lại không thấy đau!

- Nhưng... Rõ ràng vừa rồi tiểu đệ đau chịu không thấu, cả người tợ hồ như mất hết sức lực.

Hồ đại nương bước đến một bước nói :

- Nhị tiểu thư, lão thân nghe nói Tuyết Sâm hoàn chẳng những thanh tâm giảng hóa, mà còn đại bổ chân nguyên, Nhạc tướng công tuy hỏa độc đã tiêu trừ, nhưng thương tích chưa lành, chỉ sợ phải mất mười hôm nữa tháng mới hồi phục hoàn toàn.

Thân Phi Quỳnh đầu mày nhíu lại nói :

- Đúng vậy, Tuấn đệ không những bị Ly Hòa chân khí đốt cháy nội tạng, mà còn bị chưởng phong của Hòa Diệm Dao xuyên cắt nội tạng. Cho nên, người trúng Hòa Diệm Dao chẳng khác nào đồng lúc thụ thương hai lần, thế còn nguy hiểm hơn, cần phải một thời gian mới hồi phục...

Hồ đại nương nói :

- Tuy là vậy, thế nhưng lão thân nghĩ ra một phương pháp có thể giúp Nhạc tướng công chóng lành vết thương.

Thân Phi Quỳnh nghe thì vui mừng hỏi ngay :

- Cách gì?

- Nhị tiểu thư sao không nghĩ xem Tuyết Sâm hoàn là loại tiên dược đại bổ chân nguyên...

Thân Phi Quỳnh nhíu mày nói :

- Hồ ma ma, chớ nhắc đến chuyện Tuyết Sâm hoàn nữa, nhanh nói cách nào để Tuấn đệ chóng hồi phục!

- Ái, lão thân ý muốn nói là Nhạc tướng công đã phục tiên dược Tuyết Sâm hoàn rồi, tại sao công hiệu lại chậm như vậy chứ? Nguyên nhân chủ yếu là vì Nhạc tướng công bị hỏa độc công hủy nội tạng, nguyên khí hao tổn quá lớn, nhất thời khó tu bổ được công năng phục hồi nguyên khí.

Thân Phi Quỳnh có phần hiểu ra, gật đầu nói :

- Hồ ma ma thật có kinh nghiệm, lời này không sai.

- Cho nên ý lão thân, giờ chỉ cần trợ lực giúp Nhạc tướng công đã thông kinh mạch, khiến chu thân khí huyết thông hoạt, dinh vệ tự điều, được lực nhờ đó mà phát tác càn mạnh, thương thể tự nhiên cũng chóng hồi phục.

Thân Phi Quỳnh vỗ lẽ reo lên :

- A, chỉ chừng ấy mà cũng nghĩ không ra, dùng chân khí bản thân đã thông thập nhị kinh mạch, chính là phương pháp trị thương nhanh nhất, nó đúng nguyên lý Thông Tắc Bất Thông, Thông Tắc Bất Thông. Huống gì Tuấn đệ đã phục Tuyết Sâm hoàn của gia gia ta, đương nhiên là sẽ chóng hồi phục.

Nói rồi quay đầu nhìn Hồ đại nương nói tiếp :

- Hào, giờ ta giúp Tuấn đệ đã thông kinh mạch, Hồ ma ma làm hộ pháp bảo vệ dùm.

Hồ đại nương cười lớn nói :

- Điều này há đợi Nhị tiểu thư căn dặn?

Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn lại, lúc này mới biết trong lúc nàng nói chuyện với Hồ đại nương thì Nhạc Tiểu Tuấn lại hôn mê ngủ thiếp đi. Sắc mặt chàng không còn bị hỏa nhiệt đốt cháy đỏ, mà lại trắng bệch ra như tờ giấy, thì sao xuyên trong lòng.

Bây giờ, nàng cúi bỏ hài ra, nhảy lên giường ngồi xếp bằng, nhắm hờ mắt vận khí, từ từ đưa tay phải đặt lên huyệt Linh Đài trên người chàng, rồi vận khí đẩy sang.

Nào ngờ, nàng vừa vận chân khí đẩy sang người chàng, thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng chân khí nghịch hành từ người chàng phản chuyển trở lại tay mình, bất giác trầm nghĩ :

- Nó bị thương tuy không nhẹ, nhưng đến nỗi nào lại có tình trạng Nghịch huyết đảo hành? Chẳng lẽ bị Hỏa Diệm Đào chấn động đến nội phủ đảo loạn, khí huyết nghịch hành?

Chính vì hiện tượng khí huyết đảo nghịch hành, cho nên nàng mới không thể đẩy chân khí của mình vào người chàng được.

Lòng tuy thấy kỳ, nhưng liền vận thêm tám thành chân lực từ từ theo tay đẩy sang người chàng.

Nên biết, nàng là tôn nữ của vị Tuyết Sơn Lão Thần Tiên Huyền Linh Tẩu, nhất thân nội lực tụ tập đến thẳng thừa, có thể liệt vào hàng cao thủ nhất lưu trong võ lâm.

Quả nhiên, lần này tám thành chân lực đẩy sang thì bức được hiện tượng khí huyết nghịch hành, chân lực chuyển vào người Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhưng đúng lúc ấy, bỗng thấy Nhạc Tiểu Tuấn nảy người lên thét một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Thân Phi Quỳnh không hiểu nguyên nhân tại sao, vội vàng tháo tay lại, thất thanh hỏi :

- Tuấn đệ, ngươi sao vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt trắng như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền, đương nhiên chàng chẳng còn hay biết gì nữa.

Thân Phi Quỳnh không kìm nổi, ôm chầm lấy người chàng, nước mắt tuôn như mưa, khóc gào lên :

- Tuấn đệ, nhanh tỉnh lại, nhanh tỉnh...

Hồ đại nương cũng nhận ra tình hình không ổn, vội đến hỏi :

- Tiểu thư, gì vậy?

Thân Phi Quỳnh chùi nước mắt nói :

- Tuấn đệ bị nghịch huyết đảo hành, bế tắc kinh huyết, chỉ e...

- Ô, với chân lực như tiểu thư mà không thể đã khai kinh huyết, dẫn khí quy nguyên ư?

Thân Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Với chút công lực như ta chỉ có thể thuận khí đã thông kinh mạch, hiện tượng nghịch huyết đảo hành nay phải cần có người nội lực tối thâm hậu mới dần dần bức khí từng bước đã thông quá huyết, ta làm sao nghịch khí đã thông kinh huyết dẫn khí quy nguyên được?

Hồ đại nương ngó người, với công lực như Nhị tiểu thư có thể nói thuộc hàng nhất lưu cao thủ, mà không thể đã thông kinh huyết cho Nhạc Tiểu Tuấn, khiến khí huyết nghịch hành hồi thuận quy nguyên? Vậy thì còn ai có thể làm chuyện này?

Bà ta nhìn thấy Nhị tiểu thư nước mắt là chảy, thì cũng rối trí, nhất thời không nói được câu nào.

Chỉ nghe Thân Phi Quỳnh lầm nhảm một mình :

- Đi tìm đại thư và anh rể cũng vô ích...

Bất chợt nàng à lên một tiếng, quay đầu hỏi :

- Hồ ma ma, hôm nay là ngày nào?

- Đã sang mùng một tháng mười hai rồi.

- À, giờ này là giờ nào?

Hồ đại nương chạy ra mở cửa nhìn trời, rồi trở vào nói :

- Đã sắp hết canh năm

- Được, nhanh ra bảo Từ Kim Tiêu chuẩn bị xe ngựa.

Hồ đại nương chẳng hiểu ắt giáp gì, nhưng chỉ dạ ran một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng.

Lúc này trời chỉ vừa hừng sáng, nhưng ngoài trời cũng đủ thấy mặt ngời.

Thân Phi Quỳnh nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê mang bất động, mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, thì lòng nóng như lửa.

Nàng dùng tấm chăn bọc kín người chàng lại, rồi hai tay bế chàng lên đi ra khỏi phòng.

Hồ đại nương vừa lúc ấy chạy đến nói :

- Xe đã chuẩn bị xong. Nhị tiểu thư, để lão thân giúp một tay.

Thân Phi Quỳnh không trao Nhạc Tiểu Tuấn cho bà ta, mà còn ôm chặt hơn, tựa hồ như sợ người khác cướp mất Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình, nói nhanh :

- Nhanh vào thanh toán tiền phòng, rồi chúng ta lên đường!

Bình thường, bốn ả nữ tỳ của nàng lúi lo như chim hót suốt ngày, nhưng lúc này nhìn thấy nàng mặt sầu mày thảm, mà lại vội vàng nôn nóng thì không ai dám hó hé nữa lời, chỉ lặng lẽ theo sau.

Từ Kim Tiêu đã chuẩn bị một cỗ ngựa hoa song mã trước cửa khách điểm, Thân Phi Quỳnh và bốn ả nữ tỳ lên xe, đợi Hồ đại nương thanh toán xong cùng lên xe, bây giờ Từ Kim Tiêu mới lên tiếng hỏi :

- Nhị tiểu thư, chúng ta đi đâu?

Thân Phi Quỳnh lúc này ôm ghì cả người Nhạc Tiểu Tuấn, nàng không còn thấy xấu hổ, mặt áp vào mặt chàng chừng như nghe ngóng theo từng hơi thở nhẹ của chàng. Nàng như ngây như dại, nàng thâm hiểu chuyện khí huyết nghịch đảo là đại kỵ với người luyện công, không biết chàng có cảm cực lâu dài không? Cho nên căn bản tâm hồn nàng đặt trọn vào người chàng, mà không hay biết gì bên ngoài nữa.

Hồ ma ma thấp giọng hỏi :

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu?

Thân Phi Quỳnh người như hồn tiêu phách lạc, mắt cứ chăm chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, mà mặt đầm đìa nước mắt, Hồ đại nương nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, chột đánh mắt ra hiệu cho Xuân Phong.

Xuân Phong ngồi sát bên người Thân Phi Quỳnh, bèn nhích nhẹ vào người nàng hỏi nhỏ :

- Nhị tiểu thư, Hồ ma mà hỏi chúng ta đi đâu bây giờ?

Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới sực tỉnh, ngược mắt lên nói gọn :

- Bát Công sơn, nhanh lên! Nội trong chiều nay phải đến được đó!

Hồ đại nương khựng người, không biết Nhị tiểu thư muốn đưa Nhạc Tiểu Tuấn đến Bát Công sơn làm gì, nhưng không dám hỏi.

Chỉ thò đầu ra ngoài nói với Từ Kim Tiêu :

- Từ Kim Tiêu, tiểu thư ra lệnh đến Bát Công sơn, chiều nay phải đến nơi!

Từ Kim Tiêu ứng thanh đáp một tiếng, rồi ngón rồi trong tay vung lên “bốp, bốp” mấy tiếng, hai con tuần mã hí dài một tiếng, theo thế roi thúc giục của chủ, tám vó phóng lên kéo cỗ xe chạy về phía trước như mũi tên.

Ngựa thuộc loại tuần mã được kén chọn rất kỹ, thế nhưng cả đoạn đường dài mấy trăm dặm chạy không nghỉ, đến cả buổi trưa người cũng không ăn, ngựa cũng không dừng chân, chỉ thấy ngựa đổ mồ hôi như tắm, mũi thở phì phì.

Từ Kim Tiêu được lệnh phải đến Bát Công sơn trước khi trời tối, nên ra sức thúc ngựa, quả nhiên trước khi mặt trời gát núi thì cả bọn cũng đến được dưới chân Bát Công sơn.

Lúc này xe ngựa mới chạy chậm lại, Thân Phi Quỳnh suốt một ngày không ăn không uống, tay cũng không buông rời Nhạc Tiểu Tuấn, lòng như lửa đốt. Bây giờ thấy xe ngựa chạy chậm lại, bèn lên tiếng hỏi :

- Đến rồi sao?

Hồ đại nương vội đáp :

- Đến rồi!

- Đã giờ nào rồi?

- Có lẽ tầm giờ Dậu.

Thân Phi Quỳnh nghe mới thở phào, nói :

- Cũng không chậm!

Cuối cùng xe ngựa dừng lại bên một cánh rừng dưới chân núi, trời vào cuối đông, mà Từ Kim Tiêu phải lấy khăn lau mồ hôi trên trán, rồi nhảy xuống vén rèm xe.

Bốn ả nữ tỳ nhảy xuống trước, Hồ đại nương nói :

- Nhị tiểu thư đã một ngày không có gì vào bụng, hãy đưa Nhạc tướng công lão thân bé cho!

- Không!

Thân Phi Quỳnh chỉ đáp cộc lốc một tiếng, rồi hai tay cẩn thận bế Nhạc Tiểu Tuấn xuống xe, đoạn cử bước đi lên núi.

Hồ đại nương đánh mắt cho bọn tiểu tỳ, nhưng vừa định bước chân đi theo, bỗng Thân Phi Quỳnh quay đầu lại nói ngay :

- Các người ở đây chờ ta.

Hồ đại nương dạ ran một tiếng, rồi khựng người đứng lại, chỉ còn biết nhìn theo Nhị tiểu thư từng bước nặng nề đi lên núi.

Trên Bát Công sơn, trước đây có một ngôi miếu thờ Hán Hoài Nam Vương Liêu An.

Tương truyền, Liêu An biết trọng người tài, nhún mình đại sĩ, có vì Bát Công đến viếng thăm, Liêu An rất kính trọng người này. Bát Công có khả năng luyện đan hóa kim. Một hôm, Bát Công và Liêu An lên núi, chôn vàng ở đây, rồi sớm ra cả hai thăng thiên, cho nên về sau núi mới có tên gọi là Bát Công sơn.

Truyền thuyết là vậy, nhưng miếu thì có thực, chỉ có điều qua thời gian đã lâu không có người chăm sóc, thêm phần loạn lạc, nên miếu từ lâu đã hủy. Duy nhất còn lại là gốc lão quế thứ lớn đến mấy người ôm không xuể, cành lá xum xuê tỏa rộng che rợp có đến trăm trượng, từ xa nhìn lại tựa hồ như một chiếc dù khổng lồ.

Ngay dưới gốc lão quế, còn có một phiến đá rộng như mặt bàn, phẳng phiu nhẵn nhụi như gương, nghe nói thời Tần dùng Tạ An công, tạo nên một bàn cờ này trên mặt đá đến giờ vẫn còn những đường ngang dọc của ô cờ, có điều đường nét đã rất mờ nhạt.

Trở lại lúc này, trời đã sắp tối, Thân Phi Quỳnh hai tay ẵm Nhạc Tiểu Tuấn hôn mê bất tỉnh đi lên núi, khi còn cách phiến đá lớn chừng tám chín trượng, bỗng nhiên hai chân quỳ xuống trên đất bất động.

Dạ phong rít từng hồi, sơn lâm tĩnh mịch, đêm đông tháng tuyết thế này, nàng lặn lội từ mấy trăm dặm đến đây quỳ bất động mà không ai hay biết để làm gì?

Chẳng lẽ nàng bé chàng đến tận miếu thần này cầu thần phò hộ cho chàng thoát nạn?

Thân Phi Quỳnh là một nữ hiệp có tiếng đời này, đương nhiên nàng làm thế này là có duyên cớ bên trong, không lẽ gì từ xa lạ đến Bát Vương công này quỳ xuống bất động, trong tay còn bế một người mà thần sắc nàng lại hết sức thành kính nghiêm trang!

Kính thần thần tại, dạ phong thổi qua lật phất mái tóc nàng tung lên mặt, nhưng nàng vẫn y nhiên bất động tựa hồ như một tượng đá, thời gian cứ vậy từng giây theo hàn phong trôi qua.

Đột nhiên, dưới gốc cây lão quế thụ “cốc” một tiếng khô khan vang lên, chừng như một vật kim khí nào đó rơi mạnh trên mặt phiến đá.

Thân Phi Quỳnh vẫn quỳ bất động, trong lòng trầm nghĩ :

- Cuối cùng ta cũng chờ được, người này nhất định là Thất Công Hoàng Công Độ, chỉ có chiếc bình rượu bằng sắt của lão đặt trên bàn đá mới gây ra tiếng động như vậy?

Trong lòng tuy nghĩ thế, nhưng nàng chung thi đầu vẫn không ngừng lên.

Quả nhiên, vừa lúc ấy nghe một tiếng ho hắng hắng già nua, rồi tiếp liền bộp một tiếng khô khan khác, nghe ra chừng như là tiếng nút hồ rượu bật mở ra.

Chẳng sai chút nào, ngay sau đó là từng tiếng ực ực, rõ ràng là tiếng người nốc rượu, có lẽ phải nốc đến chín mươi ngụm liên tục mới thôi.

Cuối cùng, chỉ nghe giọng già nua kia cất tiếng cười sáng khoải, rồi ực lại nốc thêm ngụm rượu nữa, mới rề rà nói một mình :

- Hà hà... Đêm nay coi như ta là người đầu tiên đến!

Dứt lời, lại cười ngất.

Nhưng ngay trong tràng cười của lão, bỗng lại nhận ra thêm một tiếng cười lạnh lạnh khác.

- Hắc hắc... Thất huynh, người chó khua mép vội mừng, huynh đệ còn đến sớm hơn người!

Giọng người thứ hai này the the nghe đến chói tai, khi nghe chừng như trên tàn quế, nhưng dứt câu thì cả người đã rơi xuống trên mặt bàn đá.

Thân Phi Quỳnh trầm nghĩ :

- Bát Công Trương Công Quyền.

Thất Công Hoàng Công Độ cười hi hi nói :

- Nực cười, người vừa đến thì nói vừa đến, làm gì phải tự trát vàng lên mặt, bảo là còn đến sớm hơn ta?

Bát Công Trương Công Quyền ré giọng lên nói :

- Huynh đệ cần gì phải tự trát vàng lên mặt chứ? Người làm sao biết huynh đệ không phải đến sớm hơn người? Nói người biết, huynh đệ đến, nhưng chưa thấy người nào, nên nhảy lên cây ngủ một giấc rồi, giờ người mới đến, chính tiếng cười của người đánh thức huynh đệ dậy đây nhé!

Thất Công Hoàng Công Độ nói :

- Hừ, ta sao không biết người đến muộn, rồi vô nắp vào tàng cây, lại từ trên cây nhảy xuống bảo là vừa ngủ một giấc. Nói vậy ai nói không được? Giả sử ta bảo rằng, ta đến đây đã uống hết một bồ rượu rồi, thấy ai cũng chưa đến, nên xuống chợ mua về thêm bình rượu thứ hai này đây, thì sao hử?

- Ái da..., Ai đến trước, ai đến sau, sự thật vẫn là sự thật, việc gì phải giả sử này ví dụ nọ?

Bọn họ một người một câu, không ai chịu nhịn ai, tranh cãi náo nhiệt lên, chung quy vẫn là tranh xem ai là người đến trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thất Bát nhị công

Cãi nhau một hồi, Thất Công Hoàng Công Độ như không chịu nói, thét lên :

- Lão phu từ Thiên Phong sơn đến đây, lộ trình xa hơn người, nhưng đến trước người là sự thật trăm phần trăm!

Bát Công Trương Công Quyền ré giọng nói :

- Thôi đi, huynh đệ từ Cửu Tiên đường đến đây cũng chẳng gần hơn người nhé? Và lại, ai biết được là sáng sớm hôm nay người mới bắt đầu lên đường?

Thất Công Hoàng Công Độ cười vang nói :

- A, đây mới gọi là không đánh tự khai, thì ra người không phải lên đường sáng này!

Thì ra bọn họ từ hai nơi rất xa ước định bắt đầu sáng này mới xuất phát chạy đến đây, như vậy là bọn họ thi thố cước trình, cho nên mới tranh luận xem ai đến trước. Điều này cũng có nghĩa là tranh xem công lực ai cao ai thấp.

Thân Phi Quỳnh trong lòng nghĩ :

- Quả là xưa nay tam đại chưa thấy ai là kẻ không hiểu danh, cứ như bọn Thất Công, Bát Công thân phận cực cao, mà cũng chỉ vì chút danh phận mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Chỉ nghe Bát Công Trương Công Quyền nói :

- Ai xuất phát trước?

Thất Công Hoàng Công Độ cười ha hả nói :

- Cứ cho là ngươi và ta không ai xuất phát trước, vậy chỉ lấy đến đây trước làm chuẩn!

- Huynh đệ đến trước, Thất huynh không tin, huynh đệ có người làm chứng đấy!

- Ngươi có người làm chứng ư? Ai?

Bát Công Trương Công Quyền chỉ tay ra phía trước nói :

- Nhìn kia, chẳng phải một vị tiểu cô nương đó sao? Cô ta có thể làm chứng cho huynh đệ.

Thất Công Hoàng Công Độ đưa mắt nhìn về phía Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi :

- Nữ oa đầu kia đến đây làm gì chứ?

- Hi hi... Đương nhiên là đến làm chứng cho huynh đệ!

- Nói huyền! Ngươi không nhìn thấy trong tay cô ta còn có thêm một người sao?

Bát Công Trương Công Quyền bây giờ mới đưa mắt nhìn cẩn thận, quả nhiên không sai, bất giác la lên :

- Í, cô ta hình như là đang khóc!

Thất Công Hoàng Công Độ lắc đầu nói :

- Không, cô ta đang rơi nước mắt!

- Ngươi... Ngươi đó, khóc và rơi nước mắt thì có khác gì nhau?

- Hắc hắc! Khác nhau lắm chứ, khóc là có tiếng, rơi nước mắt là không có tiếng!

- Hừ, không khóc thì làm sao ngươi rơi nước mắt?

- Có lúc người ta cũng rơi nước mắt chứ!

- Nói vậy ngươi cho rằng cô ta đang cười?

- Ồ, không, lão phu chỉ nói cô ta rơi nước mắt, không nói cô ta đang cười.

Thân Phi Quỳnh trong lòng đang rầu rĩ, nhưng nghe hai lão quái tranh cãi nhau đến đó cũng không nhịn được, suýt nữa thì bật ra tiếng cười.

Hai lão quái chỉ vì chuyện khóc hay rơi nước mắt mà cũng tranh cãi nhau suốt cả buổi vẫn chưa ngã ngũ.

Bát Công hậm hực :

- Thôi được, chúng ta đến hỏi xem vì sao cô ta khóc?

Thất Công bắt lại :

- Không, phải để lão phu hỏi trước, vì sao cô ta rơi nước mắt?

Chỉ thấy tính tình cổ quái, ngoan cố của hai lão già này, cũng biết chết đến bên, cầu cũng không xong, nhất định phải để bọn họ tự khai khẩu trước!

Khi ấy nghe tiếng Bát Công Trương Công Quyền lên tiếng hỏi :

- Ê! Tiểu cô nương, làm gì mà quỳ ở đó khóc lóc thế này?

Chẳng ngờ, Thất Công Hoàng Công Độ tranh ngang hỏi ngay :

- Nữ oa đầu, ngươi nói xem, tại sao ngươi quỳ rơi nước mắt ở đây?

Thân Phi Quỳnh đã tỉnh trong đầu, nàng im lặng, đến đầu cũng không ngẩng lên.

Bát Công nói :

- Chùng như cô ta không nghe thấy!

Thất Công nói :

- Không, cô ta đang rơi nước mắt, nên không muốn nói chuyện với chúng ta.

Bát Công cãi lại :

- Gió mạnh quá, nên cô ta không nghe thấy đấy chứ!

- Ủi da, cái giọng như thể xé trời xé đất của người, giờ nào mà thôi tởn đi nổi? Nhất định là cô ta không chịu nói chuyện.

Bát Công thân hình bỗng thoáng động nhẹ lướt tới bên người Thân Phi Quỳnh gọi lớn :

- Ê, nữ oa đầu...

Thất Công cũng không chậm chân, người như thu diệp trong gió thoáng rút bên người nàng, tranh nói ngay :

- Tiểu cô nương tại sao lại quỳ ở đây?

Thân Phi Quỳnh thấy cả hai lão quái đều đã trúng kế, thầm vui trong lòng nghĩ :

- Xem ra Tuấn đệ được cứu rồi!

Thế nhưng cả người nàng vẫn quỳ yên bất động, chỉ có đầu là hơi lắc nhẹ.

Bát Công hỏi :

- Trong tay cô nương là người nào vậy?

Thất Công tranh vào nói :

- Còn phải hỏi, đương nhiên là người thân của cô ta.

Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới lên tiếng :

- Nó là đệ đệ của tôi!

Thất Công mừng ra mặt nói :

- Ta bảo là thân nhân của cô ta quyết không sai nhé!

- Í, nhưng lão phu cũng đâu có bảo là không phải thân nhân cô ta?

Bát Công nói rồi quay đầu nhìn Thân Phi Quỳnh hỏi tiếp :

- Đệ đệ cô nương bị sao vậy?

Không đợi Thân Phi Quỳnh kịp đáp, Thất Công làm như hiểu biết nói ngay :

- Xem ra hần bệnh không nhẹ tí nào!

Thân Phi Quỳnh rơi nước mắt nói :

- Không phải bệnh!

Bát Công nghiêng tai nghe ngóng rồi nói :

- Hơi thở không phải khó khăn, mà là rất yếu nhược.

Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới ngước đầu lên vẻ không vui nói :

- Các người chó có cái vãi về đệ đệ của ta có được không chứ? Ái... hần... xem ra không cứu nổi!

Thất Công nghe vậy thì hiểu kỳ hỏi ngay :

- Đệ đệ cô nương thật ra bị cái gì chứ?

Rõ ràng là quái, bảo họ đừng cãi thì họ càng tranh hơi cho bằng được.

Thân Phi Quỳnh mừng khắp khỏi trong lòng, nhưng vờ lớn tiếng nói :

- Ta đã nói rồi, đệ đệ ta không phải sinh bệnh, đừng hỏi nữa được không chứ?

Bát Công như lạnh lợi hơn, thấp giọng hỏi khẽ :

- Này, cô nương, đệ đệ của cô sao bảo là không cứu nổi?

Thân Phi Quỳnh cười thầm nói :

- Đệ đệ ta thụ thương nội tạng, khiến khí huyết nghịch hành, ta biết không ai có thể cứu nổi, nên ta đưa nó đến đây...

Nàng tuy chỉ có ý nói vậy, nhưng khi thốt lên mấy tiếng đưa nó đến đây thì bất giác tình không ngăn nổi lòng lại tuôn nước mắt, thút thít không nói tiếp hết câu được.

Thất Công Hoàng Công Độ nghe thì bất thần ngửa mặt cười vang ha hả.

Bát Công Trương Công Quyền ré giọng nói :

- Thất huynh, người thật không đúng, tiểu cô nương trong lòng sâu bi thống thiết, người lại cười gì chứ?

Thất Công ngưng bật tiếng cười nói :

- Người không nghe cô ta nói sao, đệ đệ của cô ta thụ nội thương, khí huyết nghịch hành, không còn ai cứu nổi?

- Hừ, sao lại không nghe!

- Đệ đệ của cô ta làm sao chết được chứ?

- Cô ta chỉ bảo là đệ đệ không cứu nổi, nói chết bao giờ?

Thất Công lại phá lên cười ha hả tiếp :

- Gặp phải tay bọn ta, há chết nổi sao?

Bát Công hỏi :

- Ý Thất Công là muốn chúng ta ra tay cứu trợ?

Thất Công gật đầu nói :

- Người nói đúng, cứu một mạng người còn hơn xây cả bảy tòa phủ đệ, nhớ lại năm xưa, chúng ta tám người ngay trên Bát Công sơn này kết nghĩa. Nhưng nay chỉ còn thừa lại ba chúng ta, làm một việc thiện tích âm đức cũng hay đấy chứ, biết đâu nhờ vậy sống thêm được vài ngày.

Bát Công cười hì hì gật đầu đáp :

- Thất huynh nói đúng lắm, chúng ta xưa nay chỉ biết có mình, giờ gần xuống lỗ, làm chút việc thiện gọi là để tiếng thơm nghìn thu, hì hì...

Thân Phi Quỳnh cứ nghe hai lão quái bông đùa là muốn bật cười, nhưng cười không nổi.

Thất Công cúi người xuống nói :

- Nữ oa nhi, người nhanh đứng lên, đệ đệ của người sẽ được cứu!

Bát Công cũng chen vào nói :

- Đúng, đệ đệ của người gặp phải bọn ta, muốn chết e còn khó hơn sống đấy!

Thân Phi Quỳnh vẫn còn lắc đầu đáp :

- Không, bao nhiêu thầy lang đều nói, không ai cứu nổi đệ đệ ta.

Thất Công ré giọng lên :

- Lão phu nói cứu được là cứu được, tại sao người không chịu nghe lời bọn lão phu, lại đi nghe lời mấy tên lang băm bắt tài kia chứ?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Nhưng bọn họ đều là những thầy lang nổi tiếng!

Bát Công vỗ ngực nói :

- Huynh đệ chúng ta còn hơn cả Hoa Đà năm xưa, đừng nói là thầy lang đời này!

Thân Phi Quỳnh tay ôm chặt Nhạc Tiểu Tuấn như sợ người ta cướp mất, rồi nói :

- Các người lừa ta, các người, không phải là thầy lang, cứu không nổi đệ đệ...

Thất Công la lên :

- Hừ, ai bảo là không phải chứ?

Bát Công cũng ré lên :

- Không phải cũng phải!

Nói rồi, bọn họ một người nắm đầu, một người nắm chân Nhạc Tiểu Tuấn giằng mạnh ra khỏi tay Thân Phi Quỳnh.

Đương nhiên là Thân Phi Quỳnh có ý khích bọn họ, cho nên khi Thất Công, Bát Công chop chân chàng giằng lấy, nàng chỉ vờ lúi kéo lại, cuối cùng cũng thả cho bọn họ cướp đi.

Thực tế mà nói, mỗi khi hai lão quái này đã muốn đoạt Nhạc Tiểu Tuấn trong tay nàng, thì cho dù nàng thí mạng với bọn họ cũng chỉ là vô ích mà thôi, quyết không sao giữ nổi chàng trong tay.

Lúc này, hai lão quái chop được người Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như bắt được vàng, mừng hí hửng, rồi “vèo” một cái, hai lão vác chàng lên vai phóng trở lại góc lão quế thụ, rồi đặt chàng nằm ngửa trên phiến đá, hai lão đứng đối diện với nhau.

Thân Phi Quỳnh vờ vùng đứng lên la lớn :

- Thả đệ đệ ta ra, các người không được hại nó...

Vừa gào nàng vừa chạy lên, Thất Công quay đầu cười nói :

- Nữ oa đầu, người yên cho lão phu nhờ! Chớ lo lắng, bọn lão phu nhất định cứu sống hần, lẽ nào bọn lão phu lại hại hần?

Tiếp theo lời nói, chỉ thấy lão vung tay cách không điểm một cái vào người nàng đang đà chạy đến.

Thân Phi Quỳnh ngược lại không dám chạy quá nhanh sợ lộ chân tướng, khi chỉ còn cách phiến đá chừng ba trượng thì cả người bỗng khựng lại bất động.

Nàng tuy bị phong bế huyết đạo đứng yên tại chỗ, thế nhưng trong lòng bây giờ mới thay nhẹ nhõm.

Nàng biết lão ta làm vậy chỉ là tránh nàng làm náo động mà thôi, để bọn họ dễ ra tay cứu chữa cho Nhạc Tiểu Tuấn, xem ra nàng bôn ba một chuyện này cũng không uổng phí.

Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ mà được hai nhân vật võ công cái thế, quy ẩn giang hồ mấy chục năm nay ra tay liên thủ đã thông kinh mạch, nhất định hiện tượng khí huyết nghịch hành sẽ trở lại ổn định.

Bây giờ, Thất Công đứng trên đỉnh đầu chàng, đối diện cách Bát Công cái bàn đá, nói :

- Lão Bát, thằng nhóc này xem ra thương thế chẳng nhẹ chút nào, ngũ tạng lục phủ bị chấn động mạnh đảo loạn vị trí, mới khiến khí huyết nghịch hành.

Bát Công nói :

- Vậy thì trước hết chúng ta dùng án ma thủ pháp, thôi cung quá huyết, hồi phục lại nguyên vị của từng tạng phủ.

Thất Công cãi lại :

- Không, hần bị khí huyết nghịch chuyên, chỉ cần dùng khí công đã thông kinh lạc toàn thân, khiến cho khí huyết vận chuyển trở lại bình thường, thì khí tạng tự nhiên cũng sẽ hồi nguyên cố vị. Đó mới đúng là y đạo Xả Mạt Thủ Bồn lấy gốc làm chính!

Bát Công lắc đầu chắc lưỡi nói :

- Ý này huynh đệ không thể đồng tình, tạng phủ thoát vị, nếu không đưa nó trở về đúng nguyên vị, thì dù có đã thông kinh mạch, há có thể khiến khí huyết quy nguyên được sao? Đó mới chính là Vương đạo, sao lại bảo là Xả bồn tầm mạt được chứ?

- Ái da, cái gì là gốc, cái gì là ngọn, ta hỏi ngươi : Tạng phủ có trước hay khí huyết có trước? Chẳng phải can sinh huyết, thận sinh tinh, tinh hóa khí, không phải chính tạng phủ sinh khí huyết là gì?

Thất Công không chịu thua hỏi vặn lại :

- Tạng phủ hình thành dần trong bào thai, bào thai nếu không hấp thụ từ khí huyết của cha mẹ thì làm sao có được? Thử hỏi khí huyết có trước hay tạng phủ có trước? Khí huyết kinh lạc đã thông, thì tạng phủ tự điều, đó mới là vương đạo!

Thân Phi Quỳnh bị điểm huyết cả buổi, mà chỉ nghe bọn họ đem kiếm giải y thuật ra tranh luận, chứ chưa thấy ai chịu ra tay, có lẽ chờ đến khi bọn họ tranh cãi xong, thì Tuấn đệ có lẽ tiêu mất?

Chi nghĩ vậy nàng đã hoảng trong lòng, bất giác buột miệng la lên :

- Đệ đệ của ta đã phục Tuyệt Sâm hoàn của Tuyệt Sơn Lão Thần Tiên, chỉ vì khí huyết nghịch chuyên, cho nên được lực không phát công hiệu thông đạt chân nguyên. Các ngươi muốn cứu đệ đệ ta, chỉ cần đã thông kinh huyết cho nó, khiến khí huyết nghịch hành trở lại lưu chuyên chính thương, thương thể tự nhiên lành khỏi.

Thất Công nghe thế thì vui ra mặt cười nói :

- Thì ra đệ đệ ngươi đã phục qua Tuyệt Sâm hoàn của ân công, cũng là, Tuyệt Sâm hoàn còn hơn tạo hóa thiên địa, một chút thương tích này ắt phải khỏi từ lâu, sao còn hiện tượng khí huyết nghịch hành chứ?

Bát Công nói :

- Thất huynh không biết, đệ đệ của cô ta nguyên vì khí huyết nghịch hành, cho nên Tuyệt Sâm hoàn của ân công chưa phát được công hiệu, chỉ cần giúp hắn điều lý khí huyết thuận hành, thì được lực mới phát huy công hiệu.

Thất Công cười nói :

- Cho nên mới lấy việc liệu thương chân khí làm chủ, lão Bát, ngươi thấy lão phu nói không sai chứ? Nào, chúng ta cùng động thủ, lão phu từ Bách Hội, đẩy khí xuống Đan Điền, ngươi từ huyết Dũng Tuyền đẩy khí đi lên. Hai chúng ta hợp lực đẩy khí thuận theo hai mạch Nhâm, Đốc nhất định phải đã thông kinh lạc cho hắn mới được!

Bát Công lúc ấy mới gật đầu đồng ý :

- Hào, chúng ta làm thế!

Thất Công không nói gì thêm lập tức đưa tay phải ra ấn ngay huyết Bách Hội trên đỉnh đầu chàng, một cổ kinh lực như hồng lưu từ tay lão tràn vào huyết Bách Hội đi xuống Đan Điền, Bát Công cũng lập tức song chưởng đưa ra áp ngay huyết Dũng Tuyền dưới lòng hai bàn chân Nhạc Tiểu Tuấn, đẩy chân khí từ từ đi lên.

Bọn họ đều là cao nhân có mấy mươi năm tu luyện chân lực, giờ đây cả hai người đồng thời vận chân khí đẩy vào người chàng theo hai mạch Nhâm Đốc, thì phải biết lực đạo không phải nhỏ.

Nhạc Tiểu Tuấn đang hôn mê bất tỉnh, bỗng nhiên cảm rung nhẹ một lúc.

Bát Công đẩy chân khí từ Bách Hội xuống Đan Điền, một lúc nói :

- Chúng ta cần phải đã thông cho hắn nhiều lần mới được, lão Bát, hiện tại lão phu sẽ tuần Đốc mạch đưa thì thăng thăng, ngươi đưa khí theo Nhâm Mạch đi xuống.

Bát Công Trương Công Quyền ngày thường thì chẳng khi nào chịu nhường lão Thất một lời, thế nhưng hôm nay vì để cứu người tích âm đức, cho nên gật đầu nói :

- Hào!

Bây giờ Thất Công thôi động chân khí từ Nhâm mạch chuyển nhập Đốc mạch thuận kinh đi lên.

Bát Công cũng thôi động chân khí từ Bách Hội huyết thuận Nhâm mạch đi xuống thẳng Đan Điền.

Hai cổ chân khí cực mạnh cứ vậy một trước một sau, một thăng một giáng mà vận hành, Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu người rung nhẹ nhẹ, nhưng càng lúc thì rung giật càng mạnh hơn.

Thân Phi Quỳnh cả người bất động, nhưng mọi tri giác đều bình thường.

Lúc này nhìn thấy Thất Công và Bát Công sau một hồi dùng chân khí đã thông hai mạch Nhâm Đốc. Theo lý, kinh mạch được đã thông, khí huyết nghịch hành dần dần được bình hoàn thuận chuyển trở lại, thì bệnh nhân phải yên tĩnh mới đúng.

Vậy mà, càng lúc Nhạc Tiểu Tuấn thân hình rung giật càng nhanh, tợ hồ như có điều gì không ổn?

Chính đang suy nghĩ mông lung, bỗng học một tiếng, chỉ thấy từ miệng Nhạc Tiểu Tuấn một vòi máu đen phủ bắn ra ngoài.

Thân Phi Quỳnh á lên một tiếng thất thanh, vừa kinh vừa sợ suýt nữa thì khụy người bất tỉnh.

Cứ nhìn tình hình này, thì chừng như Thất Công, Bát Công đẩy chân khí vào người chàng, khiến cho thương thế càng nặng hơn thì phải.

Theo lẽ, chàng đã phục Tuyết Sâm hoàn giờ được hai vị cao thủ này truyền chân lực đã thông kinh lạc, phát huy công hiệu của linh dược, thì thương thế phải thuyên giảm càng nhanh mới đúng. Nhưng rõ ràng hiện tượng này là có sự phản ứng rất mạnh bên trong cơ thể của chàng, liệu chuyện gì sẽ xảy ra?

Nàng rất muốn chạy đến xem chàng ra thế nào, nhưng lúc này người bị phong bế huyết đạo, đương nhiên nàng chỉ trưng mắt nhìn chàng mà lòng đau xót.

Đúng tại lúc nàng đang loạn, bỗng bình bình hai tiếng, chỉ nghe tợ như hai thân hình ai đó đổ xuống đất.

Thân Phi Quỳnh giương mắt ngưng thần nhìn qua màn đêm, tuy khoảng cách ngoài ba trượng, đêm lại không trăng sao, thế nhưng nàng cũng nhận ra bọn Thất Công, Bát Công hai người rõ ràng đổ ập xuống ngay trên người Nhạc Tiểu Tuấn.

- Í, bọn họ thế nào vậy?

Thân Phi Quỳnh tận mắt nhìn thấy biến cố ấy, nhưng không thể nào nhúc nhích được.

Khi ấy mới nghĩ ngay đến chỉ còn cách điều công vận khí tự giải huyết cho mình, nghĩ rồi nàng liền nhắm mắt, điều hòa hơi thở bắt đầu vận chân khí.

Chẳng ngờ, khi chân khí của nàng lưu chuyển đến chỗ huyết đạo bị điểm, thì tự nhiên bị một phá lực ghê gớm khiến nàng thấy nhói đau lên, suýt nữa thì bật la thành tiếng.

Rõ ràng vừa rồi Thất Công chỉ cách không phóng chỉ lực điểm huyết, mà xem ra cũng không nặng lắm vậy mà giờ nàng tự thân vận khí giải huyết lại gặp trở ngại?

Thân Phi Quỳnh trầm nghĩ :

- Ái, chẳng ngờ thủ pháp cách không điểm huyết của lão ta lại lợi hại như vậy!

Thì ra, Thất Công chỉ điểm rất nhẹ, nhưng là một thủ pháp điểm huyết kỳ môn ngoại hạng, cho nên căn bản với công lực như Thân Phi Quỳnh mà không thể tự giải được.

Trước tình hình này thì Thân Phi Quỳnh càng hoảng loạn hơn.

Trong lúc thần trí đang lo lắng phát loạn, bỗng nàng nghe có tiếng áo lướt gió tợ hồ như từ trên không trung lướt xuống, nháy mắt trước góc lão què thụ đã có thêm một bóng người.

Người này vóc dáng cao lớn, thân vận hoàng bào, mắt sáng râu dài, thần thái đạo mạo oai nghi.

Thân Phi Quỳnh lòng trầm kêu lên :

- Ngũ Công Trang Công Định!

Hoàng bào lão nhân mất như ánh sao lướt qua một vòng toan trường, bỗng la lên :

- Lão Thất, lão Bát, các ngươi...

Lúc này chừng như đã nhận ra điều gì khác lạ, chỉ thấy chòm râu đen của lão run lên, giọng phần nộ thét lớn :

- Kẻ nào sát hại lão Thất, lão Bát?

- Sát hại?

Thân Phi Quỳnh tợ hồ như không tin vào tai mình, như vậy có nghĩa là hai lão già kia đã chết, làm sao lại chết được?

Lòng nàng bất giác run lên, lão Thất, lão Bát mà chết, vậy thì Tuấn đệ...

Nàng không dám nghĩ tiếp, buộc miệng gọi lớn :

- Lão tiền bối, nhanh đến giải huyệt giúp vãn bối.

Ánh mắt sắc lạnh đầy sát cơ của Ngũ Công Trang Công Định quét một vòng, rồi tung người lướt tới bên người nàng thét hỏi :

- Ngươi là ai? Nói mau, chỉ cần nửa câu nói dối, lão phu bừa người ngươi ra trăm mảnh.

Trong con thịnh nộ, lão không ghìm nổi chộp vào vai nàng, nắm ngón tay như nắm gọng kìm, khiến nàng đau nhói cả vai.

Thân Phi Quỳnh nghiêng răng nói :

- Lão tiền bối buông tay ra, vãn bối chính là Thân Phi Quỳnh của Tuyết Sơn phái.

Hai tiếng Tuyết Sơn quả nhiên công hiệu, liền thấy lão già buông tay ra ngưng mắt nhìn xoáy vào mặt nàng hỏi lại :

- Ngươi là người của Tuyết Sơn?

- Không sai, vãn bối Tuyết Sơn đệ tam đại.

Lão già hơi ngó người, Tuyết Sơn đệ tam đại có nghĩa là tôn bối của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, bèn hỏi :

- Vậy thì Tuyết Sơn Lão Thần Tiên là gì của ngươi?

- Nội tổ!

Lão nhân bây giờ mới đổi giọng nói :

- Thì ra cô nương là tôn nữ của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, thứ cho lão hủ thô lỗ.

- Lão tiền bối chớ nên khách khí, vãn bối vừa rồi bị Thất Công điểm huyệt, cho nên mới cầu lão tiền bối giải khai huyệt đạo.

- A, lão hủ quên mất.

Nói rồi lão phát nhẹ một chưởng vào hậu tâm của nàng để giải khai huyệt đạo, lại hỏi :

- Cô nương có biết kẻ nào đã hại chết lão Thất, lão Bát không?

- Không biết, vừa rồi Thất Công và Bát Công giúp đệ đệ của tôi đã thông kinh huyệt, chẳng hiểu vì sao lại..

Nàng đáp chưa hết câu, nhưng lòng thì cứ để vào người Nhạc Tiểu Tuấn, cho nên vừa được giải khai huyệt đạo là lập tức phóng chạy đến bên phiến đá.

Chỉ thấy mặt Nhạc Tiểu Tuấn trắng như tờ giấy, khoe miệng và ngực còn dính đầy vết máu, nhất thời chưa biết sống chết ra sao, lòng nàng đau xót gọi lên :

- Tuấn đệ!

Lại nói, lão nhân nghe nàng xưng Tuấn đệ thì lòng thâm nghĩ ngay :

- Không đúng rồi! Lão Thần Tiên làm gì có tôn nhi, con nha đầu này lừa ta!

Chỉ nghĩ vậy, lão lướt người vèo tới bên nàng, trầm giọng quát :

- Tiểu cô nương, thật ra ngươi là ai?

Thân Phi Quỳnh lòng đau xót chỉ nghĩ đến Nhạc Tiểu Tuấn, nên xằng giọng đáp :

- Chẳng phải vãn bối đã đáp rồi sao? Tôi là Thân Phi Quỳnh..

- Hào, vậy thì thằng nhóc này thì sao?

- Là đệ đệ của tôi..

- Hà hà...

Lão nhân ngửa mặt cười dài một tràng, ánh mắt phát hàn quang quắc lên nói :

- Ngươi dám lừa Trang Công Định này sao? Xem ra ngươi chính là hung thủ sát hại lão Thất, lão Bát.

Thân Phi Quỳnh kinh ngạc quay đầu nhìn lão hỏi :

- Lão tiền bối tại sao lại cho tôi sát hại Thất Công, Bát Công?

Ngũ Công Trang Công Định lắc nhẹ người khiến xương cốt kêu lên răng rắc, cười gằn nói :

- Người giả mạo là tôn nữ của Lão Thần Tiên, há qua mặt nổi lão phu?

Lão người vốn đã cao lớn, giờ nhướng thêm lên khiến thân hình càng dềnh dàng như đại hộ pháp, tay từ từ nắm móc câu đẩy ra.

Thân Phi Quỳnh thẳm kêu lên :

- Kim Cương chương!

Bên vội nghiêm nét mặt nói lớn :

- Lão tiền bối sao lại bảo vẫn bối giả mạo chứ?

- Hừ, theo lão phu biết, thì Lão Thần Tiên không có cháu trai!

Thân Phi Quỳnh vỡ lẽ, vội nói :

- Nó là... Nghĩa đệ của vẫn bối!

- Lão phu làm sao tin được?

- Ái, vậy lão tiền bối bảo vẫn bối phải làm thế nào mới tin đây?

- À, ba vị tôn nữ của Lão Thần Tiên được người trong giang hồ xưng là Tuyết Sơn tam anh, võ công hấp thu chân truyền từ Lão Thần Tiên, giờ chỉ cần người tiếp nối lão phu một chương, lão phu mới tin!

Thân Phi Quỳnh nghe vậy bất giác phát nộ, la lên :

- Đệ đệ ta sống chết chưa biết, trong cảnh rối trí này, Trang lão tiền bối lẽ nào lại bức ta động thủ? Chẳng lẽ lão đã quên ân cứu mạng của gia gia ta năm xưa rồi sao?

Ngũ Công Trang Công Định vừa nghe đến hai tiếng ân nhân, thì hai tay chấp lại vãi lên trời nói lớn :

- Ân cứu mạng của Lão Thần Tiên, Trang Công Định suốt đời không quên!

Thân Phi Quỳnh đột nhiên nhớ đến một điều, bèn rút phát thanh Thất chủy đoản kiếm phóng cảm phập xuống đất, lạnh giọng hỏi :

- Trang lão tiền bối nếu nhận ra thanh kiếm này, thì sẽ rõ thân thể của ta.

- A, Hàn Anh kiếm!

Trang Công Định vừa nhìn thấy thanh kiếm, thì mặt lúng túng, chấp tay nói :

- Cô nương quả đúng là tôn nữ của Lão Thần Tiên, lão hủ thất lễ, xin thứ tội.

Nguyên Lão Thần Tiên có ba vị tôn nữ ưu ái như ba viên ngọc châu trên tay, từ nhỏ đã đúc tặng cho ba người thanh bảo kiếm hoàn toàn giống nhau được gọi là Hàn Anh kiếm, cũng chính do điều này mà người ta gọi ba chị em họ là Tuyết Sơn tam anh.

Thân Phi Quỳnh hỏi :

- Lão tiền bối hiện tại không có nghi ngờ nữa chứ?

Trang Công Định cười đáp :

- Đã có thanh kiếm Hàn Anh kiếm này trong người thì lão hủ nào dám nghi ngờ nữa!

Lão hơi dừng lại, rồi thở dài thườn thọt nói :

- Chỉ có điều, chuyện lão Thất, lão Bát bị ám hại, duy nhất chỉ một mình cô nương ở đây chứng kiến, hy vọng cô nương nói cho rõ, lão hủ nhất định trả thù cho bọn họ.

- Hảo, lão tiền bối chờ một lát, để vẫn bối xem xét đệ đệ còn cứu nổi không?

- Lệnh đệ cô nương hơi thờ thờ cấp, nhất định không có chuyện gì nguy hại.

Thì ra, lão bằng vào công lực tinh thâm, chỉ lóng tai nghe đã nhận ra hơi thở của Nhạc Tiểu Tuấn.

Thân Phi Quỳnh lại rơi nước mắt nói :

- Lão tiền bối, xem còn cứu nổi không?

- Hà, để lão phu xem thử!

Nói rồi lão nén nước mắt di chuyển thi thể của Thất Công và Bát Công ra ngoài, lúc này chỉ thấy Nhạc Tiểu Tuấn mê man bất tỉnh, người đầy máu, hơi thở thờ thẩn.

Lão từ từ đưa tay ấn lên huyệt Linh Đài của chàng vận khí truyền vào thăm dò, đột nhiên cảm thấy từ trong nội thể đối phương hai luồng kinh khí cực mạnh đẩy ngược trở lại, suýt nữa thì hất văng tay lão ra khỏi người chàng.

Trong lòng lão cảm thấy kỳ lạ, lại tiếp tục đưa tay đặt trên huyệt Hoa Cái trước ngực chàng vận khí truyền vào thăm dò, lần này lão cẩn thận hơn.

Nhưng cũng như lần trước, từ chưởng tâm của lão bị hai luồng kinh lực cực mạnh đẩy ngược trở lại, lão vội vàng rút tay về.

Trong lòng thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ hai lão đệ ta đã đem hết chân lực mấy mươi năm tu luyện truyền hết vào người hắn?

Thân Phi Quỳnh thấy lão trầm ngâm hồi lâu không lên tiếng, thì giục hỏi :

- Lão tiền bối thấy thế nào?

Ngũ Công Trang Công Định nói :

- Lão hủ không thể thăm dò được lệnh đệ thụ thương ở đâu, nhưng phát hiện ra trong cơ thể lệnh đệ có hai luồng kinh lực cực mạnh vận hành liên tục, gặp bất cứ chân lực nào bên ngoài vào đều phát sinh phản kháng, thật tình lão hủ không biết duyên cớ do đâu. Hay là cô nương trước hết kể đầu đuôi mọi chuyện ở đây cho lão hủ nghe không chừng phát hiện được chút duyên do gì?

Thân Phi Quỳnh gật đầu, thế rồi đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hóa Diễm Dao của Hòa Linh Thánh Mẫu cho đến khi mọi cách cứu chữa vô phương, mới chợt nhớ ra hàng năm vào ngày mồng một tháng mười hai cho đến ngày tết Nguyên Đán đầu năm tới, Vũ Nội bát lão tề tựu trên Bát Công sơn này, nâng mới đem chàng đến đây cầu cứu chữa. Sau đó mọi chuyện ở đây thế nào, nàng nhất nhất kể ra tỉ mỉ cho Ngũ Công Trang Công Định nghe.

Ngũ Công Trang Công Định nghe rất cẩn thận, rồi một lời cũng không nói, lão bước đến bên xác Thất Công Hoàng Công Độ, đưa tay lật ngửa xác chết lại, rồi vén áo lên hai mắt chăm nhìn quan sát.

Đột nhiên lão phần nộ thét lên :

- A, Thái Cực điểm! Thì ra do bọn người Võ Đương làm chuyện này!

Nói rồi lão chỉ tay cho Thân Phi Quỳnh nhìn thấy hai điểm đỏ nhỏ nổi lên hai bên huyệt Phụng Nhân trên ngực Thất Công.

Nguyên Thái Cực điểm là môn công phu mật truyền của phái Võ Đương, nghe nói xuất thủ bằng song chỉ, dấu vết để lại trên nạn nhân là hai chấm đỏ nhỏ nằm song song với nhau.

Nói rồi lão lại bước đến lật sấp xác Bát Công Trương Công Quyền, vén áo lên, lần này thì phát hiện ra ngay huyệt Linh Đài một dấu chương ấn rất nhạt, nhưng chú mắt nhìn thì cũng biết ngay chính nó là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân.

Trang Công Định mặt biến sắc như đồng xanh, râu tóc dựng ngược thét lớn :

- Bát Nhã thần công! Chẳng ngờ là người của Thiếu Lâm hạ độc thủ!

Lão lặng người giây lát, rồi tợ hồ như hiểu ra vấn đề, từ từ nói :

- Lão hủ đoán tình hình lúc bấy giờ, lão Thất, lão Bát nhân vì mãi lo vận toàn chân khí đẩy vào người lệnh đệ, nên căn bản không hay biết địch nhân ẩn người tiếp cận, mà bọn người này nhất định thân thủ cũng rất cao cường. Cho nên khi bị tập kích, thì cả hai có biết trở tay cũng không kịp, mới bị sát tử tại đương trường.

Lão hơi dừng lại, di chuyển ánh mắt nhìn lên vết máu trên người Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Còn chuyện lệnh đệ tại sao trong khi được đả thông Nhâm, Đốc nhị mạch lại hộc máu ra, thì lão phu không lý giải nổi. Có điều chắc chắn rằng, lão Thất, lão Bát trong lúc đang vận hết công lực quan nhập nội thể của lệnh đệ trợ sức đả thông hai mạch Nhâm Đốc thì bị ám toán tắc tử lập tức, nên chung quy không thu hồi được công lực. Từ đó, hai luồng chân lực mấy mươi năm tu luyện của lão Thất, lão Bát lưu lại trong nội thể của lệnh đệ. Điều

này, đối với lệnh đệ mà nói thì họa hay phúc chưa thể biết được, bởi vì trong người lệnh đệ Thập nhị kinh mạch và sáu kinh trong Kỳ kinh Bát mạch thì khí huyết nghịch hành, riêng hai mạch trong người cùng lúc tồn tại hai luồng khí huyết nghịch thuận xung đột lẫn nhau, chỉ sợ người này không chịu đựng nổi, có điều trước mặt cũng chưa gặp nguy hiểm lớn.

Thân Phi Quỳnh nghe lão nhân phân tích lý giải một hồi, thì lòng càng phát hoảng, như người chết đuối gặp phao, vội hỏi :

- Lão tiền bối có cách gì cứu đệ đệ...

Trang Công Định lắc đầu thở dài, trầm ngâm một lúc bỗng ngược mắt nhìn nàng nói :

- Lão hủ thực tại không nghĩ ra cách nào cứu nổi lệnh đệ, thế nhưng chừng như chỉ còn một con đường...

- Con đường nào?

- Lệnh tổ Lão Thần Tiên sở học cùng trời đất, võ công thông huyền, cô nương chỉ còn cách nhanh về Tuyết Sơn cầu cứu lệnh tổ một phen mới được.

Thân Phi Quỳnh vốn ngay khi còn ở trong khách điểm cũng đã nghĩ đến chuyện gia gia nàng có thể cứu chữa nổi cho Nhạc Tiểu Tuấn, thế nhưng đường xa hơn nghìn dặm, đâu phải là chuyện cấp cứu nổi tình hình nguy cấp trước mắt. Cho nên nàng mới đưa chàng đến Bát Công sơn gặp Vũ Nội bát lão là vì thứ nhất đường gần hơn mấy lần, thứ hai Vũ Nội bát lão tuy nay chỉ còn ba người, nhưng đều là võ công tuyệt thế, và thứ ba bọn họ năm xưa đều từng thọ ân cứu mạng của gia gia nàng.

Chẳng ngờ, Thất Công và Bát Công cứu chữa chàng, bất thần bị ám toán mà chết, để lại trong nội thể của chàng hai luồng khí huyết thuận nghịch tương thông, không ngờ vì cứu chàng hóa ra lại là hại chàng!

Trong lòng nàng lúc này bán loạn, rối như tơ vò, bật khóc thành tiếng kêu khổ :

- Hừ... Hừ... Trời ơi, ta hại chàng rồi!

- Cô nương trấn tĩnh lại, vẫn còn đường mà...

Nàng ngược nhìn qua khuôn mặt dần dựa nước mắt nhìn lão hỏi :

- Lão tiền bối xem, chàng có thể giữ được cho đến Tuyết Sơn không?

- Ái da, chuyện này thì lão hủ cũng khó đoán ngôn được, thế nhưng cứ theo tình hình trước mắt mà nói, trong cơ thể của lệnh đệ chân khí rất thịnh, ấy là do hai lão Thất, lão Bát truyền vào cũng cực thịnh không kém, nhưng lại thuận hành theo hai mạch Nhâm Đốc. Trong nội thể, khí huyết nghịch thuận xung đột, có thể xảy ra một biến cố lớn, thật khó lường được, có điều...

Thân Phi Quỳnh vội hỏi :

- Có điều thế nào?

- Có điều theo lão hủ suy đoán, hai luồng chân khí nghịch lưu xung đột này cũng phải kéo dài vài ba ngày cho đến lúc có biến hóa lớn, đó là lúc... Một trong hai luồng chân lực này bị triệt tiêu. Tuy nhiên do cũng chỉ là suy luận của lão hủ, đúng sai thì khó biết được.

Thân Phi Quỳnh nghe lão ta lý giải phân tích rất đúng, nhưng cũng chỉ là lời suy đoán, trong lòng nàng thâm hiểu Ngũ Công Trang Công Định tuy công lực thâm hậu, nhưng cũng không thể cứu trị nổi thương thể của Nhạc Tiểu Tuấn lúc này.

Ái, xem ra chỉ còn một con đường nhanh chóng đưa chàng lên Tuyết Sơn cầu cứu nội tổ, thì may ra còn cứu nổi tính mạng của chàng.

Nghĩ rồi nàng tháo thanh bảo kiếm lại, đứng lên chấp tay khép mình thi lễ nói :

- Đa tạ lão tiền bối chỉ giáo, vãn bối xin cáo từ!

Nói rồi, nàng bế Nhạc Tiểu Tuấn lên chạy nhanh xuống chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lên Tuyết Sơn

Hồ đại nương nhìn thấy Nhị tiểu thư bế Nhạc Tiểu Tuấn từ trên núi chạy trở xuống, thì nghênh đón hỏi ngay :

- Nhị tiểu thư, Nhạc tướng công thế nào rồi, cứu được...

Bọn Xuân Phong bốn người cùng chạy ủa đến, nhưng Thân Phi Quỳnh gấp giọng nói ngay :

- Chúng ta nhanh lên Tuyết Sơn!

Hồ đại nương trở mặt há mồm kinh ngạc :

- Lên Tuyết Sơn?

- Không sai, lập tức lên đường, ngày đêm không nghỉ.

Thân Phi Quỳnh thần thái hốt hoảng, nói thì kiên quyết, rồi quay nhìn bốn ả nữ tỳ nói tiếp :

- Chỉ cần Hồ ma ma theo ta, các người không cần phải đi.

Xuân Phong kêu lên :

- Nhị tiểu thư...

Thân Phi Quỳnh cắt ngang nói :

- Lộ trình quá xa, để giảm nhẹ trọng lượng của xe, các người không cần đi theo lên Tuyết Sơn, tạm thời đến chỗ Đại thư của ta ở một thời gian, ta sẽ nhanh chóng trở lại.

Miệng nói chân đi nhanh đến xe ngựa đưa Nhạc Tiểu Tuấn lên xe.

Bốn ả nữ tỳ chỉ còn biết chấp tay cúi đầu cung kính nói :

- Tiểu tỳ tuân mệnh!

Thực lòng mà nói, Thân Phi Quỳnh từ nhỏ đến lớn, bốn ả nữ tỳ này luôn theo hầu bên người nàng, không lúc nào rời xa, cùng nàng luyện võ nghệ, có lúc coi như chị em một nhà, nàng vốn không muốn để bọn họ xa cách. Nhưng tình thế bất đắc dĩ, nên nàng đành để bọn họ ở lại mà thôi. Xe ngựa lúc trước tám người, giờ giảm xuống chỉ còn một nữa, đương nhiên là nhẹ hơn nhiều, có như vậy thì ngựa mới kham nổi.

Hồ ma ma cũng lên xe, giục Tử Kim Tiêu :

- Đi thôi!

Tử Kim Tiêu không nói tiếng nào, liền ra roi thúc ngựa kéo xe chạy...

Cả bọn bốn người đứng ngơ ngẩn nhìn cỗ xe song mã phút chốc hòa trong bóng đêm.

Xuân Phong thở dài nói :

- Có lẽ người trên núi không chịu giúp tiểu thư cứu trợ cho Nhạc tướng công, nên tiểu thư hết đường mới vội lên Tuyết Sơn cầu cứu đến Lão Thần Tiên.

Hạ Vũ gật đầu nói :

- Chẳng phải sao? Ái, cứ nhìn Nhị tiểu thư lo lắng hốt hoảng theo Nhạc tướng công, cũng đủ thấy Nhị tiểu thư vì tình cảm...

Xuân Phong lườm một cái khiến Hạ Vũ không dám bẻm mép nói thêm, rồi nói :

- Chúng ta đi thôi!

Nói rồi quay người định bước đi, nhưng vừa lúc ấy bỗng “bộp, bộp, bộp...”

Từng tiếng một từ trên núi vọng lại nghe như bên tai nhưng thật chất là còn rất xa.

Xuân Phong dừng chân quay đầu tự hỏi :

- Tiếng gì vậy nhỉ?

Bọn Hạ Vũ, Thu Sương và Đông Tuyết cũng nghiêng đầu, lắng tai nghe ngóng, quả nhiên tiếng “bộp, bộp...”

Phút chốc nghe đã rõ ràng hơn, tiếng vang lên nghe có nhịp điệu, tựa hồ như là tiếng bước chân người. Thế nhưng, tiếng bước chân người sao lại nặng nề

thô thiển đến thế, mà chỉ trong nháy mắt đã nghe đến rất gần, nếu người có công lực thâm hậu chạy nhanh, khi nào lại vang lên tiếng bước chân thô thể này được?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, trong nháy mắt cả bọn đã thấy loang loáng một bóng người nhỏ thó khập khiễng từng bước từ trên núi chạy xuống.

Xuân Phong khẽ nói :

- Ai đến thế nhỉ?

Đông Tuyết nói :

- Hay là người ở trên núi?

Xuân Phong phát tay áo nói :

- Người nào cũng mặc, trời tối rồi chúng ta nhanh về chỗ Đại tiểu thư!

Bọn họ ba người kia nghe vậy cũng không để ý đến người đang chạy đến, quay người bước theo Xuân Phong.

Đúng lúc ấy, bỗng nghe tiếng người kia gọi ới ới :

- Ê, ê... Các vị cô nương, xin dừng chân!

Bộp, bộp, bộp...!

Tiếng bước chân chạy lộp bộp trên nền đất, lúc này cả bọn Xuân Phong bốn người nghe gọi thì quay lại, đã thấy người kia đến trước mặt.

Bây giờ mới nhận ra người này chân mang đôi hài vải rộng quá khổ chân, nên khi chạy mới phát ra tiếng động như vậy, có điều tốc độ chạy không thể bảo là chậm được, chỉ trong nháy mắt đã từ trên núi chạy xuống đây, đủ thấy khinh công thâm hậu đến chừng nào rồi?

Người này thân hình gầy nhỏ, trạc tuổi ngũ tuần, mắt xéch mũi hếch, răng khểnh môi dày, khi cười để lộ hàm răng lở nhố vàng ếch trong càng xấu thậm tệ.

Đông Tuyết chỉ liếc qua một cái rồi hất hàm hỏi :

- Gì?

Lão già nói :

- Tại hạ đuổi theo một người, không biết các vị cô nương có thấy một vị cô nương mang theo một thanh niên chạy qua đây không?

Bọn Xuân Phong giật mình, nghe hỏi đích thì là hỏi Nhị tiểu thư và Nhạc Tiểu Tuấn chứ chẳng nghi.

Xuân Phong lên tiếng hỏi :

- Lão đuổi theo bọn họ làm gì?

Lão già thờ phì phì gãi đầu cười nói :

- Đương nhiên là có chuyện, nếu không thì lão hù đuổi theo họ từ Trấn Châu đến tận đây làm gì?

Hạ Vũ tính bép xép sấn tới nói :

- Lão đầu nhì người truy theo Nhị tiểu thư của chúng ta làm gì hử?

Xuân Phong lúc ấy muốn cản cũng không kịp, nhưng lão già nghe thì hí hửng nói :

- Ô, thì ra bốn vị cô nương đây là người tâm phúc của Thân cô nương?

Xuân Phong hỏi :

- Đúng thì sao hử?

- Tốt quá, tốt quá, không biết Nhị tiểu thư của cô nương hiện giờ đi đâu rồi?

- Người hỏi làm gì?

- Lão hù đã nói là có chuyện mới hỏi!

- Hào, người trước hết nói ra chuyện người cần gặp Nhị tiểu thư ta, rồi ta sẽ chỉ cho người biết Nhị tiểu thư đã đi đâu!

- Ái da, tiểu cô nương chớ nên làm khó lão hủ, nhanh nói cho tôi biết Nhị tiểu thư đang ở đâu, chuyện rất quan trọng..

Hạ Vũ nói :

- Người không chịu nói vì sao muốn tìm Nhị tiểu thư, chúng ta làm sao lại nói cho người biết?

- Ái, liên quan đến mạng người, tiểu cô nương bảo lão hủ nói thế nào đây. Chỉ có điều cô ta cứ phát hoảng lên chạy đôn chạy đáo mà không bàn bạc với lão hủ..

Thu sương chen vào hỏi :

- Vì sao phải bàn bạc với người chứ?

- Nếu cô ta sớm bàn bạc với lão hủ, thì đâu phải chạy đôn chạy đáo, bệnh cấp hoảng chạy lung tung..

Xuân Phong nghe vậy thì kinh ngạc bèn hỏi :

- Nói vậy lão trượng quen với Nhị tiểu thư?

- Há chỉ quen không thôi sao, mà còn là bằng hữu nữa đấy chứ!

Đông Tuyết bĩu môi nói :

- Nhị tiểu thư ta mà có bằng hữu như người? Hừ...

Lão gia héch chiếc mũi lên cười hềnh hếch nói :

- Sao? Người nói lão hủ không xứng ư? Không tin, người cứ đi hỏi tiểu thư người thì biết.

- Hừ, Thân cô nương mà nghe ta nói coi cô như bằng hữu thì mừng còn hay hết..

Xuân Phong nói :

- Vừa rồi lão nói cấp bệnh hoảng chạy lung tung, nghĩa là sao?

Lão già cười nói :

- Không phải ư? Có người gặp bệnh, chẳng chịu bàn bạc với lão hủ, chạy loạn như kiến trên miệng nồi.

- A, thì ra người là thầy lang ư?

Lão già lại cười nhẹ hàm răng bất đồng, nói :

- Lão hủ là thầy xem tướng.

Xuân Phong nhàu mày nói :

- Người là thầy xem tướng, vậy tìm tiểu thư ta làm gì?

- A, thế nhưng bệnh tình của tiểu lão đệ ta, thì ta biết.

Xuân Phong ngạc nhiên hỏi :

- Thì ra Nhạc tướng công là tiểu huynh đệ của người?

Lão già gật đầu đáp :

- Không sai, hần là tiểu sư đệ của lão hủ.

Xuân Phong trong lòng thầm nghĩ :

- Nhạc tướng công nhân phẩm cốt cách cho đến võ công đều xuất chúng, lẽ nào lại có vị sư huynh thối tha như người?

Nghĩ vậy nhưng lại hỏi :

- Nói vậy người có thể chữa bệnh cho Nhạc tướng công?

- Ô, chẳng phải lão hủ khoác lác, bệnh của Nhạc lão đệ duy chỉ có lão hủ mới trị được, cho dù Thân cô nương có đi tìm gia gia cô ta cũng vô dụng mà thôi.

Đông Tuyết bỗng buột miệng nói :

- Nhị tiểu thư ta lên núi Tuyết Sơn gặp Lão Thần Tiên đấy!

Xuân Phong không kịp cản lại, lão già lại ái lên một tiếng rồi la lớn :

- Cô ta đi Tuyết Sơn, thế thì nguy cho Nhạc lão đệ rồi, lão hủ phải nhanh chóng đuổi theo ngăn chặn cô ta mới được...

Chưa dứt câu, thì chân đã phóng chạy bộp, bộp từng tiếng, nhưng thân hình thì ngược lại tợ như mũi tên vọt nhanh vào màn đêm.

Hạ Vũ thấy vậy thè lưỡi thốt lên :

- Thân pháp nhanh thật!

Xuân Phong lờm Đông Tuyết một cái nói :

- Người thật nhanh miệng nhanh mồm, thân thể lại lịch của hần ta chưa biết thế nào, sao lại nói thật với hần chứ?

Đông Tuyết nói :

- Thì chính hần đã nói là sư huynh đệ với Nhạc tướng công?

- Chúng ta dễ tin lời hần được ư?

Hạ Vũ nói :

- Đúng, cứ nhìn tướng người hần chừng như không phải là người tốt!

Đông Tuyết luyến quýnh tay chân nói :

- Làm sao bây giờ?

Xuân Phong nói :

- Người này thân thủ cực cao, chúng ta cần phải nhanh truy theo kịp báo cho Nhị tiểu thư đề phòng hần mới được.

Hạ Vũ gật đầu nói :

- Đúng, chúng ta đi nhanh!

Bây giờ cả bọn bốn người chẳng ai bảo ai lập tức cầm đầu chạy theo lão già.

Trời sáng dần, trong đường rừng thay cho màn đêm là từng lớp sương mù sà sà trên mặt đất, phút chốc trùm kín cả không gian, như muốn che kín những tia mặt trời vốn đã yếu ớt.

Một cỗ xe song mã lướt nhanh như tên trên đường quan đạo từ hướng Đông chạy đến cánh rừng, trước mặt đã là Hoàng Cung Tộ, chỉ trong hai canh giờ mà lộ trình đi được đã đến hai trăm dặm, có lẽ đây cũng là tốc độ lớn nhất cho một cỗ xe rồi vậy!

Đúng tại lúc này, vù một tiếng, bỗng một bóng người từ trong rừng phóng nhanh ra đứng chặn giữa đường, xem ra chỉ còn cách đầu ngựa chừng bảy tám trượng, la lớn :

- Dừng lại!

Tốc độ xe ngựa chạy đang rất nhanh, cự ly bảy tám trượng chỉ là trong nháy mắt đã tới nơi.

Trong xe ngựa không nói cũng biết chính là Thân Phi Quýnh và Hồ đại nương, nhưng lúc này do Hồ đại nương ôm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn, đang mê mẩn bất tỉnh.

Thanh Sát Thủ Từ Kim Tiêu đang ra roi thúc ngựa chạy ào ào, đột nhiên thấy người vọt ra giữa đường chặn ngựa lại, thì hốt hoảng vội ghì mạnh dây cương, khiến hai con tuấn mã chồm lên bốn vó trước hí vang dài kinh động cả núi rừng.

Từ Kim Tiêu tức giận thét lớn :

- Muốn chết hử?

Bây giờ mới nhận rõ, người này là một lão già thân vận trường bào màu xám, chấp tay thi lễ nói :

- Lão phu Không Động Lạc Ban Đình, cầu kiến Thân cô nương!

Bên trong bọn Thân Phi Quỳnh bị tiếng ngửa và cái thúc sề, giật mình lên tiếng hỏi vọng ra :

- Chuyện gì mà dừng ngựa lại vậy?

Từ Kim Tiêu quay đầu nói :

- Hội bẩm Nhị tiểu thư, có lão già bảo là Không Động Lạc Ban Đình chặn đường cầu kiến tiểu thư!

Thân Phi Quỳnh nói :

- Hỏi lão ta muốn gì?

Từ Kim Tiêu quay đầu nhìn Lạc Ban Đình nói :

- Nhị tiểu thư hỏi người muốn gì?

Lạc Ban Đình tiến lên một bước chấp tay vái dài nói lớn :

- Tại hạ Lạc Ban Đình yết kiến Thân cô nương!

Đương nhiên lão ta chỉ muốn nói chuyện trực tiếp với Thân Phi Quỳnh, cho nên mới tiến lên cao giọng mà nói.

Thân Phi Quỳnh ngồi thẳng người lên, nói qua rèm cửa :

- Không dám, Hữu hộ pháp cản đường ta có gì chỉ giáo?

Lạc Ban Đình vẫn cúi người về cung kính nói :

- Tại hạ phụng mệnh Thánh mẫu đuổi theo đến đây cầu kiến cô nương...

- Ừm... Thánh mẫu bảo người truy theo ta cầu kiến, chẳng hay có việc gì chứ?

- Ý chi Thánh mẫu... Khúc... Khúc... Thánh mẫu dặn dò tại hạ đích thân bẩm cáo trước Thân cô nương... Khúc... Khúc...

Lão nói ngập ngừng, lại ho khúc khúc, rõ ràng là có chỗ khó nói.

Thân Phi Quỳnh đương nhiên không đợi lão ta nói ra thì cũng biết lão đến vì chuyện gì, cười điềm nhiên nói :

- Không Động và Tuyết Sơn xưa nay như người một nhà, Hữu hộ pháp có gì cứ nói thẳng ra đi!

- Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình tợ hồ như rất cố kỵ Thân Phi Quỳnh, nên thái độ rất cung kính, cúi người nói tiếp :

- Tại hạ tuân mệnh Thánh mẫu, nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn được Thân cô nương cứu được, hy vọng Thân cô nương lưu anh ta lại!

Thân Phi Quỳnh đã đoán trước ý này, nhưng nghe thì vẫn thấy giận, lạnh giọng nói :

- Đây là ý của Hòa Linh Thánh Mẫu ư?

- Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình vừa cúi người vừa liếc miệng đáp tiếp :

- Nếu không có lệnh của Thánh mẫu, tại hạ dẫu ba đầu sáu tay, cũng không dám dựng chuyện mà nói trước mặt Thân cô nương.

- Hừ, lão tặc người chẳng phải là Hữu hộ pháp của Không Động sao?

- Không dám, tại hạ chỉ hy vọng Thân cô nương chỉ giáo nhiều!

Thân Phi Quỳnh khi ấy mới vén rèm lên đưa mắt nhìn Lạc Ban Đình, lạnh giọng nói :

- Vì lão tặc người thân phận Hữu hộ pháp Không Động, cho nên ta muốn thỉnh giáo một chuyện!

- Hai tiếng chỉ giáo tại hạ thật không dám nhận!

Lạc Ban Đình ngược đầu lên chạm phải ánh mắt của nàng, bất giác thảm giật mình nghĩ :

- Nữ tử này ánh mắt thật lạnh lùng tàn bạo!

Nhưng lại chấp tay xá dài nói tiếp :

- Không biết Thân cô nương có gì chỉ giáo, tại hạ xin cung kính lắng nghe.

- Ta hỏi người, Tuyết Sơn ta có phải nghe theo lệnh của Không Động người hay không?

- Cô nương trọng ngôn. Tuyết Sơn, Không Động bình thủ hợp tác, sao có thể nói mấy tiếng nghe theo lệnh được?

Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh lùng nói :

- Người biết thì tốt, Hòa Linh Thánh Mẫu đã thương Nhạc Tiểu Tuấn rồi lại tha anh ta đi, ta cứu người từ trong Quy Vân trang, thì có liên quan gì đến không Động chứ? Hòa Linh Thanh Mẫu tư cách gì buộc ta để người lại?

Lạc Ban Đình bị hỏi đến khựng người, nhất thời không nói gì được, chấp tay cúi người nói :

- Thân cô nương hiểu nhầm..

- Hừ, Lạc hộ pháp không cần nói nhiều, chuyện để người lại, miễn nói!

Dứt lời, buông mạnh rèm xe xuống, ra lệnh :

- Từ Kim Tiêu, cho xe chạy đi!

Lạc Ban Đình chẳng biết ăn nói thế nào nữa, chỉ đành chấp tay vái dài nói :

- Đã vậy lão hủ xin cáo từ!

Nói rồi, lão quay người phóng chân chạy đi vào hướng rừng khuất dạng.

Chính tại lúc này Từ Kim Tiêu vừa định đánh xe chạy, bỗng nhiên lại thấy từ trong rừng một nhóm người khác loáng thoáng phóng ra, người chạy trước la lớn :

- Có phải xe của Thân cô nương, xin dừng lại!

Giọng người này cao vang như sấm, lọt vào tai Thân Phi Quỳnh khiến nàng bất giác nhú mày hỏi vọng ra :

- Từ Kim Tiêu, lại là người nào đến vậy?

Từ Kim Tiêu thành danh nhiều năm trên giang hồ, chỉ nhìn bọn người này đã nhận ra, quay đầu nói gấp :

- Nhị tiểu thư, bọn Hoài Dương tam hiệp đến!

Không sai, bọn người này chính là Hoài Dương tam hiệp, ngoài ra còn có thêm Huy phu nhân, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy.

Chính lúc Từ Kim Tiêu quay lưng lại nói, thì cả bọn người kia do Huy Khâm Nghiêu dẫn đường chạy đến trước xe rồi.

Huy Khâm Nghiêu ôm quyền xá lễ nói :

- Hoài Dương Huy Khâm Nghiêu thỉnh giáo Thân cô nương một chuyện!

Người ta đã xưng danh nói rõ lý do muốn thỉnh chuyện, Thân cô nương không thể không ra mặt, vén rèm xe lên lạnh giọng hỏi :

- Thì ra là Chương môn nhân Hoài Dương phái, Thân Phi Quỳnh thật thất kính!

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Thân cô nương khéo nói!

- Hoài Dương tam hiệp uy danh lừng lẫy võ lâm, hôm nay vội vàng kéo nhau đến đây chặn đường, không biết có chuyện gì?

Huy Khâm Nghiêu không cần quanh co hỏi thẳng :

- Xin hỏi trong xe Thân cô nương còn có người nào không?
- Ô, trong xe ta có người hay không, việc gì đến các người phải hỏi?

Huy Khâm Nghiêu bị đốp lại một câu thì khựng người, nhất thời không nói được câu nào.

Huy phu nhân thấy vậy liền tiến lên đỡ lời :

- Thân cô nương, cứ theo sự điều tra của chúng tôi, thì Thân cô nương bắt Nhạc Tiểu Tuấn ngay trong bốn trang, điều này đúng hay không?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng đáp :

- Bắt người, hừ tại vì sao mà ta phải bắt người?

Huy Huệ Quân sấn lên một bước chỉ tay nói :

- Chẳng lẽ không phải chính người bắt anh ta đi à? Người còn định chối quanh?
- Chối quanh gì chứ? Ta cứu người đi, các người lại bảo là bắt người đi? Nếu như ta không cứu anh ta ra khỏi Quy Vân trang, thì có lẽ đã bị hủy phế trong trang viện các người mất rồi!

Huy Huệ Quân quay người lại nói :

- Mẹ, như vậy là nó đã thừa nhận!

Huy phu nhân nói :

- Thân cô nương, Nhạc tướng công tại vì sao lại bị phế trong Quy Vân trang?

Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hòa Diễm Dao của Hóa Linh Thánh Mẫu, Bát Bửu Tử ngọc đàn của các người quyết không thể cứu được, các người định bàn đề Dịch Hoa Đà dùng kim châm quá huyết, như vậy há không phải là đã hủy nhất thân võ công của chàng ta sao?

Dịch Thanh Lan nghe nhắc đến chuyện này đương nhiên cũng thấy hơi lúng túng, khi ấy bèn cười và là hỏi lại :

- Nói thế thì Thân cô nương đoán chắc cứu nổi Nhạc thiếu hiệp?
- Hừ, chỉ thiếu thì ta cũng không dùng đến kim châm quá huyết, hủy phế cả đời chàng!

Huy phu nhân nói :

- Cứ nghe khẩu khí của cô nương tợ hồ như đã cứu chữa được cho Nhạc tướng công?

Thân Phi Quỳnh nghe nhắc đến thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn thì vừa giận vừa nôn nóng nói :

- Đàng nào thì ta cũng đã trị được hòa độc trong nội phủ, chỉ cần các người không làm chậm trễ lộ trình của ta, thì nhất định anh ta sẽ được cứu.

Huy Huệ Quân thấy đối phương có vẻ thân thiết với Nhạc Tiểu Tuấn thì nổi máu ghen, bắt giắc chỉ tay vào mặt đối phương thét hỏi :

- Người là gì với Nhạc tướng công?
- A, hừ! Ta là gì của chàng, với người thì quan hệ gì mà hỏi?

Huy Huệ Quân bị bề mặt thét lên :

- Thân Phi Quỳnh, người thật đúng là đồ không biết xấu hổ!

Thân Phi Quỳnh tự nhiên bị chửi thì tức giận thật sự, trong lòng nàng thầm nghĩ :

- A, thì ra con nha đầu này đã yêu chàng đây mà, hừ xấu như ma mà cũng xứng với Tuấn đệ ta sao?

Trong lòng nghĩ vậy bèn cười nhạt nói :

- Huy Huệ Quân, người là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương tam hiệp, vậy mà mở miệng ra là đã lời hàng tôm hàng cá, nếu như hôm nay không vì nể mặt Huy đại hiệp có mặt ở đây, thì ta nhất định dạy cho người một bài học lễ độ!

Thì ra, trên mặt Huy Huệ Quân lúc này đã mang lại chiếc mặt nạ, bởi vậy Thân Phi Quỳnh cứ ngỡ là nàng có khuôn mặt xấu xí.

Bây giờ nghe một câu này rất nặng, với Huy Khâm Nghiêu là vị Chương môn nhân Hoài Dương phái, tự nhiên không khỏi thẹn đến tái mặt, lão trầm giọng quát :

- Huệ nhi, lui ra!

Huy phu nhân nói :

- Thân cô nương, chúng ta đến đây chỉ hy vọng cô nương để người lại!

- Ô, tại vì sao ta phải để người lại?

- Vì chính cô nương đã bắt người đi ngay trong Quy Vân trang!

Thân Phi Quỳnh lạnh giọng nói :

- Ta dù có để lại đây thì các người cũng không cách cứu nổi tính mạng chàng ta, tốt nhất các người nên tránh ra, đừng làm trở hành trình của ta.

Huy phu nhân nghe thì ngó người hỏi nhanh :

- Chẳng phải cô nương vừa nói đã trị được hóa độc Hóa Diễm Dao, sao giờ...

Thân Phi Quỳnh không đợi bà ta nói hết đáp ngay :

- Ta cũng chẳng giấu diếm gì các người, hóa độc trong người Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã trị hết hẳn, thế nhưng hiện tượng khí huyết nghịch hành rất nguy cấp, ta muốn đưa chàng ta lên Tuyết Sơn cầu cứu gia gia ta là Lão Thần Tiên.

Huy Huệ Quân lòng để ở Nhạc Tiểu Tuấn, nghe vậy thì sấn tới nói :

- Mẹ, đừng nghe lời ả ta!

Dịch Thanh Lan nói :

- Thân cô nương đã nói vậy, giờ chỉ cần để lão phu xem qua mạch Nhạc thiếu hiệp nếu đúng như cô nương nói khí huyết nghịch hành, thì chúng ta nhất định không ngăn cản đường cô nương nữa.

Nói câu này tuy uyển chuyển đúng lý, thế nhưng có nghĩa là đối phương hoàn toàn không có chút tin tưởng mình, bất giác khiến nàng phát nộ, mắt đầy sát khí nói :

- Ta không nói Nhạc Tiểu Tuấn tính mạng nguy trong sớm chiều, các người tưởng ta lừa sao? Hừ, nếu các người còn cản trở hành trình của ta, nhờ ngộ Nhạc Tiểu Tuấn có mệnh hệ gì, thì toàn gia Quy Vân trang của các người thế mạng cũng không đủ...

Nàng vừa nói dứt câu, bỗng nhiên từ trong rừng có tiếng thiếu nữ the the kêu lên :

- Mẹ, bọn họ ở đây!

Một đạo hồng quang nhanh như tia chớp từ trong rừng lướt tới, thân pháp cực nhanh, đáp người xuống trước xe ngựa.

Bây giờ toàn trường đã nhận ra người vừa đến này là một thiếu nữ toàn thân vận hồng y tươi chói, chính là Chúc Xảo Xảo!

Thân Phi Quỳnh vừa nhìn thấy thì giật mình thầm nghĩ :

- Á luôn miệng gọi mẹ, chẳng lẽ Hòa Linh Thánh Mẫu cũng đến?

Đưa mắt nhìn, thì quả nhiên một chiếc kiệu được bốn phụ nhân áo xanh gánh chạy như bay, phía trước dẫn đường không ai khác chính là lão Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình.

Kiệu vừa dừng lại, hai phụ nhân đứng trước liền vén rèm lên, Hòa Linh Thánh Mẫu ánh mắt lạnh lùng liếc toàn trường cất giọng nói :

- Không ngờ Hoài Dương phái truyền tin nhanh thật!

Huy Khâm Nghiêu thâm hiểu tâm ý đối phương, chấp tay nói :

- Đàng nào cũng không nhanh hơn Không Động!

Hòa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng lạnh lùng quay đầu gọi :

- Lạc hộ pháp!

Lạc Ban Đình tiến lên cúi đầu đáp :

- Có thuộc hạ!

-Xe ngựa kia có phải của Thân cô nương không?

- Dạ đúng!

- Hào, người đến bảo Thân cô nương là Thánh mẫu ta có lời mời.

Lạc Ban Đình dạ ran một tiếng nữa, rồi vội vã bước đến trước xe ngựa chấp tay nói :

- Thân cô nương, Thánh mẫu có lời mời!

Thân Phi Quỳnh vội à lên một tiếng, rồi bảo Tử Kim Tiêu :

- Vén rèm lên!

Tử Kim Tiêu liền nhảy xuống xe vén rèm cho nàng.

Thân Phi Quỳnh nhảy xuống xe đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Ban Đình hỏi :

- Lão tặc mời Thánh mẫu đến đó ư?

Lạc Ban Đình vội cười đáp :

- Không dám, không dám. Thân cô nương, Thánh mẫu mời cô nương.

Thân Phi Quỳnh bước đến trước đầu xe, chấp tay thi lễ nói :

- Văn bói Tuyết Sơn Thân Phi Quỳnh bái kiến Thánh mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu giọng lạnh lùng :

- Thân cô nương miễn lễ!

- Thánh mẫu cho gọi, không biết có gì chỉ giáo?

Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng chút quanh co hỏi ngay :

- Tiểu tử họ Nhạc bị người bắt đi, đúng không?

- A, lời này của Thánh mẫu...

Nàng chỉ thốt được mấy tiếng, bỏ lửng câu nói.

Đương nhiên toàn câu là lời này của Thánh mẫu không đúng, thế nhưng giữa Thánh mẫu với Tuyết Sơn quan hệ thâm sâu, vai vế bà ta thuộc hàng trưởng bối, cho nên nàng mới không dám nói hết.

Nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu thừa hiểu điều đó, chỉ thấy bà ta hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Lời của lão thân là không đúng sao?

- Văn bói không dám!

Thân Phi Quỳnh uyển chuyển đáp tiếp :

- Chỉ có điều theo văn bói biết thì Nhạc Tiểu Tuấn tiếp ba chiêu kiếm pháp của Thánh mẫu rồi trúng một chương Hóa Diễm Dao nhưng Thánh mẫu đã chấp nhận để chàng ta đi. Về đến Quy Vân trang, Dịch Hoa Đà nhân vì không có thuốc giải, nên định dùng kim châm quá huyết, điều này sẽ khiến chân khí toàn bộ bị tiết lậu ra ngoài xem như nhất thân công lực hủy phệ. Văn bói nhận thấy nguy hiểm cho chàng, nên mới ngậm cứu khỏi Quy Vân trang, chuyện này xem ra hoàn toàn không đắc tội với Thánh mẫu!

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe thì hơi biến sắc, trầm giọng nói :

- Hừ, mấy mươi năm nay, lão thân có một quy luật, phạm một người đã trúng Hóa Diễm Dao của lão thân, sinh tử thế nào đều do lão thân tự quyết định,

tuyệt đối không một ai được nhúng tay vào.

Thân Phi Quỳnh mặt hơi biến sắc.

Hòa Linh Thánh Mẫu nói tiếp :

- Huống gì lão thân lúc bấy giờ chỉ muốn răn đe hấn, cho nên căn bản xuất chương nương tay, rồi tối hôm đó còn bảo tiểu nữ Xảo Xảo mang ba viên Hòa Linh đan đến Quy Vân trang, ngươi làm vậy há không phải là đã thừa mà còn hại hấn hay sao?

Thân Phi Quỳnh chấp tay nói :

- Văn bối bấy giờ không biết Thánh mẫu có quy luật này, lại càng không biết sau đó Thánh mẫu cho lệnh ái mang Hòa Linh đan đến cứu chữa, nhân vì trong người văn bối có mang theo Tuyệt Sâm hoàn có thể cứu nổi hỏa độc Ly Hóa chân khí, nên mới ngầm cứu chàng mang đi...

Hòa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng nói :

- Ngươi ý gia gia ngươi là Tuyệt Sơn Lão Thần Tiên chế được Tuyệt Sâm Hoàn mà không coi lão thân vào đâu ư?

Thân Phi Quỳnh nghe gọi đích danh tên gia gia mình thì định nổi xung, thế nhưng vẫn ghìm lại được nói :

- Văn bối đã nói là không biết Thánh mẫu có quy luật này, lại nóng lòng cứu người...

- Nóng lòng cứu người? Hừ, tiểu tử họ Nhạc là gì của ngươi chứ?

Thân Phi Quỳnh bị Thánh mẫu hỏi câu này trước mặt bao nhiêu người thì không khỏi thẹn chín mặt, nhất thời nổi dóa định đáp lại một câu, nhưng rồi nghĩ :

- Đã thế ta cứ nói thẳng với bọn họ, Thân Phi Quỳnh ta xưa nay đường đường chính chính, có gì phải sợ chứ?

- Nhạc Tiểu Tuấn và văn bối thực chất đã kết nghĩa tỷ đệ, văn bối nhìn thấy nghĩa đệ trọng thương, lẽ nào lại không cứu, cho nên mới không tiếc dùng đến Tuyệt Sâm hoàn chẳng lẽ trái với đạo lý sao?

Cả Huy Huệ Quân và cả Chúc Xảo Xảo nghe vậy thì bất giác khóe môi hiện nụ cười mỉa mai.

Hòa Linh Thánh Mẫu nói :

- Lão nhân làm sao biết chuyện ngươi với tiểu tử họ Nhạc kết nghĩa tỷ đệ?

- Đương nhiên đây là chuyện riêng tư của văn bối, chẳng có lý gì khiến Thánh mẫu phải biết!

- Hừ, Thân Phi Quỳnh, hấn ngươi phải nhớ trước lúc ba chị em ngươi xuống núi, gia gia ngươi đã căn dặn thế nào chứ?

- Văn bối luôn ghi nhớ, tỷ muội chúng tôi tuổi trẻ nông cạn, có gì xin Thánh mẫu chỉ giáo thêm!

- Hào, ngươi nhớ vậy thì tốt, vậy thì nhanh trao tiểu tử họ Nhạc kia ra đây!

Thân Phi Quỳnh bị ép đến nước này thì không chịu nói, giọng trở nên lạnh lùng cứng rắn :

- Thánh mẫu nói vậy e nhầm rồi!

- Hừ? Lão thân nhầm chỗ nào?

- Tỷ muội chúng tôi phụng mệnh xuống núi hiệp trợ quý môn phái tiếp nhận chỉ đạo của Thánh mẫu, nhưng không phải quy thuộc quý phái, chịu mọi mệnh lệnh của Thánh mẫu. Huống gì đây là chuyện riêng của văn bối, hy vọng Thánh mẫu chớ bức người vào chỗ khó khăn.

Bọn người Hoài Dương phái từ nay giờ chỉ đứng xa lắng nghe theo dõi câu chuyện của bọn họ, lúc này nghe vậy thì tợ hồ như bên trong có nhiều manh mối uẩn khúc.

Trên giang hồ hiện tại đang manh nha khởi trận cuồng phong huyết kiếp, mọi người chính đang dò thăm căn nguyên nhưng chưa được một manh mối nào. Giờ thì tợ hồ như chuyện xuất phát từ người của Không Động và có sự hiệp trợ của Tuyệt Sơn.

Hoài Dương tam hiệp Huy Khâm Nghiêu liền đánh mắt ra hiệu cho lão đại Hoài Nam Từ Tế Triết Phu và lão nhị Dịch Hoa Đà.

Lại nói, Hòa Linh Thánh Mẫu bây giờ bị Thân Phi Quỳnh nói đến giận cả người rung lên vì tiếng cười kỳ dị, rồi gằn giọng nói :

- Được lắm, Phi Quỳnh ngươi đã dám buông lời vô lễ trước mặt lão thân, lão thân trước hết bắt ngươi đến trước mặt gia gia ngươi, hỏi xem tội mực vô tôn trường xử lý thế nào?

Thân Phi Quỳnh chống tay ngang nhiên cãi lại :

- Đại thư của tôi làm đau nhà bà, nhưng tôi thì không. Ngoại trừ gia gia tôi, tôi không có tôn trưởng, tôi phụng mệnh gia gia hiệp trợ quý phái, hiện tại tôi hồi sơn phụng mệnh gia gia, không phiền đến bà!

Hòa Linh Thánh Mẫu đột nhiên đứng phắt dậy hét lớn :

- Ngươi cho rằng lão thân không bắt nổi ngươi ư?

- Hừ, Thánh mẫu đương nhiên là thừa sức, thế nhưng Thân Phi Quỳnh cũng quyết không chịu thúc thủ bó tay.

- Ái da, con nha đầu, ngươi muốn tạo phản?

Nói rồi định xung đột, nhưng lúc ấy bỗng Hoài Nam Tử bước tới lên tiếng :

- Thánh mẫu xin bớt giận!

Hòa Linh Thánh Mẫu đang cơn giận bùng bùng quay đầu liếc xéo bọn họ một cái hất hàm hỏi :

- Chúng ta với người Hoài Dương phái vô can!

Huy Khâm Nghiêu tiến lên cười nói :

- Thánh mẫu nói vậy thì sai lầm lắm..

Hòa Linh Thánh Mẫu tựa hồ lửa cháy đổ thêm dầu, gằn giọng :

- Nói vậy ngươi Hoài Dương phái các ngươi cũng định nhúng tay vào?

Huy Khâm Nghiêu vẫn thản nhiên nói :

- Thánh mẫu và Thân cô nương tranh chấp cũng do chuyện Nhạc Tiểu Tuấn, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chỉ vì chuyện của tiểu nữ mà thân thụ thương, Thân cô nương lại bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi ngay trong bồn trang, thử hỏi chuyện này bốn phái khoanh tay đứng ngoài cuộc?

Lão hoi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nhạc Tiểu Tuấn vốn nhận lời phó thác của anh rể tại hạ là Tổng minh chủ mang kiếm đến tể trang, Nhạc Tiểu Tuấn lại là truyền nhân của Thiên Sơn, giả như chàng ta có chuyện gì, thử hỏi tể phái biết ẩn nói thế nào đây với Minh chủ và Thiên Sơn phái?

Thật ra, Nhạc Tiểu Tuấn là đệ tử của ai thì Huy phụ nhân đương nhiên biết rất rõ, có điều lúc này Huy Khâm Nghiêu cố tình bảo chàng là người của Thiên Sơn, đương nhiên có lý do và mục đích của nó.

Huy Khâm Nghiêu nói ra lời này rất xảo diệu, thứ nhất lão thẳng thắn tuyên bố lập trường của lão là Hoài Dương phái không đứng ngoài cuộc.

Thứ hai, lão cố tình xưng Tổng Trần Sơn bằng Tổng minh chủ, thì ý Tổng Trần Sơn vẫn là vị chủ tể của Bát đại môn phái.

Thứ ba, quan trọng hơn lão lại nói Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân của Thiên Sơn phái, vì chính hôm trước tại Lôi Đường cự uyển, Hòa Linh Thánh Mẫu đã nhầm chàng là người truyền nhân Tuyết Sơn (chuyện này lão được nghe Huy phụ nhân kể lại) mà Hòa Linh Thánh Mẫu kỳ nhất vẫn chính là Tuyết Sơn phái, cho nên lão cố tình nói vậy để áp đảo tình thần đối phương.

Quả nhiên nghe một câu này đã thấy thần thái và dung sắc Hòa Linh Thánh Mẫu có phần dịu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nửa đường bị chặn

Hòa Linh Thánh Mẫu là nhân vật nữ nổi tiếng giang hồ, bà ta cơ trí hơn người, quyết chưa để kém một nhân vật nào khác.

Lúc ấy nghe nhắc Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân Thiên Sơn, trong lòng ban đầu có chút lo lắng, nhưng bà chợt nghĩ nhanh :

- Tiểu tử này là truyền nhân của Tuyết Sơn Lão Tẩu, nếu như hần mà làm con rể ta, thì chẳng phải thế lực của ta càng mạnh hơn sao, tuyệt lắm!

Nghĩ rồi khắp khỏi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét lạnh lùng hỏi :

- Theo Huê đại hiệp thấy thì nên thế nào?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Vừa rồi khi Thánh mẫu chưa đến, tại hạ nghe Thân cô nương nói Nhạc thiếu hiệp phục Tuyết Sâm hoàn vào hóa độc đã tiêu trừ, nhưng chừng như bị khí huyết nghịch hành, hiện tại Thân cô nương vội vàng đưa Nhạc thiếu hiệp lên Tuyết Sơn hẳn là cầu cứu Tuyết Sơn Lão Thần Tiên cứu chữa!

Hóa Linh Thánh Mẫu nghe thì nhú mày, không tin nói :

- Không có khả năng, một chương Hóa Diễm Dao của lão thân lúc ấy chỉ dùng chừng ba thành công lực, xem ra thương tích không nặng lắm. Và lại đã phục Tuyết Sâm hoàn thương thế giảm nhiều, làm sao lại còn khí huyết nghịch hành được?

Thân Phi Quỳnh nói ngay :

- Văn bối quyết không giả nửa câu, Nhạc Tiểu Tuấn bị khí huyết nghịch hành hôn mê bất tỉnh cho đến giờ...

Huy Khâm Nghiêu cười cười nói :

- Nhạc thiếu hiệp trúng Hóa Diễm Dao, nhưng giờ đã có Thánh mẫu đây thì chẳng còn ngại gì nữa, và lại hiện tại có tề sư huynh là Dịch Thanh Lan, vốn chuyên thuật. Do vậy theo ý tại hạ, Thân cô nương chớ nên bỏ gần cầu xa, nếu thật sự nóng lòng muốn cứu người, thì nên đề Thánh mẫu và tề sư huynh xem qua có thể cứu được, hà tất phải bốn ba ngăn dậm, đem về Tuyết Sơn. Không biết ý Thân cô nương thế nào?

Lão đã nói quá rõ như vậy, Thân Phi Quỳnh thất không có lý do gì từ khước.

Đối với Hóa Linh Thánh Mẫu thì điều này chỉ có lợi chứ không có hại, vì tâm ý bà lúc này đã mười phần muốn Nhạc Tiểu Tuấn sẽ ở dưới trướng của mình.

Nghĩ thế rồi bà liền gật đầu đáp ngay :

- Hào, lão tán đồng với Huy đại hiệp!

Thân Phi Quỳnh cũng liền gật đầu đáp :

- Văn bối vốn nóng lòng cứu người mới hỏi Tuyết Sơn, giờ được Thánh Mẫu tự ra tay cứu trị, văn bối đương nhiên cũng đồng ý rồi.

Dịch Thanh Lan cười nói :

- Nhị vị như đều đã đồng ý, vậy xin Thân cô nương nhanh cho người mang Nhạc thiếu hiệp xuống đây.

Thân Phi Quỳnh gật đầu quay người gọi lớn :

- Hồ ma ma, nhanh mang Tuấn đệ xuống đây!

Trong xe im lặng, không có tiếng người đáp lại.

Thân Phi Quỳnh lại gọi lớn :

- Hồ ma ma, nhanh đưa Nhạc Tiểu Tuấn xuống đây!

Lần này trong xe vẫn y nhiên không có người đáp lại.

Thân Phi Quỳnh linh tính có chuyện xảy ra, nói lớn :

- Từ Kim Tiêu, người nhanh xem Hồ ma ma ngủ hay sao gọi mãi mà vẫn không thấy trả lời?

Từ Kim Tiêu dạ ran một tiếng, rồi vừa quay người vừa gọi :

- Hồ đại nương...

Nhưng chợt phát hiện ra có điều gì khác thường, giọng lão thất thanh la hoảng lên :

- Nhị tiểu thư, có chuyện rồi, không thấy Nhạc tướng công đâu, Hồ đại nương hình như cũng bị điểm huyết!

Thân Phi Quỳnh nghe thì giật thót cả người buột miệng la lên.

Vừa la chân nàg nhanh như chớp chạy bỏ về phía xe, vén rèm xe lên chui hẳn vào trong.

Quả nhiên nhìn thấy Hồ đại nương ngồi tựa vào thành xe chừng như đang ngủ say.

Đương nhiên trong tay bà ta lúc này cũng chẳng còn thấy Nhạc Tiểu Tuấn đâu nữa.

Nàng khựng cả người đầu óc choáng váng tợ hồ như vừa bị đánh một quả chùy nghìn cân vào đầu.

Xe đỗ ngay giữa đường, trước mặt có người của Không Động, Hoài Dương hai phái và cả nàng, vậy mà kẻ nào dám ngăm bắt chàng đi quĩ không hay thân không biết?

Qua phút sững sờ, nàng mới trấn định thần trí đưa mắt nhìn quanh xe, ngoài cửa chính có rèm phủ xuống này, duy nhất chỉ một cửa sổ nhỏ mà một người dù gây ồm mây cũng không chui vào theo hướng này được, huống gì còn phải đưa thêm cả Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi xe!

Huy phu nhân và Hòa Linh Thánh Mẫu lúc này cũng nhận ra có vấn đề khác thường, trong lòng cả hai đều để hết tâm trí vào chàng rể tương lai, nên vội chạy đến xem.

Rồi đến cả Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo cũng không hẹn mà đồng thời cùng phóng chạy đến bên cạnh xe.

Thân Phi Quỳnh đưa tay đánh một chuông nhẹ vào vai Hồ đại nương giải huyết.

Hồ đại nương hừ lên một tiếng tỉnh lại mặt ngơ ngác la lên :

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì?

Thân Phi Quỳnh sững người hỏi :

- Nhạc Tiểu Tuấn đâu?

- Nhạc tướng công?... Ồ.... Ồ....

Bà ta còn ngơ ngác nhìn quanh, quả nhiên không hề nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình thì hốt hoảng la lên :

- Nhị tiểu thư...

Thân Phi Quỳnh tức muốn khóc đi được, hét lớn :

- Ngươi để người ta bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi!

Hồ đại nương chết khựng cả người, mặt tái nhợt lấp bắp trong miệng :

- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi?

Thân Phi Quỳnh hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi không biết một chút gì sao?

Hồ đại nương kinh động khôn tả, rung giọng nói :

- Lão thân ôm Nhạc tướng công trên tay thật kỹ, làm sao bị người bắt...

Thân Phi Quỳnh nói :

- Ta không biết cho nên ta mới hỏi ngươi!

Hồ đại nương còn kinh hoảng nói :

- Lão thân đáng chết, lão thân quả thật không biết tí gì. Vừa rồi chính lão thân còn nghe tiểu thư nói chuyện với Thánh mẫu, sau đó... Ái, sau đó bỗng ngửi thấy một mùi hương thoảng dễ chịu, rồi thấy buồn ngủ... Ái, chẳng ngờ bị người ta bắt Nhạc tướng công đi! Lão thân đáng chết!

Hòa Linh Thánh Mẫu chẳng hiểu nghĩ gì bỗng cười nhạt nói :

- Lão thân biết!

Dứt lời, đột nhiên cả người nhẹ như thu diệp lướt nhanh tới trước mặt Huy Khâm Nghiêu cách chừng hai trượng, quát lớn :

- Huy Khâm Nghiêu có phải chính ngươi ngăm bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không?

Huy Khâm Nghiêu giật mình thoái lui một bước la lên :

- Thánh mẫu sao lại nói vậy, bọn Huy mỡ tất cả đều ở đây, làm sao lại có thể bắt Nhạc thiếu hiệp đi được?

Hòa Linh Thánh Mẫu cười nhạt nói :

- Nếu không phải các ngươi ngằm cho người đi bắt, thì còn ai vào đây?

Huy Huệ Quân tức giận không chịu nổi, chen vào nói :

- Rõ ràng các ngươi bắt đi, còn đồ vạ cho người khác!

Hòa Linh Thánh Mẫu ánh mắt lộ hung quang quay nhìn Huy Huệ Quân gần giọng :

- Con nha đầu, ngươi dám nói với lão thân như vậy ư?

Huy Huệ Quân nói :

- Tạ sợ gì không dám?

Hòa Linh Thánh Mẫu cất tràng cười quái dị nói :

- Ngươi thử nói lại lần nữa, ta không bừa đôi ngươi ra thì chớ gọi ta là Thánh mẫu!

Huy phu nhân lo cho con gái, liền tiến lên nói :

- Chúc Linh Tiên, bà không thấy như vậy là ý lớn hiếp nhỏ sao? Người khác thì sợ Hòa Linh Thánh Mẫu ngươi, nhưng ta thì chẳng coi ngươi vào đâu!

Hòa Linh Thánh Mẫu càng cười to hơn :

- Hắc hắc hắc... Tốt lắm!

Rồi quay đầu gọi lớn :

- Mang kiếm lại đây!

Một phụ nhân ứng thanh dạ một tiếng, rồi hai tay mang kiếm dâng đến.

Chúc Xảo Xảo cũng sẵn tới nói :

- Mẹ, để con trị con nha đầu Huy Huệ Quân này!

Soạt, dứt lời thanh trường kiếm đã thoát khỏi vỏ, sáng loáng trong tay, chĩa thẳng kiếm vào người Huy Huệ Quân thách thức :

- Nhanh rút kiếm ra!

Huy Huệ Quân nào chịu lép vế, cười nhạt nói :

- Ta chính đang muốn lĩnh giáo vài chiêu kiếm pháp của Không Động đây!

Nói xong cũng liền rút ra một thanh thiết kiếm xin đen hoành ngang trước ngực, hất hàm nói lớn :

- Mời!

Chúc Xảo Xảo hét lên :

- Ngươi cẩn thận!

Trong tiếng hét, kiếm trong tay loáng lên một đường ra chiêu tấn công.

Chỉ thấy Huy Huệ Quân kiếm khoát một vòng bình thường, nhưng Chúc Xảo Xảo liền cảm thấy một luồng hấp lực từ kiếm đối phương khiến cho thanh trường kiếm trong tay cô ta khó điều khiển, nếu lúc ấy không cảnh giác kịp thì có lẽ kiếm đã vượt khỏi tay, trong lòng giật mình trầm nghĩ :

- Chẳng lẽ thanh kiếm trong tay hần là thanh Hấp Kim kiếm!

Nghĩ rồi liền thu kiếm tránh đường kiếm của đối phương, rồi linh hoạt thi triển kiếm pháp của Không Động cực nhanh tấn công ào ạt.

Không Động kiếm pháp lấy tốc độ làm sở trường, nhưng cũng không ngờ kiếm pháp của Huy Huệ Quân cũng nhanh không kém, đồng thời lại lợi thế thanh bảo kiếm Hấp Kim kiếm trong tay nên dễ dàng hóa giải tất cả các chiêu kiếm của Chúc Xảo Xảo, thậm chí còn có phần chiếm ưu thế.

Huy phu nhân và Hòa Linh Thánh Mẫu nhận thấy ái nữ của mình động thủ, người nào cũng lo lắng cho con gái gặp nguy, nên ngừng tay lại theo dõi, phòng có gì bất trắc sẽ ra tay chi viện.

Trong nháy mắt, bọn Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo đã đấu với nhau ba mươi chiêu, Chúc Xảo Xảo nhân cơ kỵ thanh Hấp Kim kiếm trên tay đối phương, cho nên không dám trực tiếp nghênh chiêu, chỉ lấy kiếm pháp kỳ ảo điều luyện khéo léo hóa giải và thừa cơ tấn công.

Huy Huệ Quân nhân cũng biết uy danh của Hòa Ma Nữ, chuyên luyện hóa công, nên cũng cẩn thận đề phòng đối phương thừa sơ hở xuất độc thủ, kiếm đánh ra từng chiêu thận trọng mà không kém phần nhanh nhẹn.

Chỉ thấy hai thân hình nhỏ nhắn quấn nhau như đôi hồ điệp, có điều kiếm quang rợp trời, kiếm khí rít lên rợn người, rõ ràng hai vị cô nương này tình địch gặp nhau không ai chịu thua ai, nên đã thi triển hết tuyệt học của mình đấu trí mạng.

Lại nói, Thân Phi Quỳnh lòng dạ lúc này đã để hết ở Nhạc Tiểu Tuấn, nên căn bản chẳng để tâm đến chuyện bọn họ đấu trí mạng với nhau.

Nàng hỏi Hồ đại nương :

- Hồ ma ma, thật ra ngươi có nhìn thấy người nào bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không?

Hồ đại nương lúng túng nói :

- Chuyện này lão thân không dám đoạn ngôn...

Thân Phi Quỳnh nói :

- Ái, ngươi cứ nói thẳng ra đi, ta đang nóng muốn chết đây!

- Nhị tiểu thư, thử nghĩ xem, song phương đến đây đều muốn bắt Nhạc thiếu hiệp đi, đúng không?

- Đúng, nhưng sao không nói thẳng ra mà còn lấp lửng vậy chứ?

Hồ đại nương thoáng một nụ cười khó hiểu rồi nói tiếp :

- Hoài Dương phái từ Hoài Dương tam hiệp cho đến Huy phu nhân và cả Huy Huệ Quân đều ở đây, coi như cao thủ đầy đủ tại hiện trường...

Bà ta lại bỏ lửng câu nói, nhưng chừng ấy cũng đủ khiến cho Thân Phi Quỳnh hiểu ra.

Hoài Dương phái toàn bộ cao thủ đều có mặt ở đây, còn Không Động phái thì cao thủ nhiều như vôn tập mây vụ, một số người ở đây, đương nhiên cao thủ không phải có mặt ở đây tất cả. Hay nói cách khác, nếu một trong hai phái ngầm sai cao thủ lên bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi thì chỉ có Không Động là có khả năng nhất?

Thân Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Ta hiểu!

Dứt lời, nàng nhảy xuống xe bước tới trước mặt Hòa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng gọi :

- Thánh mẫu! Bà...

Nàng chỉ mới nói được mấy tiếng, bỗng trận đấu của Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo có diễn biến lớn.

Nguyên là lúc này cả hai đấu đến hồi kịch liệt, thấy cả hai người trán đầm mồ hôi, Huy Huệ Quân nhân một chiêu đắc thủ, thanh Hấp Kim kiếm trong tay kéo dạt trường kiếm của Chúc Xảo Xảo ra ngoài, khiến đối phương đề hồ sườn bên phải. Nàng không bỏ lỡ cơ hội, chỉ xoay cổ tay một cái, mũi kiếm nhanh như mảnh xà đi đâm vào huyệt Kỳ Môn dưới ngực phải Chúc Xảo Xảo.

Chúc Xảo Xảo khi thanh trường kiếm bị thanh Hấp Kim kiếm hấp lực kéo ra ngoài đề hồ sườn, rồi thấy mũi kiếm đối phương lướt tới cực nhanh, hoảng hốt chẳng nghĩ gì nữa, tung chân nhảy thoái lui theo phản xạ của bản năng.

Cô ta vốn tính tình hung hăng hiếu thắng, một chiêu này rõ ràng là đã thua, nào chịu để yên. Nên khi vừa nhảy thoái lui, thì tay trái vung mạnh một cái, ba ngọn Hòa Long tiêu bay vèo tới người Huy Huệ Quân.

Huy phu nhân chấn động la lên :

- Huệ nhi, cẩn thận!

Thực tế thì không cần bà phải gọi, Huy Huệ Quân đã kịp nhận ra đối phương dùng ám khí, kiếm đang lướt tới thuận đà liền khoát một đường chẹn kín

trước người.

“Kong, kong, kong” liên ba tiếng khô khan vang lên, ba ngọn phi tiêu đều bị dính chặt trên thân kiếm.

Huy Huệ Quân vừa tức vừa mừng, vì chính thanh Hấp Kim kiếm đã phát huy chỗ kỳ diệu của nó, rồi thuận ra rũ mạnh một cái, ba ngọn phi tiêu bay vù vù vào đám cỏ bên đường.

Chẳng ngờ, chỗ đám cỏ ba ngọn phi tiêu rơi xuống phục chấy bùng lên, đến đất ở đó cũng bị biến màu, nàng giật thót mình thầm nghĩ :

- Hòa khí của con ma nữ này thật lợi hại!

Hòa Linh Thánh Mẫu thấy ái nữ mình bị thua, liền lạnh giọng gọi :

- Xảo nhi, tránh ra!

Vừa lúc ấy thì Thân Phi Quỳnh lại gọi :

- Thánh mẫu!

Không riêng gì Hòa Linh Thánh Mẫu, mà mọi người nghe tiếng gọi sắc lạnh của Thân Phi Quỳnh thì đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy mắt nàng lạnh như thiếc, đôi mắt rực lửa tự nhiên phát sinh đến khiếp sợ, đến Hòa Linh Thánh Mẫu cũng nhận ra điều khác thường trong đôi mắt ấy, dịu giọng hỏi :

- Thân cô nương có chuyện gì?

- Văn bối có chuyện muốn nói với Thánh mẫu!

- Nói đi!

- Theo suy đoán của văn bối, thì chuyện Nhạc Tiểu Tuấn bị cướp trên xe, không phải do người Hoài Dương phái làm.

Hòa Linh Thánh Mẫu khựng cả người hỏi lại :

- Nói vậy nghĩa là sao?

Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh băng :

- Hoài Dương phái tuy đệ tử phân bố khắp nói Đại Giang Nam Bắc, thế nhưng cao thủ thình danh Hoài Dương tam hiệp và cả Huy phu nhân đều có mặt tại trường. Trong xe văn bối có Hồ đại nương không phải là người tầm thường, vậy mà bị người điểm huyết chẳng hay biết gì, chỉ sợ những tay đệ tử còn lại của Hoài Dương phái không có khả năng làm chuyện này!

Hòa Linh Thánh Mẫu nghe nói đến đó thì sạm mặt, quay ngoắc người lại hỏi :

- Nói vậy người cho rằng ai đã làm chuyện này?

Thân Phi Quỳnh đưa mắt quét nhìn toàn trường một vòng rồi nói :

- Thánh mẫu thật sự muốn văn bối nói thẳng ra ư?

- Người nói thẳng ra đi, hay là người cho rằng lão thân đã phái người ngầm làm chuyện này?

Thân Phi Quỳnh nhếch mép cười :

- Thánh mẫu nghĩ văn bối nói không đúng sao?

Hòa Linh Thánh Mẫu đương nhiên đã hiểu ra tâm ý của nàng, cười khan một tiếng nói :

- Đàng nào thì người cũng phải nói cho rõ điều này!

- Muốn hạ thủ không chế Hồ đại nương mà không chút hay biết, người này cần phải đủ nội công thâm hậu thì triển cách không điểm chỉ, mà chỉ thiếu cũng phải cách ngoài mười bộ.

Hòa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng nhưng vẫn không nói gì.

Thân Phi Quỳnh nói tiếp :

- Tuy vậy, không chế Hồ đại nương đã khó, mà muốn đưa được Nhạc Tiểu Tuấn ra theo hướng sau chẳng ai hay biết, thì càng khó hơn. Người này nếu không thuộc hàng cao thủ thượng thặng, thì không làm nổi.

Hòa Linh Thánh Mẫu vẫn hừ một tiếng rồi im lặng.

- Do đó vẫn bối cảm thấy...

Hòa Linh Thánh Mẫu bây giờ mới lạnh giọng nói :

- Ngươi ngại gì không nói thẳng ra đi?

- Dưới tay Thánh mẫu, cao thủ kỳ nhân dĩ sĩ như vân tập...

Hòa Linh Thánh Mẫu cười gằn khúc khúc mấy tiếng nghe thật quái dị rồi tiếp :

- Đã quá rõ, ngươi cho rằng đó chính người của lão thân làm chuyện này!

- Văn bối chính nghĩ như vậy!

- Hào, vậy giờ ngươi định thế nào!

Quả không hổ thẹn là một đại ma đầu trong võ lâm, Hòa Linh Thánh Mẫu chẳng cần biện bạch chối cãi, mà lại còn thách thức đối phương.

Huy Huệ Quân nghe vậy liền chen vào ré giọng nói :

- Ái da, quả nhiên đúng ngươi là người đã bắt Nhạc tướng công!

Chúc Xảo Xảo ngược lại mừng thầm trong lòng, nghĩ nếu chuyện này là thật thì quá hay, chống nạnh hất hàm hỏi :

- Thì ngươi làm gì nào?

Thân Phi Quỳnh không để tâm đến bọn họ, chỉ nhìn chăm vào mặt Thánh mẫu lạnh giọng nói :

- Thánh mẫu cho người bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi là có dụng ý gì?

Hòa Linh Thánh Mẫu cười đến cả mái tóc trắng xóa bay tung lên :

- Hắc hắc hắc... Chuyện của lão thân, há cần ngươi xía vào?

Thân Phi Quỳnh mặt tím lại :

- Thánh mẫu cướp người ngay trong xe của văn bối, văn bối đương nhiên không khi nào thúc thủ đứng nhìn!

Chúc Xảo Xảo tuy vẫn còn bán tin bán nghi quay đầu hỏi :

- Mẹ, Nhạc Tiểu Tuấn...

Hòa Linh Thánh Mẫu trừng mắt :

- Ngươi chó lắm mồm!

Chúc Xảo Xảo xiu mặt im thin thít.

Thân Phi Quỳnh nói :

- Thánh mẫu đã biết Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của văn bối!

Hòa Linh Thánh Mẫu cười nhạt nói :

- Ngươi nói nghe thật dễ, ta lẽ nào đã phái người ngầm bắt Nhạc Tiểu Tuấn trong xe ngươi, rồi lại trả cho ngươi, thật nực cười?

Thân Phi Quỳnh mặt càng lúc càng lạnh, đánh giọng hỏi :

- Thánh mẫu nhất định không trả người?

- Chẳng sai!

Thân Phi Quỳnh gật đầu lạnh giọng :

- Hào, chuyện đã do Thánh mẫu gây nên, nếu mất hòa khí hai nhà, thì chó bắt tội văn bối!

Soẹt một tiếng, nàng đã rút phát thanh trường kiếm, chẳng chút khách khí, chĩa thẳng vào người Thánh mẫu đang giọng :

- Thánh mẫu nhanh rút kiếm!

Hòa Linh Thánh Mẫu tức đùng đùng, mặt tái xanh như đồng, cười lên hắc hắc :

- Con tiểu nha đầu to gan, dám động kiếm với lão thân ư?

- Đây chỉ vì Thánh mẫu quá bức ép người ta!

Dứt lời, đột nhiên có tiếng lướt gió ào ào, mọi người đều quay nhìn thì thấy bóng bốn nữ nhân lướt tới.

Thân Phi Quỳnh đã nhận ra ngay chính là bọn Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Sương, Đông Tuyết, bất giác nàng hơi ngớ người ngạc nhiên hỏi :

- Các người theo đến đây làm gì?

Bọn Xuân Phong có lẽ chạy suốt đêm không nghỉ, vừa tới nơi còn thở hổn hển nói :

- Nhị tiểu thư...

Chỉ gọi được mấy tiếng, rồi lại đứng thờ, nhất thời chưa thể nói ra hơi.

Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi :

- Thật ra là có chuyện gì?

Xuân Phong tiến lên ghé sát tai nàng thì thầm mấy câu.

Thân Phi Quỳnh lại nói nhỏ :

- Lão ta nói là thầy bói à?

Xuân Phong gật đầu đáp :

- Vâng!

- Lão ta có nói danh tính là gì không?

Xuân Phong lắc đầu.

Thân Phi Quỳnh cực kỳ thông minh, nàng hiểu ra ngay người này nhất định là Kim Thiết Khẩu, lão đã đuổi theo đến đây mà không ra mặt, như vậy là lão đã ngầm mang Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi. Lão đã tự tin là có thể trị thương cho Nhạc Tiểu Tuấn, nhất định là nói không ngoa, nhưng chuyện này không thể nói ra cho bọn người kia biết được. Vì bọn họ chỉ cần biết Kim Thiết Khẩu mang chàng đi, thì không khi nào chịu bỏ tay mà chẳng truy lùng. Kim Thiết Khẩu có lẽ cũng chỉ đưa chàng đến một nơi gần đây để trị thương, trong lúc trị thương tuyệt đối không thể để có người đến quấy nhiễu.

Trong đầu nghĩ nhanh rồi dặn dò bọn Xuân Phong :

- Các người tạm thời lui ra.

Bọn Xuân Phong bốn người dạ một tiếng rồi đứng lui bên cạnh xe.

Lạc Ban Đình thân phận Hữu hộ pháp, lúc ấy cũng ghé bên người Thánh mẫu nói :

- Thánh mẫu xin bớt giận, thuộc hạ có lời muốn nói.

- Người nói nhanh đi!

- Tuyết Sơn, Không Động hai phái bình đẳng hợp tác, nếu gây mất hòa khí tất ảnh hưởng đến đại sự, vả lại chuyện Nhạc Tiểu Tuấn...

Thánh mẫu phát tay cắt ngang :

- Không cần nói, đương sơ lúc ba chị em chúng xuống núi, Lão Thần Tiên đã nói thế nào? Bọn chúng vốn phối hợp với Không Động phái hành động, ba con nha đầu này tất nhiên chịu sự chỉ đạo của lão thân, vậy mà con nha đầu này chỉ vì chuyện tiểu tử họ Nhạc mà dám to gan trở mặt với lão thân, lão thân nếu không dạy cho nó một bài học há còn ra gì.

Nói rồi đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Thân Phi Quỳnh lớn tiếng nói :

- Thân nha đầu, lão thân chờ người xuất chiêu đấy!

Đột nhiên lúc ấy bỗng nghe bộp bộp, rõ ràng có tiếng bước chân người từ xa vọng lại, mọi người đều bất giác quay đầu nhìn.

Trên đường cái, một lão nhân thấp nhỏ, tướng mạo xấu xí đang đi lại, chính là Kim Thiết Khẩu.

Cả bọn người duy nhất chỉ một mình Thân Phi Quỳnh nhận ra lão ta, nàng ban đầu thì mừng, nhưng rồi chợt giật mình nghĩ :

- Sao lão ta lại chậm hơn bọn Xuân Phong? Ái, chẳng lẽ Tuấn đệ không phải do lão ta mang đi sao? Nguy rồi!

Chỉ vừa nghĩ thế, bỗng nhiên bên tai có tiếng người cực nhỏ lọt vào :

- Tiểu cô nương, lão hủ đuổi theo cô nương đến học cả cơm, nếu chậm một bước thì có lẽ lão đệ của ta tính mạng không còn. Cô nương không tìm lão hủ bàn bạc, lại mang Nhạc lão đệ đến tìm bọn Thất Công, Bát Công nhờ đả thông kinh mạch? Phải biết Nhạc lão đệ vốn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công, khí huyết vốn nghịch hành như vậy, giờ dùng chân khí ép nó chuyển thuận hành, làm sao nó chịu nổi chứ? Thế nhưng hiện tại thì cô nương có thể yên tâm...

Rõ ràng chính là giọng của Kim Thiết Khẩu dùng thiên lý truyền âm nhập mật nói bên tai nàng hàm ý trách móc.

Thân Phi Quỳnh giật thót người, nàng thực không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công cho nên mới tìm cách đả thông cho khí huyết của chàng thuận hành trở lại.

Chẳng ngờ làm thế lại là hại chàng, may mà trong lúc Thất Công, Bát Công còn đa đang đả thông kinh mạch cho chàng, thì bị người khác ngầm ám toán mà chết, nếu không chẳng biết còn nguy hại cho chàng đến chừng nào? Trời...!.

Tuy nhiên, câu cuối cùng Kim Thiết Khẩu bảo nàng giờ thì yên tâm, tuy không nói rõ chàng đã thế nào, nhưng nhất định Nhạc Tiểu Tuấn đã được lão đưa đến một nơi nào đó để trị thương, bất giác lòng mừng khôn tả, nhưng cố không để lộ ra mặt.

Xuân Phong lúc này cũng đã nhận ra lão già này, liền chạy đến bên người nàng nói nhanh :

- Chính là người này....

Thân Phi Quỳnh đánh mắt nói nhanh :

- Người lui ra!

Xuân Phong không dám hó hé, vội trở lại nguyên vị.

Lúc này Kim Thiết Khẩu từng bước lạch bạch đến trước mặt Thân Phi Quỳnh và Hòa Linh Thánh Mẫu, lão làm như không để mắt đến Thân Phi Quỳnh, chỉ chấp tay xá dài Hòa Linh Thánh Mẫu, cười nói :

- Lão đại nương đây hẳn là nhân vật có tên trong bảng Phong Thần - Hòa Linh Thánh Mẫu? Tiểu lão xin có lễ mọn ra mắt!

Hòa Linh Thánh Mẫu từng ngao du khắp ngũ hồ tứ hải, gặp qua không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, thế nhưng chưa từng gặp một lão đầu nào lại xấu xí thậm tệ như con người này, đã vậy từ người lão lại xông ra một mùi chua khó chịu, khiến bà cảm thấy tởm lợm. Đã vậy nghe lão ta bảo mình có tên trong bảng Phong Thần thì bà tức giận nhường mảy mảy hỏi :

- Người là ai?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Tiểu lão là Kim Thiết Khẩu chuyên nghề xem tướng, không trúng không lấy tiền. Thực ra tiểu lão tên là Phúc Căn, tên này vốn lúc tiểu lão lọt lòng mẹ, có một vị thần tiên đi ngang qua nhìn thấy chỉ tay bảo “Tiểu hài này là cái gốc phúc lành” cho nên mới đặt cho cái tên là Phúc Căn. Ái... Chẳng ngờ tướng mạo tiểu lão xấu xí, đi đâu cũng chỉ thấy người ta đổ họa, cho nên mới không dám dùng cái tên này hành tẩu giang hồ kiếm cơm, mới dùng đến cái tên Kim Thiết Khẩu.

Hòa Linh Thánh Mẫu nghe lão nói lải nhải đến vung cả bọt mép thì gắt lên :

- Người không cần lải nhải nhiều...

- Vâng, vâng...

Kim Thiết Khẩu gật đầu đáp lia lịa, lại nói :

- Thế nhưng... Tiểu lão không thể không nói...

Một trong bốn trung niên phụ nhân đứng bên cạnh Hòa Linh Thánh Mẫu gắt lên :

- Người có gì nói nhanh rồi xéo khỏi đây?

Kim Thiết Khẩu khúm núm người ra về sợ sệt nói :

- Vì... Đại tẩu này... Sao...

Nên biết, cả bốn vị phu nhân hầu bên cạnh Hòa Linh Thánh Mẫu nguyên chưa ai từng lập gia thất, vậy mà bị gọi bằng hai tiếng Đại tẩu, nghĩa là đàn bà đã lập gia đình, tự nhiên phát hỏa, giận dữ thét lớn :

- Lão thối mồm này, nguoi muốn chết!

- Không, không tiểu lão không muốn chết!

Vừa nói lão vừa xua tay, đồng thời người thoái lui một bước dài kêu lên :

- Hòa... thánh mẫu, ngũ hành có “kim, thủy, mộc, hỏa, thổ”, tiểu lão và Thánh mẫu một người chiếm một hành, chẳng phải là người ngoài, cho nên tiểu lão mới nguyện chuyển đến Thánh mẫu một tin...

Lão không gọi là Hòa Linh Thánh Mẫu mà chỉ gọi Hòa... thánh mẫu thì ra cố tình như vậy, hàm ý đối phương là Hỏa, lão là Kim, mỗi người chiếm một hành trong ngũ hành, đương nhiên có bà con họ hàng với nhau!

Thân Phi Quỳnh không biết lão ta làm vậy có tâm ý gì, nhưng chỉ nghe lão giấu mấy câu ấy thì không nhịn được cũng bật cười.

Trung niên phu nhân thấy lão nói năng lung tung thì tức giận chỉ tay quát :

- Lão chết tiệt, nguoi...

Hòa Linh Thánh Mẫu ngược lại nghe nói là mang tin đến cho bà, thì phát tay cản trung niên phụ nhân lại, đưa mắt hỏi :

- Ai nhờ nguoi mang tin đến?

- Ái da? Tiểu lão cũng không biết...

Vừa nói lão vừa chỉ lui phía sau xa, nói tiếp :

- Tiểu lão sáng này đang xem bói ở ngoài kia, đột nhiên có một tia già đi đến, tiểu lão hỏi tia già muốn xem bói sao? Tia già lắc đầu bảo không muốn xem bói, rồi móc ra một xâu tiền đưa cho tiểu lão...

Nói đến đó, lão quả nhiên móc từ trong chiếc túi áo bần thiu một xâu tiền lác đung đưa trên ngón tay, nhún vai nói tiếp :

- Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh! Tiểu lão suốt cả ngày hôm qua không kiếm được một xu, chẳng ngờ lão tia kia đưa cho xâu tiền, bảo là chỉ cần giúp lão ta chuyển một lời đến Hòa... thánh mẫu rằng...

Hòa Linh Thánh Mẫu thấy lão nói vòng vo mãi vẫn không xong một câu, gằn giọng :

- Có gì thì nói nhanh!

- Vâng, vâng... Lão tia bảo tiểu lão chuyển lời rằng “Ta là Trời, Hòa... thánh mẫu là người trong bảng Phong Thần, vốn chết đã mấy nghìn năm, sao giờ còn xuất hiện trên trần gian...”

Trung niên phụ nhân gầm lên :

- Lão chết tiệt nguoi đã ở trước mặt Thánh mẫu còn dám buông lời vô lễ!

Dứt lời định sấn tới, nhưng Hòa Linh Thánh Mẫu cản lại nói :

- Cứ để hấn nói hết!

Kim Thiết Khẩu nói tiếp :

- Tiểu lão hỏi: tìm Hòa Linh Thánh Mẫu ở đâu, lão tia bảo chỉ cần thấy một lão bà tóc bạc như cước, tướng mạo như hung thần, ngồi kiệu hoa có bốn vị đại tẩu áo xanh gấm, thì chính là đó.

Hòa Linh Thánh Mẫu nén giận trong lòng hỏi :

- Nguoi có biết tính danh lão già kia không?

- Không!

- Vậy thì người ta xem vóc dáng lão già kia thế nào cho ta nghe?

Kim Thiết Khẩu chau mày nghĩ lại rồi nói :

- Lão già chừng sáu bảy mươi tuổi, thân vận áo da màu cổ đồng như đã lên nước, chòm râu son dương lụa thừa trắng như cước, Thiên Đình nhô cao, tướng mạo xem ra rất tốt, hẳn phải con đàn cháu đống. À... Cặp lông mày tuy trắng bạc, nhưng rất rậm, có lẽ thời trẻ từng là một vị quan gia, nếu tiểu lão nhìn tướng người này không nhầm thì...

Hỏa Linh Thánh Mẫu xua tay cắt ngang :

- Thôi, không cần nói, vậy lão ta còn nói gì nữa không?

- Còn còn...

- Nói gì?

Kim Thiết Khẩu nhú mày cố nhớ, lấp bắp trong miệng :

- Còn hai câu nữa... Nhưng vừa rồi cứ mãi nói lung tung, tiểu lão.. quên mất, nhất thời chưa nhớ...

Trung niên phụ nhân lại thét lên :

- Lão già ngoan cố, người thực muốn chết!

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng nói :

- Chẳng lẽ chỉ có hai câu mà người cũng không nhớ nổi?

Kim Thiết Khẩu đưa tay gỡ đầu nói :

- Hai câu đó, tiểu lão.... Ái, sao hồi này lảm cẩm chóng quên... À, thì ra tiểu lão năm nay cũng sắp lục tuần, thảo nào... chóng quên...

Nói đến đó bỗng lão vỗ tay hét một tiếng vào móng mình la lên :

- À, nhớ rồi... Nhớ rồi... Lão tía bảo chuyển lời tới Thánh mẫu thêm hai câu rằng “Nghịch chương vô biên, hồi đầu thị ngạn”...

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe thêm câu này thì giận tái mặt gầm lên :

- Sát phu to gan, người dám giỡn mặt với lão thân!

Dứt lời phóng tay xuất một chương.

Hai người cự ly rất gần, Hỏa Linh Thánh Mẫu lại nén cơn phần nộ từ đầu đến giờ mới trút hết vào một chương này, đương nhiên không thể nhẹ chút nào, căn bản Kim Thiết Khẩu chỉ sợ muốn tránh cũng không được.

Chỉ nghe bình một tiếng, cả người Kim Thiết Khẩu vốn gầy ốm tong teo, nhận đủ cú chương đầy phần nộ này thì văng lên cao có đến hai trượng bay ngược lui sau như chiếc lá rơi cành rồi đánh âm lên trên nền đá, chỉ e không chết cũng trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Trong họa gặp phúc

Toàn trường mọi người đều thấy rõ lão lãnh trọn một chương của Hỏa Linh Thánh Mẫu văng ngược ra ngoài xa xem ra không chết cũng trọng thương.

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy không khỏi lo lắng nhưng chợt kim lại không để lộ ra mặt.

Chẳng ai ngờ rằng Kim Thiết Khẩu người lộn trên đất thêm mấy vòng rồi lồm cồm đứng lên phui bụi đất trên người mặt mày nhăn nhó như bị đau.

Chính đúng lúc này Huy Khâm Nghiêu bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai :

- Đại hội trên Trích Bát thiên viện mỏng tám tháng mười hai sắp đến các người sao không nhanh về thương lượng tính kế đối phó mà còn đứng ngây người ra đó?

Huy Khâm Nghiêu ngó người không biết ai đã dùng truyền âm nhập mật nói lão đưa mắt nhìn quanh.

Lúc này đã thấy Kim Thiết Khẩu lạch bạch đi tới xua tay nói :

- Hòa... thánh mẫu bà thật không biết đạo lý tiểu lão chỉ vì xâu tiền này độ nhật qua ngày nên mới giúp người ta mang tin đến đây bà nghe không lọt tai thì cũng không nên đổ hết giận lên đầu tiểu lão. Tiểu lão may mà chịu nổi bằng không tiểu mệnh này chẳng phải ô hô ai tai..

Đến lần này thì toàn trường đều kinh ngạc chấn động, đương nhiên ngoài Thân Phi Quỳnh ra thì không ai biết tí gì về lão già quái dị này.

Rõ ràng một chương của Hòa Linh Thánh Mẫu chẳng nhẹ chút nào vậy mà lão ta chỉ văng trên đất lăn lộn vài vòng rồi đứng tợ hồ như không có chuyện gì xảy ra! Thử hỏi trong số cao thủ bọn họ có ai dám chịu nổi một chương của bà ta như vậy không?

Người càng chấn động hơn cả là Hòa Linh Thánh Mẫu bà không thể ngờ rằng một lão già xem không ra người này ngược lại chịu nổi một chương phải đến bảy thành công lực của bà không nói thì bà cũng biết đây là một kỳ nhân thân tàng bất lộ chứ chẳng nghi!

Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình là tay giang hồ kinh nghiệm phong phú đương nhiên cũng nhận ra cao nhân bất lộ tướng liền bước lên chấp tay xá dài cười nói :

- Không ngờ các hạ lại là cao nhân thân tàng bất lộ thân thủ bất phạm không biết là bằng hữu phương nào lại tìm đến vấn tội Không Động ít ra cũng phải có một cái danh chứ?

- Ô câu này của lão quản gia khiến tiểu lão chẳng hiểu ắt gặp gì.

Vừa nói lão vừa húng hiếng đòi mắt ti hí nhìn quanh Lạc Ban Đình một cái ôm quyền vài dài nói tiếp :

- E rằng lão quản gia nhìn nhầm rồi tiểu lão làm nghề xem tướng qua ngày chỉ vì một xâu tiền mà mang tin đến có đâu dám là cao nhân bất lộ tướng..

Lạc Ban Đình đường đường là một Hữu hộ pháp đại danh phái không Động vậy mà bị lão ta liền hai lần gọi lão quản gia nhất định lão có ý chứ không phải nhầm lẫn bất giác tức giận thét lớn cất ngang :

- Cầm miệng lão phu Lạc Ban Đình đương nhậm chức Hữu hộ pháp Không Động các hạ như chưa từng thấy qua thì chí ít cũng phải nghe người ta nói qua Lạc mỗ chứ?

Kim Thiết Khẩu rút cổ so vai nói :

- Í nói vậy lão ca không phải là tùy tùng theo hầu vị đại thư này sao?

Hòa Linh Thánh Mẫu hiểu đã gặp cao nhân phát tay nói :

- Lạc Ban Đình ngươi lui ra!

Lạc Ban Đình dạ một tiếng thoái lui nhưng trong lòng ầm ục tức giận.

Kim Thiết Khẩu nhìn mặt Hòa Linh Thánh Mẫu thì làm ra vẻ sợ sệt nói :

- Lão đại thư tiểu lão đem tin đến đây coi như đã xong ở đây... không còn việc của tiểu lão nữa tiểu lão xin kiếu!

Nói rồi quay người định bước đi.

Đúng lúc lão quay người thì bên tai Thân Phi Quỳnh lại nghe tiếng lão truyền lại :

- Ở đây cũng không còn việc của cô nương còn không đi thì đợi đến chừng nào? Nhạc lão đệ hiện đang ở trong Thập Nhị Lý miếu nhanh đến đó ở đây đã có tiểu lão ứng phó.

Vừa lúc ấy nghe Hòa Linh Thánh Mẫu quát lớn :

- Dừng lại!

Kim Thiết Khẩu thâm hiểu ... (trang bị rách)

phương không khi nào chịu để ... (trang bị rách)

đi dễ dàng quay đầu ... (trang bị rách)

mũi cà chua cười hề ... (trang bị rách)

răng vàng khè hỏi :

- Lão đại thư còn sai bảo chuyện gì ạ?

Thân Phi Quỳnh bây giờ được Kim Thiết Khẩu dùng truyền âm nhập mật nói vậy thì rất mừng vội ngẩng ra hiệu cho bọn Xuân Phong nói :

- Chúng ta đi!

Bốn ả nữ tử không ai bảo ai như bốn cánh bướm lách nhanh lên xe Hòa Linh Thánh Mẫu quay đầu lạnh giọng hỏi :

- Thân cô nương định đi sao?

Thân Phi Quỳnh hơi nghiêng người đáp :

- Không còn việc của vãn bối ... (trang bị rách)

... (trang bị rách)

chui nhanh vào ... (trang bị rách)

Hòa Linh Thánh Mẫu thét lớn :

- Chậm chân!

Kim Thiết Khẩu đã nhảy chặn ngang trước mặt bà ta cười hì hì nói :

- Đứng đứng tiểu cô nương ở đây không có việc của cô đi đi! Tiểu lão sẽ thay cô nương hầu tiếp vị lão đại thư này...

Hòa Linh Thánh Mẫu không ngờ lão dám ra mặt đối đầu với mình bất giác hỏa giận tam trọng gầm lên :

- Sát phu to gan ngươi là cái thá gì?

Trong tiếng quát chỉ thấy năm ngón tay như năm móc câu tung tới một churong.

Thân Phi Quỳnh biết bản lĩnh siêu phàm của Kim Thiết Khẩu Hòa Linh Thánh Mẫu quyết không làm gì nổi lão ta khi ấy lên xe thì giục Tử Kim Tiêu ra roi đánh ngựa chạy đi.

Lạc Ban Đình nhân vì chưa biết lai lịch của Kim Thiết Khẩu thế nào lại không được lệnh của Hòa Linh Thánh Mẫu cho nên không dám cản đường mất tập trung theo dõi trận đấu của Hòa Linh Thánh Mẫu.

Huy Khâm Nghiêu thấy Thân Phi Quỳnh đã bỏ đi vừa rồi lại nghe một lời cảnh báo tuy không dám đoán chắc là ai nhưng cũng nghi toàn trường duy nhất chỉ có khả năng thì chính nhân vật Kim Thiết Khẩu này mới nói câu đó lúc ấy cũng nghĩ :

“Ta ở đây cũng không được việc gì chẳng bằng nhanh về liên lạc với Tổng minh chủ và các phái chuẩn bị đối phó với đại hội Trích Bát thiên viện thì hơn.”

Nghĩ rồi lão quay đầu nói với lão đại Hoài Nam Tử và lão nhị Dịch Thanh Lan :

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hoài Nam Tử và Dịch Thanh Lan cũng đã nhận ra Kim Thiết Khẩu không phải là nhân vật tầm thường mà xem ra cố tình đối đầu với Hòa Linh Thánh Mẫu tuy chưa biết thế nào nhưng chắc chắn là đứng cùng phía với mình bèn gật đầu rồi cả bọn lục tục kéo đi khỏi đương trường.

* * * * *

Thân Phi Quỳnh bảo Tử Kim Tiêu đánh xe tìm đến Thập Nhị Lý miếu.

Tử Kim Tiêu vừa đánh xe vừa hỏi đường, mãi đến trưa thì bọn họ mới đến được chân núi. Nhưng vì miếu ở lưng chừng núi tuy núi không cao nhưng cổ xe song mã khó đưa cả đoàn người lên đến nơi cho nên bọn họ xuống đi bộ.

Tương truyền rằng ở đây có một long mạch long mạch này uyển chuyển khúc chiết kéo dài đến mười hai dặm đến ngay nơi hiện tại là Thập Nhị Lý miếu từng một thời hưng thịnh nổi tiếng có điều về sau không hiểu nguyên nhân nào mà lu mờ dần trên võ lâm.

Thập Nhị Lý miếu là tên người ta quen gọi để nói đến cái long mạch dài mười hai dặm này kỳ thực nó có tên gọi là Vĩnh Trấn tự tiền điện chính gian thờ Quan Âm Bồ Tát hai bên tả hữu còn thờ Quan Đế Thánh Quân.

Miếu chia làm ba dãy tiền trung hậu dựa theo thế núi mà thiết lập.

Thân Phi Quỳnh dẫn theo Hồ đại nương và bọn Xuân Hạ Thu Đông bốn người lên núi.

Từ chân núi lên đến chùa là con đường lát đá theo bậc cấp phải có đến cả nghìn bậc đá như vậy hình thể uyển chuyển trông đẹp mắt hai bên còn điểm xuyết thêm những gốc cổ tùng oằn xuống theo thời gian thỉnh thoảng bắt gặp những phiến đá dài chính là chỗ nghỉ chân cho du khách.

Thân Phi Quỳnh đương nhiên không lòng dạ nào ngắm cảnh nàng phóng chân chạy như bay từng bước năm bậc đá một chẳng mấy chốc đã thấy đến tiền môn.

Một vị hòa thượng chừng như chờ sẵn thấy đoàn người chạy lên liền chấp tay hỏi ngay :

- A Di Đà Phật phải chăng nữ thí chủ họ Thân?

Thân Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên nhưng gật đầu đáp ngay :

- Vâng tôi là Thân Phi Quỳnh đại sư làm sao lại biết?

Hòa thượng chấp tay trước ngực cúi đầu đáp :

- Tiểu tăng phụng mệnh Phụng trọng cung hầu nữ thí chủ ở đây đã lâu.

Thân Phi Quỳnh nghe thì càng ngạc nhiên tợ hồ như lão Phụng trọng ở đây có tài tiên tri biết trước nàng sẽ đến nên mới cho vị tiểu tăng này chờ sẵn.

- Đa tạ đại sư. Vậy thì phiền đại sư dẫn đường cho tôi vào yết kiến Phụng trọng.

Hòa thượng cúi thấp đầu nói :

- Mời nữ thí chủ vào trong dùng trà nghỉ chân tiểu tăng sẽ báo với Phụng trọng.

- Đại sư mời!

Vị hòa thượng không khách khí thì lễ lần nữa rồi quay người đi trước dẫn đường cả bọn Thân Phi Quỳnh được dẫn vào trong xuyên qua một vườn hoa cảnh rồi theo một lối cửa hông vào sâu nội viện đây là một căn nhà ba gian chính là khách đường tiếp thiện nam tín nữ.

Vị hòa thượng quay người nói :

- Nữ thí chủ xin chờ ở đây!

Thân Phi Quỳnh biết quy luật nhập tự khi ấy liền ngồi xuống trên một chiếc ghế cạnh bàn bát bửu nói với Hồ đại nương :

- Hồ ma ma cũng ngồi xuống luôn đi.

Hồ đại nương an tọa xong liền thấy một vị tiểu sa di mang trà đến đặt lên bàn cung kính mời :

- Nữ thí chủ mời dùng trà!

Vị hòa thượng vừa rót đi ra ngoài trong nháy mắt quay vào.

Thân Phi Quỳnh liền nhóm người dậy nói :

- Đại sư đã báo với Phụng trọng chứ?

Hòa thượng cúi người thì lễ đáp :

- Hội bầm nữ thí chủ Phụng trọng hiện tại chính đáng hành công nhập định đành phải phiền nữ thí chủ chờ một lúc.

Người xuất gia lấy hành thiện nhập định làm pháp môn tu tập đương nhiên không thể quấy động.

Thân Phi Quỳnh chấp tay hỏi :

- Không biết lão Phụng trọng bao giờ mới xả công?

- Tiểu tăng không rõ chỉ nghe Phụng trọng dặn lại tiểu tăng hầu hết nữ thí chủ ở đây.

- À lão Phụng trọng như đang hành thiện nhập định tôi cũng không dám quấy nhiễu có điều muốn hỏi thăm đại sư một người.

- A Di Đà Phật xin nữ thí chủ cứ nói?

- Đại sư có biết một lão nhân gọi là Kim Thiết Khẩu không?

Vị hòa thượng cười đáp :

- Kim thí chủ sáng này có đến tiểu tăng đương nhiên là biết.

Thân Phi Quỳnh thăm mừng như vậy là không sai mới hỏi tiếp :

- Vừa rồi Kim Thiết Khẩu có mang một người thanh niên thụ thương đến đây...

Hòa thượng không đợi nàng hỏi hết câu liền tiếp lời nói :

- Nữ thí chủ muốn nói đến Nhạc thí chủ?

Thân Phi Quỳnh vội gật đầu :

- Đúng vậy đại sư quen Nhạc Tiểu Tuấn?

- Không tiểu tăng chỉ nghe nói Nhạc thí chủ là sư đệ của Kim thí chủ nếu không như thế thì khi nào lão Phụng trọng chịu chấp nhận trị thương cho Nhạc thí chủ!?

- À... Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của tôi hiện tại nó ở đâu đại sư có thể dẫn tôi đến đó được không?

Hòa thượng lắc đầu đáp :

- Điều này tiểu tăng...

Thân Phi Quỳnh nhận ra hòa thượng còn ngần ngại bèn nói ngay :

- Chính Kim Thiết Khẩu bảo tôi đến đây.

- Tiểu tăng biết cho nên lão Phụng trọng mới sai tiểu tăng ra tận cửa hầu tiếp nữ thí chủ có điều tình hình hôm nay hơi đặc biệt nếu không có tiểu tăng dẫn đường thì người có khả năng thăng thiên độn thổ cũng đừng hòng vào nơi tề tụ!

Thân Phi Quỳnh cười thăm nghĩ :

“Lão hòa thượng thường ngày xem ra cũng biết khoa trương!”

Hòa thượng nói tiếp :

- Nữ thí chủ là người được lão Phụng trọng đồng ý để vào tề tụ cho nên tiểu tăng cũng không giấu diếm gì. Lão Phụng trọng hiện tại chính đang ở trong thiên thất dùng Tiếp Dẫn thần công giúp Nhạc thí chủ dẫn đạo chân khí quy nguyên tuyệt đối không được quấy động.

Thân Phi Quỳnh à lên một tiếng nói :

- Thì ra là vậy.

Hòa thượng chấp tay trước ngực cười nói tiếp :

- Cho nên nữ thí chủ lượng thứ tạm thời ngồi chờ ở đây chừng nào Nhạc thí chủ tỉnh lại thì mới có thể vào gặp được.

- Đa tạ đại sư.

Tuy vậy trong lòng nàng cũng không mấy phần khởi bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn vốn được bọn Thất Công Bát Công dùng hai luồng chân khí đã thông hai mạch Nhâm Đốc vận chuyển thuận chiều. Nhưng khí huyết trong người chàng nguyên lại là nghịch hành hiện tại ngoại trừ hai mạch Nhâm Đốc là thuận hành còn lại Thập Nhị kinh lạc và Kỳ Kinh bát mạch đều nghịch hành. Đến như Ngũ Công lục ấy còn bó tay không biết vị Phụng trọng Vĩnh Trần tự này là kỳ nhân dị sĩ nào bản lĩnh đến đâu mà có thể trị liệu được cho chàng?

Nghĩ rồi thì chột nghĩ lại :

“Nhưng Kim Thiết Khẩu nếu như không chắc chắn lão Phụng trọng cứu trị được cho chàng há lại cực khổ lên mang chàng đến đây?”

Nghĩ thế thì lòng thấy an tâm hơn bèn chấp tay hỏi :

- Dám hỏi lão Phụng trọng của quý tự pháp hiệu xưng hô thế nào?

Hòa thượng chấp tay hoàn lễ đáp :

- Lão Phụng trọng pháp hiệu Thượng Đại Hạ Giác.

“Đại Giác thiền sư nhân vật này chừng như chưa nghe qua trên võ lâm!”

Thân Phi Quỳnh nghĩ nhanh rồi nghiêm túc hỏi :

- Lão Phụng trọng là Phật môn cao tăng không biết vốn xuất thân danh môn đại phái nào?

Hòa thượng cười điềm nhiên đáp :

- Lão phụng trọng tuổi đã ngoài chín mươi nhưng xưa nay không hề hành cước trên giang hồ cũng chưa từng tuyên thị với đệ tử môn phái xuất thân tiểu tăng quả thật không rõ điều này.

Nói chuyện đến đó liền thấy hai vị tiểu sa di khác bụng hai mâm đựng cơm và thức ăn vào dọn lên bàn.

Hòa thượng chấp tay nói ngay :

- Đã quá ngộ chứ vị đến đây đường dài hẳn chưa dùng cơm trưa vậy xin dùng đỡ bữa cơm chay đạm bạc!

Đừng nói là chỉ hôm nay mà suốt mấy ngày nay Thân Phi Quỳnh chừng như chỉ để hết tâm trí vào thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn cho nên căn bản một hột cơm cũng không nuốt nổi. Lúc này nghe chàng đã được Phụng trọng trị thương tuy chưa biết kết quả ra sao nhưng lòng nàng xem như mười phần đã nhẹ hết tám chín nên mới thật sự thay đổi.

Nàng vội chấp tay xá lễ :

- Đa tạ đại sư quan tâm!

- Nữ thí chủ chớ nên khách khí tiểu tăng xin cáo từ!

Nói rồi chấp tay thi lễ thêm lần nữa đoạn quay người bước thẳng vào trong.

Hồ đại nương thấy chỉ còn lại bọn họ chủ tớ sáu người bèn nói :

- Nhị tiểu thư đã mấy hôm nay tiểu thư không ăn được miếng nào chúng ta không nên khách khí.

Thân Phi Quỳnh gật đầu lần đầu tiên từ mấy hôm nay mới thấy mặt nàng có chút khôi sắc nói :

- Không riêng gì ta mọi người cũng đói nào chúng ta cùng ăn!

Bữa cơm qua nhanh rồi lại có vị sa di dâng trà đến.

Thời gian chậm chạp trôi qua đối với Thân Phi Quỳnh từng giây chờ đợi xem ra thật dài nhưng mãi đến khi trời ngã chiều vẫn chưa nghe thấy tin tức gì.

Thân Phi Quỳnh đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần nhưng vị hòa thượng hỏi trưa chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Một hồi lâu lại thấy hai vị sa di phục vụ bụng cơm chay dọn lên bàn nói :

- Chư vị thí chủ mời dùng cơm tối!

Lần này thì nàng không kiên nhẫn nói liền hỏi :

- Xin hỏi quý tự vị đại sư nào làm nhiệm vụ tri khách? Hiện tại ở đâu?

Một vị sa di chấp tay đáp :

- Chính là Quảng Tế đại sư hồi trưa tiếp nữ thí chủ đại sư lúc này đang rất bận có lẽ cũng sắp đến mời chư vị tạm thời dùng cơm!

Thân Phi Quỳnh nói :

- Đa tạ nhị vị đại sư.

Hai vị hòa thượng lui ra ngoài bọn họ cũng không cần khách sáo liền ngồi vào ăn cơm tối.

Xong bữa cơm thì hoàng hôn cũng vừa sập xuống một vị sa di mang trà vào kèm theo một ngọn nến cháy sáng. Nhưng chung quy vẫn chưa nhìn thấy vị hòa thượng tri khách Quảng Tế kia đâu.

Phải như vậy qua thêm một lúc nữa bây giờ mới thấy Quảng Tế đại sư xuất hiện với nụ cười trên mặt cúi người nói ngay :

- Phiền nữ thí chủ chờ lâu Nhạc thí chủ vừa tỉnh lại xin mời theo tiểu tăng.

Thân Phi Quỳnh nghe thì mừng khôn xiết nhảy cẫng reo lên :

- À thương thế của Tuấn đệ đã hoàn toàn bình phục rồi sao?

- Phạt tử tử bii! Nhạc thí chủ chỉ là do khí huyết không thuận nhau đã được lão Phuong trọng dùng Tiếp Dẫn thần công dẫn khí quy nguyên nên đã hồi tỉnh lại. Có điều vừa rồi Nhạc thí chủ còn bận hành khí điều tức tiểu tăng phụng mệnh lão Phuong trọng làm hộ pháp cho Nhạc thí chủ mãi đến hai canh giờ khiến nữ thí chủ chờ lâu!

Nói đến đó lại chấp tay trước ngực hành lễ tiếp :

- Nhạc thí chủ hiện đang dùng cơm chay trong khách xá khách xá phiền nỗi hơi chật hẹp nên các vị nữ thí chủ này tạm thời ngồi dùng trà chờ ở đây.

Thân Phi Quỳnh hiểu bên trong tất chỉ là để giữ bí mật cũng chỉ vì an toàn cho chàng nên liền gật đầu nói :

- Hồ ma ma các người tạm ngồi ở đây không cần vào trong.

Nói rồi khép người thi lễ tiếp :

- Phiền đại sư dẫn đường.

Hòa thượng liền quay người đi trước dẫn đường bọn họ theo hành lang đi sâu vào trong qua một lúc thì đến một khách xá tọa lạc cách biệt với bên trong tựa lưng vào vách núi.

Quảng Tề đại sư dừng chân lại đưa tay đẩy nhẹ cửa gỗ cúi người xuống nói :

- Nữ thí chủ mời!

Thân Phi Quỳnh bước chân vào trong liền thấy Nhạc Tiểu Tuấn ngồi một mình bên bàn ăn cơm nàng mừng khôn tả bước nhanh đến reo lên :

- Tuấn đệ quả nhiên đệ đã hồi tỉnh lại!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng bất ngờ chàng không nghĩ Thân Phi Quỳnh lại vào tận đây vội bỏ đĩa xuống đứng lên chấp tay hành lễ nói :

- Quỳnh tỷ đến bao giờ vậy?

Thân Phi Quỳnh dừng chân lại đưa mắt quan sát chỉ thấy chàng có hơi gầy đi nhưng thần thái vẫn anh tuấn khôi ngô giữa hai đầu mi ẩn ước sắc tia ánh mắt long lanh hữu thần thì rất mừng.

Nàng hiểu căn do nghĩ ngay :

- Đây chính là vì sau khi Đại Giác phượng trọng dùng Tiếp Dẫn thần công đạo dẫn chân khí trong người Tuấn đệ hợp nhất hành lưu như vậy hai cổ kinh lực của Thất Công Bát Công đều ẩn tàng lại trong người Tuấn đệ tự nhiên nội lực tăng tiến gấp nhiều lần.

Nghĩ vậy nàng rất mừng đáp :

- Ta vừa đến hồi trưa. Ái... Mọi chuyện đều do tỷ tỷ không biết Tuấn đệ luyện qua Nghịch Thiên huyền công, căn bản chân khí trong người nghịch hành lại dùng nội lực bức chân khí người thuận hành trở lại khiến người mới chịu khổ thế này!

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Chuyện này làm sao mà trách tỷ tỷ được tỷ tỷ chỉ xuất phát từ hảo tâm lúc tỷ tỷ dùng chân lực đã thông kinh mạch cho tiểu đệ, tiểu đệ định báo cho tỷ tỷ biết là tiểu đệ có luyện Nghịch Thiên huyền công nhưng không sao mở miệng được...

- Ái tại ta lúc ấy tự tác tự thọ không chịu hỏi cho rõ. Nay nên ngồi xuống ăn cơm tiếp đi chứ!

- Tiểu đệ ăn đã no.

Chàng đáp rồi cười tươi nói tiếp :

- Vừa rồi tiểu đệ nghe lão Phuong trọng nói trong người tiểu đệ có đến hai cổ chân khí trệ lưu trong hai mạch Nhâm Đốc. Hai cổ chân lực này cực mạnh chỉ ít cũng phải có đến ba mươi năm công lực. Hiện tại do Phuong trọng đạo dẫn cùng chân khí bản thân tiểu đệ nhập lưu làm một khiến chân lực tiểu đệ phút chốc tăng gấp mười lần. Lão Phuong trọng bảo đây là một kỳ duyên đại ngộ cũng có thể nói trong họa đắc phúc có điều không biết có phải chính tỷ tỷ đã thấu nhập chân lực vào người tiểu đệ?

- Ô tỷ tỷ nào có được năng lực như vậy?

Nàng xưng hô thật tự nhiên trêu mếu rồi cười tươi như hoa sớm mai xuân nói tiếp :

- Đó chính là do hai vị lão tiền bối trong lúc dùng hết nội lực đã thông hai mạch Nhâm Đốc cho Tuấn đệ thì đột nhiên bị người ngầm ám toán chết tại trường hai cổ chân lực ấy không kịp thu về cho nên mới trệ lưu lại trong người đệ.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì giật mình la lên :

- Hai vị lão tiền bối nào vậy?
- Chuyện là thế này...

Bây giờ nàng mới kể lại chuyện từ khi chàng trúng phải Hóa Diễm Đạo của Hóa Linh Thánh Mẫu nàng ngấm ngấm theo chân Huy phu nhân về đến Quy Vân trang rồi lên mạng chàng đi tranh chấp thế nào giữa ba phe cuối cùng thì Kim Thiết Khẩu đã ngấm ngấm mạng chàng đến tận Vĩnh Trấn tự này nhất nhất kể tường tận cho chàng nghe.

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người lấp bắp nói :

- Chẳng ngờ từ sau khi tiểu đệ trúng thương đến giờ lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy!
- Lão ca ca đâu?
- Hừ lão ca ca là ai?
- Hi... Chẳng phải Kim Thiết Khẩu thì còn ai vào đây?
- À khi ta đến đây thì Kim Thiết Khẩu còn đánh nhau với Hóa Linh Thánh Mẫu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì hơi lo lắng nói :

- Hóa Linh Thánh Mẫu luyện độc môn tà giáo vô cùng lợi hại lão ca ca giờ này chưa về không biết có chuyện gì xảy ra không?

Thân Phi Quỳnh cười đáp :

- Tuấn đệ yên tâm lão ca ca của ngươi quyết không thua bà ta đâu...
- Hà hà... Đúng lắm tiểu lão mà thua lão thái bà kia thì coi như xui tận mạng nhé!

Cả hai người nghe ra giọng Kim Thiết Khẩu thì đồng thanh ồ lên một tiếng đưa mắt nhìn ra cửa quả nhiên đã thấy bóng lão ở nơi cửa.

Kim Thiết Khẩu nhe răng cười hi hi rồi nhún chân phốc vào trong thắp giọng nói :

- Tiểu lão ta vốn đã đến từ sớm thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui trong người lão đệ ngươi có hai luồng chân khí trệ lưu Nhâm Đốc muốn đạo dẫn nó hòa nhập quy nguyên không phải là chuyện dễ. Cho dù Phương trượng sự thúc của ta Phật môn thiên công tinh thâm nhưng chi ít cũng phải mất hai canh giờ mới đạo dẫn nổi hai cổ chân khí này. Đã vậy sau khi tiểu lão đệ ngươi hỏi tiểu huynh thì cũng phải cần thêm một hai canh giờ nữa hành công điều khí tiểu lão ta mấy hôm nay ít được thư thả nhân tiện cơ hội này xuống trấn uống một bữa rượu cho đã cơn ngứa!

Thân Phi Quỳnh nhìn bộ dạng và cách ăn nói của lão là đã nực cười hất hàm hỏi :

- Uống rượu uống tận đến giờ này ư?

Kim Thiết Khẩu đưa mấy ngón tay thô tháp sờ lên chiếc mũi cà chua cười nói :

- Ban đầu tiểu lão quên khuấy đến khi uống nhiều rồi mới nhớ chẳng thà uống say rồi đi đâu thì được nhưng lên chùa này thì không xong...

Thân Phi Quỳnh nghe vậy liền hỏi :

- Sao lại không xong?
- Ái da cô nương à sao không nghĩ xem đây là nơi nào tiểu lão há dám uống say túy lúy rồi lên đây yết kiến sư thúc? Tiểu lão đành tìm đến bên khe suối dưới chân núi đánh một giấc cho bay hết mùi rượu rồi mới mò lên đây.

Thân Phi Quỳnh chợt nhớ một ...

(Mắt trang 43-46)

hết...

Thân Phi Quỳnh hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Kim Thiết Khẩu cười hì hì nói :

- Lão ca ta việc rất nhiều xong chuyện ở đây phải đi Hoài Dương phải xong chuyện ở Hoài Dương phải thì lại đi Bắc Hải.

Lão hơi dừng lại đưa tay áo lên chùi bọt mép văng ra rồi nói tiếp :

- Trước hết chuyện ở đây lão ca ta phải nói rõ hết chuyện của lão đệ...

Nói đến đó ánh mắt lão nhìn lên người Nhạc Tiểu Tuấn gật gù mỉm cười tiếp :

- Tiểu sư đệ ngươi vốn luyện qua Nghịch Thiên huyền công xuất từ Thiên Trúc Mật Tông toàn thân khí huyết nghịch hành không sợ bất cứ một thủ pháp nào đột kích vào. Nhưng nếu ngươi luyện đến cảnh giới cuối cùng thì có thể tự nghịch dẫn thành thuận từ thuận dẫn thành nghịch tóm lại khí huyết nghịch thuận tùy tâm mà lưu chuyển đó là đạt đến cảnh giới thượng thừa công phu. Luyện Nghịch Thiên huyền công vốn đã khó mà muốn đạt đến trình độ tự nghịch chuyển thuận thì còn khó hơn lên trời. Sư thúc nhận ra trong người ngươi có hai cỗ chân khí lưu chuyển trong hai mạch Nhâm Đốc mà hai cỗ chân lực này rất cương mãnh chỉ ít cũng có đến sáu mươi năm công lực đây thật là cơ hội nghìn năm hiếm có. Do vậy sư thúc muốn thành toàn cho ngươi lấy nó bồi tăng thêm nguyên khí của ngươi cho nên đã dùng tiếp dẫn thần công đạo dẫn hai cỗ chân khí ấy hòa nhập vào với chân khí căn bản của ngươi làm một cùng dòng lưu trong châu thân. Nhân vì công lực của ngươi giờ đã tăng tiến gấp mười lần có thể nói đạt đến đỉnh thượng thừa nội công cho nên từ nay Nghịch Thiên huyền công mà ngươi đã luyện có thể nghịch lưu hay thuận lưu tùy tâm sở dục mà thành. Thử hỏi đáng mừng không chứ?

Thân Phi Quỳnh không ngờ thành tựu của chàng còn ngoài sức tưởng tượng của mình bất giác mừng đến rướm nước mắt reo lên :

- Tuấn đệ xin chúc mừng!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng mừng khôn xiết chấp tay lễ lễ nói :

- Thành tựu này của tiểu đệ đều nhờ ân tứ của Quỳnh tỷ. Ái... Chỉ có điều hai vị tiền bối Thất Công Bát Công chi vì tiểu đệ mà bị người ngầm hạ độc thủ tại hạ nhất định điều tra cho ra hung thủ là ai mới không thẹn với nhị vị tiền bối nơi chín suối.

Kim Thiết Khẩu nói :

- Chúng ta chớ nên nói quá xa công lực tiểu sư đệ ngươi hiện tại có thể nói trong võ lâm ít có người địch nổi thể nhưng về kiếm pháp thì chưa ổn chỉ bằng một chiêu tuyệt kiếm lần trước ta dạy ngươi thì chưa được. Sư thúc nhận ra lão sư đệ ngươi là kỳ tài đời này huyết kiếm toàn võ lâm lần này đều nhờ vào một mình ngươi gánh vác cho nên ngươi muốn ta đem Thiên Sơn Tam Chiết truyền thụ hết cho ngươi. Thiên Sơn Nhất Chiết chính là chiêu lần trước ta truyền cho ngươi hiện tại còn hai chiêu nữa nhưng ngươi phải đi gấp lên Tuyết Sơn cho nên không kịp truyền hết. Giờ ta chỉ dạy cho ngươi chiêu thứ hai Thiên Sơn Nhị Chiết còn chiêu thứ ba chờ ngươi từ Tuyết Sơn về ta sẽ dạy tiếp từ đây trên đường đến Tuyết Sơn ngươi cần phải chuyên tâm luyện cho thành thực mới được.

Nói rồi lão đứng lên vẫy tay nói :

- Hảo lão ca ca đã nói hết đến đây ta dạy ngươi xong chiêu kiếm rồi còn phải làm nhiều việc.

Thân Phi Quỳnh nhìn lão cười ghẹo :

- Lão ca tợ hồ như lúc nào cũng bận lắm nhỉ!

- Sao lại không bận? Truyền kiếm xong ta phải đến Hoài Dương phải...

- A lão ca ca đến Hoài Dương phải làm gì?

- Đại hội Trích Bát sắp đến đã như nước chảy đến chân bên trong có một âm mưu rất lớn ta phải đến báo cho Huy Khâm Nghiêu đi thông báo với Tổng đại lão gia. Người của Bát đại môn phái đều đến phó ước tốt nhất cần phải lưu lại một nửa bên ngoài nếu không thì tất cả rơi vào bẫy...

Thân Phi Quỳnh nghe khi nào tin lời lão bởi vì phải biết nàng là người trong cuộc nàng biết đại hội này do chính anh rể của nàng là Chúc Thiên Tùng chủ trì bên trong không hề có âm mưu lớn nào sắp đặt trước.

Nhưng cũng không nói ra chuyện bí mật này chỉ hỏi tiếp :

- Vậy lão ca ca đến Bắc Hải làm gì?

- A đúng rồi!

Lão đưa tay lên xoa chiếc mũi cà chua theo cổ tạt cười nói :

- Suýt nữa ta quên mất lão thái bà Hóa Linh Thánh Mẫu đã luyện hóa công đến đệ thập nhị tầng công phu các ngươi sau này gặp bà ta tuyệt đối tránh động thủ với bà ta.

Thân Phi Quỳnh tỏ vẻ không tin hỏi :

- Bà ấy lợi hại đến thế sao?

- Đương nhiên đương nhiên đến lão ca ta cũng không tưởng tượng được là bà ta lợi hại như thế. Vừa trưa này khi động thủ với bà ấy Tiên Thiên khí công của ta tuy ám bức được chưởng lực Hỏa Diễm Đao của bà ta trước ngực không thể thi triển ra được. Thế nhưng sau lần đầu nội công đó mặc dầu gọi là bình thủ nhưng bàn tay ta nóng dộp lên như bỏng nước sôi đến vật áo và chòm râu này cũng muốn cháy tiêu, thử hỏi không lợi hại hay sao chứ? May mà lúc ấy ta dùng tiểu xảo hù được bà ta mới chịu dừng tay, ai đi đường này lần này ta phải đi Băng cung một chuyến mới được!

Nói đến đó lão bỗng hươt tay lên tỏ ý không nói chuyện nữa la toáng lên :

- Thôi thôi người hỏi mãi không thôi ta thì đáp không xong cứ thế thì trễ hết thời gian của lão đệ...

Nói rồi đưa tay ngoắc Nhạc Tiểu Tuấn :

- Lão đệ đến đây chúng ta luyện kiếm!

Thân Phi Quỳnh đứng lên nói :

- Thiên Sơn thần kiếm là thủy tổ kiếm pháp trong thiên hạ nhất định thần mật vô phương tôi sẽ ra phía ngoài cửa làm hộ pháp cho hai người luyện kiếm!

Kim Thiết Khẩu hiểu tâm ý của nàng không muốn nhìn người khác luyện kiếm bèn xua tay cười nói :

- Thân cô nương tiểu lão vốn không xem cô nương là người ngoài, Nhạc lão đệ luyện kiếm cô nương cứ ngồi xem không sao!

Nói rồi liền nắm chặt kiếm trước hết tường tận phân tích giảng giải chiêu thứ hai trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp đoạn mới dùng kiếm múa chậm chậm cho chàng xem một vòng.

Vừa rồi khi lão phân tích chiêu kiếm thì nghe rất dài nào là biến hóa thế này nào là chuyển kiếm thế kia nhưng đến lúc múa kiếm thì chỉ thấy kiếm đâm tới trước nửa chừng phản hồi gọi là Chiết đoạn đầu kiếm trao cho chàng hỏi :

- Như thế người hiểu rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu.

- Hào người thử múa một lần xem!

Nhạc Tiểu Tuấn theo ý hệt vừa rồi lão làm lướt kiếm ra trước rồi xoay cổ tay phản kiếm trở ngược lại...

Chẳng ngờ Kim Thiết Khẩu nhăn mặt xua tay la lên :

- Hồng bát hồng bát chẳng trúng chút nào!

Rồi lão nắm lấy thanh kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn vừa giảng giải vừa múa kiếm theo từng phân đoạn nào là xuất thủ như thế nào quán chú nội lực ra sao kiếm phản hồi ra sao tỉ mỉ phân tích cho chàng hay.

Nhạc Tiểu Tuấn đối với chiêu thức thứ nhất trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp xem như rất thành thực vậy mà đến chiêu thứ hai nhìn có vẻ đơn giản cũng phải mất cả nửa canh giờ mới múa đúng quyết yếu của chiêu kiếm.

Kim Thiết Khẩu lúc ấy mới gật đầu nói :

- Khá rồi đấy người chỉ cần lĩnh hội hết quyết yếu của chiêu rồi từ từ chuyên cần luyện là được. Hào lão ca ta đi đây!

Thân Phi Quỳnh từ này giờ không lên tiếng chỉ lặng lẽ nhìn chàng luyện kiếm bây giờ đứng lên hỏi :

- Lão ca ca chúng tôi cũng nên lên đường ngay bây giờ chứ?

- Đúng đúng!

Kim Thiết Khẩu đã nhảy ra đến cửa còn quay đầu lại nói :

- Các người phải tức tốc lên đường từ đây đến Tuyết Sơn đường xa lắm!

Chương 45: Vô Lượng kiếm phái

Trời những ngày cuối đông, hàn phong từ phương Bắc kéo về càng nhiều mang theo không khí lạnh khiến cả trời đất như muốn đóng cứng.

Thế nhưng ở Nam Lăng Đồng gia trang ngược lại không khí nhộn nhịp ngay từ rạng sáng sớm, ngày mồng năm tháng chạp đã thấy người vào ra tấp nập, chỉ cần ai có chút hiểu biết về giang hồ thì đều nhận ra những nhóm người đổ về đây đều là cao thủ của các đại môn phái trong làng võ.

Thì ra hiện tại chỉ còn cách ngày đại hội Trích Bát có ba ngày. Bát đại môn phái được thông báo lẫn nhau, tập trung về Đồng gia trang để bàn bạc kế hoạch đối phó với đại hội trái thường này.

Nhân vì lần trước chạm trán với vị Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng đều có người của Bát đại môn phái tận mắt chứng kiến bản lĩnh của vị Tổng hộ pháp này, khiến Chương môn của Bát đại môn phái đều đề mắt đến chuyện này, cho nên ai cũng tự thân đến đây tụ họp.

Tiền sảnh của Đồng gia trang là một khách đường rộng rãi hoa lệ, lúc này đã thấy có mặt khá đầy đủ như: Võ lâm Đại Lão Tổng Trần Sơn cùng trưởng tử Tổng Văn Tuấn, Tổng quản Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh, Hoa Sơn phái Chương môn nhân Thương Cảnh Vân cùng đệ tử Túc Kiếm Minh, về Thiếu Lâm thì là Hán Dương đường chủ Vô Trục đại sư xuất lĩnh tam vị đại đệ tử, Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cùng bốn tay đại cao thủ, Võ Dương phái do tự thân Chương môn nhân Ngọc Huyền Tử chân nhân và Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình với tám tay kiếm khách, Chung Nam phái có Phi Hồng Dục Sĩ Lục Phi Hồng, Lục Hợp môn đồ Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân xuất lĩnh mấy tay môn đồ, duy nhất chỉ còn lại Nga My phái là chưa thấy đến.

Trang chủ Đồng gia trang là Càn Khôn Thủ Đồng Thế Xương vốn xuất thân từ Thiếu Lâm tự, tính khí khảng khái hiếu nghĩa lần này trong trang của ông đón tiếp quý khách rất trịnh trọng, cho nên từ mấy ngày trước đã phái gia đình chuẩn bị phòng ốc rất chu đáo, đồng thời còn tuyển thêm bên ngoài một số người về phục vụ. Có thể nói từ trước đến nay Đồng gia trang chưa lần nào có một ngày hội long trọng như thế này, bản thân ông là chủ nhân đương nhiên hớn hờ vui mừng ra mặt.

Khi mọi người đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm, chờ đợi thêm người của Nga Mi đến thì bắt đầu vào thương lượng bàn bạc, bỗng nghe gia đình chạy vào báo là có Hoài Dương tam hiệp đến.

Đồng Thế Xương vội đứng lên đi ra nghênh tiếp, quả nhiên đã thấy ba vị lão nhân thần thái oai nghi sóng vai nhau đi vào, bọn họ là Hoài Dương tam hiệp: Lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu, lão nhị Hoa Đà tái thế Dịch Thanh Lan và Hoài Dương phái Chương môn nhân Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Đồng Thế Xương chấp tay thi lễ cười reo lên :

- Không ngờ Hoài Dương tam hiệp quang lâm, huynh đệ nghênh tiếp chậm, thứ tội, thứ tội!

Hoài Dương tam hiệp cũng ôm quyền hoàn lễ.

Tế Triết Phu cười nói :

- Đồng lão ca khéo nói, chúng ta đã nhiều năm không gặp thật khó có cơ hội như hôm nay hàn huyên cho tận chí bình sinh!

Đồng Thế Xương cười lên khà khà nói :

- Ba vị lão ca xin mời vào trong dùng trà.

Huy Khâm Nghiêu hỏi :

- Đồng huynh người của Bát đại môn phái đều đã đến cả chứ?

- Vâng gần như đầy đủ, chỉ còn lại phái Nga My là chưa thấy có người đến.

Vừa nói vừa quay người dẫn bọn họ vào khách đường, mọi người thấy bọn họ vào liền cũng đứng lên chào hỏi huyên thuyên.

Hoài Dương tam hiệp cũng chấp tay vái chào từng người.

Tổng Trần Sơn vội vàng chạy đến hỏi dượng của mình là Huy Khâm Nghiêu :

- Không ngờ Tế huynh Dịch huynh nhị vị đường xa cũng đến đây thật hiếm có!

Tế Triết Phu nói :

- Minh chủ có lẽ còn chưa biết? Tuần trước chính người của Không Động đã đụng độ với tề phái, huynh đệ và nhị vị sư đệ đây nghe nói các vị tề tử tại Đồng gia trang, nên mới liền lập tức đến đây. Thứ nhất là nhiều năm rồi bằng hữu không gặp nhau, mấy khi có dịp tề đồng đủ tặn tụy một bữa. Thứ hai là có chuyện cơ mật muốn đưa ra để mọi người cùng bàn bạc.

Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn là người của Hành Sơn phái, nhân vì năm xưa xảy ra chuyện tranh chấp pho Chúc Dung kinh cho nên hai phái đã tuyệt giao. Bây giờ nghe nói đến người Không Động đụng độ với Hoài Dương phái, nên lão là người đầu tiên quan tâm.

Tề Triết Phu nói :

- Hòa Linh Thánh Mẫu xuất hiện ở Dương Châu!

Trúc Tam Sơn nhíu mày hỏi :

- Hòa Linh Thánh Mẫu xuất hiện ở Dương Châu? Để làm gì?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Chuyện này nguyên nhân khởi từ thanh Hấp Kim kiếm..

Tổng Trần Sơn nghe vậy thì hỏi ngay :

- Hấp Kim kiếm là do lão phu phó thác Nhạc Tiểu Tuấn mang đến Quy Vân trang, không lẽ đã xảy ra chuyện gì ư?

Mọi người giật mình thầm nghĩ :

- Thì ra thanh Hấp Kim kiếm đã bị Tổng đại lão lấy được!

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Đúng vậy Hòa Linh Thánh Mẫu đã giờ trò bắt cóc tiểu nữ Huy Huệ Quân, rồi ép buộc chúng tôi dùng kiếm đổi lấy người, chính Nhạc thiếu hiệp đã không ngại đại diện chúng tôi ra mặt...

Rồi lão đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn đến hẹn ở Lôi Đường cự uỷên, chàng đã khôn khéo bắt giữ Chúc Xảo Xảo lấy người đổi người, sau đó trúng một chưởng Hóa Diễm Dao của Hòa Linh Thánh Mẫu.

Tổng Trần Sơn nghe đến đó thì giật mình la lên :

- Nhạc thiếu hiệp trúng Hóa Diễm Dao của Hòa Linh Thánh Mẫu?

Thiếu Lâm phái Vô Trụ đại sư chấp tay trước ngực niệm lớn :

- A Di Đà Phật!

Mạnh Đạt Nhân cũng quan tâm hỏi :

- Nhạc lão đệ có sao không?

Một câu này của lão cũng chính là điều mà mọi người cũng nóng lòng muốn biết.

Huy Khâm Nghiêu lúc này đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn sau khi trúng thương đưa về Quy Vân trang, rồi bị người bắt đi cho đến sau đó chặn xe ngựa của Thân Phi Quỳnh gần Hoàng Cương Từ. Tiếp đó là Hòa Linh Thánh Mẫu cũng kịp thời xuất hiện, xảy ra chuyện tranh chấp căng thẳng với Thân Phi Quỳnh. Trong lúc bọn họ có hiềm khích, lời lẽ ít nhiều để lộ ra sự hợp tác giữa Không Động và Tuyết Sơn, tựa hồ như có âm mưu mông bá chủ Trung Nguyên.

Tổng Trần Sơn nghe kể đến đó thì hơi ngớ người rồi gật đầu nói :

- Thế thì đúng rồi, lúc Nhạc lão đệ xuống núi dưới chân Linh Đài sơn đã gặp một vị lão nhân đọc bốn câu thơ trong đó hai câu đầu : “Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi Mãn sơn cảnh sắc ánh hàn huy”.

Chính là ám chỉ Tuyết Sơn mà Trúc Thu Lan cô nương đã giải ra điều này. Ái... Tuyết Sơn Lão Thần Tiên võ công xuất huyền nhập thánh, giờ mà trợ thủ cho phái Không Động thì khác gì hùm chấp thêm cánh...

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Tiểu đệ căn cứ theo khẩu khí của Thân Phi Quỳnh lúc ấy thì hai phái Tuyết Sơn, Không Động đã liên thủ. Chừng như chỉ là Tuyết Sơn phái ba vị tôn nữ hiệp trợ cho Không Động phái mà thôi. Hình như đại tôn nữ của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên làm dâu cho Hòa Linh Thánh Mẫu...

Cam Huyền Thông à lên một tiếng nói :

- Không sai, vậy thì chính là thê thiếp của gã Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng rồi!

Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cười ngất nói :

- Không đúng Chúc Linh Tiên chưa từng lấy chồng thì làm gì lại có con trai?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Í, thế là Hóa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo không phải là con gái của bà ta ư?

Cam Huyền Thông có vẻ hiểu biết chen vào nói :

- Chúc Xảo Xảo là nghĩa nữ của bà ta!

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Vậy thì biết đâu Chúc Thiên Tùng cũng là nghĩa tử của bà ta?

Mạnh Đạt Nhân nói :

- Nhị vị đạo huynh, tạm thời chờ bàn đến chuyện riêng của Chúc Linh Tiên. Chúng ta trước hết nghe Huy đại hiệp kể tiếp Nhạc lão đệ thực ra thế nào rồi?

Huy Khâm Nghiêu nói tiếp :

- Sau đó do huynh đệ đưa ra kiến nghị song phương tạm thời ngừng tranh chấp, trước hết xem thương thế của Nhạc thiếu hiệp như thế nào? Nhưng chẳng ngờ lúc vén rèm xe lên thì Nhạc thiếu hiệp đã không cánh mà bay.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc la lên :

- Chẳng lẽ Nhạc lão đệ lại bị người cướp đi?

- Không sai!

- Ai làm chuyện này?

- Ban đầu thì huynh đệ không biết nhưng sau rồi mới biết người này là Kim Thiết Khẩu.

Vô Trữ đại sư chen vào hỏi :

- Kim Thiết Khẩu là ai vậy?

Huy Khâm Nghiêu lúc ấy mới kể tiếp, từ khi Nhạc Tiểu Tuấn bị biến mất sau đó một nhân vật xuất hiện tự xưng là Kim Thiết Khẩu, hành nghề xem tướng, lão ta đã cản đường Hóa Linh Thánh Mẫu ngầm trợ giúp cho Thân Phi Quỳnh và người Hoài Dương phải rút trước.

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Nói vậy Huy đại hiệp cũng không biết hiện giờ Nhạc lão đệ đang ở đâu?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Không, huynh đệ và nhị vị sư huynh lúc trở về Quy Vân trang. Sau đó không lâu thì Kim Thiết Khẩu tìm đến. Theo như lão ta nói thì Nhạc thiếu hiệp thương thế đã hoàn toàn hồi phục trước mặt có một chuyện vô cùng quan trọng cần làm...

Mạnh Đạt Nhân nói :

- Lão ta không nói rõ Nhạc lão đệ ở đâu ư?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Không Kim Thiết Khẩu chỉ cho biết Nhạc thiếu hiệp đi làm một chuyện cực kỳ quan trọng, thiên cơ bất khả lậu.

Tổng Trần Sơn có vẻ chăm chú suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy người này công lực cực kỳ thâm hậu chỉ có điều chưa từng nghe danh trên giang hồ. Tam đệ có nhận ra lai lịch của người này thế nào không?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Điều này tiểu đệ không biết, chỉ nghe Kim Thiết Khẩu tự nói ra lão đến Quy Vân trang để nhờ chuyển một tin tức quan trọng đến cho đại ca.

Tổng Trần Sơn hơi bất ngờ, hỏi :

- Lão ta nói gì?

Huy Khâm Nghiêu nói tiếp :

- Cứ nghe Kim Thiết Khẩu nói thì đại hội Trích Bát lần này chỉ là một cái bẫy, đối phương đã sắp đặt sẵn để đưa Bát đại môn phái vào tròng. Cho nên cảnh báo Bát đại môn phái không nên cho người đến dự đại hội...

Võ Dương phái Ngọc Huyền Từ từ đầu đến giờ chỉ lắng nghe, lúc ấy nghe thế hơi tức giận mới lên tiếng :

- Bát đại môn phái chúng ta được mời đi dự đại hội, nếu không đi thì còn ra thể thống gì nữa?

Hành Sơn phái Trúc Tam Sơn cũng nói :

- Đạo huynh nói rất đúng không đi dự đại hội thì danh tiếng mấy trăm năm nay của Bát đại môn phái có còn đứng nổi trong võ lâm không chứ? Lại nói chỉ có một phái Không Động há chúng ta khiếp sợ chúng sao?

Hoa Sơn chương môn nhân Thương Cảnh Vân nói :

- Kim Thiết Khẩu cảnh báo là chúng ta không nên đi dự đại hội nhất định là phải có lý do!

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Kim Thiết Khẩu đã không nói rõ lý do, lão ta chỉ muốn huynh đệ báo lại với đại ca nếu Bát đại môn phái nhất định đến phó hội thì tốt nhất cũng phải phân làm hai nhân lực, một nửa vào phó hội, một nửa ở ngoài chuẩn bị hậu thuẫn chi viện.

Tổng Trần Sơn vuốt râu trầm ngâm suy nghĩ, rồi chậm rãi hỏi :

- Lão ta còn nói gì nữa không?

Huy Khâm Nghiêu nói :

- Kim Thiết Khẩu chỉ nói mấy lời như vậy rồi vội vã đi ngay!

Bát Quái chương môn Trịnh Huyền Phong chen vào nói :

- Chúng ta há có thể chỉ nghe mấy lời không chứng cứ, không lý do này mà phải hoảng? Không Động phái tâm địa manh nha đã từ lâu, lần này chúng tổ chức đại hội Trích Bát thiên viện chúng ta cần nhân cơ hội này cảnh cáo cho chúng một trận mới được. Thiên hạ võ lâm xưa nay quyết không dung cho bất cứ một môn phái nào manh tâm xưng hùng độc bá võ lâm Trung Nguyên. Cho dù bọn chúng có ba đầu sáu tay nhưng Bát đại môn phái chúng ta liên kết lại dưới ngọn cờ chính nghĩa, há không đánh đổ được chăng?

Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn nói :

- Đúng, và lại Linh Vân lão nhân và Huyền Linh Tẩu thì bản lĩnh chừng nào chứ? Chúng ta tất cả mọi người đây tuy rằng không dám xưng là tinh anh võ lâm, thế nhưng cũng đều là cao thủ trong Bát đại môn phái. Đơn đấu độc chiến thì có thể không qua nổi chúng, nhưng liên thủ đoàn kết hành động há lại sợ chuyện gì?

Mạnh Đạt Nhân nói :

- Trúc huynh nói chí lý, có điều chúng ta vốn chỉ là Bát đại môn phái. Hiện tại có được chi viện thêm là Hoài Dương phái, nhưng nhân mã cũng có hạn. Không Động phái ngược lại, không chỉ lung lạc Tuyết Sơn mà hầu như tất cả kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, cho đến hắc đạo các phương đều bị chúng mua chuộc, thu nạp dưới trướng, có thể nói nhân mã vượt xa chúng ta. Cứ lấy một mình gã Tổng hộ pháp họ Chúc mà nói, thì ở đây chỉ e không có ai là đối thủ của hắn, nhưng không biết chúng còn có bao nhiêu tên như vậy, huống gì chúng ngầm trong còn có âm mưu?

Trúc Tam Sơn cười nói :

- Cho dù chúng có âm mưu gì há chúng ta lại sợ sao? Làm gì đi nữa cũng không qua con người, đáng sợ gì nào?

Vô Trại đại sư từ đầu chỉ im lặng lắng nghe lúc ấy lên tiếng :

- A Di Đà Phật! Lão nạp lúc sắp đi, Phương trưởng sư huynh có nhờ lão nạp chuyển đến chư vị đạo hữu đây một câu, đó là từ lúc năm xưa Tổng minh chủ nhất định thoái từ ngôi vị võ lâm minh chủ lui về ẩn dật nơi Thiên Hoa sơn trang mọi người nhân chưa có cơ hội để tuyển chọn một người xứng đáng để kế thừa, kéo dài mãi đến hôm nay mấy mươi năm nay chức Võ lâm Minh chủ xem như bỏ ngõ. Bát đại môn phái tuy danh nghĩa vẫn là một nhà thế,

nhưng trên toàn võ lâm thì không có người chủ tể, cảm giác như là một con rắn không đầu...

Một lời này hết sức đột ngột, thế nhưng cũng là thực tế ai trong lòng lâu nay cũng thầm cảm nghĩ như vậy, nhưng họ chưa có cơ hội nào để giải tỏa chuyện này được.

Vô Trục đại sư nói tiếp :

- Cũng may là mấy chục năm nay trên giang hồ không có xảy ra trường đại loạn do đó vẫn bình an vô sự, nhưng nhờ một ngày có biến cố lớn xảy ra thì mọi người khó kịp thời ứng phó thỏa đáng. Như tình hình trước mặt, phái Không Động đột nhiên tuyên bố cử hành đại hội Trích Bát, tuy chưa tuyên bố rõ lý do nhưng nếu thẩm đoán cũng biết đây là trường huyết kiếp thanh trừng giữa tà chính hai đại phái. Do vậy tể sư huynh có lời cảnh tỉnh chúng ta, bất luận thế nào thì Tổng minh chủ cũng phải đứng ra đảm nhiệm trách nhiệm này trong ngày đại hội. Thứ nhất là để thống nhất hiệu lệnh người của toàn Bát đại môn phái. Thứ hai là tuyên bố rõ lập trường phò nguy đại nghĩa tách rời phân minh giữa hai phái tà chính không để bọn chúng nhân đục nước béo cò, lấy hư danh chính nghĩa mà lập kế xung hùng tranh bá toàn võ lâm. Đây chính là điều tối hệ trọng nhất cho an nguy của cả Trung Nguyên.

Nói rồi lão chấp tay trước ngực vái dài.

Bát Quái chương môn nhân Trịnh Huyền Phong đứng lên nói :

- Đại sư nói rất đúng chức Minh chủ bỏ trống đã quá lâu, chính vì vậy mà Bát đại môn phái chúng ta cũng ít được liên lạc thông báo lẫn nhau những lúc có chuyện. Như hiện tại đại hội Trích Bát đã đến gần, chúng ta cần có một vị Minh chủ để thống lĩnh nhân mã của Bát đại môn phái, nếu tuyển chọn một người đủ tài đủ đức thì lão hủ xin hai tay bầu Tổng đại lão gia.

Mọi người nghe một câu này thì ai nấy cũng đều nhao nhao lên bàn tán, nhưng chung quy đều đồng ý là Tổng Trần Sơn lần này phải đứng ra thống lĩnh quần hùng mới được.

Tổng Trần Sơn đứng lên chấp tay vái quanh nói :

- Chư vị đạo huynh đệ thật tình...

Không để lão kịp nói hết câu Vô Đương phái Ngọc Huyền Tử liền cướp lời :

- Minh chủ đây là ý kiến chung của toàn thể Bát đại môn phái, cổ nhân có câu “Làm điều nhân không ai chịu nhường”, Minh chủ sao có thể thoái từ được!

Tổng Trần Sơn bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Như đã là ý của mọi người thì lão hủ không dám thoái từ nữa, có điều ý của lão hủ là chỉ tạm thời đương nhậm danh nghĩa Minh chủ mà thôi, đợi đến khi xong đại hội Trích Bát này, huynh đệ xin nhường lại trách nhiệm này. Lúc đó Bát đại môn phái cần tuyển ra trong làng hậu bối một người trẻ tuổi, đủ tài đủ sức để kế nhậm chức vị này, gánh vác mọi chuyện trong võ lâm. Người ta vẫn nói “sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước”, đương nhiên hậu sinh sở học kiến thức đều phải hơn lớp lão bối chúng ta!

Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Đây là hậu ý của Tổng minh chủ, đợi đến sau đại hội Trích Bát này giang hồ trở lại yên tĩnh, chúng ta sẽ tổ chức công khai đại hội Võ lâm Minh chủ, tuyển chọn một người trẻ tuổi hiện tại đảm nhậm chức vị này mới được.

Mạnh Đạt Nhân cũng nói :

- Đạo huynh nói rất chí lý nhưng chuyện sau này thì cứ để sau khi qua đại hội Trích Bát chúng ta thương lượng tiếp, trước mặt mọi người nên thảo luận vào vấn đề chính là đối phó với đại hội Trích Bát.

Trúc Tam Sơn cười nói :

- Hiện tại Tổng đại lão đã chấp nhận đảm đương chức Minh chủ coi như thống lĩnh toàn chúng ta đến như ước phó, thế nào thì còn phải chờ xem đối phương động tĩnh ra sao rồi mới quyết định hành động. Cứ đến lúc đó một hiệu lệnh của Tổng minh chủ chúng ta nhất nhất tuân theo thì sợ gì không ứng phó được với chúng.

Hoa Sơn phái Thương Cảnh Vân nói :

- Sư huynh đại hội đã đến gần lắm rồi, chúng ta nên khởi trình vào ngày nào?

Tổng Trần Sơn không khách khí nữa đứng lên dong dạc nói :

- Trước mặt còn ba ngày nữa mới đến ngày đại hội nhưng người của Nga My vẫn chưa thấy đến, theo ý ngu huynh chúng ta nên chờ đến hết tối nay, nếu như người của Nga My vẫn không đến thì chúng ta quyết định sau trưa ngày mai sẽ khởi hành thế nào?

Mọi người đều tán thành như vậy, bất luận người Nga My đến hay không đến thì bắt đầu từ sau giờ Ngọ ngày mai bọn họ sẽ khởi hành đến Trích Bát thiên viện.

* * * * *

Ngài Đình là một thôn núi nhỏ nằm giữa ranh giới An Huy và Hà Nam, duy nhất chỉ có một con đường đất lót đá chạy xuyên qua thôn.

Thế nhưng cả thôn tợ hồ như chỉ là một rừng đào. Lúc này vào tiết đông đào trơ cành trụi lá để chuẩn bị đơm chồi nảy lộc vào tiết xuân, lúp xúp dưới những tàng đào thỉnh thoảng bắt gặp vài mái nhà tranh đơn sơ, thế nhưng trong mắt của những thi nhân lãng mạn thì đây chẳng phải là rừng đào thường gặp nhiều trong thơ Đường đó sao?

Ghé hỏi nơi nào có quán rượu?

Mục đồng xa chỉ Hạnh Hoa thôn...

Thật vậy trong thôn tuy không có mấy hộ nhưng một quán rượu hai chái đơn sơ vẫn thấy khép mình bên đường. Quán chỉ kê mấy chiếc bàn ọp ẹp và vài ba chiếc băng ghế, trước quán dựng một cây sào ngắn với tám vài trắng thả dài mấy chữ “Đào Thôn Từ Quán”.

Hắn đây là một quán rượu bên đường để tiếp khách bộ hành lỡ bước.

Nhưng lúc này trong quán năm chiếc bàn thì đã thấy ba chiếc có người ngồi.

Trên hai chiếc bàn mé Đông, có tám người đều ăn vận trường bào màu xanh, tóc búi cao, thoạt nhìn cũng nhận ra họ đều là đạo sĩ. Chiếc bàn kia chỉ có một lão đạo sĩ khác, thân vận bát quái tóc năm chòm chấm ngực, rõ ràng nhìn người này cũng biết thân phận phải cao hơn tám vị đạo sĩ kia.

Có điều trước mặt chín vị đạo sĩ là chén chén trà nóng và mỗi người dùng thêm một tô mì Dương Xuân, không thấy ai dùng rượu cả.

Bọn họ từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ ngồi ăn và uống trà, không ai nói với ai một câu nào, thế nhưng chốc chốc thấy có người đưa mắt nhìn ra đường tợ hồ như bọn họ ngồi đây để chờ đợi ai vậy?

Đột nhiên từ xa có tiếng vó ngựa gõ trên đường, phút chốc đã thấy một cỗ xe ngựa hoa từ hướng Đông chạy đến, hai con tuấn mã tung vó phóng rất nhanh.

Vào đến rừng đào thì xe ngựa chạy chậm lại rồi cuối cùng dừng đỗ lại trước quán rượu, có tiếng người từ trong xe nói vọng ra :

- Lão Từ chúng ta dừng lại cho tiểu thư và Nhạc tướng công nghỉ chân một lát!

Người đánh xe chỉ “ừm” một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy xuống vén rèm cửa lên, lập tức từ trong xe bốn thiếu nữ áo xanh nhảy xuống, mặt mày tươi như hoa, tiếp đến là một lão bà mặt mày khắc khổ, cuối cùng là một đôi nam thanh nữ tú cùng nhau xuống xe.

Không nói cũng biết bọn họ chính là Thân Phi Quỳnh, Nhạc Tiểu Tuấn và bọn người hầu tháp tùng đi Tuyết Sơn.

Vào đến quán Hồ đại nương đưa mắt nhìn quanh một vòng, bây giờ nhìn thấy cả chín vị đạo sĩ cầm cúi ăn mì tợ hồ như không để mắt đến bọn họ. Hồ đại nương là nhân vật lịch duyệt giang hồ, nhận ra có chuyện khác thường, thăm nghĩ :

- Chín lão đạo sĩ này thần thái hơi khác thường, chẳng lẽ bọn chúng đang chờ chúng ta?

Quả nhiên không sai, cứ theo thường tình thì khi thấy có một đoàn người lạ vào quán, tự nhiên sẽ đưa mắt nhìn theo phản xạ nhưng cả chín vị đạo sĩ đều cúi đầu ăn tợ hồ như không để ý, nhìn cũng biết là họ cố tình làm như vậy. Mà đã cố tình làm như vậy có nghĩa là có nguyên do của nó!

Hồ đại nương rủa thầm trong bụng :

- Hừ nếu các ngươi cố tình gây chuyện với bọn ta thì kể như bọn chúng bây có mắt mà không trông!

Chủ quán rượu là một đôi trung niên phu phụ, nhìn thấy lại có khách vào mà rất đông thì hai vợ chồng rất vui mừng, có lẽ hôm nay gặp may nên khách mới ghé quán nhiều như thế.

Trung niên chủ quán đơn đả chạy ra cười toe toét cúi người chào đón :

- Công tử tiểu thư mời ngồi! Các vị dùng gì ạ?

Nhạc Tiểu Tuấn nhanh nhẩu đáp :

- Lão huynh cho mấy chén trà Long Tĩnh, có gì nhắm nháp thì cứ mang ra!

Chủ quán dạ dạ liên hồi rồi lại cười hỏi :

- Công tử dùng rượu không ạ? Ở đây chúng tôi có rượu nếp Dương Xuân rất nổi tiếng!

Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng nói :

- Chúng ta không uống rượu hay là lão huynh mang cho người đánh xe một bình vậy!

Chủ quán dạ thêm một tiếng nữa rồi trở lui vào bếp.

Chốc lát vợ chồng chủ quán đã thấy bung lên bảy chén trà nóng, một hồ rượu Dương Xuân và ít thức nhắm.

Từ Kim Tiêu buộc ngựa bên đường rồi bước vào quán.

Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay :

- Từ huynh mời ngồi đây tiểu đệ đã gọi một bình rượu và thức nhắm cho huynh!

Từ Kim Tiêu cúi người nói :

- Đa tạ Nhạc công tử!

Ánh mắt Từ Kim Tiêu tự nhiên cũng nhận ra điều khác thường từ chín vị đạo sĩ ngồi ba bàn bên kia, bèn thấp giọng nói nhỏ với Hồ đại nương :

- Đại nương, xem ra mấy lão đạo sĩ này muốn gì ở chúng ta đây?

Hồ đại nương chỉ à lên một tiếng rồi gật đầu không nói gì.

Từ Kim Tiêu đã ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn không rời chín vị đạo sĩ, bỗng như lại chợt nhận ra điều gì nhỏ giọng nói tiếp :

-Ồ đúng rồi! Bọn họ hình như là người của Vô Lượng kiếm phái!

Hồ đại nương nuốt xong miếng mì trong miệng ngược đầu nhìn lên không chút kiêng kỵ nói lớn :

- Vô Lượng kiếm phái thì đã sao chứ?

- Vô Lượng Thọ Phật!

Bỗng nhiên nghe một giọng như chuông ngân lên, niệm Phật hiệu rồi nói lớn :

- Vô Lượng kiếm phái xưa nay ít hành tẩu ở Trung Nguyên, vốn không có hề hấn gì với ai, cứ nghe lời vừa rồi của vị nữ thí chủ kia tợ hồ như không mấy cảm tình với tệ phái?

Hồ đại nương ăn xong bát mì chưa kịp nhấp một ngụm trà, nghe vậy thì ngẩng đầu lên cười hắc một tiếng nói :

- Hừ chẳng lẽ bọn đạo sĩ các ngươi chẳng phải muốn tìm đến chúng ta đó ư?

Người vừa lên tiếng lúc nãy chính là lão đạo trưởng ngồi một mình, bây giờ một tay chấp trước ngực hơi cúi người nói :

- Thiện tai thiện tai! Bọn bản đạo đích thực là đang ở đây chờ đợi một vị thí chủ nhưng với nữ thí chủ thì vô can!

Hồ đại nương à lên một tiếng cười nhạt hỏi :

- Thế các ngươi chờ ai?

- Không giấu diếm gì bọn bản đạo chính đang chờ một vị thiếu thí chủ họ Nhạc!

- Họ Nhạc?

Hồ đại nương cười thầm trong bụng nghĩ :

- Thế mà chẳng bảo các ngươi không tìm chúng ta ư?

Nghĩ vậy bà liền hỏi tiếp :

- Tên là gì?

Lão đạo trưởng nói :

- Vị thí chủ này họ Nhạc tên Tiểu Tuấn!

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng ngạc nhiên, chàng xưa nay chưa từng biết đến người của Vô Lượng kiếm phái, sao bây giờ họ lại chờ mình ở đây?

Nhưng đối phương đã nói ra, lẽ nào chàng không lên tiếng, bèn đứng lên ôm quyền nói :

- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, không biết đạo trưởng chờ tại hạ ở đây có chuyện gì?

Lão đạo trưởng thấy thiếu niên đứng lên tự nhận là Nhạc Tiểu Tuấn thì liền đứng dậy chấp tay trước ngực hơi cúi người hoàn lễ nói :

- Thiện tai thiện tai! Thiếu thí chủ nếu đúng là Nhạc Tiểu Tuấn thì kể như bản đạo không uổng công đến chờ ở đây!

Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn lão đạo trưởng hỏi :

- Không biết đạo trưởng đạo danh xưng hô thế nào?

- Vô Lượng Thọ Phật! Bản đạo là Phong Nam Sơn!

Thân Phi Quỳnh nghe thì nhũn mày chấn động, nghe nói Phong Nam Sơn là Chương môn nhân Vô Lượng kiếm phái, về kiếm thuật rất tinh thông mới sáng lập ra một môn kiếm phái riêng. Tuy không hành tẩu Trung Nguyên nhưng danh tiếng cũng không kém gì các môn phái Trung Nguyên, lần này đích thân lão ta dẫn tám đệ tử đến đây tìm Nhạc Tiểu Tuấn, nếu không có chuyện gì lớn quyết không khi nào đích thân Chương môn nhân ra mặt.

Nghĩ vậy nàng liền đứng lên nói :

- Lão đạo trưởng làm sao biết chúng tôi sẽ đi qua đây mà chờ sẵn ở đây? Nhất định có người đã thông báo, dám hỏi người này là ai?

Phong Nam Sơn mỉm cười nói :

- Bản đạo tìm Nhạc thí chủ không phải chỉ mới ngày hôm nay, chiều hôm qua vô tình dọc đường gặp một vị bằng hữu cho bản đạo biết Nhạc thí chủ trưa nay sẽ đi qua đây, cho nên bọn bản đạo mới ngồi chờ ở đây, quả nhiên không phí công lần này!

Lão nói rất uyển chuyển đủ biết là không muốn nói thẳng ra tánh danh người kia.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Cứ theo khẩu khí của đạo trưởng thì hình như tìm tại hạ đã lâu, không biết có chuyện gì?

Phong Nam Sơn lại cúi thấp đầu nói thẳng :

- Nghe nói Nhạc thí chủ có một thanh Miên Thiết nhuyễn kiếm, có thể cho bản đạo mượn xem qua?

- Vâng! Đạo trưởng như muốn xem tại hạ xin dâng ra...

Vừa nói chàng vừa lấy cuộn kiếm ở thắt lưng trao đến cho đạo trưởng.

Phong Nam Sơn vừa nắm cuộn kiếm trên tay thì mặt đã biến sắc, nhìn chăm vào mặt chàng hỏi :

- Không biết Nhạc thí chủ từ đâu mà có thanh nhuyễn kiếm này?

-Ồ đạo trưởng truy vấn lai lịch của nó, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?

Phong Nam Sơn không đáp lời chàng, lão chỉ ấn nhẹ trên đốc kiếm. Chỉ nghe soạt một tiếng, lưỡi kiếm như con linh xà mềm mại lướt ra, kêu lên những tiếng long kong.

Có điều thanh nhuyễn kiếm lúc này mũi kiếm đã bị gãy một đoạn chừng ba thốn, đây chính là dấu tích Nhạc Tiểu Tuấn ba lần bị Tống Trấn Sơn đánh gãy kiếm.

Phong Nam Sơn lặng người đi một lúc, bỗng hai mắt như hóa tinh nhìn chàng hỏi lại :

- Nhạc thí chủ có thể nói cho biết do đâu có thanh kiếm này không?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Một vị bằng hữu đã tặng cho tại hạ!

-Ồ thế ư? Nhạc thí chủ có thể cho biết vị bằng hữu kia là ai không?

Nhạc Tiểu Tuấn hiện tại kinh nghiệm giang hồ cũng đã nhiều, nghe lão truy hỏi thì thầm nghĩ nhanh :

- Xem ra thanh nhuyễn kiếm này có quan hệ mật thiết với người Vô Lượng kiếm phái, ta làm sao có thể nói ra tên họ Trúc Thu Lan được?

Nghĩ rồi chàng nói ngay :

- Đạo trưởng sao không trước hết nói cho tại hạ biết, vì sao lại truy vấn lai lịch thanh kiếm này?

Phong Nam Sơn nhẹ gật đầu đáp :

- Chỉ là tìm kiếm một người!

Nhạc Tiểu Tuấn là người thông minh cứ nhìn thấy đích thân vị Chương môn Vô Lượng kiếm phái tìm đến chàng để truy cho ra một người, vậy người đó nhất định phải là chủ nhân của thanh nhuyễn kiếm này rồi chứ chẳng nghi?

- Phải chăng người mà đạo trưởng muốn tìm là chủ nhân của thanh kiếm này?

Quả nhiên thấy Phong Nam Sơn gật nhẹ đầu đáp :

- Không sai! Người mà bản đạo muốn tìm chính là đệ sư huynh Vũ Nam Tiêu ngoại hiệu Nam Mang Tiềm Ẩn.

Nam Mang Tiềm Ẩn Vũ Nam Tiêu người này Nhạc Tiểu Tuấn chưa từng nghe qua, chàng chưa nói gì thì Phong Nam Sơn nói tiếp :

- Giờ thì Nhạc thí chủ đã có thể nói cho bản đạo biết chứ?

- Nói gì?

- Ô bản đạo nhận thấy Nhạc thí chủ nhân phẩm cốt cách phi phàm nhất định là người của danh môn chính phái, cho nên hy vọng Nhạc thí chủ nói cho biết do đâu mà có thanh kiếm này?

- À... Chẳng phải tại hạ đã nói thanh kiếm này là do một vị bằng hữu tặng?

Phong Nam Sơn nói :

- Thế nhưng Nhạc thí chủ còn chưa nói ra người tặng thanh kiếm này...

Rồi không đợi chàng kịp lên tiếng lão nói tiếp ngay :

- Có lẽ thí chủ còn chưa biết tất cả những thanh nhuyễn kiếm mà đệ phái chế ra đều từ một loại hợp kim đặc biệt, không những có thể chém sắc như chém bùn mà thân kiếm như nhuyễn mềm mại rất khó gãy, cho nên đệ phái từng có một quy định không thành văn bản là : Kiếm còn người còn kiếm hủy người vong...

Mọi người nghe vậy thì chỉ im lặng không ai lên tiếng.

Phong Nam Sơn lại nói :

- Đệ phái còn có thêm một quy luật, đệ tử đệ phái không được để người làm nhục, nếu như bị bại kiếm dưới tay người khác thì trước hết dùng một thủ pháp đặc thù để hủy đoạn thân kiếm, sau đó tự tuyệt tâm mạch mà chết theo kiếm. Khi đó nếu đệ phái thấy đó là điều đại nhục cho môn phái thì sẽ xuất động toàn chúng truy tìm người này, cho dù ở tận chân trời góc biển đệ phái cũng nhất định rửa sạch mối nhục này...

Nghe một câu này thì không ít người rung mình, chẳng ngờ người của Vô Lượng kiếm phái chỉ vì một nỗi nhục thua kiếm mà có thể hưng sư động chúng rửa nhục!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược lại nghe vậy thì chợt nhớ đến lần đầu tiên Tống Trần Sơn nhìn thấy thanh kiếm này đã từng khuyên một câu là thanh kiếm này chớ nên dùng nhiều, nguyên là vì bên trong nội tình thế này.

Phong Nam Sơn nói đến đó thì thần sắc trở nên nghiêm túc nói tiếp ;

- Nhạc thí chủ hiện hẳn đã rõ? Thanh kiếm này đây chính là bảo vật hộ thân của đệ sư huynh, vậy mà thân kiếm đã bị gãy đoạn đúng ba thốn, nó biểu thị cho biết đệ sư huynh đã gặp đại nạn...

- Ái da nguy rồi! Tại sao lại có sự trùng hợp như thế chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình kêu lên rồi lại trầm nghĩ :

- Thanh nhuyễn kiếm này ba lần bị Tống đại lão gia dùng đũa đánh gãy, mỗi lần bị gãy một thốn, tất cả vừa đúng ba thốn, chẳng ngờ lại khéo trùng hợp với chỗ bọn họ hủy kiếm!

Phong Nam Sơn thấy chàng trầm lặng không nói gì thì nhìn chàng lại nói thêm :

- Người chết thấy xác, bất luận thanh kiếm này ở trong tay Nhạc thí chủ thì thí chủ cũng cần phải có sự giải thích với đệ phái. Do đó chỉ cần Nhạc thí chủ nói ra người nào đã tặng thanh kiếm này thì kể như với Nhạc thí chủ không còn trách nhiệm gì. Đương nhiên đệ phái lúc đó sẽ tìm đến người kia hỏi cho rõ chuyện mà thôi, điều này đã quá rõ ràng, chỉ mong Nhạc thí chủ giúp đỡ cho đệ phái.

Nói hết lời lão ta chấp tay trước ngực vái dài tỏ ý thành khẩn.

Nhạc Tiểu Tuấn vội xua tay nói :

- Đạo trưởng hiểu nhầm rồi, thanh kiếm này bị hủy không phải ở trong tay lệnh sư huynh.
- Ô vậy thì người nào đã hủy nó vậy?
- Chuyện này nói ra khá dài dòng..

Bấy giờ chàng đành kể chuyện tìm đến Tổng Trần Sơn, chỉ vì để hoàn thành tâm nguyện của sư phụ cho nên phải ba lần tiếp một chiêu kiếm của lão ta và bị lão ta dùng chiếc đũa đánh gãy ba lần.

Phong Nam Sơn mỉm cười nói :

- Nhuyễn kiếm của Vô Lượng kiếm phái chế ra bằng một loại hợp kim đặc biệt đến như danh kiếm trong thiên hạ còn khó hủy nổi nó, Tổng minh chủ quả thật là kiếm thuật cái thế, nhưng nếu chỉ dùng một chiếc đũa đánh gãy ba lần thì bản đạo thật không dám tin!

Nhạc Tiểu Tuấn đã hơi bức mình nghiêm mặt nói :

- Lời tại hạ là thật há phải cần nói dối đạo trưởng?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đơn kiếm phá trận

Phong Nam Sơn sắc mặt vẫn lạnh nhiên tựa hồ như không mấy tin tưởng ở chàng, lại lý luận :

- Hào! Cứ xem như lời Nhạc thí chủ là thật, có nghĩa là lúc vị bằng hữu thí chủ tặng kiếm thì kiếm vẫn chưa gãy, như thế là tệt sư huynh vẫn còn tại thế? Tệt sư huynh còn tại thế, thì kiếm này không thể một khắc ly thân, vậy mà thanh kiếm này rõ ràng nằm trong tay thí chủ, chuyện này nên giải thích sao đây?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :

- Điều này tại hạ không biết!
- Do vậy mà bản đạo có một lời khuyên chân thành. Nhạc thí chủ nên nói rõ ra người đã tặng kiếm cho thí chủ là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút lúng túng nói :

- Điều này tại hạ thật khó mà nói được, vả lại vị bằng hữu của tại hạ gần đây tự nhiên mất tích, tại hạ chính đang đi tìm người này. Đạo trưởng nếu tin nơi tại hạ thì chờ đến khi tại hạ tìm được vị bằng hữu này sẽ hỏi rõ ràng, lúc ấy không ngại ngàn dặm mà đến quý phái nói rõ cho đạo trưởng biết, đạo trưởng thấy thế nào?

Phong Nam Sơn mặt hơi giận, gằn giọng nói :

- Nhạc thí chủ đã không nói ra, giờ còn bảo là quý bằng hữu bị thất tích, há chẳng quả là xem bản đạo là đứa trẻ lên ba?
- Những điều tại hạ nói đều là thật tình, quyết không có nửa lời gian dối.

Phong Nam Sơn mặt càng trở nên lạnh lùng nói :

- Nhạc thí chủ cần biết, tệt phái truy tìm kiếm và người, khi nào chưa truy ra hết nội tình, quyết không ngừng lại.
- Điều này tại hạ biết, thế nhưng...

Phong Nam Sơn không để chàng kịp nói hết câu, cướp lời nói ngay :

- Nhạc thí chủ đã biết thì tốt, trừ phi nói ra tên họ quý bằng hữu, nếu xác thực có chuyện này, thì dù quý bằng hữu có thất tích hay không, thì tệt phái

cũng phải truy tìm cho ra. Còn nếu như Nhạc thí chủ không chịu nói ra, thì tề phái đành phải hỏi đến thí chủ.

Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày nói :

- Nghe khẩu khí đạo trưởng, tựa hồ như không tin lời tại hạ?
- Ô, kiếm này trong người thí chủ, thí chủ cần có lời giải thích rõ ràng, lời này của bản đạo đã là quá chí tình!
- Vậy theo đạo trưởng, nếu tại hạ không thể giải thích rõ ràng thì phải làm sao?

Phong Nam Sơn ưỡn ngực nói lớn :

- Bản đạo không ngại gì mà xin nói rõ, cứ theo quy luật hành sự của tề phái, thì hiện tại kiếm nằm trong người Nhạc thí chủ, nếu kiếm không gãy thì thí chủ cần nói rõ tề sư huynh hiện ở đâu? Như kiếm đã gãy thì thí chủ xin giao thi hài của tề sư huynh ra, đồng thời tam bái tạ tội trước thi hài của tề sư huynh!

Hồ đại nương tức giận chen vào nói :

- Nói thể mà nghe được ư?
- Thiện tai, thiện tai! Nữ thí chủ thông cảm, đây vốn là quy luật của tề phái!

Thân Phi Quỳnh từ đầu đến giờ chỉ im lặng theo dõi, lúc ấy mới lên tiếng nói :

- Chuyện của đạo trưởng ngày hôm nay, nhất định là bị người xui giục?

Phong Nam Sơn chấp tay cúi thấp đầu nói :

- Thí chủ dùng hai chữ xui giục này thật không thỏa đáng, kiếm rõ ràng nằm trong người Nhạc thí chủ, rõ ràng là không giả tí nào?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Nói vậy đạo trưởng quyết không chịu ngừng lại ngang đây sao?
- Không sai, bản đạo khổ cực lâu nay mới tìm được Nhạc thí chủ, rồi từ trong người Nhạc thí chủ phát hiện thanh kiếm của tề sư huynh, há có thể bỏ qua không truy cứu đến cùng?

Thân Phi Quỳnh chống nạnh hỏi :

- Vậy ý đạo trưởng giờ muốn thế nào?
- À, bản đạo đã nói qua, chỉ cần Nhạc thiếu hiệp có lời giải thích rõ ràng, nếu không thì đành giải quyết bằng tỷ đấu võ công. Chỉ cần thắng qua kiếm trận của tề phái, và thắng được thanh nhuyễn kiếm trong tay bản đạo, thì nội trong ba năm tề phái quyết không truy hỏi đến chuyện này.
- Vậy sau ba năm rồi thì sao?
- Sau ba năm, tề phái sẽ có người đến tìm thọ giáo!
- Hảo, vậy thì sau ba năm, Tuấn đệ đệ ta sẽ có lời giải thích với quý phái.

Thân Phi Quỳnh nói rồi chấp tay thi lễ với Phong Nam Sơn, đồng đặc nói :

- Hiện tại tiểu nữ xin lĩnh giáo đạo trưởng vài chiêu kiếm pháp.

“Soạt” một tiếng, kiếm theo lời nói rút ra khỏi vỏ, Hàn Anh kiếm không thẹn là loại kỳ binh bảo khí, sáng ngời lấp lánh đến chói cả mắt.

Phong Nam Sơn vừa nhìn thấy thanh kiếm thì giật mình la lên :

- Tuyệt Sơn Hàn Anh kiếm! Cô nương là một trong Tuyệt Sơn tam anh?

Hồ đại nương hừ một tiếng nhếch mắt nói :

- Biết rồi sao không xéo đi!

Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng tiến lên một bước cản lại nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, chuyện này do tiểu đệ mà ra, giờ đạo trưởng đã nói quá rõ, cứ để tiểu đệ giải quyết.

Nói rồi ôm quyền xá dài Phong Nam Sơn nói lớn :

- Đạo trưởng giờ có thể trả kiếm lại cho tại hạ?

Phong Nam Sơn thoáng chút do dự nói :

- Nhạc thí chủ lượng thứ, thanh kiếm này là tín vật của tề phái, lý đương nhiên phải thuộc về tề phái, xin tha lỗi bản đạo không thể hoàn trả.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì nổi giận nói :

- Đạo trưởng nói thế không đúng, vừa rồi đạo trưởng rõ ràng nói là chỉ mượn xem, mà đã mượn thì phải trả mới đúng đạo lý, sao giờ đạo trưởng có thể ngụy biện như thế được?

- A, lúc ấy muốn xem là vì bản đạo còn chưa dám xác định là kiếm của tề phái, nhưng nay đã xác định đúng nó là kiếm của tề phái, bản đạo thân nhận Chương môn tự nhiên có quyền thu hồi nó lại.

- Hừ, kiếm này của vị bằng hữu tại hạ tặng, tại hạ hoàn toàn không biết nó là kiếm của quý phái...

- Không sai, thế nhưng giờ thì Nhạc thí chủ đã chẳng phải biết rồi đó sao?

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương cứ từng bước bức ép mình thì không còn nhẫn nhịn nổi, bây giờ mặt ửng đỏ lên tức giận thét lớn :

- Các người thật quá quắt, cho dù là biết kiếm này của quý phái, nhưng kiếm đã là mượn thì nhất định phải trả chứ? Huống gì đạo trưởng đã nói rõ, theo quy luật quý phái, tại hạ phải tiếp kiếm đạo trưởng? Nào, trả đây!

Nhân trong lúc phấn khích tức giận, chỉ muốn lấy lại thanh kiếm mà Trúc Thu Lan đã tặng cho chàng, chàng chìa mạnh tay ra theo bản năng.

Không ngờ, lúc này Phong Nam Sơn tay phải đang nắm thanh nhuyễn kiếm không dùng lực nhiều lắm, đột nhiên cảm thấy một luồng hấp lực mạnh “vù” một tiếng, thanh kiếm không cánh mà tự bay vọt khỏi tay lão bay về phía Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chàng thấy thanh kiếm bỗng bay vèo đến trước mặt mình, thì giật mình thoái lui một bước đưa tay chụp bắt.

Phong Nam Sơn là tay lão luyện giang hồ, sau thoáng ngó người thì trợn mắt kinh ngạc lẫn chấn động vì đã hiểu ra chuyện gì, trầm nghĩ nhanh :

- A, không ngờ tiểu tử này còn trẻ như vậy mà đã luyện nội công đạt đến Cách không hấp vật.

Lão lấy lại bình tĩnh cười lớn nói :

- Một chiêu này đủ thấy Nhạc thiếu hiệp đã luyện thành Phật môn Tiếp Dẫn thần công, bản đạo bội phục vô cùng, nhưng cũng nguyện tiếp thí chủ vài chiêu tuyệt học!

Nói rồi sai bước đi nhanh ra khoảng sân rộng trước mặt quán rượu.

Lúc này, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, nhưng nghe một câu của Phong Nam Sơn, tợ hồ như chuyện đã quá rõ ràng.

Chàng lúc ở Vĩnh Trấn tự được Đại Giác đại sư dùng Tiếp dẫn thần công đạo dẫn hai luồng kinh lực cực mạnh của Thất Công và Bát Công đang lưu chuyển liên tục trong mạch Nhâm Đốc hòa cùng chân khí bản nguyên của chàng. Lúc ấy chân khí của chàng phút chốc tăng lên gấp mười lần, ít nhất cũng đạt đến bảy mươi năm công lực, chính đạo lực cực kỳ thâm hậu này đã lưu trữ lại Tiếp Dẫn thần công mà Đại Giác đại sư thi triển, khiến đại sư bằng cách nào cũng không thu về hết được. Đó là nguyên do tại vì sao trong người chàng lại có Tiếp Dẫn thần công.

Thân Phi Quỳnh nghĩ ra được điều này thì lòng càng mừng cho chàng, không ngờ trong họa lại đắc phúc mà phúc càng hậu hĩnh như vậy. Nàng tự nhiên không lo lắng gì cho chàng nữa, chỉ nhìn chàng bằng cái nhìn trù mên đầy tin tưởng.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nhún vai cười lớn nói :

- Tại hạ chưa từng luyện qua Tiếp Dẫn thần công!

Vừa nói chàng vừa bước chân ra khỏi quán rượu.

Tám gã đạo sĩ kia và cả bọn Thân Phi Quỳnh đều lục tục theo sau ra ngoài.

Một trong tám đạo sĩ kia tiến lên trước mặt Phong Nam Sơn thì lễ cung kính nói :

- Chương môn tạm thời để chúng thuộc hạ bày trận, chừng nào Nhạc thí chủ qua được kiếm trận bốn môn rồi thì tiếp kiếm Chương môn!

Phong Nam Sơn tay vuốt râu thoáng chút trầm ngâm suy nghĩ.

Nhưng gã đạo sĩ kia nói tiếp ngay :

- Chưởng môn, đây còn là quy định của bốn phái, chưa thông qua được kiểm trận thì không được giao thủ với Chưởng môn, hy vọng Chưởng môn thuận lòng cho phép!

Phong Nam Sơn ngược mắt lên nhìn gã nói :

- Nhạc thí chủ tuy tuổi còn trẻ, thể nhưng đã luyện thành Tiếp Dẫn thần công đủ thấy nhất thân công lực đạt đến thặng thừa, chỉ e kiểm trận bốn phái không làm gì nổi.

Gã đạo sĩ cúi đầu nói :

- Đệ tử sẽ dốc toàn lực ứng phó!

- Ái, thôi được, các người phải hết sức cẩn thận mới được!

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói rồi gã quay lại chấp tay trước ngực thi lễ nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc thí chủ vừa rồi đã nghe tể Chưởng môn nói qua, chỉ cần thí chủ qua nổi kiểm trận tể phái, thì có thể giao thủ cùng Chưởng môn nhân.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng ôm quyền đáp lễ nói :

- Tại hạ đã nói rồi, sẽ tiếp nhận quy luật của quý phái, có điều không biết đại sư huynh xưng hô...

Gã đạo sĩ cúi đầu nói ngay :

- Bản đạo Lý Nguyên Dũ, chủ trì kiểm trận tể phái.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá dài lần nữa nói :

- Đạo huynh xin cứ bày trận!

Lý Nguyên Dũ quay người lại phát tay ra hiệu một cái, lập tức thấy bảy gã đạo sĩ còn lại chạy nhanh tới sau lưng gã xếp thành bốn cặp trên một trục thẳng. Cặp đầu tiên chính là do Lý Nguyên Dũ và một gã đạo sĩ khác.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn bọn họ bày trận thì hơi ngạc nhiên, chàng từng nghe nói đến kiểm trận có La Hán trận của Thiếu Lâm, Thái Cực kiểm trận của Võ Đang uy lực rất mạnh. Thế nhưng, đã nói đến kiểm trận tức là do nhiều tay kiếm thủ liên hoàn lại với nhau theo một quy luật nào đó để tạo thành một sức mạnh tổng hợp mà thường thì thể trận liên hoàn.

Như trước mặt, chỉ thấy bọn họ đứng thành hàng dọc thành bốn cặp, tựa hồ như không chút liên hoàn nào, hoặc có thì cũng khó phát huy uy lực của nhau.

Chàng đang còn ngó người, thì Lý Nguyên Dũ đã chấp tay nói :

- Kiểm trận bốn phái đã bày xong, xin mời Nhạc thí chủ động thủ. Lấy thời gian một tuần hương làm giới hạn, chỉ cần Nhạc thí chủ thông qua trận này là coi như thắng.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Hào, tại hạ lĩnh ý!

Lý Nguyên Dũ liền lấy ra một chiếc hộp gỗ, mở hộp nắm một nén nhang đốt lên rồi cắm bên sân, đoạn quay trở lại đứng vào vị trí cũ nói :

- Nhạc thiếu hiệp xin phá trận!

Như vậy là đã rõ, ý đối phương là chỉ cần chàng vượt qua được bốn cặp này thì xem như phá xong trận, nếu thế thì chừng như không khó?

Chàng nắm kiếm ôm quyền nói :

- Tại hạ đắc tội!

Nói rồi chàng sải chân bước tiến tới, đúng lúc chàng động thân, thì Lý Nguyên Dũ cùng thêm gã đạo nhân kia bỗng tách ra làm hai, dặt ra tạo thành thế chân vạc.

Đối phương rõ ràng tách ra tạo thành một cửa quan, tĩnh lập chờ đợi Nhạc Tiểu Tuấn xông qua.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương bày thế kiếm trận, thế nhưng bỏ hờ không thấy nắm kiếm, đến khi chàng bước lên một bước, mới chợt hiểu người của Vô Lượng kiếm phải đều sử dụng nhuyễn kiếm. Căn bản kiếm cuốn tròn trong tay, đến lúc cần thiết thì mới tung kiếm tấn công, thế rất lợi hại.

Lúc này chàng còn cách bọn họ đến bốn năm xích, đây chưa phải là khoảng cách xuất thủ thuận lợi, bèn sấn thêm một bước, đối phương vẫn tĩnh lập bất động, nhưng đối phương là người bày trận chờ đợi, chàng là người xông phá trận, không thể dừng chân được, liền sấn thêm một bước nữa.

Đúng lúc ấy, chỉ nghe Lý Nguyên Dũ hét lớn :

- Nhạc thí chủ cẩn thận!

Tiếp liền, thấy cặp đầu tiên người ra quyền, người ra chưởng nhắm thượng, trung, bổ hai nơi đánh tới.

- Quái! Vô Lượng kiếm trận ra chiêu sao lại dùng quyền, chưởng tấn công?

Nhạc Tiểu Tuấn thấy mình nắm kiếm, còn đối phương thì lại bỏ kiếm dùng quyền chưởng thì bất giác hơi lúng túng khó xử, chân trái lúc ấy vừa định sấn lên vội thu về, đồng thời hậu thoái nửa bộ lách người né hữu chưởng, đó là vì đối phương tuy đánh chưởng, nhưng trong tay còn nắm khoanh kiếm, sợ bên trong có giả trá, xuất liền một thế Thanh Long Thảm Trảo nghênh đẩy tả quyền bên trái.

Chuyện kể thì dài, thực tế chỉ trong một cái đưa chân lên rồi rút nhanh về nhảy ra trong nháy mắt, đúng khi chàng tránh chưởng bên phải đẩy qua bên trái, thì gã đạo sĩ bên phải bằng thế Du Long Diểu Bộ lướt tới sát người chàng, soạt một tiếng kèm theo ánh thép lóe lên, rõ ràng đối phương đã xuất kiếm.

Người này ra kiếm, đúng chính lúc Nhạc Tiểu Tuấn xoay người thôi thủ đẩy thế quyền của Lý Nguyên Dũ ra, căn bản đã bị hờ sườn bên phải, chỉ khi nghe tiếng kiếm thép bung ra kêu lên chàng mới biết.

Thực tế, Nhạc Tiểu Tuấn cố tình để hờ sườn bên phải cho đối phương tấn công vào, chàng nghe tiếng gió thì mỉm cười, chẳng quay đầu lui mà kiếm trong tay phải khoát một đường bật ra ngoài.

Đúng lúc này thì Lý Nguyên Dũ cũng đã xuất kiếm tấn công tiền bộ, như vậy đối phương tiền hậu hai kiếm đã tạo thành thế gọng kìm. Bọn họ xuất chiêu vừa nhanh vừa đột ngột, nhưng đối với Nhạc Tiểu Tuấn càng nhanh hơn.

Chỉ nghe liền hai tiếng keng keng trước sau như cùng lúc, một đường kiếm khoát tròn của chàng đỡ bật hai thanh kiếm của bọn họ ra ngoài.

Lý Nguyên Dũ và gã đạo sĩ kia không thể tin được, khi kiếm chạm nhau, bọn họ cảm nhận một luồng kinh lực cực kỳ hùng mạnh chấn động ngược lại thân kiếm, khiến từ tay lên đến vai tê buốt, suýt nữa thì kiếm vượt khỏi tay, cả người còn bị kinh lực chấn thoái lui ba bước mới đứng vững.

Lại nói, khi cặp đầu tiên bắt đầu động thủ, thì ba cặp còn lại lập tức xuất kiếm múa tít lên tạo thành ba quan ải đầy ánh kiếm.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy cặp đầu tiên bị đánh dạt ra, thì đứng yên không tấn công nữa, chàng hơi thấy lạ trầm nghĩ :

- Chẳng lẽ cửa đầu tiên bọn họ đã cho thông qua?

Nghĩ rồi thuận đà xông tới vùng kiếm tấn công cặp thứ hai, quả nhiên không thấy bọn họ ra tay, trong lòng chàng khắp khỏi mừng, nghĩ không ngờ kiếm trận Vô Lượng kiếm phải lại đơn giản như vậy.

Cũng chỉ bằng một chiêu chàng bức được cặp thứ hai thoái ra ngoài, nhưng lần này còn lại hai cặp đột nhiên tiền hậu tạo thành thế ỷ dốc cùng xông tới chủ động tấn công chàng.

Mỗi lưỡi kiếm như bốn con linh xà phân làm bốn hướng tấn công ồ ạt, bọn họ nhân học được kinh nghiệm thua của hai cặp trước, cho nên lần này ra chiêu nửa đường thì đều biến ảo kỳ diệu, mà không chiêu nào giống chiêu nào.

Nhạc Tiểu Tuấn kiếm ra chiêu hóa giải rất nhanh, nhưng nhanh gì cũng chỉ hóa giải được chiêu thứ hai, thì chiêu thứ ba, thứ tư cũng đã đến bên. Mà hễ khi thấy kiếm chàng lướt tới là bọn người kia thấu kiếm, nhất quyết không trực tiếp nghênh chiêu của chàng.

Thành nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn cùng lúc cương lúc nhu, linh lợi như thần long diểu vũ, nhưng trong đám linh xà cũng khó thoát ra nổi.

Qua một hồi, Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương công cũng không công, thủ cũng không thủ, căn bản chỉ dùng luân xa chiến để kéo dài thời gian, chàng nghĩ thời gian chỉ giới hạn trong một tuần hương, nếu đấu lâu thì tất thua.

Nghĩ vậy, liền thay đổi chiến thuật, thi triển thần pháp kỳ ảo, Ty kiếm thân pháp nhanh như chớp công tới người bên phải, nhưng chân vừa khoát bộ, hốt nhiên lướt trở lại người bên trái, gọi là dương Đông kích Tây.

Lần này quả nhiên công hiệu, khiến trận kiếm của đối phương bị rối loạn, gã bên trái không kịp trở tay, luyñh quỳnh đành phát kiếm nghênh đỡ.

Keng một tiếng, kèm theo tiếng rên nhỏ, rồi cả người dạt ra ngoài, đúng lúc này ba gã đạo sĩ còn lại công vào phía sau chàng cứu nguy đồng bọn.

Nhạc Tiểu Tuấn cười thầm, biết bọn họ đã trúng kế, đảo thân phản bộ, kiếm thuận đà khoát một đường keng keng keng ba tiếng cùng lúc đánh bật tiếp

ba kiếm của bọn họ với một kinh lực kinh người.

Hiển nhiên công lực của chàng lúc này uyên thâm khôn tả, với bọn đạo sĩ này căn bản không chịu nổi chàng dù chỉ ba thành công lực.

Chàng cả người y nhiên bất động, không một chút lay động nhẹ thân hình, còn bọn đạo sĩ đều bị đánh bật ra ngoài đến bảy tám bước, khi ấy thấy phá xong trận chàng liền thu kiếm về.

Nhưng chưa kịp quay người bỗng nghe tiếng kiếm thép lướt gió vù vù tấn công tới, chàng ngước mắt nhìn bỗng kinh ngạc la lên :

- Ngừng tay!

Thì ra, lúc này người tấn công tới không ai khác hơn là Lý Nguyên Dũ và gã đạo sĩ đầu tiên.

Lý Nguyên Dũ dừng lại hỏi :

- Nhạc thí chủ có gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi lớn :

- Tại hạ đã đánh bật tám vị, xem như thông qua trận này rồi chứ?

Lý Nguyên Dũ cười đáp :

- Kiếm trận tệ phải có tên là Linh Xà trận, tuy chỉ tám người nhưng đầu tiếp vĩ, vĩ tiếp đầu, căn bản không đầu không cuối. Nhạc thí chủ chưa phá xong trận sao có thể gọi là thông qua được?

- Ô, vậy theo đạo huynh như thế nào mới được coi là phá xong trận?

- A, Nhạc thiếu hiệp phải làm sao khiến cho bọn bản đạo không còn khả năng tiếp chiến, thì mới coi là phá xong trận!

- Thì ra là thế!

Nhạc Tiểu Tuấn buộc miệng kêu lên, rồi quay đầu nhìn thấy nén nhang đã cháy hai phần ba, chỉ còn thêm một phần ba nữa, bất giác vừa giận vừa nộ, cười lớn nói :

- Vậy thì khó gì?

Thân hình chàng nhanh như chớp xẹt đến trước người Lý Nguyên Dũ, lão muốn nhảy lui tránh cũng không kịp, chỉ bằng một thế cảm nã thủ lão luyện đã hất lão ta văng ngược ra ngoài xa cả hai trượng.

Lý Nguyên Dũ không thể ngờ nổi, bản thân gã chưa kịp nhận ra điều gì thì đã bị hất như một kẻ không biết võ nghệ, lăn lóc trên đất đến đứng lên cũng không nổi.

Gã đạo sĩ bên phải thấy đồng bọn bị nguy thì chẳng tính toán gì, vùng kiếm đâm tới.

Nhạc Tiểu Tuấn đôi xong Lý Nguyên Dũ, biết đối phương sẽ công vào, liền quay nghiêng người ra kiếm với kinh lực đến bảy thành nội lực. “Keng” một tiếng, gã đạo sĩ chỉ thấy một cô nội lực chấn động khôn tả, đến cả nửa người tê buốt, chân thoái lui không tự chủ, kiếm vượt khỏi tay bay ra ngoài xa.

Nhạc Tiểu Tuấn tựa như thiên thần giáng xuống, nháy mắt đã hạ hai tên đầu, rồi không cho cặp thứ hai kịp công tới, cả người chàng lướt đến vùng tay chộp tiếp một tên bên trái, hất văng ra ngoài.

Gã đạo sĩ nhìn thấy hai đồng bọn bị đánh văng ra ngoài còn chưa kịp hết kinh động, lúc này ra kiếm cũng không kịp, chỉ rú lên một tiếng người bay như chiếc lá.

Tiếp liền đó ba kiếm công tới, Nhạc Tiểu Tuấn chỉ vận kinh lực vào kiếm tiếp đỡ nhẹ một cái, “keng keng keng”... mấy tiếng, kiếm bay toí tã, cả bọn đạo sĩ đương nhiên không thể địch lại nổi với thần lực của chàng, huống gì lúc này chàng đang phát nộ ra tay?

Năm tên còn lại, nháy mắt đều bị đánh văng kiếm, chỉ như trò đùa.

Nhạc Tiểu Tuấn thu kiếm lại cười ha hả quay đầu hỏi Lý Nguyên Dũ :

- Lý đạo huynh, kiếm trận quý phái giờ xem như thông qua rồi chứ?

Lý Nguyên Dũ mặt tái không còn giọt máu, gã nằm mơ cũng không thể tin nổi kiếm trận Linh Xà của Vô Lượng kiếm phái bị phá trong nháy mắt, mà xem ra thua còn thảm hại nữa là khác.

Nhưng kiếm trận bị phá đã trở thành sự thật mười mươi trước mặt gã, gã chấp tay trước ngực cúi thấp đầu thi lễ nói :

- Nhạc thí chủ công lực thâm hậu mạc trắc, kiếm trận tề phái đã bị phá, thí chủ đương nhiên đã thông qua!

Thân Phi Quỳnh đứng ngoài xem xét, cũng không ngờ kiếm trận của Vô Lượng kiếm phái bị chàng phá nhanh như vậy, bất giác trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhạc Tiểu Tuấn quay sang chấp tay hành lễ Phong Nam Sơn nói :

- Hiện tại xin đạo trưởng chỉ giáo?

Phong Nam Sơn nãy giờ theo dõi chàng ra tay, bất giác buột miệng hỏi :

- Chiêu kiếm vừa rồi Nhạc thí chủ sử dụng, bản đạo mấy mươi năm luyện kiếm chưa từng được chứng kiến chiêu thức kỳ ảo nào tuyệt diệu như vậy, không biết có phải là kiếm pháp của Thiên Sơn hay không?

Đúng vậy, chiêu cuối cùng chàng thi triển đánh vắng năm kiếm của năm gã đạo sĩ còn lại chính là chiêu kiếm mà Kim Thiết Khẩu đã truyền lần đầu tiên cho chàng. Với chiêu này chàng đã quá thành thực, thấu phát do tâm, biến ảo tùy nghi, chừng như đạt đến trình độ lấy ý xử kiếm, người ngoài nhìn vào thì tựa hồ như một cái khoát tay mà thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta nói đúng chiêu kiếm xuất từ Thiên Sơn phái thì không khỏi kinh ngạc, chấp tay nói :

- Nhân lực của đạo trưởng thật cao minh, chiêu kiếm của tại hạ đúng là xuất từ Thiên Sơn môn.

Phong Nam Sơn nghe rồi chấp tay trước ngực cúi thấp đầu nói :

- Nhạc thí chủ như đã là môn hạ Thiên Sơn, xin thứ cho bản tăng đắc tội, nhưng bản đạo chỉ vì truy tầm thanh nhuyển kiếm này của tề sư huynh mà tìm đến đây, Nhạc thí chủ như thực lòng nói ra cho biết lai lịch của nó, thì bản đạo tự nhiên rút lui ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Đạo trưởng ngôn trọng, tại hạ vừa rồi nói ra đều là thực tình, một vị bằng hữu đã tặng kiếm này cho tại hạ, nhưng người ấy hiện tại cũng tự nhiên thất tích không biết đi đâu. Nếu đạo trưởng tin tại hạ, thì xin hẹn sau ba tháng, tại hạ sẽ có lời phúc đáp với đạo trưởng tại quý sơn.

Phong Nam Sơn gật đầu nói :

- Đã là môn hạ của Thiên Sơn, bản đạo đương nhiên tin tưởng, vậy bản đạo xin cáo từ trước!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài lần nữa nói :

- Đạo trưởng yên tâm, tại hạ đã nói nhất định sẽ làm!

Phong Nam Sơn cung chấp tay trước ngực thi lễ lần nữa, rồi quay người bỏ đi, bọn Lý Nguyên Dũ tám người cũng lục tục theo sau.

Hồ đại nương thấy bọn đạo sĩ đi rồi mới tiến lên cười ha hả nói :

- Nhạc tướng công hôm nay cho lão bà ta được khai nhãn giới nhé! Thiên Sơn kiếm pháp thật tuyệt diệu, ta chỉ thấy tướng công tùy tiện vung tay một cái, vậy mà không ngờ đánh bật bọn kia.

Xuân Phong chen vào nói :

- Hồ ma ma sao lại nói vậy? Kiếm pháp của Nhạc tướng công thần kỳ mạc trắc, đến như Hòa Linh Thánh Mẫu còn không thắng nổi đấy chứ!

Hồ đại nương toét miệng cười hênh hếch nói :

- Đó, đó... Chính vì nó uyên thâm kỳ ảo, nhưng nhìn thì chẳng ra chiêu pháp chương điển, cho nên mới càng khó hiểu, khó hấp thu! Nhạc tướng công...

Thân Phi Quỳnh không để cho bà ta nói hết câu, nhìn chàng chắt lưỡi nói :

- Tuấn đệ, chiêu kiếm pháp của đệ xuất từ Thiên Sơn, kỳ diệu không ai phá nổi, thế nhưng một chiêu cảm nã thủ của đệ cũng tuyệt diệu kỳ ảo không kém. Ta nhìn thấy đệ thi triển nó nhiều lần, nhưng vẫn không nhận ra được điểm nào, chẳng lẽ nó cũng của Thiên Sơn phái?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tiểu đệ cũng không biết, năm xưa khi sư phụ tại hàn xá dạy võ cho đệ thì dạy một chiêu chộp hất này đầu tiên. Gia phụ từng nói nó là một chiêu cảm nã thủ tuyệt pháp hơn tất cả những môn công phu cảm nã khác, chỉ dạy duy nhất một chiêu phòng thân nhờ khi bị người ta hiếp đáp. Gia sư lúc ấy vốn không định dạy võ công gì thêm cho tiểu đệ, sau này tiểu đệ đam mê nên khẩn cầu nhiều lần, gia sư mới chịu truyền thụ tiếp, nhưng đều là các tán thủ kiếm pháp, chưởng pháp. Cứ theo như gia sư kể, thì khi người còn trẻ du ngoạn Chung Nam gặp được một vị lão nhân truyền thụ chiêu này, nhưng không biết lai lịch của lão nhân kia, cũng không biết tên họ. Lão nhân kia bảo rằng, sau khi khảo chứng tất cả các môn võ công, thì một chiêu cảm nã này là tuyệt diệu nhất, nó tựa hồ như là môn Cầm Long Thủ của Côn Lôn, thế nhưng không dám đoán chắc như vậy.

Thân Phi Quỳnh nghe thì à lên một tiếng gật đầu nói :

- Ta cũng có nghe gia gia nói qua, môn Cầm Long Thủ của Côn Lôn chí tuyệt, không ai phá nổi. Thế nhưng đáng tiếc nó đã bị thất truyền từ lâu, à... Hay đợi đến lúc lên Tuyết Sơn, Tuấn đệ diễn cho gia gia xem vài lần, có thể sẽ nhận ra chăng?

Nói chuyện đến đó, cả bọn đã quay trở lại vào trong quán rượu.

Chủ quán thấy khách trở vào thì niềm nở đón tiếp cười nói :

- Công tử, tiểu thư, xin dùng mì kéo nguội mát!

Mọi người liền ngồi vào bàn ăn hết tô mì của mình, Từ Kim Tiêu lấy ra một nén bạc trả cho chủ quán hào phóng nói :

- Lão chủ không cần thối lại!

Đôi phu phụ chủ quán không ngờ được khách cho hậu hĩnh như vậy, mừng mà kinh ngạc, hồi lâu cúi đầu cảm tạ tiễn khách.

Vừa ra khỏi quán, chuẩn bị lên ngựa, bỗng Thân Phi Quỳnh nhú mày ngóng mắt ra xa, rồi gọi lớn :

- Hồ ma ma, xem ai đến kia!

Mọi người ngạc nhiên quay đầu nhìn, lúc này mới nhận ra hai bóng người từ trên đường chạy tới rất nhanh, Hồ đại nương à lên một tiếng nói :

- Xem ra thân pháp của hai người này không tệ tí nào!

Xuân Phong nói :

- Chẳng lẽ lại là tìm đến kiếm chuyện với chúng ta?

Hồ đại nương hừ một tiếng chống tay nói :

- Trừ phi bọn chúng ăn phải gan hùm mật gấu mới dám động đến chúng ta, hừ... Lão bà bà này nhất định bẽ hết xương chúng ra!

Nói được mấy câu, đã thấy hai bóng người kia đến gần rồi, Từ Kim Tiêu đã ngồi trước xe, bỗng phát hiện ra la lên :

- A, bọn chúng chính là Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt!

Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi :

- Bọn chúng tìm đến đây làm gì chứ?

Bây giờ hai người kia đã đến trước mặt, chỉ còn cách tầm bốn năm trượng thì dừng lại, quả nhiên là Cửu Chỉ La Hán và Bách Bộ Thần Quyền.

Bách Bộ Thần Quyền chưa đến nơi, đã chấp tay thi lễ nói lớn :

- Thân cô nương xin chậm chân!

Hồ đại Nương chống tay sấn tới một bước hất hàm hỏi :

- Họ Viên kia, nguoi đến đây làm gì?

Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt bước lên thêm hai bước cúi người nói :

- Viên Quảng Kiệt yết kiến Thân cô nương!

Thân Phi Quỳnh chưa kịp đáp thì Hồ đại nương đã đưa cặp mắt hình tam giác trừng nhìn đối phương và gằn giọng :

- Họ Viên, lão bà đang hỏi nguoi đấy!

Viên Quảng Kiệt hơi ngớ người, cũng chẳng trách được, lão ta thỉnh danh Bách Bộ Thần Quyền từ mấy mươi năm nay, không phải là nhân vật tầm thường vậy mà người như Hồ đại nương dám lớn lời được hay sao? Rõ ràng là chó ý thể chủ.

Nhưng lúc này trước mặt Thân Phi Quỳnh đương nhiên hấn không dám nổi xung nổi dóa, chỉ quay người nhìn Hồ đại nương một cái cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Hồ đại nương, bà hỏi gì?

- Hừ, lão bá hỏi ngươi tại sao dám chặn đường chúng ta?

Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù tiến lên trước hai bước, chấp tay trước ngực nói :

- Hồ lão bồ tát đã hiểu nhầm rồi, Viên huynh và huynh đệ chỉ phụng mệnh đến bái kiến Thân cô nương mà thôi!

Hồ đại nương hỏi :

- Phụng mệnh ai?

Chúc Tường Phù đáp :

- Tổng hộ pháp!

Thân Phi Quỳnh nghe nói chính anh rể mình phải đến thì bất giác hỏi :

- Tổng hộ pháp phải ngươi đến đây có chuyện gì?

- Tổng hộ pháp nhận thấy đã gần đến ngày đại hội Trích Bát, vậy mà Nhị tiểu thư lại trở về Tuyết Sơn, không phải có hiểm khích gì với Hòa Linh Thánh Mẫu sao? Do đó đặc phái huynh đệ đến khuyên Nhị tiểu thư nhanh quay lại Trung Nguyên.

Hồ đại nương hỏi :

- Đây là hảo ý của Hòa Linh Thánh Mẫu sao?

Thân Phi Quỳnh nghe bà ta hỏi một câu này tự nhiên giật mình, xem ra chừng như chính Hòa Linh Thánh Mẫu muốn cản trở không để nàng quay về Tuyết Sơn. Nhưng tại vì sao bà ta lại ngăn cản? Đã vậy Kim Thiết Khẩu từng nói Tuyết Sơn gặp biến, chẳng lẽ chính Hòa Linh Thánh Mẫu đã ngầm bày trò gì?

Nghĩ đến đó, liền ngược mắt lạnh giọng hỏi :

- Các ngươi đến đây, đại thư ta có biết không?

Viên Quảng Kiệt cười cười đáp :

- Tổng hộ pháp phái huynh đệ đến đây, đại tiểu thư cũng biết!

- Thế có thư không?

- Tổng hộ pháp bảo chỉ cần bọn huynh tường trình trước mặt Nhị tiểu thư, nên không viết thư.

Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Các ngươi tưởng ta tin nổi sao?

- Bọn huynh đệ làm sao dám lừa Nhị tiểu thư!

Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù cũng chấp tay trước ngực niệm Phật nói :

- A Di Đà Phật! Tại hạ đã quy y tam bảo, thụ trì ngũ giới, người Phật môn không dám nói dối!

Hồ đại nương chỉ tay hất nhẹ răng cười hênh hếch nói :

- Hạng ác tăng chẳng chứa thịt chó như ngươi mà cũng xưng là đệ tử Phật môn! Hắc, hắc...

Thân Phi Quỳnh mày liễu nhíu lại lạnh giọng nói :

- Xem ra các ngươi có ý ngăn cản đường chúng ta?

Viên Quảng Kiệt nói :

- Huynh đệ không dám!

Thân Phi Quỳnh nói xong không cần để ý đến bọn chúng, quay đầu nói :

- Tuấn đệ, chúng ta lên xe!

Viên Quảng Kiệt nói :

- Nhị tiểu thư mình giám, Tổng hộ pháp ra lệnh huynh đệ đến đây, thứ nhất cung kính khuyên giải Nhị tiểu thư quay lại, thứ hai là mời vị Nhạc tướng công này cùng xuất giá đồng hành.

Giờ thì Thân Phi Quỳnh đã rõ, bọn chúng nhất định do Hòa Linh Thánh Mẫu phái đến cản đường, bất giác phần nộ trầm giọng thét lớn :

- Các nguoi to gan!

Vừa đúng lúc ấy, bỗng nghe một giọng âm vang như sấm dậy truyền lại :

- Nhị tiểu thư bớt giận, bọn chúng đúng là được Tổng hộ pháp phái đến!

Tiếp liền lời nói, chỉ thấy một lão nhân thân hình thấp lùn, ăn vận cổ quái lưng thắt dây đai, hai mắt trắng dã, miệng rộng, môi dày trông càng kỳ quái.

Theo sát bên lão nhân kỳ quái này lại là một trung niên phụ nhân xem chừng tuổi ngoài ba mươi, ăn vận diêm dúa chói mắt, má phấn môi son, lưng ong ồng ọo, nhưng thân pháp quả nhiên cũng không kém gì lão già kia. Cứ nhìn bọn họ lướt bên nhau, tợ hồ như hình với bóng.

Thân Phi Quỳnh kinh động quay đầu nhìn, bỗng la lên :

- Đoàn Bá Dương, là nguoi!

Thì ra, lão gia béo tròn này chính là Tả hộ pháp phái Không Động Trọc Vĩ Long Đoàn Bá Dương.

Trung niên phu nhân gầy ốm theo sát bên mình lão là bạn lữ của lão tên là Vưu Nhị Nương, bà ta luôn theo sát bên người Đoàn Bá Dương không rời nửa bước.

Trọc Vĩ Long Đoàn Bá Dương mắt như cười mà không cười, gật đầu đáp :

- Chính là huynh đệ, Thân cô nương không thấy kỳ lạ lắm chứ?

Nói đến đó, bọn họ hai người đã đến bên cạnh Viên Quảng Kiệt và Chúc Tường Phù.

Thân Phi Quỳnh chẳng hoài nghi gì trong lòng nữa, hát hàm hỏi :

- Hòa Linh Thánh Mẫu phái nguoi đến đây làm gì?

Đoàn Bá Dương cười nham hiểm :

- Thân cô nương đoán sai rồi, huynh đệ phụng mệnh Giáo chủ đến mời Nhạc thiếu hiệp!

Thân Phi Quỳnh giật mình thầm nghĩ :

- Cứ nghe hần nói, tợ hồ như Không Động giáo chủ Cô Sơn chủ cũng đã hạ sơn!

Đoàn Bá Dương hơi ngừng lại rồi cười nói tiếp :

- Giáo chủ nghe nói Nhạc thiếu hiệp là đáng lượng tài đời nay nên mong mời diện kiến, sợ hai vị Viên huynh, Chúc huynh đây không mời được, nên phái thêm huynh đệ theo đến đây. Trước mặt Nhị tiểu thư, cung thỉnh Nhạc thiếu hiệp một chuyến đăng sơn!

Thân Phi Quỳnh phất tay áo hừ một tiếng nói kiên quyết :

- Ta muốn lên Tuyết Sơn, ai dám cản đường ta?

Đoàn Bá Dương cười khùng khúc trong lòng hòng nói :

- Nhị tiểu thư muốn hỏi Tuyết Sơn, đương nhiên không ai dám ngăn cản, thế nhưng...

- Thế nhưng sao chứ?

Đoàn Bá Dương đưa cặp mắt cú đầy ác ý nhìn Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười nói :

- Nhị tiểu thư hỏi Tuyết Sơn với chuyện cung thỉnh Nhạc thiếu hiệp của huynh đệ chẳng liên quan gì nhau!

Lời này đã quá rõ, hần phải nói thẳng rằng :

- Nguoi về Tuyết Sơn thì cứ về, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thì phải lưu lại đây!

Bây giờ Nhạc Tiểu Tuấn cũng nghe ra lời của lão ta, nhưng có Thân Phi Quỳnh ra mặt, chàng chẳng lên tiếng nói gì.

Thân Phi Quỳnh lạnh lùng nói lớn :

- Không được, Nhạc đệ phải theo ta lên Tuyết Sơn.

Trong đôi mắt trắng dã như cá chết của Đoàn Bá Dương lộ chút lúng túng, giọng cười nói :

- Điều này thật khó cho huynh đệ.

- Hừ, khó gì chứ? Người chỉ trở về phục mệnh bẩm báo rằng, đến mời nhưng người ta không đồng ý!

- Giáo chủ lệnh xuất như sơn, ai dám không tuân? Huống gì huynh đệ tự thân đến nơi, Nhạc thiếu hiệp không đi không được, chỉ có điều khó nhất cho huynh đệ là hiện tại trước mặt Nhị tiểu thư, huynh đệ...

Lão nói đến đó cổ tình bỏ lửng câu nói, rồi cười khúc khúc mấy tiếng trong họng.

Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của ta, ta sẽ bảo hộ cho Tuấn đệ, đúng vậy chứ?

- Không sai! Huynh đệ chính nghĩ vậy!

- A, vậy thì người yên tâm. Tuấn đệ muốn theo người đi yết kiến Sơn chủ hay không thì tùy hấn quyết định, há Thân Phi Quỳnh ta ngăn cản được? Nhưng giả như Tuấn đệ không muốn đi, ta quyết không nhúng tay vào, Tả hộ pháp người cứ việc làm gì thì làm!

Đoàn Bá Dương nghe mà mặt dãn lên, chừng như chưa tin vào tai mình cười, cúi người nói :

- Thân tiểu thư nhất định không nhúng tay vào ư?

- Chẳng sai. Ý ta nói như Tả hộ pháp người mời không được thì cứ dùng vũ lực cưỡng bức Tuấn đệ, ta quyết không nhúng tay vào!

Đoàn Bá Dương vui mừng khắp khối, chấp tay xá dài nói :

- Đa tạ Thân tiểu thư, chỉ cần tiểu thư có một câu này là đủ!

Thân Phi Quỳnh chỉ cười nhạt trong lòng không nói gì thêm, đương nhiên vừa rồi chính tận mắt nàng chứng kiến thần lực của Nhạc Tiểu Tuấn, lòng rất tự tin. Bằng vào một lão hộ pháp của Không Động thì quyết không thể động nổi, dù chỉ một cọng lông chân của chàng, chứ đừng nói đến chuyện muốn bắt!

Đoàn Bá Dương quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, chỉ thấy chàng khoanh tay an nhiên không chút biểu hiện trên mặt thì hơi chột dạ, chấp tay thì lễ nói :

- Vừa rồi huynh đệ nói hấn Nhạc thiếu hiệp đã nghe, Giáo chủ ngưỡng mộ thiếu hiệp oai nghĩa, nên mới phái huynh đệ đến tiếp giá hồi tỵ sơn một chuyến, không biết ý Nhạc thiếu hiệp thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn cười điềm nhiên nói :

- Tại hạ và quý Giáo chủ bình sinh không hề quen biết, làm sao dám làm phiền? Vả lại tại hạ đã hứa với Quỳnh tỷ tỷ lên Tuyết Sơn, chỉ phiền Đoàn lão hồi báo với Giáo chủ, như ngày sau có duyên, tại hạ sẽ tự đến bái kiến.

Đoàn Bá Dương trầm giọng nói :

- Nhạc thiếu hiệp vừa rồi cũng nghe chính Thân tiểu thư nói, nếu thiếu hiệp đồng ý thì cô ta cũng không ngăn cản. Bỏn Giáo chủ ngưỡng vọng thiếu hiệp mong mời muốn gặp, hiện tại đang chờ tại Hoàng Sơn, người trong võ lâm cầu gặp Giáo chủ cực khổ, thiếu hiệp há lại bỏ lỡ cơ hội này?

Nhạc Tiểu Tuấn cười mỉm đáp :

- Tại hạ đã nói không thể không đi Tuyết Sơn, quý Giáo chủ có thịnh tình như vậy tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng không thể đi được!

Đoàn Bá Dương cười lên ha hả, nói :

- Nhạc thiếu hiệp nên biết, xưa nay Giáo chủ xuất lệnh như sơn, không ai có thể nghịch cãi, thiếu hiệp tốt nhất nên suy nghĩ kỹ!

Nhạc Tiểu Tuấn cất tiếng cười lớn đáp ngay :

- Tại hạ tuy hành cước giang hồ chưa lâu, nhưng cũng ngôn xuất như sơn, quý Giáo chủ ra lệnh Đoàn lão đến mới là quyền của quý Giáo chủ, nhưng đi hay không là quyền của tại hạ. Đoàn lão giờ xin phiền chuyển lời của tại hạ về bẩm cáo với quý Giáo chủ.

Vưu Như Thị từ đầu đến giờ đứng sát bên người Đoàn Bá Dương, bây giờ không đề lão kịp nói, đưa tay cản lại cất ngang :

- Tà hộ pháp của ta à! Nhạc thiếu hiệp đã không muốn đi thì thôi!

Đoàn Bá Dương nói :

- Không được, Giáo chủ có lệnh cho lão phu đến mời, Nhạc thiếu hiệp không đi, thì lão phu làm sao hồi sơn phục mệnh?

Nói rồi lão đưa đôi mắt cá trắng đã nhìn chàng hỏi lại :

- Nhạc thiếu hiệp thật không nghĩ lại sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :

- Tại hạ đã nói hết, còn gì phải suy nghĩ!

- Hào!

Đoàn Bá Dương cười gằn mấy tiếng, gật đầu nói :

- Thân tiểu thư vừa rồi đã nói quyết không nhúng tay vào chuyện này. Nhạc thiếu hiệp lại cự tuyệt không đi, thật là rượu mời không uống đòi uống rượu phạt!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt nhìn đối phương cười cười hỏi :

- Tại hạ trước nay chưa từng được thưởng thức rượu phạt, không biết mùi vị thế nào?

- Hắc, hắc... Nhạc thiếu hiệp khẩu khí khá lắm! Nhưng đừng tưởng không mời được thiếu hiệp, là Đoàn mỗ chịu bó tay!

- Tùy Đoàn lão!

- Hào! Đã thế Đoàn mỗ lĩnh vài chiêu tuyệt học của Nhạc thiếu hiệp!

Dứt lời, người lướt tới, xuất tay trao cho vào người chàng bằng thế Xích Thủ Phục Long.

Trọc Vĩ Long Đoàn Bá Dương thân phận trong Không Động cực cao, đương nhiên nhất thân võ công không nói cũng biết thế nào rồi, ở địa vị lão thì thường ngay ít khi tự thân xuất thủ. Không xuất thủ thì thôi, đã xuất thủ tất có chuyện lớn, mà lão phải nắm chắc đến bảy phần mới động chiến.

Trọc Vĩ Long thành danh đã mấy mươi năm trên giang hồ, xưa nay cũng ít gặp đối thủ, tự nhiên lần này động thủ trước một thiếu niên không lấy gì làm xuất sắc, lão vốn không xem vào đâu, nên một trao cực nhanh nhưng dùng chỉ ba thành công lực.

Chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn đến chân cũng không di động, khi tay trao đối phương sắp chạm trước ngực, chàng mới nghiêng nhẹ nửa người trên né tránh.

Nhân vì khi tấn công vào Đoàn Bá Dương thì triển chiêu đã nhanh, mà thân pháp càng nhanh, nên sau một chiêu rơi vào khoảng không thì song phương gần như đối vị.

Đoàn Bá Dương nói :

- Nhạc thiếu hiệp quả nhiên thân thủ bất phạm!

Miệng nói, tay lại tung tiếp một chiêu thứ hai vào ngực chàng.

- Đoàn lão quá khen!

Vừa nói tay vừa từ từ đẩy ra một chiêu nghênh tiếp.

Đoàn Bá Dương lúc mới phát chiêu, tưởng chàng không dám chống đỡ, nên vốn chỉ dùng bốn thành công lực, không ngờ thấy chàng dám ra chiêu trực tiếp nghênh chiêu thì cười thâm trong lòng kêu lên :

- Ngươi muốn chết, rồi gia thêm ba thành công lực vào chiêu của mình.

Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu cứ ngỡ đối phương chiêu lực chỉ có thế, thì cười thâm nghĩ :

- Không ngờ Tà hộ pháp của Không Động cũng chỉ chừng này...!

Nhưng khi hai chiêu tiếp nhau bộp một tiếng, chàng bỗng cảm thấy chiêu lực của đối phương tăng gấp bội, lúc này nếu muốn vận lực phản kháng cũng chẳng kịp.

Thế nhưng, phải biết chàng luyện thành Nghịch mạch thần công, không cần phải tự lực phản kích, mà chỉ cần gặp phải ngoại kình thâm nhập cơ thể, thì

lập tức công lực khởi tụ một cách tự nhiên.

Đoàn Bá Dương khấp khởi đắc ý, nhưng đột nhiên cũng nhận thấy chưởng lực của chàng thiếu niên này lập tức biến thành cương mãnh khôn lường, lão giật mình chưa hiểu ra điều gì. Nhưng một lão kinh nghiệm giang hồ có thừa, đương nhiên ứng biến kịp thời, lão vội đề tụ chân lực đến mười hai thành vào chưởng.

Nói ra thì dài, nhưng thật sự hai chưởng tiếp nhau, rồi diễn biến trong cái nháy mắt, đến hít thở một hồi hoàn khí cũng không kịp, chỉ nghe bình thêm một tiếng cực mạnh, cả người Đoàn Bá Dương bị bắn ngược về sau bốn năm bước, khí huyết trong người tợ hồ như muốn loạn đảo.

Lại xem Nhạc Tiểu Tuấn bình chân như vại, trên môi hiện nụ cười, rõ ràng không hao tổn chút sức lực.

Vưu Như Thị thấy bạn lữ trúng thương thì hốt hoảng chạy đến đỡ lão, chỉ thấy sắc mặt Đoàn Bá Dương biến đến mấy lần, vội ré giọng hỏi :

- Đoàn huynh, có sao không?

Đoàn Bá Dương mắt còn đờ đẫn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như không tin nổi chuyện vừa xảy ra, một thiếu niên tuổi đôi mươi mà có thể tiếp nổi lão một chưởng với mười hai thành công lực sau bốn mươi năm tu luyện? Vậy mà đối phương không mảy may đổi sắc mặt, tợ hồ như trong người thiếu niên tiềm tàng một thần lực không thể tưởng tượng nổi!

Vưu Như Thị thấy bạn lữ còn tức thờ chưa nói được, thì ré giọng la lên :

- Họ Nhạc kia, ta sẽ bầm ngươi ra!

Nói rồi, bà ta bỏ Đoàn Bá Dương một mình, kiếm rút khỏi vỏ nhảy xông vào Nhạc Tiểu Tuấn.

Hồ đại nương liền phóng ra chặn đầu, chỉ tay la lên :

- Vưu yêu nữ, ngươi dám hỗn xược!

Vưu Như Thị thét lớn :

- Ngươi là ai mà dám cản ta?

- Hắc, hắc... Đến Hồ đại nương mà ngươi cũng không biết ư?

Nhạc Tiểu Tuấn sấn tới cản đường nói :

- Hồ đại nương, chuyện này của tại hạ, cứ để tại hạ giải quyết!

Hồ đại nương nghe chàng nói vậy mới lui ra, Vưu Như Thị mặt giận tím tái nói :

- Ngươi nhanh rút kiếm ra!

Lúc này Đoàn Bá Dương đã trấn tĩnh trở lại, lão tiến lên nói :

- Vưu Nhị Nương, bà nhanh lui ra! Nhạc thiếu hiệp quả nhiên thân thủ phi phàm, chúng ta không phải là đối thủ!

Nói rồi lão quay mặt chấp tay xá dài nói với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Nhạc thiếu hiệp thân hoài tuyệt kỹ, thần lực quá nhân, huynh đệ quyết không chiếm nổi thượng phong, xin cáo từ!

Hiển nhiên, trong đường hành cước giang hồ, lão chưa từng ra chưởng mà xuất tận mười hai thành công lực bao giờ. Cho nên biết không xứng là đối thủ của chàng mới đành xuống nước chịu thua trước để hạ đài!

Nhạc Tiểu Tuấn vội chấp tay nói :

- Đoàn lão quá khen, vừa rồi may Đoàn lão nương tay nhượng chiều!

Đoàn Bá Dương không còn mặt mũi nào để nói tiếp câu thứ hai, xá dài mấy cái nữa rồi quay người lững thững bỏ đi.

Vưu Như Thị nhìn chằm Nhạc Tiểu Tuấn rít lên :

- Đoàn huynh ta có chuyện gì, thì ta tìm ngươi thanh toán!

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :

- Nhạc Tiểu Tuấn luôn cung hầu phượng giá!

- Hừ!

Vưu Như Thị nguyệt dài một tiếng tức giận, rồi quay ngoắc người ngừng ngoáy chạy theo chân Đoàn Bá Dương.

Bọn Cừu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt vừa rồi tợ hồ như đã hết phận sự của chúng, nên lúc này thấy Tả hộ pháp bỏ đi, thì chúng cũng lập tức chuồn nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thi triển thần lực

Thân Phi Quỳnh từ nãy giờ đứng xem, liên tưởng từ chuyện Kim Thiết Khẩu cho biết Tuyết Sơn có biến đến giờ liên tiếp mấy lần bọn họ bị cản đường mà tợ hồ như đều chỉ do người của Không Động, hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp ra tay. Chẳng lẽ Tuyết Sơn có biến liên quan gì với người Không Động sao?

Lại nghĩ, giờ nếu cứ tiếp tục đi bằng xe ngựa nhất định sẽ bị bọn chúng tìm cách ngăn cản, chỉ e đến khi lên Tuyết Sơn thì chậm mất?

Nàng nghĩ nhanh một kế, bèn quay đầu nói :

- Tuấn đệ, chúng ta rõ ràng bị người Không Động tìm cách cản đường, ta có cách này đánh lạc hướng của chúng.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu hỏi :

- Cách gì?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Giờ Hồ mã mã và bọn Xuân Phong cứ tiếp tục lên xe phóng theo đường cái mà đi, ta và Tuấn đệ sẽ kiếm ngựa khác theo đường tắt mà đi, như vậy mới đánh lạc hướng bọn chúng được!

- Hay lắm!

Xuân phong reo lên, rồi nói :

- Vậy bọn tiểu tỳ nên lên đường ngay bây giờ chứ?

- Ừm!

Bây giờ bọn họ thi lễ Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn, rồi lên ngựa.

Từ Kim Tiêu chẳng đợi dặn dò liền ra roi đánh xe ngựa đi.

Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn liền rẽ sang hướng khác tìm đến một trấn nhỏ mua một đôi ngựa, rồi theo đường tắt lên Tuyết Sơn.

Tuyết Sơn còn có tên Đại Tuyết Sơn, tuyết đóng quanh năm không tan, trời đất chỉ một màu trắng xóa, nơi này ngoài những người lên kiếm thảo dược quý, thì rất vắng dấu chân người.

Nơi mà Tuyết Sơn Lão Thần Tiên ẩn cư được gọi là Trường Xuân cốc, nằm trong một sơn cốc.

Mặc cho bên ngoài tuyết đóng băng quanh năm, thế nhưng trong sơn cốc này vẫn ấm áp như mùa xuân, cho nên mới có tên là Trường Xuân cốc.

Trưa hôm ấy bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh đến dưới chân ngọn Tuyết Sơn, mới bỏ ngựa đi bộ.

Lãnh phong rít qua, tuyết rơi không nhiều, nhưng khắp nơi trùng trùng lớp lớp những ngọn núi lớn nhỏ đều phủ một lớp tuyết trắng xóa mênh mông bất tận.

Nhạc Tiểu Tuấn dọc đường được Thân Phi Quỳnh kể trong Trường Xuân cốc cảnh sắc tứ quý như xuân không thua gì cảnh Giang Nam, giờ lên đây chỉ thấy toàn tuyết là tuyết thì không khỏi ngạc nhiên, vừa chạy vừa hỏi :

- Tuyết Sơn quanh năm đóng băng, làm sao có thể một Trường Xuân cốc bốn mùa như xuân được nhỉ?

Thân Phi Quỳnh đưa mắt nhìn quanh mỉm cười nói :

- Tuấn đệ, hẳn ngươi nhìn thấy ở đây băng tuyết mênh mông, không khả năng có một sơn cốc bốn mùa như xuân?
- Nhưng Trường Xuân cốc là nơi tỷ tỷ trưởng thành, đương nhiên là phải có, tiểu đệ nếu như người ta chưa đặt chân đến đó ắt không tin nổi!
- Đúng vậy, ai chưa đến đó thì thật khó tin, nhưng Trường Xuân cốc là một nơi rất ẩn mật, năm xưa được gia gia ta phí công sức đến mấy năm dùng từng tảng băng lớn đem về vít lấy cốc khẩu, người không biết thì dù đứng ngay trước cốc khẩu cũng không phát hiện ra!
- Có chuyện vậy sao?
- Ừm, cũng sắp đến rồi, chúng ta đi nhanh!

Nhạc Tiểu Tuấn thi triển khinh công phóng chạy theo chân Thân Phi Quỳnh, hai người như hai cánh nhạn phương Bắc lướt đi trên tuyết, chân tựa hồ như không hề chạm đất.

Trên vùng băng tuyết này, nếu người bình thường đi lại rất khó khăn, bởi vì chân luôn lún sâu trong tuyết, nhưng với bọn họ thì không hề phí sức, đồng thời chạy càng nhanh thì người càng ấm nên căn bản không hề thấy lạnh.

Qua một hồi lâu, bọn họ đến trước một vách núi băng dựng đứng cao có đến mấy mươi trượng.

Thân Phi Quỳnh bỗng dừng chân lại, quay đầu nói :

- Đến nơi rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn dừng lại theo nàng, đưa mắt ngơ ngác nhìn vách núi tuyết dựng đứng, thàm kinh ngạc nghĩ :

- Cốc khẩu ở đâu? Chẳng lẽ đã đến nơi? Cốc ở đây ư?

Thân Phi Quỳnh cười vẻ bí mật nháy mắt hỏi :

- Tuấn đệ, ngươi thử tìm xem, cốc khẩu ở đâu?

Vách núi chạy dài cả mấy mươi trượng, đâu đâu cũng tuyết đóng trắng như nhau không có một chỗ nào đáng khả nghi, mặc dầu đã được nàng cho biết cốc khẩu bị vít bởi băng khối, nhưng cũng đành chịu, lắc đầu mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ không tìm ra nổi.

Thân Phi Quỳnh giọng ngọt ngào :

- Hảo, theo tỷ tỷ!

Cuối vách núi tuyết phía bên trái là một vực thẳm, tuy nhìn chỉ thấy tuyết trắng như nhau, nhưng cũng có thể đoán ra được bên dưới là một vực tuyết rất sâu.

Thân Phi Quỳnh bước đến vách núi tuyết, đưa tay rút thanh Hàn Anh kiếm ra chỉ vào một chỗ tuyết cao tầm người từ từ đâm sâu vào. Chỉ thấy nàng dùng lực đưa lưỡi kiếm cắt thành một vòng tròn chừng một xích, rồi thâu kiếm lại, cuối cùng dùng tay đẩy nhẹ, lập tức khối tuyết tròn từ từ chuyển động trượt hẳn vào trong để lộ ra một miệng hang.

- Hảo, chúng ta vào đi!

Thân Phi Quỳnh nói rồi liền nhún mình nhảy nhẹ vào bên trong.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên nói :

- Thì ra cốc khẩu nằm ở đây, ngay trước mắt mà tiểu đệ không thể nhận ra nổi!

Vừa nói chàng vừa nhún chân nhảy vào trong.

Thân Phi Quỳnh thấy chàng nhảy vào rồi, khi ấy mới bẻ khối băng vừa rồi bị cắt tiện, đặt trở lại miệng cốc, dùng lực đẩy trở ra vừa khít kín, cười nói :

- Đây vốn là một sơn cốc tự nhiên, năm xưa gia gia đang sơn tìm nơi ẩn tích, vô tình phát hiện cốc núi này, bên trong tránh được gió mà lại ấm áp, cho nên mới đặt tên là Trường Xuân cốc. Sau đó đưa cả nhà lên đây ẩn cư, nhưng vì sợ người ngoài phát hiện, cho nên đã dùng nhiều khối băng lớn từ nơi khác mang về đây lấp bít cửa cốc, dần dần những khối băng theo thời gian liên dính với nhau thành một khối không hề để lại dấu vết. Một lần ra vào chỉ cần dùng kiếm khoét một lỗ tròn, sau đó đặt khối băng vừa khoét trở lại, chẳng mấy chốc thì miệng cốc sẽ lập tức liền với nhau, người ngoài nếu không biết, sẽ không bao giờ tìm vào đây được.

- À, thì ra là như vậy!

Ở trong cốc, quả nhiên không còn nghe thấy tiếng hàn phong rít qua, nhiệt độ cũng ấm hẳn lên. Đưa mắt nhìn đã thấy một con đường nhỏ tự nhiên chạy sâu vào trong, ánh sáng mờ nhạt cũng đủ nhìn thấy để đi.

Hai người đi theo cốc đạo chừng hai dặm thì vượt ra khỏi cốc khẩu, khoảng không trước mặt mở rộng ra.

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng nghe những tiếng ì ầm vang lên dội vào vách núi, không khí cũng bỗng trở nên lạnh.

Nhạc Tiểu Tuấn hít sâu một hồi nói :

- Ở đây lạnh thật!

Thân Phi Quỳnh không nói gì, nắm lấy tay chàng kéo đi thêm chừng mười bước, rồi quay người chỉ lui phía sau nói :

- Người nhìn lui xem!

Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu nhìn lên, mới phát hiện ra từ trên cao tầm hơn trăm trượng, một thác nước dài như con rồng đổ xuống phía ngoài, thì ra vừa rồi bọn họ đi ngang qua dưới một thác nước, cho nên không khí mới trở nên lạnh như vậy.

Một cảnh hùng vĩ thơ mộng mà trong đời chàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, từ đây ngược mắt nhìn thẳng lên đã có thể nhìn thấy bầu trời nhỏ bé bị hạn chế bởi những vách núi dựng đứng, không khí bên trên rõ ràng không thể truyền xuống sâu được dưới cốc núi này.

Thân Phi Quỳnh lại dẫn chàng men theo chân vách núi mà đi, trên đầu con thác vẫn đổ ầm ầm, nhưng không khí giờ đây đã ấm hẳn lên, thiên nhiên tạo nên cảnh vật thật là kỳ lạ!

Đi chừng hai mươi trượng nữa thì ra đến một khoảng trống bằng phẳng, bầu trời theo đó cũng mở ra, từ đây có thể nhìn thấy núi trùng điệp vây quanh tạo nên một bức bình phong che chắn những cái khắc nghiệt bên ngoài của thiên nhiên, để tạo thành một căn nhà quanh năm ấm áp, cây cỏ xum xuê, thực không khác gì cảnh trời xuân ở Giang Nam, duy nhất một điều là ánh sáng có phần hơi thiếu!

Nhạc Tiểu Tuấn phóng tầm mắt chiêm ngưỡng cảnh vật ở đây mà không khỏi kinh ngạc thốt lên :

- Đẹp tuyệt! Đây là Trường Xuân cốc?

Rồi chẳng quay đầu nhìn Thân Phi Quỳnh, mắt sáng lên thú vị nói :

- Vào đến Trường Xuân cốc khiến tiểu đệ nhớ đến một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, ký tải trong Đào Hoa Nguyên Ký của Đào Tiềm!

Thân Phi Quỳnh ứng hồng đôi má nói :

- Chẳng phải sao, ở đây cũng có đất trồng trọt, cũng có hồ đánh cá, nói chung một vài gia đình có thể sinh sống ở đây suốt đời!

Nhạc Tiểu Tuấn chắc lưỡi tán thán :

- Trường Xuân cốc thiên đạo cảnh xuân trong mùa đông, lấy núi làm thành, lấy thác làm hào, kiên cố hùng vĩ mà nên thơ diễm lệ.

- Ái da, không ngờ gia gia của Quỳnh tỷ chẳng những là người có võ công cái thế, mà còn là một kỳ nhân lãng mạn phiêu dật, biết tận hưởng hết cái thú của trời đất, đúng là một Lão Thần Tiên!

Nhạc Tiểu Tuấn mãi mê ngắm nhìn cảnh sắc trời đất, đối với chàng ở đây mọi cảnh vật chừng như đều khác lạ tuyệt mỹ mà không nơi nào có thể có được, căn bản quên hẳn hiện tại trước mặt.

Thân Phi Quỳnh chỉ mỉm cười ngọt ngào nhìn chàng không nói gì.

Bọn họ cả hai không để ý lúc này đã xuất hiện một bóng người cao lớn đứng cách họ không xa, mắt cứ chăm chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn.

Thân Phi Quỳnh bỗng phát hiện ra người này, liền chạy đến reo lên :

- A, Tư Đồ bá bá!

Nhạc Tiểu Tuấn bị tiếng nàng đánh động sức tỉnh lại, lúc này quay đầu nhìn mới thấy một lão già to lớn nhưng lưng hơi còng xuống mắt đang chăm nhìn mình.

Lão già ừm một tiếng, rồi cất giọng oang oang như sấm hỏi :

- Tiểu tử kia là ai?

Thân Phi Quỳnh đáp :

- Đây là Nhạc Tiểu Tuấn, môn hạ Thiên Sơn phái, kết nghĩa tỷ đệ với diệt nữ.

Rồi nàng quay lại vẫy tay Nhạc Tiểu Tuấn lại, giới thiệu :

- Tuấn đệ, nhanh đến ra mắt Tư Đồ bá bá.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài lão già, nói :

- Văn bối Nhạc Tiểu Tuấn bái kiến Tư Đồ lão tiền bối!

Tư Đồ lão nhân nguyên là nhân vật thành danh mấy mươi năm về trước, ngoại hiệu Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dục.

Lão thấy chàng thiếu niên anh tuấn khôi ngô thì cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, thi ra ngươi là môn hạ Thiên Sơn phái, nhất định công lực kiếm pháp tinh thâm lắm nhé!

Rồi lão nghiêng đầu hỏi Thân Phi Quỳnh :

- Nhị cô nương không phải cùng Đại cô nương xuống núi, sao lại đột nhiên về đây?

Thân Phi Quỳnh :

- Tôi về thăm gia gia, gia gia khỏe chứ?

- A, cô nương về không khéo rồi, chỉ sợ khó gặp được Lão Thần Tiên.

Thân Phi Quỳnh vừa vào đến cốc nhìn thấy Tư Đồ Dục vẫn bình thường thì lòng đã hơi mừng, thầm nghĩ hẳn không có chuyện gì xảy ra, chẳng ngờ lúc này nghe nói vậy thì giật mình hỏi vội :

- Gia gia đi đâu chẳng?

Tư Đồ Dục nheo mắt già cười đáp :

- Lão Thần Tiên có đến năm mươi năm nay không hề rời khỏi cốc nửa bước, có thể đi đâu được chứ? Sau khi các vị cô nương đi rồi, Lão Thần Tiên hơi buồn vì vắng vẻ, nên đã bế quan nhập định!

- Bế quan nhập định?

Thân Phi Quỳnh cảm thấy kỳ quái, một nhân vật như gia gia nàng võ công đạt đến cảnh giới thông huyền nhập thánh, giờ lại tự nhiên bế quan nhập định để luyện gì thêm chứ?

Nên biết, một người khi đã luyện công đạt đến cảnh giới thông huyền nhập thánh, biết cùng trời đất thì tùy tâm sở dục, như nhập định tiếp tục luyện công phu, chỉ e đã không thu thập được gì thêm nữa, thậm chí có thể ngược trở lại bị tẩu hỏa nhập ma. Đó là cái lý Cùng Tắc Phản.

Trong lòng nghĩ nhanh rồi hỏi :

- Tư Đồ bá bá, gia gia trước lúc bế quan nhập định, có từng nói là luyện công phu gì không?

Tư Đồ Dục lắc đầu đáp :

- Không, từ sau khi các vị cô nương đi rồi, không lâu thì Cơ sơn chủ đến thăm hàn huyên với Lão Thần Tiên đến ba ngày ba đêm. Lão Thần Tiên lần này bế quan nhập định có thể có liên quan đến câu chuyện với Cơ sơn chủ, không chừng. Lão Thần Tiên đang tu luyện một môn công phu truy tầm phép trường sinh bất lão.

Thân Phi Quỳnh nghe nói Cơ sơn chủ đến viếng, thì lòng hơi sinh nghi nói :

- Nói vậy gia gia nhập định sau lúc Cơ sơn chủ về rồi, gia gia cũng không nói gì với bá bá ư?

- A, Chuyện Lão Thần Tiên bế quan nhập định, lão hủ nghe Lê Tẩu nói.

Thân Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Hừ, Lê Tẩu là ai?

- Lê Tẩu là người được Đại cô nương phái đến thị hầu Lão Thần Tiên. Đại cô nương sợ sau khi Nhị cô nương và Tam cô nương đi rồi, Lão Thần Tiên nhập định không ai thị hầu chăm sóc, cho nên phái Lê Tẩu đến, nghe đầu Lê Tẩu trước đây từng hầu bên cạnh Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Thân Phi Quỳnh nghe thế thì giật thót mình, nhận ra tình hình không ổn, buộc miệng la lên :

- Sao tôi không hề nghe Đại thư nói?

- Ô, chính khi đó Cơ son chủ mang đến, bà nói Đại cô nương lo cho Lão Thần Tiên, đây cũng là tấm lòng hiếu thảo.

- Hừ, nhất định bên trong có nguyên do rồi!

Thân Phi Quỳnh cất ngang rồi vội giục :

- Chúng ta nhanh vào trong xem gia gia!

Lại quay đầu giục Nhạc Tiểu Tuấn :

- Tuấn đệ, chúng ta đi!

Không đợi Tư Đồ Dực kịp nói gì thêm, nàng phóng người chạy nhanh vào trong một động khẩu.

Tư Đồ Dực nhìn theo nàng lắc đầu chắc lưỡi :

- Từ nhỏ đến lớn Nhị cô nương tính tình vẫn thế, chẳng đổi tí nào!

Rồi lững thững bước theo chân nàng vào động.

Thân Phi Quỳnh vốn nghe Kim Thiết Khẩu nói Tuyết Sơn có biến, mà chuyện khả năng xuất phát từ người của gia gia, giờ đây nàng nghe nói có Lê Tẩu nào đó được đại thư phái đến, chừng như là người của Hóa Linh Thánh Mẫu thì càng hoảng hồn. Chân chạy tợ hồ như không chạm đất, tiếp ngay theo sau nàng là Nhạc Tiểu Tuấn, chàng lúc này cũng gấp theo chân Thân Phi Quỳnh, cảnh vật ở trong động căn bản không còn lòng dạ nào để mất nhìn.

Qua một lúc, bọn họ đã đến cuối cốc, trước mặt một vách núi đá chặn ngang, nhìn thấy ngay một cửa thạch động khá lớn, bên trên đề mấy chữ vào vách đá “Trường Xuân động phủ”.

Trước động phủ là một bậc cấp mười mấy bậc.

Thân Phi Quỳnh chẳng chạy theo từng bậc cấp mà nóng lòng tung người phóng ào lên trên bậc cấp cuối cùng.

Đột nhiên lúc ấy từ trong động phủ một bóng người nhảy ra chặn đường thét lớn :

- Dừng lại, ngươi là ai mà dám đến làm náo động Trường Xuân động phủ?

Thân Phi Quỳnh dừng chân lại đưa mắt tức giận nhìn người này, chỉ thấy đó là một trung niên phụ nhân vận áo lục, tay cầm trường kiếm, nét mặt vẻ xảo trá, thét lớn :

- Ta là ai ư? Ta hỏi ngươi là ai mới phải?

Trung niên phụ nhân quét mắt nhìn bọn họ hai người rồi hất hàm hỏi :

- Tư Đồ lão nhị thủ giữ cốc khẩu, các ngươi làm sao vào tận đây được?

Thân Phi Quỳnh dương đôi mày liễu nói :

- Ngươi từ đâu đến? Đã biết Trường Xuân động phủ, há lại không biết ta là ai?

Từ trong động phủ lại có người nghe ngoài này tiếng cãi ồn ào liền chạy ra, trung niên phụ nhân vừa rồi bèn hỏi :

- Thực ra ngươi là ai?

Thân Phi Quỳnh ưỡn ngực nói :

- Ta là Thân Phi Quỳnh, các ngươi nghe rồi, sao còn không xéo đi!

Trung niên phụ nhân áo lục quay lại nói nhỏ với người vừa rồi :

- Nhanh vào trong thông báo!

Phụ nhân vừa chạy ra liền gật đầu rồi quay người vọt nhanh vào trong động phủ.

Nhảy mắt, theo chân trung niên phụ nhân vừa rồi đi ra, còn có thêm một phụ nhân khác thân vận trường y thiên thanh mặt mày sắc xảo, tóc búi cao, mi liễu mắt dài, quả nhiên là đẹp, nhưng cái đẹp thực đánh giá!

Thân Phi Quỳnh bữu môi hừ một tiếng hỏi :

- Người có phải là Lê Tẩu không?

Thanh y phụ nhân ẻo người thướt tha bước tới, cười đáp :

- Cô là Nhị tiểu thư ư? Tien thiếp chính là Lê Tẩu, phụng mệnh Đại tiểu thư đến đây thị hầu Lão Thần Tiên.

- Hừ, ta từ chỗ Đại tiểu thư đến đây, sao không hề nghe nói gì cả?

Lê Tẩu nhoén miệng cười là loi nói :

- Úi da, Nhị tiểu thư của tôi à, may mà tiện thiếp theo chân Cơ sơn chủ đến đây, nếu không thì người ta cho rằng tiện thiếp mạo danh thâm nhập vào đây với mưu đồ gì!

Nói đến đó, bà ta bỗng a lên một tiếng quay đầu nói :

- Hương Châu, Hương Ngọc, các người sao không nhanh đến ra mắt Nhị tiểu thư!

Hai phụ nhân kia liền tiến lên cúi người chào :

- Bọn tiểu nữ yết kiến Nhị tiểu thư.

Thân Phi Quỳnh không để mắt đến chúng hất hàm hỏi :

- Gia gia ta đâu?

Lê Tẩu đáp :

- Hội bẩm Nhị tiểu thư, Lão Thần Tiên chính đang tham thiên nhập định đã được ba tháng.

- Gia gia ta nhập định luyện công phu gì?

Lê Tẩu cười cười đáp :

- Lão Thần Tiên luyện công phu gì, tiện thiếp không biết, Lão Thần Tiên đã không nói, tiện thiếp nào dám hỏi? Lão Thần Tiên trước lúc bế quan nhập định, chỉ nói lần này bế quan phải đến ba năm, trong thời gian nhập định luyện công, tuyệt đối không ai được vào quấy nhiễu!

- Hảo, vậy thì ta vào hỏi gia gia!

Nói rồi nàng khoát chân định đi.

Lê Tẩu thất kinh vội đưa tay cản lại la lên :

- Nhị tiểu thư, không được!

- Hừ, người dám cản ta?

- Tien thiếp không dám, thế nhưng Nhị tiểu thư nên nghe tiện thiếp nói một lời.

- Nói đi!

- Tien thiếp nghe nói Nhị tiểu thư cũng là người luyện võ nghệ rất cao cường, đúng chứ?

- A, hay là người định thử bản lĩnh của ta?

Lê Tẩu mỉm cười nói :

- Nhị tiểu thư hiểu nhầm rồi, tiện thiếp chỉ nghĩ Nhị tiểu thư đã là người luyện võ công, đương nhiên hiểu rằng lúc một người đang nhập định luyện công, nếu như bị người ngoài làm kinh động thì sẽ ra sao chứ?

Thân Phi Quỳnh khựng người, rồi trấn tĩnh lại cười nói :

- Người thật khéo ăn nói!

Lê Tẩu cười ngọt ngào nói tiếp :

- Nhị tiểu thư quá khen, tiện thiếp chỉ là nhắc nhở tiểu thư lúc này không thể đánh động Lão Thần Tiên.

- Ủm, vậy gia gia ta bao giờ mới xả công?

Lê Tầu làm như nhăm nhăm, rồi cười đáp :

- Mười ngày, Lão Thần Tiên cứ mỗi mười ngày thì xả công một lần, xả công chỉ chừng một buổi ăn uống hoa quả và phục dùng một loại linh dược đặc chế, trong thời gian này mới có thể cùng người nói chuyện.

- Vậy thì ta phải đợi thêm mấy ngày nữa?

- Tính ra lần này đã nhập định được ba hôm, hử Nhị tiểu thư phải chờ thêm bảy hôm nữa...

Rồi nháy nháy mắt ra vẻ thân thiết nói :

- Nhị tiểu thư đường xa nghìn dặm về thăm hử rộng rãi thời gian, tạm thời vào nghỉ, tiện thiếp sẽ cho người làm thức ăn mang lên, bây giờ qua nhanh thôi mà!

Thân Phi Quỳnh phát một cử chỉ dứt khoát nói :

- Không! Ta không thể lưu lại trên núi lâu được, ta về thăm gia gia, nhất định phải nhìn thấy người mạnh khỏe mới yên tâm.

Lê Tầu bồi một nữ cười làm duyên nói :

- Nhị tiểu thư xin cứ yên tâm, tiện thiếp vốn thị hầu bên cạnh Thánh mẫu, lần này vinh hạnh được Đại tiểu thư để mắt tới, nói lăm Thánh mẫu mới chịu để tiện thiếp đến đây thị hầu Lão Thần Tiên, tiện thiếp chăm sóc rất mực chu đáo, Nhị tiểu thư xin cứ yên tâm là được!

Thị hầu bên cạnh Thánh mẫu mấy tiếng này lọt vào tai nàng khiến nàng càng giật mình sinh nghi, nói ngay :

- Không được, ta đã về đến Tuyết Sơn lẽ nào không gặp gia gia, người chớ nói nhiều!

Lê Tầu trở mặt ngạc nhiên la lên :

- Nhị tiểu thư sao không nghe lời khuyên của tiện thiếp?

- Ta muốn gặp gia gia, người lờ thôi gì chứ?

Lê Tầu lắc đầu nói :

- Nhị tiểu thư xin thứ tội tiện thiếp thất lễ, Nhị tiểu thư tuy rằng là tôn nữ của Lão Thần Tiên, nhưng tiện thiếp thân nhận trọng trách thị hầu bên cạnh Lão Thần Tiên, quyết không thể để ai đánh động Lão Thần Tiên trong lúc đang nhập định, dù có chết cũng phải ngăn cản.

Thân Phi Quỳnh nghe bà ta nói cũng không phải không có lý, giờ làm náo động cũng không phải là sách hay bèn thấp giọng nói :

- Ta chỉ muốn vào xem gia gia ta, quyết không làm náo động đến người là được!

- Không được!

Lê Tầu nói rất cương quyết :

- Trong lúc Lão Thần Tiên đang bế quan nhập định, bước vào nửa bước cũng không được, nhờ xảy ra chuyện. A, làm kinh động đến Lão Thần Tiên tiện thiếp có chết cũng không tiếc, nhưng tiện thiếp biết ăn nói thế nào với Đại tiểu thư đây?

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy thái độ của Lê Tầu về thành khẩn thiết tha thì đã hơi mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Biến cố Tuyết Sơn

Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ đứng im lặng bên cạnh nàng theo dõi, chẳng nhận ra thái độ Lê Tầu có vẻ thành thật, nhưng trong đôi mắt bà ta thỉnh

thoảng cứ liếc láo liên, toát lên nét gian xảo hoạt ma mãnh, nên lòng dạ sinh nghi. Khi ấy thấy Thân Phi Quỳnh đã mềm lòng, thoáng chút lúng túng khó xử, chàng liền dùng truyền âm nhập mật nói với Thân Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, mụ ta rất xảo hoạt ma mãnh, lời lẽ xảo biện, chớ nên tin!

Thân Phi Quỳnh được chàng nhắc nhở thì lấy lại tự nhiên, trầm giọng nói :

- Chuyện gia gia ta nhập định luyện công, ta vốn không hay biết, mà Đại thư ta cũng chẳng hề nói gì, cho nên ta mới trở về xem thực hư thế nào, đương nhiên ta làm chủ chuyện này, không cần người quan tâm, còn không nhanh tránh đường ra ư?

Lê Tẩu da mặt hơi biến, nhưng vẫn đứng cản trước bậc cấp cúi đầu nói :

- Nhị tiểu thư vẫn cố chấp không nghe lời khuyên của tiện thiếp, tiện thiếp thân nhận trọng trách, nếu tiểu thư nhất quyết đòi vào thì trước hết hãy giết tiện thiếp!

Nói hết câu, quả nhiên bà ta quỳ thụp xuống phủ phục ngay trước mặt Thân Phi Quỳnh.

Thân Phi Quỳnh thấy bà ta hành động như vậy thì nhất thời ngơ ngời.

Nhạc Tiểu Tuấn lâu nay hành cước giang hồ bên cạnh Trúc Thu Lan, chàng học được rất nhiều kinh nghiệm quý giá, thấy Lê Tẩu quỳ thụp xuống thì lòng sinh nghi, vội la lên :

- Quỳnh tỷ tỷ, đề phòng bà ta giờ trò...

Chàng nói chưa hết câu, đột nhiên thấy Lê Tẩu ngừng nhanh đầu lên, khoé môi hiện nụ cười gian hiểm.

Đồng lúc, tay phải hai ngón búng nhẹ một cái, một làn phấn trắng rất mịn, bằng mắt người thường không thể nào nhận thấy được.

Nhạc Tiểu Tuấn mắt chăm chú theo dõi bà ta, nên đã nhận ra hành động nhỏ này, liền phát tay đẩy một chưởng tới. Chàng lúc này công lực cực kỳ thâm hậu, tuy chỉ là một cái phát tay rất nhẹ, nhưng cũng đủ tạo thành một cỗ kinh lực đẩy vào khoảng cách giữa Thân Phi Quỳnh và Lê Tẩu.

Thân Phi Quỳnh căn bản không nhận ra hành động của Lê Tẩu, mãi khi Nhạc Tiểu Tuấn phát động kinh lực đẩy làn phấn mịn kia tán ra ngoài thì mới giật thót người nhảy về sau một bước.

Lê Tẩu thấy ngón ám toán của mình bị thất bại, lại bị kinh lực của Nhạc Tiểu Tuấn làm chấn động, người vẫn quỳ, nhưng lại lướt nhanh về phía sau nửa bước, rồi đứng phắt dậy cười khanh khách nói :

- Không ngờ một gã thanh niên trẻ như ngươi lại có công lực thâm hậu đến thế!

Thân Phi Quỳnh mắt lạnh như băng sương, rút phất thanh Hàn Anh kiếm ra phần nộ thét lớn :

- Nữ tặc nhân, ngươi dám giờ trò mạn trá? Xem ra Hòa Linh Thánh Mẫu phái ngươi đến đây là có âm mưu!

Lê Tẩu sắc mặt trấn tĩnh cười nói :

- Nhị tiểu thư nói vậy không đúng tiện thiếp chỉ vì sợ Nhị tiểu thư làm kinh động hại đến Lão Thần Tiên, cho nên mới đành giờ hạ sách...

Thân Phi Quỳnh lạnh giọng cắt ngang :

- Ngươi chớ nên tiếp tục xảo ngôn lệnh sắc? Còn không chịu thú tội chịu trói, định để bổn cô nương ra tay?

- A,... Nhị tiểu thư như đã một mực muốn gặp Lão Thần Tiên, vậy tiện thiếp xin dẫn đường!

Nói rồi, lần này quả nhiên bà ta quay người vọt vào trong, chỉ nhìn thân pháp cực nhanh cũng biết không phải là tay vừa!

Thân Phi Quỳnh thấy bà ta trốn chạy, thét lớn :

- Dừng lại!

Vừa nói tung người chạy theo vào động phủ.

Nhạc Tiểu Tuấn sợ nằng xảy ra chuyện gì, liền lướt người bám theo.

Chuyện xảy ra chỉ trong cái chớp mắt, lúc chàng phóng chân vào sâu trong động, thì thấy Lê Tẩu đã rẽ ngoặt ở cuối đường.

Thân Phi Quỳnh chưa kịp đến đó, đột nhiên “vù, vù”, hai bóng người vọt ra chặn đường.

Nàng dừng lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người này thân vận trường bào màu xám, mặt che kín một nửa chỉ để lộ đôi mắt hung hung tà ác.

Thân Phi Quỳnh giật mình, không ngờ trong sâu Trường Xuân động phủ này lại bị người ngoài thâm nhập nhiều như vậy, tức giận thét hỏi :

- Các ngươi là ai? Còn không mau tránh ra cho ta ư?

Dứt lời, nàng phóng tới một chưởng, trong lúc cảm phần một chưởng đánh ra cũng đủ vận đến tám thành công lực, và lại nàng từng luyện qua Kim Hình chưởng nên một chưởng này không tầm thường tí nào.

Nhưng chỉ nghe “bình” một tiếng, cả người Thân Phi Quỳnh bị dội lui mấy bước.

Lão nhân áo xám bên phải vừa tiếp một chưởng, thân hình y nhiên bất động, mắt tợ hồ như không có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ nghe giọng Lê Tẩu the thé từ sâu trong động nói vọng ra :

- Nó chính là Nhị tiểu thư Thân Phi Quỳnh, Nhị lão không được để nó thoát!

Thân Phi Quỳnh sau phút kinh ngạc, lúc này nghe nói thế mới đưa mắt nhìn, thì ra hai người này là hai lão già, tuy đã che mặt nhưng từ ánh mắt cho đến thân hình đáng dấp tương tự nhau, nhất thời chưa biết bọn họ lai lịch thế nào, liền chĩa kiếm thét hỏi :

- Các ngươi là ai?

Lão bên phải trầm giọng nói :

- Hắc! Ngươi là tôn nữ của Lão Thần Tiên, vậy mà đến bọn lão phu hai người, cũng không nhận ra được ư?

Thân Phi Quỳnh nhú mày, chợt nhớ ra bèn hất hàm hỏi :

- Các ngươi phải chăng là Không Động tứ hạo?

- Hà hà..., ngươi biết rồi thì tốt!

Thì ra hai lão nhân này là nằm trong nhóm Không Động tứ hạo, bọn họ vốn là sư thúc của Không Động sơn chủ Cơ Linh Vân, vai vế cực cao. Nghe nói bọn người này là anh em sinh bốn, từ lúc sinh ra đầu tóc đã trắng như cước, nên mới có danh Không Động tứ hạo.

Bây giờ đã thấy hai lão già từ từ cởi bỏ tấm màn che mặt để lộ hai khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, thoát trông tợ hồ như được đúc ra từ một khuôn.

Thân Phi Quỳnh tức giận quát hỏi :

- Tuyết Sơn và Không Động xưa nay không thù không oán, các ngươi sao lại xâm nhập vào động phủ của gia gia ta?

Lão già bên trái cười nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi biết gì hử?

- Huynh đệ lão phu hai người chính phụng mệnh Sơn chủ đến đây làm hộ pháp cho Huyền Linh Tẩu.

Huyền Linh Tẩu là hiệu xưng của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên.

Thân Phi Quỳnh đánh giọng nói :

- Không cần, ta đã về đây có thể làm hộ pháp cho gia gia ta, các ngươi nhanh đi đi!

Lê Tẩu lúc này đã thò đầu ra ở động đạo, ré giọng nói :

- Thân Phi Quỳnh, ngươi trong lòng ngầm có âm mưu, há ta không biết sao?

Thân Phi Quỳnh càng tức giận nói lớn :

- Ngươi bảo ta có âm mưu gì kia chứ?

Lê Tẩu cười lớn nói :

- Nói ngươi biết, ta đã sớm nhận được thư của Thánh mẫu chuyển đến, bảo rằng ngươi muốn tạo phản, chạy theo một tên mặt trắng họ Nhạc, định trở về núi ẩn trốn Thiên Niên Ngạc Bảo của Lão Thần Tiên...

Thân Phi Quỳnh nghe thì giận tím gan, chĩa kiếm thét lên :

- Tiệt nhân, ngươi dám nói bậy!

Nàng định bỏ nhào người nhảy tới tấn công, nhưng lão già bên trái đã chặn đường nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi nên ngoan ngoãn dừng lại cho lão phu!

Lê Tẩu được nước càng cười vang khanh khách nói :

- Nhị tiểu thư à, chẳng lẽ ta nói không đúng sao mà hững hờ hờ vậy chứ?

Thân Phi Quỳnh mặt xanh như thiếc, nhưng bị hai lão già chặn đường đành dừng lại, hằm hằm tức giận nói :

- Nhị vị nếu còn không chịu tránh đường, chớ trách tôi vô lễ!

Lê Tẩu cười nói tiếp :

- Nhị tiểu thư, nhị vị lão nhân đây đến làm hộ pháp cho Lão Thần Tiên, ngươi bội phản Lão Thần Tiên lại còn lớn mồm, Nhị lão giờ sẽ bắt ngươi đem đến trước mặt Lão Thần Tiên xử trí, để xem loại mặt dày chạy theo trai, xem ngươi còn dám lu loa nữa không?

- Hừ, con tiện nhân, ngươi dám sỉ nhục bốn cô nương!

Nói rồi nhảy tới, nhưng liền bị lão già bên trái phất tay đẩy ngược trở lại, nàng điên tiết hét lớn :

- Lão tặc, rõ ràng các ngươi mưu đồ hãm hại gia gia ta, ta nhất định thí mệnh với lũ các ngươi...

Lão già bên trái mắt lộ hung quang giọng ầm ầm như chuông vỡ rít lên :

- Con nha đầu, ngươi dám vô lễ với lão phu!

Nhạc Tiểu Tuấn không biết lai lịch của Không Động tứ hạo, nhưng thấy Thân Phi Quỳnh hai lần bị đẩy lui, đủ hiểu bọn họ rất lợi hại, khi ấy liền sấn tới gần Thân Phi Quỳnh nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, để tiểu đệ tiếp bọn họ!

Lê Tẩu càng cười to hơn nói :

- Tên mặt trắng, ngươi rõ ràng lấy trứng chọi đá, thật không biết tự lượng sức hươu non!

Nhạc Tiểu Tuấn ưỡn ngực đồng đặc nói :

- Chưa hẳn đã thế!

Lão già bên phải nheo mắt nhìn chàng một cái trầm giọng quát :

- Thằng nhãi, lão phu chỉ bằng một ngón tay đủ đánh văng ngươi!

- Hà hà... Vậy thì thử xem!

Thân Phi Quỳnh nhắc chàng :

- Tuấn đệ, Không Động tứ hạo là sư thúc của Cơ sơn chủ, võ công cực cao, ngươi phải cẩn thận mới được.

Nhạc Tiểu Tuấn cười vang nói :

- Người có võ công cao cường cần phải có thêm nghĩa khí chính trực mới đáng gọi là đại trượng phu, như hạng người tâm địa sài lang, chuyên làm chuyện ác, võ công có cao đến đâu há đáng để người kính sợ?

Lão già bên phải nghe thì phát nộ, cười gần mấy tiếng nói :

- Thằng nhãi, khẩu khí ngươi chẳng nhỏ tí nào!

Nói rồi, quả nhiên thấy tay phải chỉ dùng một ngón trỏ chia ra, nhắm ngực chàng điểm tới.

Đối phương đã nói chỉ dùng một ngón tay đánh văng chàng, chàng vốn đã luyện thành Nghịch Mạch thần công nào sợ thủ pháp cách không điểm huyệt? Nên làm ra vẻ ung dung cười nói :

- Lão trượng niên kỷ không nhỏ, hấn hỏa hầu cũng rất lớn!

Cười nói mà người không hề có chút gì né tránh.

Khoảng cách hai người chỉ tầm một trượng, với người có công lực tinh thâm như Không Động tứ hạo, căn bản xuất thủ là đến nơi, đối phương muốn né tránh cũng không kịp.

Một chỉ điểm tới quả nhiên trúng đích, vào huyết Cửu Vĩ của chàng, nhưng chẳng những chàng không bị hất văng mà còn đứng yên bất động, thần thái y nhiên tươi cười như không.

Cả hai lão nhân thật không thể tin nổi vào mắt mình, bằng một chỉ lực của bọn họ, thì đến những cao thủ trên giang hồ còn ít người tiếp nổi, vậy mà một thiếu niên tuổi chừng hai mươi, lại không chút động thanh sắc đón nhận một chỉ lực của lão ta?

Lão nhân bên phải kinh ngạc đến mắt long lên, bất giác cất tràng cười dài quái dị nói :

- Tiểu tử ngươi khá thật, hãy tiếp thêm lão phu một chương này!

Nhạc Tiểu Tuấn biết chuyện hôm nay đối phương không bao giờ nhượng sức, phải thi thố hết bản lĩnh của mình mới được, bèn chẳng chút khách khí cười sang sảng nói :

- Lão trượng như có ý chỉ giáo, đừng nói một chương, đến ba chương tại hạ cũng xin hầu tiếp!

Hai lão già bất giác đưa mắt nhìn nhau, lão bên trái thấp giọng nói :

- Tiểu tử này xem ra lai lịch chẳng nhỏ!

Lão bên phải lại cất tiếng cười như sấm, rung động cả thạch động, nói :

- Cứ cho là có lai lịch, nhưng lão phu nhất định bữa hấn ra!

Nói rồi ánh mắt lão như hai đóa hỏa tinh nhìn chăm vào mắt Nhạc Tiểu Tuấn gần giọng :

- Tiểu tử, ngươi cẩn thận!

Nói rồi, tay phải giơ lên từ từ phát ra một chương cực mạnh.

Lão già này vốn gầy ốm như que củi, lúc này xòe tay tung ra một chương mới nhận rõ năm ngón tay xòe rộng hơn người bình thường, chẳng khác gì bàn tay quỷ.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng yên bất động, ngấm vận tụ chân lực, chờ đến khi chương lực đến gần trước người mới vung tay lên nghênh tiếp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, hai chương chạm nhau phát ra tiếng nổ lớn, kinh phong như lôi động, hai người đều thoái lui một bước.

Đến lần này thì mặt lão già bên phải biến sắc, lão một chương đánh ra đã vận đến tám thành công lực, vậy mà cả hai đều thoái lui một bước, căn bản lão không chiếm một chút ưu thế nào.

Nhưng Không Động tứ hạo thân phận đã cao, công lực tinh thâm, lẽ nào chịu bề mặt trước một thiếu niên thuộc hàng cháu chắt, lão đành giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi dám tiếp thêm lão phu một chương nữa!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi tiếp một chương cũng không khỏi thầm kính phục công lực thâm hậu của đối phương, nhún vai cười nói :

- Vừa rồi tại hạ đã nói, lão trượng đánh ba chương tại hạ cũng tiếp, xin cứ tự nhiên xuất thủ!

- Hào, ngươi xem đây!

Rồi chẳng chút khách khí giữ thế diện, lão sấn tới vung song chương phát ra thế như bài sơn đảo hải dũng mãnh vô cùng.

Lần này song chương của lão đánh ra không nghe tiếng kinh phong rít mạnh, nhưng phải biết rằng toàn bộ kinh lực ẩn tàng bên trong, khi chương đối phương tiếp xúc thì mới phát huy thâm nhập nội phủ đã thương toàn bộ tâm mạch. Đây chính là Hàm Long chương thành danh mấy mươi năm trước của huynh đệ Không Động tứ hạo mà người trên giang hồ nghe phải khiếp đảm!

Nhạc Tiểu Tuấn tuy không hề nghe đến Không Động tứ hạo, đương nhiên cũng chẳng hề biết đến Hàm Long chương, nhưng nhìn thấy đối phương lần này ra chương thế rất mạnh mà lại vô thanh vô tức, biết bên trong tất hàm ẩn biến hóa. Chẳng tự dủ chân khí, ý dẫn mạch chuyển nghịch lưu rồi phát ra ở song chương, giờ lên trực tiếp nghênh đón.

Lần này bốn chương tiếp nhau không nghe tiếng nổ dữ dội, mà chỉ phát ra những tiếng âm trầm dội vào vách núi kéo dài bất tuyệt, vách núi bị kinh lực chấn động mạnh đất đá rơi xuống như mưa.

Nên biết, Nhạc Tiểu Tuấn đã luyện Nghịch Mạch huyền công đến trình độ thuận nghịch do tâm, lại thêm mấy mươi năm công lực của Thất Công, Bát Công truyền vào khiến công lực chàng tăng tiến gấp mười lần, đã thế ba thành công lực Tiếp Dẫn thần công của Đại Giác đại sư lưu lại trong nội thể của

chàng, tạo thành một sức mạnh ghê gớm. Lúc này song chương của lão già đánh tới, chàng tiếp nhận một cách nhẹ nhàng.

Lão già bên trái đã nhận ra thần lực của thiếu niên, vội la lên :

- Lão Tứ, nhanh tránh ra, lão phu tiếp hấn một chương!

Lão già bên phải được gọi là lão Tứ cả người bị bắn lùi sau mấy bước trán đổ mồ hôi, rõ ràng lão vừa rồi bị chấn động rất mạnh, xem lại Nhạc Tiểu Tuấn cũng bị thoái lui, nhưng về mặt không chút đổi sắc.

Bây giờ thấy lão già bên trái nói vậy, liền rút từ thắt lưng ra một cây tẩu bằng trúc có nhiều đốt ngắn, chậm rãi nói tiếp :

- Tiểu tử, binh khí ngươi đâu? Lão phu muốn thử ngươi vài chiêu binh khí.

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :

- Rất tốt, lão trượng đã có ý chỉ giáo, tại hạ xin hầu tiếp. Có điều tại hạ nghĩ rằng nhị vị đã xuất hiện ở đây tất chẳng khi nào chịu nhượng đường cho Quỳnh tỷ tỷ, hay là nhị vị cùng vào một lần thì đỡ tốn thời gian!

Lão già mặt tím tai cười gằn nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là cuồng vọng!

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai cười nói :

- Nhị vị lão trượng có lẽ không nguyên liên thủ chỉ giáo? Nhưng tại hạ chẳng khách khí mà nói thật, trừ phi nhị vị lão trượng nhanh chóng rời khỏi Trường Xuân cốc, bằng không chờ nghĩ đến chuyện cùng tại hạ động thủ!

Chàng biết đối phương nhất định không khi nào chịu thôi, cho nên mới buông lời cuồng ngạo khích bác cho bọn họ nổi giận.

Lão già bên phải quả nhiên giận cực thành tiểu, ngửa cổ cười khan một tràng chỉ tay nói :

- Cuồng tử, không ngờ ngươi dám buông lời như vậy trước mặt bọn lão phu!

Lão già bên trái có chút trầm tĩnh hơn, xoay xoay chiếc cán tẩu trong tay như rồng mây nói :

- Tiểu tử, lão phu mỗi khi xuất thủ thì ngươi chỉ có vài phần hy vọng sống sót, thế nhưng giờ huynh đệ lão phu liên thủ tấn công, thì ngươi đến một phần vạn hy vọng sống thoát cũng không còn. Lão phu nhận thấy ngươi còn trẻ tuổi mà đã tu tập đến trình độ ấy, cho nên tiếc mà để cho ngươi một con đường sống, tốt nhất chớ nên buông lời kích nộ lão phu mới hay!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá xá mấy cái nói ngay :

- Đa tạ hảo ý của lão trượng, tại hạ cũng có lời khuyên, tại hạ trong võ lâm tuy chỉ là kẻ tiểu bối hậu học, tuy không biết lai lịch của Không Động tứ hạo. Nhưng vừa rồi cứ như Quỳnh tỷ tỷ nói, nhị vị thân phận là sư thúc của Cơ sơn chủ, dù thấy thân phận rất cao, mà võ công cũng cực kỳ thâm hậu, tứ vị thành danh được như thế quả không dễ tí nào. Lại nói Tuyết Sơn và Không Động vừa có quan hệ thông gia, lại vừa liên thủ với nhau hành động, đủ thấy hai nhà thân thiết với nhau thế nào rồi? Hiện tại nhị vị thâm nhập vào tận Trường Xuân cốc, há không thấy hành động này làm tổn thương hòa khí hai nhà? Tại hạ chỉ có một lời khuyên, nhị vị nhanh rời khỏi động phủ này thì tốt nhất!

Lê Tẩu bỗng nhiên lên tiếng chen vào :

- Ngươi thật là đồi trắng hóa đen, đảo lộn thị phi, nhị vị lão nhân đây chính do Cơ sơn chủ phái đến hộ pháp cho Lão Thần Tiên.

Thân Phi Quỳnh nghe bà ta lên tiếng, tức giận chia kiếm măng :

- Tiệt nhân kia, ngươi dám nói xàm, bốn cô nương trước hết bỏ ngươi ra!

Dứt lời, chỉ thấy nàng tung người vọt vào trong đuổi theo.

Lão già bên phải phát chương đánh tới, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã phóng trước, liền nhảy tới đưa tay nghênh tiếp đỡ cho Thân Phi Quỳnh.

Chàng vừa ra chiêu vừa nói lớn :

- Quỳnh tỷ, cứ nhanh đuổi bắt tặc nữ kia, hai lão già này đã có tiểu đệ đối phó!

- Bình, bình...

Phút chốc chàng thi triển võ công đấu nhau với hai lão già ác liệt...

Lại nói, Thân Phi Quỳnh căm giận Lê Tẩu thấu xương thấu cốt, trong lòng lại nôn nóng xem tình hình của gia gia, bây giờ thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã cảm

chân được bọn nhị Hạo, nàng liền nắm kiếm phóng vào trong đuổi theo Lê Tẩu, miệng hét lớn :

- Ngươi chạy đi đâu, tiện nhân!

Lê Tẩu quay người chạy, nhưng chính lúc quay người từ tay bà ta lại vung ra một cái, chỉ thấy có đến mười vật gì to như dây cước trắng sáng dài ngắn không giống nhau bay ngược trở lại trước người Thân Phi Quỳnh.

Ở trong thạch đạo được thiết kế như một hành lang, chỉ có điều hai bên vẫn là vách đá dựng đứng nhưng khoảng cách khá rộng, dọc hành lang được thấp sáng bởi những ngọn đèn mờ trừu cháy sáng.

Thân Phi Quỳnh nghe tiếng gió đã kịp nhìn thấy mười mấy sợi thép sáng lóng bay ngược lại, đồng thời đầu mỗi dây kèm là một chiếc móc câu to nhỏ ngắn khác nhau, đầu móc câu có màu trắng sáng khác thường, thậm chí nó được tẩm độc.

Thân Phi Quỳnh vội vung kiếm lên phát ra định chém cản lại mười mấy móc câu.

Lê Tẩu cười khanh khách nói :

- Nhị tiểu thư của tôi, Hàn Anh kiếm sắc như chém bùn, nhưng chớ nghĩ chém đứt nổi thập nhị ngân câu của ta nhé!

Lê Tẩu tuy nói là vậy, nhưng thấy kiếm ánh lướt tới liền thâu hồi mười hai chiếc móc câu, rồi vung tay tiếp chiêu thứ hai, chủ động tấn công.

Mười hai chiếc móc câu to nhỏ dài ngắn khác nhau, dài thì dành tấn công ngắn thì phòng hờ trước thân, vô cùng lợi hại.

Thân Phi Quỳnh thấy bà ta sử dụng một lần mười hai chiếc móc câu mà vừa thâu kiếm đã thấy móc câu lại lóp lóp bay tới, nàng vung kiếm phát liền bảy tám kiếm cực nhanh.

Kiếm quang loang loáng, thế nhưng không chém trúng được chiếc móc câu nào, ngược lại một chiếc móc câu trúng vào thân áo, soạt một tiếng, bị rách cả mấy thốn.

Thân Phi Quỳnh vô cùng tức giận, nàng trong tay nắm đoản kiếm đương nhiên khó địch với loại binh khí lợi hại như móc câu của bà ta. Khi ấy nghĩ nhanh phải tiếp cận áp chiến mới được, liền thi triển khinh công tuyệt đỉnh, Thiên y thân pháp, cả người xoay nhanh như chiếc vù lướt tới sát người Lê Tẩu, miệng hét dài một tiếng chết, đồng thời kiếm ba xích phóng ngay vào ngực bà ta.

Lê Tẩu trong tay thập nhị ngân câu chỉ sở trường đấu với tầm dài, lúc này vừa đắc thủ một chiêu, không ngờ Thân Phi Quỳnh nhanh như làn khói áp sát vào người, nháy mắt đã thấy Hàn Anh kiếm lướt tới trước ngực, muốn trở tay cũng không kịp. Giật thót mình à lên một tiếng, rồi tay buông nhanh chùm móc câu, nhảy phóc người vào trong tháo chạy.

Thân Phi Quỳnh một chiêu đắc thủ khi nào chịu để đối phương chạy thoát, hươi kiếm hét lớn :

- Tiện nhân, chạy đâu cho thoát!

Cả người như ánh chớp vụt lướt theo, bảo kiếm chém một nhát với chiêu Thiên ưng bích hồ, thế cực hiểm.

Nháy mắt đã thấy kiếm lướt tới đến trước người Lê Tẩu chừng ba thốn, bỗng nhiên trước mặt ánh thép loáng lên, rồi kong một tiếng, tay kiếm nàng bị chấn động mạnh suýt nữa thì kiếm vụt khỏi tay.

Lê Tẩu đã thoát người ra ngoài tám trượng dừng chân lại cười lên khanh khách, trong tay bà ta giờ đây đã có thêm một thanh ngân câu đao rất mạnh nhưng ánh thép xanh đỏ bất phân, đủ thấy là loại kỳ binh dị khí.

Thân Phi Quỳnh khựng cả người sững sờ, thanh Hàn Anh kiếm trong tay nàng được gia gia đặc chế, chẳng kém gì thần binh linh khí, chém sắt như chém bùn. Vậy mà vừa rồi đối phương chỉ dùng một thanh ngân câu đao tiếp đỡ một chiêu thế cực mạnh của nàng còn bị chấn động cả người, đủ thấy công lực bà ta quyết không thua kém gì nàng!

Tự nhiên lúc này trong đầu nàng chợt nhớ đến một người, bà ta xưng là Lê Tẩu, chẳng lẽ chính là Lê Cơ hóa danh?

Lê Cơ là một trong hai tỷ nữ tâm phúc luôn hầu bên cạnh Cơ son chủ.

Nàng nhớ ra điều này chính là vì thanh câu đao trên tay phụ nhân, nó chẳng phải là thanh Ngô Câu kiếm đặc chế của Cơ son chủ sao?

Trong đầu nghĩ vậy, lạnh giọng hỏi.

- Ngươi là Lê Cơ?

Chỉ thấy Lê Tẩu nhoen miệng cười ẻo là đáp :

- Tùy ngươi, muốn gọi sao cũng được!

Thân Phi Quỳnh giờ thì biết chắc điều nàng nghĩ không sai, nghiêng răng hỏi :

- Gia gia ta và Cơ son chủ vốn chẳng có thù oán, các người mạnh tâm xâm nhập vào đây hãm hại gia gia ta là có ý gì?

Lê Cơ nháy mắt cười cười, trước sau vẫn đáp :

- Nhị tiểu thư nói vậy không đúng, tôi chỉ vâng mệnh Sơn chủ đến đây thị hầu Lão Thần Tiên.

- Thôi được, Cơ son chủ và gia gia ta thâm giao mấy mươi năm nay, ta không truy vấn nhiều, giờ người nhanh rời khỏi đây!

- Rời khỏi đây? Nhị tiểu thư nói nghe đơn giản, tôi giờ mà đi thì khi hồi sơn phục mệnh ắt nói thế nào với Sơn chủ đây?

Thân Phi Quỳnh chìa kiếm nói :

- Ta không cần biết, nhưng nếu người còn ngoan cố không đi, thì chớ trách ta hạ thủ vô tình!

- Ô, chẳng phải vừa rồi chúng ta đã động thủ đó sao? Nhị tiểu thư cứ thi thố bản lĩnh, tôi xin tiếp giáo!

Thân Phi Quỳnh đại nộ thét lớn một tiếng, rồi vung kiếm lên đâm tới một chiêu.

Lê Cơ cười khanh khách nói lớn :

- Đúng rồi, chúng ta bằng kiếm pháp đấu một phen phân cao thấp!

Trong lời nói, chỉ thấy bà ta hoa kiếm một đường phát khai lưỡi kiếm của nàng, câu đao lợi hại ở chỗ độ cong của nó, nên bật kiếm ra ngoài mà đầu lưỡi đao vẫn còn lướt tới trước ngực đối phương, đây chính là chiêu Bát Thảo Tầm Xà.

Thân Phi Quỳnh thấy kiếm bị đánh bật ra, đồng thời lưỡi kiếm còn lướt tới liền lách người kịp tránh, rồi tung tay trái bằng một chưởng.

Lê Cơ không ngờ đối phương ứng phó cũng nhanh, vội giơ chưởng lên tiếp chiêu.

Bốp một tiếng, hai thân hình xáp vào nhau rồi lại tách ra.

Lê Cơ đã có chủ ý vừa đánh vừa thủ, cho nên người dạt ra là tung nhảy vào trong.

Thân Phi Quỳnh chân vừa chạm đất liền nhún người phóng ngược trở lại với chiêu thứ hai.

Lê Cơ đành quay người chống trả.

Nháy mắt bọn họ tạo thành một cặp đấu ác liệt.

Thân Phi Quỳnh bằng vào sở học Tuyết Sơn tuyệt kỹ, thanh Hàn Anh kiếm thi triển như rồng bay phượng múa, kiếm ra chiêu biến hóa kỳ ảo.

Lê Cơ ngược lại võ học hấp thu chân truyền từ Cơ Linh Vân, lại thêm thanh Ngô Câu kiếm trong tay phát huy đến cực điểm tuyệt học, cả hai không ai dám khinh địch, từng chiêu từng chiêu quyết dành lấy thế thượng phong, quả là một cặp kỳ phùng địch thủ.

Trong hành lang, ánh đèn cháy sáng soi tỏ, giờ đây ánh kiếm loang loáng ngời ngời, thế nhưng bọn họ đấu với nhau qua chừng ba mươi chiêu thì say kiếm, căn bản không còn để ý gì bên ngoài.

Lúc này, có một bóng người từ bên ngoài chạy nhanh vào trong, thấy bọn họ đấu kịch liệt thì người này chạy nhẹ chân lại quan sát.

Đột nhiên người này la lớn :

- Quỳnh tỷ, đề tiểu đệ!

Thân Phi Quỳnh đang đấu kịch liệt, bỗng nghe chính là giọng Nhạc Tiểu Tuấn, ghé mắt nhìn thì đúng là chàng đã chạy vào đến nơi, bất giác phấn chấn vui lên.

Chàng đang đấu với bọn Nhị hạo, giờ chạy vào đây, có nghĩa là đã thắng bọn họ ngoài đó chứ chẳng nghi?

Nàng mừng, ngược lại Lê Cơ thì cả kinh.

Bà ta là người võ công chẳng tầm thường, cơ trí lại hơn người, đương nhiên nhìn tình hình cũng đoán ra vấn đề, trong đầu nghĩ nhanh, rồi bật cười ré lên ;

- Tiểu tử mặt trắng, người đến vừa khéo!

Kiếm vừa phát một chiêu nửa chừng, bỗng nhiên quay người nhào về phía Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu tấn công ngay lập tức.

Thân Phi Quỳnh đang đấu với bà ta đến hồi gay cấn, không ngờ bà ta đột nhiên bỏ mình lại trở sang tấn công Nhạc Tiểu Tuấn, tức giận thét lên :

- Yêu phụ...

Ánh kiếm loang loáng phóng truy theo Lê Cơ.

Nhưng nàng vừa phóng tới, thì một kiếm của Lê Cơ rơi vào khoảng không, bà ta nhất thời khựng người.

Đương nhiên Lê Cơ không thể biết được Nhạc Tiểu Tuấn thi triển Tị kiếm thân pháp, khi kiếm vừa rơi vào khoảng không, thì bóng người chàng lại xuất hiện trở lại, Lê Cơ giật mình định nhảy lui nhưng đã không còn kịp.

Cổ tay kiếm của bà bị nắm cứng, muốn vận khí giật ra cũng không được!

Thân Phi Quỳnh phóng kiếm bỏ tới nơi, thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã dùng thế cầm nã thủ khống chế bà ta, thì chỉ phóng mũi kiếm điểm vào huyệt đạo trên người đối phương, rồi giật thanh kiếm trong tay, lại cời cả kiếm từ thắt lưng bà ta trao cho Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tuấn đệ, thanh kiếm này là bảo vật của Cơ sơn chủ, ngươi tạm thời giữ lấy.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa tay tiếp lấy.

Thân Phi Quỳnh đưa tay sửa lại mái tóc, hỏi :

- Hai lão tặc kia đâu rồi?

- Bọn họ đã đi.

- O, Tuấn đệ thắng chúng chứ?

- Thắng thật hiếm.

Lê Cơ tuy người đã bị điểm huyệt nhưng thần trí và giác quan vẫn bình thường, nghe vậy thì lên tiếng hỏi :

- Các ngươi thả ta chứ?

Thân Phi Quỳnh quay đầu lạnh giọng nói :

- Ngươi không thể đi, theo chúng ta vào trong.

Nói rồi nàng nắm lấy tay Lê Cơ kéo đi vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn bước theo.

Đến cuối đường hành lang là một thạch thất, thoạt trông giống như một khách phòng với chiếc bàn đá Bát tiên và mấy chiếc ghế Thái sư, tuy tất cả đều bằng đá, thế nhưng chạm trổ rất công phu tinh xảo, trông rất nhẹ nhàng.

Bốn phía thạch thất có thể nhận ra đến năm cánh cửa, đương nhiên cũng đều làm bằng đá.

Thân Phi Quỳnh lại vung tay điểm thêm mấy chỗ huyệt đạo trên người Lê Cơ, chìa kiếm hăm dọa :

- Gia gia ta không việc gì thì ta sẽ tha ngươi, còn nếu có chuyện gì xảy ra thì chẳng những lấy đầu ngươi để tế, mà Không Động sẽ bị họa diệt môn!

Nói rồi tới đưa tay đẩy một cánh cửa đá, bước vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền theo chân nàng bước vào trong, chỉ thấy gian thạch thất vuông vức tầm hai trượng, lợi dụng một cột thach nhũ rủ xuống thiết kế thành một chiếc đèn treo, từ đây ánh sáng tỏa ra khắp nơi, thoạt nhìn chẳng khác gì một ngọn Thủy Xương Đăng!

Bên phải thạch thất có một chiếc giường đá điêu khắc cũng không kém phần tinh tế, bên trên một lão nhân tuổi hạc có đến ngoài tám mươi, tóc trắng như cước phủ kín vai, râu dài quá ngực, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng mi cũng trắng, phủ xuống gần như che kín mắt.

Không nói cũng biết, vị này chính là Tuyết Sơn Huyền Linh Tẩu, mà người trong giang hồ võ lâm vẫn thường tôn kính xưng Lão Thần Tiên.

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy gia gia thì chạy tới đứng bên giường, hơi nghiêng người gọi nhỏ :

- Gia gia, con về đây!

Chẳng ngờ Huyền Linh Tẩu vẫn nghe, từ từ mở mắt ra nhìn nàng!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã theo chân nàng đứng sau lưng, chàng nhìn thấy Lão Thần Tiên mặt xám xanh, người tiều tụy gầy ốm, tợ hồ như rất mệt mỏi, nhất là lúc này mở mắt ra nhìn thì thần sắc không khác thuốc như người luyện công, thậm chí có gì thất thần ngơ ngác.

Nhạc Tiểu Tuấn hơi ngớ người, một nhân vật truyền thuyết như Lão Thần Tiên đương nhiên không khi nào lại có một thần khí bất ổn như thế.

Lúc này Thân Phi Quỳnh ghé sát mặt nàng đến bên mặt gia gia mình, đương nhiên không nhìn thấy rõ như chàng, nàng chỉ gọi lên :

- Gia gia khỏe chứ?

Lão Thần Tiên nhìn thấy tôn nữ của mình, đôi môi khô rám của lão mấy động chừng như muốn nói điều gì, thế nhưng không thể phát ra thành tiếng.

Thân Phi Quỳnh đã nhận thấy điều khác thường, đưa mắt nhìn tận mắt gia gia hỏi :

- Gia gia trong người có gì không ổn sao?

Lão thần Tiên vẫn y nhiên không nói được.

Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng :

- Lão Thần Tiên đã nhìn thấy Quỳnh tỷ, nhưng căn bản muốn nói mà không thể nói ra tiếng!

- A, sao lại thế này?

Nàng hoảng hốt, mặt thất sắc, hai tay lay nhẹ người gia gia thốt lên :

- Gia gia, gia gia làm sao vậy?

Lần này thì nàng đã nhìn rõ gia gia, sắc mặt tái xanh thất thần, môi mấy động mà không thể thốt thành lời, nàng thương xót ôm chầm lấy lão khóc gào lên :

- Gia gia, gia gia bị làm sao...

Đột nhiên nàng ngưng bật tiếng khóc, buồm nhanh Lão Thần Tiên ra, trên mặt lạnh băng băng đầy sát khí, rít lên :

- Nhất định là tiện nhân họ Lê, ta phải xé người mới được!

Nói rồi chưa kịp quay người, đột nhiên ở cửa xuất hiện một bóng người thét lớn :

- Ái da, người còn dám giết người diệt khẩu!

Cả Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn giật mình quay lại, chỉ thấy đó là một thiếu nữ còn trẻ, thân vận hồng y, chân đi ủng cao, tay nắm một thanh kiếm sáng loáng giống như thanh kiếm của Thân Phi Quỳnh.

Thiếu nữ mắt hạnh mày kiếm, môi son mũi thẳng, khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh xinh đẹp, nhưng lúc này mắt phủ đầy hàn khí lạnh lùng, khiến người ta thấy phải thè lưỡi tránh xa!

Thân Phi Quỳnh reo lên :

- A, tam muội, người đến vừa khéo.

Nhạc Tiểu Tuấn giờ mới hiểu ra, chàng vốn trên đường đi đã được Thân Phi Quỳnh kể cho biết, bọn họ có ba chị em, đại tỷ là Thân Phi Loan kết hôn với nhi tử của Hóa Linh Thánh Mẫu là Chúc Thiên Tùng. Nàng là thứ hai, và tam muội chính là thiếu nữ này, cô tên là Thân Phi Yến.

Thân Phi Yến mặt lạnh như băng nói :

- Đương nhiên ta đến vừa khéo, nếu không thì các người mưu sự đã thành!

Thân Phi Quỳnh ngớ người hỏi :

- Tam muội nói gì thế?

Thân Phi Yến cười nhạt nói :

- Trong lòng người thừa biết, há còn phải hỏi...

Nói đến đó, ánh mắt bất gặp gia gia cô ta ngây người ngồi trên giường bất giác rơi nước mắt ré lên :

- May mà ta đến kịp, người... Quả nhiên tán tận lương tâm, đến gia gia người cũng hại...

Đột nhiên ánh kiếm loáng lên, nửa lời chẳng nói, phóng kiếm đâm thẳng vào ngực Thân Phi Quỳnh thế cực hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thiên Địa đại hội

Thân Phi Quỳnh chưa hiểu ắt gặp gì thì bị Tam muội của mình phóng kiếm đâm tới cực hiểm, nàng đành nhún chân nhảy né tránh, miệng la hoảng lên :

- Tam muội, ngươi làm gì vậy?

Thân Phi Yến hai mắt ngầu đỏ, cắn phần thét lớn :

- Chớ gọi ta là Tam muội!

Trong tiếng thét, lại vung kiếm chém tới.

Thân Phi Quỳnh chỉ lách người né tránh, ba chị em bọn họ từ nhỏ luyện võ nghệ cùng nhau, kiếm pháp, thân pháp đều quá quen thuộc, chỉ thấy xuất chiêu là biết kiếm sẽ như thế nào, nên căn bản né tránh không mấy khó khăn.

- Tam muội, ngươi điên à?

Thân Phi Yến lạnh giọng thét lớn :

- Ngươi thật chẳng biết xấu hổ, cầu kết cùng người ngoài kéo về ngấm trộm Thiên niên ngọc bảo của gia gia, chính ngươi mới điên!

Lần thứ ba Thân Phi Quỳnh bị Tam muội tấn công đánh gục kiếm chống đỡ, một chiêu Phi Vân Xuất Đình, đánh bật kiếm Tam muội ra ngoài, phần nộ nói :

- Ngừng tay, ngươi nghe ai nói thế chứ?

Thân Phi Yến thâu hồi trước kiếm, cười khinh bỉ nói :

- Muốn người không biết, tốt nhất chớ làm, ngươi cần gì phải hỏi ta nghe ai nói chứ? Huống gì trăm nghe không bằng một thấy, ngươi lương tâm tán tận, dùng Mê thần dược lên cho gia gia uống, nếu không nhanh đưa thuốc giải ra thì chớ trách ta không niệm tình chị em.

Thân Phi Quỳnh nghe thì vừa giận vừa tức thét lên :

- Hào! Ngươi chờ đây, để ta đem Lê Cơ vào đây hỏi là biết rõ ngay!

Thân Phi Yến vung kiếm cản đường, nhất giọng nói :

- Không cần hỏi, há ta chẳng biết ngươi định giết người diệt khẩu hay sao? Nói ngươi biết, chính ta đã giải khai huyết đạo cho Lê Cơ, rồi bà ta đã nói hết âm mưu của các ngươi.

Đúng tại lúc này, đột nhiên “ầm” một tiếng, cánh cửa đã bị đánh sập xuống, một lão già cao lớn hùng hục xông vào, thờ phỉ phỉ xem ra mười phần tức giận, chỉ tay vào mặt Thân Phi Quỳnh gầm lên như sấm :

- Ái da, Nhị nha đầu, ta cứ ngỡ ngươi trở về thăm Lão Thần Tiên, không ngờ ngươi manh tâm dẫn người ngoài vào đây tạo phản...

Người này chính là Tư Đồ Dục, lão nói chưa dứt lời thì thân hình dềnh dàng sấn tới bỏ một chưởng, lại thét :

- Tiểu tử, nha đầu, hai ngươi thật lớn gan dám lừa lão phu, thách các ngươi liên thủ, ta nhất định bỏ đời hết...

Lão ta thành danh Độc Bích Khai Thiên đương nhiên một chưởng bỏ tới công lực kinh hồn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão tấn công tới, thế chưởng hùng hậu quyết chẳng thua kém gì bọn Không Động tứ hạo, bèn nhảy người né tránh, miệng la lên :

- Tư Đồ tiên bối, trước hết nên làm rõ chuyện...

Tư Đồ Dục một chưởng không trúng thì càng giận dữ, gầm lớn :

- Như vậy còn chưa rõ ràng ư? Hừ, tặc đồ, chết!

Lại thêm một chương thể như Thái sơn áp đỉnh áp tới trước ngực chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão già thô lỗ hùng hổ tấn công mà chẳng chịu nghe nói hết lẽ, tức giận giơ chưởng lên nghênh tiếp chẳng cần khách khí.

Ầm!

Một tiếng vang trầm lắng không dứt, chưởng lực của Tư Đồ Dục quả nhiên bị hóa giải vô thanh vô tức, cả người Nhạc Tiểu Tuấn chỉ hơi dao động thoắt nhẹ nửa bước.

Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dục thân thủ phi phạm, đang con tức giận phát một chưởng phải đến tám thành công lực, thấy thiếu niên hóa giải dễ dàng thì kinh động vô cùng.

Lão thâm nghĩ :

- Ái, không lẽ hán luyện được Phật môn Tiếp Dẫn Thần công?

Tuy nghĩ vậy, nhưng bản lĩnh của lão ta chẳng phải tầm thường, cười gần mấy tiếng gật đầu nói :

- Tiểu tử khá lắm, tiếp lão phu thêm chương này!

Đúng lúc ấy, đột nhiên “kong” một tiếng ngân dài, thì ra Thân Phi Quỳnh vừa xuất kiếm không chế một kiếm của Thân Phi Yến, thanh giọng thét lớn :

- Các ngươi ngừng tay!

Tư Đồ Dục chính định đánh chưởng ra, nghe vậy thu chưởng lại, giọng như sấm hỏi :

- Nhị nha đầu, ngươi còn gì muốn nói?

Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng, giọng sắc như dao :

- Các ngươi một người như chấp phụ của ta, một người là tỷ muội cùng một huyết thống với ta, ta muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi tin lời ta hay là tin lời của người ngoài mạnh tâm xúi giục?

Bị hỏi một câu này cả hai nhất thời khựng người, nhưng Tư Đồ Dục liền hỏi ngay :

- Ngươi định nói là Lê Tẩu?

- Lê Tẩu ư?

Thân Phi Quỳnh nhếch môi cười nhạt nói tiếp :

- Các ngươi có biết thân phận đích thực của hán không?

Tư Đồ Dục giờ thì lúng túng thật sự, lắp bắp nói :

- Chẳng lẽ bà ta không phải là Lê Tẩu?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :

- Tiệp nhân kia chính là Lê Cơ, một trong hai nữ hầu thân cận của Cơ sơn chủ Không Động phái!

Tư Đồ Dục bán tín bán nghi lắp bắp trong miệng :

- Bà ta được Cơ sơn chủ đích thân dẫn theo đến bảo lưu lại thị hầu Lão Thần Tiên, Cơ sơn chủ mấy mươi năm nay thâm giao với Lão Thần Tiên, lẽ nào...

Thân Phi Quỳnh giơ tay cắt ngang, chỉ vào người gia gia nàng nói :

- Gia gia bị con yêu nữ ám toán, chẳng nói năng cũng chẳng nhúc nhích, lão theo gia gia ta đã mấy mươi năm, kinh nghiệm giang hồ phong phú, chẳng lẽ không nhận thấy gia gia ta làm sao ư?

Tư Đồ Dục nghe thì chấn động cả người la lên :

- Không phải Lão Thần Tiên đang nhập định luyện công ư?

Hỏi thì hỏi, nhưng thân hình lão như một làn khói lướt nhanh đến bên giường, lúc này quả nhiên đã nhận ra sắc mặt Lão Thần Tiên khác thường, mắt ngay đại thất thần, thoáng ẩn hiện nét phẫn khí.

Thấy tận mắt cảnh này, Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dực cả người rung lên đầy phẫn nộ, da thịt trên mặt rung giật liên hồi, qua một lúc mới thất thanh nói :

- Lão Thần Tiên công lực xuất thần nhập hóa, làm sao lại...

Đột nhiên lão quay phắt người thét lớn :

- Đề lão phu chạy ra bắt yêu phụ Lê Cơ vào đây, Lão Thần Tiên bị gì, hỏi thì biết ngay!

Thân Phi Quỳnh cười nhạt lắc đầu cản lại :

- Chậm mất rồi, khi yêu phụ thấy thân thể bị bại lộ, há ở lại đây chịu trói?

Tư Đồ Dực lặng người lúng búng trong miệng :

- Con tặc nhân này... Ái, lão phu nhất định bắt ngươi về đây!

Nói rồi, chẳng chịu để Thân Phi Quỳnh ngăn cản, tung người vọt ra khỏi thạch thất.

Thân Phi Yến thâu kiếm lại, cúi thấp đầu mặt hổ thẹn chín đỏ ấp úng nói :

- Nhị thư,... Tiểu muội có lời trách lầm Nhị thư...

Thân Phi Quỳnh cười nói :

- Chúng ta là tỷ muội, sai biết lỗi thì bỏ qua, nhưng ta hỏi Tam muội một câu, ngươi làm sao cũng chạy về Tuyết Sơn?

Thân Phi Yến nói :

- Thánh mẫu nói Nhị thư...

Nói mấy tiếng, cô ta ngược mặt lên rồi lên nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái, lúc này mới nhận ra chàng khôi ngô tuấn tú, khiến người nhìn phải động lòng, bất giác cô thẹn chín mặt đến tận tai, cúi nhanh đầu tránh ánh mắt chàng.

Thân Phi Quỳnh ngược lại nghe Tam muội nhắc đến Hóa Linh Thánh Mẫu thì tức hện cũng đỏ bừng cả mặt nói :

- Lão yêu bà này rõ ràng dùng chuyện vu khống, ngấm máu phun người, rõ ràng vu khống ta về trộm Thiên niên ngọc bảo. Hừ, món nợ này ta nhất định thanh toán!

Tiếp rồi nàng liền nắm tay Tam muội giới thiệu hai người với nhau :

- Đây là Tam muội Thân Phi Yến, đây là nghĩa đệ của ta Nhạc Tiểu Tuấn, Tuấn đệ, Tam muội chỉ mới mười tám tuổi, ngươi cứ gọi nó một tiếng Yến muội là được.

Rồi lại nói với Phi Yến :

- Tuấn đệ môn hạ Thiên Sơn phái, võ công cực cao, ngươi gọi Nhạc đại ca.

Thân Phi Yến mặt vẫn còn thẹn đỏ, ngược lên nhìn chàng lí nhí chào trong miệng :

- Nhạc đại ca!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng đành lên tiếng chào lại :

- Yến muội!

Chàng gọi miễn cưỡng không tự nhiên, mặt cũng ửng đỏ lên vì thẹn.

Thân Phi Quỳnh lúc ấy mới đem chuyện Đại Giác sư bảo nàng trở về Tuyết Sơn kể cho Phi Yến nghe, rồi sau đó vào đây đã xảy ra những chuyện gì.

Thân Phi Yến mất phần nộ rít lên :

- Cơ sơn chủ mấy mươi năm nay thâm giao với gia gia, lần này bà ta giờ trò này là có ý đồ gì?

Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó thì đã thấy Tư Đồ Dực quay trở lại, mặt thất vọng, đương nhiên không truy kịp Lê Cơ.

Thân Phi Yến chạy tới hỏi :

- Tư Đồ bá bá, không đuổi kịp yêu phụ sao?

Tư Đồ Dục mặt hồ thẹn phẫn hận nói :

- Ái,... Lão phu đáng chết, lão phu sống đã đến chừng này tuổi đầu còn bị con yêu phụ lừa, lão phu thật vô cùng hổ thẹn với Lão Thần Tiên...

Thân Phi Quỳnh nói :

- Tư Đồ bá bá, không nên tự trách mình như thế nữa. Yêu phụ tuy đã chạy, nhưng chạy đâu cho thoát, chúng ta giờ kéo đến Không Động thanh toán món nợ này. Nhưng trước mặt cần phải cứu gia gia mới là quan trọng, lão xem gia gia bị yêu phụ dùng thủ đoạn âm toán nào?

Tư Đồ Dục trầm ngâm nói :

- Lão Thần Tiên tuy luyện đạt đến thông huyền đạt thánh, muốn âm toán người quyết không dễ, duy nhất có một khả năng...

Thân Phi Yến hỏi :

- Thế nào chứ?

- Dùng độc!

Tư Đồ Dục buông gọn hai tiếng, rồi lại nói :

- Thế nhưng muốn hạ độc Lão Thần Tiên cũng không phải dễ...

Thân Phi Yến hiểu ra gật đầu nói :

- Đúng vậy, gia gia nội lực tinh thâm, chỉ cần phát hiện ra trong cơ thể trúng độc, gia gia có thể tự vận công đẩy độc ra ngoài dễ dàng.

Tư Đồ Dục nói :

- Cho nên, chỉ có một cách là dùng mạn tính độc dược, cứ trường kỳ đánh độc từng chút một mới khiến Lão Thần Tiên không đề phòng, đến khi độc tính lâu ngày tích lũy trong tạng phủ, lúc ấy dù phát hiện thì vận công đẩy ra cũng đã muộn...

Thân Phi Quỳnh nói :

- Tư Đồ bá bá nói rất chí lý, yêu nữ kia nhất định trong suốt ba tháng vừa qua đã dùng mạn tính độc dược ngấm hại gia gia.

Thân Phi Yến căm hận nói :

- Yêu nữ Lê Cơ này nếu bị ta bắt gặp, nhất định bách kiếm phân thân mới hả mối hận này!

Tư Đồ Dục nói :

- Tam cô nương, lúc này không phải là lúc phát tác phần nộ, cần phải nghĩ xem phương pháp nào có thể giải độc cứu Lão Thần Tiên mới đúng.

Thân Phi Yến reo lên :

- Đúng, chúng ta giải độc bằng cách nào đây?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Muốn giải độc cho gia gia, trước hết cần phải xem xét gia gia trúng loại độc dược nào, sau đó mới tìm cách giải dược.

Tư Đồ Dục gật đầu nói :

- Không sai, độc dược có nhiều loại, không thể sai nhầm. Trước hết cần phải phân biệt rõ độc tính, rồi mới thi thủ cứu trị.

Thân Phi Yến nói :

- Chúng ta phải làm sao đây?

Thân Phi Quỳnh nói ngay :

- Chỉ còn một cách đi tìm Cơ Linh Vân và Hòa Linh Tiên đòi thuốc giải!

Thân Phi Yến gật đầu nói :

- Đúng, chúng ta đi. Muội nghe nói lần này đại hội Trích Bát, Cơ sơn chủ cũng đến, hay là chúng ta tìm đến Hoàng Sơn?

Thân Phi Quỳnh quay đầu nói :

- Không được, gia gia thân trúng kỳ độc, cần phải có người chăm sóc bên cạnh, Tam muội lưu lại chăm sóc gia gia, Tư Đồ bá bá thủ hộ động phủ. Chuyện tìm Cơ sơn chủ lấy thuốc giải, cứ để mình ta và Tuấn đệ đi là đủ.

Tư Đồ Dục than dài nói :

- Cơ sơn chủ đã không nghĩ tình thâm giao hạ độc thủ, giờ các vị đi chỉ e khó lấy được thuốc giải.

Thân Phi Quỳnh thoáng chút suy nghĩ rồi nói :

- Trước hết ta đến gặp Đại thư, Cơ sơn chủ như không chịu đưa thuốc giải ra, thì chúng ta sẽ quyết một phen với bà ta.

Tư Đồ Dục thoáng chút ngần ngại đưa mắt nhìn Thân Phi Quỳnh nói :

- Không Động cao thủ như mây tụ vân tập, Nhị cô nương...

- Ta không sợ!

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng chen vào nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ đến một chuyện.

Thân Phi Quỳnh quay đầu hỏi :

- Chuyện gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Chúng ta lần này lên Tuyết Sơn chính là do lão ca ca truyền đạt ý của Đại Giác sư, tiểu đệ nghĩ lão ca ca nhất định đã sớm phát hiện ra âm mưu của Không Động, lão ca ca nhất định sẽ giúp chúng ta.

Thân Phi Quỳnh vui mừng reo lên :

- Đúng nhé, chỉ cần lão ca ca chịu trợ giúp, thì chúng ta nhất định thắng.

Thân Phi Yến ngạc nhiên hỏi :

- Nhị thư, lão ca ca là ai?

Thân Phi Quỳnh đáp :

- Lão ca ca là môn hạ của Thiên Sơn phái lão nhân, công lực cao thâm, chuyện này kể ra rất dài, để sau này có dịp ta sẽ kể cho Tam muội nghe, giờ chúng ta phải đi đây!

* * * * *

Ngày đại hội Trích Bát mùng tám tháng chạp rồi cũng đến!

Bây giờ chỉ mới vào đầu giờ tỵ, trước mặt Hoàng Sơn Trích Bát thiền viện, một con đường lát đá chạy dài từ chân núi lên chính đang có một đoàn người lục tục đi lên.

Đoàn người này chính do Võ lâm đại lão Tống Trần Sơn dẫn đầu, và sau đó là người của Bát đại môn phái, duy nhất chỉ có người của Nga My là không thấy đến.

Trong đoàn gồm có Tống Trần Sơn, Tống Văn Tuấn và Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh là người của Thiên Hoa sơn trang, Hoa Sơn phái Chương môn nhân Thương Cảnh Vân và môn nhân Túc Kiếm Minh, Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn, Chung Nam phái Phi Hồng Dục Sĩ Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Chương môn nhân Trịnh Huyền Phong và Cam Huyền Thông, Lục Hợp môn Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt nhân, Hoài Dương tam hiệp và thêm một số cao thủ hàng nhất lưu.

Cuối cùng là Võ Đương phái Ngọc Huyền Từ và Du Long kiếm khách Sử Truyền Đình, Thiếu Lâm phái có La Hán đường chủ Vô Trụ đại sư và Càn Khôn Thủ Đổng Thế Xương cùng tám tay cao thủ.

Hai bên đại môn Trích Bát thiền viện lúc này có tám thiếu niên thân vận kinh trang bó sát người màu xanh, tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, lưng đeo trường kiếm, trên ngực áo thấy đeo phù hiệu nhỏ đề hai chữ Nghênh Tân.

Đoàn người vừa đặt chân lên bậc cấp cuối cùng, thì liền thấy một trong tám thiếu niên áo xanh hoành ngang chặn đường chấp tay cúi người hỏi :

- Xin hỏi chư vị là người môn phái nào?

Kim Giáp Thân Hoắc Vạn Thanh sấn lên hai bước hoàn lễ đáp :

- Vô lâm tiền nhiệm Minh chủ Tổng đại lão gia, cùng Chương môn Bát đại môn phái : Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Hành Sơn, Chung Nam, Bát Quái, Lục Hợp và cả Hoài Dương tam hiệp tiếp thư mời đến dự đại hội. Phiên lão đệ vào trong thông báo vị chủ trì đại hội ra nghênh tiếp chúng ta!

Nói câu này Hoắc Vạn Thanh có phần khoa trương, đương nhiên một sơ hở không phải tất cả các vị Chương môn nhân đều đến dự. Thế nhưng, nói vậy cũng chỉ biểu thị có ý tôn trọng lời mời đối phương mà thôi.

Chính tại lúc bọn họ nói với nhau, thì liền thấy từ bên trong một lão già cao gầy, thân vận hoàng bào, dáng bộ hấp tấp bước đến chấp tay vái dài thi lễ Tổng Trần Sơn, nói :

- Tổng lão gia, chư vị Chương môn, đại sư, đạo trưởng quang lâm đại hội, huynh đệ nghênh tiếp trễ, xin rộng lượng tha thứ!

Tổng Trần Sơn đưa mắt nhìn đã nhận ra người này chính là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình, trong lòng hơi giận thầm nghĩ :

- Đại hội hôm nay rõ ràng một tay Không Động tổ chức, Cơ Linh Vân lại tự đề cao thân phận, thực quá đáng.

Nghĩ vậy, nhưng cố vờ vuốt râu quay đầu hỏi :

- Hoắc tổng quản, người này là ai?

Hoắc tổng quản cũng tức giận, Không Động chỉ phái một tay Hữu hộ pháp ra nghênh tiếp Chương môn Bát đại môn phái, thử hỏi lễ ở chỗ nào?

Nghe hỏi vội quay người đáp :

- Hội bẩm lão gia, người này là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình!

Lạc Ban Đình đương nhiên cũng đã nhận ra ánh mắt không thiện ý của đối phương vội tiến lên thi lễ lần nữa nói :

- Tổng lão gia thứ tội, tại hạ chính là Lạc Ban Đình nhậm chức Hữu hộ pháp Không Động, thế nhưng hôm nay trong đại hội này nhận thêm chức Tổng nghênh tân, đại biểu đại hội nghênh tiếp quý khách các phương các phái, hy vọng Tổng đại lão gia lượng thứ!

Vái dài xong đứng thẳng người lên, quả nhiên bây giờ mọi người mới để ý, phù hiệu gắn ngực trái của lão ta có đến ba chữ Tổng Nghênh Tân.

Tổng nghênh tân đương nhiên chuyên chấp trách nghênh tiếp khách!

Tổng Trần Sơn cười nhạt một tiếng hỏi :

- Nói vậy đại hội ngày hôm nay không phải do Cơ Sơn chủ đứng ra chủ trì?

Một câu này còn có thâm ý trách Cơ Linh Vân đã không tự thân ra tiếp.

Lạc Ban Đình vội cúi người nói :

- Hội bẩm Tổng lão gia, Cơ Sơn chủ ngài phát khởi đại hội này, đương nhiên sẽ đến. Có điều lúc này xa giá còn chưa đến nơi nên không tự tiếp quý khách được, hy vọng chư vị quý khách rộng lượng hải hà.

Tổng Trần Sơn bật cười khinh thị, nói :

- Xem ra chúng ta đến sớm nhỉ!

Lạc Ban Đình bồi một nụ cười đáp :

- Tổng lão gia và chư vị quý khách tạm thời vào trong dùng trà.

Đã đến đương nhiên phải vào, Tổng Trần Sơn phát tay nói :

- Phiên Tổng nghênh tân dẫn đường!

- Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình gật đầu đáp lia lịa, rồi quay người đi trước dẫn đường, cả đoàn người theo chân lão ta xuyên qua sân tiền đến trước một đại điện cực lớn, chỉ thấy bên trên hoành ngang tám biển gỗ sơn son thếp vàng bốn chữ Đại Hùng bảo điện, có lẽ hiện tại tạm thời mượn làm hội trường.

Qua hết sân tiền, quả nhiên thấy dưới đất đã trải thảm vàng từ đây vào đến trong đại điện, cửa điện mở toang, ngay bên dưới cửa điện một tấm vải được giăng ngang đề bốn chữ khác Thiên Địa đại hội.

Tổng Trần Sơn nhìn thấy bốn chữ này bất giác cười thầm, nghĩ :

- Thiên Địa đại hội là quái gì chứ? Danh bất chính, ngôn bất thuận, chỉ bốn chữ này cũng thấy bọn chúng dương danh khoa trương, chẳng biết định làm trò trống gì đây?

Trên bậc thềm là một hành lang rộng chừng nửa trượng có đặt hai chiếc bàn dài hai bên, sau mỗi chiếc bàn đều có hai thiếu nữ áo vàng mặt xinh như hoa.

Trên bàn bên phải phủ một tấm vải đỏ, không nói cũng biết là để cho khách đến dự hội ký tên vào đó như các đại hội văn thường làm.

Thế nhưng chiếc bàn bên trái để một chiếc mâm gỗ với nhiều mảnh vải gấm đỏ tía, không biết để làm gì.

Nhân vì hai chiếc bàn dài kê sát nhau ngay cửa vào, chỉ để chừa một lối đi vừa hai người tranh nhau, rõ ràng là bọn họ cố ý sắp đặt như vậy. Hay nói cách khác, muốn vào hội trường chỉ một con đường duy nhất theo lối này từng người một mà vào.

Tiếp đó, hai bên hành lang còn có thêm tám tay thiếu niên võ sĩ giống như tám tay thiếu niên thủ vệ bên ngoài đại môn, áo xanh, trong kiếm thất lưng, mặt mày lạnh lùng, tuy tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, thế nhưng chỉ nhìn ở giữa hai đầu mày ẩn ước sắc xanh cũng biết bọn họ đều có luyện qua bàng môn dị công.

Trên ngực mỗi người đeo phù hiệu tròn với hai chữ nghiêng tâu, nhưng không nói cũng biết bọn họ làm nhiệm vụ thủ vệ bên trong ngăn ngừa biến cố xảy ra.

Lạc Ban Đình dẫn đám quần hùng vào đến hai chiếc bàn dài thì dừng chân lại, quay người nói :

- Tổng lão gia, xin mời lưu danh lại đây!

Một hoàng y thiếu nữ liền nắm lấy một quan bút đã chấm đầy mực hai tay cung kính đưa đến trước mặt Tổng Trần Sơn nói :

- Mời quý khách đề tên!

Tổng Trần Sơn đưa mắt nhìn tấm vải gấm trải rộng trên bàn thấy đề hàng chữ Danh sách quý khách các đại môn phái tham dự Thiên Địa đại hội.

Lão là người đầu tiên, liền nắm lấy quan bút đề xuống viết chữ Tổng Trần Sơn.

Hoàng y thiếu nữ đón lại quan bút rồi trao tiếp cho Tổng Văn Tuấn.

Lúc này Lạc Ban Đình lại dẫn Tổng Trần Sơn sang bàn bên trái, một vị hoàng y thiếu nữ khác nắm lên một miếng vải gấm đỏ tía vuông vức đề hai chữ Quy Tân, mỉm cười nói :

- Quý khách dự hội xin mang lên phù hiệu này mới nhập hội trường!

Miếng vuông lụa trắng thót như ngọc, mặt tươi cười khiến người ta khó cự tuyệt, rồi dừng lại trước mặt Tổng Trần Sơn.

Như vậy là khách vào dự đại hội trước hết đề tên, rồi đến mang phù hiệu mới vào hội trường.

Hoàng y thiếu nữ nhanh nhẹn dùng chiếc kim nhỏ gắn miếng vải gấm lên ngực trái Tổng Trần Sơn, đoạn cúi người thi lễ nói :

- Đa tạ!

Cả đoàn người nhất nhất đều làm xong thủ tục này mới vào hội trường, hội trường vốn là một đại điện rất rộng lớn có thể chứa vài trăm người, nhưng lúc này dựng một màn vải vàng rất rộng giăng ngang bệ Phật che kín bên trong, bên trên bốn chữ lớn Thiên Địa đại hội.

Ngay dưới bốn chữ lớn đó đặt sẵn một chiếc án dài, sau án là hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm chỗ dựa rất cao, biểu thị người có thân phận cao nhất mới tọa vị tại đây, hai bên còn có thêm hai chiếc ghế nhỏ khác.

Hai bên tả hữu chiếc án ngoài ra còn có thêm bốn chiếc ghế tua bọc gấm khác.

Đối diện với trường án là chín hàng ghế, nhưng chỉ ba hàng ghế đầu là bọc gấm xanh cách biệt, đây là hàng tọa vị của Quy Tân. Từ hàng ghế thứ tư trở đi chỉ là những hàng ghế bình thường, dùng để tiếp khách thấp hơn và hàng đệ tử.

Lạc Ban Đình dẫn bọn Tổng Trần Sơn đi thẳng đến hàng ghế Quy Tân, còn một số môn nhân đệ tử thì ngồi lại ở những hàng ghế sau.

Số khách thương đến dự đại hội cũng càng lúc càng đông, đương nhiên những người được mời đến dự đại hội thân thế cũng không nhỏ, nhưng chung quy chỉ là anh hùng cát cứ một phương, nói chung lần này quần hào hắc bạch lưỡng đạo gần như tập trung đầy đủ.

Anh hùng các phương, lục lâm các xứ, hiếm khi có dịp tụ hội đông như thế này, người quen cũ, người mới biết tay bắt mặt mừng nói chuyện ồn ào hẳn lên.

Đương nhiên câu chuyện của bọn họ cuối cùng vẫn là đặt nhiều nghi vấn xoay quanh đại hội Thiên Địa này?

Đến lúc nhận ra người ngồi hàng ghế đầu có mặt Tổng đại lão gia, thì ít nhiều đều cảm thấy yên tâm, tiếng ồn ào bàn tán cũng giảm xuống.

Tổng Trần Sơn mấy mươi năm trước đã đăng quang nhậm chức võ lâm minh chủ, thanh danh và uy tín rất lớn, trong võ lâm trước đây có bất cứ chuyện hiểm khích thù hận lớn nhỏ nào, cũng đều nhờ đến Tổng Trần Sơn giải hòa dàn xếp.

Chỉ từ hai năm trở lại đây, Tổng Trần Sơn lui về ẩn cư ở Thiên Hoa sơn trang, nên người ta ít thấy ông xuất hiện trên giang hồ, thế nhưng không vì thế mà uy tín và oai danh của ông bị lu mờ.

Đại hội Thiên Địa lần này quần hùng đều lĩnh cảm hưng nhiều lành ít, nhưng giờ đây nhìn thấy có mặt Tổng minh chủ và những người đứng đầu Bát đại môn phái tham gia, thì tự tin đại hội không đến nỗi quá hung hiểm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bây giờ đã sắp hết giờ, trong thiên viện bỗng trỗi lên một hồi chuông ngân dài.

Đây đó có người thốt lên :

- Bắt đầu rồi!

Tiếng chuông chưa dứt, thì hành lang bên trái bỗng trỗi nên tiếng nhạc du dương nghe thật êm tai.

Trong tiếng nhạc, góc màn bên trái được kéo nhẹ lộ ra một lối đi, đi đầu là một bạch diện thư sinh, thân vận trường bào màu thiên thanh, lưng thắt trường kiếm tua bạc.

Bạch diện thư sinh mặt sáng mày rậm, tay phải nắm lỏng chiếc quạt, thần thái oai nghi anh tuấn, miệng thoáng hiện nụ cười, chân từng bước dĩnh đạc bước đến gần chiếc trường án thì dừng lại.

Quần hùng dự đại hội đương nhiên ngoài một số người như: Tổng Trần Sơn, Vô Trụ thiên sư, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân, Lục Phi Hồng đã có lần gặp mặt người này thì biết ngay chính là vị Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng. Số còn lại nhận không biết, cho nên đã nghe thấy nhiều tiếng xì xầm bàn tán.

Lại nói, lúc này tiếp liền theo chân Chúc Thiên Tùng gồm có Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu, Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đầu, Ngũ Xoa chân nhân Văn Thiên Lôi, Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù, Trương Tây song thi Bê Mộc Cương Thi và Tam Nhân Cương Thi, Phần Sương Báo Đẳng Cao, bọn họ ra xong thì tự sắp từ phải qua trái đứng bên trái tấm màn.

Gần như cùng lúc với bọn Chúc Thiên Tùng đi ra, thì từ bên phải cũng liền thấy bức màn kéo ra, một đoàn người khác xuất hiện.

Đi đầu là một thiếu phụ xinh đẹp như đóa phù dung, người cao thon thả, tuổi ước chừng hai bảy hai tám, mắt hạnh mày liễu, thân vận áo màu cánh trà, lưng thắt trường kiếm tua bạc, người này chính là Thân Phi Loan, phu nhân của Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng, đồng thời là vị đại tiểu thư trong Thanh Sát Thủ.

Tiếp liền sau đó là Hòa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo toàn thân vận áo đỏ, rồi đến một lão bà tóc bạc trắng, thân vận thanh y, chính là Mai Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ.

Kế theo bà ta là một người khiến bọn Tổng Trần Sơn cảm thấy kinh ngạc nhất, chính là Trúc Thu Lan.

Sau đó đến Vu nhị nương, Vu Như Thi, Đoạt Mệnh Bà Tử Vu bà bà, cuối cùng là nữ nhân từng mạo danh Xuân Mai thâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang, người này tên thật là Liễu Thanh Thanh.

Cả đoàn người đến bên phải trường án thì dừng chân lại, cũng xếp thành một hàng ngang đứng nghiêm túc.

Sau khi hai đoàn người này yên vị xong, liền thấy tiếp đó là hai lão nhân từ hai bên tả hữu tấm màn bước ra, hai lão nhân thân vận trường bào màu lục, mặt hao hao giống nhau, đầu tóc bạc như cước, dưới cằm để chòm râu son dương liễu thưa.

Hai lão gia đồng bước đến hai bên trường án thì dừng lại, hơi cúi người chào hai đoàn người kia.

Chúc Thiên Tùng vội vàng đáp lễ nói :

- Nhị lão mời ngồi!

Hai lão nhân áo lục cũng không khách khí, liền bước đến hai chiếc ghế trong bốn chiếc ghế bọc gấm tả hữu trường án ngồi xuống.

Quần hùng dự hội phần lớn đều đã nhận ra hai lão nhân này, trong lòng hơi cảm thấy lạ, thầm nghĩ :

- Hai lão này chẳng phải trong nhóm Không Động tứ hạo sao? Nhưng ở đây chỉ xuất hiện hai người, vậy còn hai người nữa đâu?

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ bàn tán, thì liền thấy Phần Surong Báo Đăng Cao lấy từ trong người ra một tấm thiệp hồng lớn, bước lên một bước đồng dục nói lớn :

- Hôm nay ngày mồng tám tháng chạp...

Lão hơi dừng lại để cho mọi người chú ý mà im lặng rồi mới hắng giọng nói tiếp :

- Tại Trích Bát thiên viện này, Thiên Địa đại hội được tổ chức lần đầu, chúng tôi xin trân trọng tuyên bố đại hội bắt đầu... Vị chủ trì đại hội lần này là Chúc tông hộ pháp, xin mời lâm vị!

Mọi người hơi ngạc nhiên, không ngờ đại hội này do Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng chủ trì.

Chúc Thiên Tùng thần thái uy nghi phát nhẹ chiếc quạt trong tay, rồi từng bước đi đến chiếc ghế bên trái cạnh hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ sau chiếc án, rồi dừng chân lại, đầu hơi cúi nhẹ coi như ra mắt toàn trường.

Đăng Cao nhìn về hàng nữ tướng bên phải nói lớn :

- Xin mời phu nhân Tổng hộ pháp lâm vị!

Thân Phi Loan bước đến chiếc ghế bên phải đối xứng với chiếc ghế của Chúc Thiên Tùng qua hai chiếc ghế Thái sư, hơi khập người nghiêng hành lễ ra mắt.

Hiện tại mọi người nhìn thấy hai chiếc ghế Thái sư cao nhất chưa có người ngồi đều thầm đoán ra được chính là tọa vị của Không Động phái Cơ sơn chủ và Hóa Linh Thánh Mẫu chứ chẳng nghi!

Bọn họ tự khai đại hội, đương nhiên phần nào đề cao mình, nhưng trước mặt các đại danh đại phái võ lâm, mà làm thế thì cũng hơi cuồng vọng lắm vậy.

Lại nghe Đăng Cao lớn tiếng nói tiếp :

- Cung thỉnh Giáo chủ, Phó giáo chủ quang lâm!

Giáo chủ, Phó giáo chủ đương nhiên chính là Cơ sơn chủ và Hóa Linh Thánh Mẫu.

Có điều khiến người ta hơi ngạc nhiên, Không Động phái Chương môn xưa nay chỉ tự xưng là Sơn Chủ, cũng như Cơ Linh Vân từ lúc kế nhậm Chương môn đến giờ chỉ gọi Cơ sơn chủ. Vậy mà hiện tại Đăng Cao lại lớn tiếng tuyên bố Giáo chủ, không biết bọn họ định sáng lập giáo phái gì đây?

Lúc này chỉ thấy sau lời của Đăng Cao, tấm màn vàng từ từ được kéo hẳn sang hai bên để lộ một lối đi.

Bước ra đầu tiên là bốn trung niên phụ nhân áo xanh, lưng đeo trường kiếm tua xanh phân thành hai cặp, bước đi chậm rãi.

Cặp đi đầu, một người tay nắm thanh kiếm hình lưỡi lửa, người còn lại tay nắm thanh trượng đầu chim ưng.

Bọn họ đến sau hai chiếc ghế Thái sư thì sắp thành hàng chữ nhất mà đứng nghiêm túc.

Sau cùng mới đến một lão bà toàn thân hồng hào, tóc điểm trắng, mặt dài cằm nhọn, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay chính là Hóa Linh Thánh Mẫu, bà ta đi thẳng đến chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ bên phải thì dừng lại, nhưng chưa ngồi ngay.

Đến lúc này, Hóa Linh Thánh Mẫu vừa xuất hiện thì không khí toàn hội trường trở nên căng thẳng, hơn cả trăm cao thủ quần hùng như im phăng phắc, tựa hồ như cây kim rơi trên nền đá cũng nghe thấy tiếng.

Tiếp đến, từ sau bức màn lại có thêm hai lão già bước ra, người đi bên trái mình ngắn bụng tròn, mặt hệt như lão thái bà chính là vị Tả hộ pháp Không Động Đoàn Bá Dương, người đi bên phải cao gầy, mặt choạc mắt nhỏ, chính là Hữu hộ pháp Không Động Lạc Ban Đình, như hiện tại còn nhậm chức Tổng nghênh tân.

Ngay sau hai vị Tả Hữu hộ pháp, một vị lục y thiếu phụ đỡ tay một lão nhân dáng người gầy nhỏ từng bước đi ra.

Lão nhân tóc bạc đồng nhan, với người luyện công đạt đến đồng nhan thì lẽ ra thần thái quắc thước, mặt hồng mắt sáng mới đúng. Vậy mà lão nhân này chỉ thấy hai mắt mờ đục, thần sắc mệt mỏi, đến bước đi tựa hồ không nổi phải cần đến một người dìu đi!

Vị lục bào lão nhân này không nói cũng đoán ra được chính là Không Động phái Chương môn nhân Cơ sơn chủ Cơ Linh Vân. Trung niên phụ nhân áo lục dìu lão chính là một trong hai thị nữ thân cận.

Không Động sơn chủ xưa nay danh chấn thiên hạ, công lực đạt thông huyền nhập thánh, là bạn thâm giao với Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, hiện tại trước mặt già yếu đến nỗi không thể tự đi được, lẽ ra phải nên quy ẩn vui cùng thú sơn tùng dã hạc. Vậy mà giờ lại đứng ra khai đại hội, sáng giáo xưng chủ, nếu người có mắt tinh tế suy xét thì cũng nhận ra ngay đây là một màn kịch, mà đạo diễn chính là Hóa Linh Thánh Mẫu mượn danh tiếng của Cơ sơn chủ mà thôi!

Lúc Không Động Cơ son chủ xuất hiện, do Chúc Thiên Tùng chỉ đạo, cả đoàn người lập tức vỗ tay ầm lên chào đón.

Đương nhiên, tiếng vỗ tay nhiệt liệt chỉ xuất phát từ người của Không Động, quan khách vỗ lâm quần hùng đến dự chỉ ngồi yên giữ thái độ bàng quan, không ai vỗ tay phụ họa.

Không Động Cơ son chủ được lục y phụ nhân dìu đến ngồi xuống trên chiếc ghế Thái sư bên trái, hai vị Tả Hữu hộ pháp và lục y phụ nhân phân ra đứng hầu ngay sau lưng cẩn thận hộ trì.

Hòa Linh Thánh Mẫu chờ đến khi Không Động Cơ son chủ ngồi xuống rồi mới từ từ ngồi xuống ghế bên cạnh gọi là giữ đúng lễ!

Tiếp đó mới đến Chúc Thiên Tùng và phu nhân Thân Phi Loan cùng ngồi xuống, duy nhất còn hai chiếc ghế trống, hẳn chính là hai chỗ dành cho hai lão còn lại trong Tứ hạo chưa kịp đến!

Đằng Cao háng giọng rồi đồng đặc nói lớn :

- Tiếp đến... Chúng tôi xin trình lên danh sách nhưng vị cao nhân tham gia khởi phát sáng lập Thiên Địa giáo...

Lão ta vừa dứt lời, liền thấy Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu không biết từ bao giờ đã rời khỏi chỗ đứng ra ngoài, lúc này cử chỉ cung kính từ trước điện bước vào.

Tiếp theo sau lão ta là hai hoàng y thiếu nữ, trên tay mỗi người bung một chiếc mâm bạc, mâm bạc được phủ khăn gấm thêu hoa văn, bên trên lại là một cuốn sách mỏng gáy vàng.

Sách Nghị Phu đi thẳng đến trước trường án mới dừng chân lại.

Chủ trì đại hội Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng lúc ấy từ từ đứng dậy.

Sách Nghị Phu quay người nắm lấy hai cuốn cầm nang trên mâm, hai hoàng y thiếu nữ lập tức trở gót lui ra ngoài.

Sách Nghị Phu hai tay cung kính dâng hai cuốn cầm nang trình lên.

Chúc Thiên Tùng người chỉ hơi cúi nhẹ, đưa tay đón lấy hai cuốn cầm nang.

Sách Nghị Phu lúc ấy mới coi như xong nhiệm vụ của mình, quay trở lại cánh trái đứng nguyên vị trí của mình.

Quần hùng nhìn một loạt động tác của bọn họ xem ra nghiêm túc long trọng, nhưng rõ ràng đều đã có sự sắp đặt trước, một điều suy nghĩ nhất là trong hai cuốn cầm nang kia, cứ theo như lời tuyên bố của Đằng Cao thì phải là danh sách những người khởi phát sáng lập cái gọi là Thiên Địa giáo, nhưng những người đó là ai?

Chính vì thế mà lúc này ai ai cũng chăm theo dõi từng li từng tí mọi hành động của bọn họ và chờ đợi...

Chúc Thiên Tùng tiếp lấy hai cuốn cầm nang rồi không ngồi xuống nữa, đưa đôi mắt sáng như lưu tinh quét một vòng toàn trường, cuối cùng tay phải dắt chiếc quạt vào thắt lưng, đoạn giờ cuốn cầm nang nằm trên cùng, đồng đặc cất tiếng nói :

- Bốn giáo định danh Thiên Địa Giáo, trời che phủ tất cả, đất chở mang tất cả, xưa nay thánh hiền tuần kiệt, không ai là không lập thân giữa trời đất. Sông núi hải hồ tuy rộng bao la, dài vô tận, nhưng không gì là không nằm trong trời đất, cái nghĩa trời đất rộng lớn bao la quán xuyên vạn vật, há không lớn lắm sao? Lấy Thiên Địa lập giáo chính là dung nạp tất cả các môn các phái thống nhất làm một nhà, thiên hạ vô lâm tự nhiên hợp nhất, không còn phân biệt tà chính, không còn chia rẽ quý tiện, mọi giang hồ phân tranh từ đó mà cũng bị diệt trong vô hình, đó chính là cái lẽ đạo lớn của Thiên Địa giáo. Thiên hạ thống nhất, vô lâm hòa hợp, tinh anh võ học cũng nhân đó mà được phát huy rộng lớn, mục đích duy hộ đại đạo, đây là tồn chí của bốn giáo!

Nói đến đó, gã hơi dừng lại, háng giọng một tiếng rồi mới bắt đầu chậm rãi nói tiếp :

- Bốn giáo ngày hôm nay mừng tám tháng chạp năm Bính Ngọ, triển khai đại hội lần thứ nhất tại Trích Bát thiên viện nay, trịnh trọng tuyên bố công cử Cơ Linh Vân vốn Không Động sơn chủ làm Giáo chủ, Chúc Linh Tiên vốn Không Động sơn chủ làm Phó giáo chủ...

Nói đến đó đã thấy từ dưới quần hùng bắt đầu có tiếng xì xào to nhỏ bàn luận.

Chúc Thiên Tùng vờ như không để ý, tiếp tục nói vào vấn đề chính :

- Tiếp đến, tôi xin công bố danh sách những người tham gia lập giáo thì tự nhiên yên lặng trở lại lóng tai lắng nghe.

Mọi người nghe tuyên bố danh sách những người tham gia lập giáo thì tự nhiên yên lặng trở lại lóng tai lắng nghe.

- Thứ nhất... Vị tiền Võ lâm Minh chủ Tổng Trấn Sơn...

Vừa nghe đọc đến tên Tổng Trấn Sơn, thì bất giác quần hùng ó lên kinh ngạc.

Tổng Trần Sơn như bị điện giật, dựng người đứng lên la lớn :

- Hãy khoan!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thiên Địa giáo

Bây giờ như đã được sắp đặt cụ thể, Lang Sơn Nhất Bái vừa thấy Tổng Trần Sơn đứng lên cắt ngang lời Chúc Thiên Tùng thì vội bước tới xua tay nói :

- Tổng lão gia, nếu có ý kiến gì thì xin đợi đến lúc Chúc tổng hộ pháp đọc xong rồi phát biểu, đến lúc đó mọi người mới cùng nghe rõ ràng được, bây giờ xin tạm thời ngồi xuống cho.

Lúc Tổng Trần Sơn và Sách Nghị Phu nói với nhau, thì Chúc Thiên Tùng đã tiếp tục đọc tiếp tên từng người :

- Đại biểu Thiếu Lâm phái Vô Trữ thiền sư và Đồng Thế Xương, đại biểu Võ Đương phái Ngọc Huyền Tử và Sư Truyền Đình, Hoa Sơn Chương môn nhân Thương Cảnh Vân, đại biểu Hành Sơn phái Trúc Tam Sơn, đại biểu Chung Nam phái Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Chương môn nhân Trình Huyền Phong, và Cam Huyền Thông, đại biểu Lục Hợp môn Mạnh Đạt Nhân, Hoài Dương phái Hoài Dương tam hiệp Huy Khâm Nghiêu, Tế Triết Phu và Dịch Thanh Lan...

Chúc Thiên Tùng đọc rất nhanh, một hồi đọc hết danh sách của những người đang ngồi ở hàng ghế giành cho quy tân.

Đến lúc này, thì không riêng gì Tổng Trần Sơn, mà tất cả người của Bát đại môn phái và Hoài Dương Tam Hiệp đều đứng bật dậy.

Tổng Trần Sơn mày nhíu lại cất tiếng âm trầm nói :

- Chúc chủ tọa không cần đọc tiếp nữa, Tổng mô hiện tại trước mặt anh hùng thiên hạ trình trọng tuyên bố phủ nhận đã ký tên trong danh sách những người khởi phát sáng lập cái gọi là Thiên Địa giáo này. Cũng trình trọng phủ nhận việc công cử Giáo chủ và Phó giáo chủ, xin Tổng hộ pháp xóa tên cho...

Hoa Sơn phái Chương môn nhân Thương Cảnh Vân cũng lớn tiếng nói :

- Tổng đại lão gia nói rất đúng, bốn nhân tin tưởng rằng trước đại hội này, người của các đại môn phái không ai tham gia vào chuyện khởi phát sáng lập giáo, càng không có chuyện công cử Giáo chủ. Tổng chủ tọa cần phải minh bạch làm rõ chuyện này mới đáng gọi là danh chính ngôn thuận.

Tiếp đó người của Thiếu Lâm, Võ Đương, Hành Sơn, Chung Nam, Lục Hợp, Bát Quái và Hoài Dương, đều là những người vai vế cực cao trong Bát đại môn phái thì ai nấy không khỏi giật mình kinh động. Nhưng lúc này thấy bọn họ đứng lên phủ nhận thì hơi yên dạ, cũng lập tức đứng lên nhao nhao theo.

Hòa Linh Thánh Mẫu đến lúc này mới thấy từ từ đứng lên, hai mắt như hóa tinh quét toàn trường một vòng, xua tay nói lớn :

- Chư vị chớ làm náo động, bốn tòa đương nhiên có lời phúc đáp công khai chính đáng trong chuyện này, để chư vị tận mắt công nhận mọi chuyện đều danh chính ngôn thuận...

Nói rồi bà không kịp để Tổng Trần Sơn lên tiếng, giọng hàm uy lực gọi lớn :

- Lạc Ban Đình!

Lạc Ban Đình dạ ran một tiếng, khúm núm bước nhanh đến trước trường án cúi người cung kính nói :

- Có thuộc hạ!

Hòa Linh Thánh Mẫu cất giọng the thé hỏi :

- Trong Bát đại môn phái có những người nào được mời mà không đến?

Thì ra, bà ta hỏi Lạc Ban Đình vì lão phụ trách Tổng nghênh tân, nhưng mọi người còn chưa biết bà ta tự xưng hỏi chuyện này làm gì?

Lạc Ban Đình cung kính đáp :

- Hội bầm Phó giáo chủ, trong Bát đại môn phái chỉ còn phái Nga My là chưa thấy đến.

Hòa Linh Thánh Mẫu phát tay áo, Lạc Ban Đình tự động lui ra, Hòa Linh Thánh Mẫu lại gọi lớn :

- Sách Nghị Phu!

- Có thuộc hạ!

Sách Nghị Phu đáp lớn đồng thời nhanh chân cung kính bước đến trước trường án.

Hòa Linh Thánh Mẫu thần thái lạnh lùng đầy uy quyền hỏi lớn :

- Bốn giáo khai đại hội công bố sáng lập giáo, phát thiệp mời đến Chưởng môn Nga My Liên Sinh đại sư, lão ta chẳng những không phái người đại diện đến tham gia, rõ ràng là khinh thị bốn giáo. Người nói đi, trên giang hồ, người dám mạo phạm khinh thị bốn giáo chịu tội gì?

Sách Nghị Phu cúi đầu đáp lớn :

- Khinh thị và kháng cự bốn giáo, chết!

Hòa Linh Thánh Mẫu lại hỏi :

- Nếu như là một môn phái thì sao?

Sách Nghị Phu đáp :

- Diệt môn!

Hòa Linh Thánh Mẫu sắc mặt trở nên đanh lạnh, buông rõ từng tiếng :

- Hảo! Sách Nghị Phu, chuyện này ta giao cho người toàn quyền hành sự!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Sách Nghị Phu đáp lớn rồi lui ra ngoài.

Một chiều này khiến toàn trường rung động, đương nhiên đối phương chọn cách hạ độc thủ khai trường huyết kiếp đối với Nga My là để phủ đầu tất cả các đại môn phái và quần hùng các phương.

Hòa Linh Thánh Mẫu bây giờ mới đưa mắt nhìn Tổng Trần Sơn nói :

- Tổng Trần Sơn, người nói là không hề ký tên vào danh sách lập giáo cũng không hề công cử Giáo chủ, Phó giáo chủ, đúng không?

Từ ba mươi năm nay, chưa từng người nào dám kêu đích danh tên Tổng Trần Sơn, mà lại ngay trước mặt quần hùng đông đảo thế này. Vậy mà hôm nay bà ta lại dám đối diện gọi đích danh Tổng Trần Sơn, hiển nhiên có ý đề cao thân phận của mình, và những người còn lại đều chỉ là thuộc hạ!

Tổng Trần Sơn giữ trấn tĩnh đứng bất động, giọng như sấm đáp :

- Không sai, quý giáo nên làm cho rõ chuyện này!

Hòa Linh Thánh Mẫu cười nhạt nói :

- Giấy trắng mực đen còn rành rành ra đó, chẳng lẽ có người nào giả mạo bút tích của người chăng?

Nói đến đó, bà quay đầu nhìn Chúc Thiên Tùng ra lệnh :

- Tổng hộ pháp, đem cẩm nang ghi danh sách trình đến cho Tổng Trần Sơn tận mắt chứng kiến xem có đúng là bút tích của lão ta hay không?

Chúc Thiên Tùng nhìn Hòa Linh Thánh Mẫu thoáng chút ngần ngại nói :

- Phó giáo chủ...

Hòa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng cắt ngang :

- Người sợ lão ta hủy bỏ cẩm nang chăng? Người yên tâm, Tổng Trần Sơn xưa nay thanh danh rất lớn, lại là người danh môn chính phái, đương nhiên không khi nào làm chuyện bỉ ổi hèn mạt như vậy bao giờ, người cứ đưa đến đi!

Chúc Thiên Tùng dạ một tiếng, rồi vẫy tay gọi Lang Sơn Nhất bái Sách Nghị Phu đến, ra lệnh :

- Người đem cầm nang danh sách đến cho Tổng đại lão gia xem!

Sách Nghị Phu nhận mệnh, hai tay nắm lấy cuốn cầm nang mang đến trước mặt Tổng Trấn Sơn mỉm cười nói :

- Tổng lão gia, mời xem!

Tổng Trấn Sơn hai tay đón lấy cuốn cầm nang, lật đến trang thứ ba, ngay dưới ba chữ lớn “Người phát khởi”, tên đầu tiên trong danh sách quả nhiên đề ba chữ Tổng Trấn Sơn mà đúng là bút tích của lão, không giả tí nào!!!

Đương nhiên, đây là đối phương giả mạo bút tích của lão, thế nhưng giả mà đến bản thân lão cũng không thể nhận ra một điểm nào khác thường thì thật là siêu tuyệt.

Tổng Trấn Sơn nhất thời lạng người, rồi trao cuốn cầm nang qua cho Hoa Sơn Chương môn nhân Thương Cảnh Vân xem.

Hòa Linh Thánh Mẫu ánh mắt quất sáng hàm nét đắc ý nhìn Tổng Trấn Sơn hỏi :

- Người xem kỹ rồi chứ? Đúng là bút tích của Tổng Trấn Sơn người chứ?

Tổng Trấn Sơn phần nộ trong lòng, phát ra thành tiếng cười dài nói :

- Các người thật cao minh! Thế nhưng, Tổng mỗ chưa từng ký tên vào cầm nang này, vậy mà trên cầm nang lại có tên. Nhưng chữ ký hơi loạn khiến lão phu không khỏi hoài nghi chữ ký của mình!

Hòa Linh Thánh Mẫu đưa ánh mắt sắc lạnh quán nhìn toàn trường rồi hỏi :

- Các người xem xong hết rồi chứ? Có lẽ đều cho rằng chữ ký trong cầm nang kia đều là giả mạo?

Lúc này mọi người đã chuyển tay nhau xem, cuốn cầm nang cuối cùng đến tay Dịch Thanh Lan, rồi gấp lại trao cho Sách Nghị Phu.

Sách Nghị Phu trở lại trì trình dâng cho Chúc Thiên Tùng.

Mạnh Đạt Nhân cười gằn nói :

- Thánh mẫu nói khéo lắm, nhưng chúng ta nếu không nói chữ ký kia là giả, chẳng lẽ chúng ta thừa nhận đã ký tên vào đó?

Hòa Linh Thánh Mẫu cười nhạt mấy tiếng nói :

- Tốt lắm, trong võ lâm xưa nay thị phi hắc bạch căn bản khó phân định, chư vị như cứ trọng vọng nhân vật võ lâm một thời, cho rằng bốn giáo giả mạo tên của các người trong cầm nang lập giáo, đương nhiên cũng có nghĩa là không cam chịu thôi ở đây. Đã thế thì chúng ta cứ đúng theo quy luật võ lâm xưa nay, bằng vào bản lĩnh công phu quyết định một trường thị phi, không biết chư vị nghĩ thế nào?

Đối phương đã chính thức khiêu chiến, chẳng lẽ Bát đại môn phái khiếp sợ?

Tổng Trấn Sơn vuốt râu cười khà khà đáp ngay :

- Thánh mẫu đã có ý như vậy, lão phu đương nhiên chẳng khi nào thoái thác.

Thiếu Lâm phái Vô Trụ thiền sư chấp tay trước ngực lên tiếng :

- A Di Đà Phật! Quý phái hẳn là đã chuẩn bị trước chuyện này?

Hòa Linh Thánh Mẫu cười nhạt một tiếng không đáp, quay đầu lạnh giọng lên tiếng ra lệnh cho Chúc Thiên Tùng :

- Tổng hộ pháp, khách đến dự hội có ai không phục, thì do người ra mặt tiếp họ vài chiêu, đến lúc nào tất cả tâm phục khẩu phục thì thôi. Còn nếu người nào vu khống gây chuyện khích bát, lung lạc quần hùng, có ý đối đầu với bốn giáo, người cứ giết không kể là ai.

Khẩu khí cuồng vọng và đầy sát khí.

Chúc Thiên Tùng cúi người đáp lớn :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đáp rồi liền đứng lên rời khỏi chỗ, bước đến trước mặt Tổng Trấn Sơn chấp tay nói :

- Tổng lão gia, chư vị Chương môn nhân, vị nào có ý chỉ giáo xin ra quảng trường trước thiền viện!

Tổng Trấn Sơn tức giận đến biến sắc mặt hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Sao? Hóa Linh Thánh Mẫu không nguyện tự xuất thân chỉ giáo ư?

Chúc Thiên Tùng cười cười nói :

- Tổng lão gia hiểu nhầm, chỉ cần chư vị thắng nổi tại hạ, thì Phó giáo chủ đương nhiên sẽ tự thân xuất đấu. Thế nhưng, chư vị nếu như đến tại hạ cũng không thắng nổi, thì Phó giáo chủ há cần phải xuất trường chỉ giáo?

Hành Sơn Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn tức giận cười gằn mấy tiếng chỉ tay nói :

- Trúc mỗ tại giang hồ hành cước gặp không ít người, thế nhưng chưa từng nghe thấy người nào dám buông lời cuồng ngạo đến thế này!

Chúc Thiên Tùng chỉ đưa ánh mắt khinh thị liếc nhìn nhanh lão ta một cái nói :

- Đó chỉ tự trách các hạ thiếu văn thiếu kiến!

Rồi lại chấp tay thi lễ Tống Trần Sơn lần nữa nói :

- Tổng lão gia, mời!

Tống Trần Sơn tuy rất căm tức lời cuồng ngạo của gã thư sinh này, thế nhưng thân phận Minh chủ vô lâm, đương nhiên không cần nhiều lời đầu khẫu, chẳng nói thêm tiếng nào, lão hất vạt áo rồi quay người cất bước đi ra ngoài tiền viện.

Hoa Sơn Chương môn nhân Thương Cảnh Vân và những người khác cũng liền lục tục bước theo.

Chúc Thiên Tùng miệng mỉm cười, phát nhẹ chiếc quạt, thần tình thư thái sải bước đi, tiếp liền đến bọn Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu cũng tháp tùng theo sau.

Sau cùng là đám quần hùng các phương cũng rời chỗ ngồi ra ngoài quảng trường.

Lúc này, ở trên hành lang hai chiếc bàn kia đã được dọn đi, thay vào đó là hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ được đem tới kê sát bên nhau.

Giáo chủ Cơ Linh Vân vẫn do trung niên phụ nhân dìu đi, hai bên Tả Hữu nhị vị hộ pháp theo tháp tùng, và Hòa Linh Thánh Mẫu. Một đoàn ra ngoài, hai người ngồi lên hai chiếc ghế Thái sư giám sát đấu trường.

Vẫn như bên trong hội trường, bên trái là bọn Sách Nghị Phu, bên phải là những nữ tướng như Thân Phi Loan, Hóa Ma Nữ, Mãi Hoa Bà Bà, Vụ nhi nương, Đoạt Mệnh bà bà, đứng thành hàng ngang chữ nhật.

Chúc Thiên Tùng thần thái ung dung, ôm quyền thi lễ hỏi :

- Tổng lão gia tự thân xuất trường chỉ giáo chứ?

Tống Trần Sơn thấy hấn cố tình khiêu chiến với mình thì phát nộ, suýt nữa thì buộc miệng thét lên một câu :

- Ngươi không xứng đáng!

Thế nhưng nếu làm vậy thì mất đi phong độ Vô lâm đại lão, do vậy chỉ ừm một tiếng, quay đầu trầm giọng gọi :

- Tuấn nhi, đem kiếm lại!

Tống Văn Tuấn liền nhảy ra, cúi người nói nhanh :

- Cha, Chúc tổng hộ pháp so với hài nhi tuổi tác hơn kém không nhiều, hấn tuyệt đối không xứng đáng động thủ cùng cha, hay là để hài nhi xuất trận đầu tiếp hấn vài chiêu xem thử hấn bản lĩnh cao đến đâu, lại dám buông lời cuồng ngạo khiêu chiến với Bát đại môn phái?

Tống Trần Sơn thầm biết trường ác đấu hôm nay đối phương đã có chủ động chuẩn bị, Hòa Linh Thánh Mẫu không ra đấu mà chỉ phái Chúc Thiên Tùng, rõ ràng hấn ta phải có một bản lĩnh cao cường chứ chẳng nghi!

Thế nhưng, ở vào địa vị tuổi tác như lão, nếu đấu với hấn thì quả hạ thấp mình, may mà Tống Văn Tuấn được lão truyền thụ võ nghệ từ lúc còn nhỏ, hấp thụ gần như toàn bộ võ công của lão, quyết không tâm thường.

Khi ấy gật đầu cười nói :

- Hào! Thế nhưng người này nhất định võ nghệ cao cường, con phải thận trọng mới được!

Tống Văn Tuấn cúi người đáp :

- Hài nhi biết!

Nói rồi bước ra giữa sân cách Chúc Thiên Tùng tám bảy tám xích thì dừng chân lại, ôm quyền nói :

- Tại hạ Tổng Văn Tuấn trước hết xin tiếp Tổng hộ pháp vài chiêu!

Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù thấy vậy cũng liền nhảy ra nói :

- Tổng hộ pháp, đề thuộc hạ tiếp trận này.

Chúc Thiên Tùng phát tay cản lại nói :

- Không cần!

Cửu Chỉ La Hán đành quay trở lại chỗ của mình.

Chúc Thiên Tùng mắt như lưu tinh nhìn nhanh Tổng Văn Tuấn một lượt, rồi ngẩng cao đầu nói :

- Ngươi là Tổng Văn Tuấn, hậu duệ của Tổng lão gia ư?

Tổng Văn Tuấn nghe thì phát nổi, đối phương hỏi một câu trích thượng rõ ràng không xem chàng vào đâu, chàng bèn cười gằn mấy tiếng nói :

- Không sai, bổn công tử chính là Tổng Văn Tuấn, còn ngươi vừa là cao đồ Giáo chủ Cơ Linh Vân, vừa là nghĩa tử của Phó giáo chủ Chúc Linh Tiên chứ gì?

Tổng Văn Tuấn cố tình gọi thẳng hủý Cơ Linh Vân và Chúc Linh Tiên, đương nhiên chọc đúng chỗ giận của đối phương, chỉ thấy hắn nhũn mày, ản ước sắc xanh, chứng tỏ can khí đã xông lên, gằn giọng :

- Ngươi đã muốn lĩnh giao cùng ta, vậy thì tiếp chiêu!

Hắn chẳng rút kiếm ra, chỉ thấy chiếc quạt trong tay xếp lại, chân bước thẳng tới một bước, xuất quạt điểm tới huyệt Trung Đình trên người Tổng Văn Tuấn.

Chỉ bằng một bộ tiến thẳng trung cung xuất thủ, thần thái rất cao ngạo tự thị, dù thấy căn bản không coi Tổng Văn Tuấn vào đâu.

Tổng Văn Tuấn trường kiếm chưa xuất khỏi vỏ, nhảy người né tránh, miệng la lớn :

- Chúc tổng hộ pháp, sao không rút kiếm ra?

Tổng Văn Tuấn quả nhiên không hổ thẹn là công tử của Tổng đại lão gia, thân pháp mau lẹ, khí độ khẳng khái, đối phương chưa xuất kiếm thì nhất định chưa ra chiêu.

Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :

- Chúc mỗ muốn xem Tổng gia bách kiếm uy lực đến chừng nào? Chừng nào ngươi bức được ta rút kiếm, thì lúc ấy ta sẽ tự ra kiếm.

Tổng Văn Tuấn thường ngày cũng là một thiếu niên cao ngạo tự thị, thế nhưng đối phương xem ra còn cao ngạo tự thị hơn, khiến gã bất giác tức giận nhưng không thể làm gì được. Chỉ cười gằn gật gù nói :

- Hảo! Các hạ khẩu khí quả nhiên chẳng nhỏ, Tổng mỗ ngược lại xem ngươi không xuất kiếm thì làm thế nào tiếp nổi kiếm của ta đây!

Soạt, dứt lời quả nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, chẳng nói thêm tiếng nào, kiếm vung lên phát chiêu Phi Vân Xuất Đình, thế như mảnh xà bổ tới.

Tổng Trần Sơn xuất thân từ Hoa Sơn phái, do đó Tổng Văn Tuấn kiếm ra chiêu đầu chính nằm trong Hoa Sơn kiếm pháp, nhưng kiếm vừa được nửa đường thì bỗng nhiên đổi sang Xuyên Vân Liệt Thạch lại là kiếm pháp của Thiên Sơn phái.

Vừa ra chiêu đã biến ảo, rõ ràng Tổng Văn Tuấn chẳng chút khách khí với đối phương, chỉ thấy ánh kiếm loang loáng, chiêu này hết chiêu khác đã tiếp.

Tổng Văn Tuấn ra kiếm đã nhanh, nhưng Chúc Thiên Tùng xem ra còn nhanh hơn chàng nửa bộ, người lách nhẹ thoát giữa những ánh kiếm của đối phương.

Soạt một tiếng, chiếc thiết phiến trong tay quả nhiên đánh bật lưỡi kiếm Tổng Văn Tuấn ra ngoài.

Chỉ mỗi chiêu đầu, mà Chúc Thiên Tùng cũng đã thi triển thân pháp hết sức kỳ ảo, bọn người Bát đại môn phái nhìn không khỏi hoa mắt lên.

Tổng Trần Sơn giật mình thầm kêu lên :

- Tuyệt Sơn Thiên Y thủ pháp!

Chỉ có Thiên Y thủ pháp của Tuyệt Sơn không coi trọng hình thức, tùy thủ xuất chiêu, nhưng phá giải hết tất cả thủ pháp các phái.

Nói thì chậm, lúc ấy bọn họ thì đấu cực nhanh, trong nháy mắt đã thấy Tống Văn Tuấn ra liền mười mấy chiêu tợ hồ như dòng suối chảy mãi bất tận, nhưng thủy chung Chúc Thiên Tùng vẫn phiêu hốt giữa làn kiếm ánh, đã vậy thỉnh thoảng còn tiếp cận khiến Tống Văn Tuấn có phần lúng túng không ra được hết chiêu.

Tống Văn Tuấn bị đối phương nhập nội theo sát như hình với bóng, thanh trường kiếm trong tay chừng như không thể phát huy được sở trường của nó, khiến Tống Văn Tuấn tức giận thét lớn một tiếng, lướt kiếm phản thủ chém một đường.

Chỉ thấy Chúc Thiên Tùng cười nhạt mấy tiếng, người tợ như chiếc lá lướt nhẹ ra ngoài một bộ tránh kiếm.

Tống Văn Tuấn một kiếm đẩy được đối phương ra ở tầm xuất kiếm thuận lợi, liền thi triển ngay Tống gia bách kiếm chủ động tấn công, không để đối phương áp sát như vừa rồi.

Chúc Thiên Tùng giờ đây cả người đã lọt vào màn kiếm ánh của Tống Văn Tuấn, cũng không còn dám khinh địch, Tống gia bách kiếm quả nhiên vô cùng lợi hại, từng chiêu đều là tuyệt chiêu sắc sảo kỳ diệu.

Tuy vậy thế kiếm của Tống Văn Tuấn tợ hồ như lúc nào cũng chậm hơn chiếc quạt trên tay Chúc Thiên Tùng nửa chiêu, nên căn bản đều bị hóa giải nửa chừng.

Nháy mắt, bọn họ đã giao thủ hơn ba mươi chiêu, quần hùng đứng xem đấu, giờ chỉ còn thấy hai bóng người một trắng một xanh loáng thoáng trong màn kiếm ánh và màn quạt.

Với những người khác thì tặc lưỡi thán phục hai người trẻ tuổi võ công đều cao thâm, nhưng với Tống Trần Sơn thì nhìn mà lạng cả người!

Bởi vì Tống Trần Sơn là người hiểu rõ nội tình nhất, Tống Văn Tuấn lúc này xuất kiếm đã dụng hết Tống gia bách kiếm mà đấu.

Phải biết Tống gia bách kiếm vốn xuất từ Thiên Sơn Dật Tẩu, từ mấy năm nay ít người hóa giải nổi hết Tống gia bách kiếm.

Huống gì Tống Văn Tuấn tranh tiên xuất kiếm, lẽ ra Chúc Thiên Tùng phải chậm hơn Tống Văn Tuấn nửa chiêu mới đúng. Vậy mà giờ đây chiếc quạt trong tay Chúc Thiên Tùng ngược lại cực nhanh, trong từng chiêu đều thấy nghênh đầu đón chiêu hóa giải chẳng chút khó khăn, rõ ràng là sau mà đến trước, há chẳng phải là hơn nửa chiêu đó sao?

Phân tích kỹ hơn, Tống Văn Tuấn vừa ra chiêu đầu chưa hết thì bị chiếc quạt trong tay đối phương ra sau đến trước điểm tới phá giải, Tống Văn Tuấn nửa chừng đành phải hóa chiêu thứ hai, nhưng chiêu thứ hai chưa dứt thì liền bị chiếc quạt lại điểm tới hóa giải như thường, buộc Tống Văn Tuấn lại biến chiêu thứ ba.

Nói tóm lại, hơn ba mươi chiêu đã qua, Tống Văn Tuấn ra chiêu nửa chừng bắt đắc dĩ đều phải biến chiêu, hay nói cách khác là một chiêu chưa thành!

Tống Trần Sơn kinh động là phải!

Tống gia bách kiếm mấy mươi năm nay được mệnh danh vô địch không ai phá giải nổi, vậy mà giờ đây toàn bộ bị phá giải bởi một thanh niên tuổi chỉ huynh đệ với Tống Văn Tuấn, thử hỏi không khiến lão ta chấn động sao được?

Nên biết rằng, muốn phá kiếm pháp của một môn phái, cần phải có sự nghiên cứu rất kỹ, đều ra đối sách tỷ đấu mới thành công. Cứ thế cũng đủ biết đối phương nhất định đã có sự chuẩn bị ra một thủ pháp đặc thù để phá giải chứ chẳng ngại!

Tống Trần Sơn càng nhìn mặt càng đỏ gay thì giận lẫn kinh, chính lúc định lên tiếng ngăn cản trận đấu, đột nhiên nghe tiếng cười nhạt của Chúc Thiên Tùng nói :

- Đủ rồi, Tống gia bách kiếm rốt ráo cũng chỉ chừng ấy mà thôi!

Dứt lời, thân hình xoay nhanh lướt tới sát bên người Tống Văn Tuấn, xuất thủ bạt kiếm.

Lướt người bạt kiếm, thủ pháp của hắn xem ra bình thường không có chương pháp, thế nhưng cao thủ tinh mắt mới nhận ra chỗ uyên thâm kỳ ảo của nó.

Tống Văn Tuấn lúc ấy đang trên đà ra kiếm, thấy đối phương xoay người nhập nội vung tay bạt kiếm thì giật mình, vội thu kiếm thì đã chậm một bước.

Lưỡi kiếm bị hai ngón tay của Chúc Thiên Tùng kẹp cứng.

Tống Văn Tuấn trong cơn nguy cấp, vội xoay tay rút kiếm, đồng thời tay trái phóng ra một chưởng vào người đối phương.

Chúc Thiên Tùng tay trái hai ngón kẹp lưỡi kiếm, tay phải chiếc quạt chỉ thấy phẩy nhẹ một cái, miệng thét lớn :

- Xéo đi!

Tống Văn Tuấn một chưởng không thành, ngược lại bị một lực đạo cực mạnh, khiến cả người lẫn kiếm bật ngược ra ngoài ngời phịch trên đất.

Chúc Thiên Tùng không truy kích, mà đến nhìn một cái cũng không thèm, tỏ ra cao ngạo khí độ hơn đối phương, phe phẩy chiếc quạt trước ngực nói :

- Còn vị nào muốn chỉ giáo nữa không?

Tổng Văn Tuấn lúc này chống kiếm tung người đứng dậy, mặt chín đỏ vì thẹn, định xông vào trí mạng, nhưng Tống Trấn Sơn đã ra hiệu, khiến gã đành thoái lui.

Hoắc Vạn Thanh tiếp sau liền tung người nhảy ra thét lớn đầy tức giận :

- Hoắc mỗ xin lĩnh giáo cao chiêu!

Gần như cùng một lúc với lão ta, lại thấy Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cũng phóng ra, lớn tiếng nói :

- Hoắc tổng quản xin chậm tay, huynh đệ muốn xem tuyệt kỹ Không Động ra sao, trận này xin nhường huynh đệ vậy!

Hoắc Vạn Thanh còn chưa kịp đáp thì đã nghe Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :

- Nhị vị hà tất phải tranh nhau, có hứng thì cả hai vị cùng vào một lượt!

Trúc Tam Sơn mắt long lên, cười ha hả nói :

- Các hạ thân phận Tổng hộ pháp Thiên Địa giáo hẳn cũng hiểu lễ số giảng hồ? Ngươi coi bọn lão phu là hạng gì chứ?

Chúc Thiên Tùng cười khinh mạn đáp :

- Động thủ tỷ đấu mạnh thắng yếu thua, lấy võ công mà luận cao thấp, há phải bàn đến thân phận?

Trúc Tam Sơn bị nói một câu giận đến đỏ mặt, cười gằn một tiếng, rút phất thanh kiếm bản lớn từ trên lưng chia thẳng vào người Chúc Thiên Tùng quát lớn :

- Rất tốt, lão phu hôm nay phải giáo huấn loại cuồng đồ không biết trời cao đất rộng này!

Hoắc Vạn Thanh thấy Trúc Tam Sơn đã cực nộ, thân phận lão ta cũng là Chương môn nhân Hành Sơn phái, nên không tiện tranh đấu, bèn tự động thoái lui.

Chúc Thiên Tùng chỉ nheo mắt nhìn xéo Trúc Tam Sơn một cái, cười nhạt nói :

- Ngươi phải chăng ngoại hiệu nhân xưng Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn?

- Không sai, chính là lão phu.

-Ồ... Ngươi vừa nói định giáo huấn ta?

- Đúng, chính lão phu vừa nói thế!

Chúc Thiên Tùng gấp chiếc quạt trước ngực lại, chỉ thẳng vào người Trúc Tam Sơn nói lớn :

- Vừa rồi tại hạ chỉ vì muốn chiêm ngưỡng Tống gia bách kiếm cho nên mới cùng Tống Văn Tuấn động thủ ba mươi ba chiêu rưỡi, ba mươi ba chiêu rưỡi chính là một phần ba của bách kiếm, tuy chưa được một nửa, nhưng...

Nói đến đó hắn cố tình hơi dừng lại, đưa mắt nhìn thẳng Trúc Tam Sơn nói tiếp :

- Đến như kiếm pháp của Hành Sơn tại hạ cũng có nghe qua, nhưng nếu muốn giáo huấn tại hạ thì chỉ sợ không nổi, chẳng hay các hạ định giáo huấn tại hạ mấy chiêu đây?

Lời này, hàm ý bên trong mọi người đều hiểu ra, hắn chỉ nhận muốn chiêm ngưỡng Tống gia bách kiếm cho nên mới đánh diễn ba mươi chiêu, đến như Hành Sơn kiếm phái thì chẳng đáng vào đâu!

Kim Tinh Linh Viên đương nhiên là biết tâm ý đối phương, nhưng lơ đi hỏi :

- Ngươi nói đi!

Chúc Thiên Tùng ngẩng cao đầu nói :

- Thiên hạ tuy rộng lớn, thế nhưng dưới kiếm Chúc mỗ chỉ e không mấy người qua nổi mười chiêu, nhưng tại hạ giờ chỉ dùng chiếc quạt tầm thường này tiếp các hạ mười chiêu vậy!

Dưới kiếm của hắn ít khi ai qua nổi mười chiêu, vậy mà với Trúc Tam Sơn thì chỉ dùng quạt tiếp mười chiêu, hàm ý đối phương không đủ tư cách để hắn dùng đến kiếm!

Trúc Tam Sơn cực nộ thành tiểu, ngửa cổ cười gần mấy tiếng gật gù hỏi :

- Các hạ tự tin đến thế sao?

- Đương nhiên, chỉ cần các hạ qua nổi mười chiêu xem như tại hạ thua!

- Thua thì phải thế nào?

Chúc Thiên Tùng xòe chiếc quạt kêu lên một tiếng “soạt” phe phẩy mấy cái, cười khinh thị nói :

- Tại hạ thân làm Tổng hộ pháp Thiên Địa giáo xuất trận lĩnh giáo chư vị, thì coi như đại biểu cho Thiên Địa giáo, lấy chuyện thắng thua phân định thị phi. Vừa rồi Phó giáo chủ cũng đã có lệnh rõ, thắng thì phải thắng cho các vị tâm phục khẩu phục, tại hạ nếu bại thì cũng nghĩa là Thiên Địa giáo bại, mà Thiên Địa giáo mỗi khi đã bị bại, thì sau này trong thiên hạ võ lâm sẽ không bao giờ còn nghe nhắc đến ba chữ Thiên Địa giáo.

Mấy câu này khiến quần hùng bất giác không khỏi động sắc mặt, đến người của Thiên Địa giáo cũng không khỏi cảm thấy hấn buông lời quá tự phụ.

Trúc Tam Sơn ngửa cổ cười dài một tràng chấn động không gian nói :

- Hào! Lão phu tuy không phải đại biểu cho cả Bát đại môn phái thế nhưng lão phu đủ tư cách đại biểu cho Hành Sơn phái đến dự hội, chỉ cần có một lời này của Chúc tổng hộ pháp, lão phu nguyện lĩnh giáo mười chiêu vậy!

Chúc Thiên Tùng trở chiếc quạt trong tay cười nói :

- Mời!

Trúc Tam Sơn hoành ngang thanh kiếm bản lớn bốn xích, ngưng thần tụ khí nói :

- Lão phu trong kiếm có kiếm, các hạ cẩn thận!

Chúc Thiên Tùng thần thái vẫn thản nhiên cười đáp :

- Tùy nghi các hạ!

Mọi người nghe một câu này của Trúc Tam Sơn không hiểu câu trong kiếm có kiếm là hàm ý gì?

Nên biết, năm xưa khi xảy ra chuyện xích mích giữa Hành Sơn và Không Động, sau trận chiến ấy Hành Sơn thủ bại. Từ đó ít thấy người Hành Sơn đi lại trên giang hồ.

Hai ba mươi năm nay, đương nhiên Hành Sơn không giây phút nào quên được mối nhục ấy, chỉ chờ có ngày rửa nhục trả thù, lần này Trúc Tam Sơn đại biểu Hành Sơn đến phó hội, tất đã có sự chuẩn bị trong lòng. Một lời, kiếm trong có kiếm hẳn không phải tầm thường rồi!

- Hào, các hạ tiếp kiếm!

Chỉ thấy thân hình nhỏ thó của Trúc Tam Sơn, vậy mà sử dụng thanh kiếm bản lớn dài bốn xích, xem ra với chiều dài thân hình lão không hơn kém là bao.

Kiểm vung lên, một chiêu bình thường không có gì biến hóa, nhưng cũng thấy kiếm tạo một đạo hàn quang, căn bản bóng người bị lu mờ đi trước kiếm, tựa hồ như trong phút chốc bóng người biến mất.

Quần hùng toàn trường đến dự hội, ai cũng đều là hành gia kiếm pháp, lúc này nhìn Trúc Tam Sơn ra kiếm không khỏi ngậm gật đầu tán thán, quả nhiên lão ta không hổ danh người đứng đầu một đại kiếm phái.

Thế nhưng, không thấy Chúc Thiên Tùng di động thân hình, cũng không hề né tránh, tay phát liên tục, quạt xòe ra nghênh tiếp chiêu kiếm.

Trúc Tam Sơn ra kiếm cực nhanh, đương nhiên nháy mắt kiếm quạt xáp nhau, lão chỉ cảm thấy bị màn quạt lướt tới, thân kiếm bị một lực chấn động mạnh, thanh kiếm bật nhanh ra ngoài không một tiếng động nhỏ.

Nên biết rằng, trong động thủ binh khí càng lớn càng nặng thì càng có ưu thế khi đấu lực, thanh kiếm trong tay Trúc Tam Sơn thuộc loại cự kiếm, vốn không hề sợ bị tiếp xúc, vậy mà không ngờ bị một chiếc quạt tầm thường trong tay đối phương đánh bật ra.

Trúc Tam Sơn chỉ thoáng chút kinh động, miệng phát ra tiếng cười gần, cả người tá lực đối phương tung bỗng lên không tầm ba trượng, rồi bỏ nhanh xuống, đầu dưới chân trên.

Cự kiếm rung nhanh tạo ra một màn kiếm ảnh từ không trung chập xuống đầu đối phương như mưa rào gió bão.

Thế kiếm chưa đến mà kiếm khí đã đến, chu vi tầm hai trượng vuông tròn đầy sát khí khiến người ta đứng gần không khỏi giật mình.

Đây chính là tuyệt chiêu Ô Vân Phủ Đỉnh trong Hành Sơn kiếm pháp, đến Võ lâm đại lão Tống Trần Sơn mệnh danh đại kiếm gia nhìn thấy cũng phải tặc lưỡi tán thán.

Chúc Thiên Tùng là người trong cuộc đấu, nhưng cũng như bao người đứng xem, ngẩng đầu lên nhìn, thần thái thản nhiên chừng như không một chút chuẩn bị.

Mãi đến khi lớp kiếm vân phủ xuống gần đỉnh đầu mới thấy quạt trong tay vung lên xòe nhanh ra, đồng thời cả người xoay nhanh như con vù lên cao, nhìn không khác gì hình một kim thao đột khởi tỏa hào quang.

Mọi người chỉ kịp nghe “kong kong...”

Một loạt động binh khí chạm nhau, chỉ ít cũng phải bảy tám tiếng gần như cùng một lúc.

Trúc Tam Sơn tuy chỉ ra một chiêu Ô Vân Phủ Đỉnh nhưng kỳ thực bên trong hàm chứa đến bảy tám kiếm, đủ thấy tốc độ ra kiếm nhanh đến chừng nào rồi.

Khi những tiếng binh khí chạm nhau, thì cũng là lúc ánh kiếm, ánh quạt biến mất, đến tiếng cuối cùng thì Trúc Tam Sơn lần nữa mượn lực chấn từ chiếc quạt của đối phương tung người vọt tiếp lên không trung, lần này đã thấy cao cỡ đến năm trượng.

Quần hùng bất giác đồng thanh ồ lên một tiếng, phải biết rằng người có khinh công thắng thừa bất quá cũng chỉ tung người cao ba bốn trượng là siêu hạng. Vậy mà lần này Trúc Tam Sơn chỉ tá lực chân của đối phương để tung người lên không năm trượng, đủ biết kiếm pháp của Hành Sơn có chỗ độc đáo đặc thù không môn kiếm pháp nào có được.

Nói thì dễ, nhưng lúc ấy lại nhanh, khi người tung ngược lên không rồi bỏ nhanh xuống, nhưng lần này kiếm phát ra năm đạo kiếm ảnh, thế không mềm mại uyển chuyển như vừa rồi, mà kiếm khí rít lên dữ dội như trăm thác đổ ghềnh.

Chúc Thiên Tùng từ đầu đến giờ chỉ một thái độ thản nhiên cao ngạo, nhưng lúc này cũng đã thay đổi sắc, ánh mắt ngưng lại nghiêm trọng ngược nhìn đối phương.

Chừng như đến lúc này trong lòng gã mới cảm thấy ra rằng, dùng quạt để đối kiếm với Chuồng môn kiếm pháp như Trúc Tam Sơn là quá khinh địch!

Trúc Tam Sơn ra chiêu này là chiêu Thiên Long Tầm Huyệt còn ảo diệu hơn cả chiêu vừa rồi, nhưng lúc này Chúc Thiên Tùng tay hoành ngang quạt trước ngực, không thấy gã nhún chân, nhưng thân hình bỗng vọt thẳng lên không, đúng vừa lúc Trúc Tam Sơn từ trên năm trượng bỏ xuống tầm ba trượng, song phương tiếp xúc với nhau ngay trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Bản lĩnh Tổng hộ pháp

Mọi người kinh ngạc, chỉ kịp nhìn thấy thân hình Chúc Thiên Tùng tung ngược người lên không, chứ không kịp nhìn gã đã ra chiêu như thế nào.

Khi song phương tiếp xúc với nhau, chỉ nghe vang lên “kong” một tiếng chấn động không gian, rồi hai thân hình lần này bị chấn động mạnh văng ra hai phía tả hữu.

Cũng trong tích tắc ấy, mọi người còn kịp thấy từ thanh cự kiếm của Trúc Tam Sơn những tia lửa lóe ra chói mắt.

Ban đầu mọi người cứ ngỡ đó là vì kiếm quạt chạm nhau mà gây nên ánh lửa, nhưng đến lúc thấy những ánh lửa kia bay vọt thẳng theo hướng của Chúc Thiên Tùng mới biết là không phải.

Cao thủ đương nhiên thân thủ cũng khác người thường, một số người đã kịp nhận ra đó là những vật gì thì buộc miệng la lên :

- Phi kiếm!

Quả nhiên không sai, năm thanh kiếm nhỏ xíu phóng thẳng vào người Chúc Thiên Tùng, lúc này còn đang lơ lửng trên không trung.

Bấy giờ mọi người mới hiểu ra hàm ý câu nói trong kiếm có kiếm của Trúc Tam Sơn.

Phải biết khi thân hình ở trên không, thì xoay sở né tránh chiêu của đối phương là khó, huống gì lúc này cả hai đều bị chấn động sau một chiêu mà bắn ra ngoài, cho nên Trúc Tam Sơn chọn đúng thời cơ này hạ sát thủ thì thật là lão luyện.

Chức Thiên Tuyền không hổ danh là Tổng hộ pháp của Thiên Địa giáo, bấy giờ người chưa chạm đất, nghe tiếng gió và tiếng la lên của quần hùng thì biết có biến, ngoài đầu nhìn nhanh thì kịp nhận ra năm lưỡi kiếm nhỏ đã đến sau lưng. Lúc này đừng nói là né tránh, ngay đến phát quạt đỡ kiếm cũng chẳng kịp. Trong tình thế nguy cấp, tay trái phát tay áo một cái phát ra kinh lực chống đỡ.

Nói thì dài, chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Khi Trúc Tam Sơn phát ra quái chiêu cuối cùng thì đột nhiên cảm thấy trời đất tối mò, cả người đột nhiên rơi phịch xuống đất.

Gần như cùng lúc này Chức Thiên Tuyền phát tay áo một cái, rồi cả người cũng nhào xuống, nhưng chỉ lao đảo vài bước là trầm ổn lại được ngay, vội đưa tay áo lên nhìn mới thất sắc khi nhận ra tay áo bị kiếm đâm thủng năm lỗ nhỏ bằng đầu đũa, mặt hấn không khỏi biến sắc.

Xoay người lại, án quạt trước ngực, nhưng nhìn thấy Trúc Tam Sơn còn nằm trên đất chưa đứng lên, bất giác cất tiếng hỏi :

- Người sao vậy?

Lúc này quần hùng cũng đã nhận ra cái ngã người của Trúc Tam Sơn có gì khác thường, Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Thần Điều Đầu Hối đứng tương đối gần nhất, liền cùng chạy đến bên Trúc Tam Sơn.

Hoắc Vạn Thanh vội hỏi :

- Trúc đại hiệp, đạo huynh trúng thương ở đâu?

Trúc Tam Sơn lúc này được hai người đỡ đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh người một lúc thấy không một chút thương tích, trong lòng thâm thấy kỳ quái buột miệng nói :

- Là thật trên người huynh đệ không hề trúng thương!

Mạnh Đạt Nhân nói :

- Trúc huynh vừa rồi làm sao lại té xuống?

Trúc Tam Sơn ừm mặt đáp :

- Lúc huynh đệ phát ra năm ngọn tiểu phi kiếm, bỗng nhiên thấy đầu óc choáng váng, định đề khí trấn tĩnh lại nhưng khí không tụ được, cho nên mới ngã xuống, chuyện này thật huynh đệ chưa từng gặp qua!

Mạnh Đạt Nhân nghe nói thì trong lòng cũng sinh nghi, Hành Sơn phái luyện pho kiếm Đẳng Không Phi Kiếm thì chỉ bằng một cỗ chân khí tung người lên không, mà thi triển kiếm pháp, với nhân vật cao nhất trong Hành Sơn phái đương nhiên kiếm thuật đã đạt đến cảnh giới thặng thừa, xưa nay chưa từng để lạc một chiêu.

Trong lòng nghĩ nhanh rồi hỏi :

- Trúc huynh giờ thử vận chân khí xem thế nào?

Trúc Tam Sơn là tay lão luyện giang hồ, nghĩ lại mấy mươi năm nay bằng pho Đẳng Không Phi Kiếm mà thành danh, tỷ đấu đã không biết mấy trăm lần, nhưng chưa từng xảy ra hiện tượng như thế này.

Bấy giờ nghe nói vậy liền nhắm hờ mắt lại hít vào một hơi rồi vận hành chân khí, nhưng vừa vận khí thì đột nhiên phát hiện chân khí lúc như có lúc như không, chung quy không thể vận hành theo ý muốn được.

Mạnh Đạt Nhân nhận ra nét đổi sắc trên mặt Trúc Tam Sơn liền vội hỏi :

- Trúc huynh thấy thế nào?

Trúc Tam Sơn mở mắt ra nhú mày thốt lớn :

- Kỳ quái thật, huynh đệ phát hiện chân khí trong người lúc có lúc không, như bị thất tán. Hiện tượng này huynh đệ mấy mươi năm luyện công chưa từng gặp qua.

Nói đến đó lão ừm một tiếng rồi thấp giọng ghé đầu nói :

- Chư vị đạo huynh giờ cũng thử vận khí kiểm tra xem có gì khác thường không, nhưng nhớ đừng để lộ ra sắc mặt!

Mọi người nghe Trúc Tam Sơn nói một câu này thì giật mình, đương nhiên ý lão hoài nghi bên trong đã có chuyện mờ ám gì đây? Khi ấy ai nấy ngậm vận khí, nhưng chẳng phát hiện được điều gì khác thường.

Trúc Tam Sơn thấy thế buồn rầu nói :

- Ái, có lẽ huynh đệ đã già rồi chăng?

Mạnh Đạt Nhân nói :

- Có lẽ vừa rồi lúc thi triển chiêu kiếm đã quá vận chân khí nên chân khí bị phát tán cũng nên?

Bỗng nghe Tống Văn Tuấn chen vào nói :

- Cha, hài nhi lúc vận khí cũng cảm thấy chân khí không ngưng tụ được!

Tống Trần Sơn kinh ngạc la lên :

- Có chuyện vậy sao?

Mạnh Đạt Nhân trong lòng thầm nghĩ :

- Trúc Tam Sơn và Tống Văn Tuấn đều đã động thủ qua với Chúc Thiên Tùng, giờ cả hai đều nhận ra chân khí trong người bị phát tán không đề tụ được, chẳng lẽ bên trong có gì cổ quái chăng?

Chúc Thiên Tùng lúc này đứng ở xa, nhìn thấy đám quần hùng to nhỏ với nhau mà không ai ra đấu, liền phát quát mấy cái về không kiên nhẫn, lên tiếng hỏi :

- Chư vị bàn bạc xong chưa, có vị nào muốn chỉ giáo tại hạ?

Chưong môn nhân của Bát Quái môn là Trịnh Huyền Phong liền rút thanh trường kiếm bước ra trường đấu, cúi đầu hành lễ nói :

- Bàn đạo bất tài cũng nguyện tiếp lĩnh Tổng hộ pháp vài chiêu.

Chúc Thiên Tùng vừa rồi nhận được bài học từ trận đấu của Trúc Tam Sơn cho nên không dám khinh địch mà dùng quạt đấu với kiếm, bấy giờ cũng liền rút thanh trường kiếm tua bạc bên hông ra, chấp tay hoàn lễ nói :

- Tại hạ xin hầu tiếp đạo huynh!

Trịnh Huyền Phong nhìn thấy thần thái ngạo nghễ khinh bạc của đối phương thì hơi tức giận, nhưng thầm nghĩ :

- Người này tuổi trẻ tài cao, nhất thân võ công đạt đến thặng thừa hỏa hầu, đúng là bậc kỳ tài đời nay. Đáng tiếc một điều là không đứng vào hàng chính phái quân tử, lại đầu nhập làm môn hạ phái Không Động, không những trở thành đại địch của Bát Quái môn, mà sau này nhất định còn là mối đại họa cho võ lâm. Xem ra ta phải trừ khử hắn mới được.

Trịnh Huyền Phong niên kỷ đã ngoài bảy mươi, râu tóc bạc trắng, lúc này tĩnh lập bất động, đầu óc chỉ đề vào một ý niệm là trừ đại họa cho võ lâm, hai mắt như hai ngôi hỏa tinh nhìn chăm chăm vào mặt Chúc Thiên Tùng không hề chớp.

Chúc Thiên Tùng bất giác ánh mắt này thì bất giác thấy một luồng khí lạnh chạy suốt cả người, thầm nghĩ :

- Ánh mắt lão ta đầy sát khí, tợ hồ như nhất định bằng mọi giá phải lấy được mạng ta mới chịu thôi!

Tuy nghĩ như vậy nhưng vẫn trầm tĩnh nói :

- Đạo trưởng xin ra chiêu!

Trịnh Huyền Phong như sức tĩnh, chấp một tay trước ngực cúi đầu nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Bàn đạo xin lĩnh chỉ!

Tà bộ bước tới một bước kiếm trong tay phải khoát ra, kiếm khí vang lên vù một tiếng, ba đạo kiếm ảnh lướt tới.

Kiên Tam Liên, đây là một chiêu khởi thức trong pho Bát Quái kiếm của Bát Quái môn, tuy không có gì kỳ ảo nhưng nghe kiếm khí và tốc độ ra chiêu cũng đủ nhận ra tạo chí kiếm thuật của đối phương.

Đương nhiên Bát Quái môn lập nên pho kiếm pháp này là lấy từ sự biến hợp kỳ ảo Tám Tám Sáu Tứ quẻ trong Kinh Dịch để lập kiếm chiêu. Kiên Tam Liên tuy chỉ là chiêu khởi thức nhưng cũng là chiêu nền tảng biến hóa cho tất cả sáu mươi ba chiêu kế tiếp.

Chúc Thiên Tùng tay chấp thanh Thanh Bình kiếm, khoát chân trái ra ngoài nửa bộ, thân hình thấp xuống tránh chiêu của đối phương, mắt nhìn thẳng, tay kiếm đẩy nhẹ ra tợ hồ như một động tác chèo thuyền.

Trịnh Huyền Phong thấy chiêu đầu đã hết, đối phương quả nhiên tránh kiếm không mấy khó khăn, lão liền xoay thân hình tạo thành một góc độ khác, kiếm trong tay trở ngược, ra chiêu thứ hai.

Từ chiêu Kiên Tam Liên biến thành chiêu Ly Trung Hư, hai lần kiếm hoành ngang kịp chặn thế kiếm đâm tới của Chúc Thiên Tùng, đồng thời hai điểm

kiểm ánh điểm vào hai đại huyết trên người đối phương.

Chúc Thiên Tùng không ngờ lúc đối phương ra kiếm cân thế kiếm của mình, ở giữa còn hàm ẩn hai điểm kiểm ánh như vậy, trong miệng phát ra tiếng cười nhạt, cả người lách sang phải, thanh Thanh Bình kiếm rung lên.

Chỉ thấy khi Thanh Bình kiếm tung lên phát ra hàng trăm điểm kiếm hoa, cả không gian trước mắt lập tức tạo thành một bức màn kiểm ánh như hoa anh đào rơi là tả trong làn xuân phong.

Trịnh Huyền Phong thần tình bất loạn, thấy kiểm ánh đổ xuống như mưa nhưng không hề xao động, thân hình lúc tả lúc hữu, kiếm trên tay hết hươi lên lại phạt xuống. Người bên ngoài đứng nhìn không biết thì chỉ nghĩ lão đạo sĩ chính đang làm phép trừ tà mà thôi!

Nguyên là trong Bát Quái kiếm, lúc thi triển, chân đạp bát môn, kiếm phát theo bát quái.

Chỉ thấy kiểm ánh của Trịnh Huyền Phong tựa như Bát Quái lập trận vây tròn lấy đối phương, tiếp liền chỉ nghe “keng, keng...” nhiều tiếng kiếm thép chạm vào nhau, rồi toàn bộ kiểm ánh tiêu mất như sau cơn mưa trời lại sáng.

Trịnh Huyền Phong thi triển Bát Quái kiếm pháp đến đỉnh thặng thừa, lúc này phá được màn kiểm ánh thực hư bất phân của đối phương, liền công vào một kiếm.

Chúc Thiên Tùng một chiêu huyền ảo bị phá, bỗng thấy ánh kiếm loang lên đậm tối, liền thi triển kiếm ra chiêu nghênh tiếp.

Nhưng hễ kiếm của Chúc Thiên Tùng vừa phóng ra là kiểm ánh của Trịnh Huyền Phong lại biến mất, đồng thời ở một góc độ khác kiểm ánh lại xuất hiện.

Nguyên đây chính là chỗ kỳ diệu của Bát Quái kiếm, bởi vì nguyên lý kiếm pháp hoàn toàn dựa vào Tiên Thiên Bát Quái, phân làm Hữu, Thương, Sinh, Đồ, Tử, Cảnh, Kinh, khai, tám cửa.

Chỉ cần một khi đối phương đã rơi vào trận thế Bát Quái thì không khác gì rơi vào Bát Quái đồ của Gia Cát Lượng năm xưa, không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, đầu loạn mà mất phương hướng, tâm trí rối bời, đó chính là lúc đối phương sẽ ra tay.

Người ngoài nhìn thì tất rõ, thế nhưng bản thân Chúc Thiên Tùng lúc này đã rơi vào kiếm trận, hễ vừa thấy bóng đối phương ra kiếm là biến mất chẳng khác gì như một bóng ma ẩn hiện dị thường.

Nên biết Không Động phái mạnh tâm xưng bá võ lâm từ lâu, cho nên căn bản suốt hai mươi năm nay thấu thạo các pho kiếm của các môn phái khác trên võ lâm về nghiên tập, tìm cách phá giải, đương nhiên Bát Quái kiếm cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng bọn họ có điều chưa biết hết, Trịnh Huyền Phong luyện Bát Quái kiếm so với nguyên bản Bát Quái kiếm pháp đại thể tương đồng, nhưng tinh hoa biến ảo bên trong thì hoàn toàn khác nhau. Cho nên Chúc Thiên Tùng giờ mới bị vây khốn trong Bát Quái kiếm của Trịnh Huyền Phong.

Chúc Thiên Tùng là môn hạ của Cô Sơn Chủ võ học hấp thụ chân truyền đồng thời còn là con bài chủ trong đại hội quyết định này, đương nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Lúc này thấy đã ra tám kiếm, đều bị đối phương hóa giải một cách vô hình, lại thêm một kiếm ban đầu nữa là chín chiêu, cứ theo như gã nói lúc đầu thì đối phương chỉ cần qua được mười chiêu thì hẳn sẽ tự chịu thua.

Nghĩ thế trong đầu phát giận, hần thét dài một tiếng, rồi đột nhiên gập hẳn người xuống làm hai khúc, mũi Thanh Bình kiếm chống xuống đất cong vòng, hai chân tá lực tung thẳng người lên không, chân trên đầu cao tầm hai trượng.

Chính lúc thì thân kiếm khua nhanh tạo ra chín lần kiểm ánh tiếp lấy tám đạo kiếm hư ảo của Trịnh Huyền Phong.

Quần hùng đứng bên ngoài theo dõi trận đấu đến hồi kịch liệt.

Tổng Trần Sơn vừa nhìn thấy một thế ưỡn người ra kiếm kỳ diệu của Chúc Thiên Tùng, bất giác kêu lên :

- Phân Quang kiếm pháp!

Một chiêu kiếm này, trong đám quần hùng đến dự hội, duy nhất chỉ có đại hành gia như Tổng Trần Sơn mới gọi lên được tên pho kiếm pháp này, còn những người khác đều ngơ người há hốc mồm miệng kêu không ngớt :

- Tuyệt!

- Tuyệt!

Không sai, chiêu kiếm của Chúc Thiên Tùng vừa phát ra chính là chiêu Cửu Long Thủ Thủy trong Phân Quang kiếm pháp. Chính là pho kiếm do Cô sơn chủ và Không Động tứ hạo tinh nghiên mấy mươi năm chuyên dùng để phá Bát Quái kiếm pháp.

Một người một khi đã bị vây trong Bát Quái trận đồ thì duy nhất là độn thổ hay thăng thiên mới dễ dàng thoát khỏi vòng vây.

Nhưng ở đây Chúc Thiên Tùng vọt lên không bằng thế Lý Ngư Đảo Đình thì càng kỳ ảo hơn, thân hình vừa tung lên lại phát kiếm ra chiêu, tám kiếm ứng

phó với tám lần kiếm ảnh của đối phương, còn đường thứ chín đương nhiên chính là kiếm quyết định!

Trịnh Huyền Phong bấy giờ nhìn thấy đối phương tung người lên không thoát ra khỏi kiếm trận của mình, đồng thời ra chiêu kỳ ảo thì giật mình thán nghĩ nhanh :

- Tên này thật không dễ đối phó!

Chính đạo kiếm ảnh trùm xuống vừa khéo xóa tan tám lần kiếm ảnh của Trịnh Huyền Phong, còn đạo kiếm ảnh thứ chín thì nhằm thẳng vào người, khiến lão không kịp suy nghĩ gì, hút chân khí vào kiếm đưa lên chống đỡ.

Với Trịnh Huyền Phong đương nhiên nghĩ rằng đối phương ra một chiêu chín kiếm, tất bên trong tám kiếm đầu là ảo, kiếm thứ chín mới là thật, cho nên giờ kiếm chống đỡ. Tuy về thể thì bất lợi, nhưng lấy nội công tu tập thì có phần hơn, lão phần nào tự tin trong lòng.

Nhưng lão đã tính nhầm, chín đạo kiếm ảnh của Chúc Thiên Tùng phát ra xem tợ hồ như tiền hậu bất đồng, nhưng kỳ thực chỉ cùng một lúc nên mới có tên là Phân Quang kiếm pháp, chỉ vì kiếm xuất cực nhanh, tạo nên ảo ảnh như vậy, nhưng bên trong chín kiếm đó đều là thật, quyết không một kiếm ảo!

Đứng bên ngoài đương nhiên nhận ra rất rõ, Hoa Sơn chương môn nhân Thương Cảnh Vân và Võ Đương Ngọc Huyền Tử thấy tình hình nguy hiểm thì không hẹn mà đồng rút phát kiếm ra nhảy vào cứu ứng.

Bát Quái môn Cam Huyền Phong vốn cũng nhìn thấy sư huynh thất thế gặp nguy, nhưng còn đang do dự, lúc này kịp nhìn thấy Ngọc Huyền Tử và Thương Cảnh Vân nhảy ra thì cũng la lớn :

- Sư huynh, cẩn thận!

Người theo đó ra kiếm xông tới ứng trợ.

Trên thực tế chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, kịp nghe “keng, keng, keng...”, chín tiếng liên tiếp nhau đình tại nhưc óc, khiến người ta phải sồn cả gai óc.

Phải biết thanh kiếm trong tay Thương Cảnh Vân là thanh Thái Bạch kiếm, vung lên phát kiếm tạo màn kiếm ảnh trắng xóa một vùng. Còn thanh kiếm trong tay Ngọc Huyền Tử lại là Thanh Cương kiếm, đồng thời xuất chiêu tạo nên màn kiếm xanh lè như lửa trong lò đồng chín tới.

Hai nhân vật này thân phận cực cao trong võ lâm, vậy mà lúc này cũng không giữ nổi thân phận của mình cũng như lễ số quy luật giang hồ, cùng lúc phát kiếm ứng cứu, đã thấy tình hình lúc bấy giờ nguy kịch đến chừng nào rồi.

Bấy giờ, sau loạt tiếng kiếm thép chạm nhau thì kiếm ảnh hoàn toàn biến mất, âm thanh dư hưởng thêm một lúc nữa rồi cũng tiêu mất, toàn trường lặng lẽ phẳng phất không một tiếng thở mạnh.

Thế nhưng, bằng mắt thì toàn trường đã nhận ra Chúc Thiên Tùng chân đạp trên đất, khuôn mặt anh tuấn giờ đây xanh như thiết, trong đôi mắt phát hàn quang ánh sáng đặng sát khí.

Cặp mày rậm nhú chặt, ngưng thần tụ khí, cổ gượng tạo lại phong độ uy凛 của mình, thế nhưng vẫn không sao che đậy được hơi thở gấp của mình.

Trịnh Huyền Phong cả người chết lặng với thanh kiếm trong tay nói đúng hơn chỉ còn đốc kiếm với lưỡi kiếm cụt tầm nửa xích, thì ra vừa rồi lão một lúc phải tiếp đến bảy kiếm của Chúc Thiên Tùng!

Lão râu tóc vốn đã bạc trắng, giờ đây bị rơi bởi lấp lên mặt, khiến khuôn mặt của lão trong phút chốc tợ hồ như già đi thêm hai mươi tuổi.

Đương nhiên nếu không có Thương Cảnh Vân và Ngọc Huyền Tử vừa rồi đỡ cho hai kiếm đầu tiên thì không biết hiện giờ lão đã ra sao rồi?

Lúc này hai người kia tay vẫn đang nắm vững kiếm đứng bên cạnh lão, phòng hộ.

Chỉ có Cam Huyền Phong vì chậm một bước nên không kịp nhập cuộc, lúc này chạy lại bên cạnh chương môn sư huynh gấp giọng hỏi :

- Sư huynh có sao không?

Trịnh Huyền Phong có lẽ đến lúc này hồn phách mới trở về trong thể xác, hơi nghiêng đầu nhìn Cam Huyền Phong lạc giọng thốt lên :

- Không...

Lão không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đáp được tiếng “không”, thì bỗng thấy đầu óc choáng váng cơ hồ ngã khuỵu trên đất.

Cam Huyền Phong cả kinh vội hai tay đỡ lấy thân hình lão hỏi :

- Chương môn sư huynh làm sao vậy?

Trịnh Huyền Phong sau giây phút nghi sức, mới cất giọng thều thào nói :

- Kỳ quái, ngu huynh... đột nhiên cảm thấy chân khí thất tán...

Cam Huyền Phong nói :

- Sư huynh nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi điều khí.

Cam Huyền Phong vừa nói vừa đỡ người sư huynh ngồi xuống.

Không động thủ thì không việc gì, nhưng hễ cùng đối phương đánh nhau, quá vận chân khí thì lập tức chân khí bị đứt đoạn, tợ hồ như thất tán. Thử hỏi tình hình này không đáng khả nghi đã trúng phải âm toán của đối phương hay sao?

A, nhất định chính là khi chúng ta cả đoàn chuẩn bị nhập hội trường, mỗi người được vị hoàng y cô nương gắn lên người mảnh vải gấm đỏ tía đề hai chữ Quý Tân đã ngầm hạ độc thủ?

Thiên Địa giáo lần này công khai mở hội tuyên bố lập giáo, ý đồ đen tối xưng bá toàn võ lâm Trung Nguyên, với bọn họ thì trở ngại lớn nhất đương nhiên là Bát đại môn phái, giờ đây tất cả cao thủ tinh anh của Bát đại môn phái đã nằm gọn trong tay chúng, đương nhiên mộng đồ vương coi như đã thành!

Cam Huyền Thông chỉ suy luận trong đầu đến đó thì không cách gì nén cơn giận, người chồm lên như con mãnh hổ, gầm một tiếng cực lớn chỉ tay nói :

- Chúc Thiên Tùng, thủ đoạn của các ngươi thật bỉ ổi, tâm địa thật hiểm độc đen tối, dám lợi dụng cơ hội hạ thủ đánh độc “Tán công kỳ độc” lên người chúng ta, thảo nào ngươi cuồng ngạo lớn lối dám tuyên bố không có ai qua nổi ngươi mười chiêu, các ngươi há không sợ sự công phần của toàn võ lâm ư?

Chúc Thiên Tùng ngó người chau mày hỏi :

- Cam Huyền Thông, ngươi nói gì chứ?

Cam Huyền Thông cười nhạt mĩa mai nói :

- Ta nói gì trong lòng ngươi hẳn đã quá rõ rồi còn phải hỏi!

Chúc Thiên Tùng quát lên một tiếng khăng khải nói tiếp :

- Chư vị là cao thủ đứng đầu trong võ lâm, tại hạ chỉ bằng vào bản lĩnh sở học mà thắng, nào có giờ thủ đoạn gian xảo nào? Hừ nếu còn chưa phục thì cứ cùng Chúc mỗ thử vài chiêu.

Đột nhiên lúc ấy thấy Hóa Linh Thánh Mẫu từ trên ghế Thái sư đứng phắt dậy, giọng lạnh như băng cắt ngang :

- Chúc Thiên Tùng, không cần nhiều lời với chúng. Bát đại môn phái đã không kể lễ luật giang hồ tỷ đầu dùng nhiều hiếp ít, vậy thì chúng ta hành động cũng không cần khách khí giữ lễ. Bây đầu, cùng xông lên, đằng nào thì ngày hôm nay giữa ta với chúng một mất một còn quyết định thiên hạ, người của Bát đại môn phái quyết không để thoát một tên!

Lời này bà ta nói với Chúc Thiên Tùng, nhưng cũng là một mệnh lệnh tổng công kích.

Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu thân phận là Phó tổng hộ pháp, vừa nghe hạ lệnh, đương nhiên thi hành ngay.

Lập tức thấy lão ta dẫn một đoàn người gồm: Phần Sương Báo Đăng Cao, Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù, Trương Tây song thi Bân Lôi, Bân Điện và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa chân nhân, tay nắm binh khí bức vây tới đám quần hùng.

Chỉ thấy một đoàn nữ tướng vẫn còn đứng yên chưa ai bước tới.

Lúc này nếu như để mắt chú ý thì có thể nhận ra ngay sau lưng Mai Hoa bà bà Trúc Tam Cô có một thiếu nữ thần sắc ra vẻ nôn nóng, hai mắt cứ nhìn đầu đầu ra đại môn thiên viện như chờ đợi ai, xem ra trong lòng rất sốt ruột, cô ta chính là Trúc Thu Lan.

Lại nói, Võ lâm đại lão Tổng Trần Sơn mắt nhận thấy tình hình không ổn, một trường huyết kiếp khó tránh khỏi, bèn quay đầu hỏi nhanh :

- Trịnh huynh, Trúc huynh, nhị vị còn chiến đấu được không?

Trúc Tam Sơn nói :

- Huynh đệ cảm thấy chân khí thất tán, nhưng căn bản không có gì đáng ngại.

Tổng Trần Sơn lão đưa ánh mắt nhìn Vô Trụ thiên sư và Ngọc Huyền Từ nói :

- Tình thế trước mắt đã rất gấp, đại sư nhanh ra lệnh cho đệ tử bày La Hán trận làm thế đoạn hậu khi chúng ta rút lui. Tám vị đệ tử Võ Đương bày kiếm trận lưu động phòng hộ cứu người trúng “Tán công độc” không chiến đấu được. Chúng ta cần phải bảo trì trận địa chặt chẽ mới mong kéo dài trận đấu với bọn chúng.

Vô Trụ thiên sư và Ngọc Huyền Tử liền gạt đầu quay đi ra lệnh cho đệ tử.

Mười tám vị đệ tử cao thủ Thiếu Lâm liền dàn La Hán trận, chuẩn bị di động kịp thời cứu ứng.

Tổng Trần Sơn nhìn thấy người của Thiếu Lâm và Vô Đương đã bày thế trận khá nghiêm túc thì ngẫm gật đầu, rồi ghé miệng nói nhỏ mấy câu với Thương Cảnh Vân, đoạn nắm lấy thanh trường kiếm trong tay, bước hẳn lên trước.

Đám cao thủ Thiên Địa giáo sát bên nhau binh khí trong tay đang từng bước tiến tới, lúc này bỗng thấy Tổng Trần Sơn một mình một kiếm bước ra trước thân thái oai hùng tiến thì không khỏi giật mình đều thoái lui một bước.

Chỉ nhìn thấy thế cũng đủ thấy uy danh Vô Lâm Nhất Kiếm một thời của Tổng Trần Sơn vẫn còn in đậm dấu ấn trong đầu các cao thủ võ lâm.

Duy chỉ có một mình Chúc Thiên Tùng đứng yên bất động, người ta ra kiếm, ngược lại gã thì cho kiếm vào vỏ, chấp tay thi lễ cùng Tổng Trần Sơn nói :

- Tổng đại lão gia hẳn muốn tự ra tay chỉ giáo chăng?

Tổng Trần Sơn mắt phát hàn quang đầy uy lực, trầm giọng cười mấy tiếng :

- Hắc, hắc... Gã thiếu niên, ngươi muốn động thủ cùng lão phu thì thật chưa xứng, nhanh gọi Chúc Linh Tiên ra đây!

Chúc Thiên Tùng nghe khẩu khí đối phương ra vẻ cao ngạo trường bối, thì phát nộ, cười lớn rồi nói :

- Ngươi...

Gần như cùng lúc này, Tổng Trần Sơn cũng kịp nhận ra điều gì, vội la lên :

- Ngươi...

Hai người trước sau một phần trăm giây cùng thét lớn một tiếng rồi khựng người nhìn nhau.

Đương nhiên bọn họ nhìn nhau bằng hai cái nhìn khác biệt.

Chúc Thiên Tùng nhận ra thần sắc của Tổng Trần Sơn hơi khác thường, thì áp ứng hỏi :

- Tại hạ sao chứ?

Hai ánh mắt của Tổng Trần Sơn dán chặt lên khuôn mặt của Chúc Thiên Tùng khiến gã không khỏi lúng túng, nên giọng nói mới bất bình thường.

Tổng Trần Sơn nhìn chằm một lúc nửa khuôn mặt Chúc Thiên Tùng rồi mới đổi giọng nói :

- Chúc tổng hộ pháp phải chăng nhũ danh là Long Quân?

Thì ra lúc này giáp mặt với Chúc Thiên Tùng lão chợt phát hiện nét quen quen trên mặt Chúc Thiên Tùng, và thêm một nốt ruồi son bị khuất dưới cánh mày trái rậm rịt.

Còn nhớ trước đây khi Nhạc Tiểu Tuấn tìm đến Thiên Hoa sơn trang cầu kiến Tổng Trần Sơn chỉ là vì muốn hoàn thành hai tâm nguyện của sư phụ chàng.

Tâm nguyện thứ nhất chỉ cần Tổng Trần Sơn gạt đầu chỉ điểm là giải quyết xong, nhưng Tổng Trần Sơn còn chưa nói ra.

Tâm nguyện thứ hai là tìm lại người con trai độc nhất của sư phụ chàng bị mất tích mười năm về trước, thế nhưng chỉ biết một đặc điểm duy nhất là người này bên mày trái có nốt ruồi son, và tên gọi là Long Quân.

Đương nhiên Tổng Trần Sơn chưa nói ra thì Nhạc Tiểu Tuấn không biết sư phụ mình Vô Danh lão nhân là ai? Nhưng với Tổng Trần Sơn thì quá biết rõ Vô Danh lão nhân là em rể của lão, chồng của nhị muội, họ Trần tên Khải Tiên.

Phu phụ họ Trần này nhân có chuyện bất hòa mà ly thân có đến hai mươi năm, chỉ cần lão chịu gạt đầu đứng ra giảng hòa là xong.

Đó là chuyện vì sao Tổng Trần Sơn giao chiếc ngọc bội của mình cho Nhạc Tiểu Tuấn mang đưa đến cho tam muội là Huy phu nhân. Chính là muốn tam muội đi khuyên giải nhị muội của mình.

Quan hệ như thế, đứa bé mất tích mười sáu năm về trước chính là ngoại đệ của Tổng Trần Sơn, gọi lão bằng cữu cữu.

Bấy giờ Chúc Thiên Tùng nghe đối phương hỏi mình nhũ danh có phải là Long Quân không? Thì nhất thời ngớ người, trong tiềm thức sâu xa, Chúc Thiên Tùng cảm thấy cái tên này rất quen, thế nhưng không nhớ ra, chỉ lắc đầu đáp :

- Tại hạ không phải tên Long Quân, Tổng đại lão gia có lẽ đã nhầm chăng?

Tổng Trần Sơn càng lúc càng nhìn thấy nét mặt của Chúc Thiên Tùng rất giống với Trần Khải Tiên, trong lòng thầm tin chín mười phần là đúng, bèn hỏi tiếp một câu :

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Chúc Thiên Tùng lần này nghe thì ngó người, nhưng chưa kịp đáp, bỗng nghe tiếng Hòa Linh Thánh Mẫu quát lớn :

- Tổng Trần Sơn, ngươi dám khiêu chiến với bốn Giáo chủ, bốn Phó giáo chủ cho ngươi được miễn nguyên.

Dứt lời, chỉ thấy bà ta nắm thanh trường kiếm hình lưỡi lửa trong tay trung niên phụ nhân, tung người rời khỏi ghế Thái sư vút xuống nhẹ như chiếc lá.

Tổng Trần Sơn đương nhiên nhận ra bà ta làm vậy là để cắt đứt câu hỏi của lão với Chúc Thiên Tùng, liền cười phá lên nói :

- Cũng được, đợi lão phu phân một trận cao thấp với ngươi xong rồi thì hỏi cũng chưa muộn.

Hòa Linh Thánh Mẫu ngưng kiếm định thần nhìn xoáy vào mặt đối phương gần giọng :

- Hôm nay giữa ta và ngươi không phải phân cao thấp mà phân định sinh tử mới thôi.

Đột nhiên tay kiếm phóng tới trước người Tổng Trần Sơn.

Tổng Trần Sơn cười lớn :

- Hào, hào... Lão phu không tin ngươi lấy nổi mạng Tổng mỗ.

Trong khi nói thì kiếm cũng đã từ từ phóng ra.

Đại cao thủ ra chiêu tỷ đấu không như người thường, chiêu hết sức bình thường, thế nhưng kiếm chưa đến mà kiếm khí đã trùm người đối phương, cái gọi là kiếm khí này cũng đủ lấy mạng đối phương trong nháy mắt rồi!

Trong Bát đại môn phái, vừa rồi lúc Tổng Trần Sơn bước ra đối mặt thì đã giao cho Chương môn Hoa Sơn Thương Cảnh Vân bàn bạc cùng Lục Hợp môn Thần Điều Đầu Hối, tìm cách đối phó.

Trong lúc Tổng Trần Sơn đang nói chuyện, Thương Cảnh Vân cùng Thần Điều Đầu Hối phân tích nhanh tình hình ta và địch cụ thể rồi phân phối nhân thủ chuẩn bị đối đầu.

Cho nên lúc này thấy quần ma nhất loạt xông vào, thì không ai hoảng loạn hay lung túng mà mỗi người theo sự phân công cũng đã tự tìm lấy đối thủ cho mình.

Vô Trữ thiên sư tay chống nhanh ngọn thiên trượng xuống đất, “soạt” một tiếng rút phất thanh trường kiếm, treo vỏ kiếm trên cây trượng rồi bước tới chấp tay trước mặt Chúc Thiên Tùng nói :

- Lão nạp xin thỉnh giáo Chúc thí chủ!

Nên biết tăng chúng Thiếu Lâm tự xưa nay rất ít dùng đến kiếm, cho nên có người ngộ nhận Thiếu Lâm tự không thiện dụng kiếm thuật.

Thật ra trong thất thập nhị nghệ thì Đạt Ma kiếm chiếm vị trí đầu tiên, chỉ có điều phải tu tập đến hàng trường lão thì mới được phép luyện Đạt Ma kiếm, cho nên ít người biết là như vậy.

Vô Trữ thiên sư tự nhiên bỏ thiên trượng dùng kiếm tất có tính toán, đồng thời không nói cũng biết kiếm pháp sắp thi triển sẽ là Đạt Ma kiếm.

Chúc Thiên Tùng tuy trẻ tuổi nhưng đã tinh tập nghiên cứu qua tất cả các môn kiếm pháp, thâm hiểu Đạt Ma kiếm uy lực thế nào cho nên không dám khinh địch, liền rút trường kiếm ra ôm quyền thi lễ nói :

- Được đại sư chỉ giáo, thật vạn hạnh!

- Chúc thí chủ, mời!

- À, tại hạ bình sinh cùng người động thủ không bao giờ ra chiêu trước!

- Đã vậy lão nạp xin đắc tội!

Dứt lời, kiếm trong tay vút xéo lên tạo nên một đường kiếm quang như sao băng, ánh thép lướt đến nghe rợn người.

Chúc Thiên Tùng chẳng dám khinh thường, chuyển người né tránh rồi ra chiêu đối địch.

Tiếp liền bên kia cũng thấy chương môn Hoa Sơn Thương Cảnh Vân động thủ cùng Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu.

Sách Nghị Phu trước nay chỉ bằng đôi tay trần động thủ trong trường hợp quá bức bách, lúc này thấy người đấu với mình là Chương môn Hoa Sơn kiếm phái, đương nhiên là lão không dám coi thường, liền rút chiếc thiết tiêu trong lưng ra đấu.

Phải biết rằng Hoa Sơn kiếm pháp chỉ đứng sau Tống gia bách kiếm. Tính ra thì Thương Cảnh Vân còn là sư đệ của Tống Trần Sơn, cho nên bản lĩnh kiếm thuật phải thuộc vào hàng thượng thừa, khi nào nhân vật như Sách Nghị Phu lại dám khinh thị?

Trận đấu có vẻ dữ dội mãnh liệt nhất là Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Phần Sương Báo Đăng Cao.

Chỉ thấy Hoắc Vạn Thanh hét lớn một tiếng, chẳng nói thêm lời thứ hai, song chưởng tung ra nhảy vào tấn công ngay.

Đăng Cao cũng là tay đại cao thủ, quyền chưởng ăn miếng trả miếng rất nhanh.

Ngoài ra còn có mấy trận đấu Càn Khôn Thủ Đồng Thể Xương đánh nhau cùng Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng đấu với Ngũ Xoa chân nhân Vạn Thiên Phong, Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân đấu với Tả hộ pháp Đoàn Bá Dương, Cam Huyền Thông đấu với Lạc Ban Đình.

Hoài Nam Tử Tế Triết Phu liên thủ cùng lão nhị Dịch Thanh Lan tiếp đấu với huynh đệ Trương Tây song thi Bàn Lôi, Bàn Điện.

Duy nhất còn lại hai người Võ Dương Ngọc Huyền Tử và Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu tay cầm trường kiếm đứng trước La Hán trận của phái Thiếu Lâm. Bọn họ làm nhiệm vụ giám trận, cho nên không nhảy vào đấu, nhưng nhiệm vụ của họ cũng chẳng nhẹ tí nào.

Bởi vì người của Bát đại môn phái lúc này đều đã bị trúng “Tán công độc”, thượng sách là tốc chiến tốc thắng, còn nếu như kéo dài khiến chân khí hao tổn thì độc tính trong người phát tác.

La Hán trận chiếm một góc của quảng trường trước Đại Hùng bảo điện trận thế rất ổn định do Ngọc Huyền Tử và Huy Khâm Nghiêu chỉ huy chuẩn bị ứng phó khi có người bị thất thủ.

Ngoài ra còn có Tống Văn Tuấn, Trúc Tam Sơn và Trịnh Huyền Phong, bọn họ giờ đây bị “Tán công độc” phát tác, thần trí ngũ quan bình thường nhưng không có khả năng để nhảy vào tham chiến. Bởi vậy bọn họ chỉ đứng bên cạnh La Hán trận để dự phòng bất trắc mà thôi.

Tất cả mọi sắp đặt và chuẩn bị đều do Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân chỉ đạo, xem ra lão ta làm quân sư không thẹn, đâu đâu cũng ổn thỏa, thích đáng.

Quảng trường trước đại viện lát toàn đá thanh, lúc này tạo nên một trận hỗn chiến mà đều là cao thủ hàng nhất lưu trong võ lâm, thực không phải là điều dễ thấy.

Chỉ nghe những tiếng la hét hòa vào những tiếng binh khí chạm nhau kinh người, phút chốc trước thềm viện Phật môn tạo nên một trường huyết đấu kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bày trận cự địch

Trong trường kịch đấu, Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Phần Sương Báo Đăng Cao là dữ dội nhất, bọn họ nội trong mười chiêu đầu chẳng ai chịu nhường ai nửa bước, trực tiếp nghênh chưởng nghe ầm ầm.

Sau một chưởng vừa dứt, Đăng Cao mặt đỏ rần lên hét dài một tiếng, rồi xông tới như con báo say máu tung tiếp một chưởng trí mạng vào giữa ngực Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh vội đưa chưởng lên chống đỡ, thế nhưng lúc này chân khí trong người tiêu hao không ít, một chưởng phát ra nhưng lực bất tòng tâm, “bình” một tiếng, cả người bị bật mạnh về sau, ngực tọp hồ như vừa bị trúng một quả chùy ngàn cân, khí huyết đảo ngược không gượng lại nổi, chân lão đảo thoái lùi sáu bảy bước.

Đăng Cao một chưởng đắc thủ, cười vang ha hả vô cùng đắc chí :

- Chẳng ngờ danh chấn thiên hạ Kim Giáp Thần chẳng qua cũng chỉ...

Nhưng hai tiếng “có thể” cuối câu chưa kịp nói ra hết, thì Kim Giáp Thần như con mãnh hổ trúng thương, dồn hết toàn bộ chân lực cuối cùng vào hai quyền, phóng cả người lao vào thí mạng.

Kim Giáp Thần vừa mới trúng một chưởng cực mạnh giờ lại lao vào với tốc độ kinh hồn thực nằm ngoài suy nghĩ của Đằng Cao, khi lão phát hiện ra thì cả người như chết khựng lại.

Chỉ vừa kịp đưa tay lên thủ trước ngực, thì “bình” một tiếng long trời đất, cả người tung hắt lên khỏi mặt đất văng về sau tầm hai trượng rồi phịch xuống đất.

Hoắc Vạn Thanh vừa rồi trong cơn cực nộ đã dốc hết toàn lực mấy mươi năm khổ luyện vào một chưởng kết liễu đối phương này, cho nên khi Đằng Cao bắn người về sau thì Hoắc Vạn Thanh cũng không gượng lại được, hộc ra một vòi máu tươi, đồng thời ngã khụy xuống đất.

Ngọc Huyền Từ giám sát đấu trường thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho hai môn đệ áo xám chạy đến đỡ lấy người Hoắc Vạn Thanh mang lùi về sau.

Huy Khâm Nghiêu lập tức lấy ra bình thuốc trị thương mà trước đó Vô Trụ thiền sư đã trao cho ông, mở lấy thuốc nhét vòi vào mồm Hoắc Vạn Thanh.

Nên biết Hoắc Vạn Thanh trong người bị trúng “Tán công độc”, vừa rồi nhân đầu với Đằng Cao liền chín mươi chưởng, độc tính đã phát tác, đến chưởng trí mạng cuối cùng, đã dốc hết bình sinh chân lực, cho nên nội tạng bị chấn động mạnh, xem ra nội thương chẳng nhẹ tí nào.

Lúc này, đấu với Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt là Kiên Khôn Thủ Đồng Thế Xương cũng đã hơn ba mươi chiêu, nhân công lực bị thất tán cho nên trúng phải một quyền của Viên Quảng Kiệt vào vai, bật người về sau bốn năm bước, ngã người trên đất.

Viên Quảng Kiệt lúc ấy đắc thủ cười gằn một tiếng, rồi không bỏ lỡ cơ hội, nhảy người tới định bồi tiếp thêm một quyền kết liễu đời đối phương.

Đúng lúc ấy chỉ thấy hai bóng xám lướt tới chắn ngang trước mặt Đồng Thế Xương, kiếm múa tít vun vút bảo vệ.

Trong thế đánh tới cực nhanh không thu hồi lại được, quyền của Viên Quảng Kiệt tuy đánh bật được hai tay kiếm thủ Võ Đương, thế nhưng gã cũng bị trúng một kiếm vào cánh tay, “ái” lên một tiếng rồi bật ra sau.

Hai tay kiếm thủ chỉ bảo vệ cho Đồng Thế Xương, để một kiếm thủ khác lo diu Đồng Thế Xương về sau, rồi cũng tự động rút lui, không ham đánh nhau với Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt.

Có thể nói trường huyết chiến đã đến đỉnh đầu, nguyên do cũng chỉ vì người của Bát đại môn phái đều trúng phải “Tán công độc”, nên quyết tốc chiến tốc thắng, ngoài ba mươi chiêu chỉ e khó kháng cự nổi.

Đến như Thương Cảnh Vân đấu với Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu cũng đã thấy chuyển biến mạnh.

Thương Cảnh Vân rất cơ cảnh, thấy đối phương vừa cân kiếm của mình thì đã kịp phát hiện đối phương thuận tay ra chưởng, cười nhạt một tiếng rồi cũng tung tay trái một chưởng ra chống đỡ.

“Bốp” một tiếng âm trầm, hai chưởng đụng nhau, cả Sách Nghị Phu lẫn Thương Cảnh Vân đều bị chấn lùi về sau một bước.

Thương Cảnh Vân thường ngày cũng có tính tự thị tự cao, lúc này trực đấu chưởng với một nhân vật thuộc hàng bàng môn tả đạo, đương nhiên không coi vào đâu, nhưng chẳng ngờ một chưởng này song phương bình thủ, thì không khỏi giật mình kêu lên :

- Đại Lực Kim Cương chưởng!

Nguyên là Đại Lực Kim Cương chưởng phát ra vô thanh vô sắc, nội lực tiềm tàng ngay tại chưởng tâm, đến khi tiếp xúc với chưởng của đối phương thì mới bộc phát ra.

Sách Nghị Phu sau khi dùng tay trái tiếp Thương Cảnh Vân một chưởng, chuyển chiếc tiêu sang tay trái, cười hì hì nói :

- Thương chưởng môn nhân tiếp huynh đệ một chưởng nữa xem

Nói rồi vận kinh lực vào tay phát chưởng đánh ra.

Một chưởng đánh ra rất chậm, thế nhưng nhìn thì cũng biết ngay là Bích Không chưởng, nhưng thực chất bên trong có chỗ không giống.

Nên biết, Bích Không chưởng mỗi lần xuất ra kinh phong cực mạnh, chưởng xuất là đã nghe tiếng kinh, thế nhưng một chưởng đánh ra của Sách Nghị Phu vẫn âm nhu nhẹ nhàng.

Thương Cảnh Vân thân phận Chưởng môn nhân của một đại môn phái, đương nhiên đã nhận ra chỗ khác lạ này, thế nhưng cũng không nhường đối phương, đương thủ lên tiếp chiêu của đối phương.

Thế nhưng, khi hai chưởng chạm nhau, Thương Cảnh Vân bỗng nhiên cảm thấy trong cổ kinh phong của đối phương còn hàm ẩn thêm một cổ kinh phong sắc mạnh thứ hai, bất giác trong đầu chấn động mạnh, vội thốt lên :

- Í, Thôi Tâm chưởng!

Thương Cảnh Vân mấy mươi năm luyện kiếm đến độ tinh thâm, kiếm thông tâm, tâm động kiếm động, khi này bị cổ kinh lực thứ hai chấn động mạnh vào tâm tạng, ý không nghĩ mà tự phát theo tâm, vung mạnh kiếm lên một đường.

Sách Nghị Phu thì thổ đắc thủ một chưởng Thôi Tâm chưởng, còn chưa hết mừng, nằm mộng cũng không ngờ trong một tích ấy đối phương đột nhiên ra kiếm.

Nên biết, thông thường người ta hoặc ra chưởng và kiếm hai chiêu cùng một lúc, hoặc kiếm ra trước rồi nhân cơ đánh ra chưởng sau, đó là nguyên lý ra kiếm không cần vận nhiều kinh lực, nhưng khi đã ra chưởng, kinh lực toàn bộ tập trung ra kiếm vốn đã khó mà đề tụ chân lực vào kiếm càng khó hơn.

Lúc này tay trái nắm ống tiêu, vốn dụng tiêu bằng tay phải, đương nhiên trong cơn nguy cấp cũng vung tiêu lên cản đường kiếm lại, nhưng không thể nào điều luyện và mạnh được bằng tay phải.

Chưởng tiếp xúc không phát ra thành tiếng nổ, nhưng khi cả người Thương Cảnh Vân bị chấn động bật ngược về sau thì cũng chính là lúc kiếm dụng hết tâm.

“Keng”

“Phụt”

Một tiếng binh khí chạm nhau kèm theo một tiếng chém ngọt.

Rồi một tiếng rú thảm thiết....

Thương Cảnh Vân bắn người rơi về phía sau, thì Sách Nghị Phu cũng bị chém xà một đường từ bả vai xuống đến tâm ngực, máu tuôn thành vòi ngã xuống, mắt còn tròn trũng như chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đã tử mệnh tại đương trường.

Thương Cảnh Vân chân khí gần như cạn kiệt, phải chống kiếm gượng người lại nhưng đầu óc quay cuồng tối sầm rồi cũng thả người lăn quay trên đất.

Gần như cùng lúc này, đấu với Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù là Du Long Thần Kiếm Sư Truyền Đình, đấu với Trương Tây song thi Bàn Lôi, Bàn Điện là Hoài Nam Tử Tế Triết Phu và Dịch Thanh Lan, đấu với Ngũ Xoa chân nhân và Phi Hồng Dục Sĩ, bốn người trước sau bị công lực thất tán đành phải bỏ đấu rút về sau cố thủ.

Bát đại môn phái rõ ràng là càng đấu càng bị thiệt hại nhiều, thế địch tự nhiên càng lúc càng đứng vững, tạo thành một áp lực rất lớn.

Ngọc Huyền Từ đứng giám sát đấu trường, nhìn thấy Thương Cảnh Vân chân lực thất tán, người đứng lên không nổi, vội vàng phái người ra dìu về sau, trong lòng lo lắng vô cùng. Nếu tình hình cứ như thế này thì tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây chớ chẳng nghi.

Thương Cảnh Vân sau khi được dìu về, xoa bóp ấn ma một hồi thì thần trí tỉnh lại, giọng thều thào nói :

- Ngọc Huyền đạo huynh hãy gọi mọi người thối lui. Đối phương đã ngầm thi gian kế, chúng ta càng động thủ thì độc tính càng phát tác nhanh, lúc này thoái lui tập trung tìm đường đột phá vòng vây mới hy vọng thoát nạn...

Ngọc Huyền Từ nói :

- Đạo huynh cứ tạm thời nghỉ ngơi, tình hình trước mắt chỉ sợ muốn ngừng lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Thương Cảnh Vân thở dài than :

- Đây là đại kiếp vận!

Đương nhiên phải hiểu rằng, các cao thủ của Bát đại môn phái đến phó hội hôm nay đều là trụ cột của võ lâm Trung Nguyên, nếu như hôm nay bọn họ không bị đối phương hạ “Tán công độc” thì chẳng bao giờ bị thua nhanh đến như vậy.

Hiện tại trước mắt chỉ còn lại bốn người đang quyết đấu với Hòa Linh Thánh Mẫu, Vô Trụ thiên sư đấu với Chúc Thiên Tùng, Mạnh Đạt Nhân đấu với Đoàn Bá Dương và Cam Huyền Thông đấu với Lạc Ban Đình.

Lại nói Vô Lâm Đại Lão Tổng Trần Sơn một kiếm trong tay chẳng khác nào rồng được gió, vung vẩy kinh hồn, thế nhưng không ngờ đấu đến ngoài bốn mươi chiêu mà vẫn không hạ nổi Hòa Linh Thánh Mẫu.

Trong đầu Tổng Trần Sơn lúc đấu nảy ra hai điều đáng nghĩ :

- Một là vừa rồi tận mắt chứng kiến Chúc Thiên Tùng khi đấu với Tổng Văn Tuấn đã phá giải được Tổng gia bách kiếm. Thứ hai là mọi người đã bị trúng “Tán công độc” của đối phương, nếu dốc toàn lực quyết đấu thì nội trong năm mươi chiêu, nếu không thắng được đối phương, khi mà chân lực bị thất tán thì cái bại sẽ là điều chắc chắn. Đến như bản thân lão là người có nội lực tinh thâm hàng thượng thừa, mà nhiều lần cũng chỉ nằm trong bảy tám chục chiêu là nhiều.

Cho nên trong lòng ông ta có hai đường suy tính. Thứ nhất mỗi khi động thủ thì xuất chiêu phải là sát chiêu, nhất định trong vòng hai mươi chiêu phải hạ cho được Hòa Linh Thánh Mẫu. Thế nhưng sau khi giao thủ với Hòa Linh Thánh Mẫu thì mới biết là đối phương chẳng những công lực tinh thâm mà kiếm pháp tựa hồ như cũng kỳ dị vô cùng. Xem ra kể này không thông được. Chỉ sợ hiện tại đấu với bà ta phải ngoài năm trăm chiêu mới phân thắng bại.

Suy tính thứ hai là cố kéo dài trận đấu không thi triển chân lực, tránh cùng đối phương tiếp chiêu mà chỉ hóa giải, hoặc tránh né kiếm của đối phương mà thôi.

Hiện tại thì lão đang chọn phương sách thứ hai để đấu với Hòa Linh Thánh Mẫu.

Lại nói Vô Trụ thiền sư cũng có suy tính giống như Tống Trần Sơn, thanh trường kiếm trong tay thi triển Đạt Ma kiếm pháp thể rất uy mãnh, nhưng bên trong rất ít tụ nội lực, đấu nhau xem như bình thủ với Chúc Thiên Tùng.

Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông phân đấu với hai tay Tà Hữu hộ pháp.

Mạnh Đạt Nhân vốn đa mưu túc trí nên cũng nhận ra tình hình lúc này, địch đông mình ít, đã vậy người nào cũng bị ngấm trúng “Tấn công độc”, cho nên trong lúc đấu với Đoàn Bá Dương chỉ những lúc bắt đắc dĩ mới tiếp chiêu của đối phương, còn lại đều né tránh hoặc hóa giải chiêu mà thôi.

Cam Huyền Thông nhất thân sở học so với Chương môn sư huynh Trịnh Huyền Phong có phần kém hơn, nhưng kiếm trong tay thi triển Bát Quái kiếm cũng thần tốc kỳ ảo không kém, có điều ra kiếm lấy tốc độ làm loạn kiếm đối phương là chính, chứ không tụ chân lực nhiều, cho nên đấu với Lạc Ban Đình cũng xem như bình thủ.

Đoàn Bá Dương người lùn thấp, nhưng sử dụng thanh trường kiếm dài gần như cùng với người lão, lúc này đánh rất hăng.

Mạnh Đạt Nhân chỉ nương theo thể kiếm đối phương mà hóa giải. Lão vốn thành danh với kiếm Lục Hợp kiếm pháp, nguyên lý lấy nhu khắc cương, mặc cho đối phương tấn công ào ạt, nhưng kiếm trong tay Mạnh Đạt Nhân lúc nào cũng hòa hoãn theo kiếm đối phương quán lấy dứt không ra, điều đó khiến cho Đoàn Bá Dương càng thêm tức giận, mũi thở phì phì.

Mạnh Đạt Nhân cười thầm trong lòng, chính lúc này Thương Cảnh Vân hạ được Sách Nghị Phu thì cười lên hi hi cô tình nói lớn :

- Cam huynh, Thương chương môn đã lấy tiết tên họ Sách rồi, chúng ta đấu với hai tên hộ pháp này, cũng nên kiếm chút huyết của chúng mới được.

Cam Huyền Thông đương nhiên hiểu tâm ý, liền gạt đầu phá lên một hồi cười nói :

- Hảo chúng ta phải tiêu diệt hai con chó cậy chủ cắn càn này.

Đoàn Bá Dương quả nhiên nghe vậy thì điên tiết gầm lên :

- Mạnh sói. Ngươi thật là lớn mồm, ông vượn cổ nguoi. Xem kiếm.

Mạnh Đạt Nhân thấy đối phương trúng kế phần nộ thì chỉ cười nhạt.

Khi thấy Đoàn Bá Dương vung tay kiếm chém mạnh vào bằng cả hai tay, hết sức bình sinh thì mừng khắp khởi. Kiếm chỉ thuận theo kiếm đối phương mà gạt nhẹ ra ngoài, quả là cao thủ dùng “tám lạng bặt thiên cân”.

Khi kiếm đối phương bị gạt chệch ra ngoài, thừa lúc đối phương hở sườn liền phóng chỉ theo chữ Hợp điểm vào huyệt Kỳ Môn dưới nách của Đoàn Bá Dương.

Lục Hợp thần chỉ là môn công phu cực kỳ lợi hại, xưa nay vốn thành danh “Thần chỉ” trong biệt môn này, huống hồ gì Đoàn Bá Dương bị chọc giận nên chỉ muốn lấy một kiếm trực đấu với đối phương, hở sườn quá rõ, khi ấy muốn nhảy né cũng không kịp.

“Hự” một tiếng, Đoàn Bá Dương cả người rung mạnh lên như quả cầu bị kim đâm vào ngã long lóc trên đất, thanh kiếm cũng rút lẩn theo người.

Mạnh Đạt Nhân không ham truy kích, đắc thủ liền nói lớn :

- Cam huynh, chúng ta không nên đấu nhiều.

Quả nhiên Cam Huyền Thông cũng tung người nhảy ngược về sau, để lại một mình Lạc Ban Đình đứng khựng người ngơ ngác.

Cả đấu trường giờ chỉ còn lại hai cặp là Tống Trần Sơn đấu với Hòa Linh Thánh Mẫu và Vô Trụ thiền sư đấu với Chúc Thiên Tùng.

Bát đại môn phái lúc này thêm Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông còn bảo toàn chân khí tháo lui phòng thủ, cho nên cũng cảm thấy lực lượng có phần mạnh lên một chút.

Hòa Linh Thánh Mẫu nhìn thấy tình hình toàn đấu trường thì tức giận thét lên :

- Các nguoi là đồ ăn hại, còn không nhanh vào tấn công. Hôm nay tuyệt đối không thể để cho bất cứ tên nào thoát khỏi nơi đây.

Một tiếng quát này cũng đủ cho bọn Lạc Ban Đình chẳng dám chần chừ, liền cùng với Cửu Chỉ La Hán, Tương Tây song thi, Ngũ Xoa chân nhân và một số lâu la khác, nhào tới La Hán trận xông đánh.

Bọn Vu bà bà, Mãi Hoa bà bà Trúc Tam Cô, Liễu Thanh Thanh và Hỏa Ma Nữ, lúc này cũng đã thấy rút binh khí nhảy xuống bậc thềm hợp cùng với bọn người kia tấn công.

Trong nháy mắt tình hình hoàn toàn đảo trường vốn một đầu một, giờ trở thành một cuộc hỗn đấu loạn đả, gặp đầu chém đó.

Ngọc Huyền Từ vốn chỉ đứng giám trận và phòng thủ tuyến sau, thấy tình hình chuyển biến không ổn, lúc này cũng liền cùng Huy Khâm Nghiêu, Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông vận động toán La Hán trận nghênh chiến ác liệt.

Đến như bọn Tổng Văn Tuấn, Trúc Tam Sơn, và Trịnh Huyền Phong từ đầu đến giờ chỉ tịnh dưỡng chân khí, giờ đây cũng gượng xuất kiếm chiến đấu một mất một còn. Xem ra trường huyết chiến đã đến hồi kịch liệt gay cấn nhất.

Tổng Văn Tuấn rút kiếm xông tới Liễu Thanh Thanh thét lớn :

- Tiện nhân, bổn công tử lấy mạng ngươi.

Liễu Thanh Thanh đã xâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang dưới cái tên là Xuân Mai, bấy giờ cười nhạt la lên :

- Ngươi tưởng đây là Thiên Hoa sơn trang ư?

“Keng”, chỉ tiếp nhau một kiếm đầu, chân khí trong người Tổng Văn Tuấn lập tức thất tán, khiến cả người không trụ nổi, lao đảo về sau.

Liễu Thanh Thanh đắc thắng xông tới định kết liễu đối phương, may lúc ấy có một đệ tử Thiếu Lâm tự vung kiếm đến cản đường, coi như cứu được Tổng Văn Tuấn thoát hiểm.

Trúc Tam Sơn và Trịnh Huyền Phong cũng cùng là một cánh, chỉ tiếp được Vu bà bà và Mái Hoa bà bà một chiêu thì phải thoái lui, muốn đấu nhưng lực bất tòng tâm, phải nhờ người của Thiếu Lâm đến tiếp ứng mới thoát nạn.

Mười tám tay cao thủ Thiếu Lâm tự bố trí La Hán trận vốn rất mật thiết nhưng lúc này vì hỗn đấu tạo thành những nhóm nhỏ, nhưng từng nhóm hợp lại cũng tạo được một sức mạnh tổng hợp đủ để cự lại đối phương. Bọn họ tất cả chỉ dùng thiết trượng, lấy trường đầu làm sở trường, không để cho đối phương kịp áp sát tới người.

Một trường hỗn đấu kinh thiên động địa, chỉ thấy trước quảng trường Trích Bát thiên viện người phóng nhao nháo, kiếm vung tua tủa, trượng bát ầm ầm, cuồng phong rít gió. Thật tận mắt chứng kiến mới thấy hết sự tàn khốc của sự tranh đoạt võ lâm Trung Nguyên.

Có lẽ phải ba bốn mươi năm mới thấy lại một trường huyết chiến ghê rợn như vậy, khiến người ta nhìn không khỏi phải thờ dài.

Nên biết toàn bộ người của Bát đại môn phái lúc này như cùn đường, với họ sinh tử giờ đây để ngoài tâm, chỉ biết kháng cự với lũ ma đầu lâu được chừng nào hay chừng ấy, có lẽ là kháng cự đến khi nào không còn một người nào trong bọn họ nữa mới thôi.

Trong phút chốc đã nghe thấy vài tiếng rú thê thảm vang lên, rõ ràng đã có người trúng thương ngã lăn trên đất.

Thương Cảnh Vân nhìn thấy cảnh đấu trường máu đỏ thịt rơi, gượng chống kiếm đứng lên hít sâu một hơi lấy hết sức lực nói lớn :

- Chư vị đạo huynh, đừng nghĩ gì đến huynh đệ, có thể đột phá vòng vây thì tập trung phá vây thoát thân. Chỉ cần Bát đại môn phái có người thoát khỏi đây, liên hợp với tất cả võ lâm Trung Nguyên nhất định sẽ trừ khử được lũ ác ma này. Nếu như chậm chân, có lẽ ngày hôm nay phải đồng ư quy tận tại Trích Bát thiên viện này.

Một lời này lão lấy hết hơi sức bình sinh cuối cùng để nói, vang như sấm, nhưng khi tiếng nói cuối cùng vừa dứt thì cả người không gượng nổi đổ ầm xuống trên nền gạch.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hồi 53

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười lên hắc hắc nói :

- Các ngươi nằm mộng hay sao mà nghĩ đến chuyện phá vòng vây?

Tổng Trần Sơn gạt mũi kiếm đối phương, thét lớn :

- Chúc Linh Tiên, lão phu tuy niên kỷ đã cao, nhưng hôm nay nhất định lấy mạng ngươi vì võ lâm trừ đại họa mới được.

Kiểm theo lời xuất, lần này ra chiêu quả nhiên vô cùng tinh thâm lợi hại, bức Hỏa Linh Thánh Mẫu thoái liền mấy bước.

Đột nhiên chính ngay lúc ấy có tiếng niệm Phật rất lớn từ không trung vọng lại :

- A Di Đà Phật!

Mọi người đang đánh nhau loạn xạ, nhưng không ít người nghe thấy tiếng niệm Phật ngân cao thì bất giác nhảy lùi lại, hoặc đưa mắt nhìn xem.

Chỉ thấy từ bên ngoài đại môn, một vị hòa thượng thân cao như một vị hộ pháp bước vào, trong tay cầm một thanh cổ kiếm, mắt như lưu tinh phát quang, tiến vào trường đấu.

Tiếp ngay theo chân lão hòa thượng là một vị hòa thượng khác thân vận bạch cà sa, sau cùng là bốn nữ nhân ăn vận không giống nhau, thế nhưng bọn họ người nào cũng cầm trên tay trường kiếm, khí thế hào hùng.

Tổng Trần Sơn vừa nhìn thấy mấy người này thì vui mừng khôn tả vội gọi lớn :

- Liên Sinh đại sư, các người đến hay lắm.

Rồi phật một kiếm đẩy lui Hỏa Linh Thánh Mẫu, phóng lùi ra sau chặn đường bốn nữ nhân, gọi lớn :

- Tam muội, gã thiếu niên đang đấu nhau với Vô Trụ thiền sư chính là Long Quân của Tam muội bị thất tích từ mười sáu năm về trước đấy.

Lúc này bọn Huy Khâm Nghiêu đều đã kịp nhận ra bọn người vừa đến, gồm có Phương trượng Phục Hồ tự, phái Nga Mi, Liên Sinh đại sư, Huy phu nhân, Huy Huệ Quân, Tiểu Thúy và thêm một phụ nhân khác mà Tổng Trần Sơn vừa gọi là Tam muội.

Trung niên phụ nhân, tam muội của Tổng Trần Sơn vốn ẩn đặt trên Cừu Hoa sơn mười mấy năm nay, chính Huy phu nhân vừa gọi về.

Hỏa Linh Thánh Mẫu mặt biến sắc tái xanh, tức giận rít lên :

- Nhị lão đầu, nhanh chặn bọn chúng lại, tuyệt đối không để cho tên nào thoát thân.

Nhị lão mà bà ta vừa gọi là Đại Hạo và Tam Hạo trong Không Động Tứ Hạo, còn hai người Nhị Hạo và Tứ Hạo đi Tuyết Sơn chưa kịp về.

Bọn họ thân phận cực cao, này giờ không tham gia trường đấu, đương nhiên có nhiệm vụ khác, giám sát trường đấu, chỉ cần người của Bát đại môn phái có ai định đột vây thì do bọn họ hai người ra tay cản lại.

Thế nhưng, tình hình lúc này có biến chuyển. Bát đại môn phái này giờ bị vây khốn, chống chọi rất vất vả, lúc này bỗng nhiên thấy Nga Mi phái Liên Sinh đại sư một đoàn sáu người xông vào thì tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Chính vì vậy mà Hỏa Linh Thánh Mẫu mới ra lệnh cho Đại Hạo, Tam Hạo ra tay chặn họ lại.

Hai lão già đầu trắng xóa, nghe lệnh “ừm” một tiếng, rồi vù vù hai thân hình lướt nhanh như hai cánh chim ưng.

Thế nhưng gần như cùng một lúc bọn họ phóng ra tiền điện, thì từ bên ngoài tiến lại có một bóng người nhanh như làn khói xám xông vào.

Bóng người này xông vào hết sức nhanh và đột ngột, thoát nhìn không biết vô tình hay cố ý mà đâm xầm vào hai lão già kia đang sóng vai phóng ra.

Nếu như có đâm sầm vào thì cũng chỉ đâm vào một người, chẳng ngờ khi ba bóng người sáp vào nhau, chỉ nghe Đại Hạo và Tam Hạo “ồ” lên một tiếng.

“Bịch, bịch, bịch” ba thân hình rơi xuống trên đất, chân lão đảo tự thoái về sau một vài bước.

Đại Hạo và Tam Hạo lấy làm kỳ lạ, chẳng hiểu người nào mà chẳng mất chẳng mũi lại phóng bừa vào người mình, lúc này Trương mắt nhìn, chỉ thấy một lão già, người gầy choắt, mặt tam giác, mắt hòm, môi mỏng, mũi hếch, mày thưa, thoát trông chỉ một mặt phá tướng, không yểu mệnh thì cũng khó nuôi.

Trên tay người này còn nắm hai bên hai chiếc bao bố lớn, chính hai chiếc bao này vừa rồi đã đụng vào người bọn họ, không biết bên trong đựng gì mà nghe ra cũng rất nặng.

Lão nhân mặt chuột mũi hếch kia đưa cặp mắt ti hí nhìn bọn họ, rồi đặt hai chiếc bao bố xuống đất, thờ hỏn hên, tức giận nói lớn :

- Nhị vị lão đầu chạy đi đâu mà như ma đuổi, chẳng xem huynh đệ trong tay mang cái gì đến đây, đừng mạnh như trời giáng. May mà huynh đệ lạnh tay lẹ mắt kịp nắm vững, bằng không để cho hai chiếc bao bố này lăn lóc trên đất, há chẳng phải uống từ hai mạng người rồi hay sao?

Không nói cũng biết nhân vật cổ quái này chính là Kim Thiết Khẩu.

Đại Hạo không nhận ra lão già mặt choắt mũi hếch này lai lịch thế nào, thế nhưng sau cú va chạm vừa rồi, lão đáp người trầm ổn trên đất, cũng đủ thấy công lực không phải tầm thường.

Lão chẳng dám khinh thường đối phương, chỉ lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai, thứ cho lão phu thấy lạ lắm.

Với bọn Không Động Tứ Hạo xưa nay coi trời bằng vung, nói ra lời ấy kẻ như cũng là quá khách khí lắm rồi.

Kim Thiết Khẩu đưa cặp mắt lơ lửng nhìn hết người này đến nhìn người kia một lúc, toét miệng cười hề hếch xoa tay nói :

- Nhị vị lão ca đây hẳn là Đại Hạo và Tam Hạo trong Không Động Tứ Hạo danh chấn thiên hạ? Huynh đệ dọc đường làm ăn được người phó thác mang đến cho nhị vị lão ca hai người. Người kia bảo huynh đệ chỉ cần mang hai người này đến cho nhị vị lão ca, nhất định nhận được tiền thưởng hai mươi lượng. Hi hi... hiện tại người đã đưa đến, nhị vị xin kiểm hàng, huynh đệ xin tiền thưởng rồi còn phải đi kiếm ăn.

Lão nói câu cuối cùng, miệng cười, tay xoa xoa vào nhau với vẻ mặt cầu tài.

Đại Hạo hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi :

- Người đâu?

Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào hai chiếc bao bố, bồi nụ cười nói :

- Ở trong bao, huynh đệ từ dưới chân núi vác lên đây phải đến mười bảy mươi tám dặm đường, suýt gãy cả lưng. Thực tình kiếm chút đỉnh tiền không dễ chút nào, hi hi...

Trong võ lâm thiên hạ, xưa nay ít có người nhìn biết mặt Không Động tứ hạo mà dám xưng mình hai tiếng huynh đệ.

Thế nhưng, bọn Đại Hạo Tam Hạo chừng như cũng hơi gồm con người quái dị này nên không dám phát tác, chỉ thấy Tam Hạo hắt hàm hỏi :

- Người nhanh mở bao ra xem.

Kim Thiết Khẩu thở phào một hơi, lắc lư cười nói :

- Huynh đệ vác người đến đây muốn gãy lưng, giờ thở còn chưa kịp ra hơi, xin nhị vị lão ca tự mình đến mở đi cho.

Đại Hạo tức giận nói :

- Tam đệ, người đến xem bên trong bao là người nào.

Lúc này Trúc Thu Lan từ đầu đến giờ đứng trên hành lang sốt ruột lo lắng, nay nhìn thấy Kim Thiết Khẩu thì tươi hẳn sắc mặt, như lâu ngày gặp người thân, phóng người chạy xuống reo lên :

- Lão ca ca, chàng...

Kim Thiết Khẩu quay đầu lại nhìn thấy nàng, toét miệng cười cắt ngang :

- Chớ nôn, chớ nôn... “Chàng” đang ở sau đây, lão ca đến trước một bước.

Chàng mà bọn họ vừa thốt lên là ai đây nếu chẳng phải là Nhạc Tiểu Tuấn?

* * * * *

Trở lại chuyện Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh, hai người nhân vì chuyện đại hội Trích Bát thiên viện vào ngày mồng tám tháng chạp đã đến trước mắt, cho nên bọn họ nôn nóng ngày đêm đi không nghỉ lên Hoàng Sơn.

Sáng hôm ấy là ngày mồng tám tháng chạp, bọn họ đến chân Hoàng Sơn.

Hai con tuấn mã liên tục phóng mấy ngày đêm liền, may mà thuộc loại tuấn mã được chọn lựa kỹ càng nên mới không bị ngã quỵ dọc đường.

Hai người bỏ ngựa thi triển khinh công chạy lên núi.

Hoàng Sơn hùng vĩ, cảnh núi non trùng trùng điệp điệp, càng lên cao mây càng thấp dưới chân, thiên nhiên tạo ra muôn màu sắc tuyệt đẹp. Thế nhưng họ lúc này chẳng còn lòng dạ nào đâu mà ngắm cảnh tiêu dao.

Đang chạy bỗng Thân Phi Quỳnh dừng chân lại, thấp giọng la lên :

- Í, Tuấn đệ, người nhìn kia!

Nhạc Tiểu Tuấn dừng chân lại, theo tay nàng chỉ, mới thấy dưới một gốc tùng già có hai bóng người một nam một nữ ngồi bên nhau, lưng quay về phía bọn họ, bên cạnh còn thấy hai chiếc bao bố.

Vì ở xa, Nhạc Tiểu Tuấn căn bản không nhận ra điều gì khác lạ, chàng chỉ nghĩ hẵn là một đôi nam nữ tình tứ rủ nhau đến đây ngắm cảnh mà thôi.

Cho nên mặt chàng hơi ửng đỏ, lí nhí nói :

- Quỳnh tỷ phát hiện ra chuyện gì sao?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Mỹ nhân áo xanh kia đáng rất giống Lê Cơ, hay ta thử đến đó xem sao.

Nhưng lúc này bọn họ đưa mắt nhìn lại thì thấy dưới gốc cây tùng chỉ còn lại nữ nhân áo xanh, còn nam nhân kia thì biến đâu mất. Chuyện chỉ xảy ra trong một tíc tắc, khi bọn họ quay đầu nói chuyện với nhau mà thôi.

Điều này càng khiến Thân Phi Quỳnh sinh nghi, liền tung chân chạy đến.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế cũng chạy theo nàng.

Thân Phi Quỳnh chân chạy còn cách gốc tùng chừng mấy trượng, thì đã reo lên :

- Tuấn đệ, nhanh lên đây, quả không sai... Chính là Lê Cơ.

Nhạc Tiểu Tuấn chân vừa chạy vừa thốt lên :

- Vậy sao?

- Không sai, hì hì... chúng ta đợi các người đã lâu lắm rồi.

Giọng một ông già the thé cất lên chói tai, nhưng giọng rất quen.

Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng la lên :

- A, lão ca đây phải không?

- Tiểu lão đệ, người làm ta chờ đến sốt cả ruột.

Theo lời nói, một bóng người trên tàng cây tùng xanh nhẹ thả rơi xuống đất.

Hai người nhìn kỹ lại thì quả nhiên chính là Kim Thiết Khẩu.

Lão đưa đôi mắt lươn liếc nhìn quanh rồi cất tiếng cười lớn :

- Các vị tiểu thư mau nhanh ra hết đi cho.

Lập tức từ khắp nơi các bụi rậm còn có thêm năm bóng người khác nhảy ra.

Kim Thiết Khẩu toét miệng cười nói tiếp :

- Các vị cô nương thua cuộc rồi đấy nhé, ta đoán Nhạc lão đệ sẽ đi qua đây, quả chẳng sai. Hai bình rượu thua ta, nhất định phải chung, không được quịt đấy.

Thì ra bọn năm người này chính là Hồ đại nương, và bọn Xuân Phong bốn người.

Thân Phi Quỳnh chừng như đã hiểu ra vấn đề, nhìn thấy Lê Cơ ngồi im bất động chừng như đã bị điểm huyết, bèn quay đầu hỏi :

- Lão ca ca, huynh làm sao biết được mà không chế yêu phụ này?

Kim Thiết Khẩu toét miệng cười đáp :

- Chẳng phải hẵn từ Tuyết Sơn tháo chạy hay sao?

Nhạc Tiểu Tuấn chen vào nói :

- Hì hì... Sơn nhân mà không biết được quá khứ vị lai, há có thể gọi là thần toán sao?

- Hì hì... Chẳng giấu gì lão đệ, chính bọn Không Động Nhị Hạo đã khai ra cho tiểu ca nghe đấy.

Thân Phi Quỳnh thốt lên rồi hỏi tiếp :

- Nói thế lão ca ca đã gặp bọn Nhị Hạo và Tứ hạo?

Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào hai chiếc bao bố trên đất cười nói :

- Không những gặp mà bọn chúng còn nằm cả trong hai bao bố này.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì lấy làm kỳ lạ, cất tiếng hỏi :

- Lão ca ca.

Kim Thiết Khẩu xua tay ngăn lại, nói :

- Đừng hỏi nhiều, các ngươi tưởng đại hội trên Trích Bát thiên viện yên tĩnh lắm sao? Nói cho các ngươi biết người của Bát đại môn phái hiện tại đang bị vây khốn, nếu không kịp thời lên cứu ứng chỉ e họ sẽ tiêu vong hết.

Nhạc Tiểu Tuấn vội hỏi :

- Chuyện nghiêm trọng vậy sao? Hạo, lão ca ca, chúng ta đi thôi.

Kim Thiết Khẩu lắc đầu, giọng rề rà nói :

- Lão ca chính là vì chờ các ngươi, nếu không thì đã lên đó trước rồi. Tiểu lão đệ, chuyện ngày hôm nay vai trò của ngươi vô cùng quan trọng, lão tặc bà họ Chúc kia vô cùng lợi hại, chỉ có ngươi là đối thủ. Đến đây, giờ ta dạy ngươi chiêu cuối cùng trong Thiên Sơn Tam Chiết...

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút hoài nghi :

- Chiêu kiếm thứ ba này khó không? Vừa học là dùng được ngay sao?

- Hi hi... Đương nhiên, nếu không lão ca ca ta lại nói điều vô bổ. Nào, ghé sát lại đây mau.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lời ghé sát người đến bên miệng lão, chỉ nghe lão to nhỏ mấy câu rồi thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người lấp bắp trong miệng :

- Sau khi ra chiêu thứ hai, chỉ việc chéch kiếm lên trái chùng ba thôn thôi à?

- Hi hi chính vậy.

- Đơn giản thế thôi ư?

Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :

- Xem đơn giản như vậy, nhưng nó là toàn bộ tinh hoa của Thiên Sơn Tam Chiết, ngươi chớ xem thường. Cần nhớ kỹ nhé, thôi lão ca ca ta đi trước một bước đây, nếu chậm e không kịp.

Nói rồi hai tay nắm lấy hai chiếc bao bố lên, quay đầu nói thêm :

- Yêu phụ này giao cho các ngươi đấy.

Lão thân hình đã tung lên không, chợt như còn nhớ điều gì, chỉ nghe thấy lời lão ta vọng lại :

- Các vị cô nương nhớ là đã thua ta hai bình rượu đấy nhé.

Lão thân hình nhỏ thó, hai tay xách hai người ngồi trong bao, vậy mà lướt đi vùn vụt lên núi tợ hồ như xách hai chiếc bao không.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng quay đầu lại hỏi :

- Quỳnh tỷ, chúng ta cũng đi thôi.

Thân Phi Quỳnh nói :

- Yên tâm, có lão ca ca ra tay trợ giúp, nhất định không có chuyện gì xảy ra đâu. Yêu phụ Lê Cơ này giờ đã nằm trong tay chúng ta, trước hết phải buộc hắn phải khai ra là đã hạ độc gì trên người gia gia, rồi lấy thuốc giải.

Nhạc Tiểu Tuấn như chợt nhớ ra, gật đầu đáp :

- Quỳnh tỷ nói rất phải.

Thân Phi Quỳnh liền vung tay vỗ “bốp” một cái lên vai Lê Cơ, khiến bà ta từ từ tỉnh lại, ngược mắt nhìn lên mới thấy chính là bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Thân Phi Quỳnh đang đứng vây quanh mình thì giật thót mình, trong lòng thầm kêu lên :

- Sao ta lại lọt vào tay con nha đầu này?

Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như tiền hỏi :

- Lê Cơ, ngươi không nghĩ ra tại sao lại rơi vào tay ta nhỉ? Ta có thể nể mặt Cơ sơn chủ mà tha chết cho ngươi, thế nhưng ngươi phải trả lời cho thực những điều ta hỏi, chỉ cần nửa câu giả dối thì chó trách ta độc ác.

Nàng vừa nói hết câu, liền nghe “soạt, soạt...” mấy tiếng, kèm theo ánh thép loáng lên, thì ra bọn Xuân Phong cả bốn người đồng loạt, nhất tề rút phát đoản kiếm ra đẩy về hăm dọa.

Lê Cơ nhìn thấy không khỏi chấn động, nhưng chợt phát hiện ra nơi này là đâu, bèn cười nhạt nói :

- Nhị tiểu thư, nên biết đây không phải là Đại Tuyết sơn chứ?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :

- Bất kể đây là đâu, nhưng ngươi đã nằm trong tay ta rồi thì phải đáp lời ta hỏi mới mong sống sót.

Lê Cơ cười ngặt nghẽo nói :

- Các ngươi có lẽ còn chưa biết, ở đây cách Trích Bát thiên viện chưa đến hai mươi dặm, vốn thuộc phạm vi cấm địa của Thiên Địa giáo rồi.

- Hừ, thế nào là Thiên Địa giáo chứ?

- A, hẳn là ngươi chưa biết, bắt đầu từ giờ Ngọ ngày hôm nay, Thiên Địa giáo chính thức công khai lập giáo trên võ lâm, thống nhất toàn Trung Nguyên, một vùng trong phạm vi hai mươi dặm quanh Trích Bát thiên viện sẽ trở thành nơi cấm địa bất khả xâm phạm.

Thân Phi Quỳnh mới hỏi ra, chẳng ngờ bọn người Không Động lâu nay rắp tâm âm mưu, chính là tổ chức Thiên Địa giáo xưng bá võ lâm, bèn lạnh giọng nói :

- Hừ, Không Động phái các ngươi mà cũng khau khí lớn vậy ư?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Truy lùng hung thủ

Lê Cơ nghe Thân Phi Quỳnh nói vậy thì bĩu môi nói :

- Ngươi không tin ư? Sao không thử lên Trích Bát thiên viện mà xem, lúc này chỉ e Bát đại môn phái đã phủ phục xưng thần.

Nhạc Tiểu Tuấn la lớn :

- Ta nhất định không tin.

Lê Cơ mắt bỗng sáng lên chỉ tay nói :

- Các ngươi nhìn xem, chẳng phải là vệ binh tuần sơn đến đó ư?

Vừa nói hết câu, bọn Thân Phi Quỳnh chưa kịp đưa mắt nhìn, đã nghe giọng nói ồm ồm như sấm động hỏi vọng tới :

- Các ngươi là ai?

Một đoàn người gần mười người lướt tới ào ào, khí thế hùng hổ.

Khi cả bọn người đến gần, chỉ thấy một lão nhân mặt đen râu ria xồm xoàm chậm chân lại, tựa hồ như cố ý làm vậy để tỏ thân phận mình hơn tám người kia.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã nhận ra một số trong bọn họ chính là Xuyên Tây tam lang Hoàng Diện Lang Trầm Cửu, Bạch Tỵ Lang Bách Thắng, Đoàn Vỹ Lang Trương Siêu, Thiết Bút Lý Bách Khôi, Cương Trảo Hà Bá Thông và Hồ Trảo Tôn Vô Hại. Ngoài ra còn có mấy tên nữa mà chàng chưa từng gặp, mấy người này đều là thuộc hạ của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.

Thân Phi Quỳnh không thèm quay lại lạnh lùng nói :

- Có ta ở đây, các ngươi không nhanh xéo đi hay sao?

Cương Trảo Hà Bá Thông hùng hổ nói :

- Ngươi là ai mà dám lớn lối với đại gia? Muốn...

Chữ “chết” chưa kịp thoát ra cửa miệng, bỗng “bộp, bộp” liền hai cái tát nảy lửa, chính là Hồ Trảo Tôn Vô Hại lướt tới đánh liền.

Hà Bá Thông nhìn thấy thượng nhân của mình thì cup mặt xuống.

Tôn Vô Hại liền cúi người chấp tay thi lễ Thân Phi Quỳnh, nói :

- Tiểu nhân không biết Nhị cô nương ở đây, bọn thuộc hạ có lời vô lễ, những mong cô nương tha tội.

Lê Cơ giọng the thé rít lên nói :

- Hồ Trảo Tôn ngươi chỉ nhìn thấy Nhị cô nương mà không thấy ta ở đây hay sao? Chủ của ngươi, Triệu Quang Đầu hiện giờ ở đâu?

Hồ Trảo Tôn ngó người ngược mắt lên nhìn thấy trung niên phụ nhân áo xanh đang bị bốn Xuân Phong bốn người cầm kiếm vây quanh, ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì thế này?

Chính lúc đó, một giọng như hổ gầm từ không trung vọng lại :

- Người nào hỏi đến lão phu?

Hồ Trảo Tôn vừa nghe thấy thì rúm người lại, đứng ra sau cung kính thốt lên :

- Chủ nhân đến.

Thì ra vừa rồi Lê Cơ hỏi đến Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, có lẽ chính lão ta đang xuất hiện.

Tiếp liền theo đó hai bóng người cao lớn xuất hiện cực nhanh, khi đến gần hơn đã thấy một người thân vận bộ y màu tro, người gầy đét như cây trúc, khuôn mặt không chút biểu hiện thần sắc của sự sống, đến đôi mắt cũng trắng dã như con sói đói.

Người này chính là Hồ Thường Ngao Vô Kỵ vốn cùng với Hồ Trảo Tôn Vô Hại là hai thuộc hạ tâm phúc của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.

Nơi nào có Hồ Trảo Tôn Vô Hại thì chưa hẳn có Hắc Hồ Thần, nhưng nơi nào có Hồ Thường Ngao Vô Kỵ xuất hiện, thì ngay sau đó đã có mặt Hắc Hồ Thần.

Hiện tại ngay sau lưng Hồ Thường Ngao Vô Kỵ là một lão nhân mắt lớn mày rậm, mặt đen như đất nồi, toàn thân vận y phục một màu đen tuyền, không nói cũng biết chính là nhân vật được coi là hung thần trong làng hắc đạo, Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.

Nguyên là Triệu Quang Đầu được nhận mệnh lệnh thống lĩnh cả nghìn nhân mã phân làm nhiều nhóm trấn thủ cả vùng quanh Trích Bát thiền viện, bán kính hai mươi dặm.

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy bọn người này không chút hoảng sợ, cười nhạt nói :

- Lê yêu phụ, ngươi tưởng bày lang sói này có thể cứu nổi ngươi ư? Nếu ngươi không đáp thực lời của ta, thì ngay cả Cơ sơn chủ đến đây cũng không cứu nổi ngươi.

Hồ Thường Ngao Vô Kỵ thân hình như bộ xương khô lướt tới, giọng âm trầm lạnh lùng như tiếng quỷ đói vọng về từ địa phủ :

- Nha đầu lớn mặt thật, ngươi dám buông lời vô lễ trước mặt Hắc Hồ Thần, ngươi chết.

Chẳng nói thêm lời thứ hai, đã thấy cánh tay quỷ của lão thò ra khỏi ống tay áo chụp tới, lúc này mới kịp nhận ra năm ngón tay khô khốc tựa xương bọc da, móng tay dài ngoằn có màu đen, đủ thấy móng có tẩm độc.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy hiểm, liền nhảy đến chắn ngang hét lớn :

- Xéo đi!

Bằng một thế cầm nã thủ cực nhanh, đến Hồ Thường Ngao Vô Kỵ cũng bất ngờ, chỉ nghe lão hú dài một tiếng như tiếng sói, cả người bị Nhạc Tiểu Tuấn chụp trúng cổ tay hất văng ra ngoài.

Thế nhưng Hồ Thường Ngao Vô Kỵ thành danh không nhỏ, thân hình bị hất văng chẳng khác gì chiếc lá nhẹ rơi trên đất, đến một tí bụi cũng không bay lên, căn bản không hề bị ngã.

Hồ Thường Ngao Vô Kỵ chân vừa chạm đất liền định xông vào, nhưng lúc ấy Hắc Hồ Thần khoát tay gài lên :

- Ngươi lui ra!

Hắc Hồ Thần vừa rời tận mắt thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thế Cầm nã thủ hất văng thuộc hạ tâm phúc thân cận nhất của mình đến ngay cả lão cũng không nhận ra được chiêu thức của chàng thế nào, thì trong lòng đã biết là tay thiếu niên này chẳng phải đơn giản, cho nên mới quyết định ra mặt.

Ánh mắt lão ta đã nhìn ra Thân Phi Quỳnh, rồi lại nhìn thấy Lê Cơ thì không khỏi ngơ ngẩn hỏi :

- Nhị cô nương, chuyện này thế nào?

Thân Phi Quỳnh biết rõ lai lịch của Hắc Hồ Thần không nhỏ, nhưng hất hàm quát :

- Ở đây không có chuyện của ngươi!

Triệu Quang Đầu tựa hồ như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt, ánh mắt lão sắc lạnh, long lên trầm giọng nói :

- Lão phu là Tổng trấn tuần sơn, Nhị cô nương cũng biết Lê Cơ là Nhị Cơ, tả hữu thị hầu của Cơ sơn chủ, chúng ta đều là người một nhà, không nên gây khó dễ cho nhau. Nếu như có chuyện gì hiểu lầm thì cứ đến trước mặt giáo chủ bẩm cáo. Nhị cô nương bắt Lê Cơ như vậy...

Thân Phi Quỳnh quát mắt quát :

- Triệu Quang Đầu, ta đã nói ở đây không có chuyện của ngươi, chớ nên xen vào.

Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu sắc mặt sạm lại, đành giọng nói :

- Nhị cô nương nói vậy không đúng, cho dù đây là chuyện riêng của cô nương, thế nhưng lão phu thân phận Tổng tuần sơn, ở đây đương nhiên thuộc địa phận cấm địa sở tại của lão phu, làm sao không nhúng tay vào được chứ?

Thân Phi Quỳnh hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Không Động phải diệt vong đã ở trước mắt, ngươi còn “Tổng tuần sơn” cái quái gì? Còn chưa nhanh xéo đi cho khuất mắt ta ư?

Lần này thì ánh mắt Hắc Hồ Thần long lên quát :

- Nhị cô nương, ngươi vừa nói gì?

- Hừ ta nói gì ngươi không nghe rõ ư?

Hắc Hồ Thần trầm giọng :

- Nhị cô nương ngươi định tạo phản ư?

- Hừ ta từ Tuyết Sơn đến đây chính là muốn tìm Chúc Linh Tiên thanh toán.

Hắc Hồ Thần giờ thì mới hiểu ra tâm ý của đối phương, cười lớn thành một tràng dài chấn động cả sơn cốc, nói :

- Thì ra nhị cô nương đã đổi tâm thay ý, lão phu trước hết bắt ngươi về Trích Bát thiên viện mới được.

Thân Phi Quỳnh giọng đầy tức giận :

- Triệu Quang Đầu ngươi dám?

- Hắc hắc, lão phu sao không dám?

Nói rồi lão sấn tới, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã quát lớn :

- Đứng yên!

Hắc Hồ Thần thấy vừa rời Nhạc Tiểu Tuấn hất văng Hồ Thường Ngao Vô Kỵ thì biết chàng không phải là tay tầm thường, khi ấy cười gằn nói :

- Hào, ngươi dám ra mặt anh hùng, để lão phu thấu thập tử từ ngươi trước.

Nói rồi khoát chân sấn tới, Hắc Hồ Thần quả nhiên danh bất hư truyền, khí thế hung mãnh, tay phải giơ ra, bàn tay sắc đen to lớn gấp hai lần người thường, chop tới.

Thân Phi Quỳnh la lên :

- Tuấn đệ, cẩn thận, Hắc Hồ độc chủng.

Nhạc Tiểu Tuấn không coi Hắc Hồ Thần vào đâu, quay đầu nói :

- Quỳnh tỷ có nghe nói “họa hổ không thành ra họa cầu”, chứ? tiểu đệ chúng quy chỉ coi bọn chúng như bọn chó ngao chạy rong giang hồ thôi.

Một câu nói này khiến bọn Xuân Phong nghe không nhịn được cười nổi, cười ầm lên.

Hắc Hồ Thần vốn hung danh chấn động làng hắc đạo, xưa nay tự thị cao ngạo, đầu nhập Thiên Địa giáo, nhậm chức Tổng tuần sơn dưới tay có cả ngàn thuộc hạ.

Nay bị Nhạc Tiểu Tuấn coi như con chó ngao thì tức giận đến cả người tung lên, râu tóc dựng đứng.

Lão vốn ra tay chop một trảo bình thường, nhưng khi nghe vậy thì cả người biến chiêu nhào tới như một con hổ vồ mồi, miệng gầm lên :

- Tiểu tử, một câu này của ngươi đủ khiến lão phu phải ăn tươi tim gan ngươi mới hả giận.

Thì ra Hắc Hồ Thần còn ăn tim gan người sống.

Hắc Hồ Thần có ngón Hồ Phong bát thức chấn danh giang hồ, xưa nay vốn ít người tiếp nổi lão ta ba thức, một chưởng đánh ra bao gồm cả tám thức, chính là vì quá sức phần nộ.

Nhạc Tiểu Tuấn không chút tránh né, giờ chưởng lên trực tiếp nghênh chiêu.

Chỉ nghe “bình bình” liên chín tiếng cực lớn, cuồng phong nổi dậy, đá chạy cát bay mù trời, người của cả hai bên bị chấn động đến phải thoái lui cả trượng mới đứng vững.

Khi đất đá tàn dần mới thấy Nhạc Tiểu Tuấn chân thoái lui cả bước dài, mặt trắng xanh.

Hắc Hồ Thần ngược lại chân lùi cả xích, tóc râu rối bời, mắt hung quang giờ đây thất thần, trên ngực có dấu chưởng ấn nát cả áo ngoài.

- Chưởng lực kinh hồn.

Lão ta chỉ thốt lên được mấy tiếng rồi như chiếc bong bóng xì hơi, hộc ra một vòi máu tươi rồi ngã phịch xuống tắt thở.

Thì ra khi Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta ăn cả tim gan người sống thì bất giác phần hận, quyết trừ hại cho giang hồ, nên tiếp liền tám chưởng, chưởng thứ chín không chút nương tay đánh nát ngực đối phương.

Hắc Hồ Thần danh chấn giang hồ, bọn Hồ Trảo Tôn Vô Hại, Hồ Thường Ngao Vô Kỵ và các lâu la khác xưa nay vốn chỉ dựa vào Hắc Hồ Thần mà tác quái. Lúc này tận mắt chứng kiến chủ nhân mình bị một chưởng bỏ mạng đương trường thì hồn tiêu phách tán, mạnh tên nào tên này chạy.

Nhạc Tiểu Tuấn thét lớn như sấm :

- Các ngươi đứng lại cho ta!

Hồ Trảo Tôn Vô Hại cả người khựng lại, run lẩy bẩy nói :

- Nhạc thiếu hiệp...

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêm nét mặt đầy uy phong nói :

- Ta biết các ngươi chỉ là tay chân của Hắc Hồ Thần, thường ngày dựa oai hùm làm ác, nhưng cũng không đến nỗi là loại đại ác, ta chẳng cần giết đâu. Lý Bạch Khôi, Hà Bá Thông, các ngươi cũng đều là lục lâm thảo khấu, nhưng thường ngày cũng biết đến thể nào là nghĩa khí, chỉ vì mê muội gia nhập ác đảng...

Cả bọn tám chín tên rúm cả người lại, phủ phục dưới đất xin tha mạng.

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Nếu ta muốn hạ thủ thì các ngươi đã không còn cơ hội để xin tha, ta đã nói là không giết các ngươi đâu, nhưng bắt đầu từ giờ phút này phải mau cải tà quy chính, rửa tay đồ tề làm con người mới. Thiên Địa giáo sẽ bị diệt trừ trong trứng nước. Triệu Quang Đầu chính là cái gương lớn cho các ngươi đây, thôi nhanh xuống núi đi.

....

- Người vừa nói gì?
- Ta nói gì, người không nghe rõ ư?
- Người vừa nói là huynh đệ của bọn ta?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Còn phải hỏi, các người cả thấy bốn huynh đệ, đi đâu mất hai người rồi?

Đại Hạo cười lên khùng khúc hỏi :

- Người nói rằng trong hai bao bố kia là hai lão đệ của ta chẳng?

Kim Thiết Khẩu húng hiếng đôi mắt lươn nói :

- Tin hay không tùy người.
- Để lão phu xem thử.

Tam Hạo vừa nói xong đã nhanh như chớp chớp lấy chiếc túi vải trên tay trái Kim Thiết Khẩu.

Thế nhưng, lão đã nhanh, Kim Thiết Khẩu còn nhanh hơn, rút tay lại cười hi hi nói :

- Không được, hai chiếc túi vải này phải trước ba mặt bảy mảy mới được mở ra.

Đại Hạo lão luyện giang hồ, tính tình thâm trầm kỹ lưỡng, lúc này đã nhận ra thân thủ của lão nhân này nhất định trên cả bọn họ, thế nhưng khó tin nổi Nhị Hạo và Tứ Hạo cùng lúc bị bắt nhốt trong hai túi vải này.

Ánh mắt lão chăm nhìn vào Kim Thiết Khẩu nói :

- Thực ra người định bao giờ mới chịu mở hai túi vải này ra cho lão phu xem hử?

Kim Thiết Khẩu định đáp, bỗng ánh mắt lão sáng lên ngưng nhìn ra ngoài đại môn, reo lên :

- Các người xem, chính chủ hàng đã đến rồi kia.

Bọn Đại Hạo, Tam Hạo nghe vậy liền ngoái đầu nhìn theo tay lão, chỉ thấy một lão nhân áo quần xốc xếch, râu tóc dài bạc trắng đang phóng vào.

Chính lúc ấy Kim Thiết Khẩu nhân lúc bọn họ ngoái đầu nhìn, liền hai tay xách hai túi vải chạy vọt ra cửa đón đầu lão nhân kia la lên :

- Lão ca sao giờ này mới tới, khiến tiểu lão chờ đến sốt cả ruột.

Lão già chạy đi nói, nhìn thấy đấu trường ác liệt, trong đó có bọn người của Thiếu Lâm và Võ Đang thì thét lên như sấm dậy :

- Bọn ác tăng Thiếu Lâm và đạo sĩ thúi Võ Đang kia mau nhanh đến đây nộp mạng.

Vừa thét vừa định xông tới, nhưng Kim Thiết Khẩu đã mặt nhăn mày nhí đón đầu, miệng la bài bài :

- Lão ca tạm thời bớt nóng, để huynh đệ ta có lời giải thích...

Lão nhân đã nhận ra Kim Thiết Khẩu, khựng người lại đứng trước mặt lão ta hỏi :

- Lão huynh có phải chính là người coi bói Kim Thiết Khẩu lần trước lão phu gặp không?

Kim Thiết Khẩu nhoeén cười đáp :

- Không sai, huynh đệ chính là gã coi bói Kim Thiết Khẩu, lần trước trên Bát Công sơn đã bốc cho lão huynh một quẻ, bên hôm nay đến đây nhất định sẽ tìm được hung thủ đích thực, huynh đệ bói không sai đấy chứ?

Bạch phát lão nhân chấp tay nói :

- A... Đa tạ lão huynh người.

Kim Thiết Khẩu cũng nâng nâng hai chiếc túi vải lên, cười hi hi nói :

- Chúng ta đều là người một nhà, chớ nên khách khí. Hi hi... Không biết lão huynh định cảm tạ tiểu lão thế nào đây?

Bạch phát lão nhân khoát tay nói :

- Nhất định hậu tạ, thế nhưng trước hết tránh ra để lão phu thanh toán bọn tăng đạo Thiếu Lâm, Võ Đang này cái đã.

Kim Thiết Khẩu vẫn giang tay chẳng ngang Bạch phát lão nhân lại, nói :

- Huynh đệ chưa từng nói với lão huynh, hung thủ là người Thiếu Lâm, Võ Đang kia mà.

Bạch phát lão nhân phát lộ gắt lên :

- Không cần người nói, lão phu cũng tự biết chính là bọn chúng, nhanh tránh ra.

Kim Thiết Khẩu vẫn giang tay cản đường nói :

- Nếu lão huynh người nhất định tìm người của Thiếu Lâm và Võ Đang để trị mạng thì đại sai rồi.

Bạch phát lão nhân trợn mắt kinh ngạc thốt lên hỏi :

- Nói vậy hung thủ sát hại lão Thất, lão Bát của ta là kẻ nào?

Thì ra vị Bạch phát lão nhân này chính là Ngũ Công Trang Công Định, hôm đó trên Bát Công sơn, lão nhân vì thấy cái chết của Thất Công và Bát Công dẫu tích để lại tựa hồ như là Thái Cực Đỉnh và Bát Nhã thiền chưởng, cho nên cho rằng hung thủ nhất định phải là người của Thiếu Lâm và Võ Đang.

Kim Thiết Khẩu nghe lão ta hỏi mình, thì bất giác đắc ý cười phá lên, lắc lư chiếc đầu nhỏ choát nói :

- Đây chính là duyên cớ mà tiểu lão hẹn lão huynh đến Trích Bát thiền viện này vào ngày hôm nay, huynh đệ đảm bảo nhất định sẽ tìm được hung thủ đích thực.

Ngũ Công Trang Công Định chẳng thể kiên nhẫn được, gắt giọng hỏi :

- Người nói nhanh đi, hung thủ là kẻ nào chứ?

Kim Thiết Khẩu hai tay nhắc hai chiếc bao vải lên cao hơn đáp :

- Hai kẻ hung thủ, huynh đệ đã sớm nhốt chúng vào đây rồi, chính là đệ huynh đến ba mặt bảy mây hỏi cho rõ ràng.

Nói đến đó, lão đặt hai chiếc bao vải xuống đất, rồi quay nhìn Đại Hạo, Tam Hạo vẫy tay nói :

- Nhị vị lão ca cũng nhanh lại đây, hai người trong bao vải này có quan hệ với nhị vị đấy.

Đại Hạo không thể nào lần nổi ra lai lịch của lão nhân nhỏ thó kỳ quái này, thế nhưng chỉ bằng vào khẩu khí của lão ta cũng nhất định có lai lịch chẳng nhỏ.

Nhất là đối với hai chiếc bao vải này, cứ nghe lão ta nói thì tựa hồ như chính là Nhị Hạo và Tứ Hạo đang ở trong đó. Lão ban đầu quả thực không tin, nhưng lúc này xem ra không tin cũng không được, bèn cứ bước đi tới.

Kim Thiết Khẩu lúc ấy đã nhìn thấy đầy đủ mặt Ngũ Công Trang Công Định, Đại Hạo và Tam Hạo, mới nói :

- Trước lúc huynh đệ mở chiếc túi vải này ra, có một lời nói trước, sau khi hai túi vải này được mở ra thì tốt nhất cả ba vị chớ nên kích động mạnh mà nổi nóng hồng chuyện. Cần phải nghe huynh đệ giải thích rõ mọi chuyện xem đúng hay không mới được.

Ngũ Công Trang Công Định, Đại Hạo và Tam Hạo đều gật đầu, vẻ căng thẳng nặng nề.

Kim Thiết Khẩu chẳng nói thêm lời nào nữa, xắn tay áo lên nhanh nhẹn mở dây hai chiếc túi để lộ ra hai người.

Ngũ Công Trang Công Định buột miệng hỏi :

- Hai người này là ai?

Nhưng với bọn Đại Hạo, Tam Hạo thì bị chấn động mạnh đồng thanh la lớn :

- Ái... Đúng là lão Nhị và lão Tứ.

Lão Nhị, lão Tứ đương nhiên chính là hai người còn lại trong Không Động tứ hạo.

Đại Hạo mặt tái xanh đầy phần nộ sẵn tới thét hỏi :

- Thất phu, người đã làm gì Nhị đệ, Tứ đệ của ta?

Nhị Hạo và Tứ Hạo hai người ngồi trong hai chiếc túi vải mắt nhắm nghiền, thần thái thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thoạt trông chẳng khác gì tăng nhân nhập định. Thế nhưng, không cần nói rõ cũng đủ biết bọn họ đều bị khống chế huyết đạo rồi.

Tam Hạo nhanh tay nhảy tới vùng chường đánh nhẹ vào người Nhị Hạo và Tứ Hạo để giải khai huyết đạo. Thế nhưng, cả hai vẫn ngồi yên bất động, rõ ràng là lão ta không thể giải khai nổi huyết đạo trên người bọn họ.

Kim Thiết Khẩu đưa tay cản lại, cười cười nói :

- Huynh đệ ta vừa rồi đã nói qua, nhị vị tốt nhất nên trấn tĩnh lại một chút, chớ nên xung đột. Cứ để huynh đệ ta nói rõ ra hết mọi chuyện thì sẽ rõ.

Đại Hạo mặt hầm hầm tức giận thét lớn :

- Nói đi.

Kim Thiết Khẩu tay vuốt chòm râu son dương lụa thừa dưới cằm, cười nói :

- Huynh đệ chỉ điểm huyết trên người bọn họ, thực ra không có gì nguy hại, chỉ cần sau khi kinh huyết giải khai thì bình an vô sự. Còn như chuyện...

Nói đến đó, lão a lên một tiếng quay đầu sang nhìn Đại Hạo nói tiếp :

- Đúng rồi, Đại Hạo lão huynh hẳn biết rõ lão Nhị và lão Tứ của các người có luyện qua hai môn Đại Thủ Ấn và Ngô Công chi chứ?

Tam Hạo hất hàm nói :

- Bọn huynh đệ chúng ta mỗi người luyện một môn công phu đặc biệt, trên giang hồ còn ai lại không biết chuyện này chứ?

Kim Thiết Khẩu đưa mắt nhìn Ngũ Công Trang Công Định nhún vai cười nói tiếp :

- Vậy thì chẳng đúng sao chứ? Đại Thủ Ấn đánh trúng người thương tích để lại giống như Bát Nhã thiên chương của Thiếu Lâm. Người luyện thành Ngô Công chi khi xuất thủ bằng song chỉ, ngón trỏ và ngón giữa đánh trúng người chính để lại hai điểm nhỏ màu đỏ gần giống với Thái Cực điểm của Võ Đang. Hiện tại thì lão huynh hẳn đã rõ rồi chứ?

Ngũ Công Trang Công Định mắt lộ hung quang gần giọng quát :

- Nói thế lão Thất, lão Bát của ta chính bỏ mạng bởi tay hai tên thất phu này. Lão phu hôm nay nhất định đòi lại nợ máu này...

Vừa nói vừa định xung đột, nhưng Kim Thiết Khẩu vội xua tay cản lại khuyên giải :

- Chớ nên nóng như vậy, biết hung thủ sát nhân chính là hai người bọn họ, thế nhưng bản thân Nhị Hạo và Tứ Hạo cũng là kẻ bị hại. Không Động tứ hạo thành danh trên giang hồ có đến bảy mươi năm nay, tính tình tuy cổ quái, nhưng tâm trọng nghĩa khí, thử nghĩ tại sao phải hạ thủ bí ối đến thế chứ? Đương nhiên bọn họ làm vậy cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, cho nên huynh đệ chỉ không chế huyết đạo là vì lẽ đó.

Đại Hạo nghe ra bên trong tất có nội tình, nhũn mày hỏi lớn :

- Người nói vậy có nghĩa là sao?

Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :

- Bởi Nhị Hạo và Tứ Hạo đều bị Hỏa Linh Thánh Mẫu ngầm hạ thủ đánh mê thần được vật, không riêng gì hai người, mà chỉ e tất cả đệ tử Không Động phái đều trúng chiêu này của bà ta...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hữu duyên năng tương ngộ

Lại nói, bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Thân Phi Quỳnh vừa lúc này cũng kịp chạy vào đại môn. Nhìn thấy đấu trường đầm máu, Nhạc Tiểu Tuấn nhân đã được

Kim Thiết Khẩu dặn trước, cho nên mắt chỉ đưa nhanh tìm mục tiêu của mình là Hóa Linh Thánh Mẫu.

Hóa Linh Thánh Mẫu càng đánh càng trở nên hung dữ, nhìn thấy tình hình ngày càng trở nên bất lợi cho mình, bà vùng thanh kiếm lưỡi lửa đánh càng dữ dội khiến Tổng Trần Sơn bất đắc dĩ thoái lui.

Nguyên là sau khi đấu nhau có đến trăm chiêu, Tổng Trần Sơn nhân vì độc tính trong người phát tán, cho nên chiêu thức mặc dầu vẫn tinh luyện, nhưng đã thấy ứng biến chậm hơn trước nhiều.

Nhạc Tiểu Tuấn đã nhìn thấy cặp đấu của bọn họ, liền rút thanh Ngô Câu kiếm nắm chắc trong tay sai chân bước nhanh tới.

Thân Phi Quỳnh ngược lại, quan tâm đến Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ, bởi vì gia gia nàng bị trúng “Mê thất tán”. Nàng nghĩ rằng thuốc giải hẳn phải nằm trong người bà ta.

Đưa mắt nhìn một vòng, bỗng phát hiện ra đại thư Thân Phi Loan đang đấu một thanh y phụ nhân sử dụng song kiếm rất tinh, người này chính là Trần phu nhân, tam muội của Tổng Trần Sơn. Đại thư luyện thành pho Tuyết Sơn Phi Phụng kiếm pháp ra chiêu kỳ ảo, biến hoá mau lẹ, thế nhưng trung niên phụ nhân trước sau vẫn luôn hóa giải đánh trả lại được, nàng thời không biết người này là ai.

Chính đang lúc băn khoăn trong lòng, bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai :

- Ê, Thân cô nương, nhanh đến cản đại thư nguoi lại, nếu cứ để mẹ chồng con dâu đánh nhau thì mạng thể này chẳng là đại nghịch thiên đạo lắm ư?

Chỉ cần nghe khẩu khí người này cũng biết ngay là Kim Thiết Khẩu, Thân Phi Quỳnh ngó người thâm kêu lên :

- Mẹ chồng con dâu? Đại thư gã cho Chúc Thiên Tùng, làm sao lại là mẹ chồng con dâu với trung niên phụ nhân này được chứ?

Thế nhưng trước nay lời Kim Thiết Khẩu nói ra chưa từng sai cho nên nàng không hoài nghi gì cả.

Lại đưa mắt nhìn ở chỗ khác, Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ chính lúc này bị Huy phu nhân dùng kiếm đánh bức không thoát ra nổi, đến quỳnh tay quỳnh chân, vừa đánh vừa tru tréo. Thấy vậy nàng liền quay đầu ra lệnh cho Xuân Phong, Hạ Vũ mấy câu, rồi tự mình nắm thanh Hàn Anh kiếm khoát lên một đường, kiếm trước người sau phóng tới trận đấu của Thân Phi Loan la lớn :

- Đại thư dừng tay.

Thân Phi Loan thi triển Tuyết Sơn Phi Phụng kiếm pháp đã đạt đến biến ảo tinh hoa, cả người đắm mê hồi, nhưng vẫn không sao thắng nổi trung niên phụ nhân này dù chỉ nửa chiêu. Trong lòng bây giờ rất căm phẫn, kiếm phát chiêu Phi Phụng Ma Vân điểm ra bảy tám kiếm quang nhắm vào người Trần phu nhân. Bỗng nghe bên tai tiếng Thân Phi Quỳnh gọi lớn, tiếp đó là ánh kiếm loáng lên. Keng, keng... Liền bốn năm tiếng, toàn bộ chiêu kiếm đều bị Thân Phi Quỳnh hóa giải bằng chiêu Loan Phụng Hòa Minh.

Trần phu nhân vốn không có ý đã thương đối phương, nên lúc này nhìn thấy Thân Phi Quỳnh thì cũng liền cắt kiếm nhảy lui sau.

Thân Phi Loan thu trường kiếm lại, phát lộ hỏi :

- Ngươi chẳng phải đi Tuyết Sơn, sao lại đến đây?

Thân Phi Quỳnh đỡ một kiếm của đại thư, bước đến nói ngay ;

- Đại thư biết không, gia gia đã gặp chuyện rồi.

Thân Phi Loan sững sốt :

- Chuyện gì xảy ra?

Thân Phi Quỳnh vội nắm tay đại thư kéo đến một góc rồi nói sơ qua mọi chuyện.

Thân Phi Loan nghe xong thì cả người phát run lên, buột miệng nói :

- Nhị muội... thật chứ?

Thân Phi Quỳnh nói :

- Tiểu muội cũng đã bắt Lê Cơ đến đây, đại thư nếu như còn không tin thì tự chất vấn bà ta sẽ rõ.

Nói rồi nàng quay người lại vẫy tay ra hiệu cho bọn Đông Tuyết áp giải Lê Cơ đến.

Lại nói, bọn Xuân Phong, Hạ Vũ được lệnh của Thân Phi Quỳnh liền tay lăm lăm kiếm tiến đến gần chỗ Huy phu nhân đang đánh nhau với Mãi Hoa bà bà.

Huy Huệ Quân thấy vậy ngỡ là đối phương tiếp tay cho Mãi Hoa bà bà, liền khoát thanh trường kiếm phóng tới chặn đường thét lớn :

- Các người dừng lại.

Xuân Phong hơi chùng người lại, chấp kiếm nói :

- Huy cô nương hiểu lầm rồi, tiểu tỷ phụng mệnh Nhị tiểu thư đến hiệp trợ cho Huy phu nhân bắt người.

Huy Huệ Quân hỏi :

- Các người bắt ai?

Xuân Phong đáp khẽ :

- Mãi Hoa bà bà.

Huy Huệ Quân không tin, lạnh giọng nói :

- Mãi Hoa bà bà đã bị mẹ ta vây khốn, không cần đến các người.

Xuân Phong nói :

- Huy cô nương còn không biết, người của Bát đại môn phái đều trúng “Mê thất tán”, chỉ có bà ta mới có thuốc giải, nếu nhờ để bà ta chạy thoát thì nguy. Cho nên bọn tiểu tỷ mới đến vây bắt bà ta.

Huy Huệ Quân nghe xong thấy cũng có lý, cũng không cần bọn họ nữa, nói :

- Hào, thế nhưng bằng vào các người mà bắt nổi bà ta ư?

Xuân Phong cười đáp :

- Bọn tiểu tỷ hai người đương nhiên là không thắng nổi bà ta, nhưng lúc này Huy phu nhân đã dùng kiếm vây khốn bà ta, thì chẳng còn khó khăn gì nữa.

Huy Huệ Quân nói :

- Được, vậy thì nhanh đi đi.

Xuân Phong, Hạ Vũ không chần chừ một giây, liền tung người thi triển Thiên Y thân pháp tựa như nghịch thủy lưu ngư, loáng thoáng xâm nhập vào trong màn kiếm ảnh của Huy phu nhân một cách tài tình.

Huy phu nhân kiếm tuy múa tít, thế nhưng một người luyện kiếm thuật tinh diệu đến đâu, công phu thâm hậu đến chừng nào, dù cho đến độ mưa rơi không thấu qua được, nhưng vẫn chỉ là một tay kiếm mà thôi. Cho nên trong màn kiếm thấy phù trùm kín cả một vùng ấy vẫn có chỗ sơ hở.

Thiên Y thân pháp chỉ cần có một chỗ khe hở nhỏ đó cũng đủ lọt qua màn kiếm ảnh một cách dễ dàng. Đó là chỗ kỳ ảo của loại thân pháp chuyên dùng để không chế bát kiếm đối phương mà chính trước đây bọn họ đã mấy lần đắc thủ.

Mãi Hoa bà bà là đệ tử của Hóa Linh Thánh Mẫu, trong tay bà sử dụng thanh đoản kiếm thất thốn, lúc này chính đang bị thế kiếm ồ ạt của Huy phu nhân vây kín, đánh cho đến quỳnh tay quỳnh chân. Vốn trong người bà thiện dùng Thiên Nữ Tán Hoa, có thể phóng ra một lần đến mười tám loại ám khí khác nhau, nhưng lúc này bị đánh đến không còn kịp thở, đành nói là có cơ hội để ra tay.

Khi nhìn thấy có hai bóng thiếu nữ xông vào, thoạt nhìn thấy là người của Thân Phi Quỳnh, nhất thời tưởng là người đến chi viện, thì mừng khắp khỏi, tay có hơi lợi ra.

Đúng lúc ấy Xuân Phong la lên :

- Huy phu nhân, xin nhanh ngừng tay, Trúc Tâm Cơ để bọn tiểu tỷ bắt...

Huy phu nhân nghe tiếng người nói vậy thì hơi khựng kiếm lại.

Mãi Hoa bà bà vừa kịp hiểu ra chuyện gì thì hai thiếu nữ kia đã nhanh như làn khói kẹp sát bên người, một người chớp lấy thanh kiếm, một người chớp lấy tay kia, khiến bà ta muốn trở tay cũng không kịp.

Huy phu nhân ngạc nhiên định hỏi :

- Các người...

Thế nhưng Huy Huệ Quân cũng vừa phóng tới nói ngay :

- Bọn họ là người của Thân cô nương, trên người của Mãi Hoa bà bà có thuốc giải “Mê thất tán”...

Mãi Hoa bà bà tức giận hét lên :

- Ta không có...

- Mẹ.

Trúc Thu Lan nhìn thấy bọn Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện thì mừng khôn xiết, lúc này thấy mẹ mình bị nguy thì chạy tới nói như khóc :

- Huy thư thư, cầu xin Thư thư... Trên người mẹ tôi quả không có thuốc giải.

Huy Huệ Quân thấy Trúc Thu Lan đã quỳ trên đất, vội vàng đưa hai tay đỡ đứng lên nói :

- Trúc cô nương, gia mẫu không làm thương tổn đến lệnh đường, thế nhưng hiện có rất nhiều người trúng độc, nếu không có giải dược của lệnh đường thì...

Thu Thu Lan nói :

- Theo tiểu muội biết, thuốc giải tuy là của gia mẫu và Vu Bà bà phối chế ra, nhưng thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu...

Mãi Hoa bà bà tức giận hét lên :

- Tiệp nữ, cầm miệng. Chẳng ngờ ngươi ăn phải bả đối phương bán đứng cả ta, ngươi... Ta tức chết được.

Thì ra thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Thân Phi Quỳnh nghe thì không khỏi ngớ người.

Trúc Thu Lan khóc lóc nói :

- Mẹ, mọi hành vi của Hỏa Linh Thánh mẫu mẹ đều biết là bạo nghịch trời đất, không thể thành công được. Trước mặt bà ta thất bại thấy rõ, họa diệt thân khó tránh, sao mẹ còn không nhanh tình mộng, phân biệt rõ chính tà chứ?

Mãi Hoa bà bà tức điên người, tóc như muốn dựng đứng cả lên, nhưng bị bọn Xuân Phong kiềm chặt không làm gì được, bỗng cất tiếng cười quái dị nói :

- Diệt vong chính là Bất đại môn phái, Phó giáo chủ nhất thân võ công trùm trời phủ đất, không có ai có thể địch lại, các ngươi muốn lấy thuốc giải, chỉ là nằm mộng.

Hỏa Linh Thánh Mẫu võ công thực cao thâm mạt trắc. Như mấy mươi năm nay bà ta không lộ diện giang hồ mà ngầm tu luyện thêm tinh thâm huyền diệu. Hiện tại ra mặt tuyên bố thôn tằm thiên hạ trong tay, thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Cứ nhìn đến như Tổng Trần Sơn danh chấn thiên hạ Võ lâm Minh chủ, mà lúc này đã thấy có phần núng thế, bị đánh lui liên tục. Huống gì trong người Tổng Trần Sơn lúc này độc tính đã phát tán, chỉ e không còn cầm cự được bao lâu.

Bây giờ cả bọn Huy Khâm Nghiêu, Ngọc Huyền Tử, Mạnh Đạt Nhân, Cam Huyền Thông đều đã lần tới bên trận đấu của Tổng Trần Sơn chỉ chờ thấy thất cơ là ứng cứu. Bọn họ tuy biết mình không phải đối thủ của Hỏa Linh Thánh Mẫu, nhưng ngày hôm nay nếu không diệt được bà ta thì họa cho võ lâm thiên hạ.

Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy tình hình như vậy, thờ dài nói :

- Trước mặt e ra chỉ còn một cách.

Ngọc Huyền Tử hỏi :

- Ý Mạnh đạo huynh thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhíu mày nói :

- Duy nhất một cách, khi sinh tử đến trước mặt, chúng ta chẳng cần câu nệ quy luật giang hồ, cùng nhau xông lên liên thủ đánh nữ đại ma đầu này, có vậy mới giữ được Bất đại môn phái, mà cũng là giữ được an toàn cho võ lâm..

Ngọc Huyền Tử hơi lúng túng :

- Điều này... Chỉ e... Minh chủ không chấp thuận.

Huy Khâm Nghiêu chen vào :

- Chúng ta không đội trời chung, vì cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp này, chúng ta chẳng cần câu nệ đến chuyện Minh chủ đồng ý hay không. Lên.

Cam Huyền Thông nói :

- Huy đại hiệp nói rất phải.

Nói rồi quả nhiên lăm lăm trường kiếm trong tay định xông tới, nhưng vừa lúc ấy, Huy Huệ Quân chạy lại reo lớn lên :

- Cha xem, Nhạc đại ca đã đến..

Mọi người quay đầu nhìn lại, Nhạc Tiểu Tuấn oai nghi từng bước tiến vào đấu trường.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá chào nhanh mọi người, rồi bước tới nói lớn :

- Tổng đại lão gia, Hòa Linh Thánh Mẫu nghiêm chương nặng nề, tội chồng trời đất, đề văn bối đối phó bà ta.

Hòa Linh Thánh Mẫu nhìn thấy đấu trường dần dần biến chuyển, bất lợi phía bà ngày càng lớn thì lòng căm hận Tổng Trần Sơn tận xương cốt. Hai người đấu với nhau như say máu, Hòa Linh Thánh Mẫu tóc rối bù, mặt xanh như thiếc, nhưng mắt rực lửa, vừa đánh vừa thét dữ dội, thế kiếm ngày càng hiểm ác, nhiều lần đẩy Tổng Trần Sơn lui về sau.

Lúc này thấy Nhạc Tiểu Tuấn định xông vào thì cười gằn lên mấy tiếng rợn người :

- Hào. Lũ các ngươi ngày hôm nay sẽ bỏ mạng dưới tay Thánh mẫu ta.

Tổng Trần Sơn mồ hôi đầm người, biết ngày hôm nay khó thắng nổi Hòa Linh Thánh Mẫu, nhưng nghĩa khí trong người rất lớn, nguyện hy sinh vì đại nghĩa chứ không chịu lui. Bấy giờ nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói thế, trong lòng không nhận, nói :

- Nhạc lão đệ, ngươi không phải là đối thủ của bà ta, nhanh lui đi.

Đúng lúc này Hòa Linh Thánh Mẫu cười “hắc” một tiếng, thanh Hòa Linh kiếm chém đến với thập thành công lực.

Tổng Trần Sơn thấy rất nguy hiểm, nắm kiếm bằng hai tay giơ lên chống đỡ...

“Keng” một tiếng, ánh lửa lóe lên, thế kiếm của Hòa Linh Thánh Mẫu bị chặn lại, một lưỡi kiếm cong đã đè chặt trên lưỡi kiếm của bà ta, nhưng không phải là kiếm của Tổng Trần Sơn mà chính là kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn.

Tổng Trần Sơn đánh nhau có đến cả trăm chiêu, chưa lần nào dám trực tiếp nghênh kiếm với Hòa Linh Thánh Mẫu, ấy là vì bảo toàn chân khí. Lúc này vừa định giơ kiếm lên đỡ một đường kiếm hiểm của đối phương, chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn đã đỡ giúp mình, lão đành thoái lui một bước.

Quần hùng nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng vào công lực đấu một kiếm với Hòa Linh Thánh Mẫu thì không khỏi giật đầu thán phục. Đỡ kiếm đã khó, giờ kiếm chàng còn áp chặt kiếm của đối phương thì càng khó hơn.

Hòa Linh Thánh Mẫu chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn dám đỡ một kiếm của mình, bà ta mắt long lên sòng sọc tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Nhạc Tiểu Tuấn tức thì, cười gằn một tiếng nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Tay trái lập tức thuận thế tung ra một chương, chỉ thấy theo tay bà ta là một quang hóa quang như lửa, quần hùng thất kinh la lớn :

- Hòa Linh chương

Nhạc Tiểu Tuấn trước đây đã từng tiếp bà ta một chương đến sống dở chết dở đến mấy lần, cho nên căn bản giờ đã có kinh nghiệm. Vừa thấy bà ta đưa chương đánh ra, chàng đã vận hết thập thành công lực giơ chương lên tiếp.

“Bình” một tiếng như trời long đất lở, quỷ khóc thần sầu, âm thanh còn truyền mất một hồi mới dứt.

Nên biết một chương này của Hòa Linh Thánh Mẫu khổ luyện mấy mươi năm, xưa nay chưa từng có người nào dám trực tiếp nghênh tiếp một chương này, chẳng ngờ...

Sau chương đó, cả người bà ta như hăng hụt, lão đảo thoái lui về sau mấy bước, nhìn lại Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi đỏ sẫm, nhưng thần thái vẫn oai nghi anh tuấn.

Lúc này toàn đấu trường đã dần dần ngã ngũ, bọn Ngọc Huyền Tử đều vây lại quanh Nhạc Tiểu Tuấn và Hòa Linh Thánh Mẫu, trước mặt họ giờ đây chàng và Hòa Linh Thánh Mẫu đấu nhau là một cuộc đấu sinh tử quyết định hai phái chính tà một mất một còn.

Nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn tiếp nổi một Hòa Linh chương của bà ta thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, thầm tin rằng trận đấu ngày hôm nay chàng sẽ thắng.

Mạnh Đạt Nhân bây giờ ngằm dạn, mọi người vây chặt lấy Hỏa Linh Thánh Mẫu, tuyệt đối không để bà ta nhân cơ hội chạy thoát.

Hỏa Linh Thánh Mẫu bị đẩy lui hai bước, chết lặng cả người, mắt càng trắng xanh như tàu lá, hai mắt đầy gân máu tưởng chừng như chỉ một chút nữa máu có thể bật ra, cứ nhìn chăm chăm vào người Nhạc Tiểu Tuấn, không biết người lặng đi qua bao nhiêu lâu.

Một hồi, chừng như bà ta đã hiểu hết vấn đề vừa xảy ra, cười lên một tràng dài quái đản, gật nhẹ đầu nói :

- Trong thiên hạ kẻ có thể tiếp một chương Hỏa Linh chương của ta thì người là người đầu tiên, nhưng thật đáng tiếc...

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đôi phương không động thủ nữa mà lại nói thế, nhú mày hỏi :

- Đáng tiếc gì chứ?

Hỏa Linh Thánh Mẫu nói :

- Bởi vì người đã phục ba viên thuốc giải, đó là tấm lòng của con gái ta. Trong mắt lão thân, thì chỉ có người mới xứng đáng với con gái ta, thế nhưng giờ thì đáng tiếc không thành rồi, bởi vì hôm nay lão thân nhất định giết người.

Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo đứng bên ngoài la lên :

- Mẹ...

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng cắt ngang :

- Đây là ý trời.

Nhạc Tiểu Tuấn ưỡn ngực khẳng khái nói :

- Thánh mẫu xin ra kiếm.

- Hào. Người cẩn thận.

Dứt lời, chỉ thấy tay phải từ từ đưa kiếm lên...

Thế nhưng khi kiếm vừa hết tầm, đột nhiên tốc độ thay đổi cực nhanh, cả người theo kiếm vọt lên không, kiếm ra chiêu Linh Xà Điều Cánh, đây chính là chiêu kiếm thịnh thừa trong Không Động kiếm pháp, dưới tay Hỏa Linh Thánh Mẫu xuất chiêu thì uy lực tăng gấp trăm lần.

Nhạc Tiểu Tuấn tay chấp thanh Ngô Câu kiếm đứng yên bất động, đợi đến khi kiếm đến trên đầu, đột nhiên phóng kiếm điểm lên. Chỉ thấy đầu kiếm rung cực nhẹ, dừng nói là quần hùng, mà ngay cả đại kiếm gia như Tống Trần Sơn cũng không thấy rõ được điều này.

Nhạc Tiểu Tuấn luyện thành thực Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp, xuất kiếm đã đạt đến tùy tâm sở dục.

Chỉ thấy mũi kiếm rung nhẹ lướt vào làn kiếm quang của Hỏa Linh Thánh Mẫu, tiếp liền “keng” một tiếng, đánh bật kiếm của Hỏa Linh Thánh Mẫu ra ngoài.

Nhưng đúng lúc mũi kiếm của Hỏa Linh Thánh Mẫu bật ra ngoài, chỉ nghe bà ta cười gằn một tiếng lạnh lùng, cả người đảo trên không một vòng tựa hồ như định lướt lui qua.

Chính ngay lúc ấy chỉ nghe “soẹt” một tiếng, từ thân kiếm trăm nghìn tia sáng xanh nhỏ trùm lấy cả không gian.

Giọng Hỏa Linh Thánh Mẫu cười ngất trên không trung :

- Các người bỏ mạng dưới Bách Kiếm Ngân Quang...

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ bên trong kiếm đôi phương còn có ám khí cực kỳ lợi hại, không chỉ một mình chàng bị màn ngân quang trùm xuống, mà cả mọi người đứng quanh đó cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Bỗng thấy một bóng áo thiên thanh lướt tới dưới làn ngân quang, kèm theo là một làn kiếm ánh xám đen, phụt chốc làn ngân quang biến mất.

Hỏa Linh Thánh Mẫu cả người đã lui về sau, khi quay đầu lại cứ ngỡ là đã đắc thủ, không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ung dung chấp kiếm, mà quần hùng cũng không việc gì.

Lại nói, kẻ bên Nhạc Tiểu Tuấn còn có thêm một thiếu nữ chính là Huy Huệ Quân, trên tay nàng, thanh Hấp Kim Kiếm vốn màu đen xỉn, nhưng lúc này đã biến thành màu sáng bạc, chính là vì cả trăm nghìn mũi kim nhỏ li ti bị hút dính hết trên thân kiếm.

Nhìn lại thanh kiếm trên tay Hỏa Linh Thánh Mẫu, quả nhiên tinh mắt có thể nhìn thấy cả trăm nghìn lỗ nhỏ li ti. Thì ra đây là thanh kiếm đặc chế mà trong thiên hạ xưa nay chưa ai từng thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn mày kiếm chau lại, sấn chân bước tới chia kiếm thét lớn :

- Hòa Linh Thánh Mẫu, bà nên biết buông đao đồ tể thành Phật. Bà hạ độc Cơ sơn chủ và cả Lão Thần Tiên, mưu đồ lập Thiên Địa giáo xưng bá toàn võ lâm thiên hạ. Nhưng hôm nay xem như thảm bại, nếu không kịp thời tỉnh ngộ thì...

Hòa Linh Thánh Mẫu không ngờ nổi tuyệt thủ của mình trên thân kiếm này lại bị Hấp Kim kiếm phá mất, vát kiếm xuống đất cười lên một tràng dài không dứt tựa như điên cuồng.

Chúc Xảo Xảo khi ấy chạy đến khóc lóc kêu lên :

- Nhạc thiếu hiệp, xin tha cho gia mẫu...

Hòa Linh Thánh Mẫu nghe tiếng Chúc Xảo Xảo thì ngưng bật tiếng cười, ánh mắt ngậy đại lại nhìn cô ta nói :

- Xảo Xảo, ngươi câm miệng lại cho ta. Nói cho ngươi biết, ta chỉ lượm được ngươi bên đường, mang lên núi nuôi từ nhỏ. Ta không phải là mẹ ruột của ngươi, ngươi không phải họ Chúc. Lão thân chết sống chẳng bận gì đến ngươi, ngươi đi đi, tự mà lo thân mình.

Nói đến câu cuối lại bật lên một tràng cười dài nữa. Tiếng cười tựa hồ như khóc như oán, như cuồng như điên, như mĩa mai cho mộng xưng bá võ lâm mấy mươi năm phút chốc sụp đổ.

Rồi bà ta giơ tay lên chộp xuống Thiên linh cái của mình, chỉ nghe “bộp” một tiếng, cả thân hình bà ta đổ xuống trên đất.

- Mẹ...

Chúc Xảo Xảo gào lớn, cả người cô ta bỏ nhào lại ôm chầm lấy xác Chúc Linh Tiên.

Tổng Trần Sơn chạy lại vui mừng khôn xiết nói :

- Nhạc lão đệ, ngươi thành công rồi. Một trường kiếp họa xem như đã bị diệt dưới tay ngươi.

Nhạc Tiểu Tuấn then mặt đỏ bừng, quay lại chấp tay nói :

- Công lớn nhất chính là Huy tiểu thư, nếu không có thanh Hấp Kim Kiếm vừa rồi ra kịp, chi e...

Huy Huệ Quân bẽn lẽn nói :

- Nhạc đại ca khéo nói.

Trúc Thu Lan chạy đến nói :

- Đại ca, thuốc giải ở trên người Hòa Linh Thánh Mẫu.

Nhạc Tiểu Tuấn bước đến bên cạnh Chúc Xảo Xảo nói :

- Chúc cô nương, Thánh mẫu tự vận coi như tạ tội cùng võ lâm thiên hạ, người chết cũng không sống lại được. Hiện tại trước mặt có nhiều người trúng độc, kể cả Cơ sơn chủ và Tuyệt Sơn Lão Thần Tiên. Thuốc giải đều nằm trong người của Hòa Linh Thánh Mẫu, hy vọng cô nương lấy trao ra cứu mọi người, tại hạ cảm kích vô cùng.

Chúc Xảo Xảo lau nước mắt, mở lấy từ trong người Hòa Linh Thánh Mẫu ra ba chiếc bình sành màu sắc khác nhau trên có đề chữ, đứng lên trao cho chàng giọng nắc nghẹn nói :

- Gia mẫu trước lúc tự tuyệt đã không hủy ba chiếc bình giải dược này, tuy không nói, nhưng cũng biết là có ý lưu lại. Đây, Nhạc tướng công cầm lấy.

- Đa tạ Chúc cô nương.

Chúc Xảo Xảo nói tiếp :

- Giải dược “Tán công độc” và “Mê thất tán” trên bình đều có ghi rõ, ngoài ra còn một bình chính là thuốc giải Bát Nhị kim đan. Tất cả mọi người đều nhập vào Không Động phải cần phải uống một hoàn mới có thể trừ hết độc mê trong người, thần trí mới hồi phục hoàn toàn.

Trúc Thu Lan nói :

- Thảo nào mà gia mẫu trung thành không bội phản Thánh mẫu, thì ra người đã trúng phải độc Bát Nhị kim đan này.

Nhạc Tiểu Tuấn lấy một bình thuốc giải trao cho Trúc Thu Lan nói :

- Lan muội, nhanh đem thuốc giải Bát Nhị kim đan cho lệnh đường và tất cả các người của Không Động phải uống.

Lúc này Chúc Thiên Tùng đang đánh nhau kịch liệt với Vô Trữ Đại sư, thấy tình thế chuyển biến, Hòa Linh Thánh Mẫu tự tuyệt thì cũng đã dừng tay, chạy lại gào lớn :

- Mẹ...

Thân Phi Loan thì nghe Thân Phi Quỳnh kể rõ mọi chuyện, tiếp đó đích thân Lê Cơ khai ra thì kinh động khôn lường, cho nên lúc này thấy Hòa Linh Thánh Mẫu đã chết, trong lòng do dự khó quyết.

Kim Thiết Khẩu thì lại giải thích mọi lẽ cho Ngũ Công Trang Công Định và huynh đệ Đại Hạo, Tam Hạo nghe.

Lão nhìn thấy Chúc Thiên Tùng vừa chạy vừa gào lên như vậy, thì nhảy tới xua tay la lên :

- Lão đệ, người mẹ ruột không nhận lại đi nhận ác bà làm mẹ ư?

Chúc Thiên Tùng khựng người dừng lại chĩa kiếm thét lên :

- Người nói bậy gì chứ? Còn không nhanh xéo đi.

Kim Thiết Khẩu còn chưa kịp đáp thì Trần phu nhân đã chạy đến roi nước mắt thót lên :

- Hải nhi, con không nhận ra mẹ thật sao?

Nguyên là Trần phu nhân lúc nhìn Chúc Thiên Tùng thì thấy đúng là hình ảnh của chồng bà năm xưa, khi vừa vào đây nghe Tống Trần Sơn nói một câu: “Tam muội, người đang đấu với Vô Trữ Đại sư chính là Long Quân của muội bị thất tích mười sáu năm về trước”. Bà ta đã bán tín bán nghi, nhưng giờ nhìn thấy nốt ruồi son trên má trái và khuôn mặt này thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Chúc Thiên Tùng đưa mắt nhìn trung niên phụ nhân áo xanh này thì thấy người này rất quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra được đã gặp ở đâu.

- Vị phu nhân này có nhận lầm người không đấy?

Bây giờ Tống Trần Sơn đã uống thuốc giải, từ từ bước tới nói :

- Chúc Thiên Tùng, người thử nhớ xem có phải lúc nhỏ nhũ danh của người là Long Quân, đúng chứ? Người chính là ngoại đệ tử của lão phu, cha người tên là Trần Khải Tiên, người này chính là mẹ ruột của người đấy...

Chúc Thiên Tùng chừng như nhớ mà chừng như cũng không nhớ, cho nên không dám đoán chắc, lắc đầu nói :

- Tôi không nhớ rõ...

Đúng lúc ấy, một giọng phụ nhân the the nói xen vào :

- Người đã từng bị uống “Mê thất tán” rồi lại còn phải uống Bát Nhị kim đan, đương nhiên là không thể nhớ gì về quá khứ được.

Nói câu này chính là Mãi Hoa bà bà, lúc này bà ta đã uống thuốc giải Bát Nhị kim đan cho nên thần trí đã phục hồi hoàn toàn, đang được Trúc Thu Lan dìu đến.

Chúc Thiên Tùng hoài nghi hỏi :

- Bà làm sao biết được?

Mãi Hoa bà bà cười đáp :

- Người chỉ cần uống thuốc giải Bát Nhị kim đan và “Mê thất tán” thì biết ngay, bởi vì năm xưa chính lão thân đã dùng Bát Hoa thủ pháp mang người lên núi.

Chúc Thiên Tùng kinh ngạc hỏi lại :

- Lời này thật chứ?

- Ừm, lão thân lừa người làm gì?

Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mỗi người lấy ra một viên giải dược trao cho Trần phu nhân.

Bà ta khóc nói :

- Hải nhi, con nhanh uống hai viên thuốc giải này vào, thần trí sẽ hồi phục.

Chúc Thiên Tùng thấy mọi người nói không chút vẻ gì là lừa mình, khi ấy cầm lấy hai viên thuốc giải uống vào.

Lúc này Cơ sơn chủ, Không Động Tứ Hạo, Đoàn Bá Dương, Lạc Ban Đình và cả Lê Cơ, Liêu Cơ đều đã uống thuốc giải.

Kim Thiết Khẩu giải thích chuyện Nhị Hạo và Tứ Hạo vì trúng độc “Mê thất tán” và Bát Nhị kim đan của Hỏa Linh Thánh Mẫu mà hành động không theo ý thức của mình, cho nên mới hóa giải được mối thù trong lòng Ngũ Công Trang Công Định.

Ngũ Công Trang Công Định chẳng nói thêm câu nào, rú dài một tiếng rồi quay người phóng xuống núi trước tiên.

Chúc Thiên Tùng uống xong thuốc giải, một lúc quả nhiên tâm trí tỉnh táo lại, nhú mày nói :

- Ái! Hải nhi nhớ ra rồi, lúc nhỏ hải nhi tên là Long Quân, mẹ... Thế cha đâu?

Trần phu nhân ôm chầm lấy con khóc như mưa, tiếng nấc nghẹn ngào không thốt được nên lời.

Thân Phi Loan cũng quỳ xuống bên cạnh chồng khóc kêu lên :

- Mẹ, con xin tạ tội cùng mẹ...

Trần phu nhân đưa đôi mắt đầy lệ sung sướng nói :

- Không biết không có tội, con dâu hiền của ta.

- Đa tạ mẹ.

Nhạc Tiểu Tuấn đến giờ thì đã biết Chúc Thiên Tùng chính là nhi tử của sư phụ mình mất tích mười sáu năm về trước, trong lòng vui mừng reo lên :

- Trần đại ca, thì ra đại ca chính là vị sư huynh tiểu đệ lâu nay muốn tìm. Sư phụ cũng đã tìm kiếm sư huynh suốt mười sáu năm nay đấy.

Kim Thiết Khẩu gãi đầu gãi tai cười chen vào nói :

- Chuyện này để lão ca ca ta nói. Tổng đại lão gia, tiểu lão phải gọi Tổng đại lão gia một tiếng sư huynh mới phải. Chuyện là thế này, năm xưa Thiên Sơn phái Dật Tẩu sư phụ truyền kiếm pháp cho sư huynh, sau này chính là pho Tổng gia bách kiếm trở thành thiên hạ vô địch, nhưng thực tế thì Tổng gia bách kiếm đều đã bị hóa giải...

Tổng Trần Sơn giờ thì đã hiểu ra thân thế lai lịch của Kim Thiết Khẩu, gật đầu chấp tay nói :

- Lão hủ tính ra không phải là đệ tử nhập môn của sư phụ, sư đệ mới chính là đệ tử tâm truyền của người.

Kim Thiết Khẩu cười nói tiếp :

- Trần Khai Tiên tính ra cũng là võ nghệ hấp thụ từ sư phụ. Nhân vì Trần gia cũng là kiếm thuật thế gia, sau khi kết hôn cùng Trần phu nhân, Trần phu nhân ngược lại hấp thụ kiếm thuật từ Tổng Gia bách kiếm, nhân một lần đang lúc cùng luyện kiếm với nhau, Trần phu nhân nói một câu: “Tổng gia bách kiếm, không ai giải nổi”. Trần lão ca ngược lại nói trong thiên hạ pho kiếm nào cũng có thể giải được. Chỉ vì một câu nói này chạm tự ái nhau mà phu phụ bọn họ trở nên lạnh lùng với nhau từ đó. Trần lão ca đêm ngày chỉ nghiên cứu cách giải “Tổng gia bách kiếm”. Một hôm đang trầm tư ngoài rừng chợt gặp sư phụ đi qua, hỏi ra duyên cớ, sư phụ đã truyền cho Trần lão ca “Tự kiếm thân pháp” rồi bỏ đi. Trần lão ca vui mừng trở lại nói với Trần phu nhân rằng đã có thể tránh được Tổng gia bách kiếm. Không may hôm ấy chính Tổng lão gia đến thăm, thấy vậy thì nói khích một câu: “Tránh được kiếm thì có gì đáng nói, chừng nào phá nổi kiếm của ta thì mới đáng mặt anh hùng”. Trần lão ca bị chạm tự ái rất lớn đã tức giận nói: “Trần mỗ nếu không phá nổi Tổng gia bách kiếm, quyết không tái hiện giang hồ”. Đêm đó vì giận dữ, mà lên âm Long Quân vừa tròn sáu tuổi đi mất biến.

Nghe đến đó Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đã hiểu ra được điều tâm nguyện thứ nhất của sư phụ mình mà không hề nói ra chính là phá giải nổi “Tổng gia bách kiếm”.

Tổng Trần Sơn ngược lại nghe thì thẹn đỏ ửng cả mặt, nói :

- Mọi người lúc ấy chỉ vì trẻ tuổi khí tráng, nhân vì một câu không nhịn mà thành ra chuyện, lão phu năm ấy quả nhiên có lời lớn, nhưng khi Trần lão đệ đi rồi mọi người chạy bỏ đi tìm khắp nơi mà vẫn không thấy tăm tích...

Trần Long Quân hỏi :

- Vậy gia phụ hiện giờ ở đâu?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Sư phụ ở trên Linh Đài sơn.

Huy Huệ Quân lúc này đã cho mọi người uống thuốc giải xong, trao lại cho Thân Phi Quỳnh nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, đây là thuốc giải “Mê thất tán” và “Tán công độc”. Quỳnh tỷ hãy giữ lấy.

Thân Phi Quỳnh đưa tay đón lấy, Trúc Thu Lan cũng nói :

- Bình này là thuốc giải Bát Nhị kim đan, Quỳnh tỷ tỷ cũng giữ luôn đi.

Thân Phi Quỳnh tay cầm ba bình thuốc giải nói :

- Cảm tạ các vị muối tử.

Nàng đối mặt với Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mà lòng thăm thở dài, nàng đã kết nghĩa tỷ đệ với Nhạc Tiểu Tuấn, thân làm tỷ tỷ đương nhiên đành nhượng chàng lại cho hai vị tiểu cô nương này rồi. Trong lòng có chút gì xót xa mất mát, nhưng cũng thăm cảm thấy cao thượng hạnh phúc, bất giác mỉm cười.

Phút chốc quay lại nói với Thân Phi Loan :

- Đại thư, gia gia hiện đang cần thuốc giải, tiểu muội về núi trước đây.

Thân Phi Loan gật đầu nói :

- Hào. Đại thư cần phải đi theo Trần mẫu đi Linh Đài sơn bái kiến nhạc phụ một chuyến rồi sẽ trở về Tuyết Sơn ngay, Nhị muội đi trước đi.

Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn trù mên thân thiết thốt lên :

- Tuấn đệ, tỷ tỷ về Tuyết Sơn đây... Tuấn đệ bảo trọng.

Nhạc Tiểu Tuấn thâm tình đối với Thân Phi Quỳnh rất sâu đậm, lòng chẳng muốn rời, nhưng cũng nói :

- Tỷ tỷ bảo trọng.

Thân Phi Quỳnh không nói gì thêm, nàng quay người từ từ rời khỏi Trích Bát thiên viện.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan đưa mắt dõi theo tiễn chân Thân Phi Quỳnh đến khi khuất dạng.

Một trường huyết kiếp xem như sóng lặng gió yên, mọi người đến vây quanh Nhạc Tiểu Tuấn không ngớt lời cảm tạ.

Nhạc Tiểu Tuấn thẹn đỏ mặt chấp tay chào quanh luôn miệng nói :

- Không dám, không dám.

Tổng Trần Sơn nói :

- Nhạc lão đệ, chúng ta đi thôi.

Trúc Thu Lan bỗng nói với Mãi Hoa bà bà :

- Mẹ, mẹ cũng nên đi với họ lên Linh Đài sơn một chuyến. Trần huynh năm xưa chính do mẹ bắt đem đi, chỉ có mẹ là người duy nhất làm chứng chuyện này.

Mãi Hoa bà bà hiểu tâm ý con gái, cười nói :

- Hào, mẹ làm cho gia đình họ ly tán mười sáu năm nay, cũng cần lên đó để tạ lỗi cùng Trần đại hiệp, có vậy trong lòng mẹ mới nhẹ đi...

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng nhớ ra một chuyện bèn hỏi :

- Lan muội, thanh nhuyễn kiếm mà trước đây muội tặng cho huynh từ đâu mà có?

Nghe hỏi, Mãi Hoa bà bà không đợi cho con gái trả lời, liền nói ngay :

- Nó vốn là thanh kiếm của Vô Lượng phái Nam Tiểu ẩn sĩ, nhân vì người trên giang hồ nhiều phái đều bị thâm phục dưới tay lão thân, trong đó có cả người này. Chính lão thân đã lấy thanh kiếm từ tay lão ta tặng cho con gái. Nhưng Nhạc thiếu hiệp hỏi chuyện này làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy mới đem chuyện gặp Chương môn nhân Vô Lượng phái Phong Nam Sơn trước đây kể cho bọn họ nghe, rồi nói :

- Văn bối có hứa là nội trong ba tháng sẽ mang kiếm trả và có lời giải thích về chuyện này. Giờ đã biết rõ vậy thì văn bối yên tâm.

Nói rồi, chàng lại đưa thanh Ngô Câu kiếm trả lại cho Lê Cơ.

Mọi chuyện kể như hoàn mỹ, chợt lúc ấy Kim Thiết Khẩu lắc lư thân hình bước tới chìa tay trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Nhạc lão đệ, ngươi phải trả lại cho lão ca ca ta một vật.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên trở mắt hỏi lão :

- Lão ca ca nói trả vật gì?

Kim Thiết Khẩu cười hi hi vẻ bí mật :

- Ngươi vừa rồi tiếp một chuông Hóa Linh chuông của Chúc Linh Tiên, nếu như không có lão ca ca ta mượn một vật từ Bắc Hải Huyền Hải lão nhân về, thì há ngươi có thể bình an vô sự? Tuy công lực có thể thắng nói, nhưng hóa lực trong chuông bà ta nhất định cũng phải đốt cháy ngươi. Lão ca ca ta cần phải mang về trả lại cho người ta.

- Ồ... Nhưng lão ca ca thực ra là muốn nói vật gì?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :

- Sao ngươi không nhanh thò tay vào ngực áo xem có gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nghe vậy thì liền thò tay vào ngực áo, bỗng tay chạm phải vật gì lạnh băng băng, lấy ra xem thì thấy chỉ là một viên hắc ngọc đen tuyền.

Nhạc Tiểu Tuấn không nén được kinh ngạc hỏi :

- Đây là cái gì? Sao lại nằm trong người tiểu đệ?

Kim Thiết Khẩu đón lấy viên hắc ngọc, cười tí mắt nói :

- Đây gọi là “Thiên niên huyền ngọc”. Huyền Hải lão nhân chỉ vì nể mặt sư phụ nên mới chấp thuận cho lão ca mượn về đó. Nó chuyên hóa giải hòa khí bách độc. Hi hi... Vừa rồi lúc ở dưới núi, lúc lão ca ca ta to nhỏ truyền chiêu tuyệt kiếm thứ ba cho ngươi, chính đã bỏ nó vào trong người mà ngươi không biết.

- A, thì ra vậy.

- Thôi, lão ca ca ta đi đây.

Nói rồi lão ta bộp bộp lê từng bước với đôi hài rách nát dưới chân bỏ đi xuống núi, trong miệng cất lên tiếng ngâm nghêu ngao, khiến toàn trường quần hùng bất giác buột miệng cười lên không dứt...

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu hỏi lớn :

- Lão ca ca, bao giờ chúng ta lại gặp nhau?

Chỉ nghe từ xa vọng lại tiếng lão :

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ chờ đến ngày ngươi tổ chức kết hôn cùng nhị vị tiểu thư kia, lão ca ca không cần mời cũng tự đến uống mừng ngươi một trận lúy túy. Hà hà...

Trong tiếng cười sáng khoái của Kim Thiết Khẩu, bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan thẹn đỏ mặt, mắt lên đưa nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Cô Bảo Kiếm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.